concursuri și examene

Teste grilă

pentru concursuri și examene

licență, admitere în magistratură, promovare în funcții de execuție, admitere și definitivat în avocatură

Drept civil • Procedură civilă • Drept penal • Procedură penală

Ediția a 8-a, revizuită și adăugită

Editura Hamangiu
2017

BCU IASI / CENTRUL UNIVERSITAR

DESPRE AUTORI

Mona-Maria PIVNICERU

A absolvit Facultatea de Drept din cadrul Universității „Al.I. Cuza" din Iași în anul 1982 și este doctor în drept al Facultății de Drept – Universitatea din București din anul 2008 și al Facultății de Drept a Universității „Al.I. Cuza" din Iași din anul 1999.

În prezent este judecător la Curtea Constituțională a României. A fost Ministru al Justiției, în perioada august 2012-martie 2013, și membru în Consiliul Superior al Magistraturii (septembrie 2011-august 2012); judecător la Înalta Curte de Casație și Justiție (2010-2011), Curtea de Apel Iași (1999-2009), Tribunalul Iași (1993-1999) și Judecătoria Iași (1991-1993). A fost avocat în Baroul de Avocați Vaslui (1982-1991). Până în anul 2010 a fost profesor universitar și îndrumător de doctorat la Catedra de Drept public a Facultății de Drept a Universității „Al.I. Cuza" din Iași.

Printre ultimele lucrări publicate: *Fișe de drept civil*, în colaborare cu Gabriel Boroi, 2 ediții, Ed. Hamangiu, 2016, 2017; Noul *Cod civil adnotat. Vol. I. Despre legea civilă. Despre persoane* și *Vol. III. Despre bunuri* (coautor), Ed. Hamangiu, 2013; *Contestația în anulare. Practică judiciară*, în colaborare cu Georgeta Protea, Ed. Hamangiu, 2011; *Probele în materie civilă. Practică judiciară*, în colaborare cu Claudia Susanu, Ed. Hamangiu, 2011; *Drept civil. Drepturile reale principale. Note de curs. Jurisprudența relevantă. Spețe. Teste grilă* (coautor), Ed. Hamangiu, 2011; *Revizuirea în procesul civil. Practică judiciară*, în colaborare cu Georgeta Protea, Ed. Hamangiu, 2011; *Efectele juridice ale contractelor aleatorii*, Ed. Hamangiu, 2009, lucrare distinsă de Uniunea Juriștilor din România cu premiul „Istrate Micescu".

Gabriela RĂDUCAN

A absolvit Facultatea de Drept a Universității din București în anul 1996. În perioada 2003-2005 a urmat cursurile Academiei de Drept European de la Trier – Germania, cu specializarea drept penal internațional. În 2004 a absolvit masteratul în dreptul afacerilor la Facultatea de Drept a Universității „Nicolae Titulescu" din București.

Este doctor în drept din anul 2008, cu teza *Nulitatea actului juridic în dreptul intern și dreptul comparat european*. Este profesor universitar la Facultatea de Drept a Universității „Titu Maiorescu" din București și avocat în Baroul București. Formator INM până în martie 2014, actualmente profesor-expert colaborator în proiectele desfășurate de INM în domeniul seminariilor de formare continuă a judecătorilor în materia implementării Noilor Coduri (NCPC) și a creării de cursuri *e-learning* pentru magistrați în domeniile drept civil și drept procesual civil. Din 2013, este și formator INPPA, în materia dreptului procesual civil.

Printre ultimele lucrări publicate: *Drept procesual civil, vol. I și vol. II*, Ed. Hamangiu, 2017 (în curs de apariție); *Fișe de procedură civilă pentru admiterea în magistratură și avocatură*, în coautorat cu Mădălina Dinu, cinci ediții, Ed. Hamangiu; *Noul Cod de procedură civilă – comentarii pe articole* (coordonator prof. univ. dr. Gabriel Boroi), Ed. Hamangiu, 2013; *Teste grilă pentru concursuri și examene* (în colaborare cu Marius Voineag, Carolina Maria Niță, Mădălina Dinu, Răzvan Ilie), șapte ediții, Ed. Hamangiu;

Regulamentul CE nr. 44/2001 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială – comentat și adnotat, în colaborare cu Carolina Maria Niță, Ed. Hamangiu, 2011; *Nulitatea actului juridic civil*, Ed. Hamangiu, 2010; *Dreptul executării silite. Titlul executoriu european*, ediția a 2-a, Ed. Hamangiu, 2010.

Bogdan MICU

În prezent este conferențiar universitar doctor la Facultatea de Drept a Universității „Nicolae Titulescu" din București, unde predă dreptul procesual penal; din anul 2012 este și decanul acestei facultăți. Este avocat în Baroul București, specializat în cauze penale, și formator la Institutul Național pentru Pregătirea și Perfecționarea Avocaților. A publicat mai multe articole și a participat la conferințe interne și internaționale pe teme de drept penal și procedură penală. Dintre ultimele cărți publicate, amintim: *Procedură penală. Curs pentru admiterea în magistratură și avocatură. Teste grilă*, ediția a 3-a, Ed. Hamangiu, 2017 (în colaborare cu Radu Slăvoiu și Alina-Gabriela Păun); *Drept procesual penal. Partea specială*, ediția a 3-a, Ed. Hamangiu, 2013; *Drept procesual penal. Mapă de seminarii*, ediția a 2-a (în colaborare cu Ion Neagu, Mircea Damaschin și Constantin Nedelcu), Ed. Universul Juridic, 2013.

Mădălina DINU

A absolvit Facultatea de Filosofie a Universității din București în anul 2007 și Facultatea de Drept a Universității „Titu Maiorescu" din București, în anul 2008, ca șefă de promoție. A absolvit cursurile INPPA în noiembrie 2010 și este doctor în drept din anul 2013.

În prezent este avocat în Baroul Ilfov și lector universitar la Catedra de Drept privat a Facultății de Drept a Universității „Titu Maiorescu" din București, la disciplina Drept procesual civil, precum și formator la Institutul Notarial Român și la Institutul Național de Pregătire și Perfecționare a Avocaților – formare inițială, disciplina Drept procesual civil.

A publicat, ca autor unic sau în coautorat, mai multe articole în reviste de specialitate. Printre ultimele cărți publicate: *Fișe de procedură civilă pentru admiterea în magistratură și avocatură* (în coautorat cu Gabriela Răducan), cinci ediții, Ed. Hamangiu, 2017; *Executarea silită în Codul de procedură civilă*, în coautorat cu Roxana Stanciu, Ed. Hamangiu, 2017; *Fișe de procedură civilă pentru admiterea în magistratură și avocatură*, în coautorat cu Gabriela Răducan, cinci ediții, Ed. Hamangiu; *Procesul civil. Judecata în primă instanță*, Ed. Hamangiu, 2017; *Teste grilă pentru examenele de an, licență și admitere în profesiile juridice* (coautor), patru ediții, Ed. Hamangiu; *Teste grile pentru concursuri și examene,* în colaborare cu Gabriela Răducan, Marius Voineag, Carolina Niță și Răzvan Ilie, șapte ediții, Ed. Hamangiu; *Executarea silită în noul Cod de procedură civilă*, în coautorat cu Roxana Stanciu, Ed. Hamangiu, 2015; *Drept procesual civil – curs pentru învățământul la distanță,* în coautorat cu Claudiu Dinu, Ed. Renaissance, 2010; *Legislația asigurărilor și reasigurărilor în România – comentarii și explicații* (coautor), Ed. C.H. Beck, 2010; *Cadastru și publicitate imobiliară – culegere de practică judiciară* (coautor), Ed. C.H. Beck, 2009.

Károly BENKE

A absolvit Facultatea de Drept și Facultatea de Studii Europene a Universității „Babeș-Bolyai" din Cluj-Napoca în anul 2002 și este doctor în drept al Facultății de Drept a Universității „Al.I. Cuza" din Iași din 2017.

În prezent este magistrat-asistent șef la Curtea Constituțională a României din anul 2010 și formator în cadrul Institutului Național de Magistratură – catedra de Drept constituțional din anul 2004. Este membru în comisia de examinare a procurorilor stagiari care susțin examenul de capacitate la disciplina *Fundamentele constituționale ale statului de drept* din anul 2007.

Printre ultimele lucrări publicate: *Rolul reglator al activismului judiciar. Experiența Curții Constituționale a României – o evoluție în curs* (coautor) în Buletinul Curții Constituționale nr. 1/2016; *Consecințe ale receptării jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene și a Curții Europene a Drepturilor Omului în jurisprudența Curții Constituționale în materie administrativă* (coautor) în Revista Română de Drept European nr. 3/2016; *Decizii relevante ale Curții Constituționale 2014-2015*, Ed. Universul Juridic, București, 2016 (membru al colectivului de redacție); *Receptarea principiului proporționalității în jurisprudența Curții Constituționale a României* (coautor) în Revista de Drept Constituțional nr. 1/2015, *Implicațiile deciziilor Curții Constituționale asupra activității Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Consiliului Superior al Magistraturii* (coautor) în Buletinul Curții Constituționale nr. 2/2014.

Carolina Maria NIȚĂ

A absolvit Facultatea de Drept a Universității din București în anul 1997. Este doctor în drept din anul 2013, în cadrul Proiectului de burse doctorale susținut de Academia Română, Universitatea „Titu Maiorescu" și Universitatea Oradea.

În prezent, este lector universitar la Facultatea de Drept a Universității „Titu Maiorescu" din București, la disciplina Drept internațional privat, și avocat în Baroul București.

Printre ultimele lucrări publicate: *Noul Cod civil – comentarii, doctrină și jurisprudență*, vol. III (în coautorat), Ed. Hamangiu, 2012; *Regulamentul CE nr. 44/2001 privind competența judiciară, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială – comentat și adnotat*, în colaborare cu Gabriela Răducan, Ed. Hamangiu, 2011; *Teste grile pentru concursuri și examene* (în colaborare cu Gabriela Răducan, Marius Voineag, Mădălina Dinu, Răzvan Ilie), șapte ediții, Ed. Hamangiu; *Drept internațional privat. Curs ID*, Ed. Titu Maiorescu, 2010.

BCU IAȘI - CENTRUL UNIVERSITAR LIBRARY

Alexandra Mihaela ȘINC

A absolvit Facultatea de Drept a Universității din București în anul 1995 și Institutul pentru Pregătirea și Perfecționarea Magistraților (astăzi Institutul Național al Magistraturii) în 1996.
Este procuror din noiembrie 1995, în prezent la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, și formator la Institutul Național al Magistraturii din septembrie 2014.
După o experiență de peste 15 ani în aplicarea legislației penale, ca procuror, calitate în care a ocupat diferite funcții de execuție și de conducere, mergând de la procuror stagiar la Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 5 București la prim-procuror al Parchetului de pe lângă Tribunalul București, a fost implicată, din postura de secretar general al Ministerului Justiției și, ulterior, de consilier al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în pregătirea punerii în aplicare și implementarea noilor coduri în materie penală. A avut astfel posibilitatea de a cunoaște cele mai multe dintre problemele invocate de practicieni în legătură cu aplicarea acestora și preocuparea constantă de a căuta răspunsuri la întrebările practicii. Experiența acumulată i-a permis ca, în calitate de formator în cadrul Institutului Național al Magistraturii, să susțină prelegeri și seminarii axate pe aspectele controversate ivite în aplicarea Codului de procedură penală.

Radu SLĂVOIU

Este asistent universitar doctor la Facultatea de Drept a Universității „Nicolae Titulescu" din București, la Departamentul de științe penale, și avocat. A publicat mai multe articole în revistele Dreptul, Pandectele Române, Lex et Scientia, precum și mai multe cărți, dintre care amintim: *Procedură penală. Curs pentru admiterea în magistratură și avocatură. Teste grilă*, ediția a 3-a, Ed. Hamangiu, 2017 (în colaborare cu Bogdan Micu și Alina-Gabriela Păun); *Codul de procedură penală. Comentariu pe articole*, ediția a 2-a, Ed. C.H. Beck, 2017 (sub coordonarea lui Mihail Udroiu); *Protecția penală a vieții private*, Ed. Universul Juridic, 2016; *Noul Cod penal și Codul penal anterior – adnotări, situații tranzitorii, noutăți* (în colaborare cu Mihai Adrian Hotca), Ed. Universul Juridic, 2014; *Tehnici de investigare în justiția penală* (în colaborare cu Mihail Udroiu și Ovidiu Predescu), Ed. C.H. Beck, 2009.

Marius VOINEAG

A absolvit Institutul Național al Magistraturii în anul 2008, fiind în prezent procuror-șef al Serviciului de prevenire și combatere a criminalității economico-financiare, DIICOT – Structura centrală și membru în Consiliul de administrare al Agenției Naționale de Administrare a Bunurilor Indisponibilizate. Beneficiază de o importantă experiență dobândită atât ca procuror de ședință, cât și ca procuror de anchetă, în cadrul mai multor structuri ale Ministerului Public.
Printre ultimele lucrări publicate: *Teste grilă pentru concursuri și examene* (în colaborare cu Gabriela Răducan, Carolina Maria Niță, Mădălina Dinu, Răzvan Ilie), șapte ediții, Ed. Hamangiu.

CUPRINS

Capitolul I. Drept civil 1

Secțiunea 1. Partea generală 1

§1. Teste grilă 1

§2. Răspunsuri corecte 36

Secțiunea a 2-a. Drepturile reale 39

§1. Teste grilă 39

§2. Răspunsuri corecte 59

Secțiunea a 3-a. Teoria generală a obligațiilor 61

§1. Teste grilă 61

§2. Răspunsuri corecte 92

Secțiunea a 4-a. Contracte speciale 95

§1. Teste grilă 95

§2. Răspunsuri corecte 128

Secțiunea a 5-a. Succesiuni 131

§1. Teste grilă 131

§2. Răspunsuri corecte 150

Secțiunea a 6-a. Familia 153

§1. Teste grilă 153

§2. Răspunsuri corecte 166

Capitolul al II-lea. Drept procesual civil 167

§1. Teste grilă 167

§2. Răspunsuri corecte 296

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Capitolul al III-lea. Drept penal 303

§1. Teste grilă 303

§2. Răspunsuri corecte 342

Capitolul al IV-lea. Drept procesual penal 345

§1. Teste grilă 345

§2. Răspunsuri corecte 413

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL I. DREPT CIVIL

Secțiunea 1. Partea generală

§1. TESTE GRILĂ

1. La 10 noiembrie 2014, R a solicitat instanței declararea nulității absolute a unui antecontract de vânzare-cumpărare încheiat la data de 7 mai 2011, precum şi a actului adițional din data de 20 noiembrie 2011 (privind prelungirea termenului inițial de vânzare fixat în antecontract), invocând *inexistența (lipsa) cauzei* la încheierea contractului. La excepția prescripției acțiunii în anulare invocată din oficiu de către instanță, R trebuie să se apere invocând:

a) respingerea excepției pe motiv că termenul de 3 ani curge de la data semnării actului adițional, care a fost 20 noiembrie 2011, or introducerea acțiunii s-a făcut cu 10 zile anterior expirării termenului de prescripție;

b) respingerea excepției pe motiv că, potrivit legii aplicabile la încheierea actului juridic, lipsa cauzei actului juridic este sancționată cu nulitatea absolută, astfel încât acțiunea în nulitate promovată este imprescriptibilă, actul adițional fiind doar un act subsecvent şi parte integrantă a antecontractului, care constituie act principal;

c) respingerea excepției pe motiv că aceasta are un caracter relativ, iar instanța nu o poate invoca din oficiu.

2. R s-a adresat instanței la data de 27 februarie 2015 cu o cerere în revocarea donației pentru survenientă de copil, arătând că la 20 noiembrie 2011 i s-a născut un copil, iar contractul de donație fusese făcut la 10 ianuarie 2011, când nu cunoştea că urma să i se nască un moştenitor:

a) instanța va respinge cererea motivând că prevederile din vechea reglementare referitoare la revocarea donației pentru survenientă de copil nu se aplică în ipoteza în care copilul s-a născut după intrarea în vigoare a noului Cod civil;

b) instanța va respinge cererea motivând că, deşi contractul de donație este făcut sub imperiul vechii reglementări (Codul civil din 1864), cererea nu poate fi primită, fiind prescrisă, deoarece s-a împlinit termenul de 3 ani aplicabil drepturilor de creanță, contractul de donație cuprinzând un raport juridic obligațional;

c) instanța va admite cererea, constatând că a survenit o cauză de revocare de drept a donației.

3. În ipoteza în care la data de 5 august 2011 s-a încheiat un contract de locațiune a unui imobil pentru o perioadă de 3 ani, iar la data de 7 ianuarie 2013 locatorul înstrăinează imobilul închiriat, contractul de locațiune:

a) este opozabil dobânditorului chiar dacă nu sunt îndeplinite formalitățile prevăzute la art. 1811 din Codul civil din 2009, deoarece este aplicabilă legea de la data încheierii contractului de locațiune;

b) este opozabil dobânditorului numai dacă sunt îndeplinite formalitățile prevăzute la art. 1811 din Codul civil din 2009, deoarece, prin derogare, opozabilitatea/inopozabilitatea contractului de locațiune anterior nu se va raporta la legea în vigoare la data încheierii sale;

c) este în toate cazurile inopozabil dobânditorului, cât timp contractul de locațiune nu a fost înscris în cartea funciară.

4. Dacă într-un proces privind împărțeala bunurilor succesorale început la data de 10 iunie 2011 părțile ajung la o înțelegere şi încheie un contract

de tranzacție privind partajul la data de 25 septembrie 2011, iar instanța pronunță hotărârea care consfințește această înțelegere la data de 15 octombrie 2011, convenția de partaj:
a) va avea, în toate cazurile, efect declarativ, deoarece cererea de chemare în judecată a fost introdusă anterior intrării în vigoare a noului Cod civil;
b) va avea, în toate cazurile, efect constitutiv, deoarece, la momentul consfințirii convenției de partaj prin hotărâre, erau în vigoare noile dispoziții ale Codului civil din 2009;
c) va avea, după caz, fie efect constitutiv, fie efect declarativ, după voința părților, stipulată expres în conținutul tranzacției.

5. La data de 24 mai 2013 R, s-a adresat instanței cu o acțiune în răspundere civilă delictuală împotriva lui P, motivând că acesta este autorul vinovat al distrugerii autoturismului său, în data de 9 aprilie 2011. Legea de drept material aplicabilă cauzei va fi:
a) întotdeauna legea în vigoare la data producerii ori, după caz, a săvârșirii faptei ilicite;
b) legea în vigoare la data introducerii acțiunii în răspundere civilă delictuală;
c) cea instituită de noul Cod civil.

6. Dispozițiile noului Cod civil:
a) nu se aplică și raporturilor dintre profesioniști;
b) se aplică raporturilor dintre profesioniști și orice alte subiecte de drept civil;
c) se aplică numai societăților de persoane.

7. Actele și faptele juridice încheiate ori, după caz, săvârșite sau produse înainte de intrarea în vigoare a legii noi:
a) pot genera alte efecte juridice decât cele prevăzute de legea în vigoare la data încheierii;
b) pot genera alte efecte juridice decât cele prevăzute de legea în vigoare la data încheierii sau, după caz, a săvârșirii ori producerii lor;
c) nu pot genera alte efecte juridice decât cele prevăzute de legea în vigoare la data încheierii sau, după caz, a săvârșirii ori producerii lor.

8. Actele juridice nule, anulabile sau afectate de alte cauze de ineficacitate la data intrării în vigoare a legii noi:
a) sunt supuse dispozițiilor legii vechi;
b) sunt supuse dispozițiilor legii noi;
c) nu pot fi considerate valabile sau eficace potrivit dispozițiilor legii noi.

9. Prescripțiile, decăderile și uzucapiunile începute și neîmplinite la data intrării în vigoare a legii noi:
a) sunt în întregime supuse dispozițiilor legale care le-au instituit;
b) sunt în întregime supuse dispozițiilor legale noi;
c) sunt în întregime supuse dispozițiilor legale sub care se împlinesc termenele.

10. Efectelor viitoare ale situațiilor juridice născute anterior intrării în vigoare a legii noi, derivate din raporturile de proprietate, inclusiv regimul general al bunurilor, și din raporturile de vecinătate, dacă aceste situații juridice subzistă după intrarea în vigoare a legii noi, le sunt aplicabile:
a) dispozițiile legii noi;
b) atât dispozițiile legii sub care s-au născut, cât și dispozițiile legii noi, după caz;
c) dispozițiile legii vechi, sub care s-au născut.

11. Norma interpretativă:
a) produce efecte și pentru trecut, și pentru viitor;
b) produce efecte numai pentru trecut;
c) produce efecte numai pentru viitor.

12. În privința interpretării și a efectelor legii civile, este adevărată afirmația:
a) interpretarea legii de către instanță nu se face numai în scopul aplicării ei în cazul dedus judecății;
b) legile care derogă de la o dispoziție generală, care restrâng exercițiul unor drepturi civile sau care prevăd sancțiuni civile se aplică numai în cazurile expres și limitativ prevăzute de lege;
c) se poate deroga prin convenții sau acte juridice unilaterale de la legile care interesează ordinea publică sau de la bunele moravuri.

13. Constituie un abuz de drept situația în care un drept este exercitat:
a) în scopul de a păgubi pe altul;
b) într-un mod excesiv, chiar rezonabil;
c) într-un mod excesiv și nerezonabil, contrar bunei-credințe.

14. Fapta persoanei este săvârşită cu intenție:
a) când autorul nu prevede rezultatul faptei sale şi, deşi nu îl urmăreşte, acceptă posibilitatea producerii acestui rezultat;
b) când autorul prevede rezultatul faptei sale şi fie urmăreşte producerea lui prin intermediul faptei, fie, deşi nu îl urmăreşte, acceptă posibilitatea producerii acestui rezultat;
c) întotdeauna când nu acționează din culpă.

15. Fapta persoanei este săvârşită din culpă:
a) când autorul prevede rezultatul faptei sale, dar nu îl acceptă, socotind fără temei că nu se va produce;
b) când autorul nu prevede rezultatul faptei, deşi trebuia să îl prevadă;
c) când autorul prevede rezultatul faptei sale, dar îl acceptă, socotind fără temei că nu se va produce.

16. Culpa este gravă:
a) numai atunci când autorul a acționat cu o neglijență pe care nicio persoană nu ar fi manifestat-o față de propriile interese;
b) doar atunci când autorul a acționat cu o neglijență, o intenție sau o imprudență pe care nicio persoană nu ar fi manifestat-o față de propriile interese;
c) atunci când autorul a acționat cu o neglijență sau imprudență pe care nici persoana cea mai lipsită de dibăcie nu ar fi manifestat-o față de propriile interese.

17. Atunci când legea condiționează efectele juridice ale unei fapte de săvârşirea sa din culpă:
a) condiția nu este îndeplinită dacă fapta a fost săvârşită cu intenție;
b) condiția este îndeplinită numai dacă fapta a fost săvârşită în forma neglijenței grave;
c) condiția este îndeplinită şi dacă fapta a fost săvârşită cu intenție.

18. Atunci când o persoană, împărtăşind o credință comună şi invincibilă, a considerat că o altă persoană are un anumit drept sau o anumită calitate juridică:
a) instanța judecătorească, ținând seama de împrejurări, va putea hotărî că actul încheiat în această stare va produce, față de cel aflat în eroare, aceleaşi efecte ca şi când ar fi valabil, afară de cazul în care desființarea lui nu i-ar cauza niciun prejudiciu;
b) instanța judecătorească, în toate cazurile, va putea hotărî că actul încheiat în această stare va produce, față de cel aflat în eroare, aceleaşi efecte ca şi când ar fi valabil;
c) instanța judecătorească va hotărî că actul încheiat în această stare nu poate produce, față de cel aflat în eroare, aceleaşi efecte ca şi când ar fi valabil.

19. Eroarea comună şi invincibilă:
a) se prezumă;
b) nu e prevăzută expres în Codul civil;
c) nu este aplicabilă în materie de carte funciară.

20. Îndeplinirea formalității de publicitate:
a) condiționează constituirea sau producerea efectelor juridice ale dreptului, actului, faptului sau al oricărui alt raport juridic supus publicității, dacă legea prevede acest lucru în mod expres;
b) are drept consecință faptul că nimeni nu poate invoca că nu a cunoscut dreptul, actul sau faptul supus publicității, indiferent dacă formalitatea de publicitate a fost sau nu legal îndeplinită;
c) are drept consecință faptul că nimeni nu poate invoca că nu a cunoscut dreptul, actul sau faptul supus publicității, dar numai dacă formalitatea de publicitate a fost legal îndeplinită.

21. Publicitatea:
a) validează dreptul, actul sau faptul supus ori admis la publicitate;
b) nu întrerupe cursul prescripției extinctive, afară de cazul în care prin lege se dispune altfel;
c) asigură opozabilitatea dreptului, actului, faptului, precum şi a oricărui alt raport juridic supus publicității, stabilind şi rangul acestora.

22. Dacă un drept, act sau fapt a fost înscris într-un registru public:
a) se prezumă că el există, cât timp nu a fost radiat sau modificat în condițiile legii;
b) se prezumă că el există, indiferent de modificările survenite ulterior;
c) se prezumă absolut că el nu mai există, chiar dacă a fost radiat din greşeală.

23. Atunci când formalitatea de publicitate nu era prevăzută de lege cu caracter constitutiv:
a) dacă aceasta nu a fost realizată, drepturile, actele, faptele sau alte raporturi juridice supuse publicității sunt întotdeauna inopozabile terților;
b) dacă aceasta nu a fost realizată, numai drepturile şi actele supuse publicității sunt inopozabile terților, chiar dacă aceştia le-au cunoscut pe altă cale;
c) dacă aceasta nu a fost realizată, drepturile, actele, faptele sau alte raporturi juridice supuse publicității sunt inopozabile terților, afară de cazul în care se dovedeşte că aceştia le-au cunoscut pe altă cale.

24. Cu privire la capacitate:
a) se poate renunța, în parte, la capacitatea de folosință sau la capacitatea de exercițiu;
b) nu se poate renunța la capacitatea de folosință sau la capacitatea de exercițiu;
c) se poate renunța, în tot sau în parte, la capacitatea de folosință sau la capacitatea de exercițiu.

25. Patrimoniul persoanei fizice sau persoanei juridice:
a) include toate drepturile şi datoriile ce pot fi evaluate în bani şi aparțin acesteia;
b) poate face obiectul unei diviziuni sau unei afectațiuni numai în cazurile şi condițiile prevăzute de lege;
c) nu poate face obiectul unei diviziuni.

26. Patrimoniile de afectațiune:
a) nu există;
b) includ şi masele patrimoniale fiduciare, reglementate expres de noul Cod civil;
c) includ şi masele patrimoniale afectate exercitării unei profesii autorizate.

27. Transferul drepturilor şi obligațiilor dintr-o masă patrimonială în alta, în cadrul aceluiaşi patrimoniu:
a) se face fără a prejudicia drepturile creditorilor asupra fiecărei mase patrimoniale;
b) operează numai în caz de diviziune;
c) nu constituie o înstrăinare.

28. Capacitatea de folosință a persoanei fizice:
a) este reglementată expres în noul Cod civil;
b) este aptitudinea persoanei de a avea drepturi civile;
c) începe la naşterea persoanei şi încetează odată cu moartea acesteia.

29. Drepturile copilului:
a) nu sunt recunoscute de la concepțiune, ci de la naşterea sa, atunci când începe capacitatea de folosință a persoanei fizice;
b) sunt recunoscute de la concepțiune, însă numai dacă el se naşte viu;
c) sunt recunoscute de la concepțiune, însă numai dacă el este viabil.

30. Capacitatea de exercițiu:
a) nu este reglementată expres de noul Cod civil;
b) este reglementată expres de noul Cod civil;
c) este aptitudinea persoanei de a încheia singură acte juridice civile.

31. Capacitatea de exercițiu:
a) în toate cazurile începe la data când persoana fizică împlineşte vârsta de 16 ani;
b) se dobândeşte, prin căsătorie, chiar înainte de majorat;
c) în nicio situație, exceptând căsătoria, nu începe la data când persoana fizică împlineşte vârsta de 16 ani.

32. În cazul în care căsătoria este anulată:
a) minorul nu păstrează capacitatea deplină de exercițiu;
b) minorul care a fost de bună-credință la încheierea căsătoriei păstrează capacitatea deplină de exercițiu;
c) minorul, indiferent că a fost de bună-credință sau de rea-credință la încheierea căsătoriei, păstrează capacitatea deplină de exercițiu.

33. Minorului care a împlinit vârsta de 16 ani:
a) nu i se poate recunoaşte capacitatea deplină de exercițiu;
b) pentru motive temeinice, instanța de tutelă îi poate recunoaşte capacitatea deplină de exercițiu, după ascultarea părinților sau tutorelui minorului, luându-se, când este cazul, şi avizul consiliului de familie;
c) pentru motive temeinice, instanța de tutelă trebuie să-i recunoască capacitatea deplină de exercițiu.

34. De principiu, actele juridice ale minorului cu capacitate de exercițiu restrânsă:
a) se încheie de către acesta, doar cu încuviințarea părinților sau, după caz, a tutorelui;

b) se încheie de către acesta, cu încuviințarea părinților sau, după caz, a tutorelui, iar în cazurile prevăzute de lege, şi cu autorizarea instanței de tutelă;
c) se încheie de către acesta, numai cu încuviințarea părinților sau, după caz, a tutorelui, precum şi cu autorizarea instanței de tutelă.

35. Minorul cu capacitate de exercițiu restrânsă poate face singur:
a) acte de conservare şi acte de administrare care nu îl prejudiciază;
b) numai acte de conservare;
c) acte de dispoziție de mică valoare, cu caracter curent şi care se execută la data încheierii lor.

36. Când este necesară încuviințarea sau autorizarea actelor minorului:
a) aceasta poate fi dată, cel mai târziu, în momentul încheierii actului;
b) aceasta poate fi dată şi ulterior semnării actului de administrare sau de dispoziție;
c) aceasta poate fi dată, cel mai târziu, în momentul încheierii antecontractului de vânzare-cumpărare în care cumpărător e un minor de 15 ani.

37. Minorul:
a) poate să încheie singur acte juridice privind munca, îndeletnicirile artistice sau sportive ori referitoare la profesia sa;
b) poate să încheie acte juridice privind munca, îndeletnicirile artistice sau sportive ori referitoare la profesia sa, numai cu încuviințarea părinților sau a tutorelui;
c) exercită singur drepturile şi execută tot astfel obligațiile izvorâte din actele juridice privind munca, îndeletnicirile artistice sau sportive ori referitoare la profesia sa şi poate dispune singur de veniturile dobândite din acestea.

38. Nu au capacitate de exercițiu:
a) minorul care nu a împlinit vârsta de 14 ani;
b) interzisul judecătoresc;
c) persoana lipsită temporar de discernământ.

39. Persoana lipsită de capacitatea de exercițiu:
a) poate încheia singură actele anume prevăzute de lege, actele de conservare, precum şi actele de dispoziție de mică valoare, cu caracter curent şi care se execută la momentul încheierii lor;
b) nu poate încheia singură actele de dispoziție cu caracter curent şi care se execută la momentul încheierii lor, chiar de mică valoare;
c) nu poate încheia singură decât acte de conservare.

40. Sancțiunea care intervine în cazul actelor făcute de persoana lipsită de capacitate de exercițiu sau cu capacitate de exercițiu restrânsă ori a actelor făcute de tutore, fără autorizarea instanței de tutelă, atunci când această autorizare este cerută de lege:
a) este nulitatea absolută, necondiționată de dovedirea vreunui prejudiciu;
b) este nulitatea relativă, condiționată de dovedirea unui prejudiciu;
c) este nulitatea relativă, chiar fără dovedirea unui prejudiciu.

41. Cel lipsit de capacitate de exercițiu sau cu capacitate de exercițiu restrânsă:
a) poate invoca şi singur, în apărare, anulabilitatea actului pentru incapacitatea sa rezultată din punerea sub interdicție judecătorească;
b) nu poate invoca singur, în apărare, anulabilitatea actului pentru incapacitatea sa rezultată din punerea sub interdicție judecătorească;
c) poate invoca şi singur, în apărare, anulabilitatea actului pentru incapacitatea sa rezultată din minoritate.

42. Anulabilitatea actului făcut de cel lipsit de capacitate de exercițiu sau cu capacitate de exercițiu restrânsă:
a) este înlăturată de simpla declarație a acestuia că este capabil să contracteze;
b) nu va opera, ci instanța, la cererea părții induse în eroare, poate menține contractul atunci când apreciază că aceasta ar constitui o sancțiune civilă adecvată, dacă cel lipsit de capacitate de exercițiu sau cu capacitate de exercițiu restrânsă a folosit manopere dolosive;
c) nu este înlăturată de simpla declarație a acestuia că este capabil să contracteze.

43. Persoana lipsită de capacitate de exercițiu sau cu capacitate de exercițiu restrânsă:
a) nu este obligată la restituire;

b) este obligată la restituire;
c) nu este obligată la restituire decât în limita folosului realizat.

44. În materia acțiunii în anularea actului făcut de cel lipsit de capacitate de exercițiu sau cu capacitate de exercițiu restrânsă:
a) persoanele capabile de a contracta nu pot opune minorului sau celui pus sub interdicție judecătorească incapacitatea acestuia;
b) persoanele capabile de a contracta pot opune minorului sau celui pus sub interdicție judecătorească incapacitatea acestuia;
c) persoanele capabile de a contracta pot opune reprezentantului legal al minorului sau celui pus sub interdicție judecătorească, incapacitatea acestuia.

45. În materia confirmării actului anulabil făcut de minor este adevărată afirmația:
a) după descărcarea tutorelui, minorul devenit major poate să confirme actul făcut de tutorele său fără respectarea tuturor formalităților cerute pentru încheierea lui valabilă;
b) minorul devenit major nu poate confirma actul făcut singur în timpul minorității, atunci când el trebuia să fie reprezentat sau asistat;
c) minorul devenit major poate confirma actul făcut singur în timpul minorității, atunci când el trebuia să fie reprezentat sau asistat.

46. În timpul minorității, confirmarea actului anulabil:
a) nu se poate face;
b) se poate face, în numele şi în interesul minorului, de către persoana chemată de lege să-i încuviințeze actele făcute fără încuviințarea sa, atunci când această încuviințare era suficientă pentru încheierea valabilă a actului;
c) se poate face şi în caz de violență, numai după începerea primului act de violență şi cel mai târziu la încetarea acesteia, de către persoana care poate invoca nulitatea.

47. În cazul în care o persoană este dispărută şi există indicii că a încetat din viață:
a) aceasta poate fi declarată moartă prin hotărâre judecătorească, numai la cererea procurorului, dacă au trecut cel puțin 2 ani de la data primirii ultimelor informații sau indicii din care rezultă că era în viață;
b) aceasta poate fi declarată moartă prin hotărâre judecătorească, la cererea oricărei persoane interesate, inclusiv a procurorului, dacă au trecut cel puțin 2 ani de la data primirii ultimelor informații sau indicii din care rezultă că era în viață;
c) aceasta poate fi declarată moartă prin hotărâre judecătorească, numai la cererea procurorului, dacă au trecut cel puțin 2 ani de la data primirii ultimelor informații sau indicii din care rezultă că era în viață, dată care se va calcula de la sfârşitul anului calendaristic, dacă data ultimelor informații sau indicii despre cel dispărut nu se poate stabili cu exactitate.

48. Cel dispărut în împrejurări deosebite, cum sunt inundațiile, cutremurul, catastrofa de cale ferată ori aeriană, naufragiul, în cursul unor fapte de război sau într-o altă împrejurare asemănătoare, ce îndreptățeşte a se presupune decesul, poate fi declarat mort, dacă au trecut:
a) cel puțin 3 luni de la data împrejurării în care a avut loc dispariția;
b) cel puțin 6 luni de la data împrejurării în care a avut loc dispariția;
c) cel puțin 12 luni de la data împrejurării în care a avut loc dispariția.

49. Cel declarat mort poate fi socotit că a încetat din viață:
a) la data pe care hotărârea rămasă definitivă a stabilit-o ca fiind aceea a morții;
b) la data pe care hotărârea rămasă definitivă a stabilit-o ca fiind aceea a morții sau la data la care se probează existența indiciilor privind survenirea decesului;
c) în ultima oră a celei din urmă zile a termenului de 2 ani de la data primirii ultimelor informații sau indicii din care rezultă că era în viață.

50. Cel care a fost declarat mort:
a) poate cere, după anularea hotărârii declarative de moarte, înapoierea bunurilor sale în natură, iar dacă aceasta nu este cu putință, restituirea lor prin echivalent;
b) poate cere, după anularea hotărârii declarative de moarte, înapoierea bunurilor sale în natură chiar şi de la dobânditorul cu titlu oneros, care este obligat

să le înapoieze chiar de nu se va face dovada că la data dobândirii ştia ori trebuia să ştie că persoana declarată moartă este în viaţă;
c) poate cere oricând anularea hotărârii prin care s-a declarat moartea.

51. Plata făcută moştenitorilor legali sau legatarilor unei persoane care reapare ulterior hotărârii declarative de moarte:
a) întotdeauna este valabilă şi liberatorie;
b) de regulă, este valabilă şi liberatorie, dacă a fost făcută înainte de radierea din registrul de stare civilă a menţiunii privitoare la deces;
c) este valabilă şi liberatorie, dacă cel care a făcut plata a cunoscut faptul că persoana declarată moartă este în viaţă.

52. Moştenitorul aparent care află că persoana care a fost declarată decedată prin hotărâre judecătorească este în viaţă:
a) păstrează posesia bunurilor şi nu dobândeşte fructele acestora, dacă cel reapărut solicită restituirea lor;
b) nu păstrează posesia bunurilor şi nici nu dobândeşte fructele acestora, indiferent dacă cel reapărut solicită sau nu restituirea lor;
c) păstrează posesia bunurilor şi dobândeşte fructele acestora, cât timp cel reapărut nu solicită restituirea lor.

53. Nu constituie un drept transmisibil:
a) dreptul la respectarea vieţii private;
b) dreptul de creanţă;
c) dreptul la demnitate.

54. Persoana fizică are dreptul să dispună de sine însăşi:
a) necondiţionat;
b) dacă nu încalcă drepturile şi libertăţile altora, ordinea publică sau bunele moravuri;
c) neîngrădit, chiar dacă ar încălca drepturile altora pentru a se proteja pe sine.

55. Sunt interzise:
a) practicile eugenice prin care se tinde la organizarea selecţiei persoanelor;
b) orice intervenţii medicale asupra caracterelor genetice având drept scop modificarea descendenţei persoanei;
c) orice intervenţii medicale care privesc prevenirea şi tratamentul maladiilor genetice.

56. Este interzisă:
a) în toate cazurile utilizarea tehnicilor de reproducere umană asistată medical pentru alegerea sexului viitorului copil;
b) utilizarea tehnicilor de reproducere umană asistată medical pentru alegerea sexului viitorului copil în scopul evitării unei boli ereditare grave legate de sexul acestuia;
c) crearea de embrioni umani în scopuri de cercetare.

57. În exercitarea dreptului la propria imagine, persoana:
a) poate să interzică ori să împiedice reproducerea, în orice mod, a înfăţişării sale fizice ori a vocii sale sau, după caz, utilizarea unei asemenea reproduceri;
b) nu poate să interzică ori să împiedice reproducerea, în orice mod, a înfăţişării sale fizice ori a vocii sale sau, după caz, utilizarea unei asemenea reproduceri;
c) poate să interzică numai utilizarea unei reproduceri a înfăţişării sale fizice ori a vocii sale.

58. Pot fi considerate ca atingeri aduse vieţii private:
a) intrarea sau rămânerea în locuinţă sau luarea din aceasta a oricărui obiect;
b) interceptarea unei convorbiri private, săvârşită prin orice mijloace tehnice, sau utilizarea, în cunoştinţă de cauză, a unei asemenea interceptări;
c) captarea ori utilizarea imaginii sau a vocii unei persoane aflate într-un spaţiu privat, fără acordul acesteia.

59. Pot fi considerate ca atingeri aduse vieţii private:
a) difuzarea de imagini care prezintă interioare ale unui spaţiu privat, cu sau fără acordul celui care îl ocupă în mod legal;
b) ţinerea vieţii private sub observaţie, prin orice mijloace, în afară de cazurile prevăzute expres de lege;
c) difuzarea de ştiri, dezbateri, anchete sau de reportaje scrise ori audiovizuale privind viaţa intimă, personală sau de familie.

60. Pot fi considerate ca atingeri aduse vieţii private:
a) difuzarea sau utilizarea corespondenţei, manuscriselor ori a altor documente personale, fără

acordul persoanei căreia acestea îi aparţin sau care, după caz, are dreptul de a dispune de ele;
b) utilizarea numelui, imaginii, vocii sau asemănării cu o altă persoană;
c) difuzarea datelor cu caracter personal privind starea de sănătate, problemele de diagnostic, prognostic, tratament, circumstanţe în legătură cu boala şi cu alte diverse fapte, fără acordul persoanei în cauză sau al persoanelor îndreptăţite.

61. Numele de familie:
a) se dobândeşte prin efectul filiaţiei;
b) se dobândeşte prin efectul filiaţiei, exclusiv pe linie paternă;
c) poate fi modificat prin efectul schimbării stării civile, în condiţiile prevăzute de lege.

62. Dacă prin lege nu se prevede altfel, o persoană fizică:
a) poate să aibă în acelaşi timp mai mult de un domiciliu şi o singură reşedinţă, atunci când deţine mai multe locuinţe;
b) nu poate să aibă în acelaşi timp decât un singur domiciliu şi mai multe reşedinţe, atunci când deţine mai multe locuinţe;
c) nu poate să aibă în acelaşi timp decât un singur domiciliu şi o singură reşedinţă, chiar şi atunci când deţine mai multe locuinţe.

63. Domiciliul persoanei fizice, în vederea exercitării drepturilor şi libertăţilor sale civile:
a) este acolo unde aceasta declară că îşi are locuinţa principală şi/sau unde îşi are locuinţa secundară;
b) este acolo unde aceasta declară că îşi are locuinţa principală;
c) este acolo unde aceasta declară că îşi are locuinţa principală, chiar dacă e vorba despre mai multe locaţii principale.

64. Reşedinţa:
a) va fi considerată domiciliu când acesta nu este cunoscut;
b) este acolo unde persoana fizică îşi are locuinţa secundară;
c) este întotdeauna locul unde acea persoană se găseşte efectiv.

65. Domiciliul minorului care nu a dobândit capacitate deplină de exerciţiu în condiţiile prevăzute de lege:
a) este la părinţii săi sau la acela dintre părinţi la care el locuieşte în mod statornic;
b) este întotdeauna la părintele la care minorul locuieşte în mod statornic;
c) atunci când părinţii au domicilii separate şi nu se înţeleg la care dintre ei va avea domiciliul copilul, este stabilit de instanţa de tutelă ţinându-se seama de interesele copilului, după ascultarea părinţilor, precum şi a copilului, dacă acesta a împlinit vârsta de 10 ani.

66. Actele de stare civilă:
a) sunt înscrisuri sub semnătură privată cu dată certă;
b) fac dovada până la proba contrară, pentru oricare dintre menţiuni;
c) sunt înscrisuri autentice şi fac dovada, până la înscrierea în fals, pentru ceea ce reprezintă constatările personale ale ofiţerului de stare civilă şi, până la proba contrară, pentru celelalte menţiuni.

67. Dacă printr-o hotărâre judecătorească s-a stabilit o anumită stare civilă a unei persoane, iar printr-o hotărâre judecătorească ulterioară este admisă o acţiune prin care s-a contestat starea civilă astfel stabilită:
a) prima hotărâre îşi pierde efectele la data rămânerii definitive a celei de a doua hotărâri;
b) prima hotărâre îşi menţine efectele şi ulterior pronunţării celei de a doua hotărâri, în privinţa terţilor de bună-credinţă;
c) cea de a doua hotărâre judecătorească dată este opozabilă oricărei alte persoane, cât timp printr-o nouă hotărâre nu s-a stabilit contrariul.

68. Rectificarea actelor de stare civilă:
a) se poate face numai în temeiul unei hotărâri judecătoreşti definitive;
b) se poate face, din oficiu sau la cerere, numai în temeiul dispoziţiei primarului de la primăria care are în păstrare actul de stare civilă;
c) nu se poate face din oficiu.

69. Anularea, completarea sau modificarea actelor de stare civilă şi a menţiunilor înscrise pe acestea:
a) se face printr-o hotărâre judecătorească supusă înregistrării, iar înregistrarea făcută în temeiul unei

asemenea hotărâri este opozabilă oricărei alte persoane cât timp printr-o nouă hotărâre nu s-a stabilit contrariul;
b) se poate face numai în temeiul unei hotărâri judecătoreşti definitive;
c) nu se poate face numai în temeiul unei hotărâri judecătoreşti definitive.

70. Actele de stare civilă întocmite de o persoană care a exercitat în mod public atribuţiile de ofiţer de stare civilă, cu respectarea tuturor prevederilor legale:
a) nu sunt valabile dacă acea persoană nu avea această calitate, dacă beneficiarii acestor acte au cunoscut, în momentul întocmirii lor, lipsa acestei calităţi;
b) sunt valabile întotdeauna, chiar dacă acea persoană nu avea această calitate;
c) sunt valabile, chiar dacă acea persoană nu avea această calitate, afară de cazul în care beneficiarii acestor acte au cunoscut, în momentul întocmirii lor, lipsa acestei calităţi.

71. Starea civilă se poate dovedi, înaintea instanţei judecătoreşti, prin orice mijloace de probă, dacă:
a) nu au existat registre de stare civilă ori registrele de stare civilă s-au pierdut ori au fost distruse, cu condiţia să se fi pierdut sau distrus în totalitate;
b) nu este posibilă procurarea din străinătate a certificatului de stare civilă sau a extrasului de pe actul de stare civilă;
c) întocmirea actului de stare civilă a fost omisă sau, după caz, refuzată.

72. Nu poate fi tutore:
a) minorul, persoana pusă sub interdicţie judecătorească sau cel pus sub curatelă, cel decăzut din exerciţiul drepturilor părinteşti sau declarat incapabil de a fi tutore, chiar dacă hotărârea judecătorească nu este încă definitivă;
b) cel aflat în stare de insolvabilitate;
c) cel căruia i s-a restrâns exerciţiul unor drepturi civile exclusiv prin hotărâre judecătorească, cel cu rele purtări, precum şi cel care, exercitând o tutelă, a fost îndepărtat din aceasta ori care, din cauza intereselor comune cu cele ale minorului, nu ar putea îndeplini sarcina tutelei.

73. Instanţa de tutelă va numi un curator special:
a) ori de câte ori între tutore şi minor se ivesc interese contrare, care nu sunt dintre cele ce trebuie să ducă la înlocuirea tutorelui;
b) dacă din cauza bolii, a lipsei de timp sau din alte motive, tutorele este împiedicat să îndeplinească un anumit act în numele minorului pe care îl reprezintă sau ale cărui acte le încuviinţează;
c) pentru motive temeinice, în cadrul procedurilor succesorale notariale.

74. Cu privire la actele sau faptele tutorelui păgubitoare pentru minor se poate face plângere la instanţa de tutelă:
a) caz în care minorul care a împlinit vârsta de 10 ani va fi ascultat;
b) şi de către minorul care a împlinit vârsta de 14 ani;
c) şi de către membrii consiliului de familie.

75. Pot fi puşi sub interdicţie judecătorească:
a) persoana care nu are temporar sau permanent discernământul necesar pentru a se îngriji de interesele sale, din cauza alienaţiei ori debilităţii mintale;
b) persoana care nu are discernământul necesar pentru a se îngriji de interesele sale, din cauza alienaţiei ori debilităţii mintale;
c) şi minorii cu capacitate de exerciţiu restrânsă.

76. În caz de nevoie şi până la soluţionarea cererii de punere sub interdicţie judecătorească:
a) autoritatea tutelară poate numi un curator special pentru îngrijirea şi reprezentarea celui a cărui punere sub interdicţie a fost cerută, precum şi pentru administrarea bunurilor acestuia;
b) instanţa de tutelă poate numi un curator special pentru îngrijirea şi reprezentarea celui a cărui punere sub interdicţie a fost cerută, precum şi pentru administrarea bunurilor acestuia;
c) autoritatea tutelară poate numi un curator special pentru administrarea bunurilor celui a cărui punere sub interdicţie a fost cerută.

77. Lipsa de capacitate a celui interzis:
a) operează de la data când hotărârea judecătorească a rămas definitivă;
b) nu poate fi opusă unei terţe persoane decât de la data îndeplinirii formalităţilor de publicitate prevăzute

de Codul de procedură civilă, afară numai dacă terțul a cunoscut punerea sub interdicție pe altă cale;
c) poate fi opusă unei terțe persoane de la data când hotărârea judecătorească a rămas definitivă, chiar dacă terțul a cunoscut sau nu punerea sub interdicție pe altă cale.

78. Actele juridice încheiate de persoana pusă sub interdicție judecătorească:
a) sunt anulabile, chiar dacă la data încheierii lor aceasta ar fi avut discernământ;
b) sunt nule, chiar dacă la data încheierii lor aceasta ar fi avut discernământ;
c) sunt nule sau anulabile, după cum ar fi vorba despre acte de dispoziție, respectiv de administrare.

79. Punerea sub interdicție:
a) este ireversibilă;
b) este reversibilă, dacă au încetat cauzele care au provocat interdicția;
c) nu încetează la data pronunțării sentinței prin care se dispune ridicarea interdicției judecătorești.

80. Bunurile:
a) pe care legea nu le consideră imobile sunt bunuri mobile;
b) pe care legea nu le consideră mobile sunt bunuri imobile;
c) mobile pot fi și undele electromagnetice sau asimilate acestora, precum și energia de orice fel produse, captate și transmise, în condițiile legii, de orice persoană și puse în serviciul său, indiferent de natura mobiliară sau imobiliară a sursei acestora.

81. Sunt bunuri mobile prin anticipație:
a) toate bunurile care nu pot fi încadrate într-o anumită clasificare a bunurilor, în general;
b) plantațiile și construcțiile încorporate în sol, atunci când, prin voința părților, sunt privite în natura lor individuală în vederea detașării lor;
c) bogățiile de orice natură ale solului și subsolului, fructele neculese încă.

82. Constituie o universalitate de fapt:
a) ansamblul bunurilor care aparțin uneia sau mai multor persoane și care au o destinație unică, stabilită prin voința acestora;
b) ansamblul bunurilor care aparțin mai multor persoane, dar care au o destinație comună stabilită prin voința acestora sau prin lege;
c) ansamblul bunurilor care aparțin aceleiași persoane și au o destinație comună stabilită prin voința acesteia sau prin lege.

83. Sunt fungibile:
a) bunurile determinate cert, după număr, astfel încât pot fi înlocuite cu altele în executarea oricărei obligații;
b) bunurile determinabile după număr, măsură sau greutate, astfel încât pot fi înlocuite unele prin altele în executarea unei obligații;
c) bunurile considerate astfel prin act juridic, chiar dacă, prin natura lor, sunt nefungibile.

84. Drepturile unui terț privitoare la un bun:
a) nu pot fi încălcate prin transformarea acestuia în bun accesoriu;
b) pot înceta dacă bunul accesoriu urmează soarta bunului principal;
c) accesoriu nu pot fi opuse unui alt terț care a dobândit anterior drepturi privitoare la bunul principal.

85. Dreptul de proprietate asupra fructelor naturale și industriale:
a) nu se naște exclusiv în patrimoniul proprietarului, chiar dacă prin lege nu se dispune altfel;
b) se dobândește la data separării de bunul care le-a produs;
c) se dobândește zi cu zi.

86. În materia consimțământului la încheierea actului juridic, eroarea este esențială:
a) numai atunci când poartă asupra naturii sau obiectului contractului;
b) când poartă asupra identității obiectului prestației sau asupra unei calități a acestuia ori asupra unei alte împrejurări considerate esențiale de către părți în absența căreia contractul nu s-ar fi încheiat;
c) când poartă asupra identității persoanei sau asupra unei calități a acesteia în absența căreia contractul nu s-ar fi încheiat.

87. Nu atrage anularea contractului:
a) eroarea care poartă asupra unui element cu privire la care riscul de eroare a fost asumat de cel care o

invocă sau, după împrejurări, trebuia să fie asumat de acesta;
b) simpla eroare de calcul, care, concretizată într-o eroare asupra cantității, a fost esențială pentru încheierea contractului;
c) eroarea produsă la încheierea contractului, dacă faptul asupra căruia a purtat eroarea putea fi, după împrejurări, cunoscut cu diligențe rezonabile.

88. Nu atrage anularea contractului pentru violență:
a) temerea insuflată prin amenințarea cu exercițiul unui drept făcută cu scopul de a obține avantaje injuste;
b) simpla temere izvorâtă din respect;
c) exercitarea violenței de un terț, dacă partea al cărei consimțământ nu a fost viciat nu cunoștea sau, după caz, nu ar fi putut să cunoască violența săvârșită de către terț.

89. Dacă un contract încheiat între profesioniști nu stabilește prețul și nici nu indică o modalitate pentru a-l determina:
a) contractul se anulează;
b) se presupune că părțile au avut în vedere prețul practicat în mod obișnuit în domeniul respectiv pentru aceleași prestații realizate în condiții comparabile;
c) se presupune că părțile au avut în vedere un preț rezonabil.

90. Lipsa cauzei atrage întotdeauna:
a) anulabilitatea contractului;
b) anulabilitatea contractului, cu excepția cazului în care contractul a fost greșit calificat și poate produce alte efecte juridice;
c) nulitatea absolută a contractului.

91. Nulitatea contractului:
a) poate fi invocată de orice persoană interesată, pe cale de acțiune sau de excepție;
b) nu poate fi constatată sau declarată prin acordul părților;
c) poate fi constatată sau declarată prin acordul părților, dacă prin lege nu se prevede altfel;

92. Instanța va admite acțiunea în anulare pentru eroare esențială atunci când, nefiind solicitată adaptarea contractului, constată pe baza probelor administrate faptul că:
a) reclamantul a crezut că manifestarea lui de voință constituie o acceptare a succesiunii, iar pârâtul consideră că actul încheiat este un partaj succesoral;
b) reclamantul a crezut că valoarea bunului vândut e alta, eroarea provenind dintr-o eroare de calcul aritmetic, existând neconcordanță în același act juridic între prețul stabilit pe fiecare metru pătrat și prețul rezultat din înmulțirea numărului de metri pătrați ai suprafeței vândute cu același preț;
c) reclamantul a crezut că valoarea bunului e alta, deoarece, deși era vorba despre aceleași cifre, mai exact el a considerat că este vorba de un preț în lei, iar pârâtul a considerat că e un preț în euro.

93. Suntem în prezența erorii esențiale:
a) și atunci când, deși există înțelegere asupra naturii juridice a contractului, fiecare parte cocontractantă înțelege un alt obiect principal al contractului;
b) atunci când o parte a contractului înțelege că se vinde o motocicletă, iar cealaltă parte înțelege că se vinde o bicicletă;
c) și atunci când, deși s-a achiziționat televizorul dorit, acesta prezintă vicii calitative, în chiar substanța sa, fiind impropriu utilizării, potrivit detaliilor tehnice ale produsului.

94. Nu se va dispune anularea actului juridic pentru eroare, atunci când:
a) fiecare parte a contractului de donație vorbește despre un alt act juridic, una dintre ele încheind actul în considerarea unui preț;
b) eroarea cade asupra unor elemente de fapt, care sunt indiferente procesului volițional de formare și exteriorizare a voinței juridice;
c) eroarea cade asupra motivului contractului atunci când acesta nu se identifică cu cauza actului juridic.

95. În ipoteza în care o persoană cumpără un autoturism second-hand cu scopul de a-l conduce pe drumurile publice, însă, ulterior, descoperă că acesta nu poate fi înmatriculat, această persoană are deschisă:
a) și o acțiune în răspundere civilă delictuală împotriva vânzătorului;
b) numai o acțiune în anulare pentru dol;

c) doar o acțiune în anulare pentru eroare, dacă eroarea nu a fost provocată.

96. Asemănător erorii, dolul:
a) se întemeiază pe aceeaşi raţiune: falsa reprezentare a realității, care determină exprimarea voinței juridice, cu efectul încheierii unui act juridic;
b) este sancționat cu nulitatea relativă, dacă nu intervine adaptarea actului juridic;
c) are o structură similară, cuprinzând atât un element subiectiv, cât şi unul obiectiv.

97. Trecerea sub tăcere de către vânzător a informației potrivit căreia imobilul scos la vânzare este supus iminent sistematizării, cu ocazia încheierii unui contract de vânzare:
a) constituie viciu de consimțământ numai dacă reticența este însoțită de manopere dolosive;
b) constituie viciu de consimțământ chiar dacă reticența nu este însoțită de manopere dolosive;
c) atrage nulitatea absolută a contractului de vânzare-cumpărare, pentru inalienabilitatea bunului.

98. În ceea ce priveşte acțiunea în anularea actului juridic pentru dol:
a) aceasta nu poate fi exercitată şi de succesorii universali ai celui înşelat, după moartea acestuia;
b) aceasta are un caracter divizibil şi prescriptibil;
c) poate fi exercitată şi împreună cu o acțiune în răspundere civilă delictuală.

99. Pentru a se putea exercita acțiunea în anulare pentru violență:
a) este necesar să se ajungă la transpunerea în fapt a amenințărilor, să se aducă atingere efectivă valorilor puse în pericol;
b) amenințarea gravă, chiar neplauzibilă, este suficientă;
c) amenințarea să fie determinantă pentru încheierea actului juridic civil.

100. Instanța:
a) este obligată să invoce din oficiu nulitatea absolută;
b) nu este obligată să invoce din oficiu nulitatea absolută;
c) este obligată să invoce din oficiu nulitatea absolută pentru lipsa formei *ad validitatem*.

101. Nulitatea relativă:
a) poate fi opusă oricând de partea căreia i se cere executarea contractului, chiar şi după împlinirea termenului de prescripție a dreptului la acțiunea în anulare;
b) poate fi opusă oricând de partea căreia i se cere executarea contractului, însă numai înainte de împlinirea termenului de prescripție a dreptului la acțiunea în anulare;
c) poate fi invocată pe cale de acțiune numai în termenul de prescripție stabilit de lege.

102. Contractul este anulabil când au fost nesocotite dispozițiile legale privitoare la:
a) capacitate sau când consimțământul uneia dintre părți a fost viciat, precum şi în alte cazuri anume prevăzute de lege;
b) capacitatea de exercițiu, când consimțământul uneia dintre părți a fost viciat, precum şi în alte cazuri anume prevăzute de lege;
c) capacitatea de exercițiu şi de folosință, când consimțământul uneia dintre părți a fost viciat, precum şi în alte cazuri anume prevăzute de lege.

103. În cazurile în care natura nulității nu este determinată ori nu reiese în chip neîndoielnic din lege, contractul:
a) este nul;
b) este anulabil;
c) este revocabil.

104. În cazul contractelor cu mai multe părți în care prestația fiecărei părți este făcută în considerarea unui scop comun, nulitatea contractului în privința uneia dintre părți:
a) atrage întotdeauna desființarea în întregime a contractului;
b) atrage desființarea în întregime a contractului, afară de cazul în care participarea acesteia este esențială pentru existența contractului;
c) nu atrage desființarea în întregime a contractului, afară de cazul în care participarea acesteia este esențială pentru existența contractului.

105. Contractul nul poate fi refăcut:
a) în tot sau în parte, cu respectarea tuturor condițiilor prevăzute de lege la data refacerii lui;

b) dar nu va produce efecte decât pentru viitor, iar nu şi pentru trecut;
c) dar nu va produce efecte decât pentru trecut, iar nu şi pentru viitor.

106. Conversiunea contractului nul:
a) nu se aplică dacă intenția de a exclude aplicarea conversiunii este stipulată în contractul lovit de nulitate;
b) determină producerea efectelor actului juridic lovit de nulitate absolută;
c) nu se aplică dacă intenția de a exclude aplicarea conversiunii reiese, în chip neîndoielnic, din scopurile urmărite de părți la data încheierii contractului.

107. Contractul afectat de o cauză de nulitate:
a) poate fi validat prin confirmare, în condițiile legii;
b) nu este validat chiar şi atunci când nulitatea este acoperită prin executare;
c) este validat atunci când nulitatea este acoperită.

108. Pentru a fi valabil, actul confirmativ trebuie să cuprindă:
a) cauza obligației, motivul acțiunii în nulitate, precum şi intenția de a anula viciul pe care se întemeiază acea acțiune;
b) obiectul, cauza şi natura obligației şi să facă mențiune despre motivul acțiunii în anulare, precum şi despre intenția de a repara viciul pe care se întemeiază acea acțiune;
c) obiectul şi cauza obligației, precum şi dovada reparării viciului pe care se întemeiază acea acțiune.

109. În materia efectelor confirmării actului anulabil:
a) aceasta îşi produce efectele din momentul încheierii contractului şi atrage renunțarea la mijloacele şi excepțiile ce puteau fi opuse, sub rezerva însă a drepturilor dobândite şi conservate de terții de bună-credință;
b) când fiecare dintre părți poate invoca nulitatea contractului sau mai multe părți o pot invoca împotriva alteia, confirmarea făcută de una dintre acestea nu împiedică invocarea nulității de către celelalte părți;
c) pentru vicierea consimțământului prin dol sau violență, confirmarea implică prin ea însăşi renunțarea la dreptul de a cere daune-interese.

110. În materia interpretării clauzelor contractuale:
a) stipulațiile înscrise în contractele de adeziune se interpretează împotriva celui care le-a propus;
b) stipulațiile înscrise în contractele de adeziune se interpretează în favoarea celui care le-a propus;
c) dacă, după aplicarea regulilor de interpretare, contractul rămâne neclar, acesta se interpretează în favoarea celui care se obligă.

111. Dacă executarea contractului a devenit excesiv de oneroasă datorită unei schimbări excepționale a împrejurărilor care ar face vădit injustă obligarea debitorului la executarea obligației, instanța poate să dispună:
a) încetarea contractului, la momentul şi în condițiile pe care le stabileşte;
b) adaptarea contractului, chiar dacă debitorul şi-a asumat riscul schimbării împrejurărilor sau putea fi în mod rezonabil considerat că şi-ar fi asumat acest risc;
c) adaptarea contractului, pentru a distribui în mod echitabil între părți pierderile şi beneficiile ce rezultă din schimbarea împrejurărilor.

112. Impreviziunea este aplicabilă numai dacă:
a) schimbarea împrejurărilor a intervenit înainte de încheierea contractului;
b) schimbarea împrejurărilor a intervenit după încheierea contractului;
c) debitorul a încercat, într-un termen rezonabil şi cu bună-credință, negocierea adaptării rezonabile şi echitabile a contractului.

113. Dacă cineva a transmis succesiv către mai multe persoane proprietatea unui bun mobil corporal:
a) iar niciunul dintre dobânditori nu a obținut posesia efectivă a bunului mobil corporal şi creanța fiecăruia de predare a bunului este exigibilă, va fi preferat cel care a sesizat cel dintâi instanța de judecată;
b) titularul dreptului este cel care a dobândit posesia efectivă a bunului numai dacă titlul său are dată anterioară;
c) titularul dreptului este cel care a dobândit cu bună-credință posesia efectivă a bunului, chiar dacă titlul său are dată ulterioară.

114. Părțile:
a) sunt obligate să acționeze cu bună-credință doar la încheierea contractului, neavând relevanță şi atitudinea ulterioară;

b) pot limita obligația legală de a acționa cu bună-credință cu prilejul încheierii unui contract;
c) trebuie să acționeze cu bună-credință pe tot timpul executării contractului, iar nu doar la încheierea acestuia.

115. Contractul:
a) este unilateral dacă executarea lui presupune obligații numai în sarcina unei părți;
b) este sinalagmatic atunci când obligațiile născute din acesta sunt reciproce, dar nu şi interdependente;
c) este unilateral sau bilateral, după numărul părților între care este încheiat.

116. Contractelor nenumite le sunt aplicabile:
a) toate regulile privitoare la contracte;
b) doar regulile speciale privitoare la contractul cu care se aseamănă cel mai mult;
c) regulile de drept comun în materie de contracte, iar, atunci când acestea nu sunt îndestulătoare, se vor aplica regulile speciale privitoare la contractul cu care se aseamănă cel mai mult.

117. Este comutativ contractul în care, între altele, la momentul încheierii sale:
a) existența drepturilor şi obligațiilor părților este certă;
b) drepturile şi obligațiile părților depind de un eveniment viitor şi incert;
c) întinderea drepturilor şi obligațiilor părților este determinată sau determinabilă.

118. Contractul:
a) în care, la momentul încheierii sale, întinderea drepturilor şi obligațiilor părților este determinată sau determinabilă este aleatoriu;
b) care, la momentul încheierii sale, prin natura lui, oferă cel puțin uneia dintre părți şansa unui câştig şi o expune totodată la riscul unei pierderi, ce depind de un eveniment viitor şi incert, este aleatoriu;
c) care, la momentul încheierii sale, prin voința părților, oferă cel puțin uneia dintre părți şansa unui câştig ce depinde de un eveniment viitor şi incert, este comutativ.

119. Nu este cu titlu oneros contractul prin care:
a) fiecare parte urmăreşte să îşi procure un avantaj în schimbul obligațiilor asumate;
b) oricare dintre părți urmăreşte să procure celeilalte părți un beneficiu, urmărind a obține în schimb un avantaj;
c) cel puțin una dintre părți vrea să procure celeilalte părți un beneficiu, fără a obține vreun avantaj în schimbul acestuia.

120. Când, pentru validitatea sa, este necesară remiterea bunului, contractul:
a) nu este real;
b) este real;
c) nu este consensual.

121. Actul juridic civil este solemn:
a) numai atunci când presupune încheierea sa în formă autentică, prin voința părților;
b) atunci când validitatea sa este supusă îndeplinirii unor formalități prevăzute de lege;
c) nu doar atunci când forma cerută este cea autentică.

122. Atunci când clauzele esențiale ale unui contract sunt impuse ori sunt redactate de una dintre părți, ca urmare a instrucțiunilor sale, cealaltă parte neavând decât să le accepte ca atare, suntem în prezența unui:
a) contract-cadru;
b) contract de adeziune;
c) contract negociat.

123. Constituie o condiție esențială specială pentru validitatea unui contract:
a) capacitatea de exercițiu;
b) forma *ad validitatem*;
c) o cauză determinată şi licită.

124. Constituie condiții esențiale pentru validitatea unui contract:
a) capacitatea de a contracta;
b) consimțământul, viciat sau nu, al părților;
c) o anumită formă, atunci când legea o prevede expres.

125. Poate contracta orice persoană care:
a) nu este declarată incapabilă de lege;
b) nu este oprită să încheie anumite contracte;
c) nu este nici declarată incapabilă de lege şi nici oprită să încheie anumite contracte.

126. Consimțământul părților trebuie să fie:
a) sincer şi serios;
b) liber exprimat, chiar în necunoştință de cauză;
c) serios, liber şi exprimat în cunoştință de cauză.

127. Contractul încheiat de o persoană care, la momentul încheierii acestuia, se afla într-o stare care o punea în neputință de a-şi da seama de urmările faptei sale:
a) este nul pentru lipsa discernământului, chiar dacă respectiva stare era numai vremelnică, dar exista în momentul încheierii actului;
b) este anulabil pentru eroare;
c) este anulabil pentru lipsa discernământului.

128. Este anulabil contractul încheiat de o persoană care:
a) ulterior a fost pusă sub interdicție, dacă la momentul când actul a fost făcut cauzele punerii sub interdicție existau şi erau îndeobşte cunoscute;
b) ulterior a fost pusă sub interdicție, chiar dacă la momentul când actul a fost făcut cauzele punerii sub interdicție nu existau sau nu erau îndeobşte cunoscute;
c) la momentul semnării actului, se afla vremelnic într-o stare care o punea în neputință de a-şi da seama de urmările faptei sale.

129. Contractul este anulabil dacă, la momentul încheierii:
a) una dintre părți s-a aflat într-o eroare esențială, chiar dacă cealaltă parte nu cunoştea că faptul asupra căruia a purtat eroarea era esențial pentru încheierea contractului;
b) una dintre părți s-a aflat într-o eroare esențială, iar cealaltă parte nu avea cum să ştie că faptul asupra căruia a purtat eroarea era esențial pentru încheierea contractului;
c) una dintre părți s-a aflat într-o eroare esențială, iar cealaltă parte ştia sau, după caz, trebuia să ştie că faptul asupra căruia a purtat eroarea era esențial pentru încheierea contractului.

130. Eroarea este esențială:
a) dacă priveşte simplele motive ale contractului, indiferent de voința părților;
b) dacă poartă asupra naturii sau obiectului contractului;
c) dacă este vorba de o eroare ce priveşte o normă juridică lipsită de caracter previzibil şi accesibil, determinantă, potrivit voinței părților, pentru încheierea contractului.

131. Eroarea este esențială:
a) dacă poartă asupra unei calități a persoanei în absența căreia contractul nu s-ar fi încheiat;
b) când priveşte o normă juridică determinantă, potrivit voinței părților, pentru încheierea contractului;
c) dacă cealaltă parte nu ştia că faptul asupra căruia a purtat eroarea era esențial pentru încheierea contractului.

132. Contractul nu poate fi anulat dacă:
a) eroarea priveşte o normă juridică care, potrivit voinței părților, este determinantă pentru încheierea contractului, dar nu este accesibilă şi previzibilă;
b) faptul asupra căruia a purtat eroarea putea fi, după împrejurări, cunoscut cu diligențe rezonabile;
c) se invocă o eroare de drept, care priveşte o normă juridică uşor de accesat şi de înțeles de către părți.

133. Contractul nu poate fi anulat dacă:
a) se invocă o eroare care poartă asupra unui element cu privire la care riscul de eroare a fost asumat de cel care o invocă;
b) eroarea este scuzabilă;
c) eroarea nu a fost asumată.

134. Dacă este vorba despre o eroare de calcul, survenită la încheierea unui contract, aceasta:
a) nu atrage niciodată anularea contractului;
b) poate fi corectată numai la cererea părții în defavoarea căreia s-a produs eroarea;
c) atrage doar rectificarea, afară de cazul în care, concretizându-se într-o eroare asupra cantității, a fost esențială pentru încheierea contractului.

135. Partea care este victima unei erori la încheierea unui act juridic:
a) nu se poate prevala de aceasta contrar exigențelor bunei-credințe;
b) se poate prevala necondiționat de acest viciu, buna-credință neprezentând relevanță în această materie;
c) nu mai poate cere anularea contractului, dacă cealaltă parte, conform exigențelor legale, s-a declarat de acord cu adaptarea contractului.

136. Atunci când, la încheierea contractului, consimțământul unei părți a fost viciat prin eroare:
a) contractul va fi întotdeauna anulat;
b) contractul nu va fi anulat, dacă cealaltă parte declară că dorește să execute contractul așa cum acesta fusese înțeles de partea îndreptățită să invoce anulabilitatea;
c) contractul se consideră că a fost încheiat așa cum l-a înțeles partea al cărei consimțământ a fost viciat, dacă cocontractantul său execută contractul astfel cum a fost înțeles de partea aflată în eroare.

137. Pentru a opera adaptarea contractului, este necesar:
a) să fie vorba despre vicierea consimțământului uneia dintre părțile contractante, în forma erorii sau a dolului;
b) să fie vorba despre vicierea consimțământului uneia dintre părțile contractante, exclusiv în forma erorii;
c) ca, mai înainte de a se obține anularea și într-un termen de cel mult 3 luni de la data comunicării cererii de chemare în judecată, cealaltă parte să declare că este de acord cu executarea sau să execute fără întârziere contractul, astfel cum a fost înțeles de partea aflată în eroare.

138. Partea al cărei consimțământ a fost viciat prin dol:
a) nu poate cere anularea contractului, dacă eroarea în care s-a aflat nu a fost esențială;
b) poate cere anularea contractului, chiar dacă eroarea în care s-a aflat nu a fost esențială;
c) nu poate cere anularea contractului atunci când eroarea s-a produs întrucât cealaltă parte a omis, în mod fraudulos, să îl informeze pe contractant asupra unor împrejurări pe care se cuvenea să i le dezvăluie.

139. Atunci când dolul provine de la reprezentantul, prepusul ori gerantul afacerilor celeilalte părți:
a) contractul este anulabil;
b) contractul este nul;
c) contractul este supus rezoluțiunii pentru neexecutare culpabilă.

140. În caz de dol, cel al cărui consimțământ a fost viciat de un terț:
a) are deschisă numai acțiunea în nulitate relativă;
b) are deschisă și o acțiune în răspundere pentru prejudiciile ce ar rezulta din acest delict civil;
c) nu poate cere anularea decât dacă cealaltă parte a cunoscut sau, după caz, ar fi trebuit să cunoască dolul la încheierea contractului.

141. Este deschisă acțiunea în anulare:
a) părții care a contractat sub imperiul unei temeri justificate induse, fără drept, de cealaltă parte sau de un terț;
b) numai dacă temerea justificată indusă, fără drept, a fost provocată de cocontractant;
c) atunci când temerea insuflată unei părți contractante este de așa natură încât aceasta putea să creadă, după împrejurări, că, în lipsa consimțământului său, viața, persoana, onoarea sau bunurile sale ar fi expuse unui pericol grav și iminent.

142. Violența poate atrage anularea contractului:
a) dacă a fost săvârșită de un terț, iar cocontractantul celui amenințat nu a cunoscut și nici nu ar fi trebuit să cunoască violența;
b) chiar dacă temerea insuflată este una reverențiară;
c) dacă temerea insuflată constă în amenințarea cu exercițiul unui drept făcută cu scopul de a obține avantaje injuste.

143. Contractul încheiat de o parte aflată în stare de necesitate:
a) nu poate fi anulat decât dacă cealaltă parte a profitat de această împrejurare;
b) este nul absolut pentru cauză imorală;
c) este nul absolut pentru lipsa consimțământului.

144. Violența:
a) atrage întotdeauna anularea contractului, chiar dacă este exercitată de un terț;
b) la fel ca și în cazul erorii și al dolului, poate proveni și de la un terț;
c) atrage anularea contractului și atunci când este exercitată de un terț, însă numai dacă partea al cărei consimțământ nu a fost viciat cunoștea sau, după caz, ar fi trebuit să cunoască violența săvârșită de către terț.

145. La fel ca și în ipoteza dolului, violența:
a) atrage anularea contractului și atunci când este exercitată de un terț;

b) nu conduce la anularea contractului, dacă, în termen legal, se solicită adaptarea contractului;
c) victima are deschisă şi o acțiune în răspundere civilă delictuală pentru repararea integrală a prejudiciului.

146. Există leziune atunci când, la data încheierii contractului:
a) una dintre părți, profitând de starea de nevoie a celeilalte părți, stipulează în favoarea unei alte persoane o prestație de o valoare considerabil mai mică decât valoarea propriei prestații;
b) una dintre părți, profitând de lipsa de experiență a celeilalte părți, stipulează în favoarea sa o prestație de o valoare inegală comparativ cu valoarea propriei prestații;
c) una dintre părți, profitând de lipsa de cunoştințe a celeilalte părți, stipulează în favoarea sa o prestație de o valoare considerabil mai mare decât valoarea propriei prestații.

147. Există leziune:
a) atunci când minorul îşi asumă o obligație excesivă prin raportare la starea sa patrimonială;
b) atunci când minorul îşi asumă o obligație excesivă prin raportare la avantajele pe care le obține din ansamblul circumstanțelor;
c) numai atunci când minorul îşi asumă o obligație excesivă prin raportare la avantajele pe care le obține din contract.

148. Partea al cărei consimțământ a fost viciat prin leziune poate:
a) solicita numai anularea contractului;
b) cere numai reducerea obligațiilor sale cu valoarea daunelor-interese la care ar fi îndreptățită;
c) cere, la alegerea sa, anularea contractului sau reducerea obligațiilor sale cu valoarea daunelor-interese la care ar fi îndreptățită.

149. În caz de leziune, acțiunea în anulare:
a) este posibilă întotdeauna;
b) este admisibilă numai dacă leziunea depăşeşte jumătate din valoarea pe care o avea, la momentul încheierii contractului, prestația promisă sau executată de partea lezată;
c) este admisibilă numai dacă leziunea nu depăşeşte jumătate din valoarea pe care o avea, la momentul încheierii contractului, prestația promisă sau executată de partea lezată.

150. Spre deosebire de dol, leziunea:
a) nu deschide victimei şi o acțiune în răspundere civilă delictuală;
b) nu deschide posibilitatea adaptării contractului pentru evitarea anulării;
c) deschide posibilitatea adaptării contractului pentru evitarea anulării.

151. În caz de leziune:
a) instanța nu poate să mențină contractul chiar dacă cealaltă parte oferă, în mod echitabil, o reducere a propriei creanțe sau, după caz, o majorare a propriei obligații;
b) în toate cazurile, instanța poate să mențină contractul dacă cealaltă parte oferă, în mod echitabil, o reducere a propriei creanțe sau, după caz, o majorare a propriei obligații;
c) este posibilă adaptarea contractului, la fel ca în cazul erorii şi al dolului.

152. Dreptul la acțiunea în anulare pentru leziune se prescrie:
a) în acelaşi termen ca şi dreptul la acțiunea în anulare pentru dol;
b) în termen de trei ani de la data încheierii contractului, la fel ca şi acțiunea în reducerea obligațiilor pentru leziune;
c) în termen de un an de la data încheierii contractului, la fel ca şi acțiunea în reducerea obligațiilor pentru leziune.

153. Anulabilitatea contractului pentru leziune:
a) nu poate să fie opusă pe cale de excepție când dreptul la acțiune este prescris;
b) poate să fie opusă pe cale de excepție chiar şi atunci când dreptul la acțiune este prescris, potrivit regulilor generale ale invocării nulității relative pe cale de excepție;
c) poate fi opusă pe cale de excepție numai într-un termen de 3 ani de la data încheierii contractului.

154. Nu pot fi atacate pentru leziune:
a) contractele comutative;
b) niciun contract de tranzacție;
c) vânzarea de drepturi litigioase.

155. Obiectul contractului:
a) este ilicit atunci când este interzis de lege;
b) nu este ilicit atunci când contravine bunelor moravuri;
c) trebuie să fie determinat şi licit, sub sancţiunea nulităţii absolute.

156. Obiectul obligaţiei:
a) îl reprezintă operaţiunea juridică convenită de părţi, astfel cum aceasta reiese din ansamblul drepturilor şi obligaţiilor contractuale;
b) trebuie să fie determinat sau cel puţin determinabil şi licit, sub sancţiunea nulităţii absolute;
c) este prestaţia la care se angajează debitorul.

157. Cauza actului juridic civil:
a) trebuie să existe, să fie posibilă, să fie licită şi morală;
b) trebuie să nu fie contrară bunelor moravuri;
c) trebuie să nu fie contrară legii şi ordinii publice şi să fie posibilă.

158. Potrivit dispoziţiilor Codului civil, frauda la lege:
a) constituie un caz particular de cauză ilicită, la încheierea unui contract;
b) intervine numai atunci când actul juridic este doar mijlocul pentru a eluda aplicarea unei norme legale imperative;
c) există şi atunci când motivul care determină fiecare parte să încheie contractul constă în evitarea unei norme legale.

159. Intervine întotdeauna sancţiunea nulităţii absolute atunci când, la încheierea contractului:
a) lipseşte cauza;
b) cauza a fost imorală;
c) cauza ilicită este comună părţilor contractante.

160. Contractul este valabil chiar şi atunci când:
a) cauza nu este expres prevăzută;
b) la încheierea contractului, cauza imorală a fost comună părţilor contractante;
c) la încheierea contractului, cauza ilicită nu a fost cunoscută de cealaltă parte sau, după împrejurări, aceasta nu putea s-o cunoască.

161. Dacă părţile s-au învoit ca un contract să fie încheiat într-o anumită formă, pe care legea nu o cere:
a) contractul este nul absolut, dacă forma nu a fost respectată;
b) contractul este anulabil, dacă forma nu a fost respectată;
c) contractul se socoteşte valabil chiar dacă forma nu a fost respectată.

162. Contractul încheiat în lipsa formei pe care, în chip neîndoielnic, legea o cere pentru încheierea sa valabilă:
a) este lovit de nulitate absolută;
b) este anulabil, dacă părţile confirmă tacit contractul, prin executare;
c) poate fi declarat nul, numai dacă forma cerută de lege era cea autentică.

163. Convenţiile care strămută sau constituie drepturi reale:
a) dacă urmează a fi înscrise în cartea funciară, pot fi încheiate în formă scrisă, cerută *ad probationem*;
b) dacă urmează a fi înscrise în cartea funciară, trebuie încheiate în formă autentică, cerută *ad validitatem*;
c) dacă nu urmează a fi înscrise în cartea funciară, nu este necesar să fie încheiate în formă autentică.

164. Nulitatea actului juridic civil intervine:
a) atunci când sunt încălcate normele juridice care reglementează condiţiile de validitate a actului juridic civil;
b) doar atunci când nu sunt respectate condiţiile de validitate, de fond;
c) şi atunci când nu sunt respectate condiţiile de validitate, de formă.

165. Efectul admiterii acţiunii în nulitate constă în:
a) desfiinţarea cu caracter retroactiv (*ex tunc*) a actului juridic;
b) desfiinţarea totală sau parţială a actului juridic, după caz;
c) întotdeauna în desfiinţarea integrală a actului juridic.

166. În soluţionarea acţiunii în nulitate:
a) momentul în funcţie de care se apreciază conformitatea actului juridic cu legea este acela al încheierii lui;
b) cauza de nulitate poate fi şi posterioară momentului încheierii actului, dacă, pe parcursul executării acestuia, cauza acestuia devine ilicită;
c) cauza de nulitate este arătată de legea în vigoare în momentul încheierii actului – *tempus regit actum*.

167. Atunci când, în urma soluționării acțiunii în nulitate, se dovedește că motivul invocat – de nulitate absolută sau, după caz, de nulitate relativă – există:
a) instanța va declara întotdeauna nulitatea actului;
b) dacă nulitatea constă în nedeterminarea prețului vânzării, instanța va declara nulitatea actului numai dacă a trecut un an de la încheierea contractului;
c) instanța va declara anularea contractului, dacă pârâtul nu solicită adaptarea contractului, în condițiile legii.

168. Chiar dacă la încheierea actului juridic a fost încălcată o condiție de validitate, nu va interveni nulitatea actului juridic dacă:
a) printr-o normă specială se dispune sancțiunea alternativă a reducerii obligației persoanei al cărei consimțământ a fost viciat cu valoarea daunelor-interese la care aceasta ar fi îndreptățită, în caz de leziune;
b) printr-o normă specială se dispune adaptarea contractului lovit de nulitate absolută pentru eroare asupra naturii juridice a contractului;
c) operează conversiunea.

169. În sistemul nostru de drept, posibilitatea constatării sau declarării nulității unui act juridic, prin acordul părților:
a) nu este prevăzută;
b) există, necondiționat;
c) există, cât timp legea nu ar prevedea altfel.

170. Norma legală prin care se interzice părților să instituie alte cauze de nulitate decât cele rezultate din lege ori să elimine, să înlăture prin voința lor cauzele de nulitate:
a) privește exclusiv nulitățile exprese;
b) privește numai nulitățile virtuale;
c) privește nu doar nulitățile exprese, ci și pe cele virtuale.

171. Ori de câte ori vom regăsi în conținutul unui contract o clauză care stabilește, dincolo de lege și de scopul ei, că o anumită conduită a părții contractante va constitui caz de nulitate:
a) o astfel de clauză este nulă absolut *ope legis*;
b) contractul astfel încheiat este nul absolut, deoarece cuprinde o clauză considerată „nescrisă" de către legiuitor;
c) cum nulitatea afectează exclusiv clauza considerată „nescrisă" de legiuitor, ne regăsim în ipoteza unei nulități parțiale a actului juridic astfel încheiat, întrucât celelalte dispoziții nu sunt lovite de nulitate, deci restul actului va supraviețui, continuând să producă efecte.

172. Admiterea acțiunii în nulitate produce următoarele consecințe juridice:
a) desființarea actului juridic atacat și a celor subsecvente acestuia;
b) actul juridic atacat va fi desființat *ex nunc*;
c) actul juridic atacat va fi desființat cu caracter retroactiv, în tot sau în parte.

173. Nulitatea absolută sancționează nerespectarea, la încheierea actului juridic civil:
a) a unei norme juridice care ocrotește un interes privat, general și obștesc;
b) a unei norme juridice imperative, de ordine publică ce instituie, în mod obligatoriu, o condiție de validitate pentru încheierea actului juridic;
c) a unei norme juridice imperative, de ordine publică sau de ordine privată, care instituie o condiție de validitate pentru încheierea actului juridic.

174. Potrivit regimului juridic al nulității absolute, aceasta:
a) poate fi invocată de oricine, atât pe cale de acțiune, cât și pe cale de excepție;
b) este întotdeauna imprescriptibilă extinctiv, indiferent că se invocă pe cale de acțiune sau pe cale de excepție;
c) de principiu, nu poate fi acoperită prin confirmare, decât în cazurile în care legea o prevede expres.

175. Acțiunea în nulitate:
a) are un caracter autonom și diferă de acțiunea în valorificarea consecințelor patrimoniale ale nulității actului;
b) poate fi promovată, în principiu, împotriva oricărui act juridic susceptibil de a fi încălcat vreo normă juridică;
c) presupune și acțiunea în valorificarea consecințelor patrimoniale ale nulității.

176. În cazul nulității parțiale:
a) prin promovarea acțiunii se urmărește doar desființarea acelor efecte care s-au produs sau s-ar putea produce în contra dispozițiilor legale;

b) ceea ce se urmăreşte de către autorul acţiunii este desfiinţarea actului juridic întocmit cu nerespectarea unei părţi din dispoziţiile legale instituite pentru încheierea sa valabilă;
c) prin promovarea acţiunii nu se urmăreşte doar desfiinţarea acelor efecte care s-au produs sau s-ar putea produce în contra dispoziţiilor legale.

177. Prin acţiunea în nulitate se poate solicita desfiinţarea integrală a actului juridic:
a) numai în cazul solidarităţii în planul efectelor;
b) numai în situaţia în care actul nu cuprinde clauze referitoare la obiecte diferite, dar o parte din act este contrară normelor juridice edictate pentru încheierea valabilă a acestuia;
c) numai în cazul indivizibilităţii clauzelor.

178. În ceea ce priveşte legitimarea procesuală activă în exercitarea acţiunii în nulitate absolută, aceasta este conferită:
a) oricărei persoane (fizice sau juridice);
b) şi procurorului;
c) şi instanţei, aceasta fiind obligată să invoce *ex officio* nulitatea.

179. În materia acţiunii în nulitate absolută, în cazurile expres prevăzute de lege, este recunoscută legitimarea procesuală activă:
a) şi unor organe sau persoane care nu ar justifica un interes propriu;
b) numai persoanelor care justifică un interes personal;
c) şi creditorului chirografar, pe calea acţiunii oblice.

180. Nulitatea actului juridic:
a) se poate obţine numai prin intermediul acţiunii în nulitate, în sistemul nostru neexistând nulităţi de drept;
b) se poate obţine nu numai pe cale de acţiune, ci şi pe cale de excepţie (mijloc de apărare de fond);
c) se poate declara şi pe cale de excepţie, instanţa având obligaţia să o constate din oficiu.

181. Acţiunea în anulare:
a) dacă se admite, produce aceleaşi efecte ca şi admiterea acţiunii în nulitate;
b) dacă se admite, nu produce aceleaşi efecte ca şi admiterea acţiunii în nulitate;
c) poate fi exercitată de cel al cărui interes este ocrotit prin dispoziţia legală încălcată.

182. Acţiunea în anulare poate fi exercitată:
a) şi de creditorii chirografari ai uneia dintre părţi, pe calea acţiunii pauliene;
b) numai de beneficiarul normei juridice încălcate, spre deosebire de acţiunea în nulitate absolută, care poate fi exercitată de orice altă persoană, terţ faţă de actul juridic;
c) şi de succesorii (*inter vivos* sau *mortis causa*) care se subrogă părţii ocrotite prin norma juridică încălcată la încheierea actului juridic (cu excepţia acţiunilor *intuitu personae*), în aceeaşi poziţie.

183. Nerespectarea unei incapacităţi speciale de folosinţă a persoanei fizice instituite pentru ocrotirea unui interes general:
a) atrage sancţiunea nulităţii relative;
b) atrage sancţiunea nulităţii absolute;
c) poate fi acoperită prin confirmare.

184. Este sancţionată cu nulitatea absolută:
a) nevalabilitatea obiectului actului juridic civil sau a obiectului obligaţiei;
b) frauda la lege;
c) nerespectarea dreptului de preempţiune, indiferent de domeniul în care cerinţa legală este necesară.

185. Este lovit de nulitate absolută:
a) actul juridic încheiat cu nerespectarea dispoziţiilor imperative ale legii, a ordinii publice şi a bunelor moravuri;
b) contractul de donaţie în care se dovedeşte că donatorul a fost lipsit de discernământ la momentul încheierii actului;
c) contractul de schimb al unui teren încheiat sub semnătură privată, în baza unei procuri autentificate.

186. Frauda la lege:
a) nu se confundă cu manoperele frauduloase ca mijloace prin care se realizează dolul;
b) se confundă şi se suprapune cu cauza ilicită;
c) nu se confundă cu cauzele de nulitate absolută.

187. Frauda la lege:
a) se confundă cu actul încheiat în frauda unor terţe persoane;

b) se confundă cu simulația;
c) este sancționată cu nulitatea absolută a actului juridic astfel încheiat.

188. Forma *ad probationem*:
a) presupune întocmirea unui înscris, sub sancțiunea nulității relative a actului juridic;
b) este cerută, printre altele, în cazul contractului de asigurare;
c) atrage, în caz de nerespectare, nulitatea absolută a actului juridic.

189. Forma cerută *ad validitatem*:
a) atrage, în caz de nerespectare, nulitatea relativă a actului juridic;
b) constă, în toate cazurile, în întocmirea unui înscris autentic;
c) atrage, în caz de nerespectare, nulitatea absolută a actului juridic.

190. Forma este cerută *ad validitatem* în cazul:
a) depozitului voluntar;
b) contractului de închiriere a locuinței;
c) actelor constitutive ale asociațiilor și fundațiilor fără scop patrimonial.

191. Nerespectarea formei actului juridic civil cerute *ad probationem*:
a) atrage nulitatea relativă a actului juridic;
b) atrage nulitatea parțială a actului juridic;
c) nu afectează valabilitatea actului juridic.

192. Intervine nulitatea absolută a actului juridic civil în cazul nerespectării formei cerute:
a) *ad validitatem*;
b) *ad probationem*;
c) pentru opozabilitate față de terți.

193. Forma *ad validitatem*:
a) înseamnă că pentru validitatea actului juridic civil este necesară forma autentică;
b) este întotdeauna obligatorie în ceea ce privește actele juridice care determină ineficacitatea unui act juridic solemn;
c) se aplică și actelor aflate în interdependență cu un act juridic solemn.

194. În materia cauzei actului juridic civil, intervine nulitatea relativă:
a) atunci când partea s-a aflat într-o eroare esențială asupra existenței cauzei;
b) ori de câte ori cauza nu îndeplinește toate cerințele de validitate;
c) când cauza este contrară ordinii publice.

195. Forma este cerută *ad validitatem* în cazul:
a) contractului de întreținere;
b) fideiusiunii;
c) contractului de depozit.

196. Nerespectarea formei actului juridic civil cerute *ad probationem*:
a) nu atrage nici nulitatea absolută, nici nulitatea relativă a actului juridic;
b) atrage numai nulitatea parțială a actului juridic;
c) nu afectează valabilitatea actului juridic.

197. În funcție de întinderea efectelor, nulitățile se clasifică în:
a) nulități de drept și nulități judiciare;
b) nulități totale și nulități parțiale;
c) nulități absolute și nulități relative.

198. Spre deosebire de nulitate, caducitatea:
a) presupune un act juridic valabil încheiat;
b) presupune o cauză de ineficacitate ulterioară încheierii actului juridic;
c) este o sancțiune ce se aplică numai în materia liberalităților.

199. Spre deosebire de nulitate, rezoluțiunea:
a) presupune un act juridic valabil încheiat;
b) presupune o cauză ulterioară încheierii actului juridic;
c) se aplică în materia oricăror acte juridice.

200. Spre deosebire de rezoluțiune, nulitatea:
a) produce efecte retroactiv;
b) operează de drept;
c) se aplică oricărui act juridic.

201. Spre deosebire de reziliere, nulitatea:
a) presupune un act juridic valabil încheiat;

b) operează de drept;
c) se aplică oricărui act juridic.

202. Spre deosebire de nulitatea relativă, nulitatea absolută:
a) poate fi invocată şi de instanţă din oficiu;
b) desfiinţează toate efectele actului juridic;
c) este prescriptibilă extinctiv şi poate fi acoperită prin confirmare.

203. Clasificarea nulităţilor în nulităţi absolute şi nulităţi relative se face după:
a) cum sunt sau nu expres prevăzute de lege;
b) natura interesului ocrotit;
c) întinderea efectelor.

204. Nulitatea absolută:
a) desfiinţează toate efectele actului juridic;
b) poate fi acoperită prin confirmare, afară de excepţiile expres prevăzute de lege;
c) poate fi invocată şi de instanţă din oficiu.

205. Nulitatea relativă:
a) desfiinţează actul în parte;
b) desfiinţează actul numai în raporturile dintre părţile contractante;
c) poate fi confirmată tacit.

206. Nulitatea relativă:
a) nu poate fi invocată de instanţă din oficiu;
b) desfiinţează doar o parte din efectele actului juridic;
c) poate fi acoperită prin confirmare.

207. Acţiunea în nulitatea relativă a actului juridic:
a) este întotdeauna supusă termenului de prescripţie de 3 ani;
b) poate fi paralizată de adaptarea actului, în condiţiile legii;
c) dacă este admisă, produce aceleaşi efecte ca şi acţiunea în nulitate absolută.

208. Nulitatea relativă:
a) produce aceleaşi efecte ca şi nulitatea absolută;
b) intervine, printre altele, ori de câte ori actul juridic se încheie cu nesocotirea unei incapacităţi speciale de folosinţă;
c) desfiinţează actul juridic în parte.

209. Intervine nulitatea absolută în cazul:
a) nerespectării formei cerute *ad validitatem*;
b) neexecutării culpabile a obligaţiei asumate prin contract;
c) declarării în actul autentic notarial a unui preţ al vânzării mai mare decât cel real.

210. Intervine nulitatea absolută în cazul:
a) erorii asupra calităţilor substanţiale ale obiectului actului juridic;
b) cauzei imorale;
c) lipsei totale a consimţământului.

211. Intervine nulitatea absolută în cazul:
a) vânzării unui bun inalienabil, aparţinând proprietăţii publice;
b) neexecutării culpabile a obligaţiei asumate prin contract;
c) erorii asupra naturii actului juridic.

212. Intervine nulitatea absolută în cazul:
a) neexecutării culpabile a obligaţiei contractuale;
b) lipsei totale a consimţământului;
c) erorii asupra calităţilor substanţiale ale obiectului actului juridic.

213. Intervine nulitatea absolută în cazul:
a) încălcării principiului specialităţii capacităţii de folosinţă a persoanei juridice fără scop lucrativ;
b) violenţei;
c) nerespectării dispoziţiilor legale referitoare la capacitatea civilă de exerciţiu.

214. Intervine nulitatea relativă în cazul:
a) nerespectării regulilor referitoare la capacitatea civilă de exerciţiu;
b) neefectuării formalităţilor de publicitate imobiliară;
c) dolului principal.

215. Intervine nulitatea relativă în cazul:
a) predecesului legatarului;
b) neefectuării formalităţilor de publicitate imobiliară;
c) dolului principal.

216. Nu intervine nulitatea relativă în cazul:
a) lipsei discernământului;
b) neexecutării culpabile a obligaţiei asumate prin contract;
c) lipsei formei cerute *ad probationem*.

BCU IAŞI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

217. Nu intervine nulitatea relativă în cazul lipsei:
a) discernământului;
b) totale a consimțământului;
c) formei cerute pentru opozabilitate față de terți.

218. Actul juridic de confirmare:
a) presupune refacerea actului juridic lovit de nulitate;
b) validează retroactiv actul juridic anulabil;
c) este un act juridic unilateral.

219. Actul juridic de confirmare:
a) este o convenție prin care se renunță la dreptul de a invoca nulitatea;
b) validează retroactiv actul juridic anulabil;
c) presupune refacerea actului juridic lovit de nulitate.

220. În caz de anulare a actului:
a) părțile sunt de drept (*ope legis*) repuse în situația anterioară;
b) fructele culese până la data intentării cererii de anulare de posesorul de bună-credință nu se restituie;
c) uzucapiunea nu poate fi opusă de către posesorul de rea-credință.

221. În cazul în care contractul sinalagmatic este anulat după ce ambele părți şi-au executat prestațiile, acțiunea prin care se solicită restituirea prestațiilor trebuie întemeiată pe:
a) însuşi contractul desființat;
b) îmbogățirea fără justă cauză;
c) plata nedatorată.

222. În ceea ce priveşte repunerea părților în situația anterioară încheierii actului juridic desființat:
a) instanța căreia i s-a solicitat doar desființarea actului juridic trebuie să dispună, chiar şi din oficiu, restituirea prestațiilor executate în baza acestuia;
b) acțiunea (cererea) în restituirea prestațiilor executate nu se confundă cu însăşi acțiunea (cererea) în nulitate;
c) minorul nu este ținut să restituie prestațiile primite în baza actului juridic desființat dacă nu a profitat de acestea, risipindu-le.

223. În ceea ce priveşte repunerea părților în situația anterioară încheierii actului juridic desființat:
a) temeiul restituirii prestațiilor executate îl constituie însuşi actul juridic desființat;
b) acțiunea (cererea) în restituirea prestațiilor executate nu se confundă cu însăşi acțiunea (cererea) în nulitate;
c) instanța căreia i s-a solicitat doar desființarea actului juridic trebuie să dispună, chiar şi din oficiu, restituirea prestațiilor executate în baza acestuia.

224. Efectele nulității:
a) diferă după cum actul juridic a fost sau nu executat până în momentul declarării nulității;
b) diferă după cum nulitatea este parțială sau totală;
c) diferă după natura interesului ocrotit prin dispoziția legală ce stabileşte condiția de validitate nerespectată la încheierea actului juridic.

225. Efectele nulității:
a) nu diferă după cum actul juridic a fost sau nu executat până în momentul declarării nulității;
b) sunt aceleaşi indiferent de natura interesului ocrotit prin dispoziția legală ce stabileşte condiția de validitate nerespectată la încheierea actului juridic;
c) se produc numai pentru viitor, afară de excepțiile expres prevăzute de lege.

226. Efectele nulității sunt înlăturate de:
a) principiul *restitutio in integrum*;
b) regula *error communis facit ius*;
c) principiul *resoluto iure dantis resolvitur ius accipientis.*

227. Efectele nulității sunt înlăturate de principiul:
a) restabilirii situației anterioare;
b) conversiunii;
c) răspunderii civile delictuale, în condițiile legii.

228. În categoria principiilor efectelor nulității includem, printre altele, principiul:
a) neretroactivității;
b) menținerii actului subsecvent;
c) *restitutio in integrum.*

229. Categoria principiilor efectelor nulității include principiul:
a) retroactivității;
b) menținerii actului subsecvent;
c) restabilirii situației anterioare.

230. Conversiunea actului juridic:
a) înseamnă înlocuirea vechii obligații cu una nouă, între cele două obligații existând un element de diferență;
b) este posibilă şi în cazul nulității absolute;
c) poate interveni indiferent de întinderea nulității.

231. Conversiunea actului juridic:
a) este posibilă şi în cazul nulității absolute;
b) presupune refacerea actului lovit de nulitate;
c) înlătură efectele nulității.

232. Conversiunea actului juridic:
a) este posibilă numai în cazul nulității relative;
b) presupune refacerea actului juridic lovit de nulitate;
c) presupune, printre altele, existența unui element de diferență între actul juridic lovit de nulitate şi actul juridic ce urmează a fi considerat valabil.

233. Stipulația pentru altul este:
a) un mijloc direct de schimbare a persoanei debitorului;
b) o excepție reală de la principiul relativității efectelor actului juridic;
c) o excepție aparentă de la principiul relativității efectelor actului juridic.

234. În cazul dreptului afectat de o condiție rezolutorie, prescripția extinctivă:
a) începe să curgă de la data naşterii raportului juridic;
b) este suspendată *eveniente conditione*;
c) începe să curgă de la data realizării condiției.

235. Categoria excepțiilor aparente de la principiul relativității efectelor actului juridic include, printre altele:
a) novația;
b) cesiunea de creanță;
c) stipulația pentru altul.

236. Categoria excepțiilor aparente de la principiul relativității efectelor actului juridic include, printre altele:
a) îmbogățirea fără justă cauză;
b) situația succesorilor universali, cu titlu universal sau cu titlu particular ai părților;
c) denunțarea contractului de închiriere a locuinței.

237. În categoria excepțiilor de la irevocabilitatea actului juridic unilateral includem, printre altele:
a) legatul;
b) revocarea donației între soți;
c) denunțarea locațiunii încheiate pe durată nedeterminată.

238. Constituie excepție de la irevocabilitatea actului juridic bilateral:
a) denunțarea contractului de asigurare;
b) încetarea mandatului din cauza morții mandatarului;
c) denunțarea contractului de locațiune înainte de împlinirea termenului stabilit.

239. Categoria excepțiilor de la irevocabilitatea actului juridic unilateral include, printre altele:
a) revizuirea efectelor actului juridic în cazurile expres prevăzute de lege;
b) retractarea renunțării la moştenire după expirarea termenului pentru exercitarea dreptului de opțiune succesorală;
c) revocarea mărturisirii pentru eroare de fapt.

240. Categoria excepțiilor de la irevocabilitatea actului juridic unilateral include, printre altele:
a) revocarea ofertei înainte de a ajunge la destinatar;
b) revocarea mărturisirii pentru eroare de drept;
c) încetarea depozitului la cererea deponentului.

241. Categoria excepțiilor de la irevocabilitatea actului juridic unilateral include, printre altele:
a) revocarea mărturisirii pentru eroare de fapt;
b) revocarea donației între soți;
c) denunțarea locațiunii încheiate pe durată nedeterminată.

242. Constituie excepție de la irevocabilitatea actului juridic bilateral:
a) renunțarea mandatarului la mandat;
b) moratoriul legal;
c) denunțarea contractului de închiriere a locuinței de către locator înainte de împlinirea termenului stabilit.

243. Este vorba de o excepție de la opozabilitatea actului juridic față de terți în cazul:
a) gestiunii intereselor altei persoane;
b) simulației;
c) acțiunilor directe.

244. Constituie excepție de la irevocabilitatea actului juridic bilateral:
a) denunțarea unilaterală a contractului de voluntariat;
b) retragerea ofertei înainte de a ajunge la destinatar;
c) încetarea împrumutului de folosință din cauza morții comodatarului.

245. Teoria impreviziunii:
a) nu cunoaşte nicio aplicație legală;
b) impune numai adaptarea contractului;
c) se referă la revizuirea efectelor anumitor acte juridice datorită ruperii echilibrului contractual ca urmare a schimbării împrejurărilor avute în vedere la data încheierii acelor acte juridice.

246. Este vorba de o excepție de la principiul *pacta sunt servanda* în cazul în care:
a) părțile au prevăzut posibilitatea reînnoirii contractului;
b) s-ar acorda prin lege un termen de amânare generală a executării unor obligații contractuale de către o anumită categorie de debitori;
c) părțile au prevăzut o clauză de dezicere.

247. Este vorba de o excepție de la principiul *pacta sunt servanda* în cazul:
a) încetării împrumutului de folosință din cauza morții comodantului;
b) încetării locațiunii datorită morții locatarului;
c) prelungirii, prin lege, a efectelor anumitor acte juridice.

248. În cazul termenului suspensiv stipulat în favoarea debitorului:
a) prescripția extinctivă începe să curgă de la data împlinirii termenului;
b) creditorul este îndreptățit să refuze primirea plății înainte de scadență;
c) creditorul nu este îndreptățit să ia măsuri conservatorii asupra patrimoniului debitorului său până la împlinirea termenului.

249. Până la împlinirea termenului suspensiv stipulat în favoarea ambelor părți:
a) creditorul nu îl poate obliga pe debitor să plătească;
b) creditorul nu este îndreptățit să ia măsuri conservatorii asupra patrimoniului debitorului;
c) nu se transferă dreptul de proprietate asupra bunului individual determinat, afară de cazul în care părțile au prevăzut contrariul.

250. Nu constituie o modalitate a actului juridic civil:
a) termenul;
b) capacitatea;
c) condiția.

251. Termenul de grație:
a) este un termen legal şi suspensiv în favoarea debitorului;
b) este un termen jurisdicțional şi suspensiv în favoarea creditorului;
c) nu împiedică compensația.

252. Condiția (ca modalitate a actului juridic) a cărei realizare depinde exclusiv de voința uneia din părți este:
a) mixtă;
b) potestativă simplă;
c) pur potestativă.

253. Obligația asumată sub condiție:
a) rezolutorie cazuală este nulă;
b) pur potestativă din partea creditorului este valabilă;
c) suspensivă pur potestativă din partea debitorului este valabilă.

254. Este lovită de nulitate obligația asumată sub condiție:
a) suspensivă pur potestativă din partea creditorului;
b) rezolutorie pur potestativă din partea donatorului;
c) suspensivă potestativă simplă din partea promitentului.

255. În cazul în care s-a realizat (împlinit) condiția rezolutorie:
a) actul juridic se consolidează retroactiv, afară de cazul când părțile au prevăzut altfel;
b) părțile trebuie să îşi restituie prestațiile efectuate;
c) fructele care au fost culese de dobânditor trebuie restituite.

256. Constituie o excepție de la principiul *pacta sunt servanda*:
a) tacita relocațiune;

b) încetarea mandatului din cauza falimentului mandatarului;
c) cazul actelor juridice colective.

257. Constituie excepție de la principiul *restitutio in integrum* cazul:
a) incapabilului;
b) societății comerciale înregistrate în registrul comerțului;
c) căsătoriei putative.

258. În categoria excepțiilor de la irevocabilitatea actului juridic unilateral includem, printre altele:
a) legatul;
b) revocarea donației între soți;
c) cazurile când şi-ar găsi aplicare teoria impreviziunii.

259. Nulitatea donației pentru nerespectarea formei *ad validitatem*:
a) poate fi acoperită, după moartea donatorului, prin confirmare făcută în deplină cunoştință de cauză de către moştenitorii donatorului;
b) se acoperă prin executare benevolă şi conştientă din partea donatorului;
c) poate fi invocată numai în timpul vieții donatorului.

260. Este lovită de nulitate obligația asumată sub condiție:
a) suspensivă pur potestativă din partea creditorului;
b) rezolutorie pur potestativă din partea donatorului;
c) cazuală.

261. Forma cerută *ad validitatem*:
a) este compatibilă numai cu manifestarea expresă de voință;
b) se confundă cu înscrisul încheiat în formă autentică;
c) atrage, în caz de nerespectare, nulitatea absolută a actului juridic.

262. Forma *ad probationem*:
a) presupune întocmirea unui înscris, sub sancțiunea nulității relative a actului juridic;
b) este cerută, printre altele, în cazul contractului de comodat;
c) în caz de nerespectare, nu atrage imposibilitatea de a proba actul juridic care necesita această formă.

263. Nerespectarea formei actului juridic civil cerute *ad validitatem*:
a) nu afectează valabilitatea actului juridic, ci doar posibilitatea dovedirii acestuia;
b) nu atrage nulitatea absolută;
c) nu atrage nulitatea relativă.

264. Forma cerută *ad validitatem*:
a) constă în întocmirea înscrisului în formă autentică;
b) nerespectată în cazul contractului de donație, nu va mai fi sancționată cu nulitatea, dacă moştenitorii donatorului execută benevol actul față de donatar;
c) reprezintă adesea o aplicație a principiului consensualismului.

265. Forma este cerută *ad validitatem* în cazul:
a) împuternicirii avocațiale;
b) contractului de comodat;
c) contractului de ipotecă.

266. Nerespectarea formei actului juridic civil cerute *ad probationem*:
a) poate atrage, în condițiile legii, nulitatea relativă a actului juridic;
b) atrage caducitatea actului juridic;
c) nu atrage nicio cauză de nulitate.

267. Intervine nulitatea absolută a actului juridic civil în cazul nerespectării formei cerute:
a) *ad validitatem*;
b) *ad validitatem*, în cazul contractului de comodat;
c) *ad probationem*, când înscrisul îl constituie actul translativ de proprietate al unui bun mobil încorporat într-un imobil.

268. Obligația asumată sub condiție:
a) rezolutorie cazuală este nulă;
b) pur potestativă din partea creditorului este valabilă;
c) suspensivă pur potestativă din partea debitorului este valabilă.

269. În cazul condiției suspensive, *pendente conditione*:
a) dacă debitorul plătește, atunci el nu este îndreptățit să solicite restituirea plății;
b) obligația nu se poate stinge prin compensație;

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ

c) dobânditorul dreptului real imobiliar este îndreptățit să îl înscrie provizoriu în cartea funciară.

270. Prescripția extinctivă:
a) este sancțiunea care constă în stingerea dreptului subiectiv neexercitat în termenul prevăzut de lege;
b) este o instituție de ordine publică;
c) constă în stingerea, în condițiile stabilite de lege, a dreptului material la acțiune neexercitat în termen.

271. Prescripția extinctivă:
a) este reglementată de norme de ordine publică;
b) este reglementată de dispoziții legale de ordine privată;
c) este o sancțiune îndreptată împotriva pasivității titularului dreptului subiectiv civil.

272. Prescripția extinctivă:
a) poate fi invocată de partea interesată sau de instanță din oficiu;
b) nu poate fi invocată din oficiu nici în cazurile în care ar fi în interesul statului sau al unităților administrativ-teritoriale;
c) operează de drept, prin simpla împlinire a termenului.

273. În materia prescripției extinctive:
a) părțile care au capacitate deplină de exercițiu nu pot modifica durata termenelor de prescripție;
b) dreptul subiectiv civil și obligația civilă corelativă supraviețuiesc și după împlinirea termenului de prescripție;
c) ca și termenele, cauzele de suspendare pot fi modificate expres de părțile cu capacitate de exercițiu deplină.

274. În ceea ce privește modificarea termenelor de prescripție:
a) părțile pot modifica termenul prin acord expres sau tacit;
b) în cazul termenelor de prescripție legală mai mici de 10 ani, noua durată a acestora, convenită de părți, nu poate fi mai mică de un an și nici mai mare de 15 ani;
c) în cazul termenelor de prescripție (legale) de cel puțin 10 ani, noua durată a acestora poate fi stabilită până la 20 ani.

275. Renunțarea la prescripție:
a) nu este permisă, având în vedere caracterul de ordine publică al prescripției;
b) poate fi doar expresă;
c) poate fi expresă sau tacită, în acest din urmă caz trebuind să rezulte din manifestări neechivoce.

276. Cât privește efectele renunțării la prescripție:
a) în cazul renunțării la prescripția împlinită, va începe să curgă o nouă prescripție de același fel;
b) aceasta produce efecte în privința tuturor părților și poate fi invocată împotriva codebitorilor solidari ori a unei obligații indivizibile sau împotriva fideiusorilor;
c) aceasta produce efecte numai în privința celui care a făcut-o.

277. Sunt imprescriptibile extinctiv:
a) acțiunea în revendicare imobiliară în cazurile prevăzute de art. 572 C. civ. (avulsiunea);
b) acțiunea negatorie;
c) acțiunea în revendicare imobiliară întemeiată pe dreptul de proprietate privată, afară de cazul în care prin lege se dispune în mod expres altfel.

278. Sunt imprescriptibile extinctiv:
a) petiția de ereditate;
b) acțiunea confesorie prin care se urmărește apărarea unui drept de superficie;
c) acțiunea confesorie prin care se urmărește apărarea dreptului de abitație.

279. Sunt prescriptibile extinctiv:
a) acțiunea în nulitatea relativă a unui act juridic civil nepatrimonial;
b) acțiunea de partaj;
c) acțiunea în grănițuire.

280. Sunt prescriptibile extinctiv:
a) acțiunea în nulitatea relativă a căsătoriei;
b) acțiunea în apărarea dreptului de administrare, a dreptului de concesiune și a dreptului de folosință cu titlu gratuit;
c) acțiunea în revendicare imobiliară sau mobiliară întemeiată pe dreptul de proprietate publică.

281. Sunt imprescriptibile extinctiv:
a) acțiunea în stabilirea filiației față de mamă;

b) acțiunea în tăgăduirea paternității atunci când este introdusă de soțul mamei;
c) acțiunea în nulitatea relativă a recunoașterii copilului.

282. Sunt imprescriptibile extinctiv:
a) acțiunea în repararea (compensarea) nepatrimonială a unui prejudiciu moral;
b) acțiunea în nulitatea relativă a recunoașterii copilului;
c) acțiunea în revendicarea animalelor domestice rătăcite pe terenul altuia.

283. Sunt imprescriptibile extinctiv:
a) acțiunea în nulitatea relativă a unui act juridic civil nepatrimonial;
b) acțiunea în contestarea recunoașterii voluntare de maternitate sau de paternitate;
c) acțiunea în nulitatea relativă a căsătoriei.

284. Sunt prescriptibile extinctiv:
a) acțiunea prin care se solicită partajul succesoral;
b) petiția de ereditate;
c) acțiunea în declararea nulității legatului.

285. Termenul de prescripție extinctivă:
a) este esențialmente legal;
b) poate fi legal sau convențional;
c) general este de 3 ani, dacă legea nu prevede altfel.

286. Termenul general de prescripție:
a) este aplicabil și acțiunilor nepatrimoniale prescriptibile extinctiv pentru care legea nu stabilește un termen special de prescripție extinctivă;
b) își va găsi aplicare și în cazurile când, printr-o dispoziție legală expresă, se instituie un termen special de prescripție tot de 3 ani;
c) poate fi aplicat în cazul acțiunii oblice.

287. Sunt termene speciale de prescripție:
a) termenul de 3 ani, aplicabil acțiunii în revendicarea imobilului adjudecat în cadrul procedurii de urmărire silită imobiliară, atunci când imobilul a fost înscris pentru prima dată în cartea funciară, la solicitarea executorului judecătoresc;
b) termenul de 3 ani, aplicabil cererii prin care se solicită rezoluțiunea unui antecontract de vânzare-cumpărare;
c) termenul de 3 ani, aplicabil acțiunii în reducțiunea liberalităților excesive.

288. Prescripția începe să curgă:
a) de la data nașterii dreptului la acțiune;
b) de la data când titularul dreptului la acțiune a cunoscut sau, după împrejurări, trebuia să cunoască nașterea dreptului la acțiune;
c) întotdeauna fără a putea fi întreruptă, ci doar suspendată.

289. Renunțarea la prescripția extinctivă:
a) poate fi și tacită;
b) nu produce efecte numai în privința celui care a făcut-o;
c) poate fi realizată cât timp prescripția nu a început să curgă.

290. Renunțarea la prescripție:
a) nu poate fi făcută de către minorul cu capacitate restrânsă de exercițiu;
b) făcută de către unul dintre codebitorii unei obligații solidare îi împiedică pe ceilalți codebitori să invoce prescripția;
c) poate fi făcută atât cu privire la prescripția împlinită, cât și la beneficiul termenului scurs pentru prescripția începută și neîmplinită.

291. Prescripția dreptului la acțiune privind creanța principală garantată:
a) nu atrage și stingerea dreptului la acțiunea ipotecară;
b) nu atrage, în principiu, prescripția dreptului la acțiune privind drepturile accesorii;
c) conferă creditorului ipotecar dreptul de a urmări, în condițiile legii, doar bunurile mobile sau imobile ipotecate, însă numai în limita valorii acestor bunuri.

292. Este imprescriptibilă extinctiv acțiunea:
a) de partaj;
b) întemeiată pe plata nedatorată;
c) în revendicarea bunului adjudecat în cadrul procedurii de urmărire silită imobiliară.

293. Este prescriptibilă extinctiv acțiunea:
a) în revendicare imobiliară;
b) întemeiată pe dreptul de servitute;
c) confesorie întemeiată pe dreptul de abitație.

294. Este prescriptibilă extinctiv:
a) acțiunea în revendicare imobiliară în cazul avulsiunii;
b) acțiunea în restituirea bunului închiriat la finalizarea contractului;
c) acțiunea în constatare.

295. Nu este imprescriptibilă extinctiv:
a) acțiunea în stabilirea filiației față de mamă, atunci când este pornită de moștenitorii copilului;
b) acțiunea în stabilirea paternității introdusă în timpul vieții copilului;
c) acțiunea în tăgada paternității introdusă de soțul mamei.

296. Nu este supusă prescripției extinctive:
a) acțiunea în revocarea judecătorească a legatului;
b) excepția de reducțiune a liberalităților excesive;
c) petiția de ereditate.

297. În cazul dreptului afectat de o condiție rezolutorie, prescripția extinctivă:
a) nu este suspendată *eveniente conditione*;
b) începe să curgă de la data când obligația de a da sau de a face a devenit exigibilă şi debitorul trebuia astfel să o execute;
c) începe să curgă de la data realizării condiției.

298. Prescripția dreptului la acțiune în repararea pagubei pricinuite prin fapta ilicită începe să curgă de la data când cel păgubit:
a) a descoperit fapta ilicită;
b) a cunoscut sau trebuia să cunoască paguba şi pe cel care a cauzat-o;
c) a cunoscut sau trebuia să cunoască paguba şi pe cel care răspunde de ea.

299. Prescripția extinctivă a acțiunii în anularea actului juridic pentru violență începe să curgă:
a) la data încetării violenței;
b) cel mai târziu la împlinirea a 18 luni de la data încetării violenței;
c) cel mai târziu la împlinirea a 18 luni de la data încheierii actului juridic.

300. Prescripția extinctivă a acțiunii în anularea actului juridic pentru dol începe să curgă:
a) cel mai târziu la împlinirea a 18 luni de la data încheierii actului juridic;
b) la data descoperirii dolului;
c) la data la care cel îndreptățit a cunoscut dolul, dar nu mai târziu de împlinirea a 18 luni din ziua încheierii actului juridic.

301. Prescripția extinctivă a acțiunii în declararea nulității pentru eroare asupra calităților substanțiale ale lucrului vândut:
a) nu începe să curgă de la data încheierii contractului de vânzare-cumpărare;
b) începe să curgă de la data predării lucrului;
c) începe să curgă de la data la care cumpărătorul a cunoscut că a avut o falsă reprezentare a realității, însă cel mai târziu la împlinirea a 18 luni de la data încheierii contractului de vânzare-cumpărare.

302. Prescripția acțiunii în răspundere civilă pentru viciile ascunse ale lucrului:
a) nu începe să curgă de la data predării lucrului;
b) începe să curgă numai de la data descoperirii viciilor;
c) începe să curgă cel mai târziu de la data expirării termenului de garanție.

303. Forța majoră constituie o cauză:
a) de suspendare a prescripției extinctive;
b) care nu justifică repunerea în termenul de prescripție extinctivă;
c) de repunere în termenul de decădere.

304. În condițiile legii, prescripția extinctivă nu curge:
a) între concubini;
b) între rudele şi afinii până la gradul IV, inclusiv;
c) între soți.

305. Constituie o cauză de suspendare a cursului prescripției extinctive:
a) ascunderea de către debitor, în mod deliberat, a existenței sau exigibilității datoriei;
b) logodna intervenită între creditoare şi debitor;
c) depunerea cererii de intervenție în cadrul urmăririi silite pornite de alți creditori.

306. Nu există cauze speciale de suspendare a cursului prescripției extinctive:
a) în materie succesorală;

b) în materia răspunderii pentru ținerea defectuoasă a cărții funciare;
c) în materia acțiunii în anularea actului juridic pentru dol.

307. Efectul special al suspendării cursului prescripției extinctive:
a) nu se produce în toate cazurile în care intervine o cauză de suspendare;
b) nu constă întotdeauna în prorogarea momentului împlinirii termenului de prescripție extinctivă;
c) se aplică atunci când au rămas mai puțin de 6 luni până la împlinirea termenului, dacă termenul de prescripție extinctivă este mai mare de 6 luni.

308. Suspendarea prescripției extinctive:
a) nu intervine dacă părțile au convenit că nu va produce efecte împrejurarea care, potrivit legii, ar constitui cauză de suspendare;
b) de principiu, operează în cazurile expres prevăzute de lege;
c) nu intervine în cazul în care debitorul se află într-o situație de forță majoră.

309. În privința cursului prescripției extinctive:
a) cauzele de suspendare, de întrerupere și de repunere în termen nu sunt expres și limitativ prevăzute de lege;
b) clauza prin care părțile contractante ar stabili momentul de la care începe să curgă prescripția, derogând astfel de la regula incidentă materiei respective, este lovită de nulitate absolută;
c) prezintă importanță distincția dintre forța majoră și cazul fortuit.

310. Repunerea în termenul de prescripție extinctivă de drept comun:
a) nu poate fi dispusă din oficiu de organul de jurisdicție;
b) se dispune numai pentru cauzele enumerate limitativ de lege;
c) nu operează de drept și automat.

311. Constituie o cauză de întrerupere a cursului prescripției extinctive:
a) constituirea ca parte civilă pe parcursul urmăririi penale;
b) punerea în întârziere a debitorului, dacă aceasta este urmată de chemarea lui în judecată în termen de 6 luni de la data împlinirii termenului de prescripție;
c) punerea în întârziere a debitorului, dacă aceasta este urmată de chemarea lui în judecată în termen de 6 luni de la data punerii în întârziere.

312. Întreruperea prescripției extinctive:
a) are ca efect înlăturarea prescripției extinctive scurse anterior momentului apariției cauzei de întrerupere;
b) nu intervine numai în cazul recunoașterii exprese din partea debitorului;
c) își produce efectele chiar dacă cererea de chemare în judecată este respinsă.

313. Repunerea în termenul de prescripție extinctivă are ca efect:
a) ștergerea prescripției extinctive scurse anterior momentului apariției cauzei de repunere în termen;
b) posibilitatea de a considera prescripția extinctivă ca neîmplinită;
c) posibilitatea exercitării dreptului la acțiune în sens material, prescripția considerându-se neîmplinită.

314. Termenul de prescripție extinctivă este de 3 ani în cazul:
a) acțiunii în revendicarea imobilului adjudecat;
b) acțiunii în revendicare;
c) acțiunii în anulare pentru leziune.

315. Când termenul de decădere este de ordine publică:
a) instanța este obligată să invoce și să aplice din oficiu decăderea, când este cazul;
b) partea interesată poate să renunțe la termen numai după începerea cursului acestuia;
c) renunțarea anticipată la termen nu este posibilă decât cu acordul tuturor părților.

316. Nu constituie termen de decădere:
a) termenul de 1 an aplicabil dreptului de opțiune succesorală;
b) termenul de 1 an pentru exercitarea acțiunii posesorii;
c) termenul de 3 ani aplicabil acțiunii în revendicarea bunului mobil pierdut sau furat de la posesorul de bună-credință.

317. Clauza prin care părțile stabilesc un termen de decădere care ar face excesiv de dificilă exercitarea dreptului subiectiv:
a) nu este valabilă;
b) nu va produce efecte decât în cazul în care titularul dreptului subiectiv dovedește vicierea consimțământului său;
c) este lovită de nulitate absolută.

318. Prescripția extinctivă:
a) este întotdeauna reglementată de norme de ordine publică;
b) nu poate fi invocată de instanță din oficiu;
c) poate fi modificată prin acordul expres al părților.

319. În materie de prescripție:
a) termenele de prescripție legale mai mici de 10 ani pot fi modificate de părți, fără ca durata lor să scadă sub un an;
b) termenele de prescripție legale de cel puțin 10 ani pot fi majorate prin convenția părților la peste 20 de ani;
c) părțile nu pot modifica termenele de prescripție.

320. Sunt imprescriptibile extinctiv:
a) acțiunea în revendicare a imobilului proprietate privată, adjudecat în cadrul procedurii de urmărire silită imobiliară;
b) acțiunea confesorie prin care se urmărește apărarea unui drept de superficie;
c) acțiunea în apărarea dreptului de folosință cu titlu gratuit.

321. Următoarele acțiuni reale sunt supuse prescripției extinctive:
a) acțiunea în revendicarea animalelor domestice rătăcite pe terenul altuia;
b) acțiunea confesorie prin care se urmărește apărarea dreptului de uzufruct;
c) acțiunea care are ca obiect stabilirea dreptului de trecere pe fondul vecinului în favoarea proprietarului fondului care este lipsit de acces la calea publică.

322. Sunt prescriptibile extinctiv:
a) acțiunea în nulitatea relativă a căsătoriei;
b) acțiunea privind apărarea dreptului la pseudonim;
c) acțiunea în contestarea existenței împrejurărilor care să facă aplicabilă prezumția de paternitate.

323. Termenele de prescripție extinctivă:
a) sunt legale, convenționale și judiciare;
b) sunt prevăzute de norme cu caracter supletiv sau imperativ, după caz;
c) se împart în termene speciale și generale, în funcție de izvorul lor.

324. Prescripția extinctivă:
a) în principiu, operează și asupra drepturilor subiective accesorii;
b) restrânge posibilitatea creditorului ipotecar la a urmări doar bunurile mobile sau imobile ipotecate în limita valorii acestor bunuri;
c) operează de plin drept.

325. Renunțarea la prescripție:
a) produce efecte numai în privința celui care a făcut-o;
b) produce efecte și împotriva codebitorilor solidari;
c) se poate realiza și înainte de a începe să curgă.

326. Sunt termene speciale de prescripție extinctivă aplicabile acțiunilor nepatrimoniale:
a) termenul de șase luni aplicabil cererii în anularea căsătoriei;
b) termenul de 30 de zile aplicabil acțiunii în revendicarea animalelor domestice rătăcite pe terenul altuia;
c) termenul de 2 ani aplicabil dreptului la acțiune întemeiat pe un raport de asigurare.

327. În materia acțiunilor reale:
a) este aplicabilă exclusiv regula imprescriptibilității;
b) este aplicabilă regula imprescriptibilității pentru acțiunile în revendicare imobiliară sau mobiliară întemeiată pe dreptul de proprietate privată, numai dacă prin lege nu se prevede altfel;
c) nu este aplicabilă regula imprescriptibilității pentru acțiunile în grănițuire.

328. Prescripția dreptului la acțiune pentru repararea pagubei cauzate printr-o faptă ilicită începe să curgă:
a) de la data la care păgubitul a cunoscut sau trebuia ori putea să cunoască cuantumul exact al pagubei;
b) de la data la care păgubitul a cunoscut sau trebuia ori putea să cunoască paguba și pe cel care răspunde de ea;

c) de la data săvârşirii faptei care atrage răspunderea delictuală.

329. Termenul de prescripție a acțiunii prin care se urmăreşte atragerea răspunderii pentru viciile ascunse ale unei construcții începe să curgă:
a) din momentul predării construcției;
b) de la împlinirea a 3 ani de la data predării sau recepției finale a construcției, afară numai dacă viciul nu a fost descoperit mai înainte, caz în care prescripția curge de la data descoperirii;
c) de la data descoperirii viciilor, dar nu mai târziu de împlinirea a trei ani de la predare.

330. Este imprescriptibilă extinctiv:
a) acțiunea prin care se solicită partajul succesoral;
b) acțiunea prin care se solicită constatarea masei succesorale;
c) cererea de împărțire a fructelor civile încasate de unul dintre comoştenitori.

331. În materia reducțiunii liberalităților excesive:
a) excepția de reducțiune este imprescriptibilă extinctiv;
b) acțiunea prin care se cere predarea obiectului legatului constând într-un drept real este întotdeauna imprescriptibilă;
c) dreptul la acțiunea în reducțiunea liberalităților excesive se prescrie în termen de 3 ani.

332. Cauzele de suspendare a cursului prescripției extinctive:
a) produc efecte de drept, în măsura în care suspendarea este invocată de partea care a fost împiedicată să facă acte de întrerupere;
b) sunt prevăzute de lege în mod exemplificativ;
c) sunt prevăzute limitativ de Codul civil român.

333. Cursul prescripției extinctive se suspendă:
a) între soți, cât timp durează căsătoria şi nu sunt separați în fapt;
b) pe întreaga durată a negocierilor purtate în scopul rezolvării pe cale amiabilă a neînțelegerilor dintre părți, dacă acestea au fost ținute în ultimul an înainte de expirarea termenului de prescripție;
c) față de moştenitorii defunctului cât timp aceştia nu au acceptat moştenirea ori nu a fost numit un curator care să îi reprezinte.

334. Prescripția dreptului la acțiune este întreruptă:
a) chiar dacă acțiunea a fost introdusă la un organ de jurisdicție necompetent;
b) dacă cel care a făcut cererea de chemare în judecată a renunțat la ea;
c) dacă hotărârea judecătorească sau arbitrală şi-a pierdut puterea executorie prin împlinirea termenului de prescripție a dreptului de a obține executarea silită.

335. Prescripția dreptului la acțiunea în anularea unui act juridic începe să curgă:
a) din ziua în care a încetat violența;
b) în caz de eroare, nu mai târziu de la împlinirea a 18 luni din ziua încheierii actului;
c) de la data încetării actelor de viclenie.

336. Intervine suspendarea cursului de prescripție extinctivă:
a) fără excepții, cât timp cel lipsit de capacitate de exercițiu nu are reprezentant sau ocrotitor legal;
b) cât timp debitorul, în mod deliberat, ascunde creditorului existența datoriei sau exigibilitatea acesteia;
c) în cazul în care cel împotriva căruia curge prescripția este împiedicat de un caz de forță majoră să facă acte de întrerupere, cât timp nu a încetat această împiedicare.

337. Începutul prescripției extinctive operează astfel:
a) acțiunea în tăgada paternității exercitate de către soțul mamei se introduce în termenul de prescripție de 3 ani, care începe să curgă de la data naşterii copilului;
b) moştenitorii copilului pot introduce acțiunea în stabilirea paternității în termenul de prescripție extinctivă de un an, care începe să curgă de la data decesului acestuia;
c) acțiunea în despăgubire în cazul revocării fără justă cauză a promisiunii publice de recompensă se introduce în termenul de prescripție de un an, care curge de la data publicării revocării.

338. Este admisibilă repunerea în termenul de prescripție:
a) în situația în care persoana interesată a fost împiedicată să acționeze ca urmare a unui caz de forță majoră;

b) în toate cazurile în care persoana care nu a acționat în termenul de prescripție invocă eroarea de drept;
c) în cazul părăsirii minorului de către reprezentantul său legal.

339. Drepturile reale accesorii:
a) ca regulă, sunt imprescriptibile extinctiv;
b) pot fi atât prescriptibile, cât şi imprescriptibile extinctiv;
c) nu sunt supuse în nicio situație prescripției extinctive.

340. Sunt imprescriptibile extinctiv:
a) acțiunea în revendicare imobiliară întemeiată pe dreptul de proprietate privată, acțiunea confesorie prin care se urmăreşte apărarea dreptului de servitute, acțiunea negatorie;
b) acțiunea în revendicarea unui bun mobil proprietate privată, pierdut sau furat, împotriva posesorului de bună-credință, acțiunea de partaj, acțiunea în grănițuire;
c) acțiunea în revendicare mobiliară întemeiată pe dreptul de proprietate publică, acțiunea negatorie, acțiunea confesorie prin care se urmăreşte apărarea unui drept de superficie.

341. Sunt imprescriptibile extinctiv:
a) acțiunea în tăgada paternității introdusă de către copil;
b) acțiunea în constatare;
c) acțiunea prin care se solicită radierea din cartea funciară a unui drept concurent.

342. În situația dreptului subiectiv afectat de o condiție suspensivă, prescripția extinctivă începe să curgă:
a) de la data naşterii raportului juridic;
b) de la data realizării condiției suspensive;
c) de la data stabilită prin convenția părților.

343. Prescripția extinctivă a acțiunii în declararea nulității relative pentru violență începe să curgă:
a) de la data la care persoana îndreptățită a cunoscut cauza de anulare;
b) de la data încetării violenței;
c) de la data primului act de violență.

344. Sunt termene speciale de prescripție:
a) termenul de 10 ani, aplicabil dreptului la acțiune privitor la drepturile reale care nu sunt declarate prin lege imprescriptibile;
b) termenul de 3 ani, aplicabil dreptului la acțiune al unei societăți hoteliere pentru serviciile prestate;
c) termenul de 6 luni, aplicabil dreptului la acțiunea izvorâtă dintr-un contract de transport de bunuri terestru, aerian sau pe apă, îndreptată împotriva transportatorului.

345. Se poate dispune repunerea în termenul de prescripție extinctivă în cazul:
a) culpei sub forma neglijenței;
b) spitalizării îndelungate sau repetate a mamei împreună cu copilul în numele căruia urma să introducă acțiunea;
c) erorii de drept invocate de titularul dreptului subiectiv, chiar în cazul unei norme accesibile.

346. În privința cursului prescripției extinctive:
a) cauzele de suspendare, de întrerupere şi de repunere în termen sunt expres şi limitativ prevăzute de lege;
b) clauza prin care părțile contractante ar stabili momentul de la care începe să curgă prescripția, derogând astfel de la regula incidentă materiei respective, este valabilă;
c) nu prezintă importanță distincția dintre forța majoră şi cazul fortuit.

347. Convenția prin care, după ce s-a împlinit prescripția extinctivă, debitorul recunoaşte datoria pretinsă de creditor şi declară că o va plăti:
a) întrerupe cursul prescripției extinctive;
b) nu are nicio consecință juridică în privința cursului prescripției extinctive;
c) constituie o novație.

348. Predarea, la foarte scurt timp după încheierea unei promisiuni bilaterale de vânzare-cumpărare, a bunului ce formează obiectul acestuia către cel ce urmează să îl cumpere:
a) constituie o cauză care justifică repunerea în termenul de prescripție extinctivă a dreptului de a cere încheierea contractului de vânzare-cumpărare;
b) reprezintă executarea obligației de a da;
c) întrerupe cursul prescripției extinctive a dreptului celui ce urmează să cumpere de a cere încheierea contractului de vânzare-cumpărare.

349. Introducerea cererii de chemare în judecată înăuntrul termenului de prescripție extinctivă:
a) șterge, provizoriu și condiționat, prescripția extinctivă scursă anterior introducerii;
b) oprește de drept cursul prescripției extinctive;
c) nu are nicio consecință juridică în privința cursului prescripției extinctive.

350. Cursul prescripției extinctive se întrerupe în cazul:
a) introducerii reclamației administrative prealabile;
b) în care instanța necompetentă respinge cererea de chemare în judecată ca nefiind de competența instanțelor române;
c) recunoașterii datoriei de către debitor înainte de împlinirea termenului de prescripție extinctivă.

351. Termenul de 6 luni aplicabil dreptului proprietarului de a pretinde restituirea bunului găsit sau prețul obținut din valorificarea acestuia:
a) este un termen de prescripție;
b) este un termen de decădere;
c) începe să curgă de la data predării bunului către organele de poliție din localitatea în care a fost găsit.

352. Termenul de 5 ani aplicabil acțiunii în rectificare îndreptate împotriva terțului subdobânditor dintr-un contract de donație:
a) este un termen de prescripție;
b) este un termen de decădere;
c) începe să curgă de la data înregistrării cererii de înscriere în cartea funciară a dreptului real dobândit.

353. Termenul de 1 an aplicabil acțiunii în rectificarea cărții funciare, întemeiate exclusiv pe dispozițiile art. 908 alin. (1) pct. 1 și 2 C. civ., îndreptate împotriva terțului subdobânditor de bună-credință și cu titlu oneros:
a) este un termen de decădere;
b) este un termen de prescripție;
c) în ipoteza comunicării celui îndreptățit a încheierii prin care s-a ordonat înscrierea, începe să curgă de la data comunicării acesteia.

354. Termenul de 1 an, aplicabil acțiunii prin care succesibilul solicită declararea nedemnității:
a) este un termen de decădere;
b) este un termen de prescripție;
c) începe să curgă de la data deschiderii succesiunii sau, în ipoteza pronunțării hotărârii judecătorești de condamnare pentru fapte grave de violență (fizică sau morală) ulterior deschiderii succesiunii, începe să curgă de la data rămânerii definitive a hotărârii.

355. Termenul „rezonabil", care începe să curgă de la data descoperirii viciilor ascunse, înăuntrul căruia cumpărătorul trebuie să le aducă la cunoștința vânzătorului, sub sancțiunea de a nu mai putea solicita rezoluțiunea contractului de vânzare:
a) nu este un termen de decădere;
b) nu este un termen de prescripție;
c) în ipoteza în care viciul apare în mod gradual, începe să curgă din ziua în care cumpărătorul își dă seama de gravitatea și întinderea viciului.

356. În materia termenului de garanție înăuntrul căruia cumpărătorul trebuie să comunice defecțiunea, sub sancțiunea de a nu mai putea invoca dreptul de garanție pentru buna funcționare a bunului vândut, sunt adevărate următoarele afirmații:
a) termenul de garanție este un termen de decădere;
b) termenul de garanție este un termen de prescripție;
c) în ipoteza în care cumpărătorul nu comunică defecțiunea în termenul de garanție, din motive obiective, acesta are obligația să o comunice într-un termen rezonabil de la data expirării termenului de garanție.

357. Termenul de 1 an aplicabil acțiunii vânzătorului pentru suplimentul de preț și acțiunii cumpărătorului pentru reducerea prețului sau pentru rezoluțiunea contractului:
a) începe să curgă întotdeauna de la data încheierii contractului de vânzare;
b) în ipoteza în care părțile au fixat o dată pentru măsurarea imobilului, curge de la acea dată;
c) este un termen de prescripție.

358. În ipoteza în care, prin lege sau prin actul juridic al părților, se instituie un termen, fără a se preciza dacă depășirea acestuia atrage decăderea sau prescripția extinctivă:
a) dacă rezultă neîndoielnic că împlinirea termenului atrage pierderea dreptului subiectiv neexercitat

înăuntrul termenului respectiv, atunci va fi vorba de prescripție;
b) dacă rezultă neîndoielnic că împlinirea termenului atrage împiedicarea efectuării unui act unilateral, atunci va fi vorba de decădere tacită (implicită);
c) dacă nu rezultă neîndoielnic că împlinirea termenului atrage pierderea dreptului subiectiv neexercitat înăuntrul termenului respectiv, atunci nu va mai fi vorba de prescripție, ci de o decădere tacită (implicită).

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

§2. RĂSPUNSURI CORECTE

1.	b;	32.	b;	63.	b;	94.	b, c;	125.	c;
2.	a;	33.	b;	64.	a, b;	95.	a;	126.	c;
3.	b;	34.	b;	65.	a, c;	96.	a, b;	127.	c;
4.	a;	35.	a, c;	66.	c;	97.	b;	128.	a, c;
5.	a;	36.	a, c;	67.	a, c;	98.	b, c;	129.	c;
6.	b;	37.	b, c;	68.	b;	99.	c;	130.	b, c;
7.	c;	38.	a, b;	69.	a, b;	100.	a, c;	131.	a, b;
8.	a, c;	39.	a;	70.	a, c;	101.	a, c;	132.	b, c;
9.	a;	40.	c;	71.	b, c;	102.	b;	133.	a;
10.	a;	41.	a, c;	72.	b;	103.	b;	134.	c;
11.	c;	42.	b, c;	73.	a;	104.	c;	135.	a, c;
12.	b;	43.	c;	74.	b, c;	105.	a, b;	136.	b, c;
13.	a, c;	44.	a;	75.	b, c;	106.	a, c;	137.	a, c;
14.	b;	45.	a, c;	76.	b;	107.	a, c;	138.	b;
15.	a, b;	46.	b;	77.	a, b;	108.	b;	139.	a;
16.	c;	47.	b;	78.	a;	109.	a, b;	140.	b, c;
17.	c;	48.	b;	79.	b, c;	110.	a, c;	141.	a, c;
18.	a;	49.	a, c;	80.	a, c;	111.	a, c;	142.	c;
19.	c;	50.	a, c;	81.	b;	112.	b, c;	143.	a;
20.	a, c;	51.	b;	82.	c;	113.	a, c;	144.	c;
21.	b, c;	52.	c;	83.	b;	114.	c;	145.	a, c;
22.	a;	53.	a, c;	84.	a;	115.	a;	146.	c;
23.	c;	54.	b;	85.	b;	116.	c;	147.	a, b;
24.	b;	55.	a, b;	86.	b, c;	117.	a, c;	148.	c;
25.	a, b;	56.	c;	87.	a, c;	118.	b;	149.	b;
26.	b, c;	57.	a;	88.	b, c;	119.	c;	150.	a;
27.	a, c;	58.	c;	89.	b;	120.	b, c;	151.	b, c;
28.	a, c;	59.	b;	90.	b;	121.	b, c;	152.	c;
29.	b;	60.	a, c;	91.	a, c;	122.	b;	153.	a;
30.	b, c;	61.	a, c;	92.	a, c;	123.	b;	154.	b, c;
31.	b;	62.	c;	93.	a, b;	124.	a, c;	155.	a, c;

PCUMST / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

156. b, c;
157. b;
158. a, b;
159. c;
160. a, c;
161. c;
162. a;
163. b;
164. a, c;
165. a, b;
166. a, c;
167. b, c;
168. a;
169. c;
170. c;
171. c;
172. a, c;
173. b;
174. c;
175. a, b;
176. a;
177. c;
178. b;
179. a, c;
180. b;
181. a, c;
182. c;
183. b;
184. a, b;
185. a, c;
186. a, c;
187. c;
188. b;
189. c;
190. c;
191. c;
192. a;
193. c;
194. a;
195. a, b;
196. a, c;
197. b;
198. a, b;
199. a, b;
200. c;
201. c;
202. a;
203. b;
204. c;
205. c;
206. a, c;
207. b, c;
208. a;
209. a;
210. b, c;
211. a;
212. b;
213. a;
214. a, c;
215. c;
216. b, c;
217. b, c;
218. b, c;
219. b;
220. b;
221. c;
222. b, c;
223. b;
224. a, b;
225. b;
226. b;
227. b, c;
228. c;
229. a, c;
230. b;
231. a, c;
232. c;
233. c;
234. a;
235. b, c;
236. b;
237. a;
238. a;
239. c;
240. a;
241. a;
242. a;
243. b;
244. a;
245. c;
246. b;
247. c;
248. a;
249. a;
250. b;
251. c;
252. c;
253. b;
254. b;
255. b;
256. b;
257. a;
258. a;
259. a;
260. b;
261. a, c;
262. b;
263. c;
264. b;
265. c;
266. c;
267. a;
268. b;
269. b, c;
270. c;
271. b, c;
272. b;
273. b, c;
274. c;
275. c;
276. a, c;
277. b, c;
278. a, b;
279. a;
280. a, b;
281. a;
282. a;
283. b;
284. c;
285. b, c;
286. a, c;
287. a;
288. b;
289. a;
290. a, c;
291. a, c;
292. a;
293. b, c;
294. a, b;
295. a, c;
296. b, c;
297. a, b;
298. c;
299. a;
300. b;
301. a, c;
302. a, c;
303. a, b;
304. c;
305. a;
306. c;
307. a, c;
308. b, c;
309. a, c;
310. a, c;
311. a, c;
312. a, b;
313. b, c;
314. a;
315. a;
316. b;
317. a, c;
318. b, c;
319. a;
320. b;
321. a, b;
322. a;
323. b;
324. a, b;
325. a;
326. a;
327. b;
328. b;
329. b;
330. a, b;
331. a, c;
332. a;
333. a, c;
334. a;
335. a, b;

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

336. b, c;
337. b, c;
338. c;
339. b;
340. c;
341. a, b;
342. b;
343. b;
344. a;
345. b;
346. b;
347. c;
348. c;
349. a;
350. c;
351. b, c;
352. b, c;
353. a, c;
354. a, c;
355. b, c;
356. a, c;
357. b;
358. b.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Secțiunea a 2-a. Drepturile reale

§1. TESTE GRILĂ

1. Sunt drepturi reale:
a) dreptul de uzufruct, dreptul de proprietate, dreptul de creanță accesoriu unui drept real, dreptul de administrare;
b) drepturile reale de garanție, dreptul de folosință, dreptul de uz;
c) dreptul de superficie, dreptul de abitație, dreptul de concesiune.

2. Bunurile care alcătuiesc universalitatea de fapt:
a) pot face obiectul unui act juridic de dispoziție numai dacă sunt privite împreună;
b) au o destinație comună stabilită prin voința ambelor părți ale actului juridic;
c) pot fi înstrăinate prin acte juridice distincte, indiferent dacă sunt privite individual sau împreună.

3. Patrimoniul:
a) reprezintă totalitatea bunurilor mobile şi imobile ce aparțin unei persoane fizice;
b) reprezintă totalitatea drepturilor şi obligațiilor cu valoare economică ce aparțin unui subiect de drept;
c) permite subrogația reală cu titlu universal.

4. Patrimoniul:
a) este transmisibil, în cazul persoanelor fizice şi juridice, numai prin moştenire;
b) explică şi permite transmisiunea universală ori cu titlu universal;
c) este transmisibil, în cazul persoanelor fizice, numai prin moştenire.

5. Sunt obiect al proprietății private:
a) toate bunurile de uz sau de interes privat aparținând persoanelor fizice, persoanelor juridice de drept privat sau de drept public, inclusiv bunurile care alcătuiesc domeniul privat al statului şi al unităților administrativ-teritoriale;
b) numai bunurile de uz sau de interes privat aparținând persoanelor fizice sau persoanelor juridice de drept privat;
c) atât bunurile de uz sau de interes privat aparținând persoanelor fizice sau persoanelor juridice de drept privat, cât şi bunurile care alcătuiesc domeniul privat al unităților administrativ-teritoriale, cu excepția celor care aparțin persoanelor juridice de drept public.

6. Moştenirile vacante:
a) intră în domeniul privat al comunei, oraşului sau municipiului, după caz, fără înscriere în cartea funciară;
b) intră în domeniul privat al comunei, oraşului sau municipiului, după caz, numai cu înscriere în cartea funciară;
c) se constată prin certificat de vacanță succesorală.

7. Imobilul la care proprietarul a renunțat intră în domeniul privat al comunei, oraşului, municipiului:
a) prin hotărâre a consiliului județean;
b) prin hotărâre a consiliului local;
c) după înscrierea în cartea funciară a hotărârii consiliului local.

8. Dreptul de proprietate este un drept absolut, deoarece:
a) titularul acestuia este singurul îndreptățit să exercite posesia şi folosința acestuia;
b) este singurul drept real care reuneşte toate cele trei atribute, dispoziție, posesie, folosință;
c) nu există limitări în exercitarea celor trei atribute.

9. Dreptul de proprietate are caracter perpetuu, în sensul că:
a) are o durată limitată în timp;
b) nu se pierde prin neîntrebuințare din partea titularului;

c) se pierde doar odată cu moartea sau, după caz, încetarea existenței titularului.

10. Dreptul de proprietate asupra unui imobil se stinge în cazul în care:
a) se constituie asupra imobilului un drept de uzufruct;
b) imobilul piere fortuit;
c) imobilul este ipotecat sau grevat de alte sarcini.

11. Terenurile proprietate privată:
a) pot fi grevate cu drepturi reale în favoarea altor persoane;
b) pot fi înstrăinate prin act juridic între vii dacă acesta se încheie în formă autentică;
c) în caz de înstrăinare trebuie să respecte dreptul de preempțiune al unității administrativ-teritoriale.

12. Despăgubirea stabilită de instanță în caz de expropriere:
a) nu poate să acopere și prejudiciul cauzat prin expropriere proprietarului sau altor persoane îndreptățite;
b) trebuie să acopere și prejudiciul cauzat prin expropriere proprietarului sau altor persoane îndreptățite;
c) se plătește, ca regulă, în termen de cel mult 30 de zile de la punerea în posesie a expropriatorului.

13. În materia exproprierii:
a) instanța sesizată cu cererea de expropriere nu trebuie să se pronunțe asupra oportunității exproprierii;
b) transferul dreptului de proprietate are loc în momentul rămânerii definitive a hotărârii;
c) nu există doar o procedură exclusiv judiciară.

14. Proprietatea privată:
a) presupune exercitarea unui drept care este susceptibil de modalități și dezmembrăminte, după caz;
b) este dreptul titularului de a poseda, folosi și dispune de un bun în mod exclusiv, absolut și perpetuu, în limitele stabilite de lege;
c) presupune exercitarea unui drept care nu este susceptibil de modalități, dar este susceptibil de dezmembrăminte.

15. Dreptul de proprietate se poate dobândi, în condițiile legii:
a) în cazul bunurilor imobile, prin înscriere în cartea funciară, în condițiile legii;
b) în mod exclusiv prin: convenție, moștenire legală sau testamentară, accesiune, uzucapiune, ca efect al posesiei de bună-credință în cazul bunurilor mobile și al fructelor, prin ocupațiune, tradițiune, precum și prin hotărâre judecătorească, atunci când ea este translativă de proprietate prin ea însăși;
c) prin efectul unui act administrativ.

16. Riscul pieirii bunului e suportat de:
a) proprietar;
b) proprietar, dacă prin lege nu se dispune altfel;
c) proprietar, dacă acesta n-a fost asumat de o altă persoană.

17. Dreptul de proprietate privată:
a) nu se stinge prin pieirea bunului, fiind convertit în contravaloarea acestuia;
b) poate fi dobândit de altul prin uzucapiune, în cazurile și condițiile anume determinate de lege;
c) nu se stinge prin neuz.

18. Proprietarul:
a) poate renunța, prin declarație autentică, la dreptul de proprietate asupra bunului imobil, înscris în cartea funciară;
b) nu poate renunța la dreptul de proprietate asupra bunului imobil, înscris în cartea funciară;
c) pierde dreptul de proprietate asupra bunului imobil, prin înscrierea în cartea funciară, în condițiile legii, a declarației de renunțare.

19. Exproprierea:
a) se poate face numai pentru o cauză de utilitate publică stabilită potrivit legii, cu justă și prealabilă despăgubire, fixată de comun acord între proprietar și expropriator;
b) se poate face numai pentru o cauză de utilitate publică stabilită potrivit legii, cu justă și prealabilă despăgubire, fixată de către expropriator, prin act administrativ;
c) se poate face și pentru cauză de utilitate publică stabilită potrivit legii, cu justă și prealabilă despăgubire, fixată de comun acord între proprietar și expropriator.

20. Pot fi supuse confiscării:
a) numai bunurile destinate pentru săvârșirea unei infracțiuni sau cele rezultate din acestea;

b) orice bunuri;
c) bunurile destinate sau folosite pentru săvârşirea unei infracţiuni ori contravenţii sau cele rezultate din acestea.

21. Dreptul de proprietate asupra unui bun imobil:
a) se stinge prin înscrierea în cartea funciară a declaraţiei autentice de renunţare;
b) se stinge de la data încheierii declaraţiei de renunţare în formă autentică, înscrierea în cartea funciară având un caracter de opozabilitate;
c) se dobândeşte întotdeauna prin înscrierea în cartea funciară.

22. Proprietatea rezolubilă izvorăşte dintr-un act juridic:
a) anulabil;
b) declarativ sau constitutiv;
c) afectat de un eveniment viitor şi nesigur, de a cărui realizare depinde desfiinţarea drepturilor şi obligaţiilor părţilor.

23. În cazul proprietăţii rezolubile, neîndeplinirea condiţiei rezolutorii:
a) nu consolidează retroactiv dreptul de proprietate al dobânditorului;
b) nu prezintă vreun efect juridic în lipsa acordului părţilor;
c) nu desfiinţează dreptul de proprietate al dobânditorului.

24. În cazul proprietăţii anulabile, dreptul dobânditorului nu se desfiinţează dacă:
a) se împlineşte termenul de prescripţie extinctivă;
b) se admite acţiunea în anulare;
c) se respinge acţiunea în anulare.

25. Constituie o modalitate juridică a dreptului de proprietate privată:
a) proprietatea rezolubilă;
b) dreptul de uz;
c) proprietatea periodică.

26. Dreptul de proprietate privată:
a) este susceptibil de modalităţi;
b) este susceptibil de dezmembrăminte;
c) nu este susceptibil de modalităţi sau dezmembrăminte.

27. De regulă, în cazul bunurilor imobile, dreptul de proprietate privată se dobândeşte:
a) prin actul translativ de proprietate;
b) prin simpla manifestare de voinţa a părţilor în acest sens;
c) prin înscrierea în cartea funciară, după finalizarea lucrărilor de cadastru.

28. Dreptul la acţiunea în revendicare:
a) este imprescriptibil, cu excepţia cazurilor în care prin lege se dispune altfel;
b) presupune întotdeauna şi un drept subsidiar la despăgubiri;
c) îl are proprietarul unui bun, pârât fiind posesorul sau o altă persoană care îl deţine fără drept.

29. Dreptul de proprietate:
a) trebuie să fie apărat printr-o acţiune în revendicare imprescriptibilă extinctiv;
b) dobândit cu bună-credinţă, în condiţiile legii, este pe deplin recunoscut;
c) recunoscut prin hotărârea judecătorească prin care s-a admis acţiunea în revendicare este opozabil terţului dobânditor, hotărârea de admitere a acţiunii în revendicare putând fi executată şi împotriva acestuia, în condiţiile Codului de procedură civilă.

30. Proprietarul poate intenta:
a) acţiunea negatorie imprescriptibilă contra oricărei persoane care pretinde că este titularul vreunui drept real, altul decât cel de proprietate, asupra bunului său;
b) acţiunea în revendicare contra oricărei persoane care deţine bunul său, cu sau fără titlu locativ propriu şi chiar dacă titlul ar fi acordat chiar de acesta şi ar fi neajuns la termen;
c) numai acţiunea în revendicare mobiliară sau imobiliară.

31. Ca efect al admiterii acţiunii în revendicare:
a) pârâtul nu va fi obligat la restituirea productelor sau a contravalorii acestora;
b) pârâtul va fi obligat la restituirea bunului sau la despăgubiri dacă bunul a pierit din culpa sa ori a fost înstrăinat, iar despăgubirile vor fi evaluate în raport cu momentul restituirii;
c) posesorul de rea-credinţă sau detentorul precar va fi obligat, la cerere, şi la restituirea fructelor produse de bun până la intentarea acţiunii în revendicare.

32. Ca efect al admiterii acțiunii în revendicare:
a) proprietarul nu este dator să acopere cheltuielile voluptuare;
b) proprietarul este dator să acopere cheltuielile voluptuare, dacă au profitat stării bunului;
c) posesorul are dreptul de a-şi însuşi lucrările efectuate cu cheltuieli voluptuare numai dacă prin aceasta bunul nu se deteriorează.

33. Ca efect al admiterii acțiunii în revendicare:
a) proprietarul trebuie să fie obligat, chiar din oficiu, să restituie posesorului cheltuielile necesare pe care acesta le-a făcut;
b) proprietarul poate fi obligat, la cerere, să restituie posesorului cheltuielile necesare pe care acesta le-a făcut;
c) dacă prin lege nu se prevede altfel, cheltuielile utile se restituie, la cerere, în limita sporului de valoare.

34. Ca efect al admiterii acțiunii în revendicare:
a) dacă proprietarul furnizează pârâtului o garanție îndestulătoare, pârâtul nu mai are un drept de retenție asupra produselor până la restituirea cheltuielilor făcute pentru producerea şi culegerea acestora;
b) dreptul de retenție nu poate fi exercitat în niciun caz asupra bunului frugifer;
c) pârâtul are întotdeauna un drept de retenție asupra produselor până la restituirea cheltuielilor făcute pentru producerea şi culegerea acestora, cu excepția cazului în care proprietarul furnizează pârâtului o garanție îndestulătoare.

35. În materia efectelor admiterii acțiunii în revendicare, dreptul de retenție:
a) poate fi exercitat şi asupra bunului frugifer;
b) nu poate fi exercitat când intrarea în stăpânirea materială a bunului s-a făcut prin violență ori fraudă;
c) poate fi exercitat chiar dacă produsele sunt bunuri supuse unei scăderi semnificative a valorii lor, ca urmare a trecerii unei perioade scurte de timp.

36. Acțiunea în revendicare:
a) este o acțiune reală şi petitorie;
b) nu are acelaşi regim juridic indiferent care ar fi obiectul dreptului de proprietate;
c) nu poate fi exercitată şi de creditorii chirografari ai proprietarului.

37. Spre deosebire de acțiunea posesorie, acțiunea în revendicare imobiliară:
a) de regulă, este imprescriptibilă extinctiv;
b) este o acțiune reală;
c) pune în discuție însuşi dreptul de proprietate.

38. Calitatea procesuală activă în acțiunea în revendicare:
a) poate aparține şi creditorilor proprietarului, prin intermediul exercitării acțiunii oblice;
b) nu poate aparține oricăruia dintre coproprietari;
c) nu aparține detentorului care stăpâneşte bunul în temeiul unei convenții încheiate cu proprietarul acestuia.

39. Titlul în materia acțiunii în revendicare imobiliară:
a) nu constă doar într-un act juridic translativ de proprietate;
b) generează o prezumție simplă de proprietate în favoarea persoanei care îl invocă;
c) nu poate fi şi un certificat de moştenitor.

40. Dacă într-o acțiune în revendicare imobiliară numai reclamantul are titlu:
a) întotdeauna acțiunea se admite;
b) pârâtul poate câştiga numai dacă este posesor de bună-credință;
c) acțiunea se va respinge dacă pârâtul dovedeşte că titlul reclamantului este nul.

41. În cazul revendicării imobiliare, dacă numai una dintre părți are titlu:
a) acțiunea reclamantului care nu are titlu va fi respinsă, dacă între titlul şi posesia pârâtului există concordanță;
b) acțiunea, având ca obiect o porțiune de teren smulsă brusc de o apă curgătoare, poate fi respinsă ca prescrisă, chiar dacă reclamantul este cel care are titlu;
c) acțiunea va fi admisă, dacă posesia reclamantului este mai caracterizată decât posesia pârâtului.

42. Acțiunea negatorie:
a) este o acțiune reală;
b) se întemeiază pe dreptul de proprietate al reclamantului;
c) se întemeiază pe dreptul de proprietate al pârâtului.

43. Acțiunea confesorie:
a) tinde la recunoaşterea unui dezmembrământ al dreptului de proprietate;
b) poate fi intentată şi împotriva proprietarului bunului;
c) are ca obiect recunoaşterea de către pârât a dreptului de proprietate al reclamantului.

44. Acțiunea negatorie:
a) este imprescriptibilă atât extinctiv, cât şi achizitiv;
b) este imprescriptibilă extinctiv;
c) este prescriptibilă achizitiv.

45. Acțiunea în revendicare imobiliară:
a) de regulă, este imprescriptibilă extinctiv;
b) este prescriptibilă extinctiv în termen de cinci ani de la smulgerea porțiunii de teren, în cazul avulsiunii;
c) este întotdeauna imprescriptibilă când are ca obiect un bun proprietate publică.

46. Este prescriptibilă extinctiv acțiunea prin care proprietarul solicită de la posesor:
a) restituirea în natură a fructelor naturale şi industriale;
b) contravaloarea fructelor naturale;
c) restituirea fructelor civile.

47. În caz de avulsiune:
a) proprietarul terenului căruia o apă curgătoare i-a alipit o porțiune de mal din terenul altui proprietar riveran poate dobândi dreptul de proprietate asupra părții desprinse şi alipite, dacă proprietarul acesteia nu o revendică în termen de un an de la data faptului;
b) proprietarul terenului de la care o apă curgătoare a desprins o porțiune de mal dintr-un teren nu pierde dreptul de proprietate asupra părții desprinse dacă o revendică în termen de trei ani de la data faptului;
c) proprietarul terenului de la care o apă curgătoare a smuls brusc o porțiune de mal din teren, alipind-o la terenul altui proprietar riveran, nu pierde dreptul de proprietate asupra părții desprinse dacă o revendică în termen de un an de la data faptului.

48. În materia accesiunii imobiliare artificiale, când lucrarea este realizată de proprietarul imobilului cu materialele sale sau cu materialele altuia:
a) dreptul de proprietate asupra lucrării se naşte în favoarea proprietarului imobilului din momentul finalizării lucrării, dacă prin lege sau act juridic nu se prevede altfel;
b) dreptul de proprietate asupra lucrării nu se naşte în favoarea proprietarului imobilului din momentul începerii lucrării;
c) dreptul de proprietate asupra lucrării se naşte în favoarea proprietarului imobilului din momentul începerii lucrării, pe măsura realizării ei, dacă prin lege sau act juridic nu se prevede altfel.

49. În materia accesiunii imobiliare artificiale, lucrările pot fi:
a) autonome sau adăugate, cu caracter durabil sau provizoriu;
b) exclusiv autonome;
c) exclusiv cu caracter provizoriu.

50. În materia accesiunii imobiliare artificiale, lucrările autonome sunt:
a) numai construcțiile;
b) numai plantațiile;
c) construcțiile, plantațiile şi orice alte lucrări cu caracter de sine stătător realizate asupra unui imobil.

51. În materia accesiunii imobiliare artificiale, lucrările adăugate:
a) au caracter de sine stătător;
b) pot fi necesare, atunci când în lipsa acestora imobilul ar pieri sau s-ar deteriora, şi pot fi utile, atunci când sporesc valoarea economică a imobilului;
c) pot fi voluptuare, atunci când sunt făcute pentru simpla plăcere a celui care le-a realizat, sporind astfel valoarea economică a imobilului.

52. În materia accesiunii imobiliare artificiale:
a) proba contrară faptului că proprietarul terenului a realizat lucrarea cu cheltuiala sa se poate face numai când proprietarul imobilului nu şi-a intabulat dreptul de proprietate asupra lucrării noi;
b) proba contrară faptului că proprietarul terenului a realizat lucrarea cu cheltuiala sa se poate face şi când s-a constituit un drept de superficie;
c) orice lucrare este prezumată a fi făcută de proprietarul imobilului, cu cheltuiala sa şi că este a lui până la proba contrară.

53. În materia accesiunii imobiliare artificiale, în cazul în care a realizat lucrarea cu materialele altuia, proprietarul imobilului:
a) nu devine proprietarul lucrării;

b) poate fi obligat la desființarea acesteia şi la restituirea materialelor întrebuințate, după caz;
c) devine proprietarul lucrării, neputând fi obligat la desființarea acesteia şi nici la restituirea materialelor întrebuințate.

54. În materia accesiunii imobiliare artificiale, în cazul în care a realizat lucrarea cu materialele altuia, proprietarul materialelor are numai dreptul la:
a) contravaloarea materialelor;
b) contravaloarea materialelor, precum şi la repararea, în condițiile legii, a oricăror alte prejudicii cauzate;
c) repararea, în condițiile legii, a oricăror alte prejudicii cauzate.

55. Accesiunea imobiliară artificială:
a) nu operează dacă, înainte de efectuarea construcției, plantației sau oricărei alte lucrări asupra unui imobil, nu s-a încheiat nicio convenție între proprietarul imobilului şi cel al materialelor sau autorul lucrării, referitoare la situația juridică a materialelor sau a lucrării;
b) nu operează în privința materialelor întrebuințate pentru lucrare, chiar dacă acestea şi-au pierdut individualitatea prin încorporarea lor în imobil;
c) operează, spre deosebire de accesiunea imobiliară naturală, cu titlu oneros.

56. O construcție edificată pe propriul teren, dar cu materialele altuia:
a) nu aparține proprietarului terenului, chiar dacă acesta a intrat, cu rea-credință, în posesia materialelor;
b) permite proprietarului materialelor să ceară desființarea construcției;
c) nu face inaplicabil principiul accesiunii.

57. În cazul în care autorul lucrării autonome cu caracter durabil asupra imobilului altuia este de bună-credință, proprietarul imobilului are dreptul:
a) să ceară instanței să dispună înscrierea sa în cartea funciară ca proprietar al lucrării, plătind, la alegerea sa, autorului lucrării fie valoarea materialelor şi a manoperei, fie sporul de valoare adus imobilului prin efectuarea lucrării;
b) să ceară obligarea autorului lucrării să cumpere imobilul la valoarea de circulație pe care acesta ar fi avut-o dacă lucrarea nu s-ar fi efectuat;
c) să ceară obligarea autorului lucrării să cumpere imobilul la valoarea actualizată cu rata indicelui de inflație, calculat la valoarea pe care acesta o avea înaintea efectuării lucrării.

58. În cazul în care autorul lucrării autonome cu caracter durabil asupra imobilului altuia este de rea-credință, proprietarul imobilului:
a) nu are dreptul să ceară instanței să dispună înscrierea sa în cartea funciară ca proprietar al lucrării, chiar cu plata, la alegerea sa, către autorul lucrării, a jumătate din valoarea materialelor şi a manoperei ori din sporul de valoare adus imobilului;
b) are dreptul să ceară obligarea autorului lucrării la desființarea acesteia;
c) nu are dreptul să ceară obligarea autorului lucrării să cumpere imobilul la valoarea de circulație pe care acesta ar fi avut-o dacă lucrarea nu s-ar fi efectuat.

59. Desființarea lucrării autonome cu caracter durabil făcută cu rea-credință asupra imobilului altuia:
a) nu dă dreptul proprietarului terenului să solicite obligarea autorului acesteia la repararea oricăror prejudicii cauzate;
b) se face pe cheltuiala autorului acesteia;
c) dă dreptul proprietarului terenului să solicite obligarea autorului acesteia să repare orice prejudicii cauzate, inclusiv pentru lipsa de folosință.

60. Realizarea unei lucrări adăugate cu caracter durabil asupra imobilului altuia:
a) conferă proprietarului imobilului dobândirea dreptului de proprietate asupra lucrării adăugate necesare din momentul efectuării acesteia, plătind autorului cheltuielile rezonabile făcute de acesta, chiar dacă imobilul nu mai există;
b) nu conferă proprietarului imobilului dobândirea dreptului de proprietate asupra lucrării adăugate;
c) conferă proprietarului imobilului dobândirea dreptului de proprietate asupra lucrării adăugate necesare din momentul efectuării acesteia, numai dacă imobilul mai există.

61. În materia accesiunii imobiliare artificiale, atunci când se realizează o lucrare adăugată cu caracter durabil asupra imobilului altuia, în cazul

în care lucrarea a fost efectuată cu rea-credință, din suma datorată de proprietarul imobilului:
a) se va putea deduce valoarea fructelor imobilului nediminuată cu costurile necesare obținerii acestora;
b) nu se va putea deduce și valoarea fructelor imobilului diminuată cu costurile necesare obținerii acestora;
c) se va putea deduce valoarea fructelor imobilului diminuată cu costurile necesare obținerii acestora.

62. În materia accesiunii imobiliare artificiale, în cazul în care autorul lucrării utile este de bună-credință, proprietarul imobilului devine proprietarul lucrării din momentul efectuării acesteia, cu plata, la alegerea sa:
a) a valorii materialelor și a manoperei;
b) a sporului de valoare adus imobilului;
c) numai a valorii materialelor și a manoperei.

63. În materia accesiunii imobiliare artificiale, în cazul în care autorul lucrării utile este de rea-credință, proprietarul imobilului:
a) are dreptul să devină proprietarul lucrării, în funcție de regimul acesteia, numai cu înscriere în cartea funciară și numai plătind autorului lucrării jumătate din valoarea materialelor și a manoperei;
b) nu are dreptul să ceară obligarea autorului lucrării la desființarea acesteia, cu repunerea imobilului în situația anterioară și plata de daune-interese;
c) are dreptul să devină proprietarul lucrării, în funcție de regimul acesteia, cu sau fără înscriere în cartea funciară, după caz, plătind, la alegerea sa, autorului lucrării fie jumătate din valoarea materialelor și a manoperei, fie jumătate din sporul de valoare adus imobilului.

64. În materia accesiunii imobiliare artificiale, în cazul în care autorul lucrării utile este de rea-credință, iar valoarea lucrării este considerabilă, proprietarul imobilului:
a) nu poate cere obligarea autorului să îl cumpere la valoarea de circulație pe care imobilul ar fi avut-o dacă lucrarea nu s-ar fi efectuat;
b) poate cere obligarea autorului să îl cumpere la valoarea de circulație pe care imobilul ar fi avut-o dacă lucrarea nu s-ar fi efectuat;
c) nu are dreptul să ceară obligarea autorului lucrării la desființarea acesteia.

65. În materia accesiunii imobiliare artificiale, în cazul lucrărilor adăugate voluptuare, proprietarul imobilului:
a) nu are dreptul să devină proprietarul lucrării, fără înscriere în cartea funciară și fără nicio obligație către autorul lucrării;
b) nu are dreptul să ceară obligarea autorului de rea-credință al lucrării la desființarea acesteia, cu readucerea imobilului în situația anterioară și plata de daune-interese;
c) are dreptul să devină proprietarul lucrării, fără înscriere în cartea funciară și fără nicio obligație către autorul lucrării.

66. În materia accesiunii imobiliare artificiale, în cazul lucrărilor adăugate voluptuare, autorul de bună-credință al lucrării:
a) nu poate să o ridice înainte de restituirea imobilului către proprietar;
b) poate să o ridice numai după restituirea imobilului către proprietar, cu condiția de a readuce imobilul în situația anterioară;
c) poate să o ridice înainte de restituirea imobilului către proprietar, cu condiția de a readuce imobilul în situația anterioară.

67. În materia accesiunii imobiliare artificiale, autorul lucrării este de bună-credință dacă:
a) se întemeiază pe cuprinsul cărții funciare în care, la data realizării lucrării, era înscris ca proprietar al imobilului și nici nu rezulta din cartea funciară, nici nu a cunoscut pe nicio altă cale viciul titlului său;
b) se întemeiază exclusiv pe cuprinsul cărții funciare în care, la data realizării lucrării, nu era înscris ca proprietar al imobilului, chiar dacă construiește în lipsa autorizațiilor cerute de lege;
c) se întemeiază pe un mod de dobândire supus înscrierii în cartea funciară.

68. În cazul lucrării cu caracter durabil realizate cu bună-credință parțial asupra imobilului autorului și parțial pe terenul proprietarului vecin, acesta din urmă:
a) nu poate cere înscrierea într-o nouă carte funciară a unui drept de coproprietate al vecinilor asupra imobilului rezultat, incluzând terenul aferent;
b) nu poate cere înscrierea într-o nouă carte funciară a unui drept de coproprietate al vecinilor asupra

imobilului rezultat, incluzând terenul aferent, decât dacă valoarea contribuției lucrării adăugate este dublă în raport de valoarea construcției la care s-a adăugat;
c) poate cere înscrierea într-o nouă carte funciară a unui drept de coproprietate al vecinilor asupra imobilului rezultat, incluzând terenul aferent, în raport cu valoarea contribuției fiecăruia.

69. În materia accesiunii imobiliare artificiale, autorul lucrării de bună-credință:
a) are un drept de ipotecă legală asupra imobilului pentru plata indemnizației;
b) poate cere înscrierea dreptului de ipotecă numai în baza unei hotărâri judecătoreşti;
c) poate cere înscrierea dreptului de ipotecă în baza convenției încheiate în formă autentică sau a unei hotărâri judecătoreşti.

70. În materia accesiunii imobiliare artificiale, prescripția dreptului la acțiune al autorului lucrării privind plata indemnizației:
a) este de 2 ani;
b) este suspendată cât timp el este lăsat de proprietar să dețină imobilul;
c) nu curge cât timp el este lăsat de proprietar să dețină imobilul.

71. Lucrările adăugate utile, în cazul accesiunii imobiliare artificiale:
a) sunt acelea care sunt făcute pentru simpla plăcere a celui care le-a realizat, fără a spori valoarea economică a imobilului;
b) sunt acelea în lipsa cărora imobilul ar pieri sau s-ar deteriora;
c) sunt acelea care sporesc valoarea economică a imobilului.

72. Orice construcții, lucrări sau plantații se pot face de către proprietarul fondului numai cu respectarea unei distanțe minime de:
a) 80 de cm față de linia de hotar, dacă nu se prevede altfel prin lege sau prin regulamentul de urbanism, astfel încât să nu se aducă atingere drepturilor proprietarului vecin;
b) 60 de cm față de linia de hotar, dacă nu se prevede altfel prin lege sau prin regulamentul de urbanism, astfel încât să nu se aducă atingere drepturilor proprietarului vecin;
c) 100 de cm față de linia de hotar, dacă nu se prevede altfel prin lege sau prin regulamentul de urbanism, astfel încât să nu se aducă atingere drepturilor proprietarului vecin.

73. Întinderea şi modul de exercitare a dreptului de trecere sunt determinate:
a) numai prin înțelegerea părților;
b) numai prin hotărâre judecătorească;
c) printr-o folosință continuă pe timp de 10 ani.

74. De regulă, înălțimea zidului despărțitor dintre două proprietăți nu poate depăşi:
a) 2 m;
b) 3 m;
c) 1,5 m.

75. În ceea ce priveşte distanța minimă în construcții:
a) părțile pot conveni o altă distanță minimă în afară de cea prevăzută de lege numai prin act juridic încheiat în formă autentică;
b) părțile pot conveni o altă distanță minimă în afară de cea prevăzută de lege şi prin act juridic încheiat în forma înscrisului sub semnătură privată;
c) aceasta constă în 60 de centimetri față de linia de hotar, în toate cazurile, chiar dacă prin lege sau regulamentul de urbanism se prevede altfel.

76. Dreptul de trecere al proprietarului fondului care nu are acces la calea publică:
a) se stinge în momentul în care fondul dominant dobândeşte un alt acces la calea publică;
b) nu poate fi stabilit fără consimțământul proprietarului fondului aservit;
c) este prescriptibil extinctiv în termenul de prescripție de 10 ani.

77. Întinderea şi modul de exercitare a dreptului de trecere se determină:
a) prin înțelegerea părților;
b) prin hotărâre judecătorească;
c) printr-o folosință continuă pe timp de 5 ani.

78. Proprietarul poate să consimtă la limitarea dreptului său:
a) prin acte juridice, dacă nu încalcă ordinea publică şi bunele moravuri;

b) prin convenție sau testament, însă numai pentru o durată de cel mult 49 de ani, în mod necondiționat;
c) prin convenție sau testament, însă numai pentru o durată de cel mult 49 de ani şi dacă există un interes serios şi legitim.

79. Clauza de inalienabilitate:
a) este subînțeleasă în convențiile din care se naşte obligația de a transmite în viitor proprietatea către o persoană determinată sau determinabilă;
b) opreşte şi transmiterea bunului pe cale de succesiune;
c) dacă este nulă, va atrage nulitatea întregului contract, dacă a fost determinantă la încheierea acestuia.

80. Clauza de inalienabilitate:
a) nu trebuie să fie supusă formalităților de publicitate prevăzute de lege, pentru a fi opozabilă;
b) dacă a fost prevăzută într-un contract cu titlu gratuit, ea nu este opozabilă şi creditorilor anteriori ai dobânditorului;
c) nu poate fi invocată împotriva dobânditorilor bunului sau a creditorilor proprietarului care s-a obligat să nu înstrăineze decât dacă este valabilă şi îndeplineşte condițiile de opozabilitate.

81. În cazul încălcării clauzei de inalienabilitate de către dobânditor:
a) înstrăinătorul poate să ceară rezoluțiunea contractului;
b) înstrăinătorul nu poate să ceară rezoluțiunea contractului;
c) atât înstrăinătorul, cât şi terțul, dacă inalienabilitatea s-a stipulat în favoarea acestuia, pot să ceară anularea actului de înstrăinare subsecvent încheiat cu nerespectarea clauzei.

82. Prin stipularea unei clauze de inalienabilitate a unui bun:
a) acesta nu poate fi transmis pe cale de succesiune;
b) acesta nu poate fi înstrăinat pe o perioadă de cel mult 49 de ani, dacă există un interes serios şi legitim;
c) nu este oprită transmiterea acestuia prin succesiune.

83. Nulitatea relativă a clauzei de inalienabilitate stipulate într-un contract:
a) atrage întotdeauna nulitatea întregului contract;
b) nu atrage nulitatea întregului contract decât în măsura în care a fost determinantă la încheierea acestuia;
c) atrage nulitatea întregului contract dacă a fost determinantă la încheierea acestuia.

84. Clauza de inalienabilitate poate fi instituită:
a) doar prin convenție;
b) prin convenție;
c) prin testament.

85. Clauza de inalienabilitate:
a) nu se opune transmiterii bunului prin moştenire;
b) poate fi instituită pe o perioadă de cel mult 99 de ani, care începe să curgă de la data dobândirii bunului;
c) nu poate fi instituită decât în cuprinsul unui contract cu titlu oneros.

86. Coproprietatea poate fi:
a) obişnuită;
b) devălmaşă;
c) forțată.

87. Cotele-părți din dreptul de proprietate:
a) sunt prezumate a fi egale, până la proba contrară, care va putea fi făcută cu orice mijloc de probă, inclusiv cu martori şi prezumții, indiferent de modul de dobândire;
b) nu conferă coproprietarului, titular exclusiv al uneia dintre cote, dreptul de a dispune în mod liber de ea, decât în lipsă de stipulație contrară;
c) sunt prezumate a fi egale, până la proba contrară, însă, dacă bunul a fost dobândit prin act juridic, proba contrară nu se va putea face decât prin înscrisuri.

88. Fiecare coproprietar:
a) care, împotriva voinței celorlalți proprietari, exercită în mod exclusiv folosința bunului comun poate fi obligat la despăgubiri;
b) care, împotriva voinței celorlalți proprietari, exercită în mod exclusiv folosința bunului comun poate uzucapa acel bun;
c) are dreptul de a folosi bunul comun, chiar dacă schimbă destinația, însă numai dacă nu aduce atingere drepturilor celorlalți coproprietari.

89. Fructele produse de bunul comun se cuvin:
a) coproprietarilor care le cultivă şi le produc;

b) tuturor coproprietarilor, proporțional cu cota lor parte din drept;
c) tuturor coproprietarilor, invers proporțional cu cota lor parte din drept.

90. Fructele naturale sau fructele industriale ale bunului comun însușite de un coproprietar:
a) conferă celorlalți coproprietari dreptul de a formula o acțiune în despăgubiri, cu excepția cazului în care fructele au pierit în mod fortuit, în termenul de prescripție de drept comun;
b) conferă în toate cazurile celorlalți coproprietari dreptul de a formula o acțiune în despăgubiri;
c) fac parte din masa partajabilă cât timp ele nu au fost consumate ori înstrăinate sau nu au pierit și pot fi identificate distinct.

91. Actele de administrare, precum încheierea sau denunțarea unor contracte de locațiune, cesiunile de venituri imobiliare și altele asemenea, cu privire la bunul comun:
a) nu pot fi făcute decât cu acordul tuturor coproprietarilor;
b) pot fi făcute numai cu acordul coproprietarilor ce dețin majoritatea cotelor-părți;
c) dacă limitează în mod substanțial posibilitatea unui coproprietar de a folosi bunul comun în raport cu cota sa parte ori impun acestuia o sarcină excesivă prin raportare la cota sa parte sau la cheltuielile suportate de către ceilalți coproprietari, nu vor putea fi efectuate decât cu acordul acestuia.

92. Nu se pot încheia decât cu acordul tuturor coproprietarilor:
a) actele juridice cu titlu gratuit;
b) doar cesiunile de venituri imobiliare și locațiunile încheiate pe termen mai mare de 5 ani;
c) cesiunile de venituri imobiliare și locațiunile încheiate pe termen mai mare de 3 ani, precum și actele care urmăresc exclusiv înfrumusețarea bunului.

93. Actele juridice făcute cu nerespectarea regulii unanimității:
a) sunt inopozabile coproprietarului care nu a consimțit, expres ori tacit, la încheierea actului;
b) sunt inopozabile numai coproprietarului care nu a consimțit expres la încheierea actului;
c) dau dreptul coproprietarului vătămat ca, înainte de partaj, să exercite acțiunile posesorii împotriva terțului care ar fi intrat în posesia bunului comun în urma încheierii actului.

94. În cazul acțiunii în revendicare:
a) niciun coproprietar nu poate sta singur în justiție, fiind lipsit de calitatea procesuală activă;
b) fiecare coproprietar poate sta singur în justiție, indiferent de calitatea procesuală;
c) dacă acțiunea nu este introdusă de toți coproprietarii, pârâtul poate cere instanței de judecată introducerea în cauză a celorlalți coproprietari în calitate de reclamanți, în termenul și condițiile prevăzute în Codul de procedură civilă pentru chemarea în judecată a altor persoane.

95. Hotărârile judecătorești:
a) potrivnice unui coproprietar sunt opozabile celorlalți coproprietari;
b) potrivnice unui coproprietar nu sunt opozabile celorlalți coproprietari;
c) pronunțate în folosul coproprietății profită tuturor coproprietarilor.

96. În materia contractelor de administrare a coproprietății:
a) dacă oricare dintre coproprietari denunță contractul de administrare, acesta nu își încetează existența;
b) dacă, printre bunurile aflate în coproprietate, se află și bunuri imobile, contractele de administrare a coproprietății și declarațiile de denunțare a acestora vor fi notate în cartea funciară, numai la cererea tuturor coproprietarilor;
c) dacă, printre bunurile aflate în coproprietate, se află și bunuri imobile, contractele de administrare a coproprietății și declarațiile de denunțare a acestora vor fi notate în cartea funciară, la cererea oricăruia dintre coproprietari.

97. De regulă, actele de administrare cu privire la bunul aflat în coproprietate obișnuită:
a) pot fi efectuate de unul dintre coproprietari doar cu acordul celorlalți coproprietari;
b) pot fi făcute numai cu acordul coproprietarilor ce dețin majoritatea cotelor-părți;
c) pot fi efectuate fără acordul celorlalți coproprietari.

98. Dacă unul dintre coproprietarii bunului aflat în coproprietate obişnuită doreşte să închirieze bunul pe o perioadă de 4 ani:
a) are nevoie de acordul tuturor coproprietarilor;
b) are nevoie de acordul coproprietarilor care deţin majoritatea cotelor-părţi;
c) nu are nevoie de acordul celorlalţi coproprietari.

99. În cadrul proprietăţii pe cote-părţi:
a) fiecare coproprietar poate să facă acte de conservare cu privire la bunul comun fără acordul celorlalţi coproprietari;
b) fiecare coproprietar poate să facă acte de administrare cu privire la bunul comun fără acordul celorlalţi coproprietari;
c) nu se pot face acte de administrare sau de conservare fără acordul tuturor coproprietarilor.

100. În ceea ce priveşte coproprietatea obişnuită:
a) partajarea folosinţei poate fi realizată şi pe cale judiciară;
b) fructele civile se cuvin tuturor titularilor, proporţional cu cota-parte din dreptul de proprietate;
c) partajarea folosinţei poate fi realizată doar pe cale judiciară.

101. Acţiunea în revendicarea unui bun proprietate comună pe cote-părţi:
a) poate fi introdusă doar de unul dintre coproprietari;
b) atrage inadmisibilitatea acţiunii dacă nu este promovată de către toţi coproprietarii;
c) trebuie introdusă, în toate cazurile, de toţi coproprietarii.

102. Coproprietarii sunt obligaţi să suporte cheltuielile de întreţinere a bunului proprietate comună efectuate de un terţ:
a) solidar;
b) proporţional cu cota-parte a fiecăruia;
c) nu pot fi obligaţi la suportarea cheltuielilor de întreţinere a bunului proprietate comună.

103. Hotărârea pronunţată în procesul dintre un terţ şi doar unul dintre coproprietari va produce efecte şi faţă de ceilalţi coproprietari:
a) chiar şi atunci când hotărârea nu este în folosul coproprietăţii;
b) numai atunci când este în folosul coproprietăţii;
c) numai dacă a fost pronunţată într-o acţiune în revendicare şi este în folosul coproprietăţii.

104. Se află în coproprietate forţată:
a) bunurile comune afectate utilizării a două sau a mai multor fonduri, cum ar fi o centrală termică sau alte instalaţii care deservesc două sau mai multe clădiri;
b) bunurile afectate utilizării a două sau a mai multor fonduri, cum ar fi instalaţiile care deservesc una sau mai multe clădiri;
c) bunurile comune necesare sau utile pentru folosirea a două imobile vecine, situate pe linia de hotar între acestea, cum ar fi potecile, fântânile, drumurile şi izvoarele.

105. Când bunul comun are caracter accesoriu în raport cu un bun principal:
a) în absenţa unei convenţii contrare, cota-parte din drept a fiecărui coproprietar se stabileşte în funcţie de întinderea bunului principal;
b) cheltuielile pentru întreţinerea şi conservarea bunului comun se suportă invers proporţional cu cota-parte din drept a fiecărui coproprietar;
c) fiecare coproprietar poate să dispună cu privire la cota sa parte din dreptul de proprietate asupra bunului comun numai odată cu exercitarea dreptului de dispoziţie asupra bunului principal.

106. Încetarea destinaţiei de folosinţă comună pentru părţile comune din clădirile cu mai multe apartamente se poate hotărî:
a) cu acordul a două treimi atât din numărul coproprietarilor, cât şi al cotelor-părţi;
b) cu acordul coproprietarilor ce deţin majoritatea cotelor-părţi;
c) numai cu acordul tuturor coproprietarilor.

107. În cazul coproprietăţii forţate, atribuirea părţilor comune în folosinţă exclusivă poate fi dispusă:
a) în toate cazurile cu acordul a două treimi atât din numărul coproprietarilor, cât şi al cotelor-părţi;
b) numai cu acordul a două treimi din numărul coproprietarilor;
c) numai cu acordul tuturor coproprietarilor.

108. Coproprietatea forțată:
a) nu poate avea ca obiect bunuri asupra cărora există un drept de proprietate periodică;
b) întotdeauna poate înceta prin partaj;
c) nu poate înceta prin partaj judiciar.

109. Asemănător coproprietății obișnuite, devălmășia:
a) poate să izvorască din voința părților exprimată printr-un act juridic;
b) nu poate să înceteze prin partaj judiciar;
c) presupune că fiecare dintre titulari are doar o cotă ideală și abstractă din dreptul de proprietate.

110. Partajul:
a) în cazul proprietății periodice și în celelalte cazuri de coproprietate forțată, este posibil numai prin bună învoială;
b) coproprietății comune forțate este întotdeauna inadmisibil;
c) poate fi cerut în cazul părților comune din clădirile cu mai multe etaje sau apartamente atunci când aceste părți încetează de a mai fi destinate folosinței comune.

111. Convențiile privind suspendarea partajului:
a) nu există;
b) nu pot fi încheiate pentru o perioadă mai mare de 5 ani;
c) în cazul imobilelor, trebuie încheiate în formă scrisă.

112. Instanța sesizată cu cererea de partaj:
a) nu poate suspenda pronunțarea partajului pentru a nu se aduce prejudicii grave intereselor celorlalți coproprietari;
b) poate suspenda pronunțarea partajului, pentru cel mult un an, pentru a nu se aduce prejudicii grave intereselor celorlalți coproprietari, dar nu poate reveni asupra măsurii, chiar dacă pericolul acestor prejudicii este înlăturat înainte de împlinirea termenului;
c) poate suspenda pronunțarea partajului, pentru cel mult un an, pentru a nu se aduce prejudicii grave intereselor celorlalți coproprietari.

113. Partajul va putea fi făcut:
a) chiar atunci când unul dintre coproprietari a folosit exclusiv bunul, afară de cazul când acesta l-a uzucapat, în condițiile legii;
b) prin bună învoială și dacă un coproprietar este lipsit de capacitate de exercițiu ori are capacitate de exercițiu restrânsă, dacă există încuviințarea ocrotitorului legal;
c) prin bună învoială și dacă un coproprietar este lipsit de capacitate de exercițiu ori are capacitate de exercițiu restrânsă, numai cu autorizarea instanței de tutelă, precum și, dacă este cazul, a ocrotitorului legal.

114. Dacă bunul este indivizibil ori nu este comod partajabil în natură, partajul se va face:
a) proporțional cu cota-parte a fiecărui coproprietar;
b) prin atribuirea întregului bun, în schimbul unei sulte, în favoarea unuia ori a mai multor coproprietari, la cererea acestora;
c) întotdeauna numai prin vânzarea bunului în modul stabilit de coproprietari ori, în caz de neînțelegere, la licitație publică, în condițiile legii, și distribuirea prețului către coproprietari proporțional cu cota-parte a fiecăruia dintre ei.

115. Creditorii unui coproprietar:
a) nu pot urmări silit cota lui parte din dreptul asupra bunului comun;
b) pot urmări silit cota lui parte din dreptul asupra bunului comun;
c) pot cere instanței împărțeala bunului, caz în care urmărirea se va face asupra părții de bun sau, după caz, asupra sumei de bani cuvenite debitorului.

116. În cazul vânzării silite a unei cote-părți din dreptul de proprietate asupra unui bun:
a) executorul judecătoresc îi va notifica pe ceilalți coproprietari cu cel puțin trei săptămâni înainte de data stabilită pentru vânzare, înștiințându-i despre ziua, ora și locul licitației;
b) executorul judecătoresc îi va notifica pe ceilalți coproprietari cu cel puțin 10 zile înainte de data stabilită pentru vânzare, înștiințându-i despre ziua, ora și locul licitației;
c) la preț egal, coproprietarii vor fi preferați la adjudecarea cotei-părți.

117. Creditorii:
a) care au un drept de garanție asupra bunului comun au dreptul să urmărească silit bunul, în mâinile oricui s-ar găsi, numai după partaj;

b) a căror creanță s-a născut în legătură cu conservarea sau administrarea bunului comun au dreptul să urmărească silit bunul, în mâinile oricui s-ar găsi, numai după partaj;
c) care au un drept de garanție asupra bunului comun ori cei a căror creanță s-a născut în legătură cu conservarea sau administrarea acestuia au dreptul să urmărească silit bunul, în mâinile oricui s-ar găsi, atât înainte, cât şi după partaj.

118. Convențiile de suspendare a împărțelii:
a) nu pot fi opuse creditorilor;
b) pot fi opuse creditorilor numai dacă, înainte de naşterea creanțelor, au dobândit dată certă în cazul bunurilor mobile;
c) pot fi opuse creditorilor numai dacă, înainte de naşterea creanțelor, au fost autentificate în cazul bunurilor imobile, chiar dacă nu s-au îndeplinit formalitățile de publicitate.

119. Creditorii personali ai unui coproprietar:
a) nu vor putea să intervină în partajul cerut de coproprietari ori de un alt creditor;
b) vor putea să intervină, pe cheltuiala lor, în partajul cerut de coproprietari ori de un alt creditor;
c) nu pot să atace un partaj efectuat, decât dacă partajul a fost simulat şi chiar dacă creditorii au putut să intervină în proces.

120. Prin partaj, fiecare coproprietar devine proprietarul exclusiv al bunurilor:
a) în toate cazurile, numai cu începere de la data stabilită în actul de partaj;
b) nu mai devreme de data încheierii actului, în cazul împărțelii voluntare, sau, după caz, de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătoreşti;
c) imobile, numai dacă actul de partaj s-a încheiat în formă autentică sau sub semnătură privată, cu dată certă.

121. Actele încheiate de un coproprietar cu privire la bunul comun:
a) rămân întotdeauna valabile şi sunt opozabile celui căruia i-a fost atribuit bunul în urma partajului;
b) nu rămân valabile şi nu sunt opozabile celui căruia i-a fost atribuit bunul în urma partajului;
c) rămân valabile şi sunt opozabile celui căruia i-a fost atribuit bunul în urma partajului, numai dacă s-au încheiat în condițiile legii.

122. Garanțiile constituite de un coproprietar asupra cotei sale părți:
a) nu se strămută de drept asupra bunului atribuit acestuia;
b) se strămută de drept asupra bunului atribuit acestuia sau, după caz, a sumelor de bani care i-au fost atribuite prin partaj;
c) se strămută de drept numai asupra bunului atribuit acestuia, iar nu şi asupra sumelor de bani care i-au fost atribuite prin partaj.

123. Coproprietarii:
a) îşi datorează, în limita cotelor-părți, garanție pentru evicțiune şi vicii ascunse;
b) datorează garanție chiar dacă prejudiciul este urmarea faptei săvârşite de un alt coproprietar;
c) nu datorează garanție dacă prejudiciul este urmarea faptei săvârşite de un alt coproprietar sau dacă au fost scutiți prin actul de partaj.

124. Partajul:
a) prin bună învoială poate fi desființat pentru aceleaşi cauze ca şi contractele;
b) prin bună învoială nu poate fi desființat, fiind irevocabil şi declarativ;
c) este valabil chiar dacă nu cuprinde toate bunurile comune.

125. Partajul:
a) făcut fără participarea tuturor coproprietarilor este lovit de nulitate absolută;
b) făcut fără participarea tuturor coproprietarilor este lovit de nulitate relativă;
c) care nu cuprinde toate bunurile comune poate fi urmat oricând de un partaj suplimentar.

126. Nu poate invoca nulitatea relativă a partajului prin bună învoială:
a) coproprietarul care, necunoscând cauza de nulitate, înstrăinează în tot sau în parte bunurile atribuite;
b) coproprietarul care înstrăinează numai în parte bunurile atribuite;

c) coproprietarul care, cunoscând cauza de nulitate, înstrăinează în tot sau în parte bunurile atribuite.

127. Partajul de folosință:
a) este inadmisibil în cazul coproprietății forțate, chiar dacă există acordul tuturor coproprietarilor;
b) poate fi stabilit prin hotărâre judecătorească;
c) poate fi stabilit prin acordul coproprietarilor.

128. Acțiunea de partaj:
a) este imprescriptibilă extinctiv;
b) poate fi suspendată pentru cel mult doi ani, pentru a nu se prejudicia interesele unora dintre coproprietari;
c) este admisibilă şi în cazul coproprietății forțate, în cazurile expres prevăzute de lege.

129. Ca efect al partajului:
a) nu toate actele juridice care au fost încheiate doar de către un coproprietar cu privire la bunul comun sunt valabile şi opozabile persoanei căreia i-a fost atribuit bunul;
b) copărtaşul prejudiciat prin evicțiune nu va putea cere despăgubiri de la toți ceilalți copărtaşi, cu excepția acelor copărtaşi care au fost scutiți de garanție prin convenția de partaj;
c) copărtaşul prejudiciat ca urmare a viciilor ascunse ale lucrului poate suporta datoria copărtaşului insolvabil.

130. Se poate declara nulitatea partajului:
a) ori de câte ori partajul este făcut între un major şi un minor;
b) numai în cazul partajului voluntar, făcut fără participarea tuturor coproprietarilor;
c) şi atunci când hotărârea de partaj a fost pronunțată fără participarea tuturor coproprietarilor.

131. Partajul voluntar care are ca obiect un bun imobil:
a) trebuie realizat cu acordul tuturor coproprietarilor, sub sancțiunea nulității relative;
b) trebuie încheiat în formă autentică, sub sancțiunea nulității absolute;
c) nu poate fi suspendat pentru o perioadă de cel mult 5 ani, nici chiar prin convenție încheiată în formă autentică.

132. Excluderea coproprietarului în cazul proprietății periodice:
a) poate fi dispusă numai la cererea majorității coproprietarilor;
b) nu poate fi dispusă decât în urma cumpărării cotei-părți a celui exclus de către o altă persoană sau de către unul dintre ceilalți coproprietari;
c) nu poate fi dispusă prin hotărâre judecătorească.

133. În cazul în care unul dintre coproprietari tulbură în mod grav exercitarea proprietății periodice:
a) se va pronunța, mai întâi, o încheiere de admitere în principiu a cererii de excludere, prin care se va stabili că sunt îndeplinite condițiile excluderii, încheiere care va putea fi atacată cu apel pe cale separată;
b) se va pronunța, mai întâi, o încheiere de admitere în principiu a cererii de excludere, prin care se va stabili că sunt îndeplinite condițiile excluderii, încheiere care va putea fi atacată cu recurs pe cale separată;
c) acesta va putea fi exclus, direct prin hotărâre judecătorească, la cererea coproprietarului vătămat.

134. Contractul de vânzare a cotei-părți din dreptul de proprietate aferentă unui alt interval de timp decât cel care îi revine vânzătorului:
a) nu este opozabil titularului cotei-părți din dreptul de proprietate înstrăinat;
b) este anulabil, nulitatea relativă putând fi invocată doar de către terțul dobânditor de bună-credință;
c) este anulabil, nulitatea relativă putând fi invocată de către ceilalți coproprietari ai lucrului.

135. Superficia:
a) nu se poate înscrie în temeiul unui act juridic prin care proprietarul întregului fond a transmis exclusiv construcția ori a transmis terenul şi construcția, în mod separat, către două persoane;
b) se poate înscrie pe baza renunțării proprietarului terenului la dreptul de a invoca accesiunea, în favoarea constructorului, în situația în care s-a construit pe terenul altuia;
c) nu se poate înscrie în favoarea unui terț pe baza cesiunii dreptului de a invoca accesiunea.

136. Dreptul de superficie:
a) se poate constitui pe o durată de cel mult 99 de ani;

b) se poate constitui pe o durată de cel mult 99 de ani, fără posibilitatea de reînnoire;
c) se exercită în limitele şi în condiţiile actului constitutiv.

137. Titularul dreptului de superficie:
a) în absenţa unei stipulaţii contrare, nu poate modifica structura construcţiei;
b) poate demola construcţia, fără obligaţia de a o reconstrui în forma iniţială;
c) nu poate înstrăina ori ipoteca dreptul de folosinţă asupra terenului chiar odată cu dreptul de proprietate asupra construcţiei.

138. În cazul în care superficiarul modifică structura construcţiei:
a) proprietarul terenului nu poate să ceară încetarea dreptului de superficie sau repunerea în situaţia anterioară;
b) curgerea termenului de prescripţie de 3 ani a acţiunii privind repunerea în situaţia anterioară este suspendată până la expirarea duratei superficiei;
c) proprietarul terenului poate să ceară, în termen de 5 ani, încetarea dreptului de superficie sau repunerea în situaţia anterioară.

139. Acţiunea confesorie de superficie:
a) este prescriptibilă;
b) se întemeiază pe un drept real opozabil *erga omnes*;
c) poate fi intentată împotriva oricăror persoane, inclusiv împotriva nudului proprietar.

140. În cazul superficiei, cât timp construcţia există, dreptul de folosinţă asupra terenului:
a) se poate înstrăina numai odată cu dreptul de proprietate asupra construcţiei;
b) se poate înstrăina şi fără a se înstrăina dreptul de proprietate asupra construcţiei;
c) nu se poate înstrăina în nicio situaţie atâta timp cât există construcţia.

141. Dreptul de superficie se stinge şi:
a) prin expirarea termenului pentru care s-a constituit;
b) prin pieirea construcţiei, chiar dacă nu există stipulaţie expresă în acest sens;
c) dacă terenul şi construcţia devin proprietatea aceleiaşi persoane.

142. Acţiunea confesorie de superficie:
a) poate fi exercitată numai împotriva proprietarului terenului care împiedică exercitarea dreptului;
b) este imprescriptibilă;
c) poate fi exercitată împotriva oricărei persoane care împiedică exercitarea dreptului de superficie, chiar şi a proprietarului terenului.

143. Dacă superficiarul modifică structura construcţiei, proprietarul terenului poate cere:
a) oricând, de la data modificărilor, încetarea dreptului de superficie;
b) în termen de 3 ani, încetarea dreptului de superficie;
c) în termen de 3 ani, repunerea în situaţia anterioară.

144. Uzufructul:
a) constituit în favoarea unei persoane juridice poate avea durata de cel mult 50 de ani;
b) pentru care nu s-a prevăzut durata, se prezumă că este viager sau, după caz, că este constituit pe o durată de 30 de ani;
c) în favoarea unei persoane fizice este cel mult viager.

145. Acţiunea confesorie de uzufruct:
a) se întemeiază pe simpla posesie a bunului;
b) este imprescriptibilă;
c) este prescriptibilă în termen de 10 ani.

146. Uzufructul se poate constitui:
a) şi în favoarea unei persoane care va exista în viitor;
b) numai în favoarea unei persoane existente;
c) doar în favoarea persoanei fizice, nu şi juridice.

147. Atunci când uzufructul a fost constituit în favoarea unei persoane juridice pentru o perioadă ce depăşeşte 30 de ani:
a) uzufructul produce efecte pentru perioada pentru care a fost constituit;
b) uzufructul se reduce de drept la 30 de ani;
c) este lovit de nulitate.

148. Uzufructul constituit până la data la care o altă persoană va ajunge la o anumită vârstă:
a) este lovit de nulitate;
b) durează până la acea dată doar dacă persoana în favoarea căreia s-a constituit rămâne în viaţă;

c) durează până la acea dată, chiar dacă persoana ar muri înainte de împlinirea vârstei stabilite.

149. Dreptul de uzufruct nu poate fi constituit:
a) numai prin acte juridice *inter vivos*;
b) în ceea ce priveşte bunurile imobile, prin convenție încheiată în formă scrisă, sub sancțiunea nulității absolute;
c) şi prin uzucapiune tabulară, extratabulară sau, după caz, mobiliară.

150. Dreptul de uzufruct:
a) nu poate fi transmis pe cale testamentară;
b) este un drept real accesoriu, purtând şi asupra tuturor accesoriilor bunului dat în uzufruct;
c) este un drept real principal.

151. Dreptul de uzufruct având ca obiect un teren:
a) poate fi cedat prin act juridic *inter vivos* numai dacă acesta se încheie în formă autentică;
b) poate forma obiectul unei urmăriri silite imobiliare;
c) se transmite moştenitorilor uzufructuarului.

152. Dreptul de uzufruct:
a) este un drept real perpetuu;
b) se stinge prin neuz, dacă uzufructuarul nu-l exercită timp de 49 de ani;
c) poate fi cedat de uzufructuar.

153. Fructele naturale şi industriale:
a) percepute după constituirea dreptului de uzufruct nu se cuvin nudului proprietar;
b) percepute după stingerea uzufructului nu se cuvin nudului proprietar;
c) percepute după încetarea uzufructului se cuvin uzufructuarului, dacă ele existau la data stingerii uzufructului, dar nu erau culese.

154. Uzufructuarul:
a) nu poate să exercite acțiunea confesorie şi împotriva nudului proprietar;
b) nu dobândeşte fructele naturale şi industriale, proporțional cu durata dreptului de uzufruct;
c) nu poate să cedeze emolumentul dreptului său.

155. Dacă bunul ce face obiect al uzufructului a fost distrus în parte dintr-un caz fortuit:
a) dreptul de uzufruct se stinge;
b) uzufructul continuă asupra părții rămase;
c) uzufructul continuă asupra întregului bun.

156. Uzufructul se stinge pe cale principală prin:
a) confuziune;
b) renunțarea la uzufruct;
c) neuzul timp de 10 ani sau, după caz, timp de 2 ani în cazul uzufructului unei creanțe.

157. Dreptul de uz:
a) nu poate fi cedat;
b) are ca obiect un bun ce nu poate fi închiriat;
c) spre deosebire de dreptul de abitație, poate fi cedat.

158. Proprietarul fondului dominant:
a) nu poate exercita şi o acțiune contractuală împotriva proprietarului fondului aservit, atunci când servitutea a fost constituită prin convenție;
b) nu suportă singur cheltuielile legate de conservarea servituții, atunci când acestea profită şi fondului aservit;
c) poate renunța la dreptul de servitute.

159. Fiducia este operațiunea juridică prin care unul sau mai mulți constituitori transferă:
a) drepturi reale, drepturi de creanță, garanții ori alte drepturi patrimoniale sau un ansamblu de asemenea drepturi, prezente ori viitoare, către unul sau mai mulți fiduciari care le exercită cu un scop determinat, în folosul unuia sau mai multor beneficiari;
b) numai drepturi de creanță şi garanții sau un ansamblu de asemenea drepturi, prezente ori viitoare, către unul sau mai mulți fiduciari care le exercită cu un scop determinat, în folosul unuia sau mai multor beneficiari;
c) o masă patrimonială autonomă, distinctă de celelalte drepturi şi obligații din patrimoniile fiduciarilor.

160. Fiducia:
a) este stabilită numai prin lege;
b) nu trebuie să fie expresă;
c) este stabilită prin lege sau prin contract încheiat în formă autentică.

161. Contractul de fiducie:
a) este lovit de nulitate absolută dacă prin el se realizează o liberalitate indirectă în folosul beneficiarului;

b) este lovit de nulitate relativă dacă prin el se realizează o liberalitate indirectă în folosul beneficiarului;
c) este lovit de nulitate absolută dacă nu este încheiat în formă autentică.

162. Pot avea calitatea de fiduciari:
a) şi notarii publici şi avocaţii, indiferent de forma de exercitare a profesiei;
b) numai notarii publici şi avocaţii;
c) şi societăţile de asigurare şi de reasigurare legal înfiinţate.

163. Contractul de fiducie trebuie să menţioneze, sub sancţiunea nulităţii absolute:
a) scopul fiduciei şi întinderea puterilor de administrare şi de dispoziţie ale fiduciarului ori ale fiduciarilor;
b) durata transferului, care nu poate depăşi 35 de ani începând de la data încheierii sale;
c) locul fiduciei.

164. Contractul de fiducie:
a) după acceptarea de către beneficiar, nu poate fi modificat sau revocat de către părţi ori denunţat unilateral de către constituitor decât cu acordul beneficiarului sau, în absenţa acestuia, cu autorizarea instanţei judecătoreşti;
b) cât timp nu a fost acceptat de către beneficiar, nu poate fi denunţat unilateral de către constituitor;
c) cât timp nu a fost acceptat de către beneficiar, poate fi denunţat unilateral de către constituitor.

165. Contractul de fiducie încetează:
a) în cazul în care toţi beneficiarii renunţă la fiducie, iar în contract nu s-a precizat cum vor continua raporturile fiduciare într-o asemenea situaţie;
b) prin împlinirea termenului sau prin realizarea scopului urmărit, când aceasta intervine înainte de împlinirea termenului;
c) în momentul în care s-a dispus deschiderea procedurii insolvenţei împotriva constituitorului.

166. Când contractul de fiducie încetează:
a) masa patrimonială fiduciară existentă în acel moment se transferă automat la constituitor;
b) masa patrimonială fiduciară existentă în acel moment se transferă întotdeauna numai la beneficiar;
c) contopirea masei patrimoniale fiduciare în patrimoniul beneficiarului sau al constituitorului se va produce numai după plata datoriilor fiduciare.

167. Dreptul de proprietate publică:
a) se stinge prin neuz;
b) este imprescriptibil şi insesizabil;
c) este inalienabil.

168. Bunurile mobile din domeniul public al statului:
a) nu pot fi trecute în domeniul privat;
b) pot fi urmărite silit de către creditorii statului;
c) nu pot fi înstrăinate.

169. Nu pot face obiectul exproprierii pentru cauză de utilitate publică:
a) bunurile imobile aflate în proprietatea privată a statului;
b) bunurile imobile proprietate privată a persoanelor fizice;
c) bunurile imobile aflate în proprietatea privată a statului sau a persoanelor fizice.

170. Sunt obiect al proprietăţii publice:
a) bunurile statului şi ale unităţilor administrativ-teritoriale care, prin natura lor sau prin declaraţia legii, sunt de uz sau de interes public, indiferent de modul de dobândire;
b) bunurile statului şi ale unităţilor administrativ-teritoriale care, prin natura lor sau prin declaraţia legii, sunt de uz sau de interes public, însă numai dacă au fost legal dobândite de către acestea;
c) numai bunurile statului şi ale unităţilor administrativ-teritoriale care, prin declaraţia legii, sunt de interes public.

171. Dreptul de proprietate publică încetează prin:
a) uzucaparea bunului de către un terţ;
b) concesionarea bunului;
c) trecerea bunului în domeniul privat, în condiţiile legii.

172. Detenţia se transformă în posesie atunci când:
a) se cumpără un imobil de la un simplu detentor, cumpărătorul având credinţa sinceră că vânzătorul este adevăratul proprietar;
b) între bunurile succesorale se află şi bunuri proprietatea unor terţe persoane;
c) comodatarul nu mai restituie bunul comodantului.

173. Posesia încetează în cazul:
a) vânzării bunului, chiar dacă acesta rămâne în detenția vânzătorului;
b) trecerii bunului în proprietate publică;
c) împrumutului de folosință al bunului (comodat).

174. Posesia nu încetează în cazul:
a) transformării sale în detenție precară;
b) abandonării bunului imobil;
c) deposedării, dacă posesorul rămâne lipsit de posesia bunului mai mult de un an.

175. Dacă posesia se transformă în detenție precară:
a) posesia încetează;
b) posesia continuă întrucât şi detenția este o formă a posesiei;
c) posesorul poate invoca uzucapiunea pentru perioada în care a posedat cumulat cu perioada de detenție precară.

176. Posesia:
a) este o stare de drept;
b) este o stare de fapt;
c) constă în stăpânirea unui lucru de către posesor, care se comportă ca şi când el ar fi adevăratul titular al dreptului real asupra acelui lucru.

177. Pentru ca stăpânirea unui lucru să poată fi calificată drept posesie este necesară:
a) existența unui element material – *corpus*;
b) existența unui element psihologic – *animus*;
c) întotdeauna doar elementul material – *corpus*.

178. Lipsa elementului psihologic (*animus*) face ca cel care deține lucrul:
a) să aibă calitatea de posesor;
b) să aibă calitatea de detentor precar;
c) să nu aibă calitatea de posesor.

179. Persoanele lipsite de capacitate de exercițiu:
a) nu pot exercita posesia asupra unui bun nici singure, nici prin reprezentantul lor legal;
b) pot exercita posesia prin reprezentantul lor legal;
c) pot exercita posesia singure.

180. Posesia:
a) creează o prezumție de proprietate asupra bunurilor mobile;
b) este protejată prin acțiunile confesorii;
c) este protejată prin acțiunile posesorii.

181. Nu vorbim de o posesie viciată dacă aceasta:
a) se exercită cu intermitențe anormale în raport cu natura bunului;
b) este de rea-credință;
c) se exercită prin intermediul unui detentor precar.

182. Viciile posesiei sunt:
a) violența, reaua-credință şi clandestinitatea;
b) clandestinitatea şi echivocul;
c) discontinuitatea, violența şi clandestinitatea.

183. Posesia e clandestină:
a) dacă se exercită astfel încât să poată fi cunoscută;
b) atunci când posesorul o exercită cu intermitențe anormale în raport cu natura bunului;
c) dacă se exercită astfel încât să nu poată fi cunoscută.

184. Discontinuitatea, ca viciu al posesiei, are următoarele caractere juridice:
a) este temporară;
b) este relativă;
c) este absolută.

185. Violența, ca viciu al posesiei:
a) este relativă;
b) este absolută;
c) este temporară.

186. Clandestinitatea, ca viciu al posesiei:
a) constă în exercitarea posesiei astfel încât aceasta nu poate fi cunoscută;
b) nu încetează chiar dacă posesia devine publică;
c) vizează îndeosebi bunuri mobile.

187. Dreptul de proprietate asupra unui imobil şi dezmembrămintele sale pot fi înscrise în cartea funciară, în temeiul uzucapiunii, în folosul celui care l-a posedat timp de 10 ani, dacă:
a) proprietarul înscris în cartea funciară a decedat ori, după caz, şi-a încetat existența;
b) nu a fost înscrisă în cartea funciară declarația de renunțare la proprietate;
c) imobilul era înscris în cartea funciară.

188. În materia uzucapiunii extratabulare, uzucapantul poate dobândi dreptul numai dacă şi-a înregistrat cererea de înscriere în cartea funciară:
a) după împlinirea termenului de uzucapiune;
b) după ce o terță persoană şi-a înregistrat propria cerere de înscriere a dreptului în folosul său, pe baza unei cauze nelegitime, în cursul termenului de uzucapiune;
c) înainte ca o terță persoană să îşi fi înregistrat propria cerere de înscriere a dreptului în folosul său, pe baza unei cauze legitime, în cursul sau chiar după împlinirea termenului de uzucapiune.

189. Drepturile celui care a fost înscris, fără cauză legitimă, în cartea funciară, ca proprietar al unui imobil sau titular al unui alt drept real:
a) pot fi contestate când cel înscris cu bună-credință a posedat imobilul timp de 10 ani după momentul înregistrării cererii de înscriere, dacă posesia sa a fost viciată;
b) nu mai pot fi contestate când cel înscris cu bună-credință a posedat imobilul timp de 5 ani după momentul înregistrării cererii de înscriere, dacă posesia sa a fost neviciată;
c) nu mai pot fi contestate când cel înscris cu bună-credință a posedat imobilul timp de 10 ani după momentul înregistrării cererii de înscriere, dacă posesia sa a fost viciată.

190. În materia uzucapiunii tabulare, buna-credință:
a) nu e necesară;
b) trebuie să existe în momentul înregistrării cererii de înscriere şi în momentul intrării în posesie;
c) nu trebuie să existe decât în momentul intrării în posesie.

191. În materie de posesie:
a) posesorul de bună-credință nu dobândeşte atât fructele, cât şi productele lucrului;
b) posesorul de rea-credință are întotdeauna un drept de retenție asupra fructelor percepute, pentru cheltuielile pe care le-a făcut cu culegerea acestora;
c) posesorul de bună-credință nu îşi pierde această calitate, de care se prevalează pentru dobândirea fructelor, decât de la data admiterii acțiunii în revendicare.

192. Acțiunea în complângere:
a) trebuie exercitată în termenul de decădere de un an de la tulburarea sau deposedarea prin violență;
b) poate fi introdusă indiferent de durata posesiei exercitate anterior tulburării sau deposedării;
c) în cazul în care a fost admisă, nu exclude formularea unei cereri ulterioare având ca obiect plata despăgubirilor pentru prejudiciile cauzate prin tulburare sau deposedare.

193. Spre deosebire de acțiunea în revendicare, acțiunea posesorie:
a) este o acțiune petitorie;
b) apără posesia ca stare de fapt;
c) pune în discuție dreptul asupra lucrului posedat.

194. Acțiunea posesorie:
a) este o acțiune reală;
b) se întemeiază pe stăpânirea unui bun;
c) se aplică doar bunurilor imobile.

195. Sunt forme ale acțiunii posesorii:
a) acțiunea în complângere;
b) acțiunea confesorie;
c) acțiunea în reintegrare.

196. Acțiunea posesorie în complângere poate fi promovată şi de:
a) titularul unui dezmembrământ al dreptului de proprietate;
b) detentorul precar, indiferent de durata posesiei;
c) posesorul care a stăpânit bunul cel puțin un an.

197. Termenul în care trebuie introdusă acțiunea posesorie este:
a) de un an de la data tulburării sau deposedării;
b) termen de prescripție;
c) de un an şi se aplică doar acțiunii în complângere.

198. Acțiunea în reintegrare:
a) trebuie promovată în termen de un an de la data tulburării sau deposedării;
b) poate fi introdusă şi de cel care exercită o posesie viciată;
c) poate fi introdusă şi de cel care exercită o posesie viciată, cu condiția să fi posedat bunul cel puțin un an.

199. Spre deosebire de acțiunea în complângere, acțiunea în reintegrare:
a) poate fi promovată în termen de un an de la data tulburării sau deposedării;
b) poate fi promovată şi de cel care exercită o posesie viciată, indiferent de durata posesiei sale;
c) se formulează atunci când tulburarea sau deposedarea posesorului s-a făcut prin violență.

200. Dacă se efectuează de o terță persoană lucrări de natură a deteriora bunul posedat, posesorul poate:
a) promova o acțiune posesorie;
b) solicita instanței încetarea efectuării acelor lucrări;
c) solicita instanței luarea măsurilor pentru conservarea bunului posedat.

201. Dacă instanța admite cererea posesorului de încetare a lucrărilor de natură a pune în pericol bunul posedat:
a) posesorul, în toate cazurile, va fi obligat la plata unei cauțiuni;
b) posesorul poate fi obligat la plata unei cauțiuni;
c) cuantumul cauțiunii la care poate fi obligat posesorul este lăsat la aprecierea instanței.

202. Dacă instanța respinge cererea de încetare a lucrărilor de natură a pune în pericol bunul posedat:
a) poate dispune obligarea pârâtului la plata unei cauțiuni;
b) scopul plății unei cauțiuni de către pârât este acela al asigurării sumelor necesare posesorului pentru restabilirea situației anterioare;
c) cauțiunea este obligatorie şi este stabilită în sarcina pârâtului.

203. Dacă există motive temeinice să se considere că bunul posedat poate fi distrus sau deteriorat de un lucru aflat în posesia unei alte persoane sau ca urmare a unor lucrări, posesorul poate solicita:
a) luarea măsurilor necesare pentru evitarea pericolului;
b) obligarea pârâtului la plata unor despăgubiri pentru prejudiciul cauzat;
c) încetarea lucrărilor.

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

§2. RĂSPUNSURI CORECTE

1.	b, c;	33.	b, c;	65.	c;	97.	b;	129.	a, c;
2.	c;	34.	a, b;	66.	c;	98.	a;	130.	c;
3.	b, c;	35.	b;	67.	a;	99.	a;	131.	b;
4.	b, c;	36.	a, b;	68.	c;	100.	a, b;	132.	b;
5.	a;	37.	a, c;	69.	a, c;	101.	a;	133.	b;
6.	a, c;	38.	a, c;	70.	c;	102.	b;	134.	a, b;
7.	b;	39.	a, b;	71.	c;	103.	b;	135.	b;
8.	b;	40.	c;	72.	b;	104.	a, c;	136.	a, c;
9.	b;	41.	a, b;	73.	c;	105.	a, c;	137.	a;
10.	b;	42.	a, b;	74.	a;	106.	c;	138.	b;
11.	a, b;	43.	a, b;	75.	a;	107.	a;	139.	b, c;
12.	b;	44.	b, c;	76.	a;	108.	c;	140.	a;
13.	a, c;	45.	a, c;	77.	a, b;	109.	a;	141.	a, c;
14.	a, b;	46.	b, c;	78.	a, c;	110.	a, c;	142.	b, c;
15.	a, c;	47.	a, c;	79.	a, c;	111.	b;	143.	b, c;
16.	b, c;	48.	c;	80.	c;	112.	c;	144.	b, c;
17.	b, c;	49.	a;	81.	a, c;	113.	a, c;	145.	c;
18.	a, c;	50.	c;	82.	b, c;	114.	b;	146.	b;
19.	a;	51.	b;	83.	b, c;	115.	b, c;	147.	b;
20.	c;	52.	b, c;	84.	b, c;	116.	c;	148.	c;
21.	a;	53.	c;	85.	a;	117.	c;	149.	a, b;
22.	c;	54.	b;	86.	a, c;	118.	b;	150.	a, c;
23.	c;	55.	c;	87.	c;	119.	b;	151.	a, b;
24.	a, c;	56.	c;	88.	a;	120.	b;	152.	c;
25.	a, c;	57.	a, b;	89.	b;	121.	c;	153.	a;
26.	a, b;	58.	b;	90.	a, c;	122.	b;	154.	c;
27.	c;	59.	b, c;	91.	b, c;	123.	a, c;	155.	b;
28.	a, c;	60.	a;	92.	a, c;	124.	a, c;	156.	b, c;
29.	b, c;	61.	c;	93.	a, c;	125.	a, c;	157.	a, b;
30.	a;	62.	a, b;	94.	b, c;	126.	c;	158.	b, c;
31.	b;	63.	c;	95.	b, c;	127.	b, c;	159.	a, c;
32.	a, c;	64.	b;	96.	c;	128.	a, c;	160.	c;

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

161. a, c;
162. a, c;
163. a;
164. a, c;
165. a, b;
166. c;
167. b, c;
168. c;
169. a;
170. b;
171. c;
172. a;
173. a, b;
174. b;
175. a;
176. b, c;
177. a, b;
178. b, c;
179. b;
180. a, c;
181. b, c;
182. c;
183. c;
184. a, c;
185. a, c;
186. a, c;
187. a;
188. c;
189. a, b;
190. b;
191. a;
192. c;
193. b;
194. a, b;
195. a, c;
196. a, c;
197. a, b;
198. a, b;
199. b, c;
200. b, c;
201. b, c;
202. a, c;
203. a, c.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Secțiunea a 3-a. Teoria generală a obligațiilor

§1. TESTE GRILĂ

1. Contractul se încheie:
a) numai prin negocierea lui de către părți;
b) şi prin acceptarea, chiar cu rezerve, a unei oferte de a contracta;
c) prin acceptarea fără rezerve a unei oferte de a contracta.

2. La cererea oricăreia dintre părți, instanța va dispune:
a) completarea contractului, indiferent de natura acestuia şi de intenția părților;
b) completarea contractului, numai ținând seama, după împrejurări, de natura acestuia şi de intenția părților;
c) completarea contractului, numai dacă părțile nu ajung la un acord asupra elementelor secundare ori persoana căreia i-a fost încredințată determinarea lor nu ia o decizie.

3. Conduita părții care inițiază sau continuă negocieri fără intenția de a încheia contractul:
a) poate da naştere la răspunderea pentru prejudiciul cauzat celeilalte părți;
b) este contrară bunei-credințe;
c) nu poate atrage vreo răspundere sau vreo sancțiune.

4. Cu ocazia negocierii unui contract:
a) părțile au libertatea inițierii, desfăşurării şi ruperii negocierilor, putând fi ținute răspunzătoare pentru eşecul acestora;
b) prin acordul lor, părțile nu pot conveni nici limitarea, nici excluderea obligației de a respecta exigențele bunei-credințe;
c) prin acordul lor, părțile pot conveni limitarea sau excluderea obligației de a respecta exigențele bunei-credințe.

5. Când o informație confidențială este comunicată de către o parte în cursul negocierilor:
a) cealaltă parte este ținută să nu o divulge şi să nu o folosească în interes propriu, indiferent dacă se încheie sau nu contractul;
b) cealaltă parte este ținută să nu o divulge şi să nu o folosească în interes propriu, numai dacă se încheie contractul;
c) încălcarea acestei obligații nu atrage răspunderea părții în culpă.

6. Contractul se încheie:
a) în momentul şi în locul în care acceptarea ajunge la ofertant, numai dacă acesta nu ia cunoştință de ea din motive care nu îi sunt imputabile;
b) în momentul în care destinatarul ofertei săvârşeşte un act sau un fapt concludent, fără a-l înştiința pe ofertant, indiferent dacă acceptarea se poate face sau nu în acest mod;
c) în momentul în care destinatarul ofertei săvârşeşte un act sau un fapt concludent, fără a-l înştiința pe ofertant, dacă, în temeiul ofertei, al practicilor statornicite între părți, al uzanțelor sau potrivit naturii afacerii, acceptarea se poate face în acest mod.

7. La încheierea unui contract, oferta şi acceptarea:
a) trebuie întotdeauna emise în forma cerută de lege pentru încheierea valabilă a contractului;
b) nu trebuie emise în forma cerută de lege pentru încheierea valabilă a contractului, fiind acte preliminare încheierii propriu-zise a contractului;
c) pot fi emise în forma cerută de lege pentru încheierea valabilă a contractului.

8. Oferta de a contracta:
a) poate fi orice propunere, dacă aceasta conține suficiente elemente pentru formarea contractului şi

exprimă intenția ofertantului de a se obliga în cazul acceptării ei de către destinatar;
b) poate proveni de la persoana care are inițiativa încheierii contractului, însă numai dacă cealaltă parte determină conținutul sau, după împrejurări, propune ultimul element esențial al contractului;
c) poate proveni de la persoana care are inițiativa încheierii contractului, care îi determină conținutul sau, după împrejurări, care propune ultimul element esențial al contractului.

9. Propunerea adresată unor persoane nedeterminate:
a) chiar dacă este precisă, valorează ofertă, iar, după împrejurări, solicitare de ofertă sau intenție de negociere;
b) valorează ofertă numai atunci când rezultă astfel din lege sau din uzanțe;
c) valorează, după împrejurări, solicitare de ofertă sau intenție de negociere, chiar dacă este precisă.

10. Oferta este irevocabilă:
a) numai atunci când poate fi considerată astfel în temeiul acordului părților, al conținutului ofertei ori al uzanțelor;
b) numai atunci când poate fi considerată astfel în temeiul acordului părților, al practicilor statornicite între acestea și al negocierilor;
c) de îndată ce autorul ei se obligă să o mențină un anumit termen.

11. Declarația de revocare a unei oferte irevocabile:
a) are ca efect repunerea părților în situația anterioară ofertării;
b) are ca efect repunerea părților în situația anterioară ofertării, condiționat întotdeauna de dezdăunarea celeilalte părți de către ofertant;
c) nu produce niciun efect.

12. Oferta fără termen adresată unei persoane prezente:
a) produce aceleași efecte ca și oferta adresată unei persoane nedeterminate;
b) rămâne fără efecte dacă nu este acceptată de îndată;
c) produce aceleași efecte ca și în cazul ofertei transmise prin telefon sau prin alte asemenea mijloace de comunicare la distanță.

13. Oferta devine caducă:
a) dacă acceptarea nu ajunge la ofertant în termenul stabilit;
b) chiar dacă destinatarul o refuză, însă a intervenit decesul ofertantului;
c) întotdeauna, atunci când destinatarul o refuză.

14. Tăcerea sau inacțiunea destinatarului nu valorează acceptare a ofertei de a contracta decât atunci când aceasta rezultă:
a) din lege;
b) din acordul părților;
c) fie din lege, fie din acordul părților, fie din practicile statornicite între acestea, fie din uzanțe sau din alte împrejurări.

15. Răspunsul destinatarului nu constituie acceptare atunci când:
a) cuprinde modificări sau completări care nu corespund ofertei primite;
b) respectă forma cerută anume de ofertant;
c) ajunge la ofertant anterior ca oferta să fi devenit caducă.

16. Răspunsul destinatarului nu constituie acceptare atunci când:
a) nu este vorba despre o contraofertă;
b) nu respectă forma cerută anume de ofertant;
c) ajunge la ofertant după ce oferta a devenit caducă.

17. Acceptarea ofertei:
a) dacă – din motive neimputabile acceptantului – ajunge la ofertant după expirarea termenului, însă ea este făcută în termen, poate produce efecte;
b) dacă este făcută în termen și ajunge la ofertant după expirarea termenului, din motive imputabile acceptantului, produce efecte dacă ofertantul nu îl înștiințează despre aceasta de îndată;
c) dacă este tardivă, produce efecte doar atunci când autorul ofertei îl anunță de îndată pe acceptant despre încheierea contractului.

18. Oferta:
a) nu poate fi retrasă dacă retragerea ajunge la destinatar anterior ori concomitent cu acceptarea;
b) spre deosebire de acceptarea ofertei, nu poate fi retrasă dacă retragerea ajunge la destinatar concomitent cu oferta sau, după caz, cu acceptarea;

c) la fel ca şi acceptarea sa, poate fi retrasă dacă retragerea ajunge la destinatar anterior ori concomitent cu oferta sau, după caz, cu acceptarea.

19. Produce efecte numai din momentul în care ajunge la destinatar, chiar dacă acesta nu ia cunoştinţă de ea din motive care nu îi sunt imputabile:
a) numai oferta;
b) numai acceptarea ofertei;
c) atât oferta, cât şi acceptarea ofertei sau chiar revocarea ofertei.

20. Instanţa poate pronunţa o hotărâre care să ţină loc de contract în cazul:
a) pactului de opţiune;
b) promisiunii de vânzare;
c) promisiunii de donaţie.

21. În cazul promisiunii bilaterale de vânzare a unui teren, instanţa poate pronunţa o hotărâre care să ţină loc de contract de vânzare dacă, între altele:
a) promisiunea a fost încheiată în formă autentică;
b) promitentul-cumpărător a achitat întregul preţ, deşi părţile prevăzuseră achitarea acestuia la o lună după încheierea contractului de vânzare;
c) cererea a fost introdusă după cel puţin 6 luni de la data la care contractul de vânzare trebuia încheiat.

22. Stipulaţiile stabilite în prealabil de una dintre părţi pentru a fi utilizate în mod general şi repetat şi care sunt incluse în contract fără să fi fost negociate cu cealaltă parte constituie clauze:
a) nedeterminate;
b) standard;
c) neuzuale.

23. Sunt clauze neuzuale:
a) clauzele standard care, între altele, prevăd în folosul celui care le propune limitarea răspunderii şi dreptul de a suspenda executarea obligaţiilor;
b) doar acele clauze negociate care prevăd în folosul celui care le propune limitarea răspunderii şi dreptul de a denunţa unilateral contractul;
c) orice clauze care prevăd în detrimentul celui care le propune agravarea răspunderii, decăderea din drepturi ori din beneficiul termenului.

24. Neexecutarea obligaţiei de către promitent, în cadrul contractului încheiat în folosul altei persoane:
a) atrage posibilitatea terţului beneficiar de a formula o acţiune directă împotriva promitentului;
b) atrage posibilitatea stipulantului de a pretinde daune-interese, în cazul în care dovedeşte producerea unui prejudiciu în patrimoniul său ori în patrimoniul terţului beneficiar;
c) atrage posibilitatea terţului beneficiar de a solicita rezoluţiunea contractului pentru neîndeplinirea obligaţiei de către promitent.

25. Dobândirea drepturilor de către terţul beneficiar al stipulaţiei pentru altul are loc:
a) numai la momentul acceptării contractului de către terţul beneficiar, prin act autentic;
b) la momentul acceptării, chiar şi tacite, a contractului, de către terţul beneficiar;
c) la momentul încheierii contractului dintre stipulant şi promitent.

26. În materia stipulaţiei pentru altul:
a) stipulaţia nu poate fi acceptată şi după decesul stipulantului sau a promitentului;
b) revocarea stipulaţiei poate fi făcută şi de moştenitorii stipulantului;
c) prin acceptarea stipulaţiei de către beneficiar, dreptul dobândit prin contract se consolidează şi produce efecte cu caracter retroactiv, de la momentul încheierii contractului.

27. Beneficiarul unei stipulaţiei pentru altul:
a) suportă concursul creditorilor stipulantului sau eventuala insolvabilitate a acestuia;
b) nu poate solicita rezoluţiunea contractului în caz de neexecutare culpabilă a obligaţiei de către promitent;
c) are o acţiune directă în executare împotriva promitentului.

28. Dreptul beneficiarului în materia stipulaţiei pentru altul:
a) nu se transmite moştenitorilor săi, indiferent de faptul că stipulaţia nu s-a realizat *intuitu personae*;
b) este irevocabil de la momentul acceptării de către beneficiar a stipulaţiei;
c) prin acceptare, se consolidează şi produce efecte numai pentru viitor.

29. Pentru a ne afla în prezența simulației, este necesar ca actul secret să fie încheiat:
a) după ce a fost încheiat actul juridic aparent sau în același timp cu acesta;
b) înaintea actului juridic aparent sau în același timp cu acesta;
c) între aceleași părți ca și actul aparent.

30. A și B, au încheiat, concomitent cu contractul de vânzare a unui teren, o convenție secretă, în cadrul căreia, potrivit acordului lor de voință, se confirmă caracterul fictiv al actului public. Scopul a fost acela al micșorării patrimoniului lui A în frauda intereselor terților. În conflictul dintre creditorii chirografari ai celor două părți contractante, intenția lor frauduloasă va fi sancționată cu:
a) inopozabilitatea față de creditorii lui B a actului ascuns, dacă aceștia, cu bună-credință, au notat în cartea funciară începerea urmăririi silite a terenului ce a făcut obiectul contractului simulat;
b) nulitatea absolută a contractului de vânzare;
c) inopozabilitatea actului aparent față de creditorii lui A, în cazul în care creanța lor este anterioară încheierii contractului de vânzare.

31. Sancțiunea specifică simulației este:
a) nulitatea absolută a actului aparent, care nu corespunde voinței reale a părților;
b) inopozabilitatea actului secret față de terții de bună-credință;
c) inopozabilitatea actului aparent față de terții de bună-credință.

32. Se sancționează cu nulitatea relativă:
a) contractul de vânzare ce ascunde o donație încheiată între un medic în calitate de donatar și persoana căreia i-a acordat îngrijiri de specialitate pentru boala ce i-a cauzat decesul, în calitate de donator;
b) contractul de vânzare ce ascunde o liberalitate făcută de unul dintre soți celuilalt;
c) legatul efectuat prin intermediul unui act prin interpunere de persoane notarului public care a autentificat testamentul.

33. Contractul secret încheiat în cadrul unei simulații este opozabil:
a) părților, succesorilor universali și succesorilor cu titlu universal ai părților;
b) numai părților și succesorilor universali ai acestora;
c) părților și succesorilor cu titlu particular ai părților.

34. În materia simulației, terții:
a) nu pot fi niciodată ținuți de efectele actului secret;
b) nu pot refuza efectele contractului secret dacă îi cunoșteau existența la momentul la care s-au născut interesele lor;
c) pot invoca efectele actului secret împotriva părților, dacă, la momentul nașterii intereselor lor, nu au cunoscut existența acestui act.

35. Sunt terți în materia simulației:
a) numai succesorii cu titlu particular ai părților;
b) succesorii cu titlu particular ai părților și creditorii lor chirografari;
c) succesorii universali și cu titlu universal ai părților, numai dacă părțile și-au propus să fraudeze interesele acestora prin simulație.

36. În materie de simulație:
a) buna-credință a terților nu este prezumată, ci urmează a fi dovedită de partea interesată;
b) simulația nu va putea fi opusă creditorului dobânditorului aparent, care cu bună-credință și-a notat începerea executării silite în cartea funciară;
c) fictivitatea presupune inexistența actului secret.

37. Simulația este sancționată cu:
a) nulitatea absolută, atât a actului public, cât și a celui secret, atunci când este realizată în frauda legii;
b) inopozabilitatea actului secret față de creditorii dobânditorului din actul public, atunci când este realizată în frauda intereselor unor terțe persoane;
c) inopozabilitatea față de terți a actului public, atunci când a fost încheiat în contra intereselor lor.

38. Acțiunea în simulație are ca efect:
a) anularea actului secret;
b) înlăturarea efectelor contractului aparent;
c) validarea contractului secret.

39. În materia simulației:
a) creditorii înstrăinătorului au deschisă acțiunea în simulație împotriva tuturor terților dobânditori de drepturi de la achizitorul aparent;
b) în caz de conflict între creditorul înstrăinătorului aparent și creditorii dobânditorului aparent, sunt

preferați ultimii creditori, dacă aceştia au o creanță anterioară actului secret;
c) contractul secret nu produce niciun efect între părți dacă nu îndeplineşte condițiile de fond pentru încheierea sa valabilă.

40. Este adevărat că:
a) un contract de gaj cu deposedare, deghizat sub forma unei vânzări, este valabil constituit chiar dacă nu a avut loc predarea efectivă a lucrului către creditor;
b) donația, deghizată printr-un contract de vânzare, este valabilă chiar dacă nu îmbracă forma autentică;
c) donația făcută în favoarea unui incapabil de a primi, deghizată sub forma unui contract oneros, este întotdeauna lovită de nulitate absolută.

41. Următoarele afirmații sunt corecte:
a) în cazul unei donații deghizate printr-un contract de vânzare, moştenitorul rezervatar al vânzătorului are interesul să invoce actul secret, pentru a solicita să se constate că, în realitate, este vorba de o donație ce urmează a fi supusă reducțiunii;
b) ca şi în cadrul acțiunii oblice, creditorul chirografar, titular al acțiunii în simulație, acționează în nume propriu;
c) părțile pot dovedi simulația prin orice mijloc de probă, inclusiv atunci când pretind că aceasta are caracter ilicit.

42. În materie de simulație, categoria terților cuprinde:
a) succesorii cu titlu universal şi succesorii cu titlu particular ai oricăreia dintre părțile simulației;
b) succesorii universali ai părților simulației, dar numai dacă prin actul secret li se încalcă drepturi proprii;
c) succesorii universali şi succesorii cu titlu universal ai oricăreia dintre părțile simulației.

43. Spre deosebire de acțiunea revocatorie, în cazul acțiunii în simulație:
a) se urmăreşte desființarea unui act juridic ce corespunde voinței reale a părților;
b) insolvabilitatea debitorului nu constituie o condiție pentru admiterea acțiunii;
c) creditorul trebuie să probeze existența complicității la fraudă a celui cu care debitorul său a contractat.

44. Pentru a opera gestiunea de afaceri, este necesar ca:
a) atât geratul, cât şi gerantul să aibă capacitate deplină de exercițiu;
b) gerantul să aibă capacitatea de a contracta;
c) geratul să aibă cel puțin capacitate de exercițiu restrânsă.

45. Ratificarea gestiunii de afaceri de către gerat:
a) transformă retroactiv gestiunea de afaceri într-un contract de mandat;
b) nu obligă geratul la respectarea actelor încheiate de către gerant care nu i-au fost utile;
c) îl obligă pe gerat la respectarea tuturor actelor încheiate în numele său.

46. În materia gestiunii de afaceri:
a) gerantul este exonerat de răspundere pentru orice prejudiciu cauzat geratului, atunci când gestiunea a urmărit să îl apere pe gerat de o pagubă iminentă;
b) atunci când gerantul a acționat în nume propriu față de terți, aceştia din urmă nu au drept de regres împotriva geratului;
c) caracterul necesar sau util al actelor şi cheltuielilor se apreciază la momentul la care gerantul le-a făcut.

47. În materia gestiunii de afaceri:
a) dacă geratul decedează, gestiunea încetează de drept, începând cu data decesului;
b) moştenitorii gerantului sunt obligați să continue afacerile începute de acesta, în aceleaşi condiții, dacă cunoşteau faptul gestiunii;
c) atunci când acționează în numele geratului, gerantul nu este ținut față de terții cu care contractează decât în măsura în care geratul este obligat față de aceştia.

48. Continuarea gestiunii de afaceri:
a) nu este obligatorie şi poate fi abandonată de gerant, indiferent de riscul vreunei pierderi;
b) este obligatorie până când geratul sau moştenitorii acestuia sunt în măsură să o preia;
c) nu este obligatorie pentru moştenitorii gerantului, chiar dacă aceştia aveau cunoştință de gestiune.

49. Răspunderea gerantului poate fi angajată:
a) față de gerat, atunci când intervenția sa este apreciată ca fiind necesară, numai dacă vina sa îmbracă forma intenției sau culpei grave;

b) față de terți, numai dacă gestiunea nu este utilă geratului;
c) indiferent de forma vinovăției, în ipoteza în care nu acționează în mod corespunzător.

50. În materia gestiunii de afaceri:
a) dacă gerantul acționează în nume propriu, terții cu care contractează nu se pot regresa în niciun caz împotriva geratului;
b) dacă gerantul a început acte de gestiune în scopul de a evita o pagubă iminentă pentru gerat, răspunderea gerantului se limitează la prejudiciile cauzate geratului în mod intenționat sau din culpă gravă;
c) gestiunea ratificată produce în privința actelor juridice, de la data ratificării, efectele unui mandat.

51. Prin hotărâre judecătorească, instanța a constatat faptul că A s-a ocupat de reparațiile absolut necesare pentru a preveni distrugerea imobilului proprietatea lui B, în timp ce acesta din urmă se afla plecat în străinătate, fiind imposibil de contactat. Pe lângă cheltuielile necesare, instanța a mai dispus:
a) obligarea lui B la cheltuielile utile, chiar dacă acestea nu au creat niciun spor de valoare imobilului;
b) obligarea lui B la plata dobânzilor calculate din ziua efectuării cheltuielilor;
c) înscrierea, în cartea funciară a imobilului, a unei ipoteci legale în favoarea lui A pentru garantarea tuturor cheltuielilor, atât cele necesare, cât și cele utile.

52. În materia gestiunii de afaceri:
a) gerantul are dreptul de a solicita instanței înscrierea în cartea funciară a unei ipoteci legale, pentru garantarea cheltuielilor necesare efectuate cu gestiunea;
b) cel care continuă o gestiune având cunoștință de împotrivirea titularului afacerii nu are dreptul la restituirea cheltuielilor necesare;
c) gerantul trebuie să acționeze exclusiv în interesul geratului.

53. Spre deosebire de contractul de mandat, în cadrul gestiunii de afaceri:
a) gerantul este obligat să continue gestiunea până când o poate abandona fără riscul vreunei pierderi sau până când geratul sau moștenitorii săi o vor prelua;
b) obligațiile gerantului nu se nasc în temeiul legii;
c) raportul juridic ia naștere prin manifestarea de voință unilaterală a gerantului, și nu în baza unui contract.

54. Gestiunea intereselor altuia:
a) încetează dacă gerantul decedează;
b) obligă pe gerat la cheltuielile necesare, cheltuielile utile în limita sporului de valoare, precum și dobânzile din ziua în care au fost efectuate de gerat, dacă condițiile gestiunii de afaceri sunt întrunite, chiar dacă rezultatul nu a fost atins;
c) nu obligă pe gerat să execute obligațiile născute din actele necesare și utile încheiate de gerant, în numele sau în beneficiul său.

55. Gerantul este obligat:
a) ca în efectuarea actelor de gestiune să depună diligența unui bun posesor;
b) la restituirea către gerat a tuturor bunurilor obținute cu ocazia gestiunii;
c) la plata prejudiciilor cauzate geratului chiar și din cea mai ușoară culpă, atunci când a ignorat împotrivirea acestuia la actele de gestiune.

56. În materia gestiunii de afaceri:
a) gerantul nu poate întrerupe actele de gestiune dacă acestea devin prejudiciabile pentru el, fără a fi ținut răspunzător de aceasta;
b) nu există gestiune atunci când cel care administrează acționează cu intenția de a gratifica;
c) gerantul trebuie să acționeze exclusiv în interesul geratului.

57. Gestiunea de afaceri:
a) încetează dacă gerantul decedează;
b) obligă pe gerat la cheltuielile necesare și utile numai dacă condițiile gestiunii au fost întrunite, chiar dacă rezultatul nu a fost atins;
c) nu este condiționată de intenția gerantului de a-l obliga pe gerat la restituirea cheltuielilor ocazionate cu îndeplinirea acesteia.

58. Utilitatea gestiunii de afaceri:
a) se apreciază la momentul la care operațiunea a fost efectuată;
b) nu se mai poate aprecia dacă ulterior săvârșirii operațiunii bunul a fost distrus din caz fortuit sau de forță majoră;

c) se apreciază la momentul în care geratul sau moştenitorii săi vor prelua gestiunea.

59. Pentru a fi în prezența plății nedatorate, trebuie întrunite următoarele condiții:
a) plata să fi fost făcută cu intenția de a stinge o datorie proprie;
b) datoria să nu existe din punct de vedere juridic;
c) plata să nu fi fost efectuată cu intenția de a gratifica.

60. În materia plății nedatorate:
a) restituirea poate fi dispusă şi atunci când, în urma plății, cel care a primit-o cu bună-credință a lăsat să se împlinească termenul de prescripție;
b) nu se poate dispune restituirea plății efectuate de debitor înainte de împlinirea termenului suspensiv, chiar dacă plata s-a făcut prin violență;
c) se poate dispune restituirea plății efectuate înainte de împlinirea condiției suspensive.

61. Plata anticipată:
a) în principiu, nu se restituie, chiar dacă debitorul a plătit înainte de împlinirea termenului suspensiv;
b) se restituie numai dacă s-a realizat prin dol sau violență;
c) nu este supusă restituirii, chiar dacă este efectuată înainte de îndeplinirea condiției suspensive.

62. Nu se poate solicita restituirea plății:
a) atunci când a fost efectuată în executarea unei obligații civile imperfecte;
b) dacă a fost efectuată în baza unui contract declarat rezolvit;
c) dacă a fost efectuată cu titlu de gestiune de afaceri.

63. În materia plății nedatorate:
a) nu se aplică prezumția legală potrivit căreia plata s-a făcut cu scopul de a stinge o datorie;
b) nu se restituie plata efectuată înainte de împlinirea termenului suspensiv, chiar dacă a fost obținută prin dol;
c) nu se restituie plata efectuată cu titlu de liberalitate.

64. Dobânzile aflate în sarcina *accipiensului* în cazul plății nedatorate se calculează:
a) din ziua plății, dacă *accipiensul* a fost de rea-credință;
b) numai de la data intentării acțiunii în restituire;
c) de la data admiterii acțiunii în restituire, dacă *accipiensul* a fost de bună-credință.

65. Restituirea plății lucrului nedatorat poate fi cerută:
a) de adevăratul creditor al *solvensului*, pe calea unei acțiuni directe împotriva accipiensului având ca obiect restituirea acestei plăți;
b) de creditorii chirografari, pe calea acțiunii oblice;
c) *de solvens*, dacă plata s-a efectuat în baza unui contract anulabil pentru incapacitatea uneia dintre părți.

66. În materia plății lucrului nedatorat:
a) *solvensul* are obligația să restituie *accipiensului* cheltuielile necesare şi utile efectuate cu conservarea lucrului ulterior plății nedatorate, dar numai dacă acesta este de bună-credință;
b) acțiunea în repetițiune poate avea ca obiect restituirea plății ce a constat în executarea de către *solvens* a unei obligații de a face;
c) restituirea sumelor de bani primite nedatorat de *accipiensul* de rea-credință obligă şi la plata dobânzilor începând cu data când a avut loc plata.

67. În cazul plății nedatorate, *accipiensul* de bună-credință:
a) este îndreptățit să rețină prețul primit atunci când lucrul a fost înstrăinat;
b) păstrează fructele lucrului la a cărui restituire este obligat;
c) nu va fi eliberat de obligația de restituire a valorii lucrului care a pierit fortuit, afară de cazul în care face dovada că lucrul ar fi pierit şi la *solvens*.

68. În materia îmbogățirii fără justă cauză:
a) trebuie să nu existe un temei legal pentru mărirea unui patrimoniu pe seama diminuării patrimoniului altei persoane;
b) obligația de restituire există şi pentru valoarea bunului ce a pierit fortuit după data introducerii acțiunii în restituire;
c) lipsa cauzei legitime a măririi patrimoniului unei persoane în detrimentul celeilalte are în vedere noțiunea de cauză a actului juridic.

69. În materia îmbogățirii fără justă cauză, cel care şi-a mărit patrimoniul este obligat să restituie:
a) echivalentul micşorării patrimoniului părții adverse, în integralitatea sa, indiferent dacă îmbogățirea nu mai subzistă la data sesizării instanței;
b) în măsura creşterii patrimoniului său, apreciată la momentul intentării acțiunii;

c) în măsura pierderii patrimoniale suferite de cealaltă persoană, dar fără a fi ținut dincolo de limita propriei îmbogățiri.

70. Îmbogățirea fără justă cauză:
a) are drept efect naşterea unui raport juridic obligațional între subiectele implicate;
b) presupune ca reclamantul să nu aibă la îndemână o acțiune în răspundere civilă contractuală sau delictuală pentru recuperarea pierderii suferite;
c) nu este reglementată în actualul cod civil ca izvor de sine stătător de obligații.

71. În materia îmbogățirii fără justă cauză:
a) îmbogățirea poate avea ca temei şi o hotărâre judecătorească;
b) nu prezintă relevanță faptul că cel al cărui patrimoniu a sărăcit are la îndemână o altă acțiune pentru a obține ceea ce îi este datorat;
c) îmbogățirea este justificată dacă rezultă dintr-un act îndeplinit cu intenția de a gratifica.

72. Acțiunea în repetițiune:
a) este imprescriptibilă;
b) este prescriptibilă în termen de 6 luni de la data la care *solvensul* a cunoscut împrejurarea că plata a fost nedatorată;
c) este supusă termenului de prescripție de 3 ani, care curge de la data la care *solvensul* a cunoscut sau trebuia să cunoască împrejurarea că plata a fost nedatorată.

73. AA solicită în contradictoriu cu BB contravaloarea îmbunătățirilor aduse imobilului preluat în mod abuziv de stat şi restituit în natură lui BB pe temeiul îmbogățirii fără justă cauză. În soluționarea cauzei, instanța ar putea aprecia că:
a) AA nu are la îndemână o altă acțiune împotriva lui BB pentru recuperarea contravalorii îmbunătățirilor efectuate;
b) BB nu poate fi obligat dincolo de limita propriei sale îmbogățiri ca urmare a îmbunătățirilor efectuate de AA;
c) îmbogățirea este justificată, având în vedere că AA, prin îmbunătățirile efectuate, a îndeplinit un act în interesul său personal şi exclusiv.

74. Restituirea pe temeiul îmbogățirii fără justă cauză:
a) nu este datorată dacă îmbogățirea nu mai subzistă la data sesizării instanței;
b) se realizează întotdeauna în natură;
c) este datorată chiar dacă bunul cu care s-a mărit patrimoniul a pierit în mod fortuit înainte de introducerea acțiunii.

75. În materia răspunderii civile contractuale, creditorul trebuie să dovedească:
a) numai existența contractului;
b) vinovăția debitorului şi prejudiciul;
c) faptul că obligația nu s-a executat.

76. Răspunderea debitorului contractual poate fi atrasă:
a) chiar dacă vinovăția îmbracă forma celei mai uşoare culpe în neexecutarea obligației;
b) numai pentru daune materiale;
c) numai în caz de dol în executarea contractului.

77. În materia răspunderii civile contractuale:
a) debitorul este exonerat de răspundere în cazul imposibilității fortuite de executare, chiar dacă anterior producerii evenimentului a fost pus în întârziere;
b) operează prezumția de culpă a debitorului unei obligații contractuale, prin simplul fapt al neexecutării;
c) debitorul este întotdeauna considerat pus în întârziere prin simplul fapt al ajungerii la scadență.

78. În materia contractuală:
a) Codul civil instituie ca regulă generală, în contractele translative de proprietate, strămutarea riscului odată cu predarea bunului;
b) creditorul pus în întârziere preia riscul pieirii fortuite a bunului şi nu se poate libera decât dacă dovedeşte că bunul ar fi pierit şi dacă obligația de predare ar fi fost executată la timp;
c) culpa gravă în neexecutare dă dreptul şi la prejudiciul imprevizibil.

79. Când se aduce atingere unui drept subiectiv ce aparține unei părți dintr-un contract, răspunderea poate fi:
a) mixtă (cumulată): contractuală şi delictuală;
b) numai delictuală;

c) atât contractuală, cât şi delictuală, cel vătămat având alegerea între cele două categorii de răspunderi.

80. Sunt cauze care înlătură răspunderea civilă delictuală:
a) forța majoră, cazul fortuit şi fapta victimei sau a terțului în cazurile în care, potrivit legii sau convenției părților, cazul fortuit este exonerator de răspundere;
b) cazul fortuit, starea de necesitate, exercitarea drepturilor proprii, chiar şi în mod abuziv;
c) îndeplinirea unei activități impuse de lege, forța majoră, legitima apărare.

81. În materia răspunderii civile delictuale:
a) persoana care prin orice modalitate a întârziat cererea de chemare în judecată a autorului faptei răspunde în solidar cu acesta din urmă;
b) cel chemat să răspundă va fi obligat la acoperirea integrală a prejudiciului, chiar dacă victima faptei ilicite a contribuit la mărirea prejudiciului;
c) despăgubirea acordată trebuie să cuprindă numai pierderea suferită de cel prejudiciat.

82. Vinovăția, ca element al răspunderii civile delictuale, trebuie să îmbrace forma:
a) intenției directe sau indirecte;
b) celei mai uşoare culpe;
c) intenției directe şi indirecte şi numai a „culpei grave".

83. Pentru a putea fi angajată răspunderea minorului pentru săvârşirea unei fapte juridice ilicite cauzatoare de prejudicii, este obligatoriu:
a) ca minorul să fi împlinit vârsta de 14 ani;
b) ca minorul să fi împlinit vârsta de 16 ani;
c) să se facă dovada că minorul a acționat cu discernământ.

84. Este angajată răspunderea persoanei juridice pentru fapta proprie:
a) ori de câte ori fapta ilicită cauzatoare de prejudicii este săvârşită de organele persoanei juridice;
b) ori de câte ori fapta ilicită cauzatoare de prejudicii este săvârşită de un reprezentant al persoanei juridice, cu prilejul exercitării atribuțiilor încredințate;
c) atunci când fapta ilicită cauzatoare de prejudicii a fost săvârşită de organele persoanei juridice, însă numai dacă acestea au acționat cu prilejul exercitării funcției ce le revine.

85. În materia răspunderii civile delictuale:
a) despăgubirea trebuie să cuprindă exclusiv pierderea suferită de cel prejudiciat şi câştigul pe care în condiții obişnuite el ar fi putut să îl realizeze şi de care a fost lipsit;
b) pentru fapta proprie, în stabilirea întinderii despăgubirii nu se ia în considerare starea materială a victimei, indiferent că aceasta era minoră la data săvârşirii faptei ilicite;
c) în caz de vătămare a integrității corporale, poate fi acordată şi o despăgubire pentru restrângerea posibilităților de viață familială şi socială.

86. Printr-o hotărâre ce are ca temei răspunderea civilă delictuală, instanța are posibilitatea:
a) să acorde plata de prestații periodice celor ce s-au aflat în întreținerea victimei decedate, începând cu data săvârşirii faptei ilicite;
b) să atragă răspunderea celui care, printr-un contract, este obligat să supravegheze o persoană pusă sub interdicție pentru prejudiciul cauzat de aceasta din urmă, chiar dacă se dovedeşte că interzisul nu a acționat cu discernământ la data săvârşirii faptei;
c) să acorde despăgubiri şi pentru un prejudiciu viitor dacă producerea acestuia este neîndoielnică.

87. În materia răspunderii civile delictuale:
a) dreptul la despăgubire pentru atingerile aduse drepturilor inerente personalității oricărui subiect de drept va putea fi cedat numai în cazul în care a fost stabilit printr-o tranzacție sau printr-o hotărâre judecătorească;
b) pentru ruina edificiului, răspunderea pentru ruină revine celui care are paza juridică a acestuia, iar nu proprietarului actual al bunului care a fost lipsit de discernământ la data dobândirii proprietății;
c) autorul faptei ilicite este obligat să repare prejudiciul cauzat, şi când acesta este urmarea atingerii aduse unui interes al altuia, chiar dacă interesul nu este legitim, dar dacă, prin felul în care se manifestă, creează aparența unui drept subiectiv.

88. În materia răspunderii civile delictuale:
a) răspunderea pentru prejudiciile materiale cauzate printr-o faptă săvârşită din culpă gravă poate fi diminuată prin convenția părților;
b) este permisă exonerarea de răspundere pentru prejudiciile cauzate bunurilor victimei prin simplă neglijență;

c) victima poate obține repararea prejudiciului cauzat de animalul pe care l-a folosit cu titlu gratuit, indiferent de forma de vinovăție a celui care, potrivit legii, este chemat să răspundă.

89. Spre deosebire de răspunderea contractuală, răspunderea civilă delictuală:
a) nu intervine ori de câte ori un contract este declarat nul, absolut sau relativ;
b) în principiu, poate fi înlăturată printr-o convenție încheiată anterior săvârșirii faptei ilicite;
c) nu are caracter solidar între coautori.

90. În materia răspunderii civile delictuale, asigurătorul care a plătit despăgubirea se subrogă în drepturile victimei:
a) pentru întreaga îndemnizație plătită, atât în cadrul unei asigurări de persoane, cât și de bunuri, în care calitatea de persoană asigurată o avea victima;
b) în limitele indemnizației plătite, în cadrul unei asigurări de persoane în care calitatea de persoană asigurată o avea victima;
c) în limitele indemnizației plătite, în temeiul unei asigurări de bunuri în care calitatea de persoană asigurată o avea victima.

91. Pentru stabilirea prejudiciului în cadrul răspunderii civile delictuale, întotdeauna se au în vedere următoarele elemente:
a) starea materială a autorului prejudiciului;
b) gradul de vinovăție al autorului prejudiciului;
c) prejudiciul efectiv suferit de cel păgubit.

92. Repararea integrală a prejudiciului în cadrul răspunderii civile delictuale are în vedere:
a) atât *damnum emergens,* cât și *lucrum cessans*;
b) numai prejudiciul previzibil;
c) atât prejudiciul previzibil, cât și cel imprevizibil, atunci când fapta ilicită s-a săvârșit cu intenție.

93. În cadrul răspunderii civile delictuale, repararea prejudiciului se poate realiza:
a) numai prin exercitarea unei acțiuni în justiție pentru plata despăgubirilor;
b) printr-o convenție a părților, încheiată în mod valabil, prin care se stabilește întinderea despăgubirilor și modalitatea de plată;
c) prin echivalent, atunci când repararea în natură nu mai este posibilă, constând într-o sumă globală sau prestații periodice cu caracter viager ori temporar.

94. În materia răspunderii civile delictuale:
a) autorul faptei ilicite poate fi obligat să repare prejudiciul cauzat ca urmare a atingerii aduse unui interes al altuia;
b) ordinul superiorului nu îl exonerează de răspundere pe cel care putea să își dea seama de caracterul ilicit al faptei sale;
c) dacă prejudiciul a fost cauzat prin acțiunea simultană a mai multor persoane, fără să se poată stabili dacă este fapta vreuneia dintre ele, toate persoanele vor fi exonerate de răspundere față de victimă.

95. Dovada elementelor răspunderii civile delictuale:
a) trebuie făcută de victima prejudiciului;
b) nu poate fi făcută prin prezumții;
c) trebuie făcută cu respectarea regulilor care guvernează proba actelor juridice.

96. Dacă fapta ilicită cauzatoare de prejudicii a fost săvârșită de organele de conducere ale persoanei juridice cu prilejul exercitării funcției lor:
a) persoana juridică nu poate invoca beneficiul de discuțiune;
b) va fi angajată exclusiv răspunderea persoanei fizice care a săvârșit fapta, chiar dacă aceasta avea calitatea de organ de conducere al persoanei juridice;
c) persoana juridică poate invoca beneficiul de diviziune.

97. În materia răspunderii civile delictuale:
a) prejudiciul nu poate consta în suferințe de ordin afectiv (*pretium affectionis*);
b) constituie un criteriu particular de apreciere a vinovăției faptul că prejudiciul a fost cauzat de un profesionist în exploatarea unei întreprinderi;
c) este supus reparațiunii și prejudiciul eventual.

98. În urma unui accident de circulație soldat cu vătămarea corporală a unei persoane și avarierea mașinii, persoana vinovată de producerea accidentului va putea fi obligată la:
a) plata diferenței dintre prejudiciul produs victimei și pensia de invaliditate pe care aceasta din urmă o primește de la asigurările sociale, în același scop;
b) plata diferenței dintre prejudiciul material suferit de proprietarul mașinii și suma pe care acesta din urmă a primit-o de la asigurătorul persoanei vinovate;

c) plata diferenței dintre prejudiciul suferit de victimă și suma plătită acesteia din urmă de un terț, cu titlu de ajutor.

99. În materia răspunderii civile delictuale, se aplică următoarele principii:
a) dacă fapta ilicită a determinat pierderea șansei de a obține un avantaj, reparația va fi proporțională cu probabilitatea obținerii avantajului, în funcție de împrejurări și de situația concretă a victimei;
b) răspunderea este solidară atât între autorii faptei ilicite în raport cu cel prejudiciat, cât și între cei care răspund solidar;
c) prejudiciul se repară în integralitatea sa, indiferent de forma de vinovăție.

100. La repararea prin echivalent a prejudiciului produs prin fapta ilicită:
a) atunci când prin fapta ilicită s-a pricinuit o vătămare a sănătății sau a integrității corporale care nu a avut consecințe de durată, suma globală acordată drept despăgubire poate acoperi doar cheltuielile efectuate de victimă pentru restabilirea stării de sănătate;
b) autorul faptei ilicite ce a avut ca urmare decesul unei persoane va fi obligat să acopere lipsa de întreținere a minorului aflat în întreținerea defunctului, până la majorat;
c) momentul în funcție de care se apreciază întinderea prejudiciului și modul de calcul al echivalentului daunelor este cel al rămânerii definitive a hotărârii prin care autorul faptei ilicite este chemat să răspundă.

101. Răspunderea părinților pentru prejudiciile cauzate de copiii lor minori:
a) poate fi angajată numai în situația în care copilul nu a devenit major după împlinirea vârstei de 16 ani, prin efectul căsătoriei;
b) nu poate fi angajată dacă ulterior săvârșirii faptei prejudiciabile copilul a devenit major;
c) se angajează numai dacă se dovedește că la data săvârșirii faptei prejudiciabile copilul a acționat cu discernământ.

102. Este angajată răspunderea părinților în următoarele situații:
a) pentru fapta ilicită a copilului minor lipsit total de discernământ ca efect al alienației ori debilității mintale;
b) pentru fapta ilicită a copilului minor, indiferent că la data săvârșirii acesteia copilul se afla într-un centru de plasament;
c) pentru fapta ilicită a copilului minor, chiar dacă ulterior săvârșirii acesteia copilul a fost dat spre adopție.

103. Pentru copilul care la data săvârșirii faptei ilicite nu mai locuia cu părinții, răspunderea părinților pentru fapta prejudiciabilă:
a) nu poate fi înlăturată doar prin simplul fapt că, la data săvârșirii faptei ilicite, părinții nu mai aveau posibilitatea de a exercita supravegherea legală, întrucât minorul părăsise locuința;
b) este înlăturată dacă copilul se afla temporar în vizită la rude sau prieteni;
c) este înlăturată dacă copilul se afla în stare de arest preventiv.

104. Răspunderea părinților pentru fapta ilicită a copilului minor:
a) revine ambilor părinți, chiar dacă la data săvârșirii faptei ilicite aceștia nu mai aveau locuință comună, iar potrivit învoielii lor copilul era încredințat doar unuia dintre ei;
b) este înlăturată pentru acel părinte lipsit de discernământ, de natură a înlătura vinovăția pentru neîndeplinirea îndatoririlor părinteşti;
c) este o răspundere solidară dacă copilul a avut discernământ la data săvârșirii faptei, iar victima a ales să tragă la răspundere deopotrivă pe minor și părinți.

105. Răspunderea părinților pentru fapta ilicită a minorilor este înlăturată:
a) dacă minorul a săvârșit fapta ilicită cauzatoare de prejudicii în calitate de prepus, iar comitentul nu era chiar părintele;
b) dacă se dovedește că s-a exercitat supravegherea, dar fapta ilicită nu a putut fi împiedicată;
c) pentru părintele care domiciliază cu copilul după divorț, dacă fapta ilicită a fost săvârșită de minor în perioada vizitei sale la celălalt părinte.

106. Dacă fapta ilicită este săvârșită de un minor ce are calitatea de prepus:
a) comitentul care a plătit despăgubirea se poate regresa împotriva părinților;

b) iar comitentul este părintele său, victima are dreptul de a opta asupra temeiului răspunderii;
c) comitentul care a plătit despăgubirea nu se poate regresa împotriva prepusului înainte ca acesta din urmă să împlinească vârsta de 18 ani.

107. În materia răspunderii pentru prejudiciile cauzate de lucruri în general:
a) prezumția de răspundere nu operează în cazul în care proprietarul a pierdut paza juridică a bunului ca urmare a sustragerii frauduloase, ce exclude culpa sa personală;
b) paza juridică este exercitată de proprietar, chiar şi atunci când acesta a abandonat lucrul;
c) paza juridică se transferă de la comitent la prepus odată cu încredințarea lucrului către acesta din urmă.

108. Conform art. 1375 C. civ., este angajată răspunderea civilă delictuală pentru prejudiciile cauzate de:
a) animalele sălbatice aflate în captivitate;
b) animalele sălbatice aflate în stare de libertate;
c) numai animalele domestice.

109. Răspunderea pentru prejudiciile cauzate de animale poate reveni:
a) celui care deține paza juridică a unui animal sălbatic;
b) depozitarului animalului;
c) proprietarului, chiar dacă la momentul producerii prejudiciului animalul scăpase de sub supravegherea sa.

110. Acțiunea în răspundere civilă delictuală pentru prejudiciile cauzate prin ruina edificiului poate fi intentată:
a) împotriva superficiarului;
b) împotriva arhitectului, a constructorului sau a proiectantului;
c) împotriva uzufructuarului.

111. În materia răspunderii pentru prejudiciile cauzate de lucruri în general:
a) cazul fortuit nu constituie o cauză exoneratoare de răspundere;
b) proprietarul nu este prezumat a avea paza juridică a bunului la data cauzării prejudiciului de către lucru;
c) victima poate să solicite despăgubiri de la acela care are paza materială a lucrului, dar numai în temeiul răspunderii pentru fapta proprie.

112. Acțiunea în regres pentru recuperarea daunelor plătite în temeiul răspunderii pentru ruina edificiului poate fi intentată împotriva:
a) constructorului, în temeiul contractului de antrepriză, pentru viciile ascunse ale lucrului care au constituit cauza ruinei;
b) locatorului, în temeiul contractului de locațiune, dacă ruina edificiului s-a datorat neefectuării reparațiilor locative;
c) oricărei persoane căreia i se încredințase paza materială a bunului.

113. În materia răspunderii pentru prejudiciile cauzate de lucruri în general, calitatea de paznic juridic al lucrului o are:
a) posesorul bunului;
b) proprietarul lucrului, chiar şi în cazul în care lucrul i s-a furat anterior producerii faptei ilicite cauzatoare de prejudicii;
c) numai proprietarul lucrului, chiar dacă bunul a fost dat în folosința altei persoane.

114. Răspunderea pentru prejudiciile cauzate de lucruri în general:
a) se aplică în raporturile dintre paznicul juridic şi paznicul material pentru prejudiciile cauzate unui terț;
b) se aplică între victima prejudiciului şi paznicul juridic al lucrului, chiar dacă între aceştia există un contract având ca obiect folosința lucrului;
c) nu se aplică dacă victima a folosit în mod clandestin lucrul.

115. Nu intră în sfera răspunderii civile delictuale:
a) răspunderea ofertantului pentru retragerea intempestivă a ofertei;
b) răspunderea față de terți ca urmare a neexecutării unui contract;
c) acțiunile ulterioare ale păgubitului care a optat într-o acțiune anterioară pentru răspunderea civilă contractuală (potrivit principiului *electa una via non datur recursus ad alteram*).

116. Răspunderea civilă a persoanei juridice:
a) îmbracă forma răspunderii pentru fapta altuia atunci când fapta ilicită a fost săvârşită de un reprezentant al acesteia în exercitarea atribuțiilor încredințate;
b) nu are loc în cazul în care fapta ilicită săvârşită de organul de conducere al persoanei juridice cu

ocazia exercitării funcției sale şi-a depăşit limitele legale ale funcției;
c) poate fi şi o răspundere civilă pentru fapta proprie.

117. În materia răspunderii civile a persoanei juridice pentru fapta proprie:
a) nu există un drept de regres împotriva persoanelor fizice din componența organului de conducere care a săvârşit fapta ilicită;
b) persoanele fizice din componența organelor de conducere care au săvârşit o faptă ilicită nu pot răspunde personal într-o acțiune directă a victimei împotriva lor;
c) persoanele fizice care intră în componența organelor de conducere a persoanei juridice îşi angajează o răspundere civilă delictuală pentru fapta proprie, atât față de persoana juridică, cât şi față de victimă.

118. Atunci când fapta ilicită şi prejudiciabilă este săvârşită de prepuşii unor comitenți diferiți:
a) acțiunea în regres a prepusului plătitor se va diviza corespunzător vinovăției celorlalți prepuşi;
b) solidaritatea prepuşilor nu atrage solidaritatea comitenților;
c) victima este îndreptățită să pretindă de la fiecare comitent întreaga despăgubire.

119. Răspunderea comitentului pentru fapta prepusului:
a) se întemeiază pe prezumția legală de culpă a comitentului;
b) este înlăturată dacă victima a cunoscut că prepusul a acționat în interes propriu;
c) este angajată indiferent dacă comitentul dovedeşte împrejurări de natură a înlătura însăşi răspunderea pentru fapta proprie a comitentului.

120. Dacă comitentul a plătit întregul prejudiciu pentru fapta prepusului său, are dreptul:
a) să recupereze de la prepus toate despăgubirile efectiv plătite, chiar dacă acesta din urmă dovedeşte că prejudiciul a fost cauzat de mai mulți prepuşi ai aceluiaşi comitent;
b) să solicite de la prepus doar o parte din despăgubiri, întrucât culpa la săvârşirea faptei ilicite este comună;
c) să se subroge în drepturile victimei şi să recupereze de la prepus toate despăgubirile efectiv plătite.

121. Fundamentul răspunderii comitentului pentru fapta prepusului constă în:
a) prezumția legală absolută de culpă a comitentului în supravegherea prepusului;
b) riscul asumat de comitent, corelativ dreptului acestuia de a culege beneficiile activității prepusului;
c) obligația de garanție a comitentului, în solidar cu prepusul, față de victima prejudiciului.

122. Pentru a putea fi angajată răspunderea comitentului pentru fapta prepusului, este necesar ca:
a) în persoana comitentului să fie întrunite condițiile răspunderii pentru fapta proprie, iar fapta să fie comisă de prepus în exercitarea funcțiilor încredințate;
b) în persoana prepusului să fie întrunite condițiile răspunderii pentru fapta proprie, iar între prepus şi comitent să existe raportul de prepuşenie la momentul descoperirii faptei ilicite;
c) în persoana prepusului să fie întrunite condițiile răspunderii pentru fapta proprie, iar fapta să fi fost săvârşită în funcțiile încredințate acestuia.

123. Față de victima unei fapte ilicite cauzatoare de prejudicii:
a) răspunderea prepusului pentru fapta proprie este subsidiară față de răspunderea comitentului;
b) răspunderea comitentului este solidară cu răspunderea prepusului;
c) răspunderea comitentului este subsidiară față de răspunderea prepusului pentru fapta proprie.

124. În situația în care mai mulți prepuşi, subordonați unor comitenți diferiți, au săvârşit o faptă ilicită prin care s-a cauzat un prejudiciu unuia dintre comitenți:
a) prepuşii răspund solidar față de victima prejudiciului;
b) comitentul care nu este victimă a prejudiciului răspunde solidar cu propriul său prepus;
c) comitentul care nu este victimă a prejudiciului răspunde în limita părții de prejudiciu corespunzătoare prepusului său.

125. Într-o acțiune în care AA este victima unei fapte ilicite cauzatoare de prejudicii săvârşite de BB, care la rândul său are calitatea de prepus al societății CC:
a) răspunderea societății CC nu mai poate fi angajată dacă, ulterior săvârşirii faptei ilicite şi producerii prejudiciului, BB nu mai are calitatea de prepus;

b) AA este obligată să dovedească existența faptei ilicite săvârşite de BB, raportul de cauzalitate dintre fapta ilicită şi prejudiciu, precum şi existența prejudiciului;
c) pentru a fi angajată răspunderea societății CC, este suficient ca în persoana lui BB să fie întrunite condițiile răspunderii pentru faptă proprie şi să existe raportul de prepuşenie, chiar dacă fapta nu a fost săvârşită de BB în legătură cu atribuțiile sau cu scopul funcțiilor încredințate de comitent.

126. Pentru a fi angajată răspunderea pentru ruina edificiului este necesar şi suficient ca victima prejudiciului să dovedească:
a) existența prejudiciului şi raportul de cauzalitate dintre prejudiciu şi ruina edificiului;
b) existența prejudiciului, raportul de cauzalitate dintre prejudiciu şi ruina edificiului, culpa proprietarului, faptul că ruina edificiului a fost cauzată de lipsa de întreținere a acestuia ori de un viciu de construcție;
c) existența prejudiciului, raportul de cauzalitate dintre prejudiciu şi ruina edificiului, faptul că ruina edificiului a fost cauzată de lipsa de întreținere a acestuia ori de un viciu de construcție.

127. În materia răspunderii pentru prejudiciile cauzate de lucruri:
a) forța majoră şi cazul fortuit sunt cauze exoneratoare de răspundere;
b) fapta unei terțe persoane pentru care paznicul juridic al lucrului nu este ținut a răspunde este exoneratoare de răspundere;
c) fapta victimei este întotdeauna o cauză exoneratoare de răspundere.

128. Pentru a putea fi angajată răspunderea pentru prejudiciile cauzate de lucruri, victima prejudiciului trebuie să facă dovada:
a) prejudiciului, faptei paznicului juridic al lucrului, raportului de cauzalitate dintre faptă şi prejudiciu;
b) prejudiciului şi a raportului de cauzalitate dintre fapta lucrului şi prejudiciu;
c) prejudiciului, raportului de cauzalitate dintre fapta lucrului şi prejudiciu, calității de paznic juridic a persoanei chemate să răspundă.

129. Răspunderea pentru prejudiciile cauzate de animale:
a) revine proprietarului pensiunii canine unde se afla depozitat câinele în perioada vacanței stăpânilor, dacă paguba a fost cauzată de animal în acest interval de timp;
b) este solidară pentru persoanele care au exercitat în comun paza juridică a animalului;
c) constituie o garanție pe care persoana ce deține animalul trebuie să o asigure terților, pentru prejudiciile cauzate acestora de către animalul de care el se deserveşte.

130. În materia răspunderii pentru prejudiciile cauzate de animale:
a) răspunderea proprietarului sau a altei persoane care deținea paza juridică a animalului pentru prejudiciile produse direct persoanei care foloseşte cu titlu gratuit animalul poate fi antrenată numai dacă se dovedeşte intenția sau culpa gravă;
b) victima nu se poate îndrepta împotriva celui care deține paza materială a animalului care a provocat prejudiciul, chiar dacă ar putea dovedi vinovăția acestuia pe temeiul răspunderii pentru faptă proprie;
c) nu se admite invocarea, de către persoana ce deține paza juridică a animalului care a produs prejudiciul, a unei fapte imputabile victimei, ca temei al exonerării de răspundere.

131. Dacă AA suferă o vătămare corporală în urma încăierării cu BB şi CC, poate solicita pe temeiul răspunderii civile delictuale pentru faptă proprie:
a) repararea integrală a prejudiciului de la BB şi CC, chiar dacă AA a contribuit cu intenție sau din culpă la cauzarea ori mărirea prejudiciului sau nu l-a evitat;
b) repararea întregului prejudiciu fie de la BB, fie de la CC, întrucât aceştia răspund în mod solidar față de victimă;
c) repararea prejudiciului de la BB şi CC, care vor fi obligați la reparație în mod egal, indiferent de gradul de vinovăție a fiecăruia.

132. În materia răspunderii civile delictuale:
a) prejudiciul nepatrimonial poate fi cerut şi de moştenitorii celui care a suferit o vătămare a integrității corporale, dar nu a pornit acțiunea până la deces;

b) minorul care se afla într-un stagiu de pregătire profesională şi care a suferit o vătămare a integrităţii corporale cu consecinţe de durată are dreptul la despăgubire, de la data când în mod normal şi-ar fi terminat pregătirea profesională pe care o primea;
c) despăgubirile pentru durerea suferită de o persoană prin moartea victimei nu se încadrează în prejudiciul patrimonial.

133. Răspunderea este solidară:
a) în cazul răspunderii contractuale în privinţa obligaţiei de plată a daunelor;
b) în cazul coautorului la răspunderea civilă delictuală;
c) întotdeauna în materie delictuală.

134. Când obiectul plăţii unei obligaţii este un bun individual determinat, iar părţile nu au stabilit locul efectuării plăţii, ea se va face:
a) la domiciliul debitorului;
b) la locul unde se găsea bunul în momentul încheierii contractului;
c) la locul unde se găseşte bunul în momentul scadenţei.

135. Plata poate fi făcută în mod valabil:
a) numai de persoana căreia îi incumbă în mod direct obligaţia de plată;
b) de un codebitor;
c) numai de debitor sau de fideiusorul acestuia.

136. Sarcina suportării cheltuielilor pentru efectuarea plăţii aparţine:
a) debitorului, dacă părţile nu au prevăzut altfel;
b) întotdeauna debitorului;
c) în mod egal, debitorului şi creditorului.

137. În materie de plată:
a) obligaţia plăţii trebuie executată de îndată, în lipsa unui termen stipulat de părţi;
b) instanţa nu poate stabili un termen de plată, chiar şi atunci când natura prestaţiei sau locul unde urmează să se facă plata o impune;
c) debitorul este liber să execute obligaţia chiar înaintea scadenţei, dacă părţile nu au convenit contrariul.

138. În materie de plată:
a) creditorul nu poate imputa plata asupra unei datorii litigioase;
b) plata făcută unui creditor aparent nu este valabilă, chiar dacă este făcută cu bună-credinţă;
c) creditorul poate refuza plata parţială, chiar dacă pretenţia este divizibilă.

139. Plata:
a) efectuată de un incapabil, chiar şi dacă este datorată, dă drept la restituire;
b) poate fi făcută de orice persoană, chiar şi de un terţ în raport cu acea obligaţie;
c) efectuată în executarea unei obligaţii naturale nu dă drept la restituire.

140. Plata:
a) presupune existenţa unei datorii;
b) este lipsită de cauză dacă a fost efectuată în baza unei obligaţii care nu există;
c) efectuată anticipat nu poate fi refuzată de creditor, chiar dacă el are un interes legitim ca plata să fie făcută la scadenţă.

141. Creditorul este dator să refuze plata efectuată de un terţ:
a) ori de câte ori este vorba de o obligaţie de a face;
b) în toate cazurile în care terţul face plata în numele său, şi nu al debitorului, chiar dacă intenţia terţului a fost aceea de a face o liberalitate debitorului, cu ceea ce acesta datora creditorului său;
c) dacă debitorul i-a comunicat în prealabil că se opune la această plată, iar refuzul său nu îl prejudiciază pe creditor.

142. În materia plăţii:
a) atunci când terţul nu plăteşte în numele şi pe seama debitorului, nu poate beneficia de subrogaţie, cu excepţia cazului în care creditorul consimte la această subrogaţie;
b) creditorul este obligat să facă imputaţia plăţii cu prioritate asupra datoriilor negarantate sau pentru cele cu mai puţine garanţii;
c) atunci când creditorul remite debitorului o chitanţă liberatorie, este dator să facă imputaţia plăţii prin acea chitanţă.

143. Remiterea de datorie făcută prin acte între vii:
a) este un act juridic unilateral;

b) este supusă regulilor privind reducțiunea liberalităților excesive;
c) trebuie să îmbrace forma autentică.

144. Imputația plății, în absența unei convenții a părților şi a manifestării de voință a uneia dintre părți:
a) poate fi făcută asupra unei datorii nescadente, care este mai împovărătoare pentru debitor decât o datorie scadentă;
b) se va face cu prioritate asupra datoriilor ajunse la scadență;
c) poate fi parțială în cazul în care datoriile sunt scadente, deopotrivă de oneroase şi au aceeaşi vechime.

145. Plata poate fi făcută:
a) numai de către debitor, în cazul obligațiilor *intuitu personae*;
b) de către un terț care se va subroga automat în drepturile creditorului;
c) de către un terț, pe seama debitorului, terț care se va subroga în drepturile creditorului în cazurile şi în condițiile prevăzute de lege.

146. În materia plății:
a) obligația de a strămuta proprietatea implică şi obligația de a preda lucrul;
b) obligația de a preda un bun nu include şi obligația de a-l conserva până la predare;
c) dacă obligația are ca obiect bunuri de gen, debitorul are dreptul să aleagă bunurile ce vor fi predate.

147. Darea în plată:
a) nu poate opera prin executarea de către debitor a unei alte prestații decât cea datorată, fără acordul creditorului;
b) are ca efect stingerea vechii obligații la momentul efectuării noii prestații;
c) atunci când constă în transferul proprietății, exonerează pe debitor de garanția contra evicțiunii şi contra viciilor lucrului.

148. În materia plății:
a) creditorul nu poate refuza să primească o executare parțială, atunci când prestația este divizibilă;
b) atunci când, în executarea obligației sale, debitorul predă un bun care nu îi aparține, nu poate cere creditorului restituirea bunului predat decât dacă se angajează să execute prestația datorată cu un alt bun de care poate dispune;
c) în cazul obligației de a da o sumă de bani, plata se poate face prin orice mijloc folosit în mod obişnuit în locul unde aceasta trebuie efectuată.

149. Nu este valabilă:
a) plata făcută unui incapabil, decât în măsura în care îi profită acestuia;
b) plata efectuată unei terțe persoane, chiar dacă aceasta devine ulterior titularul creanței;
c) plata efectuată reprezentantului convențional al creditorului.

150. În materia plății, debitorul are următoarele obligații:
a) să cedeze creditorului drepturile sau acțiunile în despăgubire pe care le are cu privire la bunul care a pierit fără culpa sa;
b) să achite cheltuielile suplimentare cauzate creditorului ca urmare a executării parțiale, dar numai atunci când creditorul nu a fost de acord cu o asemenea executare;
c) să execute de îndată plata, în lipsa unui termen stipulat de părți ori determinat în temeiul unui contract, al practicilor statornicite între acestea sau al uzanțelor.

151. Atunci când obligația de predare are ca obiect un bun individual determinat:
a) debitorul aflat în întârziere răspunde pentru deteriorările pe care bunul le-a suferit în această perioadă;
b) obligația de a preda bunul nu include şi obligația de conservare decât dacă părțile au prevăzut în mod expres contrariul;
c) obligația de predare trebuie executată în locul în care bunul se afla la data încheierii contractului, atunci când părțile nu au stipulat contrariul sau dacă locul de predare nu poate fi determinat potrivit altor criterii.

152. Debitorul este de drept în întârziere dacă:
a) se încalcă o obligație de a nu face;
b) când obligația, prin natura sa, poate fi îndeplinită într-un termen nedeterminat;
c) este vorba despre obligații succesive pe care debitorul refuză sau neglijează să le îndeplinească în mod repetat.

153. Debitorul este de drept în întârziere:
a) atunci când s-a stipulat că simpla împlinire a termenului stabilit pentru executare produce un asemenea efect;
b) dacă prin fapta sa a făcut imposibilă executarea în natură a obligației;
c) obligația se naşte din săvârşirea unei fapte licite extracontractuale.

154. De la data punerii în întârziere se produc următoarele efecte:
a) pentru obligația care are ca obiect un bun individual determinat, riscul nu mai este suportat de către debitorul obligației de predare, ci de creditorul care nu a preluat bunul;
b) creditorul este îndreptățit să solicite daune-interese;
c) punerea în întârziere realizată pentru fideiusor produce efecte şi față de debitorul principal.

155. Este necesară punerea în întârziere a debitorului:
a) printr-o notificare comunicată prin executor judecătoresc sau prin orice alt mijloc care asigură dovada comunicării, dacă prin lege sau prin contract nu se prevede altfel;
b) printr-o notificare care să prevadă un termen de executare, în funcție de natura obligației şi de împrejurări;
c) în cazul obligațiilor de a nu face.

156. Punerea în întârziere:
a) are ca efect atragerea răspunderii debitorului pentru orice pierdere cauzată de caz fortuit, cu excepția situației în care cazul fortuit îl exonerează pe debitor de însăşi executarea obligației;
b) operează de drept atunci când nu a fost respectată obligația de a plăti o sumă de bani, asumată în exercițiul activității unei întreprinderi;
c) nu este necesară în cazul încălcării obligațiilor de a face.

157. În materia obligației de a da o sumă de bani:
a) creditorul care acceptă ca mijloc de plată o filă CEC este prezumat că o face nu doar cu condiția ca acesta să fie onorat, ci îşi asumă şi riscul de neplată;
b) în limitele permise de lege, dobânzile scadente produc ele însele dobânzi dacă prin contract s-a prevăzut astfel;
c) în lipsă de stipulație contrară, obligația urmează a fi executată la domiciliul debitorului de la data efectuării plății.

158. Pot fi cumulate cu executarea în natură a obligației:
a) atât daunele moratorii, cât şi daunele compensatorii;
b) despăgubirile moratorii;
c) numai despăgubirile compensatorii.

159. Atunci când obiectul executării silite constă în obligația de a da, executarea în natură:
a) este întotdeauna posibilă dacă are ca obiect un bun individual determinat;
b) este întotdeauna posibilă, chiar dacă debitorul ascunde bunul;
c) include şi dreptul la repararea bunului sau înlocuirea lui, în cazul bunurilor de gen.

160. În materia executării prin echivalent a obligațiilor:
a) creditorul nu trebuie să dovedească prejudiciul în cazul obligațiilor băneşti;
b) executarea nu este condiționată de punerea în întârziere a debitorului;
c) executarea este independentă de culpa debitorului în neîndeplinirea obligației.

161. În materia executării silite în natură a obligațiilor:
a) dacă executarea priveşte obligația de a da un bun individual determinat, creditorul poate achiziționa bunul pe contul debitorului său;
b) creditorul unei obligații de a face poate să execute el însuşi obligația;
c) creditorul unei obligații de a nu face nu are nevoie de încuviințarea instanței pentru a înlătura ceea ce debitorul a făcut cu încălcarea obligației.

162. Debitorul obligației imposibil de executat, născută dintr-un contract sinalagmatic:
a) ca regulă generală, nu mai poate pretinde executarea obligației ce revenea celeilalte părți contractante;
b) suportă riscul contractului de vânzare în care are calitatea de vânzător;
c) nu este ținut să plătească despăgubiri către cocontractant.

163. În materie contractuală, debitorul răspunde:
a) pentru orice fel de prejudiciu rezultat din neexecutarea contractului;
b) întotdeauna, pentru prejudiciul corporal;
c) pentru prejudiciul imprevizibil, dacă neexecutarea este intenționată ori se datorează culpei grave a acestuia.

164. În cazul în care prejudiciul este imputabil și creditorului:
a) despăgubirile datorate de debitor se vor diminua proporțional cu consecințele acțiunii sau omisiunii culpabile a creditorului;
b) debitorul nu datorează despăgubiri pentru prejudiciile pe care creditorul le-ar fi putut evita cu o minimă diligență;
c) debitorul răspunde pentru întregul prejudiciu, chiar și atunci când el este cauzat în parte de un eveniment al cărui risc a fost asumat de creditor.

165. Prejudiciul:
a) al cărui cuantum nu poate fi stabilit cu certitudine nu poate fi acordat;
b) nu este datorat de debitorul care nu a putut să îl prevadă, dacă neexecutarea nu se datorează intenției sau culpei grave;
c) este datorat chiar dacă creditorul l-ar fi putut evita cu minimă diligență.

166. În determinarea cuantumului daunelor-interese, Codul civil stabilește:
a) daunele-interese datorate de debitor nu se diminuează, indiferent că prin omisiune culpabilă creditorul a contribuit la producerea prejudiciului;
b) creditorul unei obligații de a face are posibilitatea să dovedească faptul că daunele cauzate prin întârzierea executării de către debitor a obligației sunt mai mari decât dobânda legală;
c) nu este necesară dovada vreunui prejudiciu pentru daunele moratorii datorate în cazul obligațiilor băneşti neexecutate la scadență.

167. Daunele moratorii:
a) sunt datorate în cazul obligațiilor băneşti, de la scadență până în momentul plății, fără a fi necesară dovada vreunui prejudiciu;
b) sunt datorate la nivelul aplicabil înainte de scadență, dacă debitorul datora dobânzi mai mici decât dobânda legală;
c) în cazul obligațiilor de a face executate cu întârziere constau, de regulă, în daune-interese egale cu dobânda legală, calculată de la data la care debitorul este în întârziere asupra echivalentului în bani al obligației.

168. În materia rezoluțiunii:
a) rezoluțiunea poate avea loc numai pentru o parte a contractului, doar dacă executarea este divizibilă;
b) în cazul contractului plurilateral, neîndeplinirea de către una dintre părți a obligației atrage întotdeauna rezoluțiunea contractului față de celelalte părți;
c) creditorul are dreptul la rezoluțiune, chiar și atunci când neexecutarea este de mică însemnătate.

169. Reclamantei i s-a admis cererea de chemare în judecată prin care a solicitat rezilierea contractului de întreținere încheiat cu B. Reclamanta a avut în cadrul litigiului calitatea de creditor al întreținerii și a dovedit că B nu și-a respectat obligația de întreținere asumată prin contract. În cadrul hotărârii instanța a dispus:
a) rezilierea contractului, iar în baza principiului *resoluto iure dantis, resolvitur ius accipientis*, restituirea tuturor prestațiilor executate între părți;
b) rezilierea contractului și obligarea pârâtului B la restituirea către reclamantă a bunului obținut în schimbul obligației de a presta întreținere;
c) rezilierea contractului și obligarea reclamantei la restituirea prestațiilor deja executate de către pârâtul B.

170. Rezoluțiunea poate opera:
a) de plin drept, ca urmare a convenției părților;
b) numai pe cale judiciară, dacă nu s-a prevăzut rezilierea de plin drept;
c) atunci când este declarată unilateral de partea îndreptățită.

171. În materie de rezoluțiune:
a) în principiu, dreptul creditorului de a cere rezoluțiunea este restricționat atunci când neexecutarea este de mică însemnătate, cu excepția cazului în care părțile convin prin contract contrariul;

b) nerespectarea clauzei de inalienabilitate poate atrage rezoluțiunea contractului în care a fost inserată;
c) desființarea contractului ca urmare a rezoluțiunii poate fi şi parțială, atunci când obligațiile ambelor părți pot fi divizate în tranşe corelative.

172. Pentru ca un pact comisoriu să îşi producă efectele:
a) este necesară întotdeauna punerea în întârziere a debitorului;
b) ori de câte ori este necesară punerea în întârziere, trebuie să se indice expres condițiile în care pactul comisoriu operează;
c) trebuie să se prevadă în mod expres obligațiile a căror neexecutare atrage rezoluțiunea sau rezilierea de drept a contractului.

173. În materia rezoluțiunii:
a) declarația de rezoluțiune trebuie înscrisă în cartea funciară ori, după caz, în alte registre publice, pentru a fi opozabilă terților;
b) declarația de rezoluțiune poate fi revocată chiar dacă a fost comunicată debitorului;
c) creditorul are dreptul la reziliere, chiar şi atunci când neexecutarea obligației ce derivă dintr-un contract cu executare succesivă este de mică însemnătate, dar are un caracter repetat.

174. Rezoluțiunea unilaterală operează:
a) prin notificare scrisă transmisă către debitor, atunci când părțile au convenit astfel;
b) prin notificare scrisă, chiar dacă debitorul nu se află de drept în întârziere;
c) de plin drept, fără notificare, ori de câte ori debitorul nu şi-a executat obligația, chiar şi dacă părțile nu au convenit astfel prin contract.

175. În materie de rezoluțiune:
a) atunci când reducerea prestațiilor nu este posibilă, creditorul are dreptul numai la daune-interese;
b) de regulă, fiecare parte este ținută să restituie celeilalte părți prestațiile primite;
c) rezoluțiunea desființează şi clauzele referitoare la soluționarea diferendelor.

176. Debitorul este de drept în întârziere în cazul în care:
a) obligația se naşte din săvârşirea unei fapte ilicite extracontractuale;
b) debitorul nu a respectat o obligație de a face;
c) prin contract, părțile au convenit că debitorul se află în întârziere prin simpla împlinire a termenului stabilit pentru executare.

177. Rezoluțiunea nu poate fi invocată:
a) de către creditorul care a acordat un termen debitorului pentru îndeplinirea obligațiilor, până la expirarea acestuia, cu excepția cazului în care debitorul informează creditorul că nu va executa obligația în termenul stabilit;
b) de către creditorul care nu respectă termenul rezonabil acordat de lege debitorului pus în întârziere;
c) dacă inițial creditorul a optat pentru executarea silită a obligațiilor din contract.

178. În materia rezoluțiunii:
a) notificarea prin care creditorul îl pune în întârziere pe unul dintre codebitorii solidari produce efecte şi în privința celorlalți;
b) notificarea făcută de unul dintre creditorii solidari nu produce efecte şi în privința celorlalți;
c) partea din culpa căreia s-a rezoluționat contractul poate fi obligată la plata de daune-interese.

179. Următoarele afirmații sunt adevărate:
a) neîndeplinirea obligației de plată a prețului stabilit în rate lunare în cadrul unui contract de vânzare atrage ca sancțiune rezilierea şi nu rezoluțiunea;
b) rezilierea poate fi solicitată şi atunci când neexecutarea este de mică însemnătate, însă are un caracter repetat;
c) rezoluțiunea este o cauză de ineficacitate a contractelor sinalagmatice.

180. Următoarele afirmații sunt adevărate:
a) declarația de reziliere a contractului poate fi făcută şi peste termenul de prescripție prevăzut de lege pentru acțiunea corespunzătoare;
b) declarația de reziliere este irevocabilă de la data comunicării ei prin notificare scrisă către debitor;
c) înscrierea declarației de reziliere în cartea funciară are caracter de opozabilitate față de terți.

181. În materie de rezoluțiune:
a) atunci când neexecutarea este de mică însemnătate, creditorul poate cere reducerea proporțională a propriei prestații;
b) daunele-interese moratorii au rolul de a îl indemniza pe creditor pentru pagubele suferite prin simpla întârziere a executării;
c) clauzele referitoare la soluționarea diferendelor sunt considerate desființate ca efect al rezoluțiunii.

182. Declarația de rezoluțiune unilaterală este irevocabilă:
a) de la data comunicării ei către debitor, când părțile au convenit astfel;
b) de la data comunicării termenului fixat pentru debitor prin punerea în întârziere;
c) de la data comunicării ei către debitor, când debitorul se afla de drept în întârziere.

183. Rezilierea contractului:
a) nu poate opera dacă neexecutarea este de mică însemnătate, chiar dacă are un caracter repetat;
b) poate fi cerută de către creditorul obligației de întreținere, dacă părțile au convenit astfel, iar debitorul se află de drept în întârziere sau nu şi-a îndeplinit obligațiile în termenul fixat prin punerea în întârziere;
c) operează de plin drept, fără punere în întârziere, în prezența unui pact comisoriu ce prevede rezilierea pentru simpla neexecutare a obligațiilor, chiar dacă părțile nu au menționat în mod expres obligațiile a căror neexecutare atrage această sancțiune.

184. Efectele pactului comisoriu sunt:
a) rezilierea de plin drept a contractului, chiar dacă debitorul nu a fost pus în întârziere şi nici nu s-a convenit că va rezulta din simplul fapt al neexecutării;
b) rezilierea de plin drept a contractului, dacă se prevăd expres obligațiile a căror neexecutare atrage rezoluțiunea, caz în care creditorul nu mai are posibilitatea de a opta între rezoluțiune şi executare silită;
c) rezilierea de drept a contractului după punerea în întârziere a părții care nu şi-a respectat obligația, dacă în contract este inserată o clauză care prevede că, în cazul în care una dintre părți nu îşi execută obligațiile sale, contractul se consideră rezolvit de drept.

185. Următoarele afirmații sunt corecte:
a) dispoziția conform căreia, dacă vânzarea are ca obiect producte, rezoluțiunea va opera de drept, fără punere în întârziere, în folosul vânzătorului, după expirarea termenului prevăzut pentru ridicarea lor, are valoarea unui pact comisoriu permis de lege;
b) pactul comisoriu produce efecte dacă prevede, în mod expres, obligațiile a căror neexecutare atrage rezoluțiunea contractului;
c) pactul comisoriu produce efecte chiar dacă punerea în întârziere realizată de creditor nu indică în mod expres condițiile în care pactul comisoriu operează.

186. Desființarea retroactivă şi integrală a contractului nu operează:
a) în cazul contractului de întreținere viageră;
b) în cazul contractului de locațiune;
c) în cazul contractului de vânzare cu plata în rate.

187. Pentru a putea fi invocată excepția de neexecutare a contractului, este necesar ca din partea cocontractantului să existe:
a) o neexecutare totală a obligației;
b) o neexecutare parțială, dar suficient de importantă a obligației, chiar dacă aceasta îi este imputabilă celui ce invocă excepția;
c) o neexecutare parțială, dar suficient de importantă a obligației, care să nu se datoreze celui care invocă excepția.

188. Într-o acțiune în care cumpărătorul solicită obligarea vânzătorului la predarea autoturismului ce a făcut obiectul contractului încheiat între cele două părți, vânzătorul se poate apăra prin invocarea excepției de neexecutare a contractului, dacă dovedeşte:
a) că nu s-a stabilit un termen pentru executarea obligațiilor, iar cumpărătorul nu şi-a îndeplinit, la rândul său, obligația de plată a prețului;
b) că plata prețului de către cumpărător a fost diminuată în mod nejustificat cu 2% din valoarea totală, pe considerentul că autoturismul prezintă vicii ascunse;
c) că oferta reală urmată de consemnațiune a prețului autoturismului a fost efectuată de cumpărător pe numele său şi nu al vânzătorului.

189. Sunt condiții pentru invocarea excepției de neexecutare a contractului:
a) obligațiile părților să își aibă temeiul în același contract, părțile să nu fi convenit un termen de executare a uneia dintre obligațiile reciproce, debitorul să fi fost pus în întârziere;
b) să existe o neexecutare totală sau parțială, dar suficient de importantă din partea cocontractantului, părțile să nu fi convenit un termen de executare a uneia dintre obligațiile reciproce, să fie sesizată instanța de judecată competentă;
c) obligațiile părților să își aibă temeiul în același contract, să existe o neexecutare importantă a obligației cocontractantului, neexecutarea să nu se datoreze faptei celui care invocă excepția, obligațiile ambelor părți să fie scadente la data invocării excepției.

190. Excepția de neexecutare a contractului:
a) nu poate fi invocată dacă, potrivit împrejurărilor și față de însemnătatea mică a prestației neexecutate, refuzul este contrar bunei-credințe;
b) poate fi invocată în orice situație în care părțile sunt ținute să își execute simultan obligațiile, iar una dintre ele refuză nejustificat executarea propriei obligații;
c) este sancțiunea ce intervine doar după punerea în întârziere sau sesizarea instanței.

191. În caz de imposibilitate a executării contractului:
a) creditorul pus în întârziere preia riscul contractului și nu se poate libera nici în caz de producere a unui eveniment fortuit, chiar dacă ar dovedi că bunul ar fi pierit și dacă obligația ar fi fost executată la timp;
b) dacă imposibilitatea de executare este temporară, creditorul nu poate suspenda executarea propriilor obligații;
c) atunci când imposibilitatea este totală, definitivă și privește o obligație contractuală importantă, contractul este desființat de plin drept, fără nicio notificare, exact din momentul producerii evenimentului fortuit.

192. Dacă există o imposibilitate fortuită de executare a contractului:
a) contractul este desființat de plin drept, chiar dacă imposibilitatea nu este totală și definitivă, ci doar temporară;
b) contractul este desființat de plin drept, de la data producerii împrejurării, fără să mai fie necesară vreo notificare;
c) creditorul obligației trebuie întotdeauna să facă dovada imposibilității de executare.

193. Excepția de neexecutare a contractului:
a) poate fi invocată în cadrul unui contract de depozit cu titlu gratuit, pentru a justifica refuzul depozitarului de a restitui bunul ce a făcut obiectul depozitului, până la plata de către deponent a prejudiciului cauzat de viciile lucrului depozitat;
b) poate fi invocată dacă o parte nu și-a îndeplinit o obligație ce își are izvorul într-un fapt licit, stabilit între aceleași subiecte de drept;
c) nu poate fi invocată dacă prestația care a rămas neexecutată are caracter nesemnificativ.

194. În cadrul unei acțiuni oblice prin care D, în calitate de creditor al lui B, solicită obligarea lui A, în calitate de cumpărător în cadrul contractului de vânzare încheiat cu B, să-i achite acestuia din urmă prețul bunurilor vândute:
a) A poate invoca excepția de neexecutare a contractului dacă dovedește, prin orice mijloc de probă, că este imputabilă lui B;
b) instanța va respinge acțiunea dacă va constata că B nu și-a îndeplinit obligația de predare a bunurilor în parte, pentru mai mult de jumătate dintre acestea;
c) excepția de neexecutare a contractului poate fi invocată cu succes de A, și atunci când neexecutarea obligației lui B se datorează cazului fortuit.

195. Excepția de neexecutare a contractului:
a) ca și în cazul rezoluțiunii, operează numai după punerea în întârziere a debitorului obligației neexecutate, afară de cazurile în care el este de drept pus în întârziere prin însăși împlinirea scadenței;
b) operează numai în cazul în care neexecutarea obligațiilor uneia dintre părți se datorează culpei celeilalte părți;
c) nu conduce la obligarea părții care o invocă la plata de daune moratorii pe motiv că ar fi întârziat executarea propriilor prestații.

196. Clauza penală:
a) este o convenție accesorie ce se încheie înainte de producerea prejudiciului și prin care părțile stabilesc

cuantumul despăgubirilor ce urmează a fi plătite de către debitor;
b) poate fi cumulată cu executarea în natură, atunci când a fost prevăzută pentru neexecutarea obligației;
c) nu este datorată dacă nu sunt întrunite condițiile necesare acordării de despăgubiri.

197. Dacă în contract a fost prevăzută o clauză penală:
a) în caz de neexecutare a obligației de către debitor, creditorul poate cere fie executarea silită în natură a obligației principale, fie clauza penală;
b) debitorul poate refuza executarea obligației, oferind clauza penală;
c) nici debitorul, nici creditorul nu au dreptul de a opta între îndeplinirea obligației şi clauza penală.

198. Dacă părțile au stipulat o clauză penală în contract:
a) creditorul poate cere executarea clauzei penale condiționat de dovada existenței unui prejudiciu;
b) creditorul poate cere atât executarea în natură a obligației principale, cât şi plata penalității;
c) creditorul nu poate cere atât executarea în natură a obligației principale, cât şi plata penalității, afară de cazul în care penalitatea a fost stipulată pentru neexecutarea obligațiilor la timp sau în locul stabilit.

199. Clauză penală:
a) poate consta doar într-o prestație de a da;
b) poate fi stipulată nu numai în cazul obligațiilor contractuale;
c) are o natură contractuală.

200. Clauza penală:
a) stabileşte condițiile în care urmează să aibă loc rezoluțiunea (rezilierea) convențională a contractului sinalagmatic;
b) are ca scop determinarea anticipată a cuantumului despăgubirilor ce vor fi plătite de debitor în caz de neexecutare sau executare necorespunzătoare ori cu întârziere a obligației asumate;
c) poate fi invocată cu succes şi dacă nu sunt întrunite condițiile acordării de despăgubiri.

201. În materia clauzei penale:
a) este necesară neexecutarea culpabilă a obligației de către creditor;
b) aceasta exclude posibilitatea pentru creditor de a solicita executarea silită în natură a obligației principale;
c) aceasta nu presupune dovada vreunui prejudiciu din partea creditorului.

202. Următoarele afirmații sunt corecte:
a) instanța nu poate reduce penalitatea stabilită de părți printr-o clauză penală, cu excepția situațiilor anume precizate de lege;
b) atunci când la încheierea unei convenții, părțile au stipulat daunele-interese, ele nu mai pot pretinde alte despăgubiri, ca urmare a neîndeplinirii totale sau parțiale a obligațiilor lor;
c) dispozițiile privind clauza penală nu sunt aplicabile convenției prin care creditorul este îndreptățit ca, în cazul rezoluțiunii sau rezilierii contractului din culpa debitorului, să păstreze plata parțială făcută de acesta din urmă.

203. În cazul în care într-un contract s-a stipulat o clauză penală:
a) oricare dintre părți, în calitate de debitor, are un drept de opțiune, între a executa obligația principală sau clauza penală;
b) creditorul obligației neexecutate în termen are un drept de opțiune între executarea obligației de către debitor sau plata clauzei;
c) creditorul nu trebuie să facă dovada existenței prejudiciului.

204. Într-un contract de vânzare, părțile au stipulat o clauză prin care se prevede că neexecutarea obligației de predare a bunului la termenul convenit de părți atrage plata unor penalități, stabilite procentual, pentru fiecare zi de întârziere. În ipoteza în care debitorul obligației de predare nu respectă termenul stipulat de părți, creditorul are următoarele posibilități:
a) să solicite atât executarea în natură a obligației, cât şi plata penalităților de întârziere;
b) să opteze pentru executarea în natură a obligației, caz în care penalitățile de întârziere nu mai pot fi solicitate;
c) să solicite rezoluțiunea contractului pentru neîndeplinirea obligației de predare, caz în care penalitățile pentru întârzierea în executare nu pot fi solicitate.

205. Arvuna constituie:
a) o garanție;
b) daune-interese moratorii suportate de partea culpabilă de neperfectarea actului;
c) o clauză penală.

206. În materie de arvună:
a) dacă partea care a dat arvuna nu execută obligația, chiar şi atunci când există justificare din partea acesteia, cealaltă parte poate declara rezoluțiunea contractului, reținând arvuna;
b) dacă în contract este stipulat expres dreptul uneia dintre părți de a se dezice de contract, cel care denunță contractul nu pierde arvuna dată;
c) dacă neexecutarea provine de la partea care a primit arvuna, cealaltă parte poate declara rezoluțiunea contractului şi poate cere dublul acesteia.

207. Arvuna:
a) se restituie dacă contractul încetează din cauze ce nu atrag răspunderea vreuneia dintre părți;
b) se impută întotdeauna asupra prestației datorate;
c) se pierde chiar dacă în contract părțile nu au stipulat expres dreptul uneia dintre părți sau dreptul ambelor părți de a se dezice de contract.

208. Arvuna constituie:
a) o clauză penală;
b) întotdeauna, şi o parte din prețul de vânzare al bunului;
c) o garanție.

209. Este adevărat că:
a) atât obligația alternativă, cât şi clauza penală oferă debitorului opțiunea între două prestații;
b) lucrul asupra căruia s-a convenit ca obiect al clauzei penale rămâne în posesia debitorului, spre deosebire de gaj, care, de regulă, este cu deposedare;
c) instanța de judecată nu poate reduce penalitatea, chiar dacă aceasta este vădit excesivă față de prejudiciul ce putea fi prevăzut de părți la încheierea contractului.

210. Pe calea acțiunii oblice, creditorul chirografar:
a) poate exercita căile de executare silită;
b) poate face acte de administrare în numele debitorului;
c) poate solicita revocarea unei donații pentru ingratitudine dacă întoarcerea bunului donat în patrimoniul debitorului îi profită în mod direct.

211. În cadrul acțiunii oblice:
a) este obligatorie introducerea în proces a debitorului în numele căruia este formulată acțiunea;
b) creditorul care câştigă procesul are un drept de preferință asupra bunului readus în patrimoniul debitorului;
c) debitorul poate prelua acțiunea intentată de creditor.

212. Acțiunea oblică:
a) nu conferă creditorului care a exercitat-o vreun drept de preferință față de ceilalți creditori ai debitorului;
b) nu poate fi admisă atunci când creditorul solicită obligarea debitorului să îşi închirieze locuința proprietatea sa exclusivă pe care nu o foloseşte;
c) este inadmisibilă în absența unui titlu executoriu al creditorului împotriva debitorului.

213. Acțiunea revocatorie:
a) este admisibilă pentru situația în care se atacă refuzul debitorului de a primi o moştenire deschisă în favoarea sa;
b) nu poate fi admisă atunci când starea de insolvabilitate a debitorului creată prin actul atacat a fost acoperită ulterior prin dobândirea altor bunuri;
c) este condiționată de obligația creditorului de a urmări, anterior exercitării acțiunii, patrimoniul debitorului său.

214. În acțiunea revocatorie:
a) nu mai trebuie dovedit prejudiciul creditorului, dacă starea de insolvabilitate a debitorului este notorie;
b) frauda debitorului nu implică dolul contractual;
c) condițiile de admisibilitate în sens material sunt similare celor de la acțiunea oblică.

215. Acțiunea revocatorie:
a) este o acțiune personală în inopozabilitatea actului încheiat de debitor;
b) este o acțiune reală, atunci când este îndreptată împotriva unui act privitor la înstrăinarea unor drepturi reale imobiliare;
c) urmăreşte aducerea bunului direct în patrimoniul creditorului.

216. Nu pot face obiectul acțiunii revocatorii:
a) actele prin care debitorul contractează noi datorii;
b) ipoteca constituită independent de obligația principală şi ulterior acesteia;
c) plata unei datorii, chiar dacă prin efectuarea acesteia se micşorează activul patrimonial, cu condiția să nu fie făcută în scopul de a păgubi ceilalți creditori (fictivă).

217. Revocarea actului fraudulos pe calea acțiunii revocatorii:
a) produce efecte față de toți creditorii debitorului;
b) nu produce efecte decât față de creditorii care au intervenit în instanță;
c) are ca efect reîntoarcerea bunului în gajul comun al creditorilor.

218. Transmiterea unei creanțe:
a) nu poate avea loc prin intermediul unui act dezinteresat;
b) transferă cesionarului toate drepturile pe care cedentul le are în legătură cu creanța cedată;
c) este întotdeauna un act cu titlu oneros.

219. Cesiunea de creanță:
a) produce efecte față de terți din momentul în care debitorul cedat o acceptă prin înscris sub semnătură privată;
b) nu presupune, pentru validitatea ei, consimțământul debitorului cedat;
c) produce efecte, între părți, din momentul realizării acordului de voință.

220. În materia cesiunii de creanță, cedentul:
a) răspunde de drept de solvabilitatea debitorului cedat;
b) răspunde numai în limitele prețului cesiunii, la care se adaugă cheltuielile suportate de cesionar în legătură cu cesiunea;
c) răspunde în limitele valorii nominale a creanței.

221. Cesiunea care este interzisă sau limitată prin convenție:
a) produce efecte în privința debitorului independent de consimțământul acestuia la cesiune;
b) nu produce efecte în privința debitorului decât dacă interdicția nu este expres menționată în înscrisul constatator al creanței, iar cesionarul nu a cunoscut şi nu trebuia să cunoască existența interdicției la momentul cesiunii;
c) produce efecte în privința debitorului dacă cesiunea priveşte o creanță ce are ca obiect o sumă de bani.

222. Cesiunea de creanță:
a) este lovită de nulitate absolută ori de câte ori creanța a fost cesionată anterior unei alte persoane;
b) poate fi atacată de creditorii chirografari ai cedentului, cu excepția cazului în care a devenit opozabilă prin notificare;
c) conferă cesionarului dreptul de a pretinde debitorului cedat valoarea nominală a creanței, chiar atunci când cesionarul a plătit cedentului o sumă mai mare decât această valoare.

223. Cesiunea de creanță:
a) poate îmbrăca forma unui contract de schimb;
b) este opozabilă numai debitorului cedat, dacă acceptarea se face prin act sub semnătură privată;
c) nu este valabilă fără consimțământul debitorului cedat, atunci când creanța este legată în mod esențial de persoana creditorului.

224. Cesiunea:
a) unei universalități de creanțe este opozabilă debitorilor din momentul comunicării ei;
b) este opozabilă fideiusorului, dacă formalitățile prevăzute pentru opozabilitatea cesiunii au fost îndeplinite față de debitor;
c) unei universalități de creanțe este opozabilă debitorilor, din momentul înscrierii cesiunii în arhivă, chiar dacă nu le-a fost comunicată.

225. În materia cesiunii de creanță:
a) cesiunea transferă, printre altele, accesoriile creanței cedate;
b) poprirea instituită de un terț anterior publicității notificării indisponibilizează creanța;
c) creditorii cedentului pot urmări creanța transmisă prin cesiune până la data efectuării publicității notificării sau acceptării.

226. Ca efect al cesiunii de creanță:
a) cedentul are obligația de garanție în limita valorii nominale a creanței, atunci când cesiunea s-a realizat cu titlu oneros;

b) creanța se transferă în patrimoniul cesionarului, cu toate drepturile sale, de la momentul notificării debitorului;
c) cedentul garantează existența creanței şi a accesoriilor sale, la momentul cesiunii, dacă prin convenție părțile nu au stabilit contrariul.

227. Cesiunea de creanță:
a) nu poate avea ca obiect creanțe viitoare;
b) impune comunicarea cesiunii, care nu produce efecte dacă dovada scrisă a cesiunii nu este comunicată debitorului;
c) care are ca obiect altă prestație decât o sumă de bani poate fi cedată în parte numai dacă obligația este divizibilă, iar cesiunea nu face ca aceasta să devină, în mod substanțial, mai oneroasă pentru debitor.

228. Efectele cesiunii se produc astfel:
a) debitorul cedat poate opune cesionarului compensația şi în cazul în care cesiunea i-a devenit opozabilă prin acceptare;
b) debitorul cedat poate să opună cesionarului plata pe care fideiusorul său a făcut-o cu bună-credință unui creditor aparent;
c) cedentul şi cesionarul urmează să fie plătiți proporțional cu valoarea creanței fiecăruia dintre ei, dacă cesiunea este parțială.

229. Debitorul este ținut să plătească cesionarului din momentul în care:
a) acceptă cesiunea, întotdeauna printr-un înscris autentic;
b) acceptă cesiunea printr-un înscris cu dată certă;
c) primeşte de la cesionar dovada scrisă a cesiunii.

230. Dacă debitorul cedat a acceptat cesiunea, compensația ce a operat deja față de cedent:
a) nu va mai putea fi invocată împotriva cesionarului;
b) va mai putea fi invocată împotriva cesionarului;
c) se consideră rezolvită.

231. Pentru a opera subrogația convențională în cazul în care creditorul primeşte plata de la o terță persoană:
a) este necesar consimțământul creditorului la subrogarea terțului;
b) este necesar consimțământul debitorului la subrogarea terțului;
c) chitanța de plată a datoriei trebuie să îmbrace formă autentică.

232. Subrogația:
a) operează în toate cazurile cu consimțământul scris al debitorului;
b) consimțită de creditor, este dublu condiționată: să fie expres prevăzută şi să aibă loc simultan cu plata;
c) consimțită de creditor, operează fără consimțământul debitorului, orice stipulație contrară fiind considerată nescrisă.

233. În cazul subrogației consimțite de debitor:
a) subrogația este valabilă numai dacă actul de împrumut şi chitanța de plată a datoriei au dată certă;
b) în actul de împrumut nu este necesară mențiunea că suma a fost împrumutată spre a se plăti datoria;
c) în lipsă de stipulație contrară, este necesar consimțământul creditorului inițial.

234. Subrogația legală operează *ope legis* în următoarele situații:
a) în folosul celui care, dobândind un imobil ipotecat, plăteşte pe un creditor ipotecar, pentru a evita urmărirea bunului;
b) în folosul aceluia care, fiind el însuşi creditor, plăteşte altui creditor, chiar dacă acesta din urmă nu are un rang preferențial față de al său;
c) în folosul moştenitorului care plăteşte din propriul său patrimoniu pe un creditor al moştenirii.

235. În materia subrogației:
a) înlocuirea creditorului se face întotdeauna cu ocazia plății;
b) plata datoriei poate fi făcută de un codebitor obligat solidar numai cu acceptul codebitorului pentru care se efectuează plata;
c) *solvensul* se substituie creditorului beneficiind de toate garanțiile anterioare ale datoriei.

236. Subrogația se produce de drept:
a) în folosul fideiusorului care stinge datoria debitorului principal;
b) în folosul moştenitorului care plăteşte din bunurile sale datoriile succesiunii;
c) în folosul unui creditor ipotecar, atunci când acesta plăteşte datoria unui creditor chirografar.

237. Subrogatul care are calitatea de codebitor solidar şi plăteşte întreaga datorie:
a) beneficiază de garanțiile creanței;
b) beneficiază de solidaritatea de care a beneficiat creditorul plătit;
c) suportă riscul insolvabilității celorlalți debitori, proporțional cu partea din datorie ce le revine.

238. Subrogația în drepturile creditorului prin plata creanței:
a) stinge garanțiile care însoțesc creanța, afară de cazul când părțile au convenit altfel;
b) operează de drept în cazul în care dobânditorul unui bun îl plăteşte pe titularul creanței care are o garanție asupra bunului respectiv;
c) operează în limita valorii nominale a creanței, indiferent de suma plătită.

239. Subrogația:
a) parțială nu conferă creditorului inițial, titular al unei garanții, niciun drept de preferință în exercitarea drepturilor sale, față de noul creditor;
b) consimțită de creditor operează fără consimțământul debitorului, regulă de la care se poate deroga;
c) este valabilă numai dacă actul de împrumut şi chitanța de plată a datoriei au dată certă.

240. Subrogația reală cu titlu particular:
a) operează, între altele, în cazul exproprierii unui imobil ipotecat;
b) se aplică la cuprinsul întregului patrimoniu;
c) intervine numai dacă legea o prevede în mod expres.

241. Subrogația reală cu titlu universal:
a) nu afectează în niciun mod garanția comună a creditorilor;
b) intervine numai în cazurile expres prevăzute de lege;
c) se produce automat.

242. Preluarea de datorie:
a) este, în principiu, un contract comutativ;
b) produce efect translativ numai dacă şi creditorul este de acord;
c) priveşte atât latura pasivă, cât şi latura activă a raportului juridic obligațional.

243. Preluarea datoriei operează:
a) în baza unui contract încheiat între debitorul inițial şi noul debitor, chiar şi fără acordul creditorului;
b) în baza unui contract încheiat între creditor şi noul debitor, prin care acesta din urmă îşi asumă obligația;
c) în baza unui contract de preluare, indiferent că acesta a fost ulterior desființat.

244. Insolvabilitatea noului debitor produce următoarele consecințe:
a) debitorul inițial rămâne în continuare obligat față de creditor, dacă se dovedeşte că la data preluării datoriei noul debitor era insolvabil, iar creditorul a consimțit la preluare, fără a cunoaşte această împrejurare;
b) debitorul inițial nu rămâne obligat față de creditor, chiar dacă se dovedeşte că la data preluării datoriei noul debitor era insolvabil;
c) debitorul inițial rămâne în continuare obligat față de creditor, chiar dacă se dovedeşte că la data preluării creditorul a consimțit la preluare cunoscând faptul că noul debitor este insolvabil.

245. În materia preluării de datorie:
a) creditorul se poate prevala în contra noului debitor de toate drepturile pe care le are în legătură cu datoria preluată;
b) preluarea datoriei nu are niciun efect asupra existenței garanțiilor creanței, afară de cazul când acestea nu pot fi despărțite de persoana debitorului;
c) obligația fideiusorului care a constituit o garanție pentru realizarea creanței nu se va stinge, chiar dacă nu şi-a dat acordul la preluare.

246. Preluarea datoriei prin contract încheiat cu debitorul:
a) în mod excepțional, se poate realiza şi fără acordul creditorului;
b) se prezumă a fi acceptată dacă creditorul nu a răspuns în termen;
c) nu se poate realiza cât timp nu s-a comunicat creditorului contractul de preluare şi solicitarea de a-şi da acordul.

247. Novația presupune:
a) schimbarea creditorului obligației;
b) exclusiv schimbarea obiectului obligației;
c) schimbarea cauzei obligației.

248. În lipsă de stipulație contrară, în materia novației:
a) dacă vechea obligație era afectată de o condiție suspensivă, la fel va fi și noua obligație;
b) accesoriile și garanțiile care însoțeau vechea obligație trec asupra noii obligații;
c) novația care operează cu privire la debitorul principal nu îi eliberează pe fideiusori.

249. Novația:
a) care operează între creditor și unul dintre debitorii solidari, de regulă, nu îi liberează pe ceilalți codebitori solidari cu privire la creditor;
b) nu se prezumă;
c) poate consta în modificarea creanței prin acordarea unui nou termen de plată, dacă părțile convin astfel.

250. Următoarele operațiuni se încadrează în categoria novației:
a) se convine înlocuirea unei obligații de plată a unei sume de bani cu o rentă viageră, plătibilă lunar;
b) cumpărătorul unui bun păstrează suma datorată cu titlu de preț al unui împrumut;
c) stipularea unei noi garanții reale pentru aceeași obligație.

251. Novația prin schimbare de debitor:
a) nu este valabilă în lipsa consimțământului debitorului inițial;
b) operează pe cale de expromisiune, atunci când al doilea debitor intervine din proprie inițiativă;
c) este valabilă dacă noul debitor are cel puțin capacitate de exercițiu restrânsă.

252. În materia novației prin schimbare de debitor:
a) ipotecile legate de creanța inițială subzistă asupra bunurilor debitorului inițial fără consimțământul acestuia din urmă;
b) ipotecile legate de creanța inițială se strămută asupra bunurilor noului debitor fără acordul său;
c) novația operează fără consimțământul debitorului inițial.

253. În materia garanțiilor creanței novate se aplică următoarele reguli:
a) ipotecile vor însoți noua creanță, chiar dacă nu s-a prevăzut în mod expres acest fapt;
b) dacă novația operează între creditor și unul din debitorii solidari, ipotecile vechii creanțe pot fi transferate doar asupra bunurilor acestuia;
c) în cazul novației prin schimbare de debitor, ipotecile legate de creanța inițială subzistă asupra debitorului inițial, dacă nu s-a prevăzut contrariul.

254. Novația:
a) unei obligații lovite de nulitate relativă se poate realiza numai în măsura în care prin aceasta se urmărește confirmarea nulității relative;
b) dintre creditor și unul dintre debitorii solidari nu liberează și pe ceilalți;
c) nu are ca efect stingerea garanțiilor și accesoriilor care însoțesc vechea obligație.

255. Compensația:
a) poate opera chiar dacă una dintre datorii nu este certă;
b) nu poate opera în ceea ce privește obligațiile naturale;
c) nu poate opera atunci când datoria care ca obiect un bun dat în depozit.

256. Compensația legală:
a) operează și dacă una dintre creanțele reciproce nu este exigibilă;
b) nu exclude posibilitatea renașterii creanțelor reciproce;
c) operează independent de capacitatea părților.

257. Următoarele afirmații sunt false:
a) termenul de grație acordat pentru plata unei datorii nu împiedică realizarea compensației;
b) compensația nu poate avea loc atunci când creanța rezultă dintr-un act făcut cu intenția de a păgubi;
c) nu se poate renunța în mod tacit la compensație.

258. Compensația legală:
a) nu este împiedicată de termenul de grație;
b) operează și pentru ceea ce creditorul datorează debitorului cu titlu de cauțiune;
c) nu operează în cazurile în care fiecare dintre creanțele reciproce are ca obiect bunuri fungibile de natură diferită.

259. În materia compensației:
a) creanțele reciproce se sting de drept;
b) o parte poate cere lichidarea judiciară a unei datorii pentru a putea opune compensația;

c) debitorul cedat care a acceptat cesiunea de creanță poate opune cesionarului compensația ce ar fi putut să o opună cedentului.

260. Compensația nu poate avea loc:
a) atunci când creanța rezultă dintr-un act făcut cu intenția de a păgubi;
b) datoria are ca obiect un bun sesizabil;
c) atunci când s-a acordat un termen de grație pentru plata uneia dintre datorii.

261. Atunci când compensația este:
a) legală, instanța doar constată şi declară existența ei, efectele producându-se din ziua în care a avut loc;
b) legală, îşi produce efectele numai de la momentul la care este constatată de către instanță;
c) judiciară, poate fi declarată de instanță numai dacă are ca obiect bunuri fungibile.

262. În materia confuziunii:
a) atunci când cauza care a determinat-o dispare, are loc renaşterea obligației de la data dispariției cauzei;
b) aceasta operează chiar dacă datoria şi creanța se găsesc în acelaşi patrimoniu, dar în mase de bunuri diferite;
c) obligația se stinge de drept, dacă în cadrul aceluiaşi raport juridic obligațional se întrunesc în aceeaşi persoană atât calitatea de debitor, cât şi cea de creditor.

263. Confuziunea:
a) nu aduce atingere drepturilor dobândite de terți, în legătură cu creanța stinsă pe această cale;
b) calității de creditor ipotecar cu cea de proprietar al bunului conduce la stingerea ipotecii, care nu renaşte chiar dacă creditorul este evins dintr-o cauză independentă de voința sa;
c) nu stinge obligațiile condiționale sau cu termen.

264. Confuziunea:
a) atunci când intervine între un creditor şi un codebitor solidar nu stinge creanța celorlalți codebitori, mai puțin partea pentru care a operat confuziunea;
b) este definitivă, în sensul că nu încetează odată cu încetarea cauzei care a provocat-o;
c) nu operează între o persoană fizică şi o persoană juridică.

265. Remiterea de datorie:
a) făcută fideiusorului nu liberează pe debitorul principal;
b) trebuie să îmbrace forma solemnă a înscrisului autentic;
c) constă în renunțarea unilaterală a creditorului la dreptul său de creanță, fără a fi necesar consimțământul debitorului.

266. Remiterea de datorie:
a) este totală, dacă nu se stipulează contrariul;
b) poate fi dovedită de către debitorul care o invocă prin orice mijloc de probă, dacă nu se prevede altfel;
c) nu poate fi cu titlu gratuit.

267. Remiterea de datorie:
a) făcută unuia dintre fideiusori liberează şi pe ceilalți fideiusori;
b) făcută fideiusorului liberează şi pe debitorul principal;
c) este un contract, iar nu un act juridic unilateral.

268. Remiterea de datorie:
a) este valabilă şi dacă este făcută prin testament;
b) convenită cu unul dintre fideiusori îi obligă pe ceilalți să garanteze pentru tot, cu includerea părții garantate de acesta, numai dacă au consimțit expres la exonerarea lui;
c) este un act juridic unilateral, deoarece nu presupune consimțământul debitorului.

269. Obligația se stinge prin plată:
a) dacă plata făcută unei persoane fără calitatea de a primi este ratificată de creditor;
b) dacă plata este făcută de debitor, cu bună-credință, unui creditor aparent, chiar dacă acesta din urmă cunoştea că cel care îi plăteşte nu îi datorează nimic;
c) atunci când creditorul primeşte o altă prestație decât cea datorată.

270. În materia plății:
a) debitorul care a executat prestația datorată nu poate cere restituirea invocând incapacitatea sa la data executării;
b) creditorul nu este obligat să refuze plata oferită de terț, chiar dacă debitorul s-a opus în prealabil acestei plăți;

c) plata efectuată unui creditor incapabil a o primi nu liberează pe debitor decât în măsura în care profită creditorului.

271. Contractul de fideiusiune este:
a) unilateral, solemn, cu titlu gratuit;
b) bilateral, consensual, cu titlu gratuit sau cu titlu oneros;
c) unilateral, consensual, cu titlu gratuit.

272. Beneficiul de diviziune:
a) poate fi invocat dacă fideiusorul cere ca urmărirea să se dividă pe ceilalți fideiusori;
b) poate fi invocat chiar dacă, prin convenție, s-a prevăzut clauza solidarității între fideiusori;
c) nu mai poate fi invocat dacă fideiusorul a renunțat la el.

273. În materia fideiusiunii:
a) contractul încheiat între fideiusor şi creditor, fără ştirea debitorului principal, nu este considerat valabil;
b) fideiusorul trebuie să aibă capacitatea de a se obliga;
c) fideiusiunea nu poate fi extinsă peste limitele în care a fost contractată.

274. În cadrul raportului juridic existent între AA în calitate de creditor, BB debitor principal şi CC fideiusor, dar şi creditor al lui AA:
a) BB se poate elibera față de AA, prin invocarea compensației între debitul principal şi datoria pe care AA o are față de CC;
b) numai AA poate invoca compensația între cele două creanțe;
c) nu se poate invoca compensația între datoria pe care AA o are față de CC şi datoria pe care CC o are în caltate de fideiusor, întrucât ambele datorii trebuie să fie principale.

275. Fideiusorul:
a) este obligat la cheltuielile de judecată şi de executare silită suportate de creditor în cadrul procedurilor împotriva debitorului principal, dar numai dacă creditorul l-a înştiințat din timp;
b) nu poate garanta obligații naturale;
c) nu poate garanta datorii viitoare sau condiționate.

276. Sunt condiții de admisibilitate a invocării beneficiului de discuțiune:
a) să nu fi început judecarea fondului procesului privind urmărirea fideiusorului;
b) bunurile debitorului indicate de fideiusor să se afle în raza teritorială a tribunalului județean în care locuieşte fideiusorul;
c) fideiusorul să avanseze cheltuielile necesare urmăririi bunurilor debitorului principal indicate.

277. În materie de fideiusiune:
a) fideiusorul este liberat prin simpla prelungire a termenului acordat de creditor debitorului principal;
b) decăderea din termen a debitorului principal produce efecte şi cu privire la fideiusor;
c) fideiusorul poate renunța anticipat la dreptul de informare şi la beneficiul excepției subrogației.

278. Fideiusorul:
a) care s-a obligat cu acordul debitorului poate cere acestuia restituirea tuturor sumelor plătite;
b) are un drept de regres împotriva debitorului principal doar în limita îmbogățirii acestuia, atunci când debitorul principal se liberează de obligație invocând incapacitatea sa;
c) care a plătit o datorie are acțiune împotriva debitorului principal care a plătit ulterior aceeaşi datorie, chiar dacă fideiusorul nu l-a înştiințat cu privire la plata făcută.

279. În materia fideiusiunii:
a) beneficiul de discuțiune este o facultate pe care legea o conferă fideiusorului;
b) acordarea unui termen debitorului principal, pentru executarea obligației sale, profită şi fideiusorului;
c) suntem în prezența fideiusiunii asimilate, atunci când o parte se angajează față de o persoană să acorde un împrumut unui terț.

280. Fideiusiunea se poate stinge:
a) când plata a fost făcută de către un terț care se subrogă în drepturile creditorului plătit;
b) în mod direct, ca rezultat al stingerii obligației principale;
c) prin remiterea de fideiusiune.

281. Fideiusorul nu poate invoca:
a) beneficiul de discuțiune, dacă s-a obligat solidar cu debitorul principal;
b) beneficiul de diviziune, dacă, prin convenție, s-a prevăzut clauza solidarității cu debitorul principal;
c) excepțiile personale ce decurg din contractul de fideiusiune.

282. Dreptul de retenție:
a) operează numai în materie mobiliară;
b) poate fi opus inclusiv creditorilor privilegiați și ipotecari ale căror garanții s-au născut anterior sau ulterior intrării lucrului în detenția retentorului;
c) nu conferă prerogativa urmăririi bunului în mâna altei persoane.

283. Pentru admiterea beneficiului de discuție:
a) trebuie ca fideiusorul să îl invoce cel mai târziu la termenul de judecată la care urmează a se pronunța hotărârea definitivă în procesul privind urmărirea începută împotriva lui;
b) este necesar ca fideiusorul să nu se fi obligat solidar cu debitorul principal;
c) este necesar ca fideiusorul să facă dovada că debitorul principal are în proprietate bunuri urmăribile, indiferent de locul situării acestora.

284. Fideiusorul care a plătit întreaga datorie:
a) pierde dreptul de regres împotriva debitorului principal dacă nu l-a înștiințat despre efectuarea plății, astfel încât și debitorul principal a efectuat plata;
b) nu are drept de regres împotriva debitorului principal, ori de câte ori a garantat fără știința acestuia;
c) nu poate obține obligarea creditorului să îi restituie ceea ce a plătit, dacă a pierdut dreptul de regres împotriva debitorului principal.

285. În materia fideiusiunii:
a) fideiusorul care plătește creditorului datoria are o acțiune în regres împotriva debitorului, dacă acesta din urmă nu l-a înștiințat, de îndată, că a efectuat el însuși plata;
b) fideiusorul care s-a obligat cu acordul debitorului nu se poate îndrepta împotriva acestuia înainte de a plăti;
c) fideiusorul se poate îndrepta împotriva debitorului înainte de a plăti, dacă din cauza culpei debitorului el suportă riscuri semnificativ mai mari decât în momentul în care s-a obligat.

286. Când sunt mai mulți debitori principali solidari pentru una și aceeași datorie:
a) fideiusorul care a garantat pentru toți are regres contra fiecărui debitor pentru întreaga sumă plătită;
b) fideiusorul care a garantat pentru toți are regres contra fiecărui debitor pentru suma plătită, corespunzătoare întinderii obligației care revine fiecăruia dintre aceștia;
c) dacă fideiusorul a achitat datoria fără să-i fi înștiințat pe debitori și mai înainte de a fi fost urmărit, pierde dreptul de regres împotriva acestora, dar poate cere creditorului restituirea banilor.

287. Riscul contractului este suportat de:
a) antreprenor, dacă lucrul confecționat piere înainte de predare;
b) vânzător, în contractele de vânzare cu plata prețului în rate;
c) vânzător, atunci când vânzarea s-a făcut sub condiție suspensivă, iar bunul a pierit fortuit numai parțial.

288. În materia plății:
a) debitorul unui bun individual determinat este liberat prin predarea acestuia în starea în care se afla la momentul nașterii obligației;
b) intră și obligația de a conserva lucrul până la predarea lucrului a cărui proprietate a fost strămutată;
c) intră și obligația debitorului de a-și executa obligațiile cu diligența unui bun posesor.

289. Ipoteca:
a) nu poate fi niciodată cedată separat de creanța pe care o garantează;
b) asupra unei universalități de bunuri se întinde asupra tuturor bunurilor cuprinse în aceasta;
c) se poate institui și pentru bunuri viitoare ale debitorului.

290. Ipoteca convențională:
a) poate garanta și o obligație care nu are ca obiect o sumă de bani;
b) trebuie încheiată în formă autentică, ca și actul din care rezultă creanța garantată;
c) este supusă acelorași condiții ca și dreptul de proprietate.

291. Dacă bunul ipotecat se înstrăinează:
a) terțul dobânditor răspunde cu acel bun pentru toate datoriile ipotecare;
b) terțul dobânditor nu este ținut de termenele de plată de care era ținut debitorul obligației ipotecare;
c) creditorul nu poate începe urmărirea silită asupra bunului dacă terțul dobânditor a stins creanța ipotecară.

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

§2. RĂSPUNSURI CORECTE

1.	c;	33.	a;	65.	b, c;	97.	b;	129.	b, c;
2.	b, c;	34.	b, c;	66.	c;	98.	a, b;	130.	a;
3.	a, b;	35.	b, c;	67.	b;	99.	a, c;	131.	b;
4.	b;	36.	b;	68.	a, b;	100.	b;	132.	b, c;
5.	a;	37.	a, c;	69.	c;	101.	a;	133.	b;
6.	c;	38.	b;	70.	a, b;	102.	a, c;	134.	b;
7.	a;	39.	c;	71.	c;	103.	a;	135.	b;
8.	a, c;	40.	b;	72.	c;	104.	b, c;	136.	a;
9.	c;	41.	a;	73.	a, b;	105.	a, b;	137.	a, c;
10.	c;	42.	b;	74.	a;	106.	b;	138.	a, c;
11.	c;	43.	b;	75.	c;	107.	a, b;	139.	b, c;
12.	b, c;	44.	b;	76.	a;	108.	a;	140.	a, b;
13.	a, c;	45.	a, b;	77.	b;	109.	a, c;	141.	c;
14.	c;	46.	c;	78.	a, c;	110.	a;	142.	a, c;
15.	a;	47.	b;	79.	c;	111.	a, c;	143.	b;
16.	b, c;	48.	b;	80.	a;	112.	a;	144.	b, c;
17.	a, c;	49.	a;	81.	a;	113.	a;	145.	a, c;
18.	c;	50.	b;	82.	a, b;	114.	c;	146.	a, c;
19.	c;	51.	b;	83.	c;	115.	c;	147.	a, b;
20.	b;	52.	a;	84.	c;	116.	a, c;	148.	b, c;
21.	b;	53.	a, c;	85.	c;	117.	c;	149.	a;
22.	b;	54.	b;	86.	b, c;	118.	a, b;	150.	a, c;
23.	a;	55.	b, c;	87.	a;	119.	a, b;	151.	a, c;
24.	a;	56.	a, b;	88.	b;	120.	a, c;	152.	a, c;
25.	b;	57.	b;	89.	a;	121.	c;	153.	a, b;
26.	c;	58.	a;	90.	c;	122.	c;	154.	a, b;
27.	b, c;	59.	b, c;	91.	c;	123.	b;	155.	a, c;
28.	b;	60.	c;	92.	a;	124.	a, b;	156.	a, b;
29.	b;	61.	a, b;	93.	b, c;	125.	b;	157.	b;
30.	c;	62.	a, c;	94.	a, b;	126.	c;	158.	b;
31.	b;	63.	c;	95.	a;	127.	b;	159.	c;
32.	a, c;	64.	a;	96.	a;	128.	c;	160.	a;

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

161. b;
162. a, b;
163. c;
164. a, b;
165. b;
166. b, c;
167. a, c;
168. a;
169. b;
170. a, c;
171. b, c;
172. b, c;
173. a, c;
174. a;
175. a, b;
176. a, c;
177. a, b;
178. a, c;
179. b, c;
180. b, c;
181. a, b;
182. a, c;
183. b;
184. c;
185. a, b;
186. a, b;
187. c;
188. a, c;
189. c;
190. a;
191. a, c;
192. b;
193. c;
194. a, b;
195. c;
196. a, c;
197. a;
198. c;
199. b, c;
200. b;
201. c;
202. a, b;
203. b, c;
204. a, c;
205. a, c;
206. c;
207. a;
208. a, c;
209. b;
210. a;
211. c;
212. a, b;
213. a, b;
214. a, b;
215. a;
216. a, c;
217. b;
218. b;
219. b, c;
220. b;
221. b, c;
222. c;
223. c;
224. a;
225. a, b;
226. c;
227. b, c;
228. b, c;
229. b, c;
230. a, c;
231. a;
232. b, c;
233. a;
234. a, c;
235. a, c;
236. a, b;
237. a, c;
238. b;
239. c;
240. a, c;
241. c;
242. a, b;
243. b;
244. a;
245. a, b;
246. c;
247. a, c;
248. a;
249. b, c;
250. a, b;
251. b;
252. c;
253. b;
254. a;
255. b;
256. b, c;
257. c;
258. a, c;
259. b;
260. a;
261. a;
262. c;
263. a;
264. a;
265. a;
266. a, b;
267. c;
268. a, b;
269. a, b;
270. a, c;
271. b;
272. a, c;
273. b, c;
274. c;
275. a;
276. a, c;
277. b;
278. a, b;
279. a, c;
280. c;
281. a, b;
282. c;
283. b;
284. a;
285. a, c;
286. a, c;
287. a, c;
288. a, b;
289. b, c;
290. a;
291. a, c.

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Secțiunea a 4-a. Contracte speciale

§1. TESTE GRILĂ

1. Prin contractul de vânzare:
a) se poate transmite numai dreptul de proprietate asupra unui bun;
b) în afară de dreptul de proprietate asupra unui bun, nu pot fi transmise şi alte drepturi reale sau de creanță;
c) în afară de dreptul de proprietate asupra unui bun, pot fi transmise prin intermediul acestui contract şi drepturi de creanță.

2. Prin contractul de vânzare:
a) este posibilă vânzarea unei moşteniri, ce include o universalitate de drepturi şi obligații;
b) nu este posibilă vânzarea dreptului de superficie;
c) este posibilă vânzarea dreptului de uzufruct.

3. Contractul de vânzare se caracterizează prin următoarele trăsături:
a) este întotdeauna un contract consensual;
b) este un contract comutativ;
c) este un contract translativ de proprietate, cu titlu oneros şi solemn.

4. Vânzarea:
a) nu se caracterizează întotdeauna prin reciprocitatea şi interdependența obligațiilor ce revin celor două părți;
b) este susceptibilă de invocarea excepției de neexecutare a contractului (*exceptio non adimpleti contractus*);
c) se caracterizează prin aceea că oricare dintre obligațiile uneia dintre părți îşi are cauza în obligația celeilalte părți.

5. Vânzarea terenurilor:
a) este întotdeauna un contract solemn;
b) de principiu, este un contract solemn;
c) se sancționează cu nulitatea absolută sau relativă, după caz, atunci când nu este respectată condiția de formă necesară.

6. Vânzarea terenurilor:
a) constituie o excepție de la regula consensualismului;
b) nu constituie o excepție de la regula consensualismului;
c) necesită aceeaşi condiție de formă ca şi contractul de schimb având ca obiect terenuri.

7. Dacă s-a intenționat cumpărarea unui teren pe care este amplasată o clădire de birouri şi s-a încheiat doar un înscris sub semnătură privată:
a) dacă acesta este atestat la avocat, primind dată certă, va fi valabil ca vânzare;
b) acesta valorează promisiune bilaterală de vânzare-cumpărare cu privire la teren, prin intermediul conversiunii;
c) vânzarea clădirii de birouri este valabilă prin simplul acord de voință al celor două părți.

8. Vânzarea:
a) poate avea şi caracter aleatoriu;
b) este, în principiu, un contract cu titlu oneros;
c) este, în principiu, consensuală.

9. În cazul vânzării autovehiculelor folosite:
a) este vorba despre un contract consensual;
b) ne aflăm în fața unei excepții de la caracterul consensual al vânzării;
c) cerința respectării formalităților de înregistrare este prevăzută *ad validitatem*.

10. Convenția expresă a părților potrivit căreia valabilitatea contractului de vânzare depinde de încheierea sa în formă autentică:
a) nu este valabilă;
b) este valabilă, în temeiul libertății contractuale, dar trebuie să rezulte neechivoc din probe;
c) are semnificația amânării încheierii contractului până la îndeplinirea cerinței convenite.

11. Vânzarea alternativă:
a) nu este posibilă;
b) este permisă de lege;
c) presupune ipoteza în care vânzarea are ca obiect două sau mai multe lucruri dintre care, la alegerea celui îndreptățit, se va vinde doar unul, două sau mai multe.

12. În cazul contractului de vânzare alternativă:
a) acesta este nul, nefiind permisă de lege o astfel de operațiune;
b) dacă nu există stipulație expresă potrivit căreia alegerea o face cumpărătorul, atunci aceasta revine vânzătorului, ca debitor al obligației;
c) dacă piere unul dintre bunurile alternativ prevăzute *in obligatione*, debitorul (vânzătorul) îl datorează pe celălalt.

13. Dacă vânzarea nu este pură și simplă:
a) transferul proprietății nu are loc decât la împlinirea termenului sau la realizarea condiției, indiferent dacă părțile au amânat sau nu transferul dreptului convenit în funcție de acestea;
b) aprecierea condițiilor de validitate se va face în raport cu data încheierii contractului, astfel că, dacă survine o lege nouă care ar conține anumite restricții, dreptul dobândit de cumpărătorul sub condiție suspensivă rămâne câștigat;
c) actele de dispoziție pe care cumpărătorul le-a încheiat *pendente conditione* se validează în mod retroactiv, dacă se realizează condiția suspensivă.

14. În materia contractului de vânzare:
a) clauzele neclare referitoare la obligațiile vânzătorului se interpretează în contra vânzătorului;
b) dacă cumpărătorul nu își îndeplinește obligația de a prelua bunul mobil, vânzătorul are dreptul de a depune lucrul vândut într-un depozit, pe cheltuiala și la dispoziția cumpărătorului;
c) dacă terțul desemnat de către părțile contractului nu poate sau nu vrea să determine prețul, în toate cazurile, instanța de judecată este competentă să determine prețul sau persoana altui terț care să stabilească prețul.

15. Dacă părțile unui contract de vânzare au prevăzut că „neîndeplinirea de către una dintre părți a obligației asumate atrage rezolvirea de plin drept a contractului", rezoluțiunea va opera:
a) de plin drept;
b) fără punerea în întârziere;
c) fără acordarea unui termen de grație.

16. Sunt inalienabile:
a) bunurile din domeniul public și privat al statului;
b) bunurile proprietate publică de interes local;
c) bunurile din domeniul privat al statului și al unităților teritoriale.

17. Inalienabilitatea convențională a unui bun:
a) este interzisă întotdeauna de lege;
b) este valabilă dacă este justificată de un interes serios și legitim;
c) este valabilă numai când se referă la un bun (*ut singuli*) din masa succesorală ce face obiectul unei înstrăinări.

18. Inalienabilitatea:
a) poate opera și prin convenție, fără a se impune vreo restricție;
b) operează sub sancțiunea nulității absolute în ceea ce privește bunurile proprietate publică;
c) instituită prin convenție are caracter temporar.

19. În materie de vânzare:
a) este nul absolut contractul de vânzare a unei cote-părți din dreptul de proprietate asupra unui bun, dacă cumpărătorul este magistrat, iar dreptul dobândit este un drept litigios de competența instanței în care acesta își desfășoară activitatea;
b) vânzătorul nu este obligat să garanteze contra evicțiunii pe dobânditorul subsecvent al bunului;
c) cumpărătorul unui bun mobil este de drept în întârziere cu privire la obligațiile sale, dacă la scadență a preluat bunul, dar nu a plătit prețul.

20. În materie de vânzare, nu pot deveni cesionari de drepturi litigioase:
a) judecătorii și procurorii care își exercită funcția în raza judecătoriei competente să judece cauza privind aceste drepturi;
b) avocații care își exercită profesia în raza tribunalului competent să judece cauza privind aceste drepturi;
c) judecătorii care își exercită funcția în raza curții de apel competente să judece cauza privind aceste

drepturi, chiar dacă ele au fost dobândite în vederea îndestulării unei creanțe care s-a născut înainte ca dreptul să devină litigios.

21. Tutorii pot cumpăra bunurile persoanelor de sub tutela lor dacă:
a) cel ocrotit a devenit major;
b) tutela a încetat, iar tutorele a fost descărcat de gestiune;
c) s-a dispus de aceste bunuri de către un minor care a împlinit vârsta de 14 ani, cu avizul consiliului de familie.

22. Incapacitatea mandatarului de a cumpăra bunurile pe care a fost însărcinat a le vinde:
a) se sancționează cu nulitatea absolută a actului;
b) nu operează dacă din cuprinsul actului rezultă că nu există posibilitatea unui conflict de interese;
c) nu poate fi înlăturată prin voința părților, fiind o incapacitate legală absolută.

23. Dacă bunul ce face obiectul vânzării este determinat individual (*res certa*):
a) transferul proprietății operează, de regulă, la momentul încheierii contractului;
b) transferul riscurilor coincide cu momentul transferului de proprietate;
c) transferul proprietății şi al riscurilor pieirii lui operează la fel ca în ipoteza bunurilor determinate generic.

24. Dacă bunurile ce fac obiectul vânzării sunt determinate generic:
a) în caz de pieire până la individualizare, vânzătorul va fi ținut să predea cumpărătorului bunuri de aceeaşi cantitate şi calitate cu cele pierite;
b) are loc transferul riscurilor pieirii fortuite până la individualizare;
c) transferul proprietății operează, de regulă, în momentul predării.

25. În cazul vânzării bunului viitor:
a) contractul este nul, nefiind permisă de lege o astfel de operațiune;
b) transferul proprietății are loc la data realizării bunului, dacă acesta este individual determinat;
c) atunci când cumpărătorul şi-a asumat riscul nerealizării acestuia, încheind un contract aleatoriu, acesta va suporta şi riscurile legate de caracterul aleatoriu al contractului.

26. Acțiunea vânzătorului pentru complinirea prețului şi a cumpărătorului pentru scăderea prețului în cazul vânzării bunurilor imobile se prescriu în termen de:
a) 1 an de la încheierea contractului;
b) 3 ani de la încheierea contractului;
c) 6 luni de la încheierea contractului.

27. Contractul de vânzare nu produce niciun efect atunci când:
a) bunul viitor nu se realizează decât parțial;
b) bunul viitor nu se realizează, chiar şi atunci când cumpărătorul şi-a asumat riscul nerealizării lui;
c) la momentul vânzării lucrului, acesta era pierit integral.

28. În materie de vânzare, determinarea prețului se poate realiza:
a) la cererea oricăreia dintre părți, în termen de 6 luni de la încheierea contractului, de către un expert numit de instanță, în camera de consiliu, prin încheiere definitivă;
b) la cererea oricăreia dintre părți, în termen de 6 luni de la încheierea contractului, direct de către preşedintele instanței, prin încheiere definitivă pronunțată în camera de consiliu;
c) prin aplicarea prețului mediu de piață din ziua încheierii contractului, în cazul bunurilor al căror preț este stabilit pe o piață organizată.

29. Este anulabilă:
a) vânzarea al cărei preț este fictiv;
b) vânzarea al cărei preț nu a fost determinat în termen de un an de la data încheierii contractului de vânzare;
c) vânzarea bunului individual determinat, pierit în întregime la data vânzării.

30. Vânzarea poate avea ca obiect:
a) un bun proprietate publică a oraşului;
b) resursele naturale ale platoului continental, dacă s-a dispus astfel prin hotărâre de Guvern;
c) un bun proprietate privată a statului.

31. Vânzarea este lovită de nulitate absolută dacă:
a) bunul ce face obiectul contractului dispare până la momentul predării lui;

b) lucrul nu există la încheierea contractului, dar poate exista în viitor;
c) lucrul avut în vedere la momentul încheierii contractului nu a existat în realitate.

32. Contractul de vânzare poate avea ca obiect:
a) o moştenire nedeschisă;
b) dreptul de uz;
c) cota ideală din dreptul asupra unei universalități.

33. Vânzarea nu poate avea ca obiect:
a) un bun proprietate publică a unității administrativ-teritoriale;
b) terenul ce ar face obiectul unei clauze de inalienabilitate prin voința părților;
c) un bun proprietate privată a oraşului.

34. În materie de vânzare:
a) promisiunea unilaterală de vânzare-cumpărare dă naştere la un drept de creanță şi la o obligație de a face;
b) obligația de a cumpăra asumată în cadrul unei promisiuni de cumpărare a unui bun individual determinat se consideră stinsă dacă, înainte ca promisiunea să fi fost executată, creditorul său înstrăinează sau constituie un drept real asupra bunului;
c) promisiunea unilaterală de vânzare-cumpărare dă naştere unei obligații de a da în sarcina promitentului-vânzător şi unui drept de creanță în patrimoniul promitentului-cumpărător.

35. În materia promisiunii de vânzare:
a) dacă una dintre părți refuză încheierea contractului în mod nejustificat, cealaltă parte poate solicita pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de contract, în termenul de prescripție de 6 luni de la data încheierii promisiunii;
b) în lipsă de stipulație contrară, sumele plătite în temeiul promisiunii de vânzare reprezintă avans din prețul vânzării;
c) în cazul în care vânzarea ce urmează a se încheia are ca obiect un teren, promisiunea bilaterală de vânzare-cumpărare trebuie să îmbrace forma autentică *ad validitatem*.

36. Predarea, la foarte scurt timp după încheierea unei promisiuni bilaterale de vânzare-cumpărare, a bunului ce formează obiectul acestuia către cel ce urmează să îl cumpere:
a) constituie o cauză care justifică repunerea în termenul de prescripție extinctivă a dreptului de a cere încheierea contractului de vânzare;
b) reprezintă executarea obligației de a da;
c) întrerupe cursul prescripției extinctive a dreptului celui ce urmează să cumpere de a cere încheierea contractului de vânzare.

37. În materia pactului de opțiune privind contractul de vânzare:
a) înainte de expirarea termenului de opțiune, vânzătorul poate dispune de bunul ce formează obiectul pactului, sub sancțiunea plății de daune-interese la cererea cumpărătorului;
b) înainte de data exercitării opțiunii operează o clauză de inalienabilitate temporară a bunului;
c) atunci când se strămută drepturi reale ce urmează a fi înscrise în cartea funciară, pactul trebuie încheiat în formă autentică.

38. În materia pactului de opțiune privind contractul de vânzare:
a) lipsa notării pactului privind un drept tabular în cartea funciară conferă beneficiarului doar dreptul de a solicita daune-interese în cazul în care dreptul a fost înstrăinat de titularul său;
b) pactul trebuie să conțină toate elementele contractului pe care părțile intenționează să îl încheie;
c) sumele plătite în temeiul promisiunii nu reprezintă avans din prețul convenit.

39. Promisiunea unilaterală de vânzare:
a) dă naştere unei obligații de a da în sarcina vânzătorului;
b) este un act juridic unilateral a cărui neexecutare dă dreptul celeilalte părți să solicite pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de titlu;
c) dă naştere unei acțiuni ce se prescrie în termen de 6 luni de la data la care contractul trebuia încheiat.

40. În cazul pactului de opțiune, obligația promitentului:
a) se consideră o ofertă irevocabilă atunci când părțile convin ca una dintre ele să rămână legată de propria sa declarație de voință, iar cealaltă să o poată accepta sau refuza;

b) este asumată printr-un contract ce devine caduc prin moartea sau punerea sub interdicție a promitentului;
c) este irevocabilă.

41. Promisiunea unilaterală de vânzare poate fi asumată:
a) numai de vânzător;
b) de cumpărător;
c) de vânzător sau de cumpărător.

42. La încheierea unei promisiuni bilaterale de vânzare-cumpărare a unui teren forestier:
a) trebuie respectată forma autentică, sub sancțiunea nulității actului;
b) este obligatorie respectarea dreptului de preempțiune al coproprietarilor;
c) se naşte o obligație de a da în sarcina promitentului-vânzător.

43. Dacă la încheierea unei promisiuni bilaterale de vânzare-cumpărare părțile au prevăzut o clauză de dezicere:
a) consimțământul poate fi revocat unilateral de către oricare dintre părți;
b) în caz de dezicere, instanța poate pronunța o hotărâre care să țină loc de contract;
c) aceasta se aplică şi în cazul arvunei, dacă dezicerea este expres prevăzută.

44. Pactul de preferință:
a) este interzis de lege;
b) este translativ de proprietate;
c) permite transmiterea dreptului beneficiarului dacă acesta nu are caracter *intuitu personae.*

45. Beneficiarul pactului de preferință în frauda căruia s-a încheiat contractul de vânzare:
a) va putea solicita daune-interese compensatorii promitentului;
b) are deschisă calea acțiunii în revendicare împotriva terțului dobânditor;
c) nu poate solicita anularea contractului, chiar dacă dovedeşte complicitatea la fraudă a terțului dobânditor.

46. Pactul de preferință este o promisiune afectată de o condiție:
a) cazuală;
b) pur potestativă;
c) simplă potestativă.

47. Promisiunea bilaterală de vânzare:
a) nu dă naştere unor obligații cu executare succesivă;
b) dă dreptul promitentului-cumpărător numai la daune-interese în cazul înstrăinării lucrului către o terță persoană;
c) dă dreptul promitentului-cumpărător de a obține o hotărâre care să țină loc de contract, chiar dacă lucrul a fost înstrăinat către o terță persoană.

48. În cazul promisiunii unilaterale de vânzare, obligația promitentului:
a) este asumată printr-un contract ce devine caduc prin moartea sau punerea sub interdicție a promitentului;
b) se stinge în termenul de prescripție de 6 luni de la data la care contractul trebuia încheiat;
c) este irevocabilă.

49. Dacă în cadrul unei promisiuni bilaterale de vânzare-cumpărare s-a prevăzut o clauză de dezicere în favoarea ambelor părți:
a) revocarea consimțământului cumpărătorului duce la pierderea arvunei, chiar dacă părțile nu au convenit expres acest lucru;
b) revocarea unilaterală a consimțământului vânzătorului nu dă dreptul instanței la a mai pronunța o hotărâre care să țină loc de contract;
c) revocarea consimțământului cumpărătorului duce la pierderea arvunei numai dacă se prevede expres acest lucru.

50. Clauzele îndoielnice ale contractului de vânzare se interpretează:
a) în favoarea vânzătorului;
b) în contra cumpărătorului;
c) în favoarea cumpărătorului.

51. În contractele de vânzare:
a) vânzarea bunului cu privire la care există un drept de preempțiune către un terț este valabilă numai sub condiția suspensivă a neexercitării dreptului de preempțiune de către preemptor;
b) vânzătorul are obligația de a preda titlurile şi documentele privitoare la proprietatea ori folosința bunului;

c) în situația în care bunul prezintă vicii ascunse, iar cumpărătorul optează pentru rezoluțiunea contractului, instanța poate dispune, din oficiu, obligarea vânzătorului la înlocuirea bunului vândut cu un bun de același fel, chiar dacă vânzătorul se opune la această măsură.

52. În materia contractului de vânzare:
a) cumpărătorul nu poate cere atât executarea în natură a obligației principale, cât și plata de penalități, afară de cazul în care penalitatea a fost stipulată pentru neexecutarea obligațiilor la timp sau în locul stabilit;
b) în cazul vânzării pe încercate, contractul se consideră încheiat în momentul realizării condiției suspensive a încercării lucrului de către cumpărător;
c) în cazul vânzării cu opțiune de răscumpărare, opțiunea nu poate fi stipulată pentru un termen mai mare de 5 ani, sub sancțiunea nulității clauzei de răscumpărare.

53. Dacă lucrul vândut nu poate fi localizat la momentul încheierii contractului:
a) obligația de predare se execută la domiciliul cumpărătorului;
b) obligația de predare se execută la domiciliul vânzătorului;
c) obligația de predare se execută la oricare dintre domiciliile părților.

54. În materia contractului de vânzare:
a) prin preț serios se înțelege acel preț pe care părțile nu l-au stabilit în mod fictiv, ci în scopul de a-l plăti în realitate;
b) prețul fictiv atrage nulitatea absolută a contractului;
c) în cazul prețului derizoriu, contractul este nul ca vânzare, dar poate subzista ca donație directă.

55. În caz de neexecutare totală sau parțială, din culpa vânzătorului, cumpărătorul poate opta între:
a) rezoluțiunea contractului;
b) cumpărarea unor bunuri nefungibile de același gen pe cheltuiala vânzătorului;
c) obligarea vânzătorului la executarea în natură a contractului.

56. În materia contractului de vânzare:
a) cumpărătorul are dreptul să refuze plata cheltuielilor efectuate de vânzător până la predarea bunului, dacă această obligație este îndeplinită după punerea sa în întârziere;
b) vânzătorul poate solicita rezoluțiunea contractului, dacă cumpărătorul nu își execută obligația de luare în primire a lucrului vândut;
c) vânzătorul răspunde pentru pierderea lucrului, dacă bunul nu se predă la momentul vânzării.

57. Din momentul dobândirii dreptului de proprietate, cumpărătorul:
a) suportă și riscul pieirii fortuite a lucrului, doar în cazul în care bunul a fost predat sau a fost pus în întârziere privind obligația de preluare a bunului;
b) potrivit regulii generale *res perit domino*, cumpărătorul suportă automat și riscul pieirii lucrului;
c) suportă și riscul pieirii lucrului, dacă vânzătorul a dovedit existența unei cauze străine, nu era pus în întârziere cu privire la obligația de a preda lucrul, iar lucrul ar fi pierit și la cumpărător, chiar dacă bunul ar fi fost predat la termen.

58. În materia contractului de vânzare:
a) clauza prin care vânzătorul își rezervă dreptul de proprietate asupra bunului până la plata integrală a prețului este valabilă chiar dacă bunul a fost predat;
b) termenul suspensiv nu amână prin el însuși transferul proprietății, ci este necesar ca părțile să fi prevăzut în mod expres în contract acest efect;
c) dacă lucrul vândut era pierit în parte la momentul încheierii contractului, cumpărătorul poate solicita doar reducerea proporțională a prețului.

59. Este lovită de nulitate relativă:
a) vânzarea unui bun despre care cumpărătorul a considerat cu bună-credință că aparține vânzătorului, dacă părțile au convenit ca proprietatea să se strămute cumpărătorului odată cu încheierea contractului;
b) vânzarea unui bun despre care ambele părți știau că este proprietatea altei persoane;
c) vânzarea bunului al cărui transfer de proprietate este amânat la un moment ulterior încheierii contractului, dacă vânzătorul nu a devenit proprietarul lucrului.

60. Vânzarea:
a) este pe încercate atunci când se încheie sub condiție suspensivă ce se consideră întotdeauna îndeplinită dacă cumpărătorul nu a declarat că bunul

este nesatisfăcător în termen de 30 de zile de la predarea acestuia;
b) bunului altuia strămută de drept proprietatea la cumpărător la momentul ratificării actului de către proprietar;
c) este anulabilă pentru preț lezionar.

61. Contractul de vânzare prin care unul dintre coindivizari vinde întregul bun aflat în indiviziune:
a) va fi declarat nul absolut la cererea oricărui coindivizar;
b) rămâne fără efecte dacă acțiunea în revendicare introdusă de unul dintre coindivizari este admisă;
c) poate fi rezolvit la cererea cumpărătorului, în cazul în care acesta nu ar fi cumpărat dacă ar fi ştiut că nu va dobândi proprietatea întregului bun.

62. Vânzarea bunului mobil:
a) rămâne valabilă pentru posesorul dobânditor de bună-credință, chiar şi atunci când bunul a fost anterior vândut unei alte persoane;
b) este lovită de nulitate relativă atunci când bunul a fost vândut succesiv la două persoane, iar cel de-al doilea cumpărător era în cunoştință de cauză cu privire la calitatea de proprietar a vânzătorului;
c) este lovită de nulitate absolută atunci când bunul a fost vândut succesiv la două persoane, iar vânzătorul cu rea-credință a ascuns celui de-al doilea cumpărător lipsa calității sale de proprietar.

63. În cazul vânzării lucrului altuia:
a) adevăratul proprietar poate solicita anularea contractului, chiar dacă vânzătorul a fost de bună-credință;
b) cumpărătorul nu mai poate solicita anularea contractului dacă între timp vânzătorul a devenit proprietarul lucrului;
c) adevăratul proprietar poate solicita constatarea nulității contractului dacă atât cumpărătorul, cât şi vânzătorul au fost de rea-credință.

64. Vânzarea lucrului proprietatea exclusivă a altei persoane:
a) este lovită de nulitate absolută ori de câte ori vânzătorul este de rea-credință;
b) este anulabilă dacă ambele părți au fost în eroare asupra calității de proprietar al bunului;
c) este valabilă dacă cumpărătorul este de bună-credință, chiar dacă bunul face parte din domeniul public al unității administrativ-teritoriale.

65. În materia vânzării pe încercate:
a) aceasta se încheie întotdeauna sub condiție suspensivă;
b) aceasta permite părților să stabilească durata încercării;
c) riscul pieirii bunului este suportat de cumpărător după încheierea contractului, până la îndeplinirea condiției.

66. Atunci când transferul dreptului de proprietate este amânat la un moment ulterior:
a) intervine sancțiunea rezoluțiunii contractului, în cazul în care vânzătorul nu a devenit proprietarul lucrului;
b) contractul de vânzare este lovit de nulitate absolută atunci când vânzătorul nu devine proprietarul lucrului;
c) intervine sancțiunea nulității relative, care poate fi invocată numai de cumpărător, atunci când vânzătorul nu devine proprietarul lucrului.

67. În ceea ce priveşte riscul pieirii fortuite a bunului în materia contractului de vânzare:
a) până la predarea bunului, riscul este suportat de către vânzător;
b) părțile pot conveni ca riscul pieirii fortuite a bunului să fie suportat de către cumpărător înainte de predare;
c) cumpărătorul este răspunzător de pieirea bunului de la momentul transmiterii proprietății.

68. Riscul contractului de vânzare în care transferul proprietății este afectat de o condiție suspensivă este suportat de:
a) cumpărător, dacă lucrul piere total *pendente conditione*;
b) vânzător, dacă lucrul piere total *pendente conditione*;
c) vânzător, dacă lucrul piere parțial *pendente conditione.*

69. În cazul contractului de vânzare a unui bun cert, riscul contractului este suportat de către:
a) debitorul obligației imposibil de executat;
b) cel ce avea calitatea de proprietar la momentul pieirii fortuite a lucrului;

c) vânzător, dar numai atunci când a fost pus în întârziere cu privire la neîndeplinirea obligației de predare şi nu dovedeşte că bunul ar fi pierit şi la cumpărător.

70. Termenul stipulat de părți într-un contract de vânzare:
a) amână întotdeauna transferul proprietății până la împlinirea acestuia;
b) amână atât transferul dreptului de proprietate, cât şi executarea obligației de predare;
c) amână numai executarea obligației de predare, în lipsă de stipulație contrară.

71. În cazul vânzării lucrului altuia, adevăratul proprietar:
a) poate intenta acțiunea în nulitatea contractului, chiar dacă cumpărătorul a fost de bună-credință;
b) are deschisă numai acțiunea în revendicare;
c) poate solicita nulitatea contractului, dacă cumpărătorul şi vânzătorul au încheiat contractul în cunoştință de cauză şi nu au amânat transferul proprietății pentru un moment ulterior încheierii contractului.

72. Dacă cumpărătorul s-a aflat în eroare asupra calității de proprietar a vânzătorului:
a) contractul este valabil dacă vânzarea a fost ratificată de adevăratul proprietar;
b) contractul este anulabil, chiar dacă vânzătorul a devenit proprietarul lucrului după vânzare;
c) contractul este lovit de nulitate absolută.

73. Predarea lucrului vândut constituie:
a) o obligație principală a vânzătorului;
b) o obligație de a da;
c) o obligație materializată întotdeauna printr-o acțiune.

74. În cazul bunurilor generice, în lipsa unei clauze exprese referitoare la calitatea acestora, vânzătorul are alegerea în a preda:
a) o cantitate mai mare de bunuri de calitate inferioară;
b) o cantitate mai mică de bunuri de calitate superioară;
c) aceeaşi cantitate de bunuri de calitate mijlocie.

75. Dacă obligația de predare este îndeplinită cu întârziere, de regulă, cumpărătorul are dreptul:
a) să refuze plata cheltuielilor efectuate de vânzător până la predarea lucrului;
b) să solicite daune-interese după punerea în întârziere a debitorului;
c) să solicite rezoluțiunea contractului.

76. Obligația de predare:
a) nu include şi obligația de a conserva bunul până la predare;
b) este similară obligației de transfer al dreptului de proprietate;
c) se întinde şi asupra accesoriilor bunului.

77. În caz de neexecutare totală sau parțială a obligației de predare a bunului:
a) cumpărătorul nu poate solicita repararea sau înlocuirea bunului, ci numai restituirea prețului şi plata de daune;
b) cumpărătorul nu poate solicita, de regulă, şi executarea în natură şi plata de penalități;
c) cumpărătorul poate solicita rezoluțiunea contractului, chiar dacă prețul bunului vândut nu a fost încă plătit.

78. În materie de vânzare, principiul *res perit debitori* se aplică astfel:
a) riscul este suportat de către vânzător până la predare, dacă prin lege sau convenția părților nu se dispune altfel;
b) în cazul lucrurilor de gen limitat care nu există la momentul încheierii contractului, riscul pieirii fortuite cade în sarcina vânzătorului până la momentul individualizării bunurilor;
c) cumpărătorul este întotdeauna răspunzător de pieirea bunului de la momentul încheierii contractului.

79. În cazul vânzării unui bun individual determinat, riscul contractului este suportat de:
a) cumpărător, ori de câte ori prin convenția părților se prevede astfel;
b) cumpărător, chiar dacă vânzătorul nu şi-a îndeplinit obligația de predare efectivă a bunului;
c) cumpărător, dacă a fost pus în întârziere cu privire la luarea în primire a bunului, chiar dacă dovedeşte că bunul ar fi pierit şi dacă obligația de preluare ar fi fost executată la timp.

80. Dacă printr-un contract de vânzare s-a convenit ca predarea autoturismului vândut să se realizeze în termen de o lună de la încheierea acestuia la sediul cumpărătorului, sub sancțiunea plății

unei penalităţi pentru neexecutarea obligaţiei în cuantum de 10.000 lei, iar obligaţia de predare nu a fost îndeplinită de vânzător, în mod culpabil, cumpărătorul are următoarele opţiuni:
a) să solicite obligarea vânzătorului la executarea obligaţiei de predare a autoturismului şi la plata penalităţii de 10.000 lei;
b) să solicite obligarea vânzătorului la executarea obligaţiei de predare a autoturismului şi la plata de daune-interese pentru prejudiciul creat prin neexecutare;
c) să solicite rezoluţiunea contractului cu obligarea vânzătorului la restituirea preţului plătit şi la plata penalităţii de 10.000 lei.

81. În materia vânzării:
a) clauza prin care părţile convin înlăturarea răspunderii vânzătorului pentru evicţiune nu îl exonerează pe acesta de obligaţia restituirii preţului vânzării, în toate cazurile;
b) atunci când se vinde un imobil determinat, fără a se indica suprafaţa, pentru un preţ total, cumpărătorul poate cere reducerea preţului pe considerentul că suprafaţa este mai mică decât a crezut la momentul vânzării;
c) vânzătorul care a cunoscut cauza evicţiunii la data încheierii contractului, dar nu a comunicat-o cumpărătorului, este dator să restituie, pe lângă preţul vânzării, şi sporul de valoare acumulat de bun până la data evicţiunii.

82. În materia contractului de vânzare:
a) numai promitentul-cumpărător al promisiunii bilaterale de vânzare-cumpărare poate să solicite instanţei de judecată să pronunţe o hotărâre care să ţină loc de titlu;
b) dacă la momentul vânzării bunul individual determinat pierise în parte, cumpărătorul care nu cunoştea acest fapt în momentul vânzării poate cere numai reducţiunea proporţională a preţului;
c) clauza care limitează răspunderea pentru vicii ascunse este nulă în privinţa viciilor pe care vânzătorul le-a cunoscut ori trebuia să le cunoască la data încheierii contractului.

83. În contractul de vânzare:
a) garanţia pentru evicţiune ce provine din fapte imputabile vânzătorului este datorată numai dacă aceste fapte s-au ivit anterior vânzării;
b) obligaţia de garanţie contra evicţiunii este indivizibilă între debitori;
c) vânzătorul nu este obligat să garanteze contra evicţiunii faţă de dobânditorul subsecvent al bunului, în cazul în care dobândirea este cu titlu gratuit.

84. În caz de evicţiune totală, cumpărătorul unui bun a cărui valoare a sporit ulterior încheierii contractului de vânzare poate solicita de la vânzător:
a) preţul vânzării, sporul de valoare dobândit de bun între momentul încheierii contractului şi producerea evicţiunii şi câştigurile nerealizate din cauza evicţiunii;
b) preţul vânzării, sporul de valoare acumulat până la data evicţiunii, precum şi toate cheltuielile de judecată ocazionate de procesul cu terţul evingător;
c) preţul vânzării, sporul de valoare dobândit de bun între momentul încheierii contractului şi producerea evicţiunii, precum şi toate cheltuielile pentru lucrările efectuate în legătură cu bunul, chiar şi cele voluptuarii, indiferent de buna sau reaua-credinţă a vânzătorului.

85. În contractul de vânzare:
a) clauza prin care se stipulează că vânzătorul nu răspunde de evicţiunea cauzată ulterior vânzării prin faptul său personal este considerată nescrisă;
b) în cazul garanţiei contra evicţiunii rezultând din fapte personale, obligaţia negativă a vânzătorului de a nu-l tulbura pe cumpărător în liniştita folosinţă a lucrului este de esenţa vânzării;
c) vânzătorul este obligat să garanteze contra evicţiunii faţă de orice dobânditor subsecvent al bunului, dar numai dacă dobândirea este cu titlu oneros.

86. Obligaţia de garanţie a vânzătorului contra evicţiunii rezultând din fapta unui terţ:
a) există indiferent dacă vânzătorul a cunoscut sau nu cauza evicţiunii;
b) există indiferent dacă este vorba despre o tulburare de drept sau de fapt;
c) se transmite succesorilor universali sau cu titlu universal ai vânzătorului.

87. În materie de vânzare, obligaţia de garanţie pentru evicţiune operează astfel:
a) dacă bunul vândut a aparţinut în cote-părţi mai multor persoane, iar în urma producerii evicţiunii cumpărătorul are dreptul la o sumă de bani, acesta va putea urmări pe fiecare vânzător doar pentru partea sa;

b) rezoluțiunea contractului poate fi cerută în caz de evicțiune parțială de către cumpărător numai dacă demonstrează că pierderea suferită este atât de însemnată încât, dacă ar fi cunoscut evicțiunea, nu ar mai fi încheiat contractul;
c) dacă s-a convenit că vânzătorul nu datorează nicio garanție, este înlăturată şi răspunderea sa pentru evicțiunea cauzată ulterior vânzării prin faptul său personal.

88. Când lucrul este afectat de vicii, cumpărătorul poate opta:
a) pentru restituirea lucrului şi returnarea prețului plătit;
b) numai pentru restituirea lucrului;
c) numai pentru primirea prețului înapoi.

89. Dacă bunul este afectat de vicii, cumpărătorul poate exercita:
a) o acțiune estimatorie;
b) numai o acțiune redhibitorie;
c) două acțiuni ce pot fi formulate concomitent.

90. În caz de evicțiune totală, vânzătorul are obligația:
a) să restituie prețul primit de la cumpărător în limita valorii dobândite de lucru după înstrăinare;
b) să plătească cumpărătorului cheltuielile determinate de încheierea şi executarea contractului;
c) să restituie cheltuielile voluptuarii, chiar şi dacă a fost de bună-credință.

91. Clauzele de agravare a răspunderii vânzătorului pentru fapte proprii:
a) sunt nule;
b) sunt limitate;
c) sunt permise întrucât legea nu prevede limitări.

92. În materia obligației de garanție a vânzătorului:
a) cumpărătorul poate invoca nulitatea absolută a contractului de vânzare dacă dovedeşte existența viciilor ascunse;
b) în caz de evicțiune parțială, dacă vânzarea este menținută, vânzătorul trebuie să restituie cumpărătorului, cu titlu de despăgubire, valoarea părții de care a fost evins şi nu parte din preț proporțională cu această valoare;
c) vânzătorul datorează garanție şi pentru viciile apărute după predarea lucrului, dar numai dacă acestea îşi au cauza producerii anterior acestui moment.

93. Dacă bunul cumpărat este impropriu întrebuințării după destinație, cumpărătorul:
a) poate cere anularea contractului;
b) poate solicita restituirea prețului;
c) poate solicita despăgubiri vânzătorului pentru vicii.

94. Dacă lucrul piere datorită viciilor ascunse, vânzătorul va fi obligat:
a) la restituirea prețului, a cheltuielilor făcute de cumpărător cu ocazia vânzării şi la daune-interese, dacă a fost de rea-credință;
b) doar la restituirea prețului;
c) la restituirea prețului, a cheltuielilor făcute de cumpărător cu ocazia vânzării şi la daune-interese, chiar dacă a fost de bună-credință.

95. Garanția pentru evicțiune nu poate fi opusă:
a) succesorilor universali ai vânzătorului;
b) vânzătorului care a vândut lucrul altuia şi apoi l-a moştenit pe adevăratul proprietar;
c) succesorilor cu titlu particular ai vânzătorului.

96. În temeiul obligației vânzătorului de garanție contra viciilor, cumpărătorul poate obține:
a) înlăturarea viciilor de către vânzător pe cheltuiala acestuia;
b) reducerea corespunzătoare a prețului;
c) întotdeauna rezoluțiunea contractului.

97. În materia viciilor ascunse ale lucrului vândut:
a) cumpărătorul este decăzut din dreptul de a solicita rezoluțiunea contractului pentru vicii ascunse dacă nu face dovada că le-a adus la cunoştința vânzătorului, într-un termen rezonabil;
b) cumpărătorul care constată un viciu ascuns, ce apare în mod gradual, are obligația de a-l informa pe vânzător într-un termen rezonabil, calculat de la momentul apariției viciului, sub sancțiunea decăderii din dreptul de a solicita rezoluțiunea contractului;
c) cumpărătorul care constată un viciu ascuns al unui bun mobil cumpărat de la un profesionist are obligația de a-l informa pe vânzător despre acest viciu, într-un termen de două zile de la descoperirea acestuia, sub sancțiunea decăderii din dreptul de a solicita rezoluțiunea contractului.

98. Acțiunea estimatorie:
a) se prescrie în termenul special de 1 an de la încheierea contractului;
b) se introduce în termen de 1 an de la încheierea contractului sau de la data fixată pentru măsurarea imobilului, sub sancțiunea decăderii din drept;
c) se prescrie în termenul general de 3 ani de la data încheierii contractului.

99. În caz de evicțiune parțială:
a) rezoluțiunea contractului poate fi solicitată numai dacă se demonstrează că pierderea suferită este atât de importantă încât, dacă s-ar fi cunoscut evicțiunea, contractul nu s-ar mai fi încheiat;
b) vânzătorul poate fi obligat numai la o despăgubire echivalentă cu partea din prețul vânzării proporțională cu valoarea părții de care a fost evins cumpărătorul;
c) cumpărătorul poate opta pentru menținerea contractului, cu plata de despăgubiri din partea vânzătorului.

100. În caz de evicțiune totală, vânzătorul are obligația:
a) să plătească daune-interese;
b) să restituie prețul primit de la cumpărător în limita valorii dobândite de lucru după înstrăinare;
c) să restituie cheltuielile voluptuarii, dacă a fost de rea-credință.

101. Dacă lucrul este afectat de vicii, cumpărătorul:
a) poate opta pentru înlocuirea bunului vândut cu un bun de același fel;
b) poate exercita direct acțiunea redhibitorie, fără să aducă la cunoștința vânzătorului viciul ascuns;
c) poate exercita o acțiune estimatorie.

102. Clauzele de agravare a răspunderii vânzătorului:
a) sunt nule;
b) sunt limitate;
c) nu sunt limitate, potrivit legii.

103. Termenul de prescripție pentru exercitarea dreptului la acțiunea privitoare la viciile ascunse ale unui lucru este de:
a) șase luni, în cazul în care viciile nu au fost ascunse cu viclenie;
b) un an, calculat de la predarea lucrului de orice natură, cu excepția construcțiilor;
c) trei ani, calculat de la împlinirea unui an de la data predării, cu excepția cazurilor în care viciul a fost descoperit mai devreme, caz în care prescripția începe să curgă de la data descoperirii.

104. Dacă bunul este afectat de vicii, cumpărătorul poate solicita înapoierea unei părți din prețul lucrului:
a) pe calea unei acțiuni redhibitorii;
b) pe calea unei acțiuni estimatorii;
c) pe calea ambelor acțiuni, exercitate concomitent.

105. Dacă bunul cumpărat este impropriu întrebuințării după destinație, cumpărătorul:
a) poate cere anularea contractului;
b) poate solicita restituirea prețului;
c) poate atrage răspunderea vânzătorului pentru vicii.

106. Garanția pentru buna funcționare a lucrului:
a) nu va fi datorată de vânzătorul care dovedește că defecțiunea produsului este imputabilă cumpărătorului;
b) nu va fi niciodată datorată dacă cumpărătorul nu comunică defecțiunea înainte de împlinirea termenului de garanție;
c) obligă vânzătorul la restituirea prețului primit ori de câte ori bunul prezintă defecțiuni ivite înăuntrul termenului de garanție.

107. În materia garanției pentru buna funcționare a lucrului, operează următoarele reguli:
a) în perioada de garanție vânzătorul este obligat să repare bunul vândut pe cheltuiala sa;
b) cumpărătorul trebuie să anunțe defecțiunea în termenul de garanție, sub sancțiunea prescripției;
c) cumpărătorul are dreptul să opteze între repararea bunului sau restituirea acestuia către vânzător cu înapoierea prețul.

108. Garanția pentru buna funcționare a bunului vândut:
a) obligă pe vânzător, atunci când reparația este imposibilă sau durata acesteia depășește timpul stabilit prin contract sau prin legea specială, să înlocuiască bunul vândut;
b) nu este datorată dacă vânzătorul produsului dovedește că defecțiunea s-a produs din pricina modului nepotrivit în care cumpărătorul a folosit sau a păstrat bunul;

c) sub sancțiunea prescripției, operează numai dacă defecțiunea este comunicată înainte de împlinirea termenului de garanție.

109. În materia neconformității produselor:
a) consumatorul poate solicita rezoluțiunea contractului numai dacă nu a beneficiat nici de repararea, nici de înlocuirea produsului;
b) răspunderea vânzătorului este angajată dacă lipsa de conformitate apare într-un termen de 1 an, calculat de la livrarea produsului;
c) vânzătorul nu datorează garanție dacă dovedește că defecțiunea s-a produs din pricina modului nepotrivit în care cumpărătorul a păstrat bunul.

110. În materia vânzării:
a) garanția contra viciilor ascunse se datorează și în cazul în care bunul este vândut printr-o procedură de executare silită;
b) dreptul de preempțiune constituit prin convenție poate fi cedat prin acte între vii;
c) în lipsă de stipulație contrară, cumpărătorul datorează dobânzi asupra prețului din ziua dobândirii proprietății dacă bunul produce fructe civile sau naturale.

111. În materia vânzării:
a) cumpărătorul poate să suspende plata prețului, dacă s-a introdus o acțiune ipotecară în legătură cu bunul său, cu excepția cazului în care s-a stipulat că prețul se va plăti și în asemenea împrejurare;
b) de imobile, dacă vânzătorul i-a cerut cumpărătorului plata prețului, nu mai poate recurge la rezoluțiunea vânzării;
c) pactul de preferință este interzis.

112. Cumpărătorul poate cere reducerea proporțională a prețului ori de câte ori:
a) prin contractul de vânzare, vânzătorul, în calitate de coproprietar al bunului, și-a asumat obligația de a asigura transmiterea proprietății întregului bun;
b) s-a transmis, pe un preț global, un imobil a cărui suprafață nu a fost indicată în contract, dar care este mai mică decât a crezut cumpărătorul la momentul vânzării;
c) obiectul vânzării îl constituie un bun viitor care se realizează numai parțial.

113. Pentru a opera transmiterea instantanee a proprietății trebuie îndeplinite, între altele, următoarele condiții:
a) contractul să aibă ca obiect bunuri individual determinate sau chiar nedeterminate, dar certe, să existe, iar vânzătorul să fie proprietarul acestora;
b) să fi fost îndeplinite formele de publicitate pentru opozabilitatea față de terți a înstrăinării, în cazul imobilelor;
c) părțile să nu fi amânat transferul proprietății printr-o clauză specială.

114. Plata prețului lucrului vândut este:
a) cherabilă;
b) portabilă;
c) cherabilă și portabilă.

115. Excepția de neexecutare a contractului pe motiv că nu s-a plătit prețul la termenul stabilit de părți va putea fi invocată:
a) de către vânzător, dar numai dacă l-a pus în întârziere pe cumpărător;
b) de către vânzător, numai dacă neexecutarea nu se datorează faptei sale;
c) de către ambele părți.

116. În cazul neexecutării obligației de luare în primire a lucrului vândut, vânzătorul poate solicita instanței:
a) rezoluțiunea contractului cu daune-interese;
b) obligarea silită a cumpărătorului la luarea în primire a lucrului, chiar și înainte de punerea în întârziere a acestuia;
c) să încuviințeze depozitarea lucrului vândut în alt loc, dacă are trebuință de locul unde lucrul se găsește.

117. Acțiunea în rezoluțiunea vânzării unui imobil pentru neplata prețului:
a) nu produce efecte față de succesorii cu titlu particular ai cumpărătorului cu titlu oneros, care s-au încrezut cu bună-credință în cartea funciară la data dobândirii imobilului, atunci când din cuprinsul cărții funciare nu rezultă că nu s-a plătit prețul;
b) nu poate fi admisă dacă neachitarea prețului este doar parțială;
c) poate fi exercitată numai după ce s-a cerut executarea silită în natură a obligației de plată a prețului.

118. În cazul contractului de vânzare:
a) cu plata prețului în rate şi cu rezerva proprietății, riscul bunului este transferat cumpărătorului de la momentul dobândirii de către acesta a dreptului de proprietate asupra bunului;
b) prețul poate consta într-o sumă de bani sau orice alte bunuri ori prestații;
c) cumpărătorul care întârzie plata prețului este ținut să plătească dobânzi asupra prețului din ziua dobândirii proprietății, dacă bunul produce fructe civile sau naturale.

119. În materie de vânzare:
a) arvuna are rol confirmatoriu;
b) acontul reprezintă o parte din prețul vânzării;
c) arvuna nu se restituie atunci când contractul încetează din cauze neimputabile părților.

120. Dacă în contractul de vânzare părțile au stabilit un termen de plată a prețului, excepția de neexecutare a contractului va putea fi invocată:
a) numai de către vânzător, dacă neexecutarea nu se datorează faptei sale;
b) de către vânzător, dacă cumpărătorul a devenit insolvabil;
c) de către cumpărătorul evins, până la încetarea tulburării sau până când vânzătorul îi oferă garanții corespunzătoare.

121. Acțiunea în rezoluțiunea vânzării unui imobil pentru neplata prețului:
a) nu produce efecte față de terții dobânditori de drepturi asupra lucrului vândut, cu excepția cazurilor expres prevăzute de lege;
b) poate fi exercitată numai după ce s-a cerut executarea silită în natură a obligației de plată a prețului;
c) nu mai poate fi admisă dacă părțile au stipulat în contract că neplata prețului la termenul fixat va atrage rezoluțiunea contractului, iar cumpărătorul a plătit prețul după expirarea termenului, dar înainte de a i se comunica acțiunea în rezoluțiune.

122. În materia contractului de vânzare mobiliară:
a) acțiunea în plata prețului este personală şi se prescrie în termenul general de 3 ani;
b) în caz de neplată a prețului la termen, vânzătorul are posibilitatea ca, în termen de 15 zile de la data predării, să declare rezoluțiunea contractului fără punere în întârziere;
c) vânzătorul poate solicita rezoluțiunea contractului dacă cumpărătorul nu îşi execută obligația de luare în primire a lucrului vândut.

123. Cumpărătorul este obligat să plătească vânzătorului dobândă până la efectiva achitare a prețului:
a) din ziua dobândirii proprietății, chiar dacă bunul nu produce fructe, însă îi procură alte foloase;
b) numai dacă părțile au prevăzut o clauză expresă în contract;
c) cu titlu de dobândă penalizatoare.

124. Dacă în contractul de vânzare, cumpărătorul nu îşi îndeplineşte obligația de preluare a bunului:
a) vânzătorul are posibilitatea de a proceda la vânzarea bunului;
b) vânzătorul poate depozita bunul vândut, dacă acesta este mobil, la dispoziția şi pe cheltuiala cumpărătorului;
c) acesta nu este de drept în întârziere, chiar dacă bunul vândut este mobil.

125. Obligația de plată a prețului există:
a) la momentul transmiterii proprietății lucrului vândut;
b) la momentul încheierii contractului de vânzare;
c) în cazul vânzărilor imobiliare supuse înscrierii în cartea funciară, la momentul intabulării.

126. În materia contractului de vânzare:
a) dreptul de preempțiune este divizibil;
b) vânzarea bunului cu privire la care există un drept de preempțiune legal sau convențional se poate face către un terț numai sub condiția suspensivă a neexercitării dreptului de preempțiune de către preemptor;
c) dreptul de preempțiune constituit prin convenție se stinge prin moartea preemptorului, cu excepția situației în care a fost constituit pe un anume termen.

127. Nerespectarea dreptului de preempțiune:
a) se sancționează cu nulitatea relativă a contractului de vânzare, atunci când este invocată de vânzător;
b) nu mai poate fi sancționată dacă au trecut 3 ani de la data încheierii contractului de vânzare;

c) constituie întotdeauna o cauză de nulitate absolută a contractului încheiat cu terțul.

128. Dreptul de preempțiune:
a) nu afectează în niciun mod libertatea contractuală a persoanei;
b) constituie o derogare de la libera circulație a bunurilor și, ca atare, normele ce reglementează acest drept sunt de strictă interpretare și aplicare;
c) nu mai poate fi exercitat de cel care a respins o ofertă de vânzare.

129. Anularea actului pentru nerespectarea dreptului de preempțiune va putea fi invocată:
a) de orice persoană interesată;
b) de părțile contractului de vânzare și de titularii dreptului de preempțiune;
c) numai de titularii dreptului de preempțiune și succesorii lor.

130. Atunci când există concurs între mai mulți titulari ai dreptului de preempțiune, contractul se consideră încheiat:
a) cu titularul dreptului convențional de preempțiune ales de vânzător, când se află în concurs cu alți titulari ai unor drepturi legale de preempțiune;
b) cu titularul convențional al dreptului de preempțiune care a fost mai întâi înscris în cartea funciară, atunci când se află în concurs cu un alt titular al unui drept legal de preempțiune;
c) cu titularul dreptului legal de preempțiune, când se află în concurs cu un alt titular convențional al dreptului de preempțiune.

131. În cazul vânzării unui teren cu indicarea suprafeței și a prețului pe unitate de măsură, dacă cumpărătorul constată că suprafața reală este mai mică decât cea indicată în contract, are următoarele opțiuni:
a) să solicite rezoluțiunea contractului chiar și atunci când terenul poate fi folosit potrivit scopului pentru care a fost cumpărat;
b) să solicite reducerea proporțională a prețului, dar numai atunci când vânzătorul nu poate să transmită diferența de suprafață;
c) să solicite vânzătorului să îi dea suprafața convenită.

132. Drepturile reale asupra unui imobil se dobândesc prin contract de vânzare:
a) încheiat în formă autentică, chiar și fără înscriere în cartea funciară;
b) încheiat în forma actului sub semnătură privată înscris în cartea funciară;
c) numai după înscrierea acestora în cartea funciară, după finalizarea lucrărilor de cadastru.

133. În materia vânzării drepturilor succesorale, transmiterea universalității:
a) se poate realiza numai prin act autentic;
b) determină transmiterea calității de moștenitor;
c) are ca efecte stingerea creanțelor vânzătorului față de succesiune.

134. În materia vânzării unei moșteniri:
a) vânzătorul are obligația să predea cumpărătorului toate fructele pe care le-a cules până la momentul încheierii contractului, dacă nu există convenție contrară;
b) înscrisurile și portretele de familie cu valoare afectivă pentru vânzător, dar fără valoare patrimonială însemnată se prezumă a nu fi incluse în moștenirea vândută;
c) drepturile reale asupra moștenirii se dobândesc de la data încheierii vânzării, chiar fără înscriere în cartea funciară.

135. Vânzarea moștenirii produce următoarele efecte:
a) datoriile și sarcinile moștenirii rămân în sarcina vânzătorului, care va fi obligat să le plătească din prețul vânzării, numai dacă nu s-a convenit altfel;
b) cheltuielile cu preluarea moștenirii (spre exemplu: cheltuieli de înmormântare, cheltuieli cu administrarea și conservarea patrimoniului succesoral) cad în sarcina cumpărătorului, dacă nu s-a convenit altfel;
c) vânzătorul nu răspunde pentru datoriile moștenirii vândute.

136. Obiectul vânzării unei moșteniri îl poate constitui:
a) întregul patrimoniu;
b) un bun *ut singuli* din masa succesorală;
c) cota-parte indiviză din universalitate.

137. Vânzarea cu pact de răscumpărare:
a) reprezintă o vânzare sub condiție suspensivă;
b) poate fi definită ca posibilitatea pe care şi-o rezervă vânzătorul de a relua lucrul vândut, restituind prețul într-un anumit termen, fără asumarea altei obligații;
c) produce efecte retroactive.

138. În materia vânzării cu pact de răscumpărare:
a) vânzarea are natura juridică a unui contract supus unei condiții suspensive exprese;
b) vânzătorul este ținut de locațiunile încheiate de cumpărător înainte de exercitarea opțiunii, chiar dacă nu au fost supuse formalităților de publicitate, dar nu mai mult de 3 ani din momentul exercitării;
c) dacă diferența dintre prețul răscumpărării şi prețul plătit pentru vânzare depăşeşte nivelul maxim stabilit de lege pentru dobânzi, prețul răscumpărării va fi redus la prețul plătit pentru vânzare.

139. În cazul contractului de vânzare:
a) cu plata prețului în rate şi cu rezerva proprietății, riscul bunului este transferat cumpărătorului de la momentul predării bunului;
b) dacă vânzarea are ca obiect o moştenire, cumpărătorul este răspunzător pentru datoriile moştenirii pe care a cumpărat-o;
c) vânzarea pe gustate este o vânzare afectată de o condiție suspensivă.

140. În contractul de vânzare a unui bun cu plata prețului în rate:
a) prețul se consideră determinat, chiar dacă părțile nu au stabilit modalitatea de plată a acestuia;
b) cumpărătorul dobândeşte dreptul de proprietate numai de la data achitării ultimei rate din preț;
c) dacă nu există înțelegere contrară, neplata unei singure rate care nu este mai mare de o optime din preț nu dă drept la rezoluțiunea contractului.

141. Prețul se consideră determinat în contractele de vânzare a unui bun cu plata prețului în rate:
a) chiar dacă părțile nu au stabilit modalitatea de plată a acestuia, dacă, potrivit legii, această modalitate poate fi determinată;
b) numai dacă părțile, prin clauză expresă, au stabilit termenele de efectuare a plății;
c) chiar dacă părțile nu au stabilit modalitatea de plată a acestuia, dacă această modalitate poate fi determinată potrivit obiceiului locului.

142. Un contract de vânzare cu clauză de întreținere va fi calificat:
a) vânzare, dacă prestația principală este o sumă de bani;
b) contract de întreținere, dacă prestația principală este întreținerea;
c) contract cu dublă natură juridică, în parte vânzare, în parte contract de întreținere.

143. Contractul de donație:
a) cu sarcină este sinalagmatic în limita sarcinii;
b) este prin natura sa un contract translativ de proprietate;
c) este un contract solemn chiar şi atunci când donația este indirectă.

144. În materia contractului de donație:
a) donația nu poate fi afectată de o condiție cazuală şi mixtă;
b) donația afectată de o condiție pur potestativă este lovită de nulitate absolută;
c) se poate stipula plata tuturor datoriilor viitoare ale donatorului.

145. Sunt incompatibile cu principiul irevocabilității donației:
a) clauza prin care donatarul se obligă să nu solicite revizuirea sarcinii impuse prin contractul de donație;
b) clauza prin care donatarul se obligă să plătească datoriile prezente ale donatorului;
c) clauza prin care donatorul îşi rezervă dreptul de a dispune în viitor de bunul donat.

146. Este lovit de nulitate absolută:
a) contractul de donație prin care un medic a fost gratificat de soția sa, căreia i-a acordat îngrijiri de specialitate pentru boala ce i-a provocat decesul;
b) contractul de donație în care calitatea de donator o are un interzis judecătoresc, cu excepția donațiilor de mică valoare, cu caracter curent, ce se execută la momentul încheierii lor;
c) contractul de donație ce are ca obiect o moştenire nedeschisă.

147. Printre excepțiile de la principiul irevocabilității donației se numără:
a) revocarea donației între soți;
b) revocarea donației pentru neexecutarea sarcinii;
c) clauza prin care donatorul își rezervă dreptul de a dispune în viitor de bunul donat.

148. Se sancționează cu nulitatea absolută:
a) lipsa intenției de a gratifica din contractul de donație;
b) lipsa enumerării și evaluării, chiar și printr-un înscris sub semnătură privată semnat de ambele părți, a bunurilor mobile ce fac obiectul donației;
c) lipsa capacității de exercițiu a donatorului, chiar și atunci când donația este de mică valoare.

149. În materia contractului de donație:
a) dovada existenței unei donații se poate face și cu martori, dacă există un început de dovadă scrisă;
b) nulitatea absolută a donației pentru vicii de formă poate fi acoperită după moartea donatorului, prin confirmare, de succesorii universali sau cu titlu universal;
c) nulitatea căsătoriei atrage caducitatea donației făcută soțului de bună sau de rea-credință.

150. În materia donației:
a) promisiunea de donație este supusă formei autentice, sub sancțiunea nulității absolute;
b) oferta de donație poate fi acceptată după decesul destinatarului ei, de către moștenitorii universali sau cu titlu universal;
c) donația care conferă donatorului dreptul de a denunța unilateral donația este lovită de nulitate absolută.

151. Contravine principiului irevocabilității donației:
a) clauza prin care se prevede întoarcerea bunurilor dăruite în patrimoniul donatorului, dacă donatarul decedează înaintea acestuia;
b) clauza prin care donatorul își rezervă dreptul de uzufruct;
c) clauza prin care donatorul își rezervă dreptul de a dispune în viitor de bunul donat.

152. Donația poate fi revocată:
a) prin voința unilaterală a soțului donator, în timpul căsătoriei ca și în timpul divorțului, până la rămânerea definitivă a hotărârii de divorț;
b) de moștenitorii donatorului pentru neexecutarea sarcinii, chiar fără a fi necesară o acțiune în justiție;
c) de donator, pentru fapte penale, cruzimi sau injurii grave față de donator.

153. În materia contractului de donație:
a) dreptul la acțiunea prin care se solicită revocarea donației pentru ingratitudine se prescrie în termen de un an din ziua în care donatorul a știut că donatarul a săvârșit fapta de ingratitudine;
b) terțul în favoarea căruia s-a stipulat o sarcină nu poate cere revocarea donației, dacă donatarul nu își îndeplinește sarcina la care s-a obligat;
c) terțul în favoarea căruia s-a stipulat o sarcină poate cere revocarea donației, dacă donatarul nu își îndeplinește sarcina la care s-a obligat.

154. În materia revocării donației:
a) există caz de revocare și atunci când donatarul a pus în pericol viața donatorului, din culpă;
b) acțiunea în revocarea donației pentru ingratitudine produce efecte retroactive față de terți;
c) acțiunea în revocare pentru ingratitudine poate fi introdusă și de moștenitorii donatorului, dacă acesta din urmă a decedat fără să fi cunoscut cauza de revocare a donației.

155. Admiterea acțiunii în revocarea donației pentru ingratitudine produce următoarele efecte:
a) donatarul este obligat să restituie fructele lucrului, de la data rămânerii definitive și irevocabile a hotărârii prin care s-a dispus revocarea;
b) donatarul este obligat să restituie integral bunul ce a făcut obiectul donației, drept pentru care, dacă l-a înstrăinat, urmează a fi obligat la restituirea contravalorii bunului, calculată la data soluționării cauzei;
c) donatarul este obligat să restituie integral bunul ce a făcut obiectul donației, drept pentru care, drepturile dobândite de terți înainte de intentarea acțiunii sau de notarea ei în registrele de publicitate se desființează cu efect retroactiv.

156. În materia contractului de donație:
a) dreptul la acțiunea prin care se solicită executarea sarcinii se prescrie în termen de 1 an de la data la care sarcina trebuia executată;
b) statul estimativ trebuie întocmit, sub sancțiunea nulității absolute a donației, atât în cazul bunurilor mobile, cât şi în cazul celor imobile;
c) acțiunea în revocarea donației cu sarcină pentru neexecutarea sarcinii poate fi intentată de creditorii chirografari ai donatorului, pe calea acțiunii oblice.

157. În cazul revocării donației pentru ingratitudine:
a) nu sunt afectate drepturile reale asupra bunului donat, dobândite de la donatar, cu titlu oneros, de către terții de bună-credință, şi nici garanțiile constituite în favoarea acestora;
b) donatarul este obligat să restituie fructele pe care le-a perceput de la data introducerii cererii de revocare;
c) donatarul este obligat să restituie fructele pe care le-a perceput de la data săvârşirii faptei de ingratitudine.

158. În materia contractului de donație:
a) donația se poate revoca pentru ingratitudine şi atunci când donatarul a atentat la viața unei persoane apropiate donatorului;
b) dacă s-a încheiat o promisiune de donație, dar promitentul nu îşi respectă promisiunea, beneficiarul promisiunii poate solicita instanței de judecată să pronunțe o hotărâre care să țină loc de contract de donație;
c) dacă donatarul dintr-un contract de donație cu sarcină nu îşi îndeplineşte sarcina pe care şi-a asumat-o, donatorul poate solicita fie executarea sarcinii, fie revocarea donației.

159. În materie de donație:
a) darul manual reprezintă donația unui bun mobil corporal de până la 25.000 lei, realizată prin remiterea materială a bunului de la donator la donatar;
b) dacă donatorul decedează după introducerea acțiunii în revocarea donației pentru ingratitudine, acțiunea urmează să se stingă întrucât are un caracter pur personal şi, deci, nu poate fi continuată de către moştenitori;
c) nu reprezintă o donație indirectă renunțarea la moştenire de către un potențial moştenitor pentru a nu suporta datoriile şi sarcinile moştenirii, chiar dacă prin renunțarea la moştenire cresc cotele succesorale ale comoştenitorilor.

160. În ceea ce priveşte darul manual:
a) tradițiunea bunului de la donator la donatar este de esența contractului;
b) pot forma obiect al darului manual şi bunurile viitoare;
c) dacă se realizează acordul de voință al părților, dar nu şi tradițiunea anterior ca donatorul să decedeze, acordul de voință devine caduc.

161. Sunt donații indirecte:
a) renunțarea la moştenire în favoarea unui comoştenitor;
b) remiterea de datorie realizată de creditor debitorului printr-un legat;
c) stipulația în favoarea unei terțe persoane, făcută *donandi causa*.

162. În ceea ce priveşte donația nulă pentru vicii de formă, aceasta:
a) nu poate fi validată printr-un act confirmativ al moştenitorilor donatorului, după moartea acestuia;
b) nu poate fi validată printr-un act confirmativ al donatorului;
c) nu poate fi acoperită prin alte acte oficiale ulterioare manifestării de voință.

163. Oferta de donație poate fi revocată:
a) până la primirea comunicării acceptării ofertei, de către destinatar sau moştenitorii lui;
b) până la acceptarea ofertei, de către moştenitorii destinatarului;
c) cât timp ofertantul nu a luat cunoştință de acceptarea destinatarului.

164. În materia contractului de donație:
a) sancțiunea lipsei statului estimativ este nulitatea relativă;
b) sarcinile şi condițiile donației trebuie să îmbrace formă solemnă;
c) moartea donatorului înainte de acceptare face oferta caducă.

165. Statul estimativ reprezintă:
a) bunurile imobile, care constituie obiectul donației, enumerate şi evaluate în scris;
b) bunurile mobile, care constituie obiectul donației, enumerate şi evaluate în scris;
c) o condiție de valabilitate a donației.

166. Promisiunea de donație:
a) este supusă formei autentice, întocmai ca şi donația;
b) este supusă formei autentice, întocmai ca şi promisiunea de vânzare;
c) este reglementată expres de noul Cod civil.

167. Sunt incapabili de a primi donații:
a) în toate cazurile medicii, farmaciştii, preoții, sub sancțiunea nulității relative;
b) persoanele neconcepute, sub sancțiunea nulității absolute;
c) persoanele fără personalitate juridică gratificate în vederea constituirii lor valabile, sub sancțiunea nulității absolute.

168. Statul estimativ se încheie:
a) numai prin act autentic, sub sancțiunea nulității absolute a donației;
b) prin înscris chiar sub semnătură privată, sub sancțiunea nulității absolute a donației;
c) prin înscris chiar sub semnătură privată, sub sancțiunea nulității relative a donației.

169. În materie de locațiune:
a) locatarul se poate apăra împotriva tulburărilor de drept ale terților prin intermediul unei acțiuni petitorii;
b) locatarul chemat în judecată de un terț ce pretinde un drept de proprietate asupra bunului închiriat va fi întotdeauna obligat la plata de daune față de locatorul care nu a fost înştiințat de existența litigiului;
c) obligația de a plăti chirie este de esența contractului.

170. Contractul de locațiune:
a) nu este valabil dacă nu s-a îndeplinit obligația înregistrării lui la organele fiscale, în vederea impozitării venitului obținut din chirie;
b) este un contract translativ de folosință;
c) este un contract a cărui durată este stabilită exclusiv prin convenția părților.

171. În materia locațiunii:
a) interdicția de a ceda locațiunea nu o include şi pe aceea de a încheia un contract de subînchiriere;
b) în cazul în care intervine tacita relocațiune, locațiunea se consideră reînnoită pentru aceeaşi perioadă ca şi perioada inițială;
c) în lipsă de stipulație contrară şi dacă nu există uzanțe, chiria se plăteşte în avans pentru toată durata contractului, dacă aceasta nu depăşeşte o lună.

172. În ipoteza denunțării unilaterale a contractul de locațiune, termenul legal de preaviz:
a) nu mai operează atunci când în notificare se specifică un termen mai scurt;
b) trebuie respectat până la împlinirea lui, sub sancțiunea lipsei de efecte a notificării efectuate cu încălcarea acestui termen;
c) la împlinirea acestuia, contractul de locațiune încheiat sub semnătură privată şi înregistrat la organul fiscal competent este titlu executoriu în privința obligației de restituire.

173. După trecerea unui an de la predarea imobilului ce face obiectul unui contract de locațiune pentru o perioadă de 3 ani, locatarul a constatat faptul că acesta prezintă degradări grave ale instalației comune clădirii, din cauza cărora îi este afectată folosința. În urma notificărilor repetate prin care a solicitat proprietarului realizarea reparațiilor necesare, a fost anunțat de acesta că nu are intenția să efectueze niciun fel de reparație întrucât obligația aparține locatarului. În fața unei astfel de situații, locatarul are următoarele posibilități:
a) să solicite rezilierea contractului pentru vicii şi plata de daune-interese;
b) să efectueze reparațiile pe cheltuiala sa, având în vedere că obligația îi incumbă, fiind vorba despre „reparații de întreținere curentă";
c) să solicite scăderea proporțională a chiriei.

174. În materia contractului de locațiune:
a) locatorul răspunde pentru viciile ascunse care existau la momentul încheierii contractului, nu şi pentru cele care provin din cauze ulterioare;
b) dacă lucrul închiriat a pierit fortuit numai în parte, locatarul poate cere doar o scădere de preț, nu şi rezilierea contractului;

c) locatarul nu poate fi obligat să încheie o asigurare cu un asigurător impus de locator.

175. Locatorul:
a) răspunde față de locatar numai pentru viciile ascunse anterioare încheierii contractului;
b) răspunde față de locatar şi pentru viciile ulterioare încheierii contractului, dar numai dacă este de rea-credință;
c) răspunde pentru viciile ascunse chiar dacă a fost de bună-credință la încheierea contractului.

176. În cazul contractului de locațiune:
a) dacă a avut loc cesiunea locațiunii, cesionarul are o acțiune directă împotriva locatorului pentru a cere executarea contractului de locațiune sau rezilierea lui pentru neexecutare cu daune-interese;
b) atunci când contractul se încheie de către o persoană care nu poate face decât acte de administrare, locațiunea nu poate depăşi 3 ani;
c) locatorul poate fi obligat la plata de daune-interese pentru viciile ascunse ale lucrului închiriat, chiar dacă dovedeşte că nu le-a cunoscut şi că, potrivit împrejurărilor, nu era dator să le cunoască.

177. Atunci când bunul dat în locațiune este afectat de vicii:
a) locatorul răspunde chiar dacă lucrul nu este absolut impropriu folosinței;
b) locatarul are dreptul de a solicita rezilierea contractului chiar dacă viciile nu sunt grave;
c) locatorul nu răspunde pentru viciile aparente, chiar dacă acestea cauzează prejudicii vieții, sănătății sau integrității corporale ale locatarului.

178. În lipsa termenului şi dacă nu există uzanțe, chiria se plăteşte:
a) în avans pe toată durata contractului, dacă aceasta nu depăşeşte trei luni;
b) în prima zi lucrătoare a fiecărei luni, dacă durata locațiunii este mai mare de o lună, dar mai mică de un an;
c) în prima zi lucrătoare a fiecărei luni, dacă durata locațiunii este mai mare de o lună, dar mai mică de cinci ani.

179. În materia contractului de locațiune:
a) locatarul şi sublocatarul nu au acțiune directă unul împotriva celuilalt, în schimb, se pot acționa pe calea acțiunii oblice;
b) sublocațiunea nu poate fi convenită în condiții diferite față de contractul principal de locațiune;
c) dacă legea nu dispune altfel, locațiunile încheiate de persoanele care, potrivit legii, nu pot face acte de dispoziție nu vor depăşi 5 ani.

180. În materie de locațiune:
a) în caz de pluralitate de locatari, obligația de plată a chiriei este conjunctă, în lipsă de prevedere contrară în contract;
b) proprietarul imobilului ocupat în mod nelegal de o altă persoană nu poate să pretindă o sumă de bani cu titlu de chirie, fiind însă îndreptățită să solicite despăgubiri;
c) locatorul nu poate solicita rezilierea contractului, chiar dacă locatarul schimbă destinația determinată prin contract.

181. În materia contractului de locațiune:
a) la încetarea contractului de locațiune, pentru a obține restituirea lucrului, locatorul are la îndemână doar o acțiune personală, derivată din contract;
b) operează prezumția absolută că bunul dat în locațiune a fost în stare corespunzătoare de întrebuințare, potrivit destinației sale;
c) obligațiile de plată a reparațiilor incumbă locatarului, dacă acesta se face vinovat de degradarea lucrului.

182. În caz de înstrăinare a bunului dat în locațiune:
a) locațiunea încetează dacă formalitățile de opozabilitate a contractului de locațiune față de dobânditor nu au fost îndeplinite;
b) contractul de locațiune încetează prin convenția părților de la comunicarea vânzării de către cumpărător, la expirarea unui termen de preaviz de două ori mai mare decât cel prevăzut pentru denunțarea unilaterală;
c) cumpărătorul este obligat să respecte contractul de locațiune, chiar dacă acesta are dată certă ulterioară contractului de înstrăinare a unui bun imobil ce nu a fost înscris în cartea funciară.

183. A.A., în calitate de locatar în baza unui contract de locațiune încheiat prin act autentic, refuză plata chiriei invocând excepția de neexecutare a contractului, pe motiv că locatorul nu şi-a îndeplinit obligația de reparație capitală a imobilului ce a condus la o imposibilitate totală şi definitivă de a-l folosi. Împotriva procedurii de executare silită a chiriei inițiată de B.B., A.A. poate formula contestație, prin care se poate apăra solicitând:
a) rezilierea contractului pentru neîndeplinirea obligațiilor locatorului, cu plata de daune-interese create prin imposibilitatea de folosire a imobilului închiriat;
b) constatarea încetării de drept a contractului pentru imposibilitate totală şi definitivă de folosire;
c) suspendarea plății chiriei până când locatorul va proceda la repararea imobilului şi obligarea acestuia din urmă la efectuarea de reparații, chiar dacă valoarea investiției este mult disproporționată față de valoarea imobilului şi a chiriei percepute.

184. Poate opera rezilierea contractului de închiriere înainte de termen, dacă:
a) chiriaşul are un comportament care face imposibilă convieţuirea cu celelalte persoane care locuiesc în imobilele aflate în vecinătate;
b) chiriaşul refuză să plătească în avans, cu titlu de reparații locative, sumele stabilite pe baza estimărilor făcute de locator;
c) chiriaşul împiedică folosirea normală a părților comune din imobil.

185. Contractul de locațiune încetează de drept:
a) dacă titlul locatorului este desființat;
b) dacă a intervenit o imposibilitate de folosire a bunului, chiar şi atunci când este posibilă repararea acestuia cu investiții rezonabile şi într-un timp relativ scurt raportat la durata închirierii;
c) dacă locatorul înstrăinează imobilul dat în locațiune, chiar şi atunci când locațiunea a fost notată în cartea funciară.

186. În cazul locațiunii pe o durată determinată:
a) simpla trecere a termenului atrage încetarea de drept a locațiunii, fără a mai fi necesară o prealabilă înştiințare;
b) oricare dintre părți poate denunța unilateral contractul, dar numai după o prealabilă notificare, transmisă cu 60 de zile înainte de data încetării;
c) dacă locatarul decedează înainte de termen, în patrimoniul moştenitorilor se naşte un drept potestativ de a denunța contractul, afectat de un termen de decădere de 60 de zile, care curge de la data la care moştenitorii au luat cunoştință de moartea locatarului şi de existența locațiunii.

187. În materie de locațiune:
a) se aplică regulile privind incapacitățile din materia contractului de vânzare;
b) prin pieire se înțelege numai distrugerea materială a bunului;
c) desființarea titlului locatorului atrage desființarea de drept a contractului de locațiune.

188. În materia contractului de locațiune a unei locuințe:
a) clauza prin care locatarul se obligă a achita o sumă de bani cu titlu de garanție este nulă relativ;
b) clauza care îl exonerează pe proprietar de o obligație prevăzută de lege este nulă;
c) chiriaşul este obligat să folosească locuința cu prudență şi diligență.

189. Chiria:
a) trebuie să fie sinceră şi serioasă;
b) nu poate consta în prestarea unor servicii efectuate de către locatar în favoarea locatorului;
c) poate fi, în principiu, revizuită de instanță prin adaptarea contractului în situațiile specificate de lege.

190. Contractul de locațiune:
a) trebuie încheiat în formă autentică, sub sancțiunea nulității, dacă are ca obiect un teren;
b) a cărui durată este mai mare de 5 ani este calificat act de dispoziție pentru locator;
c) este, în principiu, comutativ, indiferent de durata locațiunii.

191. În materia contractului de locațiune:
a) termenul extinctiv al obligației de a asigura folosința bunului este de esența contractului;
b) locațiunea stipulată pentru o perioadă mai mare de 49 de ani se reduce de drept la 49 de ani;
c) contractul de locațiune încheiat de o persoană cu capacitate de exercițiu restrânsă pentru o perioadă mai mare de 5 ani este nul absolut.

192. În materia locațiunii:
a) interdicția de a încheia o sublocațiune nu o include şi pe aceea de a ceda locațiunea;
b) locatarul se poate îndrepta cu o acțiune posesorie împotriva terțului care pretinde că este adevăratul proprietar al lucrului dat în locațiune;
c) contractul de locațiune încheiat prin act sub semnătură privată înscris la organul fiscal competent constituie, în condițiile legii, titlu executoriu în privința obligației de restituire a bunului la expirarea termenului.

193. Obligația de predare a lucrului:
a) conferă locatarului dreptul de a invoca nulitatea contractului atunci când este încălcată;
b) este corelativă dreptului de a solicita predarea silită a bunului, atunci când nu este respectată de locator;
c) se sancționează cu rezoluțiunea contractului dacă a fost încălcată.

194. Locatarul are următoarele obligații:
a) de a plăti chiria în avans dacă durata contractului nu depăşeşte o lună;
b) de a efectua reparațiile survenite ca urmare a degradării provenind din uzul normal al lucrului;
c) de a preda bunul în starea în care se află la data predării.

195. În materia contractului de locațiune:
a) locatorul trebuie să fie întotdeauna proprietarul lucrului;
b) dacă durata locațiunii bunului imobil depăşeşte termenul de 5 ani, locatorul trebuie să aibă capacitatea de a face acte de dispoziție;
c) ambele părți trebuie să aibă capacitatea de a face acte de administrare.

196. În ce priveşte obligația de garanție contra evicțiunii în contractele de locațiune:
a) locatorul are obligația să îl apere pe locatar împotriva tulburărilor provenite din faptele terților, indiferent că sunt tulburări de fapt sau de drept;
b) dacă un terț pretinde vreun drept asupra bunului dat în locațiune, locatorul este dator să îl apere pe locatar chiar şi în lipsa unei tulburări de fapt;
c) locatorul răspunde pentru tulburările de fapt începute înaintea predării bunului şi care îl împiedică pe locatar să îl preia.

197. În materie de locațiune:
a) în cazul viciilor ascunse care împiedică întrebuințarea lucrului, locatorul răspunde chiar dacă viciile au survenit din cauze ulterioare încheierii contractului;
b) răspunderea locatorului pentru evicțiune poate fi angajată pe calea acțiunii în reziliere;
c) locatorul nu poate fi obligat la daune-interese dacă nu a cunoscut viciile ascunse ale lucrului, chiar dacă, potrivit împrejurărilor, ar fi fost dator să le cunoască.

198. În materia contractului de locațiune:
a) locatorul garantează contra tuturor viciilor lucrului care împiedică sau micşorează folosința acestuia, dar numai dacă acestea existau la data încheierii contractului, iar locatorul le-a cunoscut sau trebuia să le cunoască;
b) locatarul are obligația de a-l informa pe locator despre tulburările de drept provenite din faptele terților, sub sancțiunea plății de daune;
c) degradările provenind din uzul normal al lucrului sunt în sarcina locatarului.

199. În materie de locațiune:
a) prin cesiunea contractului de locațiune de către locatar, cesionarul dobândeşte numai drepturile, iar nu şi obligațiile locatarului izvorâte din contractul de locațiune;
b) atunci când intervine tacita relocațiune, se consideră încheiată o nouă locațiune în condițiile celei vechi, cu excepția garanțiilor aferente contractului de locațiune inițial;
c) dacă locatorul a închiriat acelaşi lucru la mai mulți locatari, obligația de plată a chiriei este conjunctă, dacă nu s-a prevăzut altfel prin contract.

200. În materie de locațiune:
a) locatorul poate solicita rezilierea contractului pentru neîndeplinirea obligației de preluare a bunului de către locatarul pus în întârziere;
b) contractele încheiate prin înscris sub semnătură privată care au fost înregistrate la organele fiscale constituie titluri executorii pentru plata chiriei, la termenele stabilite prin contract;
c) reparațiile de întreținere curentă şi cele a căror necesitate rezultă din utilizarea bunului cad în sarcina locatarului numai dacă s-a stipulat expres în contract acest lucru.

201. În cazul contractului de locațiune, garanția pentru viciile ascunse:
a) poate fi agravată de părți;
b) este înlăturată dacă locatorul nu a avut cunoştință de existența acestora;
c) poate fi înlăturată de părți, caz în care nu mai operează nici sancțiunea rezilierii contractului.

202. În materia contractului de locațiune:
a) expirarea termenului prevăzut în contract atrage încetarea de drept a locațiunii;
b) tacita relocațiune poate fi exclusă printr-o clauză contractuală expresă;
c) garanțiile din contractul inițial nu operează şi în caz de tacită relocațiune.

203. În caz de pieire în parte a lucrului:
a) încetarea locațiunii operează de drept şi este totală;
b) locatarul are dreptul să solicite scăderea proporțională a prețului pe calea unei acțiuni estimatorii;
c) atunci când s-a produs din caz fortuit, locatorul nu poate fi obligat la restituirea chiriei plătite cu anticipație.

204. Încetarea contractului de locațiune prin vânzarea bunului:
a) are loc ori de câte ori contractul de locațiune a fost încheiat în formă autentică pentru o perioadă mai mare de 5 ani, chiar dacă nu au fost efectuate formalitățile de publicitate imobiliară pentru a fi opozabil terților;
b) nu operează dacă contractul încheiat prin înscris sub semnătură privată are dată certă anterioară vânzării;
c) operează de drept.

205. Chiria:
a) este cherabilă, afară de stipulație contrară;
b) este conjunctă în ceea ce priveşte obligația de plată, dacă locatorul a închiriat lucrul la mai mulți locatari şi nu s-a prevăzut altfel în contract;
c) nu poate reprezenta un procent din beneficiul pe care îl va realiza locatarul.

206. Denunțarea contractului de locațiune:
a) este lipsită de efecte dacă nu a fost prevăzută de părți prin contract, atunci când acesta din urmă este încheiat pe o durată determinată;
b) nu îşi produce efectele dacă a fost făcută cu nerespectarea termenului de preaviz;
c) este un act juridic bilateral.

207. Contractul de sublocațiune trebuie să îndeplinească următoarele condiții:
a) să nu fie exclusă încheierea acestuia prin clauză expresă în contractul de locațiune, chiar dacă există acordul ulterior al locatorului;
b) să nu conțină dispoziții contrare contractului principal;
c) să fie încheiat în formă scrisă.

208. Spre deosebire de sublocațiune, cesiunea contractului de locațiune:
a) reprezintă o vânzare a dreptului de folosință;
b) este un nou contract de locațiune;
c) este permisă şi fără acordul locatorului.

209. Cesiunea locațiunii trebuie:
a) încheiată în forma cerută de lege pentru validitatea contractului cedat;
b) încheiată de către locatar cu acordul tacit sau expres al locatorului;
c) notificată locatorului.

210. Cesiunea locațiunii:
a) poate avea ca obiect numai drepturile locatarului;
b) poate fi totală sau parțială;
c) are ca efect dobândirea de către cesionar a drepturilor şi obligațiilor locatarului izvorâte din contractul de locațiune.

211. În materie de locațiune:
a) nuda proprietate nu poate forma obiect al contractului de locațiune;
b) locatarul poate cere rezilierea contractului, dacă locatorul nu efectuează reparațiile necesare în timpul locațiunii;
c) lucrul trebuie predat în starea existentă la momentul încheierii contractului.

212. Dispozițiile art. 1823 C. civ. referitoare la îmbunătățirile efectuate de locatar pe durata locațiunii se aplică:
a) numai contractelor de locațiune încheiate după intrarea în vigoare a Codului civil din 2009;

b) şi contractelor de locaţiune în curs la data intrării în vigoare a Codului civil din 2009, chiar dacă lucrările necesare sau utile au fost efectuate înainte de această dată;
c) şi contractelor de locaţiune în curs la data intrării în vigoare a Codului civil din 2009, dacă lucrările adăugate sau autonome au fost efectuate după această dată.

213. Durata contractului, în cazul locaţiunii este:
a) un an în cazul locuinţelor nemobilate, dacă în contract nu s-a specificat perioada;
b) de natura contractului de locaţiune;
c) un an, în cazul bunurilor mobile ori în acela al camerelor sau apartamentelor mobilate.

214. Următoarele afirmaţii sunt adevărate:
a) bunurile dintr-o moştenire deschisă pot fi date în locaţiune de oricare dintre persoanele care au vocaţie la succesiune;
b) contractul de locaţiune nu conferă locatarului dreptul de urmărire a bunului aflat în mâinile unui terţ;
c) dacă bunul mobil dat în locaţiune este înstrăinat, dreptul este întotdeauna opozabil dobânditorului fără îndeplinirea vreunei formalităţi.

215. Un contract de locaţiune a unui imobil încheiat în formă autentică, a cărui chirie este derizorie:
a) este nul, dar va putea fi calificat ca împrumut de folosinţă;
b) este afectat de nulitate relativă;
c) nu este afectat de nicio cauză de nulitate.

216. Locatorul are obligaţia să efectueze:
a) toate reparaţiile necesare, inclusiv cele „locative";
b) toate reparaţiile capitale;
c) toate reparaţiile locative.

217. Contractul de locaţiune încetează în cazul pieirii totale a lucrului:
a) indiferent dacă pieirea este fortuită sau culpabilă;
b) numai dacă pieirea este culpabilă;
c) numai dacă pieirea este fortuită.

218. În caz de refuz al restituirii lucrului la expirarea duratei locaţiunii de către locatar:
a) locatorul are la dispoziţie acţiunea în revendicare;
b) locatorul are la dispoziţie numai o acţiune personală derivată din contractual de locaţiune;
c) locatorul poate intenta o acţiune personală chiar şi împotriva terţilor deţinători ai bunului.

219. Contractul de societate este lovit de nulitate absolută pentru:
a) nerespectarea formei scrise, atunci când se înfiinţează o societate cu personalitate juridică;
b) nerespectarea formei autentice, în toate cazurile;
c) nerespectarea formei scrise, în toate cazurile.

220. În materia contractului de societate:
a) asociatul care, fără consimţământul celorlalţi, foloseşte bunurile societăţii în interes personal datorează celorlalţi asociaţi numai daune-interese;
b) este instituită o răspundere solidară pentru efectuarea vărsămintelor datorate, instituită în sarcina persoanelor care deţin părţi de interes în proprietate comună;
c) numirea unui administrator unic se realizează cu consimţământul majorităţii asociaţilor.

221. O hotărâre adoptată în adunarea asociaţilor:
a) poate fi atacată de asociaţii nemulţumiţi în termen de 15 zile de la comunicare, dacă au fost prezenţi în cadrul adunării;
b) poate fi atacată de asociaţii nemulţumiţi în 15 zile de la data la care au luat la cunoştinţă de hotărâre, dar nu mai mult de 1 an de la data adoptării ei, dacă nu a fost comunicată;
c) poate fi atacată de asociaţii nemulţumiţi în termen de 15 zile de la data adoptării ei, dacă aceştia au fost prezenţi.

222. În cadrul contractului de societate:
a) fiecare asociat contribuie la suportarea pierderilor proporţional cu participarea la distribuţia beneficiului, chiar dacă prin contract s-a stabilit altfel;
b) două sau mai multe persoane se obligă reciproc să coopereze pentru desfăşurarea unei activităţi şi să contribuie la aceasta prin aporturi băneşti, în bunuri, în cunoştinţe specifice sau prestaţii;
c) scopul îl constituie şi împărţirea beneficiilor.

223. Contractul de societate este:
a) multilateral;

b) cu executare succesivă;
c) cu titlu gratuit.

224. Cu privire la contractul prin care se înființează o societate cu personalitate juridică:
a) forma scrisă a contractului de societate este cerută *ad validitatem*;
b) acesta trebuie să prevadă asociații, aporturile, forma juridică, denumirea şi sediul societății, sub sancțiunea nulității relative;
c) acesta trebuie să prevadă asociații, aporturile, forma juridică, obiectul, denumirea şi sediul societății, sub sancțiunea nulității absolute.

225. Sunt asimilate societăților simple:
a) societățile supuse condiției înmatriculării conform legii şi rămase neînmatriculate;
b) societățile de fapt;
c) societățile cooperative.

226. Asociații, în cadrul contractului de societate:
a) contribuie la formarea capitalului social al societății prin aporturi băneşti sau în bunuri;
b) se pot obliga la aport în prestații sau în cunoştințe specifice, cu titlu de aport societar;
c) nu răspund față de societate şi față de ceilalți asociați pentru vărsarea aporturilor la care s-au obligat.

227. În cazul în care se constituie o societate cu personalitate juridică:
a) forma scrisă a contractului de societate este cerută *ad probationem*;
b) forma scrisă a contractului de societate este cerută *ad validitatem*;
c) dacă sunt aportate bunuri imobile, forma cerută pentru valabilitatea contractului de societate este cea autentică.

228. Asociatul care aportează o creanță la capitalul social al societății:
a) nu poate răspunde față de ceilalți asociați în cazul neîncasării acesteia la scadență;
b) răspunde pentru existența creanței la momentul aportului;
c) răspunde de încasarea acesteia la scadență, fiind obligat să acopere cuantumul acesteia, precum şi dobânda legală care începe să curgă de la scadență şi orice alte daune ce ar rezulta, dacă creanța nu se încasează în tot sau în parte.

229. Asociatul care a subscris ca aport la capitalul social al societății o sumă de bani pe care însă nu o depune:
a) datorează în caz de neexecutare doar suma la care s-a obligat;
b) datorează în caz de neexecutare doar suma la care s-a obligat, precum şi dobânda legală de la scadență;
c) datorează în caz de neexecutare suma la care s-a obligat, dobânda legală de la scadență şi orice alte daune care ar rezulta, fiind de drept pus în întârziere.

230. Aportul societar constând în prestații sau cunoştințe specifice:
a) este datorat în mod continuu, atât timp cât asociatul care s-a obligat la acesta este membru al societății;
b) dă drept asociatului de a nu fi ținut față de societate pentru câştigurile realizate din activitățile care fac obiectul aportului;
c) în caz de neexecutare, atrage obligarea asociatului care l-a aportat la desfăşurarea activităților la care s-a obligat, precum şi la plata dobânzii legale de la data la care ar fi trebuit să îndeplinească activitățile.

231. O clauză prin care un asociat este exclus de la împărțirea beneficiilor sau de la participarea la pierderi:
a) este considerată nescrisă, cu excepția asociatului al cărui aport constă în prestații sau cunoştințe specifice, care este scutit, în măsura corespunzătoare acestui aport, de a participa la pierderi, dacă această scutire a fost prevăzută în mod expres în contractul de societate;
b) este lovită de nulitate relativă;
c) este valabilă, dacă părțile au convenit astfel.

232. Fiecare asociat:
a) poate folosi bunurile sociale în interesul societății, chiar dacă există stipulație contrară în cuprinsul contractului de societate;
b) în lipsă de stipulație contrară, poate folosi bunurile sociale în interesul societății, chiar dacă le schimbă destinația, şi fără să stânjenească drepturile celorlalți asociați;

c) în lipsă de stipulație contrară, poate folosi bunurile sociale în interesul societății, potrivit cu destinația acestora, și fără să stânjenească drepturile celorlalți asociați.

233. Asociatul care, fără consimțământul scris al celorlalți asociați, întrebuințează bunurile sociale în folosul său personal:
a) este obligat să restituie societății beneficiile ce au rezultat din întrebuințarea bunului;
b) este obligat să acopere daunele ce ar putea rezulta din întrebuințarea bunului;
c) nu este obligat să acopere daunele ce ar putea rezulta din întrebuințarea bunului.

234. În materia contractului de mandat:
a) dacă părțile nu au prevăzut un termen, contractul de mandat încetează la 5 ani de la încheierea lui;
b) mandatul dat pentru acte de exercitare a unei activități profesionale se prezumă a fi cu titlu oneros, până la proba contrară;
c) în virtutea obligației de a da socoteală, mandatarul este dator să predea mandantului tot ce a primit în puterea mandatului, chiar dacă bunurile pe care le-a primit nu s-ar cuveni mandantului.

235. Atunci când mai multe persoane au fost numite prin același act ca mandatari:
a) ele nu pot acționa decât împreună, sub sancțiunea ca actul îndeplinit doar de unul dintre mandatari să nu fie luat în considerare;
b) acestea răspund întotdeauna solidar pentru toate efectele mandatului;
c) mandatul conferit nu are efecte dacă nu a fost acceptat de toate aceste persoane.

236. În cazul contractului de mandat:
a) mandantul poate solicita reducerea cheltuielilor efectuate de mandatar cu ocazia executării mandatului pe motiv că ar fi exagerate, numai dacă mandatarului i se poate imputa vreo culpă;
b) mandantul are obligația să plătească dobânzi la sumele avansate de mandatar în executarea mandatului, care curg, fără punere în întârziere, din ziua în care mandatarul a făcut plata;
c) dacă mandatul a fost dat aceluiași mandatar de mai multe persoane pentru o afacere comună, mandanții nu răspund solidar față de mandatar pentru toate efectele mandatului.

237. În materia contractului de mandat:
a) atunci când există pluralitate de mandanți, nu există solidaritate între ei pentru efectele mandatului decât dacă solidaritatea s-a stipulat în mod expres prin contact;
b) mandatarul este obligat să predea mandantului doar acele bunuri primite în executarea mandatului care s-ar cuveni mandantului;
c) pentru a încheia acte de înstrăinare sau grevare a unui bun, mandatarul trebuie să fie împuternicit în mod expres.

238. În materie de mandat:
a) mandatul se întinde și asupra actelor necesare executării lui, chiar dacă nu sunt precizate în mod expres;
b) dacă mandatul este dat cu titlu gratuit, mandatarul este ținut să execute mandatul cu diligența unui bun proprietar;
c) dacă mandatul este dat cu titlu oneros, mandatarul este ținut să execute mandatul cu diligența unui bun proprietar, el răspunzând față de mandant și pentru cea mai ușoară culpă (*culpa levissima*).

239. Actele încheiate de mandatar cu depășirea împuternicirii primite:
a) sunt valabile dacă sunt ratificate de mandant;
b) nu pot fi desființate prin acordul dintre mandatar și terțul contractant, nici măcar înainte de a fi ratificate;
c) obligă mandatarul să garanteze pe terți, cu excepția celor care aveau cunoștință de limitele mandatului.

240. Substituirea de către mandatar a unei terțe persoane:
a) dă drept mandantului să formuleze o acțiune directă împotriva substituitului, în măsura în care acesta din urmă are datorii față de mandatar;
b) dă drept substituitului să deschidă o acțiune directă împotriva mandantului;
c) nu dă drept mandantului să formuleze o acțiune oblică împotriva substituitului.

241. În materie de mandat:
a) mandatarul poate, în caz de urgență, să vândă bunurile primite pentru mandant, cu diligența unui bun proprietar;

b) mandatul ce rezultă din împrejurări ce fac neîndoielnică voința părților este un mandat special;
c) mandantul este obligat să suporte pierderile suferite de mandatar dacă există legătură de cauzalitate între pierderea suferită şi activitatea desfăşurată de mandatar în executarea mandatului.

242. Mandantul este obligat să suporte pierderile suferite de mandatar:
a) dacă acestea s-au produs fără culpă din partea mandatarului;
b) dacă există legătură de cauzalitate între pierderea suferită şi activitatea desfăşurată de mandatar în executarea mandatului;
c) numai dacă părțile nu au convenit ca riscul pierderii să fie suportat de mandatar.

243. Mandatarul:
a) datorează dobânzi pentru sumele întrebuințate în folosul său, din ziua în care a fost pus în întârziere;
b) în cazul unui mandat fără reprezentare, este obligat să transmită mandantului bunurile mobile supuse unor formalități de publicitate;
c) datorează dobânzi pentru sumele de bani cuvenite mandantului şi întrebuințate de mandatar în folosul său, din ziua în care i-au fost solicitate aceste sume.

244. Mandantul:
a) nu este obligat să îi plătească mandatarului remunerație, chiar dacă se foloseşte de actul încheiat de către acesta, dacă mandatul cu titlu oneros a fost executat după expirarea termenului stipulat;
b) în cazul contractului de interpunere, poate invoca împotriva terțului cocontractant actul secret încheiat între mandant şi mandatar, chiar dacă terțul nu a participat la simulație şi a fost de bună-credință;
c) are împotriva celui care îl substituie pe mandatar o acțiune directă pentru obligațiile asumate de substituit prin contractul cu mandatarul inițial.

245. În materie de mandat:
a) în toate situațiile de substituire autorizată, cu excepția cazului în care persoana substituită a fost desemnată cu acordul mandantului, mandatarul răspunde față de mandant numai cu privire la alegerea substituitului şi pentru instrucțiunile pe care i le-a dat;
b) mandatul dat unui nou mandatar pentru aceeaşi afacere anulează mandatul inițial;
c) lipsa puterii de reprezentare a mandatarului nu poate fi invocată față de terțul căruia, prin comportamentul său, mandantul i-a creat în mod rezonabil credința că mandatarul are puterea de a-l reprezenta şi că acționează în limitele mandatului.

246. În cazul mandatului tacit:
a) mandatarul are dreptul, dacă această facultate nu i-a fost interzisă de mandant, să îşi substituie o altă persoană în executarea mandatului;
b) acceptarea mandatului poate fi dovedită prin orice mijloc de probă, indiferent de valoarea actului încheiat de mandatar;
c) la momentul încheierii contractului, ca şi în ipoteza mandatului aparent, există voința mandantului de a fi reprezentat.

247. În materia contractului de mandat:
a) mandantul poate revoca mandatul, chiar dacă acesta a fost declarat irevocabil;
b) mandantul poate revoca mandatul doar în termen de trei ani de la data încheierii contractului, în cazul în care acesta a fost încheiat în formă autentică;
c) când mandatul a fost dat aceluiaşi mandatar de mai multe persoane pentru o afacere comună, poate fi revocat doar cu acordul tuturor mandanților.

248. Mandantul trebuie să aibă capacitate deplină de exercițiu:
a) dacă mandatul este un act de conservare sau de administrare, pentru care mandatarul nu urmează a fi remunerat;
b) dacă mandatarul încheie acte de dispoziție;
c) în toate cazurile în care mandatul este dat cu titlu oneros.

249. În materia contractului de mandat:
a) dacă mandatul a fost dat aceluiaşi mandatar de mai multe persoane pentru o afacere comună, fiecare dintre mandanți răspunde solidar față de mandatar pentru toate obligațiile mandatului;
b) mandatarul nu are dreptul la remunerație dacă mandatul este în interes comun deoarece, în acest caz, el întruneşte şi calitatea de mandant;

c) pentru garantarea creanțelor împotriva mandantului izvorâte din mandat, mandatarul are un drept de retenție asupra bunurilor primite cu ocazia executării mandatului de la mandant.

250. Mandatarul:
a) este obligat, la solicitarea mandantului, să înapoieze toate actele sau bunurile primite de la mandant pentru realizarea obligațiilor sale;
b) care şi-a substituit o terță persoană în executarea mandatului cu autorizarea mandantului răspunde pentru actele persoanei pe care şi-a substituit-o ca şi cum le-ar fi îndeplinit el însuşi;
c) este ținut să execute mandatul cu diligența unui bun proprietar, dacă mandatul este cu titlu oneros.

251. Un mandat general permite mandatarului:
a) să încheie numai acte de administrare şi de conservare;
b) să formuleze o acțiune în justiție având ca obiect folosința unei locuințe pe care o administrează în baza mandatului;
c) să realizeze doar operațiunile juridice determinate prin contractul de mandat.

252. În situația în care, printr-un singur mandat, au fost împuternicite mai multe persoane:
a) există solidaritate între acestea;
b) fiecare mandatar poate executa mandatul singur, doar dacă acest lucru s-a prevăzut expres în contract;
c) fiecare va răspunde individual pentru executarea mandatului, cu excepția cazului în care în contractul de mandat s-a prevăzut expres contrariul.

253. În materia contractului de mandat:
a) dacă mandatul a fost dat aceluiaşi mandatar de mai multe persoane pentru o afacere comună, mandatul poate fi revocat de oricare dintre mandanți;
b) în cazul mandatului autentic, acceptarea ofertei de mandat nu poate fi tacită;
c) dacă mandatul este cu titlu gratuit, mandatarul este ținut să îndeplinească mandatul cu diligența pe care o manifestă în propriile afaceri.

254. În cazul pluralității de mandatari:
a) dacă prin contract s-a stipulat că mandatarii lucrează împreună, acceptarea mandatului trebuie realizată de toți mandatarii, ca o condiție necesară de validitate;
b) răspunderea pentru neexecutarea obligațiilor este solidară, chiar dacă prin contract nu s-a stipulat că toți mandatarii trebuie să lucreze împreună;
c) chiar dacă prin contract s-a stipulat că mandatarii lucrează împreună, încetarea mandatului pentru unul dintre ei nu produce efecte asupra celorlalți mandatari.

255. Pentru a fi valabil mandatul dat în scopul conservării sau administrării unui bun, este necesar:
a) acordul tutorelui mandatarului, atunci când mandantul este minor;
b) ca mandantul să aibă cel puțin capacitate de exercițiu restrânsă;
c) ca mandantul să aibă deplină capacitate de exercițiu, ori de câte ori mandatul este cu titlu oneros.

256. În materia contractului de mandat:
a) mandatarul poate încheia acte de administrare şi de dispoziție numai în baza unui mandat special;
b) consimțământul părților trebuie să fie expres;
c) în lipsa ratificării mandatului aparent, răspunderea mandatarului față de mandant este una delictuală.

257. Mandatarul:
a) este obligat să restituie mandantului bunurile, sumele de bani sau documentele primite de la terți în executarea mandatului numai dacă acestea nu se cuvin altei persoane;
b) care şi-a substituit o terță persoană în executarea mandatului răspunde în solidar cu aceasta;
c) care nu şi-a executat mandatul sau şi l-a executat necorespunzător răspunde şi pentru culpă simplă.

258. Un mandat general permite mandatarului:
a) să încheie numai acte de administrare şi de conservare;
b) să formuleze o acțiune în justiție având ca obiect revendicarea unui bun pe care îl administrează în baza mandatului;
c) să realizeze doar operațiunile juridice determinate prin contractul de mandat.

259. În materia contractului de mandat:
a) solidaritatea mandanților este una legală atunci când mai multe persoane au numit un mandatar pentru o afacere comună;

b) sumele de bani folosite în mod necuvenit de mandatar produc dobânzi de la data întrebuințării lor;
c) ratificarea actelor încheiate cu depășirea mandatului produce întotdeauna efecte retroactive.

260. Mandatul este în interes comun:
a) atunci când, alături de mandant, mandatarul este cointeresat la încheierea actului pentru care a fost mandatat;
b) când mandatarul încheie actul juridic pentru care a fost mandatat cu o terță persoana pe care tot el o reprezintă;
c) când mandatarul este interesat în mod direct la încheierea actului pentru care a fost mandatat, primind o remunerație.

261. Actele încheiate de mandatar cu depășirea împuternicirii primite:
a) pot fi desființate prin acordul dintre mandatar și terțul contractant, cât timp ele nu au fost ratificate;
b) sunt valabile numai dacă sunt ratificate expres de mandant;
c) instituie în sarcina mandatarului obligația de garanție față de terți, cu excepția cazului în care aceștia aveau cunoștință de limitele mandatului.

262. Sumele de bani cuvenite mandantului:
a) produc dobânzi de la data punerii în întârziere a mandatarului;
b) produc dobânzi de la data când mandantul a cerut acele sume;
c) produc dobânzi de la data întrebuințării lor de către mandatar, în folosul său.

263. În materia mandatului fără reprezentare:
a) mandantul nu devine proprietar al bunului dacă contractul a fost încheiat în considerarea mandatarului;
b) contractul de mandat nu produce niciun fel de efecte față de terți, chiar dacă aveau cunoștință de încheierea acestuia;
c) actul încheiat de mandatar rămâne valabil chiar dacă contractul de mandat este declarat nul pentru cauză ilicită.

264. În materia contractului de mandat:
a) întotdeauna operează prezumția că mandatul este cu titlu gratuit;
b) contractul încheiat cu un profesionist este prezumat a fi cu titlu oneros chiar dacă nu are stipulat dreptul la remunerație;
c) gratuitatea se prezumă dacă contractul se încheie între două persoane fizice.

265. În materie de mandat:
a) substituirea mandatarului este admisă și fără înștiințarea mandantului atunci când se poate prezuma că mandantul ar fi aprobat substituirea dacă ar fi cunoscut împrejurările ce o justifică;
b) mandatarul nu se poate abate în nicio circumstanță de la instrucțiunile primite de la mandant;
c) răspunderea mandatarului poate fi agravată prin convenția părților, chiar dacă mandatul este cu titlu gratuit.

266. Mandatul încetează:
a) prin revocarea unuia dintre mandatari, în cazul mandatului dat mai multor mandatari obligați să lucreze împreună;
b) prin denunțare unilaterală de către mandant, dar numai dacă nu există o clauză de irevocabilitate a mandatului;
c) la inițiativa mandatarului, dar numai după expirarea termenului de preaviz, atunci când a fost prevăzut în contract.

267. Contractul de mandat cu titlu oneros ce are ca obiect vânzarea unui bun poate înceta:
a) prin renunțarea mandatarului;
b) prin punerea sub interdicție a mandantului;
c) numai dacă părțile nu au prevăzut o clauză de irevocabilitate.

268. În materia mandatului fără reprezentare:
a) terțul are la îndemână o acțiune directă împotriva mandantului, pentru îndeplinirea obligațiilor născute din executarea mandatului;
b) mandantul are la îndemână o acțiune oblică împotriva terțului, pentru valorificarea drepturilor născute din executarea mandatului, indiferent dacă și-a executat sau nu propria obligație;
c) mandantul care și-a îndeplinit obligațiile față de mandatar se poate substitui în drepturile acestuia față de terți, exercitând împotriva lor drepturile de creanță născute din contractul încheiat de mandatar în executarea mandatului.

269. Prescripția acțiunii mandantului pentru restituirea sumelor de bani sau a altor bunuri primite de mandatar de la terți începe să curgă:
a) de la data încetării contractului de mandat;
b) de la data la care mandantul a cunoscut sau trebuia să cunoască paguba pricinuită de mandatar prin nerespectarea obligației de predare;
c) de la data la care mandantul a cunoscut faptul predării sumelor de bani sau a altor bunuri de către terți mandatarului.

270. Mandantul datorează mandatarului:
a) cheltuielile necesare şi utile, chiar dacă revocarea mandatului s-a realizat din culpa mandatarului;
b) toate cheltuielile efectuate în vederea realizării mandatului, chiar şi când acesta nu a putut fi executat, dacă nu se poate reține vreo culpă din partea mandatarului;
c) toate cheltuielile efectuate în vederea realizării mandatului, numai dacă mandatarul a efectuat operațiunea în vederea căreia a fost mandatat.

271. În materie de antrepriză:
a) dacă bunul piere anterior recepției chiar şi fără culpă din partea beneficiarului, antreprenorul care a procurat materialele nu are obligația de a reface lucrarea pe cheltuiala sa;
b) decesul antreprenorului constituie o cauză de încetare a contractului de antrepriză încheiat *intuitu personae*;
c) dacă în contract nu sunt cuprinse clauze referitoare la preț, beneficiarul datorează prețul prevăzut de lege sau calculat potrivit legii sau, în lipsa unor asemenea prevederi legale, prețul stabilit în raport cu munca depusă şi cheltuielile necesare pentru executarea lucrării ori prestarea serviciului, avându-se în vedere şi uzanțele existente.

272. În materie de antrepriză:
a) dacă lucrarea este de natură să amenințe sănătatea şi integritatea corporală a persoanelor, antreprenorul care nu a solicitat rezilierea contractului preia riscul şi răspunde pentru prejudiciile cauzate, inclusiv terților;
b) beneficiarul poate invoca viciile aparente ale lucrării la data constatării lor, chiar dacă a recepționat lucrarea fără rezerve;
c) lipsa aparentă a calității convenite nu mai poate fi invocată de beneficiar după recepționarea lucrării fără rezerve.

273. În materia contractului de antrepriză:
a) bunurile neridicate la termen de beneficiar, chiar realizate cu materialele acestuia, pot fi înstrăinate de antreprenor fără nicio obligație față de beneficiar;
b) în caz de deces al antreprenorului, beneficiarul are obligația de a recepționa partea deja executată, dacă o poate folosi;
c) garanția antreprenorului pentru viciile ascunse ale lucrării este asemănătoare cu cea a vânzătorului din contractul de vânzare.

274. În materie de antrepriză:
a) contractul de antrepriză este întotdeauna un act de dispoziție, atât pentru antreprenor, cât şi pentru beneficiar;
b) dacă prin lege sau contract nu se prevede altfel, beneficiarul este obligat să îi plătească antreprenorului prețul lucrării la data şi locul recepției acesteia;
c) stabilirea prețului în bani este de esența contractului de antrepriză.

275. Antrepriza:
a) de lucrări este un contract *uno ictu*, în cadrul căruia neexecutarea însemnată şi fără justificare a unei obligații dă drept creditorului de a obține rezoluțiunea contractului cu efect retroactiv;
b) de servicii este un contract cu executare succesivă, în cadrul căruia neexecutarea însemnată şi fără justificare a unei obligații dă drept creditorului de a obține rezilierea contractului;
c) în cadrul căreia nu există criterii de determinare a prețului este nulă.

276. Antreprenorul are obligația:
a) de a informa beneficiarul că execuția lucrării este afectată de materialele puse la dispoziție de acesta;
b) de a păstra materialele rămase, puse la dispoziție de beneficiar, proporțional cu prețul contractului, în măsura în care acesta nu a fost achitat integral sau parțial;
c) de a răspunde de calitatea materialelor sale ca şi un vânzător.

277. În materie de antrepriză:
a) antreprenorul răspunde pentru păstrarea materialelor puse la dispoziție de beneficiar ca şi un depozitar;
b) beneficiarul va suporta riscul pieirii sau deteriorării lucrului, ori de câte ori materialele necesare execuției au fost procurate de acesta;
c) beneficiarul va suporta orice creştere a prețului, atunci când acesta a fost stabilit estimativ.

278. Dacă materialele sunt procurate de beneficiar:
a) antreprenorul nu trebuie să justifice modul în care materialele au fost întrebuințate în executarea contractului, dacă lucrarea a fost executată şi recepționată fără rezerve;
b) antreprenorul nu are obligația de a le restitui beneficiarului, chiar dacă nu au fost folosite integral la executarea lucrării;
c) antreprenorul are obligația de a le păstra şi întrebuința potrivit destinației lor, conform regulilor tehnice aplicabile.

279. Raporturile juridice dintre beneficiar şi antreprenor sunt:
a) raporturi de subordonare convențională;
b) raporturi de independență juridică;
c) raporturi de prepuşenie.

280. În materie antrepriză, obligația de informare a beneficiarului de către antreprenor există în următoarele cazuri:
a) când normala executare a lucrării, trăinicia sau folosirea ei potrivit destinației este afectată de viciile materialelor puse la dispoziție de beneficiar;
b) când normala executare a lucrării, trăinicia sau folosirea ei potrivit destinației este afectată de instrucțiunile necorespunzătoare date de beneficiar;
c) când normala executare a lucrării, trăinicia sau folosirea ei potrivit destinației este afectată de circumstanțe externe antreprenorului, pentru care el este ținut să răspundă.

281. Prețul forfetar, stabilit de părți:
a) are putere de lege între părți, instanța neavând posibilitatea de a-l modifica, chiar dacă din expertiză rezultă un preț majorat;
b) se modifică dacă se aduc modificări cu privire la condițiile de executare inițial prevăzute;
c) nu poate fi diminuat la cererea beneficiarului.

282. Până la plata integrală a prețului, antreprenorul are asupra lucrării executate:
a) o ipotecă legală;
b) un drept de preempțiune instituit de lege;
c) un drept de retenție.

283. Riscul pieirii fortuite a materialelor în cazul contractului de antrepriză este suportat:
a) de proprietarul materialelor;
b) de antreprenor;
c) de beneficiar.

284. În materia contractului de întreținere:
a) obligația de a presta întreținerea este indivizibilă în cazul existenței mai multor întreținători;
b) obligația de a presta întreținerea este portabilă;
c) obligația de a presta întreținerea este cherabilă.

285. Obligația de întreținere:
a) nu poate fi transformată în bani, întrucât ea este o prestație stabilită eminamente în natură;
b) poate fi transformată într-o sumă de bani corespunzătoare;
c) poate fi transformată într-o rentă, caz în care se vor aplica contractului regulile de la contractul de rentă viageră.

286. În materia contractului de întreținere:
a) dacă prin contractul de întreținere nu s-a convenit altfel, obligația de întreținere transformată într-o sumă corespunzătoare de bani rămâne indivizibilă între debitori;
b) obligația de întreținere este divizibilă în privința debitorilor, în lipsă de stipulație contrară;
c) creditorul întreținerii poate obține înlocuirea întreținerii cu o sumă de bani corespunzătoare dacă dovedeşte că prestarea în natură a întreținerii nu mai poate continua din motive obiective.

287. Rezoluțiunea contractului pentru neexecutarea culpabilă a obligației de întreținere:
a) atrage obligarea creditorului la restituirea către debitor a sumelor plătite de acesta cu titlu de impozite şi prime de asigurare aferente dreptului de proprietate asupra bunului înstrăinat;
b) atrage obligarea creditorului întreținerii la restituirea contravalorii întreținerii primite ca urmare a redobândirii în patrimoniu a dreptului de proprietate asupra bunului transmis;

c) atrage pierderea de către debitorul obligației de întreținere a dreptului la restituirea prestațiilor de întreținere deja executate.

288. Constituie o cauză de încetare a contractului de întreținere prin rezoluțiune:
a) cazul fortuit ce împiedică întreținătorul a-şi mai îndeplini obligația;
b) comportamentul uneia dintre părți ce face imposibilă continuarea contractului în condiții conforme bunelor moravuri;
c) refuzul nejustificat de a primi întreținere.

289. În contractul de întreținere:
a) întreținerea datorată nu poate fi urmărită de către creditori;
b) creanța de întreținere poate forma obiectul unei cesiuni;
c) obligația de întreținere nu are caracter continuu.

290. În materia contractului de întreținere:
a) clauza prin care creditorul întreținerii se obligă la prestarea unor servicii este considerată nescrisă;
b) dacă întreținerea are caracter viager, debitorul are obligația să-l înmormânteze pe creditorul întreținerii;
c) dacă în contract nu s-a prevăzut durata întreținerii, aceasta se datorează pentru o perioadă de cel mult 15 ani de la data încheierii contractului, cu posibilitatea de prelungire a acestuia.

291. În materia contractului de întreținere:
a) acțiunea în rezoluțiune poate fi exercitată şi de moştenitorii creditorului întreținerii;
b) este posibilă revocarea contractului în folosul persoanelor cărora creditorul întreținerii le datorează alimente în temeiul legii dacă, prin efectul contractului, el s-a lipsit de mijloacele necesare îndeplinirii obligației de a asigura alimente;
c) instanța poate pronunța rezoluțiunea dacă executarea contractului a devenit imposibilă.

292. În materia contractului de întreținere:
a) drepturile creditorului întreținerii nu pot fi cedate decât prin înscris încheiat în formă autentică;
b) clauza de rezoluțiune este considerată nescrisă, întrucât rezoluțiunea întemeiată pe neexecutarea fără justificare a obligației de întreținere trebuie să fie dispusă de instanță;
c) drepturile creditorului întreținerii nu pot fi supuse urmăririi decât în limita a 1/4 din veniturile sale.

293. În cazul contractului de întreținere:
a) dacă prestarea în natură a întreținerii nu mai poate continua din culpa uneia dintre părți, instanța va majora, sau, după caz, va diminua cuantumul sumei de bani care înlocuieşte prestația de întreținere;
b) dreptul la întreținere poate fi transmis altei persoane;
c) întreținerea are caracter incesibil şi insesizabil.

294. În materia contractului de întreținere:
a) rezilierea poate fi solicitată numai de creditorul întreținerii;
b) dreptul de întreținere nu este transmisibil prin succesiune;
c) prestația întreținerii se realizează exclusiv în natură, neputând fi înlocuită cu o sumă de bani.

295. Obligația de întreținere:
a) are caracter divizibil când este instituită în beneficiul mai multor creditori;
b) este susceptibilă de executare parțială chiar şi atunci când este indivizibilă;
c) este o obligație de a face, cu caracter strict personal.

296. Obligația de întreținere:
a) este portabilă;
b) continuă şi atunci când bunul care a constituit capitalul a pierit parțial, dintr-o cauză neimputabilă creditorului obligației;
c) nu include şi obligația de a-l înmormânta pe creditorul ce decedează în timpul contractului.

297. Încheierea unei convenții de întreținere cu titlu gratuit:
a) nu este posibilă, fiind un contract esențialmente cu titlu oneros;
b) presupune ipoteza în care, fără a primi nimic în schimb, o persoană se obligă contractual să acorde întreținere unei alte persoane până la sfârşitul vieții acesteia din urmă, fiind deci, o liberalitate;
c) este supusă regulilor din materia donațiilor.

298. Acțiunea prin care debitorul întreținerii cere constatarea îndeplinirii obligației de întreținere, întrucât contravaloarea întreținerii acordate ar fi depășit valoarea bunului:
a) este inadmisibilă;
b) este admisibilă, în condițiile legii;
c) contravine caracterului aleatoriu al contractului de întreținere.

299. Rezoluțiunea contractului de întreținere:
a) nu poate fi solicitată de debitorul întreținerii chiar dacă comportamentul creditorului face imposibilă executarea contractului;
b) nu poate fi împiedicată de eventuala ofertă de întreținere făcută de debitorul pârât după introducerea acțiunii;
c) poate fi cerută şi atunci când prestația debitorului nu mai poate continua din motive obiective.

300. Transformarea în bani a obligației de întreținere:
a) conduce la aplicarea regulilor din materia contractului de rentă viageră;
b) poate fi dispusă de instanță dacă debitorul întreținerii decedează;
c) nu se poate realiza prin convenția părților.

301. În materia contractului de întreținere:
a) întreținerea continuă să fie datorată în aceeaşi măsură chiar dacă, în cursul executării contractului, bunul care a constituit capitalul a pierit total sau parțial dintr-o cauză pentru care creditorul întreținerii nu este ținut să răspundă;
b) acțiunea în rezoluțiunea contractului are caracter personal astfel încât nu se transmite moştenitorilor creditorului întreținerii;
c) caracterul personal al contractului de întreținere nu poate fi invocat de părți pentru a se opune acțiunii oblice introduse pentru executarea sa.

302. În materia contractului de întreținere:
a) dacă prin contractul de întreținere, creditorul obligației s-a lipsit de mijloacele necesare asigurării obligației de întreținere legală, persoanele cărora le datorează întreținerea pot solicita revocarea contractului, dar numai dacă încheierea acestuia s-a realizat prin fraudă;
b) în lipsa unei stipulații contrarii, obligația de întreținere este indivizibilă atât activ, cât şi pasiv;
c) neexecutarea față de unul dintre creditori a obligației de întreținere poate atrage rezoluțiunea contractului doar cu privire la cota-parte din bun ce a aparținut acestuia (*pro parte*).

303. De regulă, tranzacția produce efecte:
a) declarative;
b) *ex nunc*;
c) relative, nefiind opozabilă terților.

304. În cazul tranzacției:
a) părțile sunt obligate întotdeauna să își garanteze reciproc drepturile ce fac obiectul ei;
b) aceasta nu poate constitui un just titlu pentru a face operantă uzucapiunea de 10 ani;
c) aceasta poate avea efecte constitutive, caz în care părțile sunt ținute de obligația de garanție pentru evicțiune şi vicii ascunse.

305. În materia contractului de tranzacție:
a) intenția părților de a preîntâmpina sau stinge un litigiu este de esența contractului;
b) tranzacția poate fi anulată dacă pentru una dintre părți ea este lezionară;
c) atunci când tranzacția s-a încheiat pentru executarea unui act anulabil, anularea tranzacției poate fi cerută pe temeiul erorii ca viciu de consimțământ doar de partea care la data încheierii tranzacției nu cunoştea cauza de anulabilitate.

306. Tranzacția:
a) spre deosebire de întreținere, nu poate fi afectată de condiție;
b) poate avea ca obiect un bun din proprietatea privată a statului, dacă legea nu prevede altfel;
c) reprezintă un contract unilateral în cazul în care una dintre părți înstrăinează un bun prin contract în schimbul renunțării de către cealaltă parte la dreptul litigios asupra bunului.

307. În cazul contractului de tranzacție:
a) se poate solicita rezoluțiunea pentru neexecutare numai în cazul asumării unei obligații noi ce nu a fost îndeplinită;

b) atunci când o parte înstrăinează un bun pentru care legea prevede forma solemnă, întotdeauna tranzacția trebuie încheiată în aceeaşi formă *ad solemnitatem*;
c) constituie eroare asupra obiectului şi eroarea asupra prejudiciului suferit.

308. Tranzacția:
a) nu poate fi încheiată în faza de executare silită;
b) în lipsă de stipulație contrară, nu poate fi desființată în parte;
c) realizată în fața judecătorului nu presupune prezentarea un act notarial, chiar şi atunci când legea cere forma autentică.

309. În materia contractului de tranzacție:
a) indiferent de obiectul tranzacției, pentru a fi valabilă, ea trebuie încheiată în formă scrisă;
b) aceasta poate avea ca obiect şi capacitatea sau starea civilă a persoanelor;
c) aceasta nu poate fi anulată pentru eroare de drept.

310. Tranzacția:
a) este un contract aleatoriu, cu titlu oneros;
b) presupune că forma scrisă este suficientă pentru valabilitatea contractului, dacă este încheiat în fața judecătorului;
c) în lipsă de stipulație contrară, nu poate fi desființată în parte.

311. Contractul de tranzacție:
a) rămâne valabil chiar dacă una dintre clauzele acestuia a fost declarată nulă sau a fost modificată;
b) se poate încheia şi în cazul unei acțiuni civile ce derivă dintr-o infracțiune;
c) încheiat prin mandatar impune existența unei procuri speciale.

312. În materia contractului de tranzacție:
a) tranzacția care are efect declarativ nu este supusă, de regulă, formei autentice *ad validitatem*;
b) partea ale cărei drepturi au fost recunoscute printr-o tranzacție are calitatea de succesor în drepturi al celeilalte părți;
c) atunci când tranzacția a fost încheiată pe cale judiciară, rezoluțiunea sau rezilierea nu se poate dispune decât tot pe cale judiciară, nu prin simpla declarație unilaterală a creditorului obligației neexecutate.

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

§2. RĂSPUNSURI CORECTE

1.	c;	33.	a, b;	65.	a, b;	97.	a;	129.	c;
2.	a, c;	34.	a, b;	66.	a;	98.	b;	130.	c;
3.	b;	35.	b;	67.	a, b;	99.	a, c;	131.	c;
4.	b, c;	36.	c;	68.	b, c;	100.	a, c;	132.	c;
5.	a;	37.	b, c;	69.	a;	101.	a, c;	133.	a;
6.	a, c;	38.	a, b;	70.	c;	102.	c;	134.	a, b;
7.	b;	39.	c;	71.	c;	103.	c;	135.	b;
8.	a, c;	40.	a, c;	72.	a;	104.	b;	136.	a, c;
9.	a;	41.	b, c;	73.	a;	105.	c;	137.	c;
10.	b, c;	42.	b;	74.	c;	106.	a;	138.	c;
11.	b, c;	43.	a, c;	75.	a, b;	107.	a;	139.	a;
12.	b, c;	44.	c;	76.	c;	108.	a, b;	140.	a, c;
13.	b, c;	45.	a;	77.	b;	109.	a, c;	141.	a, c;
14.	a, b;	46.	c;	78.	a, b;	110.	c;	142.	a, b;
15.	a, c;	47.	a, b;	79.	a, c;	111.	a;	143.	a, b;
16.	b;	48.	b;	80.	b, c;	112.	a, c;	144.	b;
17.	b;	49.	a, b;	81.	c;	113.	c;	145.	a, c;
18.	b, c;	50.	c;	82.	c;	114.	b;	146.	b, c;
19.	a;	51.	a, b;	83.	b;	115.	b;	147.	a;
20.	a, b;	52.	a;	84.	a, b;	116.	a, c;	148.	b;
21.	b;	53.	b;	85.	a, b;	117.	a;	149.	a, b;
22.	b;	54.	c;	86.	a, c;	118.	c;	150.	a, c;
23.	a;	55.	a, c;	87.	b;	119.	a, b;	151.	c;
24.	a, c;	56.	a, c;	88.	a;	120.	b, c;	152.	a, c;
25.	b, c;	57.	a;	89.	b;	121.	c;	153.	a, b;
26.	a;	58.	a, b;	90.	b;	122.	a, b;	154.	c;
27.	c;	59.	a;	91.	c;	123.	c;	155.	b;
28.	a, c;	60.	b, c;	92.	c;	124.	b;	156.	c;
29.	a;	61.	c;	93.	b, c;	125.	a, c;	157.	a, b;
30.	c;	62.	a;	94.	a;	126.	b, c;	158.	a, c;
31.	c;	63.	b, c;	95.	c;	127.	b;	159.	a, c;
32.	c;	64.	b;	96.	a, b;	128.	b, c;	160.	a, c;

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

161. b, c;
162. b, c;
163. c;
164. b, c;
165. b, c;
166. a, c;
167. b;
168. b;
169. c;
170. b;
171. a, c;
172. b, c;
173. a, c;
174 c;
175. c;
176. a;
177. a;
178. b;
179. c;
180. a, b;
181. c;
182. a, b;
183. a, b;
184. a, c;
185. a;
186. a, c;
187. a, c;
188. b, c;
189. a, c;
190. b, c;
191. a, b;
192. c;
193. b, c;
194. a;
195. b, c;
196. b, c;
197. a, b;
198. b;
199. c;
200. a, b;
201. a;
202. a, b;
203. b;
204. b;
205. a, b;
206. a, b;
207. b;
208. a;
209. a, b;
210. b, c;
211. a, b;
212. c;
213. a, b;
214. b;
215. a;
216. b;
217. a;
218. a;
219. a;
220. b;
221. b, c;
222. b, c;
223. a, b;
224. a, c;
225. a, b;
226. a, b;
227. b, c;
228. b, c;
229. c;
230. a;
231. a;
232. c;
233. a, b;
234. b, c;
235. c;
236. a, b;
237. c;
238. a, c;
239. a, c;
240. a;
241. a;
242. a;
243. b;
244. c;
245. a, c;
246. b;
247. a, c;
248. b;
249. a, c;
250. a, c;
251. a, b;
252. c;
253. c;
254. a;
255. b;
256. c;
257. c;
258. a;
259. a, b;
260. a;
261. a, c;
262. a, c;
263. a;
264. b, c;
265. a, c;
266. a, c;
267. a, b;
268. c;
269. a;
270. b;
271. b, c;
272. a, c;
273. b, c;
274. b;
275. a, b;
276. a, c;
277. a;
278. c;
279. b;
280. a, b;
281. a, c;
282. a;
283. a;
284. a, b;
285. b, c;
286. a, c;
287. a, c;
288. b;
289. a;
290. a, b;
291. a, b;
292. b;
293. a, c;
294. b;
295. c;
296. a, b;
297. b, c;
298. a, c;
299. b;
300. a, b;
301. a, c;
302. b;
303. a, c;
304. b, c;
305. a, c;
306. b;
307. a;
308. b, c;
309. c;
310. b, c;
311. b, c;
312. a, c;

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Secțiunea a 5-a. Succesiuni

§1. TESTE GRILĂ

1. Caracterul unitar al moştenirii nu se aplică:
a) situației în care s-a prevăzut o clauză de preciput prin convenție matrimonială;
b) drepturilor salariale datorate până la data decesului, plătite copiilor defunctului;
c) dreptului soțului supraviețuitor asupra mobilelor şi obiectelor de uz casnic, indiferent de persoanele cu care acesta vine în concurs la moştenire.

2. Capacitatea succesorală:
a) se desființează cu efect retroactiv în cazul constatării datei decesului persoanei dispărute ca fiind anterioară deschiderii succesiunii;
b) este recunoscută persoanelor juridice de la data actului de înființare;
c) este recunoscută copilului conceput cu condiția să fie viabil.

3. Au capacitate succesorală:
a) comorienții, nu şi codecedații;
b) persoanele nenăscute, dar concepute la data deschiderii moştenirii;
c) persoanele juridice, în condițiile legii.

4. Nu au capacitate succesorală:
a) persoanele care au decedat imediat una după cealaltă;
b) copii concepuți înaintea deschiderii succesiunii, dacă s-au născut morți;
c) exheredații.

5. Data deschiderii succesiunii este:
a) întotdeauna, data constatării decesului de către autoritatea administrației publice locale;
b) data morții stabilită prin hotărâre judecătorească declarativă de moarte, rămasă definitivă;
c) data morții efective a celui care lasă moştenirea.

6. Moştenirea se deschide:
a) la locul unde este înregistrat decesul;
b) la ultimul domiciliu al defunctului;
c) la sediul notariatului unde se face cererea de deschidere a moştenirii.

7. Moştenirea unei persoane se deschide:
a) la data deschiderii procedurii succesorale necontencioase;
b) la momentul încetării din viață a celui care lasă moştenirea;
c) la data emiterii certificatului de deces.

8. Sunt condiții speciale ale moştenirii legale:
a) acceptarea succesiunii;
b) nedemnitatea succesorală;
c) capacitatea succesorală.

9. Nedemnitatea succesorală:
a) este o sancțiune civilă ce se aplică în virtutea voinței celui care lasă moştenirea;
b) se aplică numai pentru faptele expres şi limitativ prevăzute de lege;
c) operează numai în cadrul moştenirii legale.

10. Nedemnitatea succesorală de drept:
a) produce efecte atât în privința autorului faptei, cât şi a descendenților săi;
b) poate influența eficacitatea liberalităților prin acte între vii sau pentru cauză de moarte făcute în favoarea nedemnului de către cel care lasă moştenirea;
c) operează şi produce efecte de drept, instanța judecătorească sau notarul doar constatând intervenirea nedemnității.

11. Este de drept nedemnă de a moşteni:
a) persoană care, cu rea-credință, a distrus testamentul defunctului;

b) soția celui care lasă moștenirea, care, prin violență, l-a împiedicat pe acesta să revoce testamentul întocmit în favoarea sa;
c) persoana condamnată penal pentru săvârșirea unei infracțiuni cu intenția de a-l ucide pe cel care lasă moștenirea.

12. Actele juridice referitoare la bunurile moștenirii, încheiate de un nedemn cu terțe persoane:
a) în măsura în care sunt menținute ca valabile, obligă nedemnul la plata de despăgubiri către adevărații moștenitori ca și un posesor de rea-credință;
b) sunt desființate toate cu efect retroactiv;
c) sunt menținute valabile numai dacă sunt acte de conservare și de administrare.

13. Nedemnitatea succesorală judiciară:
a) operează pentru situația în care moștenitorul testamentar, cu rea-credință, a ascuns, a alterat, a distrus sau a falsificat testamentul defunctului;
b) poate fi constatată atât înainte, cât și după data deschiderii moștenirii;
c) nu va opera în cazul în care intervine iertarea.

14. Termenul de 1 an în care trebuie introdusă acțiunea în declararea nedemnității succesorale:
a) este un termen de prescripție;
b) este un termen de decădere;
c) curge de la data morții celui care lasă moștenirea.

15. Nedemnitatea succesorală:
a) poate fi invocată doar de comoștenitorii legali sau, după caz, de moștenitorii subsecvenți;
b) produce efecte de la data deschiderii moștenirii;
c) poate fi constatată de instanță și anterior deschiderii succesiunii.

16. În caz de nedemnitate succesorală:
a) efectele nedemnității nu se produc și față de descendenții nedemnului;
b) efectele se produc și față de descendenții nedemnului;
c) nedemnul nu este obligat să restituie fructele culese din moștenire.

17. Nedemnitatea succesorală:
a) are un caracter strict personal, deci nu produce vreun efect față de copiii nedemnului;
b) este o sancțiune civilă care constă în decăderea moștenitorului legal sau testamentar din dreptul de a culege moștenirea;
c) produce efecte relative.

18. Intră în cazurile de nedemnitate succesorală de drept:
a) condamnarea pentru săvârșirea cu intenție a infracțiunii de tentativă de omor a celui care lasă moștenirea;
b) condamnarea pentru săvârșirea cu intenție a unei fapte grave de violență împotriva celui care lasă moștenirea;
c) condamnarea pentru săvârșirea infracțiunii de ucidere din culpă a celui care lasă moștenirea.

19. Nedemnitatea succesorală:
a) desființează vocația succesorală legală;
b) este înlăturată ca efect al reabilitării nedemnului;
c) nu poate fi înlăturată prin declarație din partea celui care lasă moștenirea.

20. Persoana nedemnă:
a) nu are dreptul să recupereze cheltuielile necesare și utile generate de bunurile din moștenire;
b) este considerată a exercita o posesie de rea-credință asupra bunurilor moștenirii;
c) nu mai poate fi obligată la restituirea bunurilor înstrăinate prin acte de dispoziție cu titlu oneros încheiate cu terți dobânditori de bună-credință, pentru care s-au respectat regulile de carte funciară.

21. Pot invoca nedemnitatea succesorală de drept:
a) nedemnul însuși;
b) numai comoștenitorii chemați la moștenire împreună cu nedemnul, instanța din oficiu, sau procurorul;
c) orice persoană interesată.

22. Nedemnitatea succesorală:
a) se aplică strict în cazul faptelor expres prevăzute de lege, doar în domeniul moștenirii legale;
b) produce efecte relative, răsfrângându-se numai asupra moștenitorului nedemn și a copiilor săi;
c) nu presupune niciuna din variantele de mai sus.

23. Este sancționată cu nedemnitatea:
a) persoana condamnată penal pentru uciderea din culpă a celui care lasă moștenirea;

b) persoana care, cu rea-credință, a ascuns testamentul defunctului;
c) persoana care a adus injurii grave memoriei celui care lasă moștenirea.

24. Nedemnitatea succesorală de drept:
a) poate fi constatată doar la cererea persoanei interesate, nu și de instanță din oficiu;
b) nu operează *ope legis*;
c) produce efecte numai în privința persoanei culpabile de săvârșirea faptelor grave prevăzute de lege.

25. În ceea ce privește nedemnitatea succesorală judiciară:
a) aceasta poate fi constatată numai după deschiderea moștenirii;
b) acțiunea în declararea nedemnității succesorale se exercită în termen de 3 ani de la data deschiderii moștenirii;
c) efectele ei pot fi înlăturate prin iertare, spre deosebire de cazul nedemnității de drept.

26. Nedemnitatea succesorală de drept:
a) produce efecte de drept;
b) presupune ca moștenitorul nedemn să fi acționat cu discernământ;
c) îi conferă nedemnului doar dreptul de a culege rezerva succesorală ce i se cuvine potrivit legii.

27. Ca urmare a constatării nedemnității succesorale:
a) nedemnul va fi obligat să restituie fructele și veniturile percepute de la data constatării nedemnității;
b) titlul de moștenitor al nedemnului este desființat retroactiv;
c) drepturile și obligațiile persoanei nedemne față de succesiune, care se stinseseră prin consolidare sau confuziune, renasc cu efect retroactiv.

28. Nedemnitatea succesorală produce următoarele efecte:
a) toate actele de dispoziție încheiate între nedemn și terți se vor menține, fiind opozabile moștenitorilor;
b) nedemnul pierde dreptul la moștenirea testamentară, rămânând doar cu rezerva succesorală, dacă este cazul;
c) nedemnul este dator să restituie toate bunurile ce fac parte din moștenire.

29. Nedemnitatea succesorală poate fi invocată:
a) numai de comoștenitorii legali sau subsecvenți;
b) și de nedemnul însuși;
c) de procuror.

30. Nedemnitatea poate fi invocată:
a) împotriva nedemnului, cât timp acesta este în viață;
b) numai împotriva moștenitorilor legali ai nedemnului, dacă nedemnul a încetat din viață;
c) împotriva legatarilor universali sau cu titlu universal, indiferent de buna sau reaua lor credință, și împotriva legatarului cu titlu particular al nedemnului, numai dacă a fost de rea-credință.

31. Nedemnitatea are următoarele efecte:
a) copiii nedemnului pot veni la moștenirea defunctului prin reprezentarea tatălui lor nedemn;
b) toate actele juridice încheiate de nedemn cu terțe persoane referitoare la bunurile moștenirii sunt desființate retroactiv;
c) nedemnul este obligat să restituie fructele culese din moștenire, de la data constatării nedemnității.

32. Cazurile de nedemnitate succesorală:
a) operează indiferent de forma de vinovăție a autorului;
b) produc efecte și față de descendenții nedemnului;
c) pot fi judiciare sau de drept, fiind expres prevăzute de lege.

33. Sunt cazuri de nedemnitate succesorală:
a) condamnarea celui care a atentat la viața lui *de cuius*;
b) nedenunțarea omorului a cărui victimă a căzut cel care lasă moștenire;
c) ascunderea, cu rea-credință, a testamentului defunctului.

34. Nedemnitatea succesorală:
a) desființează toate actele juridice referitoare la bunurile moștenirii încheiate de nedemn cu terțele persoane;
b) nu produce efecte și față de descendenții nedemnului;

c) produce efecte de la data hotărârii care constată nedemnitatea.

35. Este nedemn de a moşteni:
a) cel care se face vinovat de uciderea din culpă a celui care lasă moştenirea, chiar dacă nu a fost condamnat deoarece a decedat în cursul procesului;
b) cel care, prin dol, l-a împiedicat pe cel care lasă moştenirea să modifice testamentul;
c) cel care a săvârşit o tentativă de omor asupra celui care lasă moştenirea, dacă a fost condamnat definitiv, însă executarea pedepsei s-a prescris.

36. Este nedemn de a moşteni moştenitorul care:
a) a omorât din culpă pe cel despre a cărui moştenire este vorba;
b) a săvârşit infracţiunea de mărturie mincinoasă;
c) cu rea-credinţă, a falsificat testamentul defunctului.

37. Pot invoca nedemnitatea:
a) numai comoştenitorii chemaţi la moştenire împreună cu nedemnul;
b) nedemnul însuşi;
c) instanţa de judecată.

38. Nedemnitatea poate fi invocată şi constatată de instanţă:
a) numai după deschiderea succesiunii;
b) şi înainte de deschiderea moştenirii;
c) prin hotărâre, care produce efecte constitutive.

39. În cazul constatării nedemnităţii unui moştenitor:
a) acesta este înlăturat de la moştenire, dar poate culege rezerva;
b) renasc cu efect retroactiv drepturile şi obligaţiile nedemnului faţă de moştenire, ce fuseseră stinse prin confuziune sau consolidare;
c) acesta nu poate cere restituirea cheltuielilor utile făcute cu lucrul.

40. Nedemnul care a încasat sume de bani de la debitorii moştenirii:
a) trebuie să plătească dobânzi pentru sumele încasate din momentul deschiderii succesiunii;
b) trebuie să plătească dobânzi pentru sumele încasate din momentul punerii în întârziere;
c) trebuie să plătească dobânzi pentru sumele încasate din ziua încasării.

41. Nedemnul care a intrat deja în posesia unor bunuri din masa succesorală, înainte de deschiderea succesiunii:
a) este privit ca un posesor de rea-credinţă de la data constatării nedemnităţii;
b) este privit ca un posesor de rea-credinţă de la data deschiderii succesiunii;
c) trebuie să restituie celor îndreptăţiţi contravaloarea acestora, chiar dacă s-ar putea restitui în natură.

42. Nedemnitatea de drept poate fi constatată de:
a) notar;
b) instanţă;
c) terţe persoane interesate.

43. Dacă defunctul a lăsat un testament în favoarea fiului său, după ce faţă de acesta s-a constatat printr-o hotărâre definitivă săvârşirea unor fapte de violenţă gravă asupra părintelui său, dar pentru care a intervenit prescripţia răspunderii penale:
a) efectele nedemnităţii de drept sunt înlăturate prin prescripţia răspunderii penale constatată prin hotărâre;
b) efectele nedemnităţii nu sunt înlăturate în lipsa declaraţiei exprese a celui care lasă moştenirea;
c) în lipsa declaraţiei exprese prin care cel care lasă moştenirea înţelege să înlăture efectele nedemnităţii, nedemnul va fi înlăturat atât de la moştenirea legală, cât şi de la cea testamentară.

44. Dacă la o moştenire legală sunt chemaţi sora defunctului, mama defunctului şi fiul fratelui defunctului, acesta din urmă fiind în viaţă şi nedemn:
a) fiul fratelui defunctului va culege prin reprezentare moştenirea cuvenită tatălui său;
b) mama defunctului va culege 1/2 din moştenire, iar sora defunctului 1/2 din moştenire;
c) mama defunctului va culege 1/4 din moştenire, iar restul de 3/4 revine surorii defunctului.

45. În cazul în care la moştenirea defunctului vin soţul supravieţuitor, A – nepot de fiu predecedat, B şi C – nepoţi de fiu nedemn faţă de defunct, şi D – nepot de fiu comorient al defunctului,

cotele succesorale ce se cuvin fiecăruia sunt următoarele:
a) soțul supraviețuitor primește 1/4 din moștenire, A primește o cotă de 3/8 din moștenire, B primește o cotă de 3/16 din moștenire, iar D nu are calitatea de moștenitor;
b) soțul supraviețuitor primește 1/4 din moștenire, A și B primesc fiecare câte o cotă de 1/4 din moștenire, C primește 1/4 din moștenire, iar D nu are calitatea de moștenitor;
c) soțul supraviețuitor primește 1/4 din moștenire, A și D primesc fiecare câte o cotă de 1/4 din moștenire, iar B și C primesc fiecare câte o cotă de 1/8 din moștenire.

46. Dacă la moștenirea defunctului vin: soția supraviețuitoare, C1 în calitate de fiu, N1 în calitate de fiu al lui C2, acesta din urmă având calitatea de copil predecedat al defunctului, N2 în calitate de fiu al lui C3, acesta din urmă fiind copil nedemn al defunctului, cotele succesorale ce se cuvin moștenitorilor sunt următoarele:
a) soția supraviețuitoare primește 1/4, C1, N1 și N2 vor primi câte o cotă de 1/4 fiecare;
b) soția supraviețuitoare primește 1/4, C1 și N1 primesc câte o cotă de 3/8 fiecare, iar N2 nu moștenește;
c) soția supraviețuitoare primește 1/2, C1 și N1 primește fiecare câte o cotă de 1/4, iar N2 nu moștenește.

47. Cel care dobândește moștenirea prin reprezentare:
a) este obligat să accepte moștenirea;
b) dobândește numai drepturi, nu și obligații;
c) trebuie să aibă vocație succesorală proprie la moștenirea defunctului.

48. Reprezentarea succesorală se admite:
a) în cazul descendenților în linie dreaptă nelimitat;
b) în cazul descendenților din frați și surori la infinit;
c) în cazul soțului supraviețuitor.

49. Printre excepțiile de la principiul proximității se numără:
a) împărțeala pe linii;
b) reprezentarea succesorală;
c) nedemnitatea succesorală.

50. În materia dreptului de moștenire:
a) colateralii privilegiați sunt obligați la raportul donațiilor;
b) descendenții din frați și surori împart pe linii moștenirea sau cota de moștenire ce le revine, indiferent de faptul că vin la moștenire prin reprezentare sau în nume propriu;
c) verii primari ai defunctului nu pot veni la moștenire prin reprezentare succesorală.

51. În materia dreptului de moștenire:
a) colateralii ordinari pot veni la moștenire și prin reprezentare;
b) dacă în clasa a IV-a de moștenitori nu există unchi și/sau mătuși, verii primari și fratele sau surorile bunicului defunctului împart în mod egal moștenirea sau cota din moștenire ce li se cuvine;
c) frații și surorile defunctului pot veni la moștenire atât în nume propriu, cât și prin reprezentare succesorală.

52. Reprezentarea succesorală:
a) operează la infinit pentru orice fel de descendenți;
b) profită reprezentantului, chiar dacă este nedemn față de reprezentat;
c) face aplicabil principiul proximității gradului de rudenie.

53. Reprezentarea succesorală este admisă:
a) în cazul descendenților din frați și surori ai defunctului, în condițiile legii;
b) în cazul copiilor adoptați;
c) în cazul ascendenților ordinari.

54. Reprezentarea succesorală are ca efect:
a) împărțirea moștenirii pe tulpini;
b) împărțirea moștenirii pe capete;
c) împărțirea moștenirii pe linii.

55. Reprezentarea succesorală:
a) este admisă la infinit în toate cazurile;
b) operează de drept, dar efectele ei pot fi modificate prin voința lui *de cuius*;
c) operează de drept și imperativ.

56. Reprezentarea succesorală:
a) operează și atunci când reprezentantul este nedemn față de cel care lasă moștenirea;

b) operează chiar dacă reprezentantul a fost dezmoştenit de către reprezentat;
c) nu are loc atunci când reprezentatul, în calitate de fiu, a fost exheredat de defunct.

57. Persoana venită la moştenire prin reprezentare trebuie:
a) să aibă capacitate succesorală;
b) să facă dovada că succesiunea celui reprezentat a fost deschisă înainte de succesiunea în discuţie;
c) să nu fi renunţat la moştenirea reprezentatului.

58. Reprezentarea succesorală:
a) operează de drept şi imperativ, fapt pentru care reprezentantul nu poate renunţa la moştenire;
b) se aplică şi atunci când persoana este dispărută, chiar dacă nu există o hotărâre declarativă de moarte rămasă definitivă;
c) operează chiar dacă reprezentantul este nedemn faţă de reprezentat.

59. Reprezentarea succesorală:
a) este admisă pentru orice fel de descendenţi, indiferent de gradul de rudenie;
b) operează numai dacă reprezentantul are vocaţie succesorală proprie la moştenirea defunctului;
c) nu profită reprezentantului dacă reprezentatul era nedemn faţă de *de cuius*.

60. Reprezentarea succesorală:
a) este admisă în cazul descendenţilor din fraţi şi surori numai până la gradul IV inclusiv;
b) poate opera *per salto* sau *omisso medio*, iar nu numai din grad în grad vacant;
c) nu se aplică în cazul în care un descendent al defunctului a fost exheredat.

61. În materie de reprezentare succesorală:
a) descendenţii de gradul al II-lea nu vor fi chemaţi la moştenire în prezenţa celor de gradul întâi;
b) locul celui reprezentat este util chiar dacă cel reprezentat a renunţat la moştenire;
c) reprezentantul are aceleaşi drepturi la moştenire pe care le-ar fi avut şi ascendentul său.

62. Reprezentarea succesorală nu este admisă în privinţa:
a) descendenţilor din fraţi şi surori ai defunctului;
b) renunţătorului la moştenirea reprezentatului;
c) descendenţilor din fraţi şi surori ai defunctului peste gradul al IV-lea.

63. Reprezentarea succesorală operează chiar dacă:
a) reprezentantul nu îndeplineşte toate condiţiile generale pentru a-l moşteni pe defunct;
b) reprezentantul a renunţat la moştenirea lăsată de reprezentat;
c) reprezentantul a fost exheredat de la moştenirea reprezentatului.

64. Pentru a veni la moştenire prin reprezentare succesorală, reprezentantul trebuie să îndeplinească mai multe condiţii:
a) să nu fie nedemn faţă de reprezentat;
b) să nu fi fost înlăturat la moştenire prin exheredare de către defunct;
c) să nu fi renunţat la moştenirea defunctului.

65. Reprezentarea este admisă:
a) şi în cazul în care reprezentantul a renunţat la moştenirea celui reprezentat;
b) atunci când reprezentatul este comorient;
c) când reprezentantul nu are vocaţie succesorală generală proprie la moştenirea defunctului.

66. Reprezentarea succesorală nu este admisă în privinţa:
a) soţului supravieţuitor;
b) descendenţilor din fraţi şi surori;
c) ascendenţilor ordinari.

67. Reprezentarea succesorală este admisă:
a) în cazul comorienţilor;
b) chiar dacă cel reprezentat este în viaţă şi nedemn la data deschiderii moştenirii;
c) în privinţa verilor primari.

68. Sunt efecte ale reprezentării succesorale:
a) faptul că moştenirea se împarte pe tulpini;
b) faptul că moştenitorii care beneficiază de reprezentare pot numai să accepte succesiunea, nu şi să renunţe la ea;
c) faptul că reprezentanţii au dreptul numai la partea din moştenire care s-ar fi cuvenit ascendentului lor.

69. Sunt excepții de la principiul proximității gradului de rudenie:
a) reprezentarea succesorală;
b) împărțeala pe linii;
c) dreptul la moștenire al soțului supraviețuitor.

70. Nu se aplică împărțirea pe linii a moștenirii:
a) fraților consangvini ai defunctului, care vin singuri la moștenire;
b) în cazul în care la moștenire vin doi copii ai defunctului;
c) descendenților din frați și surori ai defunctului, dacă vin la moștenire prin reprezentare.

71. Împărțirea pe linii se aplică:
a) descendenților defunctului;
b) colateralilor privilegiați;
c) ascendenților privilegiați.

72. Au vocație succesorală legală:
a) legatarii;
b) descendenții defunctului;
c) soțul supraviețuitor.

73. În materia dreptului de moștenire:
a) soțul supraviețuitor nu poate veni la moștenire prin reprezentarea soțului decedat;
b) copiii defunctului pot veni la moștenire prin reprezentare succesorală;
c) actul juridic de opțiune succesorală este un act esențialmente personal, neputând fi săvârșit prin mandatar.

74. Soțul supraviețuitor:
a) poate veni prin reprezentare la moștenirea părinților soțului predecedat;
b) în concurs cu ascendenții sau rudele colaterale are un drept special la moștenire asupra mobilelor și obiectelor aparținând gospodăriei casnice;
c) nu este moștenitor rezervatar.

75. Soțul supraviețuitor:
a) este moștenitor sezinar;
b) are un drept de abitație recunoscut numai în concurs cu clasele III-IV de moștenitori legali;
c) are dreptul la mobilele și obiectele aparținând gospodăriei casnice, indiferent de clasa cu care vine în concurs.

76. Soțul supraviețuitor:
a) are un drept de moștenire în concurs cu oricare dintre clasele de moștenitori legali;
b) are un drept temporar de abitație asupra casei de locuit;
c) are dreptul la 1/4 din moștenire, când vine în concurs cu alte clase de moștenitori.

77. În concurs cu doi descendenți ai defunctului, cota legală a soțului supraviețuitor este de:
a) 1/3;
b) 1/4;
c) 1/8.

78. În concurs numai cu ascendenții privilegiați ai defunctului, cota legală a soțului supraviețuitor este de:
a) 1/2;
b) 1/3;
c) 1/4.

79. Partea din moștenire ce se cuvine soțului supraviețuitor se stabilește astfel:
a) în toate cazurile, mai întâi trebuie să se atribuie soțului supraviețuitor cota ce i se cuvine;
b) întâi se calculează cota pentru moștenitorii rezervatari, restul urmând a se împărți între soțul supraviețuitor și ceilalți moștenitori care nu sunt rezervatari;
c) întâi se calculează cota descendenților, iar restul aparține soțului.

80. În materia moștenirii legale, dacă soțul supraviețuitor al defunctului vine în concurs cu tatăl defunctului și cu un strănepot de frate al defunctului, atunci moștenirea se va împărți după cum urmează:
a) soțul supraviețuitor primește 1/2 din moștenire, tatăl defunctului primește 1/2 din moștenire, iar strănepotul nu moștenește;
b) soțul supraviețuitor primește 1/3 din moștenire, tatăl defunctului primește 1/3 din moștenire, iar strănepotul primește 1/3 din moștenire;
c) soțul supraviețuitor primește 1/3 din moștenire, tatăl defunctului primește 1/6 din moștenire, iar strănepotul primește 1/2 din moștenire.

81. În materia dreptului de moștenire:
a) atunci când vine în concurs cu descendenții, soțul supraviețuitor este obligat la raportul donațiilor primite de la soțul decedat;

b) dacă în clasa a IV-a de moştenitori nu există unchi şi/sau mătuşi ale defunctului pentru că au predecedat acestuia, copiii acestor unchi şi/sau mătuşi nu înlătură de la moştenire pe fratele bunicului defunctului;
c) intentarea unei acțiuni în revendicarea unui bun din masa succesorală nu valorează şi acceptare tacită dacă acțiunea a fost anulată ca netimbrată.

82. Descendenții defunctului:
a) sunt moştenitori rezervatari, dar nu şi sezinari;
b) nu sunt obligați să raporteze donațiile primite de la cel care lasă moştenirea;
c) vor culege 3/4 din moştenire, dacă vin în concurs cu soțul supraviețuitor.

83. Fac parte din clasa a II-a de moştenitori legali:
a) părinții şi bunicii defunctului;
b) frații şi surorile defunctului;
c) verii primari ai defunctului.

84. Moştenirea cuvenită descendenților:
a) este de 1/2, dacă vin în concurs cu soțul supraviețuitor;
b) se împarte în mod egal între ei, când vin la moştenire în nume propriu sau prin reprezentare;
c) va fi împărțită acestora după ce se stabileşte cota ce se cuvine soțului supraviețuitor.

85. Au vocație succesorală la moştenirea copilului:
a) atât mama, cât şi tatăl din afara căsătoriei;
b) numai mama din afara căsătoriei;
c) bărbatul şi femeia care au consimțit, în condițiile legii, la reproducerea umană asistată cu terț donator.

86. Descendenții defunctului:
a) vin la moştenire în nume propriu;
b) nu sunt moştenitori rezervatari;
c) sunt moştenitori sezinari.

87. Ascendenții privilegiați:
a) sunt moştenitori rezervatari;
b) au obligația de a raporta donațiile primite de la *de cuius*;
c) beneficiază de reprezentare.

88. În materia dreptului de moştenire:
a) unchiul defunctului înlătură de la moştenire pe fratele bunicului defunctului;
b) fratele consangvin al mamei defunctului va primi o cota mai mică decât fratele bun al tatălui defunctului;
c) împărțirea succesiunii între colateralii ordinari de acelaşi grad se face pe capete.

89. În materia moştenirii legale, bunicul defunctului:
a) este înlăturat de la moştenire de copilul fratelui defunctului;
b) nu înlătură de la moştenire pe fratele tatălui defunctului;
c) este înlăturat de la moştenire de soțul supraviețuitor.

90. Împărțeala între colateralii privilegiați se face:
a) pe tulpini, dacă vin la moştenire prin reprezentare;
b) pe linii, în cazul în care frații şi surorile defunctului nu sunt din aceiaşi părinți;
c) întotdeauna în mod egal.

91. În cazul în care la moştenirea lui A vin soția supraviețuitoare, B, în calitate de fiică, şi C, în calitate de fiu (nedemn față de A), care are la rândul său un fiu, D, vin la moştenire:
a) soția supraviețuitoare şi B;
b) soția supraviețuitoare, B şi D în calitate de reprezentant;
c) soția supraviețuitoare, B şi D în nume propriu.

92. Dacă la moştenire (legală) sunt chemați soțul supraviețuitor, părinții defunctei şi, prin reprezentare, un nepot de frate:
a) părinții defunctei vor lua 1/2 din moştenire, soțul supraviețuitor 1/4 din moştenire, nepotul de frate 1/4 din moştenire;
b) fiecare va culege 1/3 din moştenire;
c) soțul supraviețuitor va lua 1/2 din moştenire, părinții defunctei 1/4 din moştenire, iar nepotul de frate 1/4 din moştenire.

93. Dacă la moştenirea defunctului vin: soția supraviețuitoare, A, în calitate de fiu, B, fratele uterin al lui A, şi C, fratele consangvin al lui A, cotele succesorale ce se cuvin acestora sunt următoarele:
a) fiecare primeşte o cotă de 1/4 din moştenire;
b) soția supraviețuitoare ia o cotă de 1/4 din moştenire, A va lua o cotă de 1/4, B şi C vor lua fiecare câte o cotă de 1/8 din moştenire;

c) soția supraviețuitoare va lua o cotă de 1/4 din moştenire, A şi C primesc fiecare câte o cotă de 3/8 din moştenire, iar B nu primeşte nimic întrucât nu are calitatea de moştenitor al defunctului.

94. În cazul în care la moştenirea defunctului vin soțul supraviețuitor, mama defunctului, B – nepot de frate bun predecedat al defunctului, precum şi C şi D – nepoți de frate consangvin predecedat al defunctului, iar B, C şi D vin la moştenire prin reprezentare succesorală, cotele succesorale ce se cuvin moştenitorilor sunt următoarele:
a) soțul supraviețuitor primeşte 1/3 din moştenire, mama defunctului primeşte 1/6, B primeşte 3/8, iar C şi D primesc fiecare câte 1/16 din moştenire;
b) soțul supraviețuitor primeşte 1/3 din moştenire, mama defunctului primeşte 1/6, B primeşte 1/4, iar C şi D primesc fiecare câte 1/8 din moştenire;
c) soțul supraviețuitor primeşte 1/3, mama defunctului primeşte 1/6, iar B, C şi D primesc fiecare câte 1/6 din moştenire.

95. Dacă la moştenirea defunctului vin soțul supraviețuitor, unchiul defunctului şi vărul primar al defunctului (copil al unchiului predecedat al defunctului), cotele succesorale ce se cuvin acestora sunt următoarele:
a) soțul supraviețuitor primeşte 1/2 din masa succesorală, unchiul defunctului primeşte 1/4, iar vărul primar al defunctului primeşte 1/4;
b) soțul supraviețuitor primeşte 3/4 din masa succesorală, unchiul defunctului primeşte 1/8, iar vărul primar al defunctului primeşte 1/8;
c) soțul supraviețuitor primeşte 3/4 din masa succesorală, unchiul defunctului primeşte 1/4, iar vărul primar al defunctului nu primeşte nimic.

96. În cazul în care o moştenire legală se împarte între soțul supraviețuitor, mama defunctului şi un frate al defunctului:
a) soțul supraviețuitor va culege 1/3 din moştenire, iar fratele defunctului va culege 1/2 din moştenire;
b) mama defunctului va culege 1/6 din moştenire;
c) fiecare va culege câte 1/3 din moştenire.

97. Dacă la o moştenire (legală) sunt chemați părinții defunctului, un frate bun şi un frate consangvin:
a) 1/4 din moştenire revine părinților;
b) fratele consângean va lua 1/8 din moştenire;
c) fratele bun va lua 1/3 din moştenire.

98. Dacă la o moştenire (legală) sunt chemați soția supraviețuitoare, mama defunctului şi doi frați (buni) ai defunctului:
a) soția supraviețuitoare va lua 1/3 din moştenire, iar mama defunctului va lua 1/6 din moştenire;
b) mama defunctului va lua 1/4 din moştenire, iar fiecare din cei doi frați 5/24 din moştenire;
c) fiecare va lua 1/4 din moştenire.

99. Frații uterini:
a) pot veni la moştenirea fratelui lor numai în nume propriu;
b) sunt obligați la raportul donațiilor;
c) vin la moştenirea fratelui lor pe tulpini.

100. Intră în categoria moştenitorilor sezinari:
a) colateralii privilegiați;
b) ascendenții privilegiați;
c) ascendenții ordinari.

101. Spre deosebire de ascendenții privilegiați, ascendenții ordinari:
a) nu sunt obligați la raportul donațiilor;
b) sunt moştenitori rezervatari;
c) nu sunt moştenitori sezinari.

102. Ascendenții privilegiați au următoarele caracteristici juridice:
a) nu sunt moştenitori sezinari;
b) sunt moştenitori rezervatari;
c) sunt obligați, ca şi descendenții, la raportul donațiilor.

103. Colateralii privilegiați:
a) sunt moştenitori sezinari, dar nu şi rezervatari;
b) nu sunt obligați la raportul donațiilor;
c) pot veni la moştenire numai în nume propriu dacă sunt frații sau surorile celui care lasă moştenirea.

104. Soțul supraviețuitor:
a) are un drept de moştenire în concurs cu oricare dintre clasele de moştenitori legali;
b) poate veni la moştenire în nume propriu sau prin reprezentare;
c) este moştenitor rezervatar.

105. Pot veni la moştenire în nume propriu sau prin reprezentare:
a) descendenţii de gradul al II-lea;
b) fraţii şi surorile defunctului;
c) ascendenţii privilegiaţi.

106. Ascendenţii privilegiaţi:
a) sunt moştenitori rezervatari;
b) sunt moştenitori sezinari;
c) sunt obligaţi la raportul donaţiilor.

107. Fac parte din categoria moştenitorilor sezinari:
a) soţul supravieţuitor;
b) ascendenţii privilegiaţi;
c) colateralii privilegiaţi.

108. În materia dreptului de moştenire:
a) în concurs numai cu ascendenţii privilegiaţi, soţul supravieţuitor are dreptul la 1/2 din moştenire;
b) fraţii şi surorile defunctului pot veni la moştenire atât în nume propriu, cât şi prin reprezentare succesorală;
c) fratele consangvin al tatălui defunctului va primi o cota mai mică decât fratele bun al mamei defunctului.

109. În cazul în care moştenirea defunctului a fost acceptată de către soţul supravieţuitor, doi fraţi buni (A şi B), un frate consangvin, D, un frate uterin, E, şi părinţii defunctului, M şi T, cotele succesorale ce se cuvin acceptanţilor sunt următoarele:
a) soţul supravieţuitor primeşte cota de 1/2 din moştenire, A, B, C şi D primesc fiecare câte o cotă de 1/16 din moştenire, iar M şi T primesc fiecare câte o cotă de 1/8 din moştenire;
b) soţul supravieţuitor primeşte cota de 1/3 din moştenire A, B, C şi D primesc fiecare câte o cotă de 1/12 din moştenire, iar M şi T primesc fiecare câte o cotă de 1/6 din moştenire;
c) soţul supravieţuitor primeşte cota de 1/3 din moştenire, A şi B primesc fiecare câte o cotă de 1/9 din moştenire, D şi E primesc fiecare câte o cotă de 1/18 din moştenire, iar M şi T primesc fiecare câte o cotă de 1/6 din moştenire.

110. În concurs cu părinţii şi cu fraţii defunctului, cota succesorală legală a soţului supravieţuitor este de:
a) 1/4;
b) 1/3;
c) 3/4.

111. Împărţeala se face pe tulpini:
a) când descendenţii de gradul al II-lea vin la moştenire prin reprezentare;
b) dacă la moştenire sunt chemaţi fraţi şi surori din categorii diferite;
c) dacă la moştenire sunt chemaţi mai mulţi descendenţi de gradul I.

112. În materia dreptului de moştenire:
a) potrivit legii, ascendenţii privilegiaţi sunt obligaţi la raportul donaţiilor;
b) dacă la succesiune vin fraţi şi surori din categorii diferite, moştenirea sau partea de moştenire ce se cuvine colateralilor privilegiaţi se împarte în două părţi egale, din care jumătate se cuvine liniei paterne, iar jumătate liniei materne;
c) verii primari ai defunctului nu pot veni la moştenire prin reprezentare succesorală.

113. Dreptul soţului supravieţuitor asupra mobilelor şi obiectelor de uz casnic:
a) se pierde în concurs cu moştenitorii nerezervatari;
b) are un caracter temporar, durând până la ieşirea din indiviziune;
c) nu include obiectele de uz personal şi exclusiv ale defunctului, dacă defunctul a dispus de acestea prin liberalităţi făcute unor terţi.

114. Intră în categoria obiectelor de uz casnic:
a) bunurile care, prin natura şi destinaţia lor, ar putea fi afectate folosinţei gospodăreşti, dar nu li s-a dat această afectaţiune;
b) bunurile de lux;
c) creanţele aferente despăgubirilor datorate stricăciunilor cauzate obiectelor din gospodărie.

115. Dreptul special de moştenire al soţului supravieţuitor:
a) are natura juridică a unui drept de moştenire legală afectat scopului prevăzut de lege;
b) se pierde în concurs cu moştenitorii rezervatari;
c) îl obligă pe acesta să contribuie la plata datoriilor şi sarcinilor succesiunii, proporţional cu valoarea cotei succesorale la care este chemat în virtutea legii.

116. Intră în categoria bunurilor aparținând gospodăriei casnice, care se cuvin soțului supraviețuitor în virtutea unui drept special de moștenire:
a) bunurile de valoare deosebită folosite de soți în timpul căsătoriei;
b) bunurile mobile de uz casnic, afectate folosinței comune a soților;
c) bunurile mobile proprii ale defunctului, dar numai dacă au fost dobândite în timpul căsătoriei.

117. Pentru ca soțul supraviețuitor să aibă un drept special de moștenire asupra mobilierului și obiectelor aparținând gospodăriei casnice, se impune:
a) ca soțul decedat să nu fi dispus expres de partea sa din aceste bunuri prin liberalități între vii sau pentru cauză de moarte;
b) ca acest drept să fie respectat chiar dacă soțul supraviețuitor a dat la o parte sau a ascuns unele bunuri ale gospodăriei casnice;
c) ca soțul supraviețuitor să nu vină în concurs cu clasele I-II de moștenitori.

118. Bunurile mobile aparținând gospodăriei casnice, precum și darurile de nuntă, în cazul în care soțul supraviețuitor vine în concurs cu părinții soțului decedat:
a) i se cuvin în totalitate soțului supraviețuitor, dacă soțul decedat nu a dispus de partea sa din aceste bunuri;
b) vor fi luate în calculul rezervei succesorale cuvenite părinților și soțului supraviețuitor;
c) nu se împart în niciuna dintre variantele prezentate mai sus.

119. Pentru ca soțul supraviețuitor să se bucure de dreptul de abitație:
a) e necesar ca la data deschiderii moștenirii acesta să fi locuit în casa ce formează obiectul dreptului de abitație;
b) e necesar ca soțul supraviețuitor să fie proprietarul exclusiv al locuinței;
c) defunctul nu trebuie să fi dispus altfel.

120. Dreptul de abitație al soțului supraviețuitor:
a) este conferit de către *de cuius* soțului supraviețuitor cu titlu gratuit;
b) este un drept insesizabil, neputând fi urmărit de creditorii acestuia;
c) este un drept strict personal.

121. Dreptul de abitație al soțului supraviețuitor:
a) este un drept temporar;
b) nu este recunoscut dacă soțul supraviețuitor vine în concurs cu descendenții defunctului;
c) este un drept real ce poate fi cedat în favoarea altei persoane.

122. Dreptul de abitație al soțului supraviețuitor:
a) este recunoscut chiar dacă defunctul a dispus în sens contrar;
b) este un drept temporar care se pierde prin încheierea unei noi căsătorii;
c) nu este recunoscut atunci când soțul supraviețuitor vine în concurs cu descendenții defunctului.

123. Dreptul de abitație al soțului supraviețuitor:
a) este recunoscut chiar dacă, până la data deschiderii succesiunii, acesta nu a locuit în imobilul ce formează obiectul dreptului de abitație;
b) este recunoscut în concurs cu orice clasă de moștenitori;
c) nu poate fi urmărit de creditorii soțului supraviețuitor.

124. Dreptul de abitație al soțului supraviețuitor:
a) este recunoscut numai dacă soțul supraviețuitor nu dispune de o altă locuință, corespunzătoare nevoilor sale;
b) poate fi grevat de alte sarcini;
c) este un drept strict personal.

125. Soțul beneficiază de dreptul de abitație:
a) până la partaj, dar nu mai puțin de un an de la data deschiderii moștenirii;
b) numai dacă locuința face parte din bunurile moștenirii;
c) chiar dacă nu a locuit în casa ce formează obiectul dreptului de abitație.

126. Dreptul de abitație al soțului supraviețuitor:
a) nu îi conferă acestuia dreptul de a închiria partea din casă pe care nu o locuiește efectiv;
b) durează până la recăsătorirea soțului supraviețuitor, dar nu mai mult de un an de la deschiderea moștenirii;
c) permite soțului supraviețuitor care vine la moștenire împreună cu alte persoane să folosească locuința în raport de cota-parte din dreptul de proprietate dobândit prin moștenire.

127. Clauza de preciput:
a) poate avea ca obiect doar bunuri prevăzute cu titlu particular;
b) nu poate fi asimilată unui legat;
c) poate fi stipulată prin testament.

128. Legatarul cu titlu particular va fi obligat să contribuie la plata pasivului succesoral:
a) în toate cazurile în care legatul are ca obiect uzufructul unui bun determinat;
b) în cazul legatului cu sarcină;
c) în cazul legatului cu titlu particular ce are ca obiect o universalitate.

129. Dacă la moştenirea defunctului vin soţia supravieţuitoare, în concurs cu C1 – copilul defunctului exheredat prin testament, cu T – tatăl defunctului, şi cu F1 – fratele defunctului, cotele succesorale ce se cuvin celor care vin la moştenire sunt următoarele:
a) soţia supravieţuitoare primeşte 1/4 din moştenire, C1 primeşte 3/8, T primeşte 3/32, iar F1 primeşte 9/32;
b) soţia supravieţuitoare primeşte 1/4 din moştenire, C1 nu moşteneşte, T primeşte 3/4, iar F1 primeşte 3/4;
c) soţia supravieţuitoare primeşte 1/4 din moştenire, C1 primeşte 3/8, T primeşte 3/16, iar F1 primeşte 3/16.

130. În cazul în care defunctul îi dezmoşteneşte pe fii săi, C1 şi C2, iar moştenirea sa este acceptată de soţul supravieţuitor (S) şi părinţii defunctului (M – mama şi T – tatăl), cotele succesorale ce se cuvin moştenitorilor sunt următoarele:
a) S – 1/2, C1 – 3/16, C2 – 3/16, T – 1/16 şi M – 1/16;
b) S – 1/4, C1 – 3/16, C2 – 3/16, T – 3/16 şi M – 3/16;
c) S – 1/2, C1 – 1/8, C2 – 1/8, T – 1/8 şi M – 1/8.

131. Atunci când soţul supravieţuitor vine în concurs doar cu ascendenţii privilegiaţi, iar aceştia sunt exheredaţi:
a) cota soţului supravieţuitor urmează a se calcula în raport de clasa ascendenţilor ordinari;
b) soţul supravieţuitor primeşte o cotă de 3/4 din moştenire;
c) soţul supravieţuitor primeşte o cotă de 1/2 din moştenire.

132. Dacă la moştenirea defunctului al cărui descendent (C1) a fost exheredat vin soţia supravieţuitoare şi N, în calitate de nepot de frate predecedat, cotele succesorale sunt următoarele:
a) soţia supravieţuitoare va lua o cotă de 1/4 din moştenire, C1 are dreptul la 3/8 din moştenire, iar N va culege cota de 3/8;
b) soţia supravieţuitoare culege 1/2 din moştenire, C1 culege 3/8 din moştenire, iar N va culege cota de 1/8;
c) soţia supravieţuitoare culege o cotă de 3/4 din moştenire, C1 nu moşteneşte, iar N culege 1/4.

133. În concurs cu două clase de moştenitori, în caz de exheredare a unor moştenitori legali rezervatari, cota-parte a soţului supravieţuitor va fi calculată:
a) ca medie aritmetică a cotelor prevăzute de lege în concurs cu cele două clase de moştenitori;
b) în raport cu moştenitorii din clasa mai apropiată cu care concurează;
c) în concurs cu clasa chemată ca urmare a exheredării.

134. În concurs cu copilul exheredat şi părinţii defunctului:
a) soţul supravieţuitor primeşte 1/2;
b) soţul supravieţuitor primeşte 1/4;
c) soţul supravieţuitor primeşte 1/3.

135. În cazul în care la moştenirea defunctului vin în concurs soţia supravieţuitoare, A – fiul defunctului dezmoştenit de tatăl său prin testament, tatăl şi fratele defunctului, cotele succesorale ce se cuvin celor care vin la moştenire sunt următoarele:
a) soţul supravieţuitor primeşte 1/8 din moştenire, A, în calitate de fiu, primeşte 3/8, tatăl defunctului primeşte 1/8, iar fratele defunctului primeşte 3/8;
b) soţul supravieţuitor primeşte 1/4 din moştenire, A, în calitate de fiu, primeşte 3/8, tatăl defunctului primeşte 3/16, iar fratele defunctului primeşte 3/16;
c) soţul supravieţuitor primeşte 1/4 din moştenire, A, în calitate de fiu, primeşte 3/8, tatăl defunctului primeşte 3/32, iar fratele defunctului primeşte 9/32.

136. Reducţiunea liberalităţilor excesive:
a) poate fi solicitată numai de către moştenitorii rezervatari;
b) poate fi invocată numai pe cale de acţiune;
c) poate fi invocată oricând pe cale de excepţie, întrucât excepţia de reducţiune este imprescriptibilă extinctiv.

137. Termenul de opțiune succesorală:
a) se aplică și statului, comunei, orașului sau municipiului, atunci când vin la moștenire în calitate de legatari universali, cu titlu universal sau particular;
b) se aplică și statului, comunei, orașului sau municipiului, în privința dreptului având ca obiect moștenirea vacantă;
c) este unic și curge de la data morții celui care lasă moștenire atât pentru succesibilii chemați în primul rând la moștenire, cât și pentru succesibilii subsecvenți.

138. Renunțarea la moștenire:
a) poate fi și tacită, prin neexercitarea dreptului de opțiune succesorală în cadrul termenului de opțiune;
b) poate fi revocată de către renunțător în termenul de opțiune succesorală, dacă moștenirea nu a fost deja acceptată de alți succesibili care au vocație la partea care i-ar reveni;
c) poate fi revocată la cererea creditorilor în frauda cărora s-a renunțat la moștenire, dacă cererea este formulată în termen de un an de la data la care au cunoscut renunțarea.

139. Renunțarea la moștenire:
a) este nulă absolut dacă s-a realizat înainte de data deschiderii moștenirii;
b) poate fi realizată și *in favorem*;
c) se realizează prin act autentic, sub sancțiunea nulității absolute.

140. Suntem în prezența unei prezumții de renunțare:
a) dacă succesibilul renunță la moștenire printr-un înscris sub semnătură privată;
b) dacă succesibilul, care cunoștea deschiderea moștenirii și calitatea sa de succesibil, ca urmare a citării sale în condițiile legii, nu acceptă moștenirea în termenul de un an, prevăzut pentru exercitarea dreptului de opțiune succesorală;
c) dacă succesibilul, obligat prin ordonanță președințială să își exercite dreptul de opțiune succesorală într-un termen stabilit de instanța judecătorească, mai scurt decât cel legal, nu optează în acest termen.

141. În cazul renunțării frauduloase la moștenire:
a) creditorul succesibilului poate solicita instanței să dispună revocarea renunțării, în termen de șase luni de când a cunoscut renunțarea;
b) revocarea renunțării la moștenire produce efecte numai în ceea ce îl privește pe creditorul reclamant;
c) revocarea renunțării la moștenire produce efecte față de toți creditorii succesibilului renunțător.

142. Acțiunea revocatorie prin care creditorii succesibilului pot să atace renunțarea la o moștenire solvabilă:
a) poate fi formulată în termen de 3 luni de la data la care creditorii au luat la cunoștință de renunțare;
b) va fi admisă independent de dovada fraudei succesibilului renunțător;
c) conduce la inopozabilitatea actului de renunțare față de creditor, în limita prejudiciului suferit.

143. Acțiunea pauliană introdusă de X, în calitate de creditor al succesibilului C1, debitor insolvabil, care datorează lui X suma de 100.000 lei și care a renunțat fraudulos la moștenirea mamei sale, în condițiile în care valoarea netă a patrimoniului succesoral era de 200.000 lei, moștenirea fiind acceptată de C2, fratele său:
a) va putea fi admisă numai dacă a fost introdusă în termenul de decădere de șase luni de la data la care X a luat cunoștință de renunțare și numai dacă se face dovada fraudei lui C1;
b) va avea ca efect faptul că C1 va fi considerat acceptant al succesiunii doar față de creditorul X și numai pentru suma de 100.000 lei;
c) va avea ca efect faptul că C1 va fi considerat acceptant al succesiunii față de toți creditorii săi și pentru întreaga masă succesorală.

144. Sunt efecte ale renunțării la moștenire:
a) dacă renunțătorul decedează, partea din moștenire la care ar fi avut dreptul nu se transmite către moștenitorii săi;
b) dacă renunțătorul decedează, descendenții săi vor putea veni la moștenire prin reprezentare;
c) dacă renunțătorul a beneficiat de o donație din partea celui care lasă moștenirea, nu va fi obligat la raport, putând păstra liberalitatea în limitele cotității disponibile.

145. În cazul în care la moștenirea lui X, în valoare de 180.000 lei, în termenul de opțiune succesorală, C1, în calitate de fiu, acceptă succesiunea, iar

C2 decedează fără să fi acceptat sau renunțat la succesiune, având în același timp doi fii (A și B) cu vocație concretă, există următoarele posibilități:
a) A și B acceptă moștenirea lui C2, iar cu privire la moștenirea lui X, A poate să renunțe, iar B poate să o accepte, caz în care C1 va moșteni în nume propriu 90.000 lei, iar B va moșteni prin retransmitere 90.000 lei;
b) A renunță la moștenirea lui C2, dar acceptă moștenirea lui X, iar B acceptă atât moștenirea lui C2, cât și pe cea a lui X, caz în care C1 va moșteni în nume propriu 90.000 lei, iar A și B vor moșteni prin retransmitere câte 45.000 lei;
c) A acceptă atât moștenirea lui C2, cât și pe cea a lui X, iar B renunță la moștenirea lui C2, caz în care C1 va moșteni în nume propriu 90.000 lei, A va moșteni prin retransmitere 90.000 lei, iar B nu moștenește nimic.

146. Dacă defunctul a lăsat un activ net al moștenirii de 300.000 lei, iar vocație concretă la moștenire au A și B în calitate de fii, iar A are o datorie de 100.000 lei față de X (creanța fiind certă și exigibilă), în cazul în care A nu acceptă moștenirea, X are următoarele opțiuni:
a) să formuleze o acțiune revocatorie în termen de 3 luni de la data la care a luat la cunoștință de faptul că A nu a acceptat succesiunea;
b) să introducă o acțiune oblică prin care să accepte în numele lui A moștenirea, dar numai pentru bunuri în valoare de 100.000 lei, restul bunurilor în valoare de 200.000 lei urmând a reveni lui B;
c) nu are nicio cale legală, deoarece dreptul de opțiune succesorală are o natură exclusiv personală.

147. În materia dreptului de opțiune succesorală aplicabil în materie de retransmitere, sunt valabile următoarele reguli:
a) moștenitorii celui care a decedat fără a fi exercitat dreptul de opțiune succesorală trebuie să îl exercite în termenul aplicabil dreptului de opțiune privind moștenirea autorului lor;
b) moștenitorii celui care a decedat fără a fi exercitat dreptul de opțiune succesorală trebuie să îl exercite în restul termenului pe care îl mai avea succesibilul la data morții sale;
c) moștenitorii celui care a decedat fără a fi exercitat dreptul de opțiune succesorală îl exercită separat, fiecare pentru partea sa.

148. În materie de succesiune termenul de opțiune succesorală începe să curgă:
a) de la data la care legatarul a cunoscut sau trebuia să cunoască legatul, dacă testamentul ce cuprinde acest legat este descoperit după data deschiderii moștenirii;
b) de la data la care succesibilul a cunoscut legătura de rudenie pe care se întemeiază vocația sa la moștenire, dacă această dată este ulterioară deschiderii moștenirii;
c) întotdeauna de la data stabilită de instanță ca fiind a morții, în cazul declarării judecătorești a morții celui care lasă moștenirea.

149. Dreptul de opțiune succesorală:
a) poate fi exercitat de creditorii succesibilului pe calea unei acțiuni oblice;
b) poate fi exercitat în termenul de un an, care curge întotdeauna de la data deschiderii moștenirii;
c) aparține doar persoanelor cu vocație concretă la moștenire.

150. Actul de opțiune succesorală:
a) este un act juridic personal întotdeauna revocabil;
b) este pur și simplu sau afectat de modalități;
c) este declarativ de drepturi.

151. Dreptul de opțiune succesorală:
a) este transmisibil *mortis causa*;
b) este transmisibil atât prin acte între vii, cât și pentru cauză de moarte;
c) este inalienabil.

152. Prescripția dreptului de opțiune succesorală:
a) curge și împotriva celui lipsit de capacitate de exercițiu sau cu capacitate de exercițiu restrânsă cât timp are reprezentant legal, chiar dacă între ei există contrarietate de interese;
b) este aplicabilă și statului atunci când este chemat la moștenire în calitate de legatar;
c) intervine numai în cazul transmisiunilor succesorale universale și cu titlu universal.

153. Constituie o excepție de la principiul indivizibilității opțiunii succesorale:
a) situația în care moștenitorul legal renunță la moștenire în favoarea altui comoștenitor;
b) situația în care există mai mulți legatari cu titlu universal, iar unul dintre ei nu dorește să beneficieze de legat, astfel că partea acestuia este culeasă ca moștenire legală de legatarul care are o asemenea vocație;
c) situația în care moștenitorul chemat la moștenire prin lege este totodată gratificat și prin testament.

154. Acceptarea moștenirii:
a) trebuie să îmbrace forma autentică atunci când este expresă;
b) poate opera și forțat, atunci când succesibilul, cu rea-credință, a sustras sau a ascuns bunuri din patrimoniul succesoral;
c) este tacită atunci când succesibilul renunță în folosul unui alt moștenitor determinat.

155. Sunt considerate acte de acceptare tacită a moștenirii:
a) actele de administrare provizorie a bunurilor, chiar dacă din împrejurările în care acestea s-au efectuat nu rezultă că succesibilul și-a însușit prin ele calitatea de moștenitor;
b) plata taxelor și impozitelor pentru bunurile ce compun masa succesorală;
c) convențiile încheiate între succesibili privind administrarea bunurilor succesorale.

156. Dacă succesibilul ascunde bunuri ale moștenirii:
a) este decăzut din dreptul de opțiune succesorală;
b) datoriile sau creanțele sale față de defunct se sting prin confuziune;
c) păstrează calitatea de moștenitor, dar nu are niciun drept asupra bunurilor sustrase sau ascunse.

157. Renunțarea la succesiune:
a) făcută *in favorem* constituie act de acceptare a moștenirii;
b) nu produce efecte dacă anterior a intervenit acceptarea voluntară tacită;
c) nu este valabilă în lipsa înscrierii în registrul special de renunțări.

158. În cazul renunțării la moștenire:
a) descendenții renunțătorului pot veni la moștenire prin reprezentare;
b) renunțătorul poate revoca renunțarea în tot cursul termenului de opțiune, chiar dacă moștenirea a fost deja acceptată de alți succesibili;
c) drepturile reale sau de creanță ale renunțătorului defunctului renasc cu efect retroactiv de la data renunțării.

159. În materia dreptului de moștenire:
a) părinții sunt obligați la raportul donațiilor;
b) actele de dispoziție cu titlu oneros încheiate între un moștenitor aparent și un terț dobânditor de bună-credință se mențin;
c) termenul de prescripție de 3 ani în care poate fi intentată acțiunea în reducțiunea liberalităților excesive începe să curgă în toate cazurile de la data deschiderii moștenirii.

160. Renunțătorul:
a) nu poate reveni asupra renunțării întrucât dreptul de opțiune succesorală este irevocabil;
b) nu își pierde vocația succesorală la succesiunea descendentului celui la a cărui moștenire a renunțat;
c) nu poate fi obligat la plata taxelor succesorale.

161. Întocmirea inventarului bunurilor din patrimoniul succesoral:
a) poate fi solicitată numai de succesibilii și creditorii moștenirii;
b) poate fi dispusă de instanță atunci când succesibilii sau persoanele care dețin bunuri din patrimoniul succesoral se opun efectuării inventarului de către notarul public;
c) se va efectua pe cheltuiala persoanei care solicită întocmirea acestuia.

162. Prezumția renunțării la moștenire:
a) este relativă;
b) operează numai atunci când succesibilul a fost legal citat la moștenire, cu cel puțin 30 de zile înainte de expirarea termenului de opțiune succesorală;
c) este absolută.

163. În materia dreptului de moștenire:
a) partajul succesoral se poate realiza numai cu participarea tuturor coindivizarilor, sub sancțiunea nulității absolute a actului de partaj;

b) creditorii succesibilului care a renunțat la moștenire în frauda lor pot cere instanței revocarea renunțării în ceea ce îi privește, însă numai în termen de un an de la data la care au cunoscut renunțarea;
c) dacă beneficiarul donației care ar trebui redusă este insolvabil, se va proceda la reducțiunea donației anterioare.

164. În materie de acceptare a moștenirii:
a) acceptarea voluntară expresă trebuie încheiată în formă scrisă;
b) cererea de inventariere a bunurilor are valoarea unui act de acceptare tacită;
c) acceptarea forțată obligă moștenitorul la plata datoriilor și sarcinilor moștenirii proporțional cu cota sa din moștenire, inclusiv cu propriile sale bunuri.

165. Sunt forme valabile de exercitare a dreptului de opțiune succesorală:
a) acceptarea expresă a moștenirii;
b) acceptarea parțială, numai a anumitor bunuri din moștenire;
c) acceptarea tacită a moștenirii.

166. Actul de opțiune succesorală:
a) deși indivizibil, permite fiecărui moștenitor, în caz de retransmitere a dreptului, să opteze separat;
b) este un act de administrare, pentru îndeplinirea căruia este suficient ca succesibilul să aibă capacitate de exercițiu restrânsă;
c) este un act de dispoziție numai atunci când îmbracă forma acceptării pure și simple.

167. Caracterul indivizibil al actului de opțiune succesorală presupune ca:
a) toți succesibilii să se pronunțe unitar;
b) fiecare succesibil în parte să se pronunțe unitar cu privire la dreptul său;
c) moștenitorul legal gratificat prin testament să opteze unitar, atât cu privire la moștenirea legală, cât și la legat.

168. Exercitarea dreptului de opțiune succesorală sub condiție suspensivă:
a) poate îmbrăca exclusiv forma acceptării pure și simple;
b) este lovită de nulitate absolută;
c) este valabilă, cu excepția cazului în care condiția este pur potestativă.

169. Acceptarea voluntară tacită a moștenirii:
a) poate fi făcută și prin mandatar;
b) nu operează atunci când are loc o renunțare cu titlu oneros în favoarea celorlalți comoștenitori;
c) operează prin renunțarea la moștenire, cu titlu oneros, în favoarea moștenitorilor subsecvenți.

170. Sunt acte de acceptare tacită a moștenirii:
a) edificarea unei construcții pe terenul defunctului;
b) donația unui bun mobil al succesiunii sub forma darului manual;
c) preluarea actelor de stare civilă ale defunctului, pentru a le feri de pierdere.

171. Ca urmare a acceptării pure și simple a moștenirii:
a) se consolidează în persoana moștenitorului transmisiunea moștenirii realizată de plin drept la data decesului;
b) moștenitorul răspunde personal pentru pasivul moștenirii, însă numai cu bunurile din averea moștenită;
c) legatarul cu titlu particular este obligat să răspundă pentru pasivul moștenirii cu bunul ce formează obiectul legatului, dacă testatorul a dispus în mod expres în acest sens.

172. Renunțarea la moștenire:
a) poate fi expresă sau tacită, prin neacceptarea moștenirii în termenul de opțiune succesorală;
b) nu produce efecte dacă anterior succesibilul a acceptat tacit moștenirea;
c) se face în formă autentică.

173. Sunt efecte ale retractării renunțării la moștenire:
a) renașterea dreptului de opțiune succesorală al succesibilului renunțător;
b) renașterea dreptului de opțiune succesorală pentru toți succesibilii;
c) considerarea succesibilului renunțător ca fiind acceptant, bunurile moștenirii urmând a fi preluate în starea în care se găsesc, sub rezerva drepturilor dobândite de terți asupra acestor bunuri.

174. În materia moştenirii legale:
a) creditorii succesibilului care a renunțat la moştenire în frauda lor nu pot cere instanței revocarea renunțării în ceea ce îi priveşte;
b) succesibilul care, cu rea-credință, a sustras ori a ascuns bunuri din patrimoniul succesoral este considerat că a acceptat moştenirea, chiar dacă anterior renunțase la ea;
c) pentru îndestularea creanței lor, creditorii succesibilului nu pot accepta moştenirea pe cale oblică.

175. În ceea ce priveşte prorogarea termenului de opțiune succesorală:
a) pentru succesibilul care a solicitat întocmirea inventarului anterior exercitării dreptului de opțiune succesorală, termenul nu se va împlini mai devreme de două luni de la data la care i se comunică procesul-verbal de inventariere;
b) aceasta operează şi în cazul în care, pe parcursul duratei efectuării inventarului succesiunii, succesibilul acceptă tacit moştenirea;
c) aceasta nu mai operează dacă, pe parcursul duratei efectuării inventarului succesiunii, succesibilul acceptă expres moştenirea.

176. Repunerea în termenul de opțiune succesorală:
a) se poate realiza numai dacă cererea de repunere în termen a fost formulată în 15 zile socotite din ziua în care succesibilul a cunoscut sau trebuia să cunoască încetarea motivelor ce au justificat depăşirea termenului de opțiune;
b) nu se poate dispune din oficiu, ci numai la cererea succesibilului interesat;
c) poate fi dispusă doar pentru motive temeinice ce se încadrează în categoria cazurilor fortuite.

177. Acceptarea voluntară expresă a moştenirii:
a) este un act formal, dar nu solemn;
b) presupune faptul că înscrisul constatator al acceptării pure şi simple trebuie să fie redactat cu respectarea unor formule sacramentale şi speciale pentru a constata acceptarea succesiunii;
c) nu poate fi făcută şi prin reprezentant, ci numai personal.

178. Constituie acte de acceptare tacită a moştenirii:
a) înstrăinarea unui bun din masa succesorală, față de care succesibilul a avut credința că îi aparține în proprietate;
b) renunțarea, cu titlu gratuit, în favoarea unui anumit moştenitor;
c) încheierea unui contract având ca obiect drepturile de autor asupra unei opere literare a defunctului.

179. Nu pot fi considerate acte de acceptare tacită a moştenirii:
a) efectuarea formelor de publicitate imobiliară;
b) plata cheltuielilor de înmormântare;
c) plata impozitelor pentru bunurile ce compun masa succesorală.

180. În materia dreptului de moştenire:
a) nu se aplică principiul diviziunii de drept a pasivului succesoral între moştenitorii universali sau cu titlu universal pentru datoriile şi sarcinile moştenirii;
b) acceptarea forțată a moştenirii nu operează dacă nedeclararea unor bunuri la masa succesorală s-a săvârşit din eroare, succesibilul având credința că acestea îi aparțin în proprietate;
c) moştenitorul rezervatar dezmoştenit pierde calitatea de moştenitor sezinar.

181. Petiția de ereditate:
a) este o acțiune reală, indivizibilă;
b) este o acțiune reală, divizibilă;
c) este o acțiune personală, imprescriptibilă.

182. Fac dovada calității de moştenitor în soluționarea petiției de ereditate:
a) certificatul de moştenitor;
b) certificatul de calitate de moştenitor;
c) declarațiile martorilor, numai dacă sunt date în fața instanței.

183. Partajul succesoral:
a) nu se poate realiza prin act autentic notarial dacă nu sunt prezenți, personal sau prin reprezentant, toți coindivizarii;
b) nu este posibil dacă unul dintre moştenitori nu are capacitate deplină de exercițiu;
c) are efect constitutiv de drepturi reale.

184. Partajul succesoral:
a) se va realiza cu respectarea regulilor referitoare la protecția persoanelor lipsite de capacitate de exercițiu sau cu capacitate de exercițiu restrânsă ori de câte ori printre moştenitori se află minori;
b) se poate realiza doar pe cale judiciară atunci când nu sunt prezenți toți copărtaşii;
c) nu se poate realiza atunci când există convenții sau clauze testamentare ce prevăd menținerea stării de indiviziune forțată.

185. Sunt obligați la raportul donațiilor:
a) ascendenții ordinari;
b) colateralii privilegiați;
c) descendenții.

186. În conținutul activului succesoral intră:
a) dreptul la pensie;
b) drepturile patrimoniale rezultând din creații intelectuale;
c) fructele naturale şi/sau civile produse de bunurile succesorale ulterior deschiderii moştenirii.

187. Nu reprezintă datorii ale moştenirii:
a) obligația legală de întreținere;
b) indemnizația de asigurare datorată de asigurător terțului beneficiar al asigurării de persoane încheiate în timpul vieții de către defunct;
c) obligațiile patrimoniale ale defunctului rezultate dintr-o faptă ilicită.

188. Alegeți varianta corectă:
a) dacă A şi B au contractat o datorie indivizibilă de 50.000 lei şi A decedează având ca moştenitori pe F1 şi F2, creditorul va putea urmări, la alegere, pe B, F1 şi F2, pentru întreaga datorie;
b) dacă A şi B au contractat în solidar o datorie de 50.000 lei şi A decedează având ca moştenitori pe F1 şi F2, creditorul va putea urmări, la alegere, pe B, F1 şi F2, pentru întreaga datorie;
c) dacă A şi B au contractat în solidar o datorie de 50.000 lei şi A decedează având ca moştenitori pe F1 şi F2, creditorul va putea solicita de la F1 şi/sau F2 suma de 25.000 lei, solidar cu B, obligat la 50.000 lei.

189. În materia dreptului la moştenire:
a) moştenitorul universal sau cu titlu universal care, din cauza garanției reale sau din altă cauză, plăteşte din datoria comună a moştenirii mai mult decât partea sa, are un drept de regres împotriva celorlalți comoştenitori, dar numai pentru partea din datoria comună ce revine fiecăruia;
b) regulile referitoare la sezină pot fi modificate prin voința celui care lasă moştenire;
c) petiția de ereditate este o acțiune imprescriptibilă.

190. Dacă A, în calitate de fiu şi moştenitor al defunctului alături de fratele său B şi soția supraviețuitoare, plăteşte o datorie a moştenirii în sumă de 80.000 lei, iar B se dovedeşte a fi insolvabil:
a) A va putea solicita de la soția supraviețuitoare suma de 27.500 lei, reprezentând partea sa din datorie (1/4 din 80.000 de lei = 20.000 lei) precum şi 1/4 din datoria de 30.000 lei a lui B (7.500 lei);
b) A va putea solicita de la soția supraviețuitoare suma de 32.000 lei, reprezentând partea sa din datorie (1/4 din 80.000 de lei = 20.000 lei), precum şi 2/5 din datoria de 30.000 lei a lui B (12.000 lei);
c) A va suporta din datorie suma de 48.000 lei, reprezentând partea sa din datorie (30.000 lei), precum şi cota de 3/5 din partea de datorie a lui B (18.000 lei).

191. Statul:
a) nu se bucură de sezină;
b) răspunde de datoriile şi sarcinile succesiunii numai în limita activului succesoral;
c) culege bunurile moştenirii vacante în temeiul dreptului de suveranitate.

192. În materie de succesiune:
a) moştenitorii universali sau cu titlu universal suportă datoriile şi sarcinile moştenirii atât cu bunurile moştenite, cât şi cu bunurile proprii;
b) efectele retroactive ale revocării renunțării prin acceptare operează şi în privința drepturilor dobândite de terțe persoane asupra bunurilor succesorale, între momentul renunțării şi acela al revocării;
c) legatarul cu titlu particular răspunde pentru pasivul moştenirii cu bunul/bunurile ce formează obiectul legatului numai dacă celelalte bunuri ale moştenirii sunt insuficiente pentru plata datoriilor şi sarcinilor moştenirii.

193. În materia dreptului de moştenire:
a) dacă bunurile succesorale au pierit fortuit, moştenitorul aparent este liberat de obligația de restituire

dacă dovedeşte că bunurile ar fi pierit şi în cazul în care, la data pieirii, ar fi fost deja predate adevăratului moştenitor;
b) reducțiunea este o sancțiune civilă aplicabilă liberalităților excesive, atrăgând nulitatea acestora;
c) rambursarea cheltuielilor făcute de moştenitorul aparent este supusă regulilor prevăzute în materia accesiunii pentru posesorul de rea-credință.

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

§2. RĂSPUNSURI CORECTE

1.	a, b;	33.	a, c;	65.	a, b;	97.	b;	129.	a;
2.	a, b;	34.	b;	66.	a, c;	98.	a;	130.	b;
3.	b, c;	35.	b, c;	67.	a, b;	99.	a;	131.	b;
4.	b;	36.	c;	68.	a, c;	100.	b;	132.	a;
5.	b, c;	37.	b, c;	69.	a;	101.	c;	133.	b;
6.	b;	38.	a;	70.	a, b;	102.	b;	134.	b;
7.	b;	39.	b;	71.	b;	103.	b, c;	135.	c;
8.	a;	40.	c;	72.	b, c;	104.	a, c;	136.	c;
9.	b;	41.	b;	73.	a;	105.	a;	137.	a, c;
10.	b, c;	42.	a, b;	74.	b;	106.	a, b;	138.	b;
11.	c;	43.	b, c;	75.	a;	107.	a, b;	139.	c;
12.	a;	44.	a;	76.	a, b;	108.	a;	140.	b, c;
13.	a, c;	45.	c;	77.	b;	109.	c;	141.	b;
14.	b;	46.	a;	78.	a;	110.	b;	142.	a;
15.	b;	47.	c;	79.	a;	111.	a;	143.	b;
16.	a;	48.	a;	80.	c;	112.	b, c;	144.	a, c;
17.	b, c;	49.	b;	81.	a, b;	113.	c;	145.	a, c;
18.	a;	50.	b, c;	82.	c;	114.	c;	146.	b;
19.	a;	51.	b;	83.	b;	115.	a;	147.	a, c;
20.	b, c;	52.	b;	84.	c;	116.	b;	148.	a, b;
21.	a, c;	53.	a, b;	85.	a, c;	117.	a, b;	149.	a;
22.	c;	54.	a;	86.	a, c;	118.	c;	150.	c;
23.	b;	55.	c;	87.	a;	119.	a, c;	151.	a;
24.	c;	56.	b;	88.	a, c;	120.	b, c;	152.	b;
25.	a;	57.	a;	89.	a;	121.	a;	153.	b, c;
26.	a, b;	58.	c;	90.	a, b;	122.	b;	154.	b, c;
27.	b, c;	59.	b;	91.	b;	123.	b, c;	155.	b, c;
28.	c;	60.	a;	92.	b;	124.	a, c;	156.	a, c;
29.	b, c;	61.	c;	93.	c;	125.	a, b;	157.	a, b;
30.	a;	62.	c;	94.	a;	126.	a;	158.	c;
31.	a;	63.	b, c;	95.	c;	127.	a, b;	159.	b;
32.	c;	64.	c;	96.	a, b;	128.	b, c;	160.	b, c;

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

161.	b;	**168.**	b;	**175.**	a, c;	**182.**	a, b;	**189.**	a, c;
162.	a;	**169.**	a, c;	**176.**	b, c;	**183.**	a, c;	**190.**	b, c;
163.	a, c;	**170.**	a, b;	**177.**	a;	**184.**	a, b;	**191.**	a, b;
164.	a, c;	**171.**	a, c;	**178.**	b, c;	**185.**	c;	**192.**	c;
165.	a, c;	**172.**	b, c;	**179.**	a, b;	**186.**	b, c;	**193.**	a;
166.	a;	**173.**	c;	**180.**	b;	**187.**	a, b;		
167.	b;	**174.**	b;	**181.**	b;	**188.**	a, c;		

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Secțiunea a 6-a. Familia

§1. TESTE GRILĂ

1. Desfacerea căsătoriei poate avea loc:
a) prin acordul soților, din cauza unor motive temeinice;
b) după o separare în fapt, care a durat cel puțin 1 an;
c) la cererea oricăruia dintre soți, când starea de sănătate a unuia face imposibilă continuarea căsătoriei.

2. Divorțul prin acordul soților poate fi pronunțat pe cale judiciară:
a) numai dacă nu există copii minori rezultați din căsătorie;
b) indiferent de durata căsătoriei;
c) doar dacă a trecut cel puțin 1 an de la data încheierii căsătoriei.

3. Se poate pronunța divorțul prin acordul soților pe cale judiciară:
a) chiar dacă unul dintre soți este pus sub interdicție, acordul fiind dat de reprezentantul legal al acestuia;
b) indiferent de durata căsătoriei;
c) indiferent dacă există sau nu copii minori rezultați din căsătorie.

4. Divorțul prin acordul soților:
a) poate avea loc şi la cererea doar a unuia dintre soți;
b) presupune consimțământul liber şi neviciat al ambilor soți, indiferent de procedura prin care se realizează;
c) poate avea loc numai la cererea ambilor soți.

5. Divorțul prin acordul soților, pe cale administrativă:
a) se poate pronunța numai dacă soții nu au copii minori, născuți din căsătorie, din afara căsătoriei sau adoptați;
b) presupune un termen de reflecție de 15 zile;
c) presupune eliberarea unui certificat de divorț care face mențiune cu privire la culpa soților.

6. Cu privire la divorțul prin acordul soților pe cale administrativă, sunt adevărate următoarele afirmații:
a) cererea de divorț se poate depune prin mandatar cu procură autentică;
b) dacă soții se înțeleg cu privire la divorț, dar nu se înțeleg cu privire la nume, ofițerul de stare civilă dă dispoziția de divorț, numele urmând a fi stabilit pe cale judecătorească;
c) dacă soții se înțeleg cu privire la divorț, dar nu se înțeleg cu privire la alte efecte ale divorțului diferite de nume, ofițerul de stare civilă dă dispoziția de divorț, cererile accesorii urmând a fi soluționate de instanța judecătorească.

7. Competența de a pronunța divorțul prin acordul soților poate aparține:
a) exclusiv notarului de la ultima locuință comună a soților;
b) ofițerului de stare civilă de la locul căsătoriei;
c) ofițerului de stare civilă de la ultima locuință comună a soților.

8. Divorțul prin acordul soților poate fi constatat de notarul public:
a) dacă soții nu au copii minori, născuți din căsătorie, din afara căsătoriei sau adoptați;
b) chiar dacă au copii minori născuți din căsătorie, din afara căsătoriei sau adoptați, dacă soții convin asupra tuturor aspectelor referitoare la numele de familie pe care să îl poarte după divorț, stabilirea locuinței copiilor după divorț, modalitatea de păstrare a legăturilor personale dintre părintele separat şi fiecare dintre copii;
c) chiar dacă au copii minori născuți din căsătorie, din afara căsătoriei sau adoptați, dacă soții convin asupra tuturor aspectelor referitoare la numele de familie pe care să îl poarte după divorț, exercitarea

autorității părinteşti de către un părinte, stabilirea locuinței copiilor după divorț, modalitatea de păstrare a legăturilor personale dintre părintele separat şi fiecare dintre copii, precum şi stabilirea contribuției părinților la cheltuielile de creştere, educare, învățătură şi pregătire profesională a copiilor.

9. Referitor la procedura divorțului prin acordul soților constatat de notarul public sunt adevărate următoarele afirmații:
a) notarul public înregistrează cererea, verifică valabilitatea consimțământului soților şi eliberează certificatul de divorț fără să facă vreo mențiune cu privire la culpa soților;
b) la expirarea termenului de reflecție, notarul public verifică dacă soții stăruie să divorțeze şi dacă, în acest sens, consimțământul lor este liber şi neviciat;
c) dacă soții stăruie în divorț, notarul public eliberează certificatul de divorț făcând mențiune cu privire la culpa soților.

10. În materia divorțului pe cale notarială, dacă soții nu se înțeleg asupra numelui de familie pe care să îl poarte după divorț:
a) notarul public eliberează certificatul de divorț, făcând mențiune în cuprinsul acestuia;
b) notarul public eliberează certificatul de divorț, soții urmând să se adreseze instanței de judecată cu privire la numele de familie;
c) notarul public emite o dispoziție de respingere a cererii de divorț.

11. Împotriva refuzului ofițerului de stare civilă sau al notarului public privind emiterea certificatului de divorț:
a) există cale de atac la instanța de judecată competentă să judece litigiul în primă instanță;
b) nu există cale de atac, dar soții se pot adresa cu cererea de divorț instanței de judecată, pentru a dispune desfacerea căsătoriei prin acordul lor sau în baza unui alt temei prevăzut de lege;
c) nu există cale de atac, dar soții se pot adresa cu cererea de divorț instanței de judecată, aceasta nemaiputând însă pronunța desfacerea căsătoriei prin acordul soților.

12. Dacă divorțul are loc prin acordul soților, instanța va pronunța o hotărâre:
a) definitivă cu privire la divorț;
b) fără a face mențiune despre culpa soților;
c) întemeiată pe culpa comună a soților.

13. Divorțul din culpă se poate pronunța atunci când:
a) instanța stabileşte culpa unuia dintre soți în destrămarea căsătoriei;
b) instanța stabileşte pe baza probelor administrate în cauză culpa comună a soților, numai dacă ambii soți au făcut cerere de divorț;
c) instanța stabileşte pe baza probelor administrate în cauză culpa comună a soților, chiar dacă numai unul dintre soți a făcut cerere de divorț.

14. Atunci când, din cauza unor motive temeinice, raporturile dintre soți sunt grav vătămate şi continuarea căsătoriei nu mai este posibilă, iar divorțul se pronunță din culpa reclamantului:
a) pârâtul poate cere reclamantului despăgubirea prejudiciului suferit prin desfacerea căsătoriei, doar dacă nu cere şi prestație compensatorie;
b) pârâtul poate cere reclamantului, distinct de dreptul la prestația compensatorie, despăgubirea prejudiciului suferit prin desfacerea căsătoriei;
c) pârâtul nu poate cere reclamantului despăgubirea prejudiciului suferit prin desfacerea căsătoriei.

15. În situația în care unul dintre soți depune cerere de divorț la instanța de judecată:
a) divorțul se poate pronunța din culpa exclusivă a reclamantului;
b) divorțul nu se poate pronunța din culpa exclusivă a reclamantului;
c) divorțul din culpă poate fi pronunțat numai în urma depunerii cererii de către ambii soți.

16. În materia divorțului, sunt adevărate următoarele afirmații:
a) divorțul poate fi pronunțat din culpa comună a soților numai dacă soțul pârât a formulat cerere reconvențională;
b) divorțul pentru separarea în fapt îndelungată poate fi continuat de moştenitorii soțului reclamant, dacă acesta decedează în timpul procesului;

c) atunci când, din cauza unor motive temeinice, raporturile dintre soți sunt grav vătămate şi continuarea căsătoriei nu mai este posibilă, poate fi pronunțat divorțul prin acordul soților pe baza cererii unuia dintre soți acceptată de celălalt soț.

17. În cadrul procesului de divorț, dacă reclamantul decedează pe parcursul soluționării cauzei:
a) instanța va dispune prin hotărâre definitivă închiderea dosarului;
b) moştenitorii reclamantului pot continua acțiunea de divorț dacă cererea de divorț se întemeiază pe culpa exclusivă a pârâtului;
c) moştenitorii reclamantului vor fi introduşi în cauză, din oficiu, pentru a continua acțiunea de divorț.

18. Divorțul din culpă poate fi pronunțat:
a) atunci când, din cauza unor motive temeinice, raporturile dintre soți sunt grav vătămate şi continuarea căsătoriei nu mai este posibilă;
b) pe baza separării în fapt, dacă se datorează culpei soțului pârât;
c) la cererea aceluia dintre soți a cărui stare de sănătate face imposibilă continuarea căsătoriei.

19. Divorțul pentru separația în fapt îndelungată a soților:
a) presupune desfacerea căsătoriei din culpa exclusivă a reclamantului;
b) presupune ca durata separației în fapt să fie de peste 3 ani;
c) se pronunță fără a se face mențiune despre culpa soților numai dacă pârâtul se declară de acord cu divorțul.

20. În cazul divorțului pentru separație în fapt îndelungată a soților există următoarele condiții de admisibilitate:
a) soții să fi fost anterior introducerii cererii de divorț separați în fapt cel puțin 2 ani, iar reclamantul să îşi asume responsabilitatea pentru eşecul căsătoriei;
b) soții să nu mai locuiască împreună de cel puțin 2 ani, iar separația în fapt a soților să fie din culpa pârâtului;
c) soții să fie separați în fapt de cel puțin 2 ani, iar pârâtul să îşi asume responsabilitatea pentru eşecul căsătoriei.

21. Pentru a se pronunța divorțul din cauza stării sănătății unui soț:
a) oricare dintre soți poate cere divorțul, dacă starea sănătății celuilalt soț face imposibilă continuarea căsătoriei;
b) starea de boală trebuie să fi survenit în timpul căsătoriei, însă dacă aceasta a existat la încheierea căsătoriei sancțiunea este nulitatea căsătoriei;
c) instanța va administra probe privind existența bolii şi starea sănătății soțului bolnav.

22. Căsătoria se consideră desfăcută:
a) la data pronunțării hotărârii de divorț;
b) la data decesului reclamantului, în cazul continuării acțiunii de moştenitorii acestuia;
c) la data introducerii acțiunii de divorț.

23. Referitor la efectele divorțului, acestea se produc:
a) în toate cazurile, de la data introducerii acțiunii de divorț;
b) de regulă, de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a pronunțat divorțul;
c) prin excepție, retroactiv.

24. Stabilirea culpei prezintă interes în ceea ce priveşte unele efecte ale divorțului, astfel:
a) în materia acordării despăgubirilor, soțul nevinovat, care suferă un prejudiciu prin desfacerea căsătoriei, poate cere soțului vinovat să îl despăgubească;
b) în toate cazurile, soțul împotriva căruia a fost pronunțat divorțul pierde drepturile pe care legea sau convențiile încheiate anterior cu terții le atribuie acestuia;
c) în materia exercitării autorității părinteşti, legea interzice ca exercitarea autorității părinteşti după divorț să revină soțului vinovat de desfacerea căsătoriei.

25. Stabilirea culpei prezintă interes în ceea ce priveşte unele efecte ale divorțului, astfel:
a) divorțul este considerat pronunțat împotriva soțului din a cărui culpă exclusivă s-a desfăcut căsătoria;
b) soțul împotriva căruia a fost pronunțat divorțul pierde drepturile pe care legea sau convențiile încheiate anterior cu terții le atribuie acestuia, însă aceste drepturi nu sunt pierdute în cazul culpei comune sau al divorțului prin acordul soților;

c) în materia obligației de întreținere între foștii soți, soțul vinovat de desfacerea căsătoriei nu are dreptul la întreținere.

26. În ceea ce privește efectele divorțului cu privire la raporturile personale dintre soți:
a) drepturile și obligațiile reciproce ale soților (obligația de sprijin moral, obligația de fidelitate, îndatoririle conjugale, obligația de a locui împreună) încetează retroactiv;
b) instanța stabilește numele de familie după căsătorie, soții neputând conveni asupra acestui aspect;
c) dacă divorțul se pronunță înainte de împlinirea vârstei de 18 ani de către soțul minor, acesta nu pierde capacitatea deplină de exercițiu, efectele divorțului producându-se pentru viitor.

27. Cu referire la numele de familie după căsătorie:
a) soții nu pot conveni să păstreze numele purtat în timpul căsătoriei;
b) prin cererea de divorț, soții pot conveni să păstreze numele purtat în timpul căsătoriei, caz în care instanța ia act de această înțelegere prin hotărârea de divorț;
c) instanța poate încuviința ca soții să păstreze numele purtat în timpul căsătoriei, chiar în lipsa unei înțelegeri între ei.

28. În ceea ce privește numele soților la desfacerea căsătoriei:
a) de regulă, fiecare dintre foștii soți redobândește numele de familie avut înainte de încheierea căsătoriei;
b) prin excepție, instanța de divorț poate încuviința ca soții să păstreze numele purtat în timpul căsătoriei pentru motive temeinice, motive justificate doar de interesul superior al copilului;
c) prin excepție, instanța de divorț poate încuviința ca soții să păstreze numele purtat în timpul căsătoriei pentru motive temeinice, motive justificate de interesul unuia dintre soți, numai dacă există înțelegere între soți.

29. Printre efectele divorțului în raporturile patrimoniale dintre soți se numără:
a) încetarea obligației de întreținere a soțului vinovat de desfacerea căsătoriei, chiar dacă se află în nevoie din pricina unei incapacități de muncă survenite în decurs de un an de la desfacerea căsătoriei;
b) posibilitatea păstrării numelui purtat în timpul căsătoriei, prin convenția soților;
c) încetarea regimului matrimonial între soți.

30. Printre efectele divorțului în raporturile nepatrimoniale dintre soți se numără:
a) posibilitatea păstrării numelui purtat în timpul căsătoriei, prin convenția soților;
b) încetarea obligației de întreținere între foștii soți;
c) posibilitatea acordării despăgubirilor soțului nevinovat, care suferă un prejudiciu prin desfacerea căsătoriei.

31. În cazul divorțului, regimul matrimonial încetează între soți:
a) în toate cazurile, la data introducerii cererii de divorț;
b) în cazul divorțului prin acord, la data separației în fapt, dacă oricare dintre soți sau amândoi, împreună, cer aceasta instanței;
c) la data introducerii cererii de divorț, prin derogare de la regula potrivit căreia divorțul produce efecte doar pentru viitor.

32. Referitor la efectele divorțului asupra locuinței familiei pentru atribuirea beneficiului contractului de închiriere instanța trebuie să țină seama, în următoarea ordine:
a) de culpa în desfacerea căsătoriei, de interesul superior al copiilor minori și de posibilitățile locative proprii ale foștilor soți;
b) de interesul superior al copiilor minori, de culpa în desfacerea căsătoriei și de posibilitățile locative proprii ale foștilor soți;
c) de interesul superior al copiilor minori, de posibilitățile locative proprii ale foștilor soți și de culpa în desfacerea căsătoriei.

33. La desfacerea căsătoriei, efectele asupra locuinței familiei se produc astfel:
a) în cazul în care bunul este proprietatea comună a celor doi soți, atribuirea beneficiului locuinței conjugale produce efecte până la data pronunțării hotărârii de partaj;
b) dacă nu este posibilă folosirea locuinței de către ambii soți și aceștia nu se înțeleg, beneficiul contractului de închiriere poate fi atribuit unuia dintre soți;
c) soțul căruia i s-a atribuit beneficiul contractului de închiriere este dator să plătească celuilalt soț

o indemnizație pentru acoperirea cheltuielilor de instalare într-o altă locuință, cu excepția cazului în care divorțul a fost pronunțat din culpa exclusivă a acestuia din urmă.

34. La desfacerea căsătoriei, efectele asupra locuinței familiei se produc astfel:
a) atribuirea beneficiului contractului de închiriere se face cu citarea locatorului și produce efecte față de acesta de la data când hotărârea judecătorească a rămas definitivă;
b) în cazul în care bunul este proprietatea comună a celor doi soți, atribuirea beneficiului locuinței conjugale produce efecte până la data rămânerii definitive a hotărârii de partaj;
c) la desfacerea căsătoriei, dacă nu este posibilă folosirea locuinței de către ambii soți și aceştia nu se înțeleg, beneficiul contractului de închiriere poate fi atribuit unuia dintre soți, ținând seama, în ordine, de culpa în desfacerea căsătoriei, de interesul superior al copiilor minori și de posibilitățile locative proprii ale foștilor soți.

35. Cu referire la efectele divorțului asupra locuinței familiei, următoarele afirmații sunt adevărate:
a) prin excepție, când criteriul la atribuirea contractului de închiriere a fost cel al culpei exclusive, în sensul că locuința s-a atribuit soțului inocent, acesta din urmă este dator să plătească celuilalt soț o indemnizație pentru acoperirea cheltuielilor de instalare într-o altă locuință;
b) atribuirea beneficiului contractului de închiriere se face fără citarea locatorului, însă produce efecte față de acesta de la data când hotărârea judecătorească a rămas definitivă;
c) de regulă, soțul căruia i s-a atribuit beneficiul contractului de închiriere este dator să plătească celuilalt soț o indemnizație pentru acoperirea cheltuielilor de instalare într-o altă locuință.

36. În materia raporturilor patrimoniale dintre soți, după desfacerea căsătoriei, dreptul la despăgubiri:
a) se confundă cu dreptul la prestația compensatorie;
b) este o instituție reglementată pentru prima dată în noul Cod civil;
c) nu se confundă nici cu dreptul la prestația compensatorie, nici cu dreptul la întreținere.

37. În materia divorțului, dreptul la despăgubiri:
a) constituie, în esență, o aplicație a răspunderii civile delictuale;
b) se acordă numai la solicitarea soțului nevinovat, în măsura în care sunt îndeplinite și celelalte condiții instituite de lege;
c) de regulă, se acordă soțului nevinovat, prin excepție acordându-se și soțului vinovat de desfacerea căsătoriei, dacă sunt îndeplinite condițiile cerute de lege.

38. Cu privire la cererea de despăgubiri pentru desfacerea căsătoriei:
a) despăgubirile trebuie solicitate în cadrul procesului de divorț printr-o cerere accesorie, nefiind permisă acordarea acestora pe cale separată;
b) despăgubirile pot fi solicitate atât pe cale separată, cât și pe cale incidentală, în cadrul procesului de divorț;
c) cererea va fi soluționată de instanța de tutelă, prin hotărârea de divorț.

39. Obligația de întreținere între foștii soți:
a) în toate cazurile, este limitată la o durată de cel mult 1 an;
b) poate fi stabilită pe durată nedeterminată;
c) se acordă numai dacă durata căsătoriei a fost de cel puțin 1 an.

40. Prestația compensatorie:
a) se confundă cu dreptul la despăgubiri;
b) este reglementată expres în noul Cod civil;
c) reprezintă un instrument juridic de natură să asigure, pe cât posibil, compensarea unui dezechilibru semnificativ pe care divorțul îl produce în condițiile de viață ale unuia dintre soți.

41. Noul Cod civil condiționează acordarea prestației compensatorii de:
a) existența culpei exclusive a reclamantului, ca temei al pronunțării divorțului;
b) existența unei căsătorii de cel puțin 10 ani;
c) existența unui dezechilibru semnificativ pe care divorțul l-ar determina în condițiile de viață ale soțului inocent.

42. În cazul în care divorțul soților are ca temei culpa exclusivă, prestația compensatorie se poate acorda:
a) cumulativ cu pensia de întreținere;

b) împreună cu dreptul la despăgubiri, însă distinct de acesta;
c) indiferent de durata căsătoriei.

43. În materia prestației compensatorii, aceasta poate fi acordată:
a) dacă divorțul s-a pronunțat din culpa exclusivă a soțului pârât;
b) chiar dacă soțul care solicită prestația compensatorie a cerut de la fostul său soț și pensie de întreținere;
c) numai în cazul în care căsătoria a durat cel puțin 20 de ani.

44. Prestația compensatorie poate fi solicitată și acordată:
a) în timpul căsătoriei, înainte de introducerea cererii de divorț, dacă soții sunt separați în fapt;
b) după desfacerea căsătoriei pe calea procedurii notariale, prin introducerea cererii la instanța de tutelă;
c) numai odată cu desfacerea căsătoriei.

45. Forma în care poate fi stabilită prestația compensatorie este următoarea:
a) alternativ în bani ori în natură;
b) exclusiv în bani, sub forma unei sume globale sau a unei rente viagere;
c) exclusiv în natură, sub forma uzufructului asupra unor bunuri mobile sau imobile care aparțin debitorului.

46. În materia prestației compensatorii:
a) este obligatorie plata unei cauțiuni, ca garanție pentru executarea prestației sub forma rentei viagere;
b) dacă este stabilită în bani, sub forma rentei viagere, poate fi un procent din venitul debitorului, nu doar o sumă de bani determinată;
c) dacă este stabilită în natură, sub forma uzufructului, este obligatorie constituirea pe toată durata vieții celui care solicită prestația compensatorie.

47. În ceea ce privește prestația compensatorie:
a) hotărârea judecătorească de divorț prin care a fost stabilită prestația are autoritate de lucru judecat, până la momentul schimbării condițiilor care au stat la baza pronunțării ei;
b) instanța nu poate mări sau micșora prestația compensatorie, deoarece s-ar încălca autoritatea de lucru judecat a hotărârii de divorț prin care prestația a fost stabilită;
c) instanța poate micșora prestația compensatorie, dacă se modifică, în mod semnificativ, mijloacele debitorului și resursele creditorului.

48. Sunt situații prin care prestația compensatorie încetează:
a) recăsătorirea soțului debitor;
b) acordul de voință al soților;
c) decesul unuia dintre soți.

49. În materia prestației compensatorii, următoarele afirmații sunt adevărate:
a) dreptul la prestație compensatorie are un caracter *intuitu personae;*
b) dreptul la prestație compensatorie se transmite moștenitorilor deoarece este un drept patrimonial;
c) în situația decesului debitorului, creditorul este îndreptățit să ceară continuarea executării de către succesorii acestuia.

50. Ca și în materia obligației de întreținere între foștii soți, în materia prestației compensatorii:
a) hotărârea judecătorească prin care a fost stabilită se bucură de o autoritate de lucru judecat, până la momentul schimbării condițiilor care au stat la baza pronunțării ei;
b) recăsătorirea soțului creditor constituie o cauză de încetare;
c) o condiție de admisibilitate o reprezintă pronunțarea divorțului din culpa exclusivă a soțului debitor.

51. Cu referire la efectele divorțului, următoarele afirmații sunt adevărate:
a) dreptul la moștenire încetează, niciunul dintre foștii soți neavând vocația de a veni la moștenirea celuilalt;
b) prestația compensatorie și pensia de întreținere pot fi cumulate, dacă sunt îndeplinite condițiile cerute de lege pentru fiecare dintre acestea;
c) de regulă, efectele divorțului se produc pentru viitor, iar numai prin excepție retroactiv.

52. Instanța de divorț:
a) este obligată ca, odată cu pronunțarea divorțului, să dispună care dintre părinți va exercita autoritatea părintească;
b) se pronunță asupra raporturilor dintre părinții divorțați și copiii lor minori, numai dacă vreuna dintre

părți a formulat o cerere accesorie divorțului având acest obiect, deoarece altfel s-ar încălca principiul disponibilității;
c) se va pronunța asupra exercitării autorității părinteşti, precum şi asupra contribuției părinților la cheltuielile de creştere şi educare a copiilor minori şi din oficiu.

53. Instanța de tutelă este obligată să hotărască cu privire la exercitarea autorității părinteşti după divorț:
a) numai dacă există copii minori;
b) chiar dacă minorul a dobândit capacitate deplină de exercițiu prin efectul căsătoriei;
c) şi în cazul copiilor minori adoptați deoarece este reglementat principiul potrivit căruia copiii din afara căsătoriei sunt egali în fața legii cu cei din căsătorie, precum şi cu cei adoptați.

54. Potrivit noului Cod civil, cu privire la stabilirea raporturilor dintre părinții divorțați şi copiii lor minori, instanța de tutelă este obligată:
a) să îi asculte atât pe părinți, cât şi pe copiii lor care au mai puțin de 10 ani;
b) să îi asculte numai pe copii, doar dacă au împlinit 10 ani;
c) să îi asculte atât pe părinți, cât şi pe copiii care au împlinit 10 ani, ascultarea celor care nu au împlinit 10 ani fiind facultativă.

55. Referitor la modalitățile de exercitare a autorității părinteşti de către părinții divorțați:
a) exercitarea doar de către unul dintre părinți a autorității părinteşti echivalează cu pierderea de către celălalt părinte a drepturilor părinteşti;
b) de principiu, după divorț, autoritatea părintească revine în comun ambilor părinți;
c) dacă există motive întemeiate, instanța hotărăşte ca autoritatea părintească să fie exercitată numai de către unul dintre părinți.

56. Exercitarea autorității părinteşti de către un singur părinte:
a) este excepția în materia modalităților de exercitare a autorității părinteşti;
b) presupune ca celălalt părinte să păstreze dreptul de a consimți la căsătoria copilului minor;
c) presupune ca celălalt părinte să păstreze dreptul de a veghea asupra modului de creştere şi educare a copilului, precum şi dreptul de a consimți la adopția acestuia.

57. Exercitarea autorității părinteşti de către alte persoane:
a) se impune numai dacă se constată că exercitarea autorității părinteşti de către ambii părinți sau de către unul singur nu este în interesul superior al minorului;
b) este o măsură nereglementată expres de noul Cod civil;
c) este o măsură cu un caracter excepțional.

58. Instanța de tutelă poate stabili exercitarea autorității părinteşti de către alte persoane, precum:
a) o rudă, doar până la gradul al IV-lea;
b) o altă familie, cu consimțământul acesteia;
c) o instituție de ocrotire.

59. Referitor la locuința copilului după divorț:
a) instanța de tutelă este obligată să stabilească locuința copilului la părintele cu care locuieşte în mod statornic;
b) instanța de tutelă poate stabili locuința copilului la alte persoane, însă numai în mod excepțional, chiar şi fără consimțământul acestora, deoarece se ține seama de interesul superior al copilului;
c) părinții se pot înțelege cu privire la acest aspect, iar instanța de tutelă va consfinți învoiala prin hotărârea de divorț, dacă aceasta este în interesul superior al copilului.

60. Afinitatea creată între un soț şi rudele celuilalt soț:
a) constituie legătura dintre soți şi rudele celuilalt soț, întrucât durează numai pe perioada căsătoriei;
b) nu este dependentă de căsătorie;
c) reprezintă un efect al căsătoriei.

61. Filiația este:
a) un fapt juridic;
b) o formă de rudenie;
c) un act juridic.

62. Filiația față de mamă rezultă din:
a) prezumția de maternitate;

b) faptul naşterii;
c) recunoaştere, neputând fi stabilită prin hotărâre judecătorească.

63. Filiaţia faţă de tatăl din căsătorie se stabileşte prin:
a) prezumţia de paternitate;
b) recunoaştere;
c) hotărâre judecătorească.

64. Filiaţia faţă de tatăl din afara căsătoriei:
a) nu se poate stabili prin prezumţia de paternitate,
b) nu se poate stabili prin recunoaştere;
c) se poate stabili prin hotărâre judecătorească.

65. Intră în noţiunea de „copil din căsătorie":
a) copilul născut în timpul căsătoriei, numai dacă aceasta nu este lovită de nulitate;
b) copilul conceput în timpul căsătoriei, chiar dacă este născut după desfacerea căsătoriei;
c) copilul născut în timpul căsătoriei lovite de nulitate.

66. Intră în noţiunea de „copil din afara căsătoriei":
a) copiii concepuţi în timpul căsătoriei, însă născuţi după încetarea căsătoriei părinţilor;
b) copiii concepuţi înainte de încheierea căsătoriei părinţilor;
c) copiii concepuţi şi născuţi după desfacerea căsătoriei părinţilor.

67. Referitor la filiaţie, sunt adevărate următoarele afirmaţii:
a) copilul din afara căsătoriei are acelaşi statut juridic cu al copilului din căsătorie;
b) filiaţia faţă de mamă a copiilor din afara căsătoriei nu rezultă din simplul fapt al naşterii;
c) copilul din căsătorie nu are acelaşi statut juridic cu al copilului din afara căsătoriei.

68. Dovada filiaţiei se poate face:
a) în toate cazurile, prin orice mijloc de probă, filiaţia fiind o stare de fapt;
b) în cazul copilului din căsătorie, prin actul de naştere şi prin actul de căsătorie al părinţilor, trecute în registrele de stare civilă, precum şi prin certificatele de stare civilă corespunzătoare;
c) în unele cazuri, prin orice mijloc de probă.

69. Posesia de stat:
a) reprezintă o stare de fapt;
b) reprezintă o stare de drept;
c) indică legăturile de filiaţie şi rudenie dintre copil şi familia din care se pretinde că face parte.

70. Posesia de stat:
a) constă în împrejurarea că o persoană se comportă faţă de un copil ca fiind al său, îngrijindu-se de creşterea şi educarea sa, iar copilul se comportă faţă de această persoană ca fiind părintele său;
b) este o stare de drept;
c) trebuie să fie continuă, paşnică, publică şi neechivocă.

71. În materia filiaţiei, recunoaşterea este:
a) un act juridic bilateral, consfinţind consimţământul părintelui şi al copilului;
b) un act juridic unilateral;
c) un act de stare civilă.

72. Recunoaşterea de filiaţie este valabil făcută:
a) numai prin act autentic notarial;
b) prin testament;
c) prin declaraţie la serviciul de stare civilă.

73. Recunoaşterea de filiaţie nu este valabil făcută prin:
a) testament, dacă acesta a fost revocat ulterior;
b) înscris sub semnătură privată;
c) înscris autentic.

74. Printre caracterele juridice ale recunoaşterii de filiaţie ca act juridic se numără următoarele:
a) recunoaşterea de filiaţie este un act personal, prin excepţie putând fi făcută şi de moştenitorii mamei;
b) recunoaşterea de filiaţie este un act constitutiv;
c) recunoaşterea de filiaţie este un act declarativ.

75. Recunoaşterea de filiaţie este:
a) un act irevocabil, autorul neputând reveni asupra recunoaşterii;
b) un act irevocabil, însă mama poate nega filiaţia prin act autentic;
c) un act solemn.

76. Recunoaşterea de filiaţie:
a) pentru a produce efecte juridice, trebuie să îmbrace formele expres şi limitativ prevăzute de lege;

b) produce efecte doar pentru viitor;
c) este un act irevocabil, chiar dacă este făcută prin testament.

77. În materia condițiilor de fond ale recunoașterii:
a) este necesară capacitatea deplină de exercițiu, recunoașterea nefiind altfel valabilă;
b) recunoașterea de filiație este un act personal, nepatrimonial, un act de stare civilă, de aceea nu sunt necesare condițiile privind capacitatea de a încheia acte juridice cu caracter patrimonial;
c) nu este suficient ca recunoașterea de filiație să fie făcută de o persoană care are discernământ.

78. În materia condițiilor de fond ale recunoașterii:
a) cauza recunoașterii o constituie stabilirea legăturii de filiație între autorul recunoașterii și copilul despre care declară că este al său;
b) leziunea este un viciu de consimțământ incident în materia recunoașterii;
c) consimțământul trebuie să fie liber și neviciat.

79. În ceea ce privește consimțământul la recunoașterea de filiație:
a) acesta este incompatibil cu viciile de consimțământ, deoarece recunoașterea este o mărturisire, astfel încât interesează în special dacă declarația făcută corespunde sau nu realității;
b) acesta este compatibil cu viciile de consimțământ, sancțiunea fiind nulitatea relativă;
c) recunoașterea poate fi anulată doar pentru eroare sau violență, nu și pentru dol sau leziune.

80. Recunoașterea care nu corespunde adevărului, deoarece a fost dată din eroare, poate fi contestată:
a) de orice persoană interesată;
b) numai de copilul a cărui filiație s-a recunoscut;
c) numai de autorul recunoașterii.

81. Dacă recunoașterea de filiație se face fără respectarea condițiilor prevăzute de lege, intervine:
a) nulitatea absolută;
b) nulitatea relativă;
c) nulitatea absolută sau nulitatea relativă, după caz.

82. Pentru ca minorul necăsătorit să facă o recunoaștere de filiație valabilă este necesar și suficient:
a) un înscris sub semnătură privată;
b) să aibă capacitate deplină de exercițiu la momentul recunoașterii,
c) să aibă discernământ la momentul recunoașterii.

83. Contestarea recunoașterii de filiație care nu corespunde adevărului:
a) se prescrie în termenul general de prescripție;
b) este imprescriptibilă;
c) poate avea ca titular orice persoană interesată.

84. Noțiunea de „acțiuni în reclamație de stat" reprezintă:
a) acele acțiuni prin care se urmărește obținerea altei stări civile decât aceea pe care o are persoana în cauză;
b) acele acțiuni prin care se urmărește înlăturarea unei stări civile, respectiv a unei filiații, pretins nereale, și înlocuirea ei cu alta, pretins adevărată;
c) acele acțiuni ce pot fi exercitate numai de titularul stării civile sau de reprezentantul său legal.

85. Din categoria acțiunilor în reclamație de stat fac parte:
a) acțiunea în nulitatea recunoașterii de filiație;
b) acțiunea în stabilirea paternității copilului din afara căsătoriei;
c) acțiunea în tăgăduirea paternității.

86. În materia prescripției extinctive, acțiunile de stat privind filiația sunt:
a) doar imprescriptibile;
b) prin excepție imprescriptibile;
c) prin excepție prescriptibile.

87. După incidența asupra lor a prescripției extinctive, sunt prescriptibile următoarele acțiuni de stat privind filiația:
a) acțiunea în tăgada paternității;
b) acțiunea în nulitate relativă a recunoașterii de filiație;
c) acțiune în stabilirea maternității.

88. Prin hotărârea de admitere a acțiunii privind filiația, instanța este obligată să se pronunțe cu privire la:
a) exercitarea autorității părintești;
b) modul în care copilul păstrează legături personale cu acela care l-a crescut;
c) obligația de întreținere a copilului.

89. În cazul în care, potrivit legii, o acțiune privitoare la filiație poate fi pornită împotriva moștenitorilor:
a) dacă moștenirea este vacantă, acțiunea poate fi introdusă împotriva comunei, orașului sau, după caz, municipiului de la locul deschiderii moștenirii;
b) citarea în proces a renunțătorilor, dacă există, este obligatorie;
c) citarea în proces a renunțătorilor, dacă există, este facultativă.

90. Dacă printr-o hotărâre judecătorească s-a stabilit o anumită stare civilă a unei persoane, iar printr-o hotărâre judecătorească ulterioară este admisă o acțiune prin care s-a contestat starea civilă astfel stabilită, prima hotărâre își pierde efectele:
a) la data pronunțării celei de-a doua hotărâri;
b) la data rămânerii definitive a celei de-a doua hotărâri;
c) la data introducerii acțiunii prin care se contestă starea civilă stabilită deja prin hotărâre judecătorească.

91. În ceea ce privește efectele stabilirii filiației asupra unui proces penal:
a) se aplică regula „penalul ține în loc civilul";
b) în cazul infracțiunilor a căror calificare presupune existența unui raport de filiație care nu este legal stabilit, hotărârea penală nu poate fi pronunțată înainte de rămânerea definitivă a hotărârii civile privitoare la raportul de filiație;
c) se aplică regula „civilul ține în loc penalul".

92. În materia acțiunilor privitoare la filiație:
a) de principiu, se poate renunța la judecată;
b) copilul minor care a introdus singur, potrivit legii, o astfel de acțiune, poate renunța la judecata ei, dar nu poate renunța la drept;
c) se poate renunța la drept.

93. În materia citării părinților și a copilului în cauzele referitoare la filiație:
a) părinții și copilul vor fi citați în toate cauzele referitoare la filiație;
b) părinții și copilul vor fi citați chiar și atunci când nu au calitatea de reclamant sau de pârât;
c) părinții și copilul vor fi citați numai dacă au calitatea de reclamant sau de pârât.

94. Filiația față de mamă presupune stabilirea, în condițiile legii, a următoarelor elemente distincte:
a) identitatea copilului născut cu cel despre a cărui filiație este vorba;
b) momentul exact al nașterii;
c) împrejurarea că femeia indicată drept mama copilului a născut.

95. Filiația se dovedește prin:
a) certificatul de naștere eliberat pe baza actului de naștere întocmit în registrul de stare civilă;
b) certificatul medical constatator al nașterii;
c) orice mijloc de probă, în cadrul acțiunii în stabilirea maternității.

96. Se poate face recunoașterea filiației față de mamă:
a) numai înainte de a se stabili paternitatea acestuia;
b) de regulă, când nașterea nu a fost înregistrată;
c) când copilul a fost trecut în registrul de stare civilă ca născut din părinți necunoscuți.

97. Ca titular al acțiunii în stabilirea filiației față de mamă, legea stabilește:
a) numai pe copil;
b) numai pe copil și moștenitorii săi;
c) atât pe copil, cât și pe mamă.

98. Referitor la acțiunea în stabilirea filiației față de mamă:
a) aceasta este imprescriptibilă în timpul vieții copilului;
b) dacă însă copilul a decedat anterior introducerii acțiunii, aceasta poate fi introdusă de moștenitorii săi în termen de 3 ani de la data decesului;
c) dacă însă copilul a decedat anterior introducerii acțiunii, aceasta poate fi introdusă de moștenitorii săi în termen de 1 an de la data decesului.

99. Dovada filiației față de mamă se poate face:
a) de regulă, prin orice mijloc de probă;
b) prin martori, atunci când există înscrisuri care fac demnă de crezare acțiunea formulată;
c) în nicio situație cu martori.

100. Recunoașterea copilului din afara căsătoriei de către tatăl său poate fi făcută:
a) prin testament;

b) numai prin înscris autentic;
c) prin declarație la serviciul public comunitar de evidență a persoanelor.

101. Contestarea filiației față de mamă nu este permisă:
a) când, deşi există concordanță între filiația indicată de actul de naştere şi cea indicată de posesia de stat, prezumția nu corespunde realității;
b) atunci când nu există concordanță între filiația indicată de actul de naştere şi cea indicată de posesia de stat;
c) cât timp există conformitate între filiația față de mamă indicată de actul de naştere şi filiația față de mamă indicată de posesia de stat.

102. Contestarea recunoaşterii de maternitate este permisă:
a) atât timp cât nu există concordanță între filiația indicată de actul de naştere şi cea indicată de posesia de stat;
b) chiar dacă există conformitate între filiația față de mamă indicată de actul de naştere şi filiația față de mamă indicată de posesia de stat;
c) indiferent dacă există ori nu conformitate între certificatul de naştere eliberat pe baza recunoaşterii şi folosirea stării civile a copilului, întrucât filiația nu corespunde adevărului.

103. Filiația față de mamă poate fi contestată, în următoarele cazuri:
a) când copilul are certificat de naştere, dar nu are folosirea stării civile; în acest caz, poate contesta numai maternitatea indicată de certificatul de naştere;
b) când copilul are certificat de naştere şi folosirea stării civile, dar acestea nu sunt concordante; în acest caz, se poate contesta fie maternitatea indicată de certificatul de naştere, fie cea arătată de posesia de stat;
c) când copilul are certificat de naştere şi folosirea stării civile, dar acestea nu sunt concordante; în acest caz, nu se poate constata decât maternitatea arătată de posesia de stat.

104. Acțiunea în contestarea filiației față de mamă se poate introduce:
a) de copil împotriva mamei indicate de certificatul de naştere sau, după caz, de posesia de stat;
b) de terți împotriva copilului şi a mamei indicate de certificatul de naştere sau, după caz, de posesia de stat;
c) de terți numai împotriva mamei indicate de certificatul de naştere sau, după caz, de posesia de stat.

105. În cazul în care filiația față de mamă este stabilită prin hotărâre judecătorească, titularul contestației:
a) poate fi orice persoană interesată;
b) nu poate fi copilul;
c) poate fi orice persoană interesată, cu excepția mamei şi copilului.

106. Drepturile copilului sunt recunoscute:
a) de la naştere;
b) de la concepțiune, însă numai dacă el se naşte viu;
c) de la concepțiune, însă numai dacă el se naşte viabil.

107. În ceea ce priveşte timpul legal al concepțiunii:
a) acesta se calculează de la zi la zi, ceea ce înseamnă că atât ziua de plecare a termenului, cât şi ziua în care se împlineşte termenul nu se ia în calcul;
b) legea instituie o prezumție absolută;
c) legea instituie o prezumție relativă.

108. Printre condițiile necesare pentru aplicarea prezumției de paternitate se numără:
a) stabilirea filiației față de mamă, potrivit legii;
b) căsătoria mamei;
c) naşterea copilului înainte de desfacerea căsătoriei, în cazul în care căsătoria mamei este desfăcută.

109. Paternitatea copilului din căsătorie se stabileşte:
a) exclusiv prin prezumția de paternitate;
b) şi prin recunoaştere;
c) şi pe calea acțiunii în justiție, prin hotărâre judecătorească.

110. Dreptul la acțiune în stabilirea paternității din afara căsătoriei:
a) aparține mamei şi se prescrie în termen de 3 ani în timpul vieții copilului;
b) poate aparține şi moştenitorilor copilului şi se prescrie în termen de 1 an de la data decesului copilului;

c) aparține copilului și poate fi introdusă și împotriva moștenitorilor pretinsului tată.

111. Acțiunea în stabilirea paternității din afara căsătoriei:
a) poate fi pornită sau continuată și de moștenitorii copilului, în condițiile legii;
b) se prescrie în termen de 1 an de la nașterea copilului;
c) este imprescriptibilă.

112. Dreptul mamei de a cere despăgubiri de la pretinsul tată:
a) este condiționat de formularea acțiunii pentru stabilirea paternității;
b) se prescrie în termen de 1 an de la nașterea copilului;
c) subzistă chiar și atunci când copilul s-a născut mort.

113. Dreptul mamei de a cere despăgubiri de la pretinsul tată:
a) se prescrie în termen de 3 ani de la nașterea copilului;
b) vizează doar cheltuielile nașterii și ale lehuziei;
c) subzistă chiar și atunci când copilul a murit înainte de pronunțarea hotărârii privind stabilirea paternității.

114. Acțiunea în tăgada paternității:
a) poate fi pornită numai de soțul mamei;
b) pornită de soțul mamei se prescrie în termen de 3 ani;
c) are un caracter exclusiv personal.

115. Acțiunea în tăgada paternității:
a) nu poate fi pornită de tatăl biologic;
b) poate fi pornită de moștenitorii copilului;
c) poate fi pornită de mamă.

116. Acțiunea în tăgada paternității pornită de soțul mamei:
a) are un caracter personal nepatrimonial;
b) este imprescriptibilă;
c) se prescrie în termen de 3 ani de la data la care soțul a cunoscut că este prezumat tată al copilului.

117. Dacă soțul mamei este pus sub interdicție, acțiunea în tăgada paternității poate fi pornită:
a) de tutore, numit prin contract de mandat încheiat în formă autentică;
b) de curator, numit de instanța judecătorească;
c) de soțul mamei, dacă se stabilește că are discernământ.

118. Termenul de prescripție a acțiunii în tăgada paternității de către soțul mamei:
a) este cel general, de 3 ani;
b) este de 3 ani de la data ridicării interdicției, pentru soțul pus sub interdicție judecătorească;
c) nu curge împotriva soțului pus sub interdicție judecătorească.

119. Copilul poate introduce acțiune în tăgada paternității împotriva:
a) soțului mamei;
b) moștenitorilor soțului, dacă acesta a decedat;
c) mamei.

120. Acțiunea în tăgada paternității poate fi pornită:
a) de către mamă, în termen de 3 ani de la data la care a aflat că prezumția de paternitate nu corespunde adevărului;
b) de către soțul mamei, în termen de 3 ani de la data nașterii copilului;
c) oricând, de către tatăl biologic.

121. Dacă mama copilului este pusă sub interdicție, dreptul la acțiunea în tăgada paternității:
a) poate fi exercitat de un curator, numit de instanța judecătorească;
b) poate fi exercitat de un tutore;
c) poate fi exercitat de procuror.

122. Sunt adevărate următoarele afirmații:
a) acțiunea în tăgada paternității poate fi introdusă de mama pusă sub interdicție, în termen de un an de la data ridicării interdicției;
b) dreptul mamei la acțiune în tăgada paternității se prescrie în termen de 3 ani de la data nașterii copilului;
c) dreptul la acțiune în tăgada paternității nu se prescrie în timpul vieții soțului mamei.

123. Acțiunea în tăgada paternității:
a) nu se prescrie în timpul vieții tatălui biologic;
b) introdusă de cel care se pretinde tată biologic poate fi admisă numai dacă acesta face dovada că soțul mamei nu este tatăl copilului;

c) introdusă de cel care se pretinde tată biologic poate fi admisă numai dacă acesta face dovada paternității sale față de copil.

124. Acțiunea în tăgada paternității:
a) este imprescriptibilă în timpul vieții tatălui biologic;
b) este imprescriptibilă în timpul vieții copilului;
c) este imprescriptibilă în timpul vieții soțului mamei.

125. Acțiunea în tăgada paternității poate fi introdusă:
a) de copil în termen de 3 ani de la data majoratului său, dacă aceasta nu a fost introdusă în timpul minorității;
b) de mamă, în numele copilului lipsit de capacitate de exercițiu;
c) numai personal, de copilul cu capacitate de exercițiu restrânsă.

126. Acțiunea în contestarea filiației față de tatăl din căsătorie:
a) reprezintă o acțiune în tăgada paternității;
b) poate fi pornită doar de către soțul mamei, mamă, copil, pretinsul tată biologic;
c) tinde să înlăture aparența paternității din căsătorie.

127. Acțiunea în contestarea filiației față de tatăl din căsătorie:
a) poate fi pornită de orice persoană interesată;
b) este imprescriptibilă, indiferent de titular;
c) tinde la răsturnarea prezumției de paternitate, în sensul că aceasta nu corespunde adevărului biologic.

128. În materia filiației, sunt adevărate următoarele afirmații:
a) acțiunea în tăgada paternității este imprescriptibilă, indiferent de titular;
b) mama este titular al acțiunii în stabilirea paternității;
c) acțiunea în stabilirea paternității se porneşte în numele copilului de către mamă.

129. Cu privire la situația legală a copilului, ca efect al filiației:
a) copiii din afara căsătoriei sunt egali în fața legii cu cei din căsătorie;
b) dacă părinții nu au un nume comun, atunci copilul din căsătorie ia numele de familie al tatălui;
c) dacă părinții nu au un nume comun, numele copilului din căsătorie se stabileşte prin acordul lor.

130. În ceea ce priveşte consimțământul părinților la reproducerea umană asistată medical cu terț donator:
a) forma autentică notarială este impusă de lege;
b) acesta nu poate fi revocat;
c) acesta trebuie dat în condiții care să asigure deplina confidențialitate.

131. În ceea ce priveşte consimțământul părinților la reproducerea umană asistată medical cu terț donator:
a) acesta poate fi revocat, în scris, în fața medicului chemat să asigure asistența pentru reproducerea cu terț donator;
b) acesta rămâne fără efect în cazul formulării unei cereri de divorț anterior momentului concepțiunii;
c) acesta poate îmbrăca formă autentică.

132. Referitor la reproducerea umană asistată medical cu terț donator:
a) soțul mamei poate tăgădui paternitatea copilului;
b) nimeni nu poate contesta filiația copilului pentru motive ce țin de reproducerea asistată medical;
c) copilul astfel născut poate contesta filiația sa.

133. Referitor la reproducerea umană asistată medical cu terț donator:
a) soțul mamei nu poate tăgădui paternitatea copilului;
b) dacă, după ce îşi dă consimțământul la reproducerea umană asistată medical cu terț donator, tatăl nu recunoaşte copilul astfel născut în afara căsătoriei, răspunde față de mamă şi față de copil;
c) orice informații privind reproducerea umană asistată medical sunt confidențiale.

§2. RĂSPUNSURI CORECTE

1.	a;	28.	a;	55.	b, c;	82.	c;	109.	a;
2.	b;	29.	c;	56.	a, c;	83.	b, c;	110.	b, c;
3.	b, c;	30.	a;	57.	a, c;	84.	a;	111.	a;
4.	a, b;	31.	b, c;	58.	b, c;	85.	b;	112.	a, c;
5.	a;	32.	b;	59.	c;	86.	c;	113.	a, c;
6.	c;	33.	b, c;	60.	a, c;	87.	a, b;	114.	b;
7.	b, c;	34.	a, b;	61.	a, b;	88.	a, c;	115.	b, c;
8.	a;	35.	c;	62.	b;	89.	a, b;	116.	a, c;
9.	b;	36.	b, c;	63.	a;	90.	b;	117.	a, b;
10.	c;	37.	a, b;	64.	a, c;	91.	b, c;	118.	b, c;
11.	b;	38.	a, c;	65.	b, c;	92.	a;	119.	a, b;
12.	a, b;	39.	b;	66.	c;	93.	a, b;	120.	c;
13.	a, c;	40.	b, c;	67.	a;	94.	a, c;	121.	a, b;
14.	b;	41.	c;	68.	b, c;	95.	a, c;	122.	b;
15.	a;	42.	b;	69.	a, c;	96.	b, c;	123.	a, c;
16.	c;	43.	a, c;	70.	a, c;	97.	b;	124.	a, b;
17.	b;	44.	c;	71.	b, c;	98.	a, c;	125.	b;
18.	a, b;	45.	a;	72.	b, c;	99.	b;	126.	c;
19.	a, c;	46.	b;	73.	b;	100.	a, c;	127.	a, b;
20.	a;	47.	a, c;	74.	c;	101.	c;	128.	c;
21.	b, c;	48.	c;	75.	a, c;	102.	b, c;	129.	a, c;
22.	b;	49.	a;	76.	a, c;	103.	a, b;	130.	a, c;
23.	b, c;	50.	a, b;	77.	b;	104.	a, b;	131.	a, b;
24.	a;	51.	a, c;	78.	a, c;	105.	b, c;	132.	a, b;
25.	a, b;	52.	a, c;	79.	b;	106.	b;	133.	b, c.
26.	c;	53.	a, c;	80.	a;	107.	c;		
27.	b, c;	54.	c;	81.	c;	108.	a, b;		

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL AL II-LEA. DREPT PROCESUAL CIVIL

§1. TESTE GRILĂ

1. Dreptul la o instanță:
a. are caracter absolut;
b. presupune şi dreptul persoanei de a sesiza instanța respectivă;
c. presupune şi dreptul justițiabilului de a obține pronunțarea unei hotărâri în urma soluționării cauzei sale, de către instanța învestită cu aceasta.

2. În temeiul rolului său activ, judecătorul:
a) nu poate pronunța o soluție potrivnică mărturisirii unei părți, chiar dacă din coroborarea celorlalte mijloace de probă rezultă o situație contrară mărturisirii;
b) în tot cursul procesului, conduce desfăşurarea acestuia, veghează la respectarea dispozițiilor legale şi are puterea de a fixa termenele şi de a ordona măsurile necesare judecării cererii;
c) poate ordona administrarea probelor pe care le consideră necesare, însă numai dacă părțile nu se împotrivesc.

3. În tot cursul procesului:
a) judecătorul va încerca împăcarea părților, dându-le îndrumările necesare, potrivit legii, numai dacă este vorba de o cerere de divorț sau de partaj;
b) judecătorul va încerca împăcarea părților, dându-le îndrumările necesare, potrivit legii;
c) în scopul încercării de a împăca părțile, judecătorul are obligația de a solicita înfățişarea personală a părților, chiar dacă acestea sunt reprezentate.

4. În temeiul rolului său activ, judecătorul poate pune în discuția părților orice împrejurări de fapt sau de drept:
a) doar dacă acestea sunt cuprinse în cererea de chemare în judecată sau în întâmpinare;
b) chiar dacă acestea nu se înscriu în limitele cadrului procesual, sub aspectul obiectului şi al persoanelor între care s-a stabilit raportul juridic procesual, trasat deja de părți, dacă apreciază necesar;
c) chiar dacă acestea nu sunt cuprinse în cererea de chemare în judecată sau în întâmpinare.

5. În virtutea rolului activ, judecătorul este îndreptățit:
a) să introducă în proces terțele persoane fără a căror prezență procesul nu poate fi soluționat, chiar dacă părțile se împotrivesc, în procedura necontencioasă şi în orice cauză cu caracter contencios;
b) să se pronunțe prin hotărâre asupra oricăror împrejurări de fapt sau de drept, chiar dacă nu sunt menționate în cerere sau întâmpinare, dacă este necesar pentru o soluționare completă a cauzei;
c) să ceară părților să prezinte explicații, oral sau în scris, cu privire la situația de fapt şi motivarea în drept.

6. Completul de judecată învestit cu soluționarea unei cauze:
a) are dreptul de a invoca din oficiu încălcarea normelor juridice de ordine publică, afară de cazurile în care printr-o normă specială se dispune altfel;
b) aflate în apel sau recurs, este obligat să invoce din oficiu încălcarea normelor juridice de ordine publică;
c) poate invoca din oficiu necompetența relativă a instanței în cazul procedurii necontencioase judiciare.

7. Judecătorul nu este îndreptățit:
a) să ordone probe din oficiu, dacă părțile se împotrivesc;
b) să schimbe denumirea cererii de învestire a instanței în cazul în care părțile, în virtutea unui acord expres privind drepturi de care, potrivit legii, pot dispune, au stabilit calificarea juridică;
c) să schimbe temeiul juridic dacă părțile, în virtutea unui acord expres privind drepturi de care, potrivit

legii, pot dispune, au stabilit calificarea juridică şi motivele de drept asupra cărora au înţeles să limiteze dezbaterile, dacă astfel nu se încalcă drepturile sau interesele legitime ale altora.

8. În temeiul rolului activ, judecătorul este dator:
a) să dea tuturor părţilor îndrumări cu privire la drepturile şi obligaţiile ce le revin în proces;
b) să se pronunţe asupra oricăror împrejurări de fapt sau de drept, chiar dacă nu sunt menţionate în cerere sau întâmpinare, în cazul în care apreciază că este necesar pentru soluţionarea legală şi completă a pricinii;
c) să respecte el însuşi principiul contradictorialităţii.

9. Dreptul la apărare al părţii în proces:
a) trebuie exercitat cu bună-credinţă;
b) implică dreptul a nu răspunde solicitărilor instanţei;
c) implică, între altele, şi dreptul de a administra probe.

10. În baza rolului activ, instanţa:
a) va putea pune în dezbatere orice împrejurări de fapt sau de drept, chiar dacă nu sunt menţionate în cerere sau întâmpinare;
b) va încuviinţa proba cu expertiză, dacă aceasta este necesară şi utilă cauzei, chiar dacă reclamantul declară că nu înţelege să plătească onorariul de expertiză ce va fi stabilit în sarcina sa;
c) necompetentă va putea pune în vedere reclamantului să depună acţiunea cu care aceasta a fost sesizată, la instanţa competentă.

11. Judecătorii au obligaţia să:
a) ordone din oficiu probe pe care părţile nu le-au propus şi administrat în condiţiile legii;
b) stăruie, prin toate mijloacele legale, pentru a preveni orice greşeală privind aflarea adevărului în cauză, pe baza stabilirii faptelor şi prin aplicarea corectă a legii, în scopul pronunţării unei hotărâri temeinice şi legale;
c) să pună în discuţia părţilor necesitatea administrării altor probe, pe care le pot ordona chiar dacă părţile se împotrivesc.

12. În tot cursul procesului:
a) instanţa poate introduce din oficiu terţe persoane;
b) reclamantul poate renunţa la dreptul pretins prin cererea de chemare în judecată;
c) părţile pot fi asistate sau reprezentate de avocat, cu excepţia fazei executării silite, care se derulează doar cu participarea creditorului, debitorului şi a executorului judecătoresc;

13. Actul de procedură îndeplinit înainte de intrarea în vigoare a legii noi:
a) rămâne supus dispoziţiilor vechii legi de procedură;
b) se supune dispoziţiilor legii noi de procedură, însă numai dacă, raportat la prevederile acesteia, el apare ca valabil făcut;
c) se supune dispoziţiilor legii noi de procedură, dacă până la intrarea în vigoare a acesteia instanţa nu dispusese anularea lui.

14. Calificarea corectă de către instanţă a unei cereri de chemare în judecată a cărei denumire a fost stabilită greşit de către părţi:
a) constituie o derogare de la principiul disponibilităţii;
b) nu poate fi realizată de către instanţă, având în vedere că obiectul cererii de chemare în judecată este stabilit de reclamant prin cererea de chemare în judecată;
c) poate fi efectuată de către instanţă, având în vedere că prin aceasta nu se modifică obiectul sau cauza cererii, ci se fixează doar denumirea procedurală legală.

15. Dacă în urma administrării probatoriului, instanţa constată că pârâtul ar trebui să plătească reclamantului o sumă de bani mai mare decât cea pe care acesta a solicitat-o prin cererea de chemare în judecată:
a) instanţa va dispune obligarea pârâtului la plata către reclamant a sumei la care consideră că acesta este îndreptăţit, deşi cuantumul acesteia îl depăşeşte pe cel solicitat de către reclamant;
b) instanţa nu poate acorda mai mult decât s-a cerut, chiar dacă din dovezi ar reieşi că reclamantul are dreptul la mai mult, întrucât ar depăşi limitele învestirii;
c) instanţa va respinge cererea ca neîntemeiată, având în vedere că suma la care ar trebui să fie obligat pârâtul este mai mare decât cea solicitată de reclamant.

16. Limitele procesului civil sunt fixate:
a) doar prin cererea de chemare în judecată;

b) doar prin cererea de chemare în judecată şi cererea reconvenţională;
c) şi prin cererile de intervenţie, cu excepţia cererii de intervenţie accesorie.

17. Dreptul persoanei interesate de a porni sau nu procesul civil constituie o componentă a principiului disponibilităţii:
a) în virtutea căruia, ca regulă, procesul civil trebuie să fie declanşat printr-o cerere de chemare în judecată de către partea care are o pretenţie împotriva unei alte persoane ori urmăreşte soluţionarea în justiţie a unei situaţii juridice;
b) în virtutea căruia, în toate cazurile, procesul civil trebuie să fie declanşat printr-o cerere de chemare în judecată de către partea care are o pretenţie împotriva unei alte persoane ori urmăreşte soluţionarea în justiţie a unei situaţii juridice, procesul civil neputând fi declanşat de alte persoane;
c) care este limitat în situaţia în care prin promovarea cererii se urmăreşte declararea judecătorească a morţii unei persoane, caz în care cererea poate fi promovată de orice persoană interesată.

18. Dreptul părţii de a exercita căile de atac prevăzute de lege împotriva unei hotărâri corespunde principiului:
a) disponibilităţii;
b) aflării adevărului;
c) contradictorialităţii.

19. Obligaţia instanţei de a se pronunţa numai cu privire la obiectul acţiunii corespunde respectării:
a) principiului disponibilităţii;
b) principiului contradictorialităţii;
c) principiului aflării adevărului.

20. Nu constituie o încălcare a principiului disponibilităţii:
a) introducerea forţată, din oficiu, de către instanţă, a altor persoane în cazurile prevăzute de lege;
b) schimbarea de către instanţă a obiectului cererii de chemare în judecată;
c) dreptul instanţei de a pune în discuţia părţilor recalificarea căii de atac atunci când aceasta poartă o denumire greşită.

21. Pe parcursul procesului civil:
a) instanţa este obligată să supună discuţiei părţilor toate cererile, excepţiile şi împrejurările de fapt sau de drept invocate;
b) instanţa poate dispune din oficiu modificarea obiectului cererii de chemare în judecată, atunci când apreciază ca fiind necesară o asemenea măsură;
c) în virtutea principiului disponibilităţii, ca regulă, reclamantul poate renunţa oricând la dreptul pretins împotriva pârâtului, chiar şi fără acordul acestuia.

22. Judecătorii hotărăsc numai asupra obiectului cererii deduse judecăţii în vederea respectării principiului:
a) disponibilităţii;
b) continuităţii completului de judecată;
c) rolului activ.

23. Principiul disponibilităţii în procesul civil:
a) are un caracter absolut;
b) este încălcat atunci când instanţa sesizată cu o cerere de divorţ dispune şi asupra numelui pe care urmează să-l poarte soţii după desfacerea căsătoriei, deşi nu a fost învestită cu o asemenea cerere;
c) include şi dreptul unei autorităţi, care nu justifică un interes personal, de a porni procesul civil, în cazurile anume prevăzute de lege.

24. În virtutea principiului disponibilităţii:
a) părţile pot încheia în mod valabil o tranzacţie pentru executarea unui act juridic lovit de nulitate absolută, chiar dacă nu au tranzacţionat expres şi asupra nulităţii;
b) pârâtul poate renunţa la susţinerea unei excepţii procesuale invocate prin întâmpinare;
c) pârâtul poate renunţa la judecarea unei cereri de chemare în judecată.

25. Principiul disponibilităţii:
a) presupune, între altele, posibilitatea părţilor de a dispune de obiectul procesului;
b) presupune, între altele, posibilitatea părţilor de a dispune de mijloacele procesuale de apărare a drepturilor lor;
c) presupune, între altele, posibilitatea părţilor de a efectua acte de dispoziţie fără limitări.

26. Principiul contradictorialității:
a) nu presupune obligativitatea părților de a se înfățișa în instanță;
b) presupune obligativitatea părților de a se înfățișa în instanță;
c) este respectat şi atunci când ambele părți, legal citate, lipsesc, însă una dintre ele a solicitat judecarea cauzei în lipsă.

27. Principiul contradictorialității:
a) se aplică atât la judecata în primă instanță, cât şi în apel;
b) se aplică şi în faza deliberării şi pronunțării hotărârii;
c) nu se aplică în cazul judecării contestației la executare.

28. Pentru a fi respectat principiul contradictorialității în procesul civil:
a) este necesar ca părțile să-şi fi exprimat efectiv opinia cu privire la obiectul cererii deduse judecății;
b) este suficient ca părțile să fi avut posibilitatea de a-şi exprima opinia cu privire la excepțiile procesuale invocate;
c) este suficient ca partea să fi fost legal citată la termenul la care urmează a se discuta excepțiile procesuale, chiar dacă aceasta nu se prezintă.

29. În cazul în care, într-un proces care se judecă, potrivit legii, fără citarea părților, toate părțile se prezintă în sala de judecată la termen:
a) instanța le va acorda cuvântul asupra aspectelor ce presupun contradictorialitate;
b) instanța nu va acorda cuvântul niciuneia dintre părți;
c) instanța va dispune ca judecata să se facă cu citarea părților şi va acorda un nou termen de judecată în acest sens.

30. Principiul contradictorialității îşi găseşte aplicabilitate în cazul:
a) concluziilor scrise, acestea comunicându-se părții adverse;
b) cererii de chemare în judecată a altor persoane, ca formă a intervenției forțate, care se comunică doar celui chemat în judecată;
c) cererilor de intervenție voluntară principală şi accesorie, care se vor comunica părților inițiale împreună cu copiile înscrisurilor care le însoțesc.

31. Principiul continuității completului de judecată:
a) este asigurat şi în caz de disjungere a cererii de chemare în judecată de cererea reconvențională;
b) presupune că judecătorul învestit cu soluționarea cauzei nu poate fi înlocuit pe durata procesului decât pentru motive temeinice, în condițiile legii;
c) este respectat chiar dacă la deliberare şi pronunțare iau parte alți judecători decât cei care au participat la dezbateri, principiul aplicându-se până la închiderea dezbaterilor.

32. Sunt excepții de la principiul nemijlocirii:
a) administrarea dovezilor prin procedura asigurării probelor;
b) constatarea perimării unei cereri de chemare în judecată, dacă se va face o nouă cerere de chemare în judecată între aceleaşi părți, cu acelaşi obiect şi aceeaşi cauză, părțile pot folosi dovezile administrate în cursul judecării cererii perimate, în măsura în care noua instanță socoteşte că nu este necesară refacerea lor;
c) administrarea dovezilor prin procedura asigurării probelor, dacă aceasta are loc pe cale principală, înainte de judecata fondului cauzei în cadrul căreia vor fi folosite.

33. Admiterea de către instanța de judecată a unei excepții invocate de către una dintre părți prin concluziile scrise, fără ca aceasta să fie pusă în discuția părților, încalcă:
a) principiul continuității;
b) principiul publicității;
c) principiul contradictorialității.

34. Constituie aplicări ale principiului contradictorialității:
a) judecarea conflictului de competență în camera de consiliu;
b) judecarea cererii de preschimbare a termenului de judecată;
c) judecarea contestației la executare.

35. Principiul contradictorialității:
a) guvernează atât faza judecății propriu-zise, faza deliberării şi pronunțării hotărârii, cât şi faza executării silite;
b) constituie o garanție a unui proces echitabil;

c) pentru a fi respectat, este necesar ca partea care a fost citată să-şi fi exprimat efectiv opinia cu privire la actul comunicat, nefiind suficient doar să i se fi oferit această posibilitate.

36. În vederea respectării principiul contradictorialităţii, al dreptului la apărare şi al egalităţii, dacă o cerere se soluţionează, potrivit dispoziţiilor legale, fără citarea părţilor, dar una dintre părţi se înfăţişează la termen:
a) instanţa îi va da cuvântul asupra chestiunilor privitoare la cererea respectivă;
b) se consideră că instanţa nu îi va da cuvântul asupra chestiunilor privitoare la cererea respectivă;
c) instanţa va dispune, în mod obligatoriu, citarea şi a celorlalte părţi, sens în care va acorda un nou termen de judecată.

37. Acţiunea civilă:
a) nu există în lipsa sesizării instanţei de către titularul dreptului subiectiv;
b) reprezintă una dintre formele concrete de manifestare a cererii de chemare în judecată;
c) se pune în mişcare prin cererea de chemare în judecată.

38. Intră în sfera condiţiilor pentru exercitarea acţiunii civile:
a) existenţa unui drept, interesul, capacitatea procesuală şi calitatea procesuală;
b) capacitatea procesuală;
c) orice interes actual sau viitor.

39. Sunt condiţii (generale) de exercitare a acţiunii civile:
a) afirmarea unui drept (sau formularea unei pretenţii), interesul, capacitatea procesuală şi calitatea procesuală;
b) coparticiparea procesuală, interesul şi calitatea procesuală;
c) existenţa unui drept, interesul, capacitatea procesuală şi calitatea procesuală.

40. Dreptul subiectiv civil protejat pe cale judiciară:
a) trebuie să fie întotdeauna actual, sub sancţiunea respingerii cererii ca neîntemeiată;
b) în condiţiile legii, poate fi chiar şi un drept supus unei condiţii suspensive ori unui termen suspensiv;
c) trebuie să fie exercitat doar în limitele sale externe, fiind irelevantă depăşirea limitelor interne ale dreptului.

41. Sancţiunea inexistenţei dreptului pretins de reclamant, inexistenţă constatată în urma probelor administrate şi după dezbaterile contradictorii, este:
a) respingerea cererii de chemare în judecată ca prematură, fără a mai fi cercetată pe fondul pretenţiei;
b) respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind introdusă de o persoană fără calitate procesuală activă;
c) respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată (nefondată).

42. Va fi respinsă ca prematură cererea de chemare în judecată:
a) chiar dacă data împlinirii termenului suspensiv care afectează dreptul este foarte apropiată momentului formulării cererii;
b) chiar şi atunci când, în momentul în care instanţa urmează a se pronunţa asupra excepţiei, condiţia suspensivă s-a realizat;
c) prin care se urmăreşte constatarea unui drept subiectiv afectat de o condiţie suspensivă, dacă nu s-a realizat condiţia.

43. Cererea de chemare în judecată se va respinge ca prematură:
a) ca regulă, atunci când dreptul subiectiv pretins de reclamant este supus unei condiţii suspensive, care, la data la care instanţa urmează să se pronunţe asupra excepţiei, nu s-a împlinit încă;
b) ca urmare a invocării şi admiterii de către instanţă, în condiţiile legii, a excepţiei de prematuritate, excepţie de fond, absolută şi dilatorie;
c) chiar şi atunci când la momentul la care cererea de chemare în judecată a fost depusă termenul suspensiv nu se împlinise, dar la momentul la care excepţia de prematuritate a fost pusă în discuţia părţilor se împlinise.

44. Pentru a constitui o condiţie de exercitare a acţiunii civile, interesul:
a) trebuie să fie personal, direct, născut, determinabil;
b) trebuie să fie determinat, legitim, personal, născut şi actual;

c) trebuie să existe la momentul formulării cererii indiferent dacă este direct sau indirect.

45. De principiu, este lipsit de interes apelul prin care:
a) reclamantul invocă citarea nelegală a pârâtului la judecata în primă instanță;
b) reclamantul atacă o hotărâre prin care prima instanță a luat act de renunțarea la judecată;
c) reclamantul sau pârâtul formulează recurs împotriva hotărârii de expedient.

46. În cursul procesului civil:
a) pot fi transmise drepturile, nu şi obligațiile procedurale;
b) calitatea de parte se poate transmite legal sau convențional, ca urmare a transmisiunii, în condițiile legii, a drepturilor ori situațiilor juridice deduse judecății;
c) poate opera transmisiunea calității procesuale numai pe cale legală.

47. Acțiunea civilă:
a) se pune în mişcare prin cererea de chemare în judecată;
b) are acelaşi înțeles cu noțiunea de „cerere de chemare în judecată";
c) este uniformă, în sensul că aceasta cuprinde aceleaşi mijloace procesuale, indiferent de dreptul ce se valorifică.

48. Când acțiunea civilă a fost declanşată de procuror în numele persoanei dispărute, iar ulterior sesizării, cel dispărut apare şi se prezintă la proces, instanța:
a) poate lua act de renunțarea acestuia la judecată;
b) nu poate lua act de renunțarea acestuia la judecată;
c) poate lua act de renunțarea acestuia la judecată numai dacă are şi autorizarea Ministerului Public.

49. Constituie condiție pentru exercitarea acțiunii civile:
a) capacitatea procesuală;
b) existența unui drept subiectiv;
c) interesul.

50. Condițiile de exercitare a acțiunii civile:
a) nu sunt aceleaşi cu cele ce se cer a fi îndeplinite în cazul apărărilor de fond;
b) trebuie îndeplinite atât la declanşarea acțiunii civile prin sesizarea instanței cu cererea de chemare în judecată, cât şi pe tot parcursul procesului civil;
c) sunt prevăzute de norme imperative.

51. Prin punerea în mişcare a acțiunii civile se urmăreşte:
a) numai realizarea unui drept subiectiv civil;
b) protecția judiciară (recunoaşterea sau, după caz, realizarea) a unui drept subiectiv civil sau, după caz, protecția judiciară a unei situații juridice pentru a cărei realizare calea judecății este obligatorie;
c) exclusiv protecția judiciară a unei situații juridice pentru a cărei realizare calea judecății este obligatorie (de exemplu, în cazul acțiunilor posesorii).

52. Printre cerințele pe care trebuie să le îndeplinească dreptul subiectiv civil pentru a se bucura de protecție judiciară se numără:
a) să fie recunoscut şi ocrotit de lege, adică să intre în conținutul unui raport juridic care să contravină normelor legale imperative sau regulilor de conviețuire socială şi să fie exercitat cu bună-credință;
b) să nu fie exercitat în limitele sale externe, de ordin material şi juridic, precum şi în limitele sale interne, adică numai potrivit scopului economic şi social în vederea căruia este recunoscut de lege;
c) să fie exercitat cu bună-credință.

53. Cerința ca dreptul subiectiv civil să fie actual nu trebuie îndeplinită atunci când:
a) se solicită instanței realizarea dreptului;
b) se cere să se constate existența dreptului în starea în care se găseşte;
c) se solicită o asigurare a dovezilor.

54. Dacă, în urma probelor administrate şi după dezbaterile contradictorii, instanța constată că dreptul subiectiv pretins de reclamant nu există, atunci:
a) cererea de chemare în judecată va fi respinsă ca prematură, fără a mai fi cercetată pe fondul pretenției;
b) cererea de chemare în judecată va fi respinsă ca neîntemeiată (nefondată);
c) cererea de chemare în judecată va fi respinsă ca nedovedită.

55. Capacitatea procesuală de folosință:
a) constă în aptitudinea unei persoane de a sta în judecată;
b) constă în aptitudinea unei persoane de a avea drepturi şi obligații pe plan procesual;
c) nu poate fi îngrădită.

56. Capacitatea procesuală de exercițiu:
a) desemnează aptitudinea unei persoane de a avea drepturi şi obligații pe plan procesual;
b) nu poate fi limitată în nicio situație;
c) constă în aptitudinea unei persoane de a sta în judecată.

57. Actele de procedură îndeplinite, pe parcursul procesului civil, de o persoană lipsită de capacitatea procesuală de exercițiu:
a) sunt nule;
b) pot fi confirmate oricând de reprezentantul legal sau ocrotitorul legal;
c) pot fi confirmate numai în termenul acordat de instanță.

58. Actele de procedură îndeplinite de o persoană fără capacitate procesuală de exercițiu:
a) nu pot fi confirmate;
b) sunt anulabile;
c) trebuie refăcute în totalitate, chiar dacă nulitatea afectează doar în parte actul de procedură.

59. Este obligatorie reprezentarea legală:
a) dacă persoana fără discernământ este lipsită temporar de ocrotitor legal;
b) numai în cazul minorilor sub 14 ani;
c) în cazul persoanelor fizice lipsite de capacitate de exercițiu (minorii sub 14 ani şi cei puşi sub interdicție judecătorească).

60. Ca urmare a contrarietății de interese dintre minor şi ocrotitorul său legal, instanța:
a) suspendă judecata până la încetarea împrejurărilor care au condus la contrarietatea de interese;
b) se adresează autorității tutelare care va depune diligențe pentru numirea unui curator special;
c) numeşte un curator special.

61. Numirea curatorului, în cazul în care instanța constată că persoana fizică lipsită de capacitatea de exercițiu a drepturilor civile nu are reprezentant legal:
a) se va face de către instanța care judecă procesul, dintre avocații anume desemnați în acest scop;
b) se poate face de către instanța care judecă procesul doar la cererea celui lipsit de capacitate de exercițiu;
c) se face de către autoritatea tutelară fără intervenția instanței de judecată.

62. În cazul în care partea cu capacitate de exercițiu restrânsă nu are ocrotitor legal:
a) instanța, dacă există urgență, trebuie să numească din oficiu un curator special;
b) instanța, dacă există urgență şi la cererea celui interesat, va putea numi un curator special;
c) instanța va solicita, din oficiu, autorității tutelare să întocmească un referat în vederea desemnării unui curator special.

63. Dacă există contrarietate de interese între minor şi reprezentantul sau ocrotitorul lui legal, instanța:
a) va numi, din oficiu, un curator special;
b) va acorda un termen şi va solicita autorității tutelare să numească un curator special;
c) va numi un curator special, la cererea celui interesat şi dacă există urgență.

64. Dacă în cursul procesului minorul împlineşte vârsta de 14 ani:
a) reprezentarea legală va continua până la finalizarea acelui proces;
b) actele de procedură efectuate anterior trebuie refăcute în contradictoriu cu minorul respectiv;
c) minorul va trebui citat personal.

65. Reprezentarea legală intervine:
a) în cazul persoanelor cu capacitate de exercițiu restrânsă şi al persoanelor puse sub interdicție;
b) în cazul persoanelor fizice lipsite de capacitate de exercițiu (minorii sub 14 ani şi cei puşi sub interdicție judecătorească);
c) numai în cazul minorilor sub 14 ani.

66. Asistarea:
a) este incompatibilă cu citarea personală a minorului în cursul procesului;
b) intervine în cazul persoanelor cu capacitate de exercițiu restrânsă;
c) nu poate fi acordată de părinții sau tutorele minorului.

67. Asistarea:
a) devine aplicabilă numai dacă a fost invocată de instanță din oficiu;
b) este incompatibilă cu citarea personală a minorului în cursul procesului;
c) poate fi acordată de părinții sau tutorele minorului.

68. Asistarea:
a) nu devine obligatorie numai dacă a fost dispusă de către instanță;
b) exclude citarea personală a minorului în cursul procesului;
c) nu se aplică în litigiile privitoare la muncă, îndeletnicirile artistice sau sportive ori la profesia minorului care a împlinit vârsta de 15 ani.

69. Autorizarea:
a) intervine numai în cazul în care reprezentanții legali ai minorilor sub 14 ani efectuează acte procesuale de administrare;
b) intervine în cazul în care reprezentantul legal al celui lipsit de capacitate de exercițiu sau minorul cu capacitate de exercițiu restrânsă și ocrotitorul legal care îl asistă efectuează acte procesuale de dispoziție;
c) intervine numai în cazul minorilor între 14 și 18 ani.

70. Autorizarea:
a) este incompatibilă cu asistarea minorului cu capacitate de exercițiu restrânsă;
b) intervine în cazul în care reprezentantul legal al celui lipsit de capacitate de exercițiu sau minorul cu capacitate de exercițiu restrânsă și ocrotitorul legal care îl asistă efectuează acte procesuale de administrare și de dispoziție;
c) interesează numai în cazul actelor procesuale de dispoziție.

71. Autorizarea este necesară:
a) atunci când există conflict de interese între reprezentant și cel reprezentat;
b) când reprezentantul legal al celui lipsit de capacitate de exercițiu sau ocrotitorul legal al celui cu capacitate de exercițiu restrânsă face acte procedurale de dispoziție;
c) când minorul între 14 și 16 ani nu dorește să achieseze la pretenția reclamantului.

72. Calitatea procesuală:
a) nu presupune existența unei identități între persoana reclamantului și cel care este titularul dreptului afirmat;
b) pasivă presupune existența unei identități între persoana chemată în judecată (pârâtul) și cel care este subiect pasiv în raportul juridic dedus judecății;
c) este sinonimă cu noțiunea de „interes".

73. Calitatea procesuală se justifică:
a) prin cererea de chemare în judecată de către reclamant și prin întâmpinare de către pârât;
b) de către reclamant, atât pentru calitatea procesuală activă, cât și pentru cea pasivă;
c) numai la cererea instanței.

74. Calitatea procesuală pasivă:
a) presupune verificarea de către instanță a însăși obligației care intră în conținutul raportului juridic dedus judecății;
b) trebuie justificată de pârât atât pentru calitatea procesuală pasivă, cât și pentru calitatea procesuală activă;
c) este o condiție de exercitare a acțiunii civile.

75. Instanța verifică atât calitatea procesuală activă, cât și calitatea procesuală pasivă:
a) numai dacă pârâtul invocă excepția;
b) fie înainte de începerea dezbaterilor, dacă acest lucru este posibil, fie în cadrul dezbaterilor asupra fondului dreptului;
c) din oficiu, întotdeauna înainte de începerea dezbaterilor asupra fondului dreptului.

76. Verificarea calității procesuale active și pasive de către instanță are loc:
a) întotdeauna înainte de începerea dezbaterilor asupra fondului dreptului;
b) fie înainte de începerea dezbaterilor, dacă acest lucru este posibil, fie în cadrul dezbaterilor asupra fondului dreptului;

c) şi la momentul sesizării instanței de judecată, chiar dacă instanța uneşte excepția cu cercetarea în fond a procesului.

77. Transmisiunea calității procesuale:
a) nu se aplică în cazul persoanelor juridice;
b) are ca efect preluarea procesului de către cel care dobândeşte calitatea procesuală în starea în care se găseşte în momentul în care a avut loc transmisiunea, actele procedurale îndeplinite de autorul său fiindu-i opozabile;
c) operează exclusiv pe cale legală.

78. În cazul transmisiunii calității procesuale active, dobânditorul:
a) preia procesul în starea în care se găseşte în momentul în care a avut loc transmisiunea;
b) este îndreptățit să solicite refacerea doar a actelor de procedură defavorabile îndeplinite anterior de autorul său;
c) este îndreptățit să invoce excepțiile relative neinvocate în termen de autorul său.

79. În cazul transmisiunii calității procesuale active, dobânditorul:
a) va putea invoca excepțiile absolute şi relative neinvocate în termen de autorul său;
b) poate invoca excepțiile procesuale absolute, în condițiile legii;
c) poate invoca nulitățile relative, chiar dacă acestea, între timp, s-au acoperit.

80. Excepția lipsei calității procesuale active:
a) trebuie unită cu fondul pentru a putea fi soluționată;
b) este o excepție de fond, absolută şi peremptorie;
c) poate fi invocată numai de pârât şi de instanță, din oficiu.

81. Excepția lipsei calității procesuale active:
a) la fel ca şi excepția de neexecutare a contractului, este o apărare de fond;
b) este o excepție de fond, absolută, dilatorie;
c) poate fi invocată de instanță, din oficiu.

82. În cazul transmisiunii calității procesuale active, dobânditorul:
a) poate tranzacționa valabil cu partea adversă numai în limitele dreptului transmis;
b) este îndreptățit să solicite refacerea doar a actelor de procedură defavorabile îndeplinite anterior de autorul său;
c) este îndreptățit să invoce excepțiile relative neinvocate în termen de autorul său.

83. Calitatea procesuală pasivă:
a) trebuie să fie justificată de către pârât;
b) aparține persoanei care se pretinde a fi titularul dreptului afirmat;
c) trebuie să fie justificată de către reclamant.

84. În dreptul procesual civil român, transmisiunea calității procesuale pasive:
a) este permisă;
b) este posibilă numai în cazurile expres şi limitativ prevăzute de lege;
c) poate fi exclusiv legală.

85. Cererea incidentală:
a) este cererea a cărei rezolvare depinde de soluția din cererea principală;
b) este formulată într-un proces deja început;
c) nu poate avea o existență de sine-stătătoare.

86. Cererile în realizarea dreptului:
a) se mai numesc şi cereri în recunoaşterea dreptului sau în confirmare;
b) sunt acelea prin care reclamantul ce se pretinde titularul unui drept subiectiv solicită instanței să îl oblige pe pârât la respectarea dreptului, iar dacă acest lucru nu mai este posibil, la despăgubiri pentru prejudiciul suferit;
c) au caracter subsidiar față de cererile în constatarea dreptului.

87. Acțiunile (cererile) în constatarea dreptului:
a) nu includ şi cererile privitoare la constatarea unor situații de fapt în cadrul procedurii de asigurare a dovezilor;
b) sunt acțiunile prin care reclamantul solicită instanței numai constatarea existenței unui drept subiectiv al său ori inexistența unui drept subiectiv al pârâtului împotriva sa;
c) au caracter prioritar față de cererile în realizarea dreptului.

88. Cererile declaratorii:
a) sunt cereri în constituire de drepturi;
b) sunt acelea prin care se solicită instanței constatarea existenței sau inexistenței unui raport juridic;
c) sunt cereri în constatare de drepturi.

89. Acțiunile (cererile) în constituire de drepturi:
a) nu pot duce la pronunțarea unor hotărâri cu efecte retroactive;
b) sunt acele cereri prin care reclamantul solicită aplicarea legii la anumite fapte pe care le invocă, în scopul de a crea o situație juridică nouă între părți;
c) duc la pronunțarea unor hotărâri care își vor produce efectele numai pentru viitor.

90. Acțiunea în revendicare este o acțiune:
a) în constatare;
b) în realizare;
c) în constituire de drepturi.

91. Acțiunea (cererea) în constatare:
a) are caracter subsidiar față de acțiunea în realizare;
b) are caracter subsidiar față de acțiunea în constituire de drepturi;
c) poate avea ca obiect constatarea unei situații de fapt esențială pentru soluționarea cauzei, care riscă să se modifice până la momentul administrării probelor.

92. Acțiunea (cererea) în constatare:
a) se va respinge ca inadmisibilă dacă partea avea la îndemână acțiunea în realizare;
b) se va respinge ca neîntemeiată dacă s-a solicitat constatarea unei situații de fapt;
c) conduce la pronunțarea unei hotărâri susceptibile de executare silită, atunci când reclamantul nu mai are la dispoziție o acțiune în realizare.

93. Acțiunea (cererea) în constatare:
a) se judecă de urgență și cu precădere;
b) este guvernată de regulile aplicabile procedurii necontencioase;
c) nu poate fi admisă dacă partea își poate valorifica dreptul pe calea contestației la executare.

94. Acțiunea (cererea) în constatare:
a) este imprescriptibilă extinctiv;
b) poate fi transformată într-o acțiune în realizare fără ca prin aceasta să se considere modificată cererea de chemare în judecată;
c) este prescriptibilă în termenul de prescripție prevăzut de lege pentru dreptul care se valorifică prin această acțiune (cerere).

95. Sunt admisibile acțiunile în constatare prin care se solicită:
a) constatarea existenței consimțământului pârâtului la efectuarea unor lucrări de demolare a zidului comun;
b) să se constate că un contract de donație s-a pierdut în anumite împrejurări;
c) să se constate identitatea de persoană dintre reclamant și cel care figurează cu un alt nume într-un act juridic.

96. În cazul în care partea putea cere realizarea dreptului, acțiunea (cererea) în constatare se va respinge ca:
a) prematură;
b) inadmisibilă;
c) lipsită de interes.

97. Cererea prin care reclamantul solicită instanței să constate că a intervenit prescripția extinctivă a dreptului pârâtului de a obține executarea silită a unui debit este:
a) admisibilă în toate cazurile;
b) inadmisibilă în toate cazurile;
c) admisibilă numai dacă nu s-a declanșat executarea silită cu privire la debitul respectiv.

98. În ceea ce privește verificarea calității procesuale:
a) uneori, cea activă este stabilită chiar de lege, cum este cazul divorțului;
b) în cazul acțiunilor prin care se urmărește valorificarea unui drept de creanță, în raportul juridic obligațional dedus judecății sunt determinați atât subiectul activ, cât și subiectul pasiv;
c) în cazul acțiunilor prin care se urmărește valorificarea unui drept real, atât subiectul pasiv, cât și cel activ sunt determinați.

99. Sunt acțiuni în realizarea dreptului:
a) cererea prin care se solicită pronunțarea rezoluțiunii unui contract, acțiunea în revendicare, cererea prin care se solicită anularea unui act;

b) cererea prin care cumpărătorul solicită predarea bunului, cererea de divorț, acțiunea în revendicare;
c) cererea prin care se solicită pronunțarea rezilierii unui contract, cererea în declararea nulității relative a unui act juridic, cererea de desfacere a adopției.

100. Nu fac parte din categoria acțiunilor reale:
a) cererea în grănițuire, cererea confesorie;
b) cererea prin care cumpărătorul solicită rezoluțiunea contractului de vânzare-cumpărare, cererea prin care se solicită anularea unui act juridic;
c) cererea de partaj, cererea negatorie.

101. Cererea în anularea unui act juridic prin care s-a transmis ori s-a constituit un drept real este o cerere:
a) reală;
b) mixtă;
c) personală.

102. Sunt acțiuni reale:
a) petiția de ereditate, chiar şi atunci când reclamantul nu solicită şi restituirea bunurilor succesorale;
b) acțiunea în rezilierea contractului de locațiune;
c) acțiunea posesorie.

103. Acțiunea (cererea) mixtă:
a) presupune valorificarea unor drepturi mixte;
b) este o acțiune (cerere) patrimonială;
c) presupune valorificarea, în acelaşi timp, atât a unui drept real, cât şi a unui drept de creanță.

104. Compunerea instanței:
a) este reglementată de norme de organizare judecătorească;
b) desemnează alcătuirea complexă a instanței, cu toate organele şi persoanele cerute de lege;
c) este reglementată de norme de ordine publică.

105. Greşita compunere a instanței:
a) nu poate fi invocată de instanță, din oficiu;
b) se poate invoca pe cale de excepție sau prin intermediul căilor de atac, în condițiile legii;
c) nu se poate invoca prin intermediul apelului sau al recursului.

106. Incompatibilitatea absolută:
a) desemnează situația în care un judecător este oprit să ia parte la soluționarea unei pricini, în cazurile expres prevăzute de lege;
b) se aplică atât judecătorilor, cât şi avocaților;
c) este un incident procedural care priveşte normele de competență a instanței.

107. Se află în caz de incompatibilitate absolută:
a) judecătorul care a pronunțat o încheiere preparatorie în fața primei instanțe şi care nu poate lua parte la judecata aceleiaşi pricini în apel sau în recurs;
b) judecătorul care a fost martor, expert, avocat sau interpret în aceeaşi pricină;
c) judecătorul care a făcut parte din completul care a pronunțat hotărârea în primă instanță şi care nu poate soluționa contestația în anulare împotriva aceleiaşi hotărâri.

108. Este incompatibil absolut judecătorul care:
a) este tutore al uneia dintre părți;
b) a fost arbitru în aceeaşi pricină;
c) a semnat sentința, în calitate de grefier, într-o fază procesuală anterioară a cauzei.

109. Sunt corecte următoarele afirmații:
a) există incompatibilitate în cazul contestației la executare, pentru judecătorul ce a participat la soluționarea litigiului în care s-a pronunțat hotărârea ce se execută silit;
b) judecătorii care au soluționat un recurs nu sunt incompatibili de a judeca aceeaşi cauză în fond după casare;
c) un judecător care a soluționat un recurs poate să judece, în aceeaşi pricină, un al doilea recurs, declarat fie împotriva hotărârii pronunțate la rejudecarea fondului după casare cu trimitere, fie chiar împotriva hotărârii ce a fost deja atacată prin intermediul primului recurs.

110. Este incompatibil absolut:
a) judecătorul care a încuviințat prin încheiere preparatorie probele solicitate de părți în fața primei instanțe nu poate soluționa apelul împotriva hotărârii pronunțate, chiar dacă nu el este cel care a soluționat cauza în fața primei instanțe;
b) judecătorul care a pronunțat în cursul procesului o încheiere preparatorie;
c) judecătorul care a pronunțat o încheiere prin care au fost rezolvate unele situații juridice care, în urma apelului sau a recursului, se dezbat din nou în instanța de control judiciar, respectiv care, prin

efectul admiterii recursului şi al casării, se dezbat din nou la instanța de fond.

111. Este incompatibil absolut judecătorul care:
a) este sesizat cu o revizuire îndreptată împotriva hotărârii pe care a pronunțat-o;
b) a fost martor în aceeaşi pricină;
c) este soțul avocatului uneia dintre părți.

112. Este incompatibil absolut judecătorul care:
a) este fratele avocatului uneia dintre părți;
b) în primă instanță, a pronunțat sentința atacată cu apel;
c) a pronunțat hotărârea atacată pe calea contestației la titlu.

113. Judecătorul este incompatibil relativ când:
a) a fost expert desemnat în cauză şi, în această calitate, a întocmit raportul de expertiză;
b) a fost arbitru în aceeaşi pricină;
c) şi-a exprimat anterior părerea cu privire la soluție în cauza pe care a fost desemnat să o judece.

114. Judecătorul este incompatibil absolut când:
a) este tutore sau curator al uneia din părți;
b) a fost martor sau expert în aceeaşi pricină;
c) a fost sesizat cu o contestație în anulare împotriva hotărârii pe care a pronunțat-o.

115. Este incompatibil absolut judecătorul care:
a) este sesizat cu o revizuire îndreptată împotriva hotărârii pe care a pronunțat-o;
b) este soțul avocatului uneia dintre părți;
c) a fost martor în aceeaşi pricină.

116. Nu este incompatibil absolut judecătorul care:
a) a fost arbitru în aceeaşi pricină;
b) este tutore al uneia dintre părți;
c) a semnat sentința, în calitate de grefier, într-o fază procesuală anterioară a cauzei.

117. Este incompatibil absolut:
a) judecătorul care a fost martor în aceeaşi cauză pe care trebuie să o judece;
b) grefierul care şi-a exprimat anterior părerea cu privire la soluție în pricina ce se judecă;
c) judecătorul care a pronunțat o încheiere preparatorie în cauză, iar ulterior este desemnat să judece aceeaşi pricină în apel.

118. Judecătorul este întotdeauna incompatibil absolut în soluționarea cauzei, dacă anterior:
a) a fost avocat al uneia dintre părți în aceeaşi cauză;
b) a fost desemnat expert în cauza respectivă, dar nu a întocmit raportul de expertiză, fiind înlocuit de către instanță;
c) a fost asistent judiciar în aceeaşi cauză.

119. Sunt adevărate următoarele afirmații:
a) judecătorul care a soluționat un apel sau recurs este incompatibil să soluționeze un al doilea apel sau recurs declarat împotriva hotărârii pronunțate în etapa rejudecării fondului după anularea sau casarea hotărârii cu trimitere;
b) judecătorul care a pronunțat o încheiere interlocutorie în cauză nu poate soluționa aceeaşi pricină în revizuire;
c) este incompatibil judecătorul care şi-a exprimat punctul de vedere cu privire la o problemă de drept înrudită cu cea din speță.

120. Judecătorul de primă instanță care la un termen de judecată a pus în discuția părților anumite chestiuni de fapt şi de drept:
a) devine întotdeauna incompatibil să soluționeze cauza respectivă în apel, chiar dacă nu el este cel care a pronunțat hotărârea pe fond;
b) nu devine incompatibil să soluționeze cauza respectivă în apel, chiar dacă el este cel care a pronunțat hotărârea pe fond;
c) nu devine incompatibil să soluționeze cauza respectivă în apel, dacă nu el este cel care a pronunțat hotărârea pe fond.

121. Judecătorul este incompatibil absolut în soluționarea cauzei, dacă anterior:
a) a fost citat în calitate de martor în cauza respectivă, însă nu s-a prezentat şi nu a fost audiat în această calitate;
b) a avut calitatea de mediator în aceeaşi cauză;
c) a fost arbitru în aceeaşi cauză.

122. Judecătorii care au admis apelul, anulând hotărârea primei instanțe şi dispunând rejudecarea cauzei în fond la un termen ulterior:
a) având în vedere că prin admiterea apelului s-au antepronunțat şi asupra cauzei pe fond, devin incompatibili în rejudecare;
b) nu sunt incompatibili în soluționarea pe fond a cauzei, întrucât judecarea în calea de atac a vizat alte aspecte decât cele care urmează a fi analizate în rejudecarea fondului;
c) devin incompatibili întotdeauna în soluționarea contestației la executare care are ca temei hotărârea pronunțată de aceştia.

123. Judecătorul care, în fața primei instanțe, la un termen de judecată în care a făcut parte din completul de judecată, a constatat lipsa procedurii de citare, dispunând refacerea citării, apoi a avansat la tribunal:
a) devine incompatibil să soluționeze cauza în apel;
b) nu devine incompatibil în soluționarea căilor de atac, prin pronunțarea încheierii prin care a constatat lipsa de procedură;
c) devine incompatibil în soluționarea căilor de atac, dacă el este şi cel care a pronunțat soluția pe fondul cauzei.

124. Este incompatibil de a soluționa calea de atac a apelului:
a) judecătorul care a încuviințat probele în prima instanță în aceeaşi pricină, în toate cazurile;
b) judecătorul care, în primă instanță, printr-o încheiere interlocutorie, a admis o excepție procesuală de fond;
c) judecătorul care, în primă instanță, a pronunțat o încheiere preparatorie.

125. Dacă judecătorul care a soluționat cauza în primă instanță a anulat cererea de chemare în judecată constatând lipsa calității de reprezentant a avocatului care a semnat-o, iar instanța de control apreciază că soluția pe care a dat-o este nelegală şi, în urma reexaminării, retrimite cauza spre judecare la completul inițial învestit:
a) judecătorul care a anulat cererea pentru lipsa calității de reprezentant este incompatibil să rejudece cauza;
b) judecătorul care a anulat cererea pentru lipsa calității de reprezentant nu este incompatibil să rejudece cauza;
c) judecătorul care a anulat cererea pentru lipsa calității de reprezentant poate soluționa cauza în rejudecare doar dacă instanța de control judiciar a dispus prin hotărârea pronunțată asupra compatibilității judecătorului.

126. Recuzarea judecătorului:
a) poate fi cerută în acelaşi termen în care judecătorul se poate abține;
b) poate fi cerută şi în cazul în care judecătorul a pronunțat o încheiere interlocutorie prin care a respins o excepție de fond care anticipează soluția pe fondul cauzei;
c) când vizează pe unicul judecător care îşi desfăşoară activitatea la instanța respectivă, cererea de recuzare va fi judecată de instanța ierarhic superioară.

127. Abținerea şi recuzarea:
a) sunt mijloacele prin intermediul cărora se invocă incompatibilitatea;
b) sunt propuse de părți;
c) sunt reglementate de norme imperative.

128. În materia recuzării:
a) nu se pot recuza toți judecătorii unei instanțe;
b) încheierea prin care s-a soluționat recuzarea se poate ataca numai odată cu fondul;
c) până la soluționarea cererii de recuzare, nu se va face niciun act de procedură în litigiul în care s-a ivit incidentul.

129. Recuzarea pe motiv de incompatibilitate relativă:
a) ca şi abținerea, este reglementată de norme de ordine publică;
b) ca şi abținerea, este reglementată de norme de ordine privată;
c) este reglementată de norme de ordine privată.

130. Recuzarea:
a) ca şi abținerea, este reglementată de norme de ordine publică;
b) ca şi abținerea, este reglementată de norme de ordine privată;

c) ca şi abţinerea, vizează, de principiu, aceleaşi cazuri de incompatibilitate.

131. Cererea de recuzare:
a) se poate face doar verbal;
b) se face în scris şi se depune în două exemplare;
c) făcută în scris trebuie să cuprindă cazul de incompatibilitate şi probele pentru dovedirea acestuia.

132. Judecarea cererii de recuzare sau de abţinere:
a) se face în camera de consiliu, în prezenţa părţilor, dar în lipsa judecătorului recuzat sau care s-a abţinut;
b) se face în camera de consiliu, în prezenţa părţilor şi cu participarea judecătorului recuzat sau care s-a abţinut;
c) de regulă, se face în camera de consiliu, fără prezenţa părţilor şi în lipsa judecătorului recuzat sau care s-a abţinut.

133. Judecata cererii de recuzare se caracterizează prin faptul că:
a) nu este admisibil interogatoriul;
b) nu este admisibilă proba cu martori;
c) se citează numai judecătorul, nu şi părţile.

134. Actele îndeplinite de judecătorul recuzat:
a) sunt întotdeauna menţinute, spre deosebire de actele judecătorului necompetent, care sunt nule;
b) trebuie refăcute dacă în încheierea de încuviinţare a recuzării nu se face nicio menţiune despre ele;
c) trebuie menţinute dacă în încheierea de încuviinţare a recuzării nu se face nicio menţiune despre ele.

135. Dacă judecarea cererii de recuzare (abţinere) este de competenţa instanţei ierarhic superioare:
a) aceasta va trimite pricina pentru a fi judecată la o altă instanţă de acelaşi grad din circumscripţia sa, în cazul în care admite recuzarea (abţinerea);
b) aceasta va înapoia pricina primei instanţe în cazul în care respinge cererea de recuzare (abţinere);
c) aceasta va păstra pricina pentru judecare în cazul în care încuviinţează recuzarea (abţinerea).

136. Judecătorul împotriva căruia este propusă recuzarea:
a) poate declara că se abţine;
b) nu mai poate formula o cerere de abţinere;
c) este obligat să se abţină.

137. Cererea de recuzare:
a) se soluţionează în camera de consiliu, de regulă, fără prezenţa părţilor, însă acestea vor putea fi ascultate în măsura în care completul învestit cu soluţionarea cererii de recuzare apreciază necesar;
b) se soluţionează printr-o încheiere ce poate fi atacată în toate cazurile numai odată cu fondul;
c) trebuie făcută doar în scris, pentru fiecare judecător în parte.

138. În cazul în care s-a formulat atât declaraţie de abţinere, cât şi cerere de recuzare:
a) dacă se admite declaraţia de abţinere, prin aceeaşi încheiere, în toate cazurile, se va respinge ca neîntemeiată şi cererea de recuzare;
b) dacă se respinge declaraţia de abţinere, prin aceeaşi încheiere, instanţa se va pronunţa şi asupra cererii de recuzare;
c) dacă se respinge declaraţia de abţinere, prin aceeaşi încheiere, în toate cazurile, se va respinge ca rămasă fără obiect şi cererea de recuzare.

139. Nu poate fi invocată în orice stare a pricinii recuzarea pe motiv că:
a) judecătorul şi-a exprimat anterior părerea cu privire la soluţie în cauza pe care a fost desemnat să o judece;
b) judecătorul care a fost desemnat să judece cauza a avut anterior calitatea de arbitru în aceeaşi pricină;
c) judecătorul care a fost desemnat să judece cauza a avut anterior calitatea de mediator în aceeaşi pricină.

140. Recuzarea întemeiată pe motivul că judecătorul care a fost desemnat să judece pricina în primă instanţă este afin până la gradul al patrulea inclusiv cu avocatul uneia dintre părţi poate fi invocată:
a) în orice stare a pricinii, inclusiv pentru prima dată în căile de atac;
b) de regulă, înainte de începerea oricărei dezbateri în faţa primei instanţe;
c) dacă motivul a fost cunoscut de parte după începerea dezbaterilor în faţa primei instanţe, de îndată ce acesta îi este cunoscut.

141. Atunci când cererea de recuzare se respinge ca rămasă fără obiect ca urmare a admiterii declarației de abținere, încheierea prin care au fost soluționate cele două cereri:
a) poate fi atacată numai de părți, odată cu hotărârea prin care s-a soluționat cauza, cu excepția situației în care aceasta este definitivă, caz în care încheierea prin care s-a respins recuzarea va putea fi atacată cu recurs în termen de 5 zile de la comunicarea hotărârii date pe fond;
b) nu este supusă niciunei căi de atac;
c) este supusă recursului în termen de 5 zile de la pronunțare.

142. Atunci când cererea de recuzare nu este motivată prin arătarea pentru fiecare judecător a cazului de incompatibilitate şi a probelor de care partea înțelege să se folosească:
a) cererea de recuzare se va anula pentru lipsa acestor elemente;
b) cererea de recuzare va fi respinsă ca inadmisibilă;
c) cererea de recuzare va fi respinsă ca neîntemeiată.

143. Dacă în urma casării hotărârii şi trimiterii spre rejudecare a cauzei, aceasta este distribuită aceluiaşi judecător care a soluționat pe fond hotărârea casată:
a) înainte de primul termen de judecată grefierul de şedință va analiza dosarul şi va întocmi un referat despre cazul de incompatibilitate în care se găseşte judecătorul;
b) la primul termen de judecată şi pe parcursul soluționării cauzei grefierul de şedință va întocmi referate cu privire la apariția sau nu a vreunui motiv de incompatibilitate față de judecătorul care soluționează pricina;
c) dacă judecătorul nu formulează declarație de abținere, oricare dintre părți poate solicita recuzarea sa, însă numai până la închiderea dezbaterilor în fața primei instanțe.

144. Cererea de recuzare se va respinge ca inadmisibilă atunci când:
a) judecătorul a formulat cerere de abținere în legătură cu acelaşi motiv pentru care s-a formulat şi cerere de recuzare, iar cererea sa a fost admisă;
b) după respingerea cererii de recuzare, se formulează o nouă cerere de recuzare îndreptată împotriva aceluiaşi judecător pentru acelaşi motiv de incompatibilitate;
c) prin cererea de recuzare formulată partea nu arată cazul de incompatibilitate şi probele de care înțelege să se folosească în dovedirea motivului de incompatibilitate.

145. Cererea de recuzare:
a) se poate formula atât de părți, cât şi de judecător, verbal sau în scris;
b) se poate formula, în acelaşi timp, împotriva tuturor judecătorilor unei instanțe;
c) îndreptată împotriva altor judecători decât cei care fac parte din completul de judecată căruia pricina i-a fost repartizată pentru soluționare va fi respinsă ca inadmisibilă.

146. Abținerea sau recuzarea:
a) se soluționează de un alt complet al instanței respective, în compunerea căruia nu poate intra judecătorul recuzat sau care a declarat că se abține;
b) suspendă de drept cauza, până la soluționare;
c) se soluționează printr-o încheiere care se pronunță în şedință publică.

147. Formularea unei cereri de recuzare:
a) determină suspendarea judecății până la soluționarea acesteia;
b) nu determină suspendarea judecății până la soluționarea acesteia;
c) determină, cel mult, o amânare a pronunțării soluției finale, până la soluționarea cererii de recuzare.

148. Spre deosebire de abținere, cererea de recuzare:
a) nu se pune în discuția părților;
b) reprezintă o facultate, iar nu o obligație;
c) se poate face atât verbal, în şedință, cât şi în scris.

149. În cazul în care s-a formulat atât declarație de abținere, cât şi cerere de recuzare:
a) dacă se admite declarația de abținere, prin aceeaşi încheiere, se va respinge ca neîntemeiată şi cererea de recuzare;

b) dacă se admite declarația de abținere, prin aceeași încheiere, se va admite și cererea de recuzare;
c) dacă se admite declarația de abținere, prin aceeași încheiere, se va respinge ca rămasă fără obiect și cererea de recuzare.

150. Pot formula declarație de abținere:
a) judecătorii;
b) experții judiciari;
c) traducătorii.

151. Declarația de abținere:
a) se pune în discuția contradictorie a părților;
b) trebuie să fie însoțită de dovezi în sprijinul incompatibilității învederate, în măsura în care acestea nu rezultă din dosar;
c) nu se pune în discuția contradictorie a părților.

152. În privința abținerii:
a) declarația de abținere se face doar în scris de către judecător;
b) judecătorul care știe că există un motiv de incompatibilitate în privința sa este obligat să se abțină de la judecarea pricinii;
c) declarația de abținere formulată trebuie pusă în discuția părților.

153. Judecătorul pricinii se poate abține de la soluționarea acesteia:
a) în caz de rejudecare după casare, dacă a pronunțat hotărârea casată;
b) chiar dacă s-a propus recuzarea sa;
c) chiar dacă, din cauza abținerii, nu se poate alcătui completul de judecată la acea instanță.

154. Până la soluționarea declarației de abținere:
a) nu se va face niciun act de procedură în cauză;
b) operează suspendarea de drept a cauzei;
c) operează o amânare a pronunțării soluției finale, până la soluționarea cererii de abținere.

155. Cererea de abținere se soluționează:
a) în camera de consiliu, de regulă, fără prezența părților;
b) printr-o încheiere care se pronunță în ședință publică;
c) în camera de consiliu, întotdeauna, cu ascultarea judecătorului care a declarat că se abține.

156. În cazul în care declarația de abținere:
a) se respinge, prin aceeași încheiere instanța se va pronunța și asupra cererii de recuzare formulate;
b) se admite, cererea de recuzare, indiferent de motivul invocat, va fi respinsă ca rămasă fără obiect;
c) se admite, instanța va trece și la soluționarea cererii de recuzare, dacă aceasta este întemeiată pe alt motiv de incompatibilitate.

157. Nerespectarea obligației de abținere a judecătorului aflat într-un caz de incompatibilitate relativă (art. 42 C. proc. civ.):
a) atrage nulitatea absolută a hotărârii judecătorești astfel pronunțate;
b) nu afectează valabilitatea hotărârii;
c) atrage eventualele sancțiuni disciplinare pentru judecătorul în cauză.

158. Încheierea prin care s-a încuviințat abținerea:
a) nu este supusă niciunei căi de atac;
b) poate fi atacată numai odată cu fondul;
c) poate fi atacată separat, dar numai prin recurs.

159. Încheierea de respingere a declarației de abținere:
a) poate fi atacată numai de cel care s-a abținut;
b) nu este supusă niciunei căi de atac;
c) poate fi atacată odată cu hotărârea de fond, însă numai de partea care ar fi avut interesul să îl recuze pe cel în cauză.

160. Încheierea prin care s-a respins recuzarea:
a) poate fi atacată numai de părți, odată cu hotărârea prin care s-a soluționat cauza, cu excepția situației în care hotărârea dată pe fond este definitivă;
b) nu este supusă niciunei căi de atac;
c) poate fi atacată de părți, chiar dacă hotărârea pronunțată pe fondul cauzei nu este definitivă, în termen de 15 zile de la comunicare.

161. În cazul în care cererea de recuzare a fost respinsă în fața primei instanțe:
a) încheierea de respingere nu poate fi atacată, fiind definitivă;
b) dacă instanța superioară de fond va considera că respingerea cererii de recuzare este greșită, de regulă, reface toate actele de procedură;

c) o nouă cerere de recuzare formulată împotriva aceluiaşi judecător, pentru aceleaşi motive, va putea fi judecată chiar de judecătorul recuzat.

162. Încheierea prin care s-a încuviinţat recuzarea, precum şi cea prin care s-a respins abţinerea:
a) poate fi atacată cu recurs în termen de 5 zile de la pronunţare;
b) nu este supusă niciunei căi de atac;
c) poate fi atacată odată cu hotărârea dată pe fondul cauzei.

163. Dacă judecătorul împotriva căruia s-a admis cererea de recuzare a încuviinţat anterior formulării recuzării probele care urmează a fi administrate în cauză:
a) acestea vor fi păstrate dacă prin încheierea prin care s-a admis recuzarea nu se face nicio menţiune în acest sens;
b) acestea vor fi refăcute dacă prin încheierea prin care s-a admis recuzarea nu se face nicio menţiune în acest sens;
c) de regulă, prin încheierea de admitere a recuzării se va arăta în ce măsură actele îndeplinite de judecătorul respectiv urmează a fi păstrate.

164. Nu sunt supuse niciunei căi de atac:
a) încheierea prin care s-a respins cererea de recuzare, precum şi încheierea prin care s-a rezolvat abţinerea;
b) încheierea prin care s-a încuviinţat recuzarea, precum şi încheierea prin care s-a rezolvat abţinerea;
c) încheierea prin care s-a încuviinţat abţinerea, precum şi încheierea prin care s-a rezolvat recuzarea.

165. Dacă declaraţia de abţinere vizează faptul că judecătorul a avut calitatea de avocat în cauza respectivă, iar cererea de recuzare este întemeiată pe faptul că judecătorul este tutore al terţului chemat în garanţie:
a) cererea de recuzare va fi soluţionată, chiar dacă se admite declaraţia de abţinere, având în vedere că acestea vizează motive diferite;
b) dacă declaraţia de abţinere se admite, cererea de recuzare va fi respinsă ca rămasă fără obiect, neavând relevanţă motivele care au stat la baza formulării celor două cereri;
c) dacă instanţa nu face nicio menţiune cu privire la actele de procedură deja efectuate în cauză prin încheierea de admitere a declaraţiei de abţinere, acestea vor fi refăcute.

166. X, în calitate de pârât într-o cauză având ca obiect revendicarea unui bun imobil aflată pe rolul Judecătoriei Sectorului 1 Bucureşti, află, după încheierea etapei scrise a procesului civil şi înainte de primul termen de judecată la care părţile sunt legal citate, că judecătorul căruia i-a fost repartizată spre soluţionare pricina este soţul reclamantului din cauza respectivă. Având în vedere interesul pârâtului în formularea cererii de recuzare, aceasta:
a) va trebui depusă imediat după soluţionarea excepţiilor procesuale, dacă este cazul, şi înainte de începerea dezbaterilor asupra fondului;
b) va trebui depusă în două exemplare, unul pentru instanţă, celălalt pentru a fi comunicat reclamantului;
c) nu se va judeca în contradictoriu nici cu părţile, nici cu judecătorul recuzat.

167. Încheierea prin care s-a respins recuzarea:
a) nu este supusă niciunei căi de atac;
b) poate fi atacată numai de părţi, odată cu hotărârea prin care s-a soluţionat cauza, cu excepţia situaţiei în care aceasta este definitivă, caz în care încheierea prin care s-a respins recuzarea nu este supusă niciunei căi de atac;
c) de regulă, poate fi atacată numai de părţi, odată cu hotărârea prin care s-a soluţionat cauza, cu excepţia situaţiei în care aceasta este definitivă, caz în care încheierea prin care s-a respins recuzarea va putea fi atacată cu recurs în termen de 5 zile de la comunicarea hotărârii date pe fond.

168. Motivele de abţinere sau de recuzare pot fi dovedite:
a) şi prin interogatoriul judecătorului recuzat/care a declarat că se abţine;
b) şi prin înscrisuri;
c) şi prin începuturi de probă scrisă completate cu declaraţii de martori.

169. Când instanța de apel constată că recuzarea a fost în mod greşit respinsă, iar hotărârea dată pe fond de prima instanță este definitivă:
a) va desființa hotărârea, dispunând trimiterea cauzei spre rejudecare la prima instanță;
b) reface toate actele de procedură;
c) dacă apreciază că este necesar, dispune refacerea dovezilor administrate la prima instanță.

170. Când instanța de recurs constată că recuzarea a fost în mod greşit respinsă:
a) va casa hotărârea, dispunând trimiterea cauzei spre rejudecare, întotdeauna la instanța de apel;
b) va casa hotărârea, dispunând trimiterea cauzei spre rejudecare la prima instanță atunci când calea de atac a apelului este suprimată;
c) va casa hotărârea şi va dispune rejudecarea cauzei şi refacerea dovezilor administrate la prima instanță.

171. Cererea de recuzare a judecătorului de la prima instanță, pe motiv că pricina a mai fost judecată de acesta într-un alt ciclu procesual în primă instanță, care este formulată pentru prima oară în fața instanței de apel:
a) se va respinge de instanța de apel ca inadmisibilă;
b) dacă este întemeiată, va fi admisă de instanța de apel cu consecința anulării hotărârii primei instanțe, acesta fiind un motiv de incompatibilitate absolută, ce poate fi invocat în orice stare a pricinii;
c) se va respinge ca tardivă.

172. Părțile:
a) au obligația de a recuza pe judecătorul aflat într-unul dintre cazurile de incompatibilitate prevăzute de lege;
b) au obligația să urmărească desfăşurarea şi finalizarea procesului;
c) au obligația să îşi exercite drepturile procedurale potrivit scopului în vederea căruia au fost recunoscute de lege.

173. Potrivit legii, pârâtul este obligat:
a) să îşi probeze apărările;
b) să participe, dacă a fost legal citat, la lucrările de la fața locului efectuate în cadrul expertizei care i-a fost încuviințată;
c) să achite onorariul pentru expertiza pe care instanța i-a încuviințat-o instanța, în măsura în care onorariul expertului a fost stabilit în sarcina sa.

174. Potrivit legii, părțile sunt obligate:
a) să exercite toate căile de atac puse la dispoziția lor;
b) să îşi exercite drepturile procedurale cu bună-credință;
c) să propună toate tipurile de probe.

175. În cadrul procesului civil părțile au dreptul:
a) de a îndeplini acte de procedură;
b) de a îndeplini actele de procedură în condițiile, în ordinea şi în termenele stabilite de lege sau de judecător;
c) de a solicita cheltuielile de judecată efectuate, în cazul câştigării procesului.

176. Potrivit legii, părțile sunt obligate:
a) să se prezinte personal la toate termenele de judecată;
b) să urmărească desfăşurarea şi finalizarea procesului;
c) să îşi angajeze avocat, dacă asistența juridică este obligatorie.

177. Pentru a caracteriza un act de procedură ca abuziv, nu este necesar ca:
a) autorul actului să fie titularul dreptului procedural în cauză ori să fie capabil să îl exercite;
b) dreptul procedural să fie utilizat în limitele sale externe, fixate de lege sau de convenția părților;
c) dreptul procedural să fie exercitat cu bună-credință.

178. Respingerea unei cereri (de chemare în judecată, de exercitare a unei căi de atac, de recuzare etc.):
a) nu duce în mod automat la concluzia că partea a exercitat abuziv dreptul de a formula cererea respectivă, ci instanța de judecată va aprecia dacă există sau nu un abuz de drept procedural, în funcție de împrejurările concrete ale speței;
b) duce în mod automat la concluzia că partea a exercitat abuziv dreptul de a formula cererea respectivă;

c) nu duce în toate cazurile la concluzia că partea a săvârşit un abuz de drept procedural exercitând acea acțiune.

179. Despăgubirile cuvenite părții ce a suferit un prejudiciu patrimonial sau moral, ca urmare a exercitării abuzive a unui drept procedural de către partea adversă:
a) nu pot fi solicitate decât pe calea unui proces separat de procesul în care una dintre părți a folosit abuziv un drept procedural;
b) vor fi acordate numai la cerere;
c) vor fi acordate din oficiu.

180. Despăgubirile cuvenite părții ce a suferit un prejudiciu patrimonial sau moral, ca urmare a exercitării abuzive a unui drept procedural de către partea adversă:
a) nu se prescriu în termen de 3 ani de la data sesizării instanței cu litigiul în care a apărut abuzul;
b) vor fi acordate din oficiu, iar instanța poate dispune şi amendarea celui care exercită abuziv dreptul procesual;
c) pot fi solicitate şi pe calea unui proces separat de procesul în care una dintre părți a folosit abuziv un drept procedural.

181. Abuzul de drept procedural nu presupune:
a) deturnarea dreptului procedural de la finalitatea sa legală;
b) exercitarea dreptului procedural doar cu depăşirea limitelor externe stabilite de lege;
c) exercitarea cu rea-credință a dreptului procedural.

182. În cazul unei acțiuni introduse împotriva a trei codebitori solidari:
a) instanța nu poate încuviința decât acele probe pentru care există acordul tuturor codebitorilor;
b) aceştia nu pot fi obligați la plata cheltuielilor de judecată solicitate de reclamant dacă au executat obligația solidară după administrarea probelor, dar până la închiderea dezbaterilor;
c) întâmpinarea formulată de unul dintre ei poate profita şi celorlalți codebitori solidari.

183. În caz de coparticipare procesuală activă, se depune, pentru reclamanți, un singur exemplar al întâmpinării:
a) atunci când toți reclamanții au acelaşi avocat;
b) dacă cererea de chemare în judecată a fost semnată numai de către unul dintre reclamanți;
c) atunci când, în cazul a doi reclamanți, unul dintre aceştia, cu rea-credință, refuză să-şi indice domiciliul actual.

184. Coparticiparea procesuală obiectivă este o consecință a:
a) admiterii excepției litispendenței;
b) respingerii excepției lipsei calității procesuale pasive;
c) admiterii excepției de conexitate, atunci când părțile nu sunt aceleaşi în toate cererile.

185. În caz de coparticipare procesuală, prin excepție de la principiul independenței procesuale:
a) admiterea recursului declarat de unul dintre reclamanți nu va duce, în toate cazurile, la admiterea în întregime a acțiunii;
b) admiterea recursului declarat de unul dintre pârâți va duce la respingerea în întregime a acțiunii, dacă pârâții sunt chemați în judecată pentru un delict civil;
c) dacă se respinge recursul declarat de unul dintre reclamanți, toți reclamanții vor fi obligați la plata cheltuielilor de judecată efectuate de pârâți în recurs.

186. Coparticiparea procesuală:
a) este întotdeauna facultativă;
b) are drept efect suportarea cheltuielilor de judecată în mod egal, proporțional sau, după caz, solidar, de către coparticipanții care au pierdut procesul;
c) poate exista şi atunci când părțile consimt să se judece împreună.

187. În caz de coparticipare procesuală:
a) renunțarea la judecată a unuia dintre coparticipanți produce efecte şi asupra celorlalți;
b) renunțarea la judecată a unuia dintre reclamanți față de unul dintre pârâți produce automat efecte față de toți pârâții;
c) renunțarea la judecată a unuia dintre reclamanți nu produce efecte față de ceilalți reclamanți.

188. Coparticiparea procesuală existentă la judecata în primă instanță:
a) poate continua şi la judecata în căile de atac;
b) nu poate continua şi la judecata în căile de atac;
c) continuă obligatoriu şi la judecata în căile de atac.

189. Coparticiparea procesuală:
a) este posibilă şi atunci când între obiect şi cauză nu există identitate, ci numai o strânsă legătură;
b) are loc doar dacă obiectul pricinii este un drept sau o obligație comună a coparticipanților;
c) presupune întotdeauna identitate de obiect sau de cauză.

190. Coparticiparea procesuală:
a) este întotdeauna facultativă;
b) de regulă, este facultativă, dar poate fi şi necesară;
c) este întotdeauna obligatorie.

191. Coparticiparea procesuală:
a) este întotdeauna facultativă;
b) poate avea loc numai dacă obiectul pricinii este un drept sau o obligație comună;
c) este obligatorie în cazul partajului de ascendent, dacă există mai mulți descendenți care au acceptat moştenirea.

192. Coparticiparea procesuală obiectivă:
a) este echivalentă conexității;
b) este o consecință a admiterii excepției de litispendență;
c) rezultă din conexarea a două sau mai multor cereri, dacă în unele dintre acestea sunt şi alte părți.

193. În cazul coparticipării procesuale:
a) actele de procedură îndeplinite numai de unii dintre reclamanți ori pârâți sau termenele procedurale încuviințate unora dintre ei pentru îndeplinirea actelor de procedură nu pot profita şi celorlalți;
b) de regulă, raporturile dintre coparticipanți sunt guvernate de principiul independenței procesuale;
c) actele de procedură îndeplinite numai de unii dintre reclamanți ori pârâți sau termenele procedurale încuviințate unora dintre ei pentru îndeplinirea actelor de procedură vor profita şi celorlalți dacă prin natura raportului juridic sau în temeiul unei dispoziții legale, efectele hotărârii se întind asupra tuturor reclamanților sau pârâților.

194. În materia coparticipării procesuale:
a) se aplică, în toate cazurile, principiul independenței procesuale;
b) coparticipanții care au pierdut procesul vor suporta cheltuielile de judecată în mod egal, proporțional sau, după caz, solidar;
c) toate actele de procedură efectuate de unul dintre coparticipanți produc efecte şi față de ceilalți coparticipanți.

195. În cazul în care între coparticipanți există raporturi de solidaritate, iar actele de procedură ale unuia sunt potrivnice actelor efectuate de ceilalți:
a) nu se va ține cont de niciunul din actele respective;
b) se aplică principiul independenței procesuale;
c) se va ține cont numai de actele mai favorabile.

196. În procesul civil, partea poate fi reprezentată în fața instanțelor de judecată:
a) numai de avocat;
b) şi de un mandatar neavocat, care, de regulă, nu poate pune, însă, concluzii orale decât prin avocat;
c) numai în baza unei procuri speciale autentice.

197. Sunt mandatari neavocați care pot pune singuri concluzii:
a) mandatarul care reprezintă pe soț sau o rudă până la al patrulea grad inclusiv, însă acesta din urmă nu poate pune concluzii la Înalta Curte de Casație şi Justiție;
b) licențiații în drept, care, dacă sunt mandatari în pricinile soțului sau rudelor până la al doilea grad inclusiv, pot pune concluzii în fața oricăror instanțe;
c) mandatarul care reprezintă pe soț sau o rudă până la al treilea grad inclusiv, însă acesta din urmă nu poate pune concluzii decât la judecătorie.

198. Mandatarul neavocat poate pune concluzii fără avocat:
a) şi atunci când are o procură generală;
b) când reprezintă, în fața instanțelor, interesele soțului sau a unei rude până la gradul al doilea inclusiv, fiind licențiat în drept;
c) când este licențiat în drept şi reprezintă la judecătorie interesele unei rude până la gradul al treilea inclusiv.

199. Mandatul judiciar dat unui neavocat:
a) se dovedeşte prin înscris autentic sau poate fi dat şi prin declaraţie verbală, făcută în instanţă şi consemnată în încheierea de şedinţă, cu arătarea limitelor şi a duratei reprezentării;
b) poate fi dat şi sub forma unui înscris sub semnătură privată;
c) nu încetează prin moartea mandantului.

200. Mandatul judiciar dat unui neavocat:
a) nu poate fi decât un mandat general;
b) poate fi dat şi sub forma unui înscris sub semnătură privată;
c) nu încetează prin moartea mandantului, ci dăinuie până la retragerea lui de către moştenitori.

201. Mandatarul neavocat poate pune concluzii fără a fi nevoie să fie asistat de către avocat dacă:
a) are o procură generală;
b) este reprezentantul unei rude până la gradul trei şi procesul se judecă de către curtea de apel;
c) este licenţiat în drept şi o reprezintă în instanţă pe soţia sa.

202. Mandatarul neavocat poate pune concluzii fără a fi nevoie să fie asistat de către avocat dacă:
a) are o procură generală;
b) are calitatea de consilier juridic şi, potrivit legii, reprezintă partea;
c) este reprezentantul soţului sau al unei rude şi procesul este în faţa primei instanţe.

203. Procura pentru exerciţiul dreptului de chemare în judecată sau de reprezentare în judecată, dată unei persoane care nu are calitatea de avocat, trebuie făcută prin înscris:
a) sub semnătură privată;
b) sub semnătură legalizată;
c) autentic.

204. Persoanele fizice pot fi reprezentate convenţional prin mandatar neavocat:
a) numai în faţa primei instanţe;
b) de către soţ sau ruda părţii reprezentate până la gradul al IV-lea inclusiv, care este licenţiat în drept;
c) care, în cazul în care îndeplineşte condiţiile impuse de lege, poate pune concluzii în faţa oricăror instanţe.

205. Împuternicirea de a reprezenta o persoană fizică dată mandatarului care nu are calitatea de avocat:
a) se dovedeşte prin înscris sub semnătură legalizată;
b) se dovedeşte prin înscris autentic;
c) poate fi acordată doar până la începerea cercetării procesului în faţa primei instanţe.

206. Mandatul judiciar:
a) este presupus dat pentru toate actele procesuale îndeplinite în faţa aceleiaşi instanţe;
b) poate fi restrâns numai la anumite acte, dacă această limitare este prevăzută expres în cuprinsul procurii;
c) îi permite mandatarului să susţină interesele părţii şi în cursul judecării căii de atac, chiar dacă nu are împuternicire avocaţială, întrucât intervine în interesul părţii.

207. Mandatul judiciar:
a) încetează prin revocarea sa de către mandant;
b) încetează prin moartea părţii;
c) este valabil până la renunţarea la mandat a mandatarului, care trebuie să înştiinţeze partea reprezentată şi instanţa cu cel puţin 15 zile înainte de termenul imediat următor renunţării.

208. Reprezentarea legală:
a) intervine doar în cazul minorilor fără capacitate de exerciţiu;
b) este valabilă chiar şi atunci când un singur părinte reprezintă partea minoră;
c) presupune încheierea unui contract de mandat între partea reprezentată şi un reprezentant al acesteia.

209. Reprezentarea judiciară:
a) intervine în cazul în care legea prevede în mod expres obligaţia instanţei de a numi un curator special pentru reprezentarea părţii;
b) îi dă curatorului posibilitatea de a efectua acte de dispoziţie fără ca încheierea de numire să prevadă expres acest drept;
c) presupune şi ca judecătorul să arate, în încheierea pe care o pronunţă, limitele şi durata reprezentării.

210. Lipsa dovezii calităţii de reprezentant:
a) poate fi invocată pe calea unei excepţii care are un efect exclusiv dilatoriu;

b) poate fi acoperită prin ratificarea actelor făcută de titularul dreptului;
c) nu poate fi invocată de către instanța de judecată, din oficiu.

211. Lipsa dovezii calității de reprezentant:
a) poate fi invocată atât de către părți, cât şi de către instanță, din oficiu;
b) poate fi complinită prin acordarea unui termen scurt pentru acoperirea lipsurilor;
c) nu poate fi acoperită, ducând la anularea cererii.

212. Excepția lipsei dovezii calității de reprezentant:
a) poate fi invocată oricând în fața instanței în fața căreia nu se face dovada calității de reprezentant pentru acea etapă procesuală;
b) poate fi invocată până la terminarea dezbaterilor în fața instanțelor de fond;
c) poate fi invocată numai până la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața instanței unde este incidentă excepția.

213. Excepția lipsei dovezii calității de reprezentant:
a) poate fi invocată în orice stare a pricinii, inclusiv pentru prima oară în fața instanței de apel, atunci când dovada lipsei calității de reprezentant nu a fost invocată în fața primei instanțe;
b) ca şi perimarea, poate fi invocată numai la primul termen de judecată;
c) în fața primei instanțe, nu poate fi invocată pentru prima oară în fața instanței de apel.

214. Mandatul judiciar:
a) poate fi denunțat de către mandant şi în cursul termenului de exercitare a căilor de atac;
b) trebuie să fie dat în formă autentică, dacă nu este dat unui avocat, sau poate fi dat şi verbal în şedință, fiind consemnat imediat în încheierea de şedință;
c) încetează prin moartea mandantului.

215. Dacă pârâtul invocă excepția lipsei calității de reprezentant:
a) instanța trebuie să acorde un termen pentru a se face dovada calității de reprezentant, dacă această dovadă nu ar putea fi făcută în şedința de judecată în care excepția a fost invocată;
b) instanța nu va putea da un termen pentru a se face dovada calității de reprezentant decât atunci când cel reprezentat lipseşte la termenul la care s-a invocat excepția;
c) dacă dovada calității de reprezentant nu poate fi făcută la termenul de judecată la care excepția a fost invocată, se va putea anula cererea la acelaşi termen, fără a se mai dispune amânarea.

216. Procurorul:
a) are poziția procesuală de „parte" în proces;
b) are dreptul să renunțe la judecarea cererii pe care a inițiat-o;
c) poate încheia o tranzacție judiciară cu partea chemată în judecată.

217. Procurorul:
a) are dreptul de a pune concluzii, de a propune probe şi de a efectua orice acte de dispoziție în procesele civile în care participă;
b) poate porni orice acțiune civilă ori de câte ori este necesar pentru apărarea drepturilor şi intereselor legitime ale minorilor, ale persoanelor puse sub interdicție şi ale dispăruților;
c) poate cere punerea în executare a oricăror titluri executorii.

218. În cazul în care procurorul inițiază acțiunea civilă:
a) instanța va dispune în mod obligatoriu introducerea în cauză şi citarea titularului dreptului în calitate de reclamant;
b) titularul dreptului, odată introdus în proces, nu va putea renunța la judecata cererii promovate de procuror fără acordul acestuia din urmă;
c) titularul dreptului, odată introdus în proces, poate încheia o tranzacție cu celelalte părți litigante.

219. Nu constituie o formă de participare a procurorului la procesul civil:
a) exercitarea acțiunii civile în numele incapabilului;
b) exercitarea căilor de atac;
c) semnarea hotărârii redactate ulterior.

220. Procurorul are posibilitatea de a participa la judecată într-un proces civil:
a) în litigiile în care între părțile litigante există şi minori;

b) atunci când consideră că este necesar pentru apărarea ordinii de drept;
c) doar atunci când este parte, fiind chemat în judecată.

221. Procurorul:
a) poate să exercite căile de atac indiferent dacă a participat sau nu la judecata finalizată cu hotărârea care se atacă;
b) trebuie să participe la judecată dacă toate părțile din proces solicită aceasta;
c) poate să solicite punerea în executare a hotărârilor pronunțate în favoarea minorilor, persoanelor puse sub interdicție sau dispăruților.

222. Procurorul:
a) poate porni acțiunea civilă ori de câte ori este necesar pentru apărarea drepturilor şi intereselor legitime ale minorilor, ale persoanelor puse sub interdicție şi ale dispăruților, precum şi în alte cazuri expres prevăzute de lege;
b) nu poate să introducă acțiuni (cereri de chemare în judecată) cu caracter strict personal;
c) este îndreptățit să declanşeze orice proces civil.

223. Procurorul poate să exercite căile de atac:
a) împotriva oricăror hotărâri;
b) şi dacă a participat la judecarea pricinii în care s-a pronunțat hotărârea atacată;
c) numai dacă partea în favoarea căreia exercită calea de atac şi-o însuşeşte.

224. Nu constituie o formă de participare a procurorului la procesul civil:
a) exercitarea căilor de atac;
b) introducerea acțiunii civile;
c) redactarea hotărârii.

225. În cazul acțiunii pornite de către procuror:
a) titularul dreptului la care se referă acțiunea poate să încheie o tranzacție cu adversarul;
b) titularul dreptului la care se referă acțiunea poate interveni în proces, dacă consideră necesar;
c) instanța nu va lua act de renunțarea la judecată manifestată de procuror, atunci când titularul dreptului se opune.

226. Procurorul este îndreptățit să solicite punerea în executare:
a) a oricărei hotărâri judecătoreşti;
b) a hotărârilor pronunțate în favoarea minorilor, persoanelor puse sub interdicție sau dispăruților;
c) a oricărui titlu executoriu care constată o creanță aparținând unei persoane lipsite de capacitate de exercițiu sau cu capacitate de exercițiu restrânsă.

227. Constituie o formă de participare a procurorului la procesul civil:
a) semnarea minutei;
b) exercitarea căilor de atac;
c) semnarea hotărârii redactate ulterior.

228. Dacă acțiunea civilă este pornită de procuror, titularul dreptului la care se referă acțiunea:
a) poate modifica, în condițiile legii, cererea de chemare în judecată;
b) nu poate cere continuarea judecății în cazul în care procurorul îşi retrage cererea;
c) nu poate exercita calea de atac împotriva hotărârii, în lipsa exercitării ei de către procuror.

229. Participarea terților la judecată:
a) este echivalentă cu coparticiparea procesuală subiectivă sau obiectivă;
b) nu este echivalentă cu coparticiparea procesuală subiectivă;
c) este o consecință a conexării pricinilor.

230. Participarea terților la judecată:
a) implică existența unui singur proces în curs de desfăşurare, în cadrul căruia se formulează cereri incidentale;
b) este o formă a conexării pricinilor;
c) este echivalentă cu coparticiparea procesuală subiectivă.

231. Intervenția voluntară se poate face la cererea:
a) reclamantului sau a pârâtului;
b) unui terț care justifică interes;
c) unui terț care trebuie întotdeauna să reclame un drept propriu.

232. Intervenția voluntară:
a) este supusă procedurii de verificare şi regularizare;

b) accesorie, se poate formula inclusiv în căile de atac extraordinare, însă, numai până la terminarea cercetării procesului;
c) se poate face la cererea persoanei care susține că dreptul de proprietate pretins de reclamant de la pârât îi aparține în parte.

233. Cererea de intervenție voluntară principală:
a) se face în forma cerută pentru cererea de chemare în judecată;
b) are caracterul unei cereri de sine stătătoare, însă este formulată în cursul unui proces în desfășurare;
c) se face printr-o simplă petiție.

234. Cererea de intervenție voluntară principală:
a) este supusă taxelor judiciare de timbru;
b) la fel ca cererea de chemare în judecată, este supusă verificării şi regularizării;
c) este o formă a intervenției forțate.

235. Cererea de intervenție voluntară principală se poate face:
a) numai în fața primei instanțe şi până la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate;
b) atât în fața primei instanțe, cât şi în apel cu acordul expres sau tacit al părților, până la închiderea dezbaterilor;
c) şi în apel, până la închiderea dezbaterilor, cu acordul expres al părților.

236. Cererea de intervenție voluntară principală se poate formula:
a) numai în fața primei instanțe şi până la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe;
b) atât în fața primei instanțe, cât şi în apel până la închiderea dezbaterilor, fără nicio condiționare;
c) şi în apel, numai cu acordul expres al părților.

237. Cererea de intervenție voluntară principală:
a) se încuviințează în principiu printr-o încheiere preparatorie;
b) nu poate fi disjunsă de cererea de chemare în judecată;
c) poate fi admisă într-un proces de tăgăduire a paternității.

238. Intervenția voluntară principală:
a) trebuie făcută în forma prevăzută de lege pentru cererea de chemare în judecată;
b) poate fi formulată şi în recurs, în cazul rejudecării fondului după casarea cu reținere;
c) trebuie formulată cel mai târziu până la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe.

239. În ceea ce priveşte admisibilitatea intervenției voluntare principale în cazul rejudecării fondului după casare, dacă instanța de recurs casează hotărârea şi trimite cauza spre soluționare la instanța de apel, cererea intervenientului voluntar principal:
a) este inadmisibilă;
b) poate fi admisă numai cu acordul expres al părților din apel;
c) poate fi formulată până la închiderea dezbaterilor în fața instanței de apel.

240. Spre deosebire de intervenția voluntară accesorie, intervenția voluntară principală:
a) poate fi formulată direct în apel;
b) se va soluționa pe fond chiar dacă reclamantul renunță la cererea de chemare în judecată;
c) trebuie încuviințată în principiu.

241. Terțul intervenient voluntar:
a) poate interveni numai în interesul uneia din părți;
b) trebuie să justifice întotdeauna un interes propriu;
c) trebuie să pretindă întotdeauna dreptul dedus judecății.

242. Terțul intervenient voluntar:
a) poate să pretindă pentru sine, în tot sau în parte, dreptul dedus judecății;
b) trebuie să pretindă pentru sine sau pentru altul, în tot sau în parte, dreptul dedus judecății sau un drept strâns legat de acesta;
c) poate să pretindă pentru sine un drept strâns legat de dreptul dedus judecății.

243. Intervenția voluntară principală:
a) implică întotdeauna identitatea între dreptul pretins de terț şi dreptul ce formează obiectul cererii de chemare în judecată;

b) are natura juridică a unei cereri de chemare în judecată;
c) constituie un incident procedural ce determină lărgirea cadrului procesual, numai din punctul de vedere al părților.

244. Intervenția voluntară principală:
a) este inadmisibilă într-un litigiu referitor la divorț cu privire la capătul de cerere având ca obiect desfacerea căsătoriei;
b) este admisibilă în orice proces civil;
c) este inadmisibilă în pricinile cu caracter strict personal.

245. Intervenția voluntară principală:
a) este admisibilă în orice proces civil, fără limitări;
b) presupune existența unui terț care intervine din proprie inițiativă în procesul civil;
c) presupune existența unui terț care intervine în procesul civil ca urmare a formulării unei cereri de intervenție de către una dintre părțile inițiale.

246. Cererea de intervenție voluntară principală:
a) trebuie făcută în forma prevăzută pentru cererea de chemare în judecată;
b) se poate face numai în fața primei instanțe şi înainte de închiderea dezbaterilor;
c) trebuie făcută în forma prevăzută pentru întâmpinare.

247. Cererea de intervenție voluntară principală:
a) trebuie încuviințată în principiu de către instanță;
b) este o cerere accesorie;
c) se poate formula numai în fața instanțelor de fond, fără nicio condiționare în afara aceleia de a fi formulată până la închiderea dezbaterilor.

248. Cererea de intervenție voluntară principală:
a) trebuie formulată cel mai târziu până la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate;
b) se încuviințează în principiu printr-o încheiere preparatorie;
c) se va soluționa chiar dacă cererea de chemare în judecată se respinge ca prematură.

249. Cererea de intervenție voluntară principală:
a) poate fi introdusă şi în apel, cu acordul expres al părților;
b) trebuie depusă cel mai târziu până la pronunțarea hotărârii în fața primei instanțe;
c) poate fi introdusă şi în recurs, cu învoirea părților.

250. După admiterea în principiu a unei cereri de intervenție voluntară principală, intervenientul are următoarele drepturi procesuale:
a) de a formula o cerere de chemare în judecată a altor persoane;
b) de a solicita administrarea de probe prin cererea de intervenție sau cel mai târziu până la primul termen de judecată ulterior admiterii în principiu a cererii de intervenție;
c) de a formula o cerere de arătare a titularului dreptului.

251. Cererea de intervenție voluntară principală:
a) se judecă separat dacă nu este formulată în termenul legal, dar numai dacă cel puțin una dintre părți se opune;
b) trebuie formulată cel mai târziu la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe, sau, cu acordul expres al părților, la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața instanței de apel;
c) se va soluționa chiar dacă cererea de chemare în judecată se anulează ca netimbrată.

252. Intervenția voluntară:
a) presupune existența unui proces civil pendinte;
b) are loc la inițiativa terțului introdus în cauză;
c) presupune acordul expres al părților, indiferent dacă este formulată în primă instanță sau în apel.

253. Intervenția voluntară:
a) poate fi formulată inclusiv în recurs până la închiderea cercetării procesului;
b) poate fi în interes propriu sau în interesul uneia dintre părțile inițiale;
c) poate fi formulată de o persoană ce a dobândit deja calitatea de parte în acel proces.

254. Intervenția voluntară principală:
a) este admisibilă în cazul în care se formulează în cadrul cererii de strămutare, nu însă şi în cadrul conflictului de competență;
b) este inadmisibilă într-o cerere având ca obiect constatarea perimării;
c) este inadmisibilă dacă se formulează în legătură cu soluționarea unor incidente procedurale, precum

abținerea, recuzarea, strămutarea, conflictul de competență.

255. Instanța de judecată se pronunță asupra admisibilității în principiu a intervenției voluntare principale:
a) printr-o încheiere care nu poate fi atacată decât odată cu fondul, indiferent dacă cererea a fost admisă sau respinsă;
b) printr-o încheiere cu caracter interlocutoriu;
c) printr-o încheiere cu caracter preparatoriu.

256. În ipoteza rejudecării fondului ca urmare a admiterii contestației în anulare, intervenția voluntară principală:
a) este admisibilă atunci când contestația în anulare a fost formulată împotriva unei hotărâri pronunțate în recurs;
b) este admisibilă doar în acele situații în care obiectul căii extraordinare de atac l-a constituit o hotărâre pronunțată în primă instanță sau în apel;
c) este inadmisibilă indiferent de obiectul contestației în anulare.

257. Instanța de judecată se pronunță asupra admisibilității în principiu a intervenției voluntare principale:
a) printr-o încheiere care nu se motivează;
b) printr-o încheiere care, în caz de admitere, nu se poate ataca decât odată cu fondul;
c) fără a fi necesară ascultarea părților și a celui care intervine.

258. Când în litigiul declanșat printr-o cerere cu caracter strict personal, părțile formulează și cereri accesorii sau incidentale care nu au un astfel de caracter, intervenția voluntară principală:
a) devine admisibilă și cu privire la capătul principal de cerere;
b) devine admisibilă dacă vizează pretențiile formulate în cererile accesorii sau incidentale;
c) este inadmisibilă întrucât capătul principal de cerere determină caracterul personal sau nu al litigiului.

259. Dacă instanța de judecată nu a încuviințat în principiu cererea de intervenție voluntară principală:
a) intervenientul va putea totuși lua procedura în starea în care aceasta se află la momentul depunerii cererii de intervenție, urmând ca actele de procedură ulterioare să fie îndeplinite și față de el;
b) încheierea de respingere poate fi atacată separat cu apel sau, după caz, recurs;
c) intervenientul nu dobândește calitatea de parte în proces.

260. În cazul în care, după încuviințarea în principiu a cererii de intervenție voluntară, s-ar stinge judecata referitoare la pretenția din cererea introductivă de instanță, fără a se pronunța o hotărâre de fond:
a) nu s-ar mai putea continua judecarea pretenției terțului intervenient;
b) nu subzistă, în privința cererii de intervenție voluntară principală, efectul prorogării legale de competență;
c) instanța va soluționa în continuare cererea intervenientului principal, indiferent de cauza pentru care nu s-a mai judecat pe fond cererea de chemare în judecată.

261. În cazul în care, după încuviințarea în principiu a cererii de intervenție voluntară, s-ar stinge judecata referitoare la pretenția din cererea introductivă de instanță, fără a se pronunța o hotărâre de fond:
a) instanța va soluționa în continuare cererea intervenientului principal, indiferent de cauza pentru care nu s-a mai judecat pe fond cererea de chemare în judecată;
b) nu s-ar mai putea continua judecarea pretenției terțului intervenient;
c) subzistă, în privința cererii de intervenție voluntară principală, efectul prorogării legale de competență.

262. În cazul în care, după încuviințarea în principiu a cererii de intervenție voluntară, s-ar stinge judecata referitoare la pretenția din cererea introductivă de instanță, fără a se pronunța o hotărâre de fond:
a) instanța nu va putea soluționa în continuare cererea intervenientului principal, indiferent de cauza pentru care nu s-a mai judecat pe fond cererea de chemare în judecată;
b) ar putea continua judecarea pretenției terțului intervenient, numai cu acordul reclamantului;

c) subzistă, în privința cererii de intervenție voluntară principală, efectul prorogării legale de competență.

263. Terțul care a formulat o cerere de intervenție voluntară principală:
a) devine parte în proces din momentul încuviințării în principiu a cererii de intervenție voluntară principală;
b) are o poziție independentă față de reclamantul sau de pârâtul din cererea prin care s-a declanşat procesul respectiv;
c) va putea să solicite refacerea unora dintre actele de procedură îndeplinite anterior intervenției ori să invoce nulitățile relative acoperite între timp.

264. În ipoteza în care instanța a pronunțat o încheiere de respingere a cererii de intervenție voluntare principale ca inadmisibilă în fața primei instanțe, terțul intervenient are următoarele posibilități legale:
a) de a ataca cu apel încheierea în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă a fost prezent;
b) de a-şi reitera pretenția printr-o cerere de chemare în judecată formulată pe cale principală;
c) doar de a exercita calea de atac prevăzută de lege împotriva respectivei încheieri, neputând reitera pretenția printr-o cerere de chemare în judecată formulată pe cale principală, întrucât există riscul de a i se opune autoritatea de lucru judecat.

265. Cererea de intervenție voluntară principală:
a) ca regulă, se judecă odată cu cererea principală;
b) poate fi disjunsă de cererea principală, în condițiile legii;
c) va fi disjunsă de cererea principală, dacă nu se formulează în termen.

266. Cererea de intervenție voluntară se consideră inadmisibilă:
a) într-o cerere având ca obiect desfacerea căsătoriei;
b) în cadrul litigiilor colective de muncă;
c) în materie de adopție.

267. Cererea de intervenție voluntară principală:
a) dacă este formulată după închiderea dezbaterilor în fața primei instanțe, va fi disjunsă de cererea principală;
b) se poate încuviința în principiu atunci când terțul pretinde doar un drept strâns legat de dreptul dedus judecății;
c) cu acordul instanței, se poate formula inclusiv în fața instanței de recurs.

268. În ceea ce priveşte soluționarea cererii de intervenție voluntară principală, sunt posibile următoarele situații:
a) sunt respinse atât cererea de chemare în judecată, cât şi cererea de intervenție voluntară principală;
b) sunt admise în întregime atât cererea de chemare în judecată, cât şi cererea de intervenție voluntară principală, chiar dacă acestea au acelaşi obiect;
c) sunt admise numai în parte atât cererea de chemare în judecată, cât şi cererea de intervenție voluntară principală.

269. Încheierea prin care prima instanță a încuviințat în principiu cererea de intervenție voluntară:
a) poate fi atacată separat, dar numai cu recurs, dacă este formulată în fața primei instanțe;
b) poate fi atacată numai odată cu fondul;
c) va fi comunicată terțului intervenient împreună cu cererea de chemare în judecată şi întâmpinarea părților inițiale pentru ca acesta să îşi poată formula apărările corespunzătoare.

270. Încheierea prin care instanța admite în principiu cererea de intervenție voluntară:
a) poate fi atacată separat, cu apel şi recurs;
b) ca şi încheierea prin care instanța încuviințează probele, are caracter interlocutoriu;
c) poate fi atacată numai odată cu fondul.

271. Urmare a încuviințării în principiu a cererii de intervenție voluntară:
a) intervenientul dobândeşte şi dreptul de a invoca excepții şi de a obține readministrarea probelor administrate până la momentul intervenției;
b) intervenientul devine parte în proces;
c) intervenientul voluntar principal obține judecarea cererii sale chiar dacă, ulterior încuviințării în principiu, reclamantul renunță la judecarea cererii principale.

272. În cadrul intervenției voluntare accesorii:
a) terțul urmăreşte obținerea unei hotărâri prin care părțile inițiale să fie condamnate față de el;

b) are loc lărgirea cadrului procesual numai sub aspectul părților, nu şi al obiectului litigiului;
c) terțul invocă o pretenție proprie.

273. Intervenientul accesoriu:
a) trebuie să justifice întotdeauna un interes propriu;
b) trebuie să urmărească obținerea unui folos pentru sine, iar nu numai pentru partea a cărei poziție o susține;
c) trebuie să pretindă întotdeauna un drept propriu.

274. Cererea de intervenție accesorie poate fi făcută:
a) oricând, în fața instanțelor de fond;
b) chiar şi direct într-un recurs;
c) chiar şi în recurs, condiționat de acordul părților.

275. Cererea de intervenție accesorie poate fi făcută:
a) doar de terțul care justifică un drept propriu;
b) de terțul care sprijină apărarea uneia dintre părți, justificând un interes propriu;
c) de terțul care sprijină apărarea uneia dintre părți, chiar şi fără a justifica un interes propriu.

276. Cererea de intervenție voluntară accesorie:
a) trebuie să cuprindă mențiunile prevăzute de lege pentru cererea de chemare în judecată;
b) este o simplă apărare;
c) poate fi disjunsă de acțiunea principală.

277. Cererea de intervenție voluntară accesorie:
a) poate fi formulată şi de către una dintre părțile inițiale;
b) poate fi formulată inclusiv în căile extraordinare de atac, până la închiderea dezbaterilor;
c) nu trebuie să cuprindă în mod obligatoriu mențiuni referitoare la justificarea interesului terțului.

278. Cererea de intervenție voluntară accesorie:
a) trebuie să cuprindă mențiunile prevăzute de lege pentru cererea de chemare în judecată;
b) este o simplă apărare;
c) poate fi formulată numai de o persoană care urmăreşte un interes propriu în procesul în care intervine.

279. Cererea de intervenție accesorie poate fi formulată:
a) oricând în fața instanțelor de fond;
b) chiar şi în recurs, cu acordul părților;
c) chiar şi în căile extraordinare de atac.

280. Terțul intervenient accesoriu:
a) are o poziție procesuală independentă față de partea pe care o apără;
b) va lua procedura în starea în care aceasta se găseşte în momentul încuviințării în principiu a cererii sale;
c) poate efectua şi acte potrivnice interesului părții în favoarea căreia a intervenit, dar în acord cu interesul său personal, care justifică intervenția.

281. Cererea de intervenție voluntară accesorie:
a) poate fi disjunsă de cererea de chemare în judecată;
b) dacă este în sprijinul pârâtului, se va admite în ipoteza în care se respinge cererea de chemare în judecată;
c) dacă este în sprijinul reclamantului, se va admite în ipoteza în care se respinge cererea de chemare în judecată.

282. Apelul sau recursul declarat de intervenientul accesoriu:
a) se socoteşte neavenit dacă partea pentru care a intervenit nu a făcut ea însăşi apel sau recurs;
b) este neavenit şi atunci când recursul (apelul) părții a fost respins ca tardiv, anulat ca netimbrat, precum şi atunci când partea în favoarea căreia s-a intervenit a renunțat la judecarea cererii de apel (sau, după caz, de recurs);
c) se perimă dacă partea pentru care a intervenit nu a făcut ea însăşi apel sau recurs.

283. Apelul sau recursul declarat de intervenientul accesoriu:
a) împotriva hotărârii pronunțate pe fond este întotdeauna admisibil;
b) împotriva hotărârii date pe fond se socoteşte neavenit, dacă partea pentru care a intervenit nu a făcut ea însăşi apel sau recurs;
c) împotriva încheierii prin care instanța a respins ca inadmisibilă cererea de intervenție, determină

suspendarea judecării cererii principale până la soluționarea căii de atac declarate împotriva acestei încheieri.

284. Cererea de intervenție voluntară accesorie:
a) poate fi formulată în apel numai cu acordul părților;
b) are natura juridică a unei simple apărări;
c) poate fi disjunsă de cererea principală.

285. Cererea de intervenție voluntară accesorie:
a) dacă este respinsă ca inadmisibilă, încheierea poate fi atacată numai odată cu fondul;
b) este o formă a intervenției voluntare;
c) poate fi formulată numai în favoarea pârâtului.

286. În cazul intervenției voluntare accesorii:
a) este posibilă disjungerea ca urmare a admiterii în principiu;
b) interesul aparține fie reclamantului, fie pârâtului;
c) intervenientul nu pretinde un drept propriu.

287. Intervenția voluntară accesorie:
a) nu trebuie încuviințată în principiu;
b) se soluționează, în toate cazurile, odată cu cererea de chemare în judecată;
c) conduce la lărgirea cadrului procesual sub aspectul părților şi al obiectului.

288. Cererea de intervenție voluntară accesorie în favoarea reclamantului:
a) se respinge dacă se respinge cererea de chemare în judecată;
b) se respinge dacă se admite cererea de chemare în judecată;
c) se admite dacă se respinge cererea de chemare în judecată.

289. Dacă intervenientul accesoriu doreşte să renunțe la cererea de intervenție:
a) poate efectua acest act de dispoziție doar cu acordul părții pentru care a intervenit, după momentul formulării cererii;
b) poate renunța doar cu acordul părții pentru care a intervenit, dacă renunțarea se face după admiterea în principiu a cererii de intervenție;
c) poate renunța fără nicio limitare până la încuviințarea în principiu a cererii sale.

290. Cererea de intervenție voluntară accesorie în favoarea pârâtului:
a) se admite dacă se admite cererea de chemare în judecată;
b) se respinge dacă se respinge cererea de chemare în judecată;
c) se admite dacă se respinge cererea de chemare în judecată.

291. Cererea de intervenție accesorie în favoarea pârâtului:
a) dacă a fost încuviințată în principiu, nu poate fi disjunsă de cererea de chemare în judecată;
b) se respinge, dacă se admite cererea de chemare în judecată;
c) se admite, dacă se admite cererea de chemare în judecată.

292. Dacă se revendică un bun, iar pârâtul indică un terț ca fiind proprietarul acelui bun:
a) pârâtul poate formula o cerere de arătare a titularului dreptului;
b) reclamantul poate formula o cerere de chemare în judecată a altei persoane (în speță terțul) până la terminarea cercetării procesului în fața primei instanțe;
c) reclamantul poate formula cerere de chemare în judecată a altei persoane numai până la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe.

293. Dacă s-a formulat o cerere de intervenție principală al cărei obiect este identic cu cel din cererea principală, o cerere de chemare în judecată a altei persoane va putea fi formulată:
a) de intervenientul principal, până la terminarea cercetării procesului în fața primei instanțe;
b) de reclamant şi pârât, până la prima zi de înfățişare ce a urmat depunerii cererii de intervenție principală;
c) de pârât până la închiderea dezbaterilor în fața primei instanțe.

294. Spre deosebire de cererea de intervenție voluntară, cererea de chemare în judecată a altei persoane:
a) se discută în ceea ce priveşte admisibilitatea în principiu;

b) nu poate fi disjunsă în cazul în care ar duce la întârzierea judecății cererii principale;
c) formulată de pârât, se depune odată cu întâmpinarea, dacă aceasta din urmă este obligatorie.

295. Spre deosebire de cererea de intervenție voluntară, cererea de chemare în judecată a altei persoane:
a) nu poate fi formulată pentru prima dată în fața instanței de apel;
b) nu presupune discutarea admisibilității în principiu;
c) nu are natura juridică a unei veritabile cereri de chemare în judecată.

296. Chemarea în judecată a altor persoane:
a) atrage în judecată numai persoana ce ar fi în măsură să invoce aceleași drepturi subiective civile ca și pârâtul;
b) poate fi formulată numai de pârât;
c) poate fi formulată de reclamant cel mai târziu până la terminarea cercetării procesului în fața primei instanțe.

297. Chemarea în judecată a altor persoane:
a) se depune cel mai târziu până la închiderea dezbaterilor înaintea primei instanțe dacă este formulată de pârât;
b) se depune odată cu întâmpinarea sau – când întâmpinarea nu este obligatorie – cel mai târziu până la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate, dacă este formulată de pârât;
c) se depune cel mai târziu până la terminarea cercetării procesului înaintea primei instanțe, dacă este formulată de intervenientul principal.

298. Cererea de chemare în judecată a altor persoane:
a) se depune odată cu întâmpinarea sau – când întâmpinarea nu este obligatorie – cel mai târziu la primul termen de judecată în fața primei instanțe, dacă este formulată de pârât;
b) se depune cel mai târziu până la închiderea dezbaterilor înaintea primei instanțe dacă este formulată de pârât;
c) se depune cel mai târziu până la terminarea cercetării procesului înaintea primei instanțe, dacă este formulată de reclamant.

299. În materia cererii de chemare în judecată a altor persoane:
a) în caz de admitere, se lărgește cadrul procesual din punct de vedere al părților, iar nu și al obiectului;
b) persoana introdusă în proces va putea formula cerere de renunțare la drept;
c) persoana introdusă în proces va putea formula cerere de renunțare la judecată.

300. Chemarea în judecată a altor persoane:
a) se depune cel mai târziu până la închiderea dezbaterilor înaintea primei instanțe dacă este formulată de pârât;
b) se depune odată cu întâmpinarea sau – când întâmpinarea nu este obligatorie – cel mai târziu la primul termen de judecată, dacă este formulată de pârât;
c) se depune cel mai târziu până la închiderea dezbaterilor înaintea primei instanțe, dacă este formulată de reclamant.

301. Cererea de chemare în garanție, spre deosebire de cererea reconvențională:
a) este o cerere incidentală;
b) poate fi formulată și de un intervenient voluntar principal;
c) determină întotdeauna lărgirea cadrului procesual din punctul de vedere al părților.

302. Terțul atras forțat în judecată, printr-o cerere de chemare în judecată a altor persoane:
a) dobândește poziția procesuală de reclamant;
b) dobândește calitatea de pârât;
c) se bucură de independență procesuală.

303. Posibilitatea scoaterii din proces a pârâtului este un efect specific al:
a) cererii de chemare în garanție;
b) cererii de intervenție voluntară accesorie;
c) cererii de chemare în judecată a altor persoane.

304. Chemarea în judecată a altor persoane, ca formă a intervenției forțate, poate fi formulată:
a) și de instanță, din oficiu;
b) atât de reclamant, cât și de pârât;
c) și de intervenientul voluntar accesoriu.

305. Cererea de chemare în judecată a altor persoane, ca formă a intervenției forțate, dacă nu a fost făcută în termenul prevăzut de lege în fața primei instanțe:
a) se va judeca separat;
b) se va anula (respinge) ca tardivă;
c) se va judeca separat, dar numai dacă părțile sunt de acord.

306. Nerespectarea termenului de depunere a cererii de chemare în judecată a altei persoane în fața primei instanțe:
a) atrage sancțiunea anulării/respingerii acesteia ca tardiv formulată;
b) nu împiedică pe cel care formulează cererea de intervenție forțată să o înregistreze pe cale separată;
c) atrage sancțiunea respingerii cererii ca inadmisibilă.

307. Nerespectarea termenului de depunere a cererii de chemare în judecată a altei persoane, ca formă a intervenției forțate, în fața primei instanțe:
a) atrage sancțiunea decăderii din dreptul de a mai fi formulată în litigiul respectiv;
b) determină întotdeauna judecarea separată a cererii îndreptate împotriva terțului;
c) determină judecarea separată a cererii îndreptate împotriva terțului, afară de cazul în care părțile consimt să se judece împreună cu cererea principală.

308. Cererea de chemare în judecată a altei persoane, ca formă a intervenției forțate:
a) trebuie formulată de pârât cel mai târziu până la terminarea cercetării procesului înaintea primei instanțe;
b) trebuie încuviințată în principiu;
c) este admisibilă numai în ceea ce priveşte acțiunile reale.

309. Cererea de chemare în judecată a altei persoane, ca formă a intervenției forțate:
a) trebuie formulată de pârât cel mai târziu până la închiderea dezbaterilor înaintea primei instanțe;
b) este o formă a intervenției voluntare;
c) poate fi formulată şi de către intervenientul principal.

310. Cererea de chemare în judecată a altei persoane, ca formă a intervenției forțate:
a) trebuie formulată de pârât cel mai târziu până la terminarea cercetării procesului înaintea primei instanțe, sub sancțiunea decăderii;
b) are ca efect, printre altele, introducerea în proces a unui nou pârât;
c) trebuie formulată de intervenientul principal până la terminarea cercetării procesului înaintea primei instanțe.

311. Cererea de chemare în judecată a altei persoane:
a) trebuie formulată de pârât cel mai târziu la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe, atunci când întâmpinarea nu este obligatorie, sub sancțiunea decăderii;
b) trebuie formulată de reclamant până la terminarea cercetării procesului înaintea primei instanțe;
c) are ca efect, printre altele, introducerea în proces a unui nou pârât.

312. Cererea de chemare în judecată a altei persoane, ca formă a intervenției forțate:
a) trebuie formulată de pârât odată cu întâmpinarea, atunci când aceasta este obligatorie;
b) are ca efect, printre altele, introducerea în proces a unui nou pârât;
c) trebuie formulată de reclamant până la terminarea cercetării procesului înaintea primei instanțe.

313. Chemarea în judecată a altor persoane, ca formă a intervenției forțate poate fi formulată:
a) de către instanță, din oficiu;
b) numai de către reclamant;
c) atât de către reclamant, cât şi de către pârât şi intervenientul principal.

314. Chemarea în judecată a altor persoane:
a) atrage în judecată numai persoana ce ar fi în măsură să invoce aceleaşi drepturi subiective civile ca şi pârâtul;
b) poate fi formulată numai de pârât;
c) poate fi formulată de către pârât atunci când este chemat în judecată doar de către unul dintre coproprietari într-o acțiune având ca obiect revendicarea unui bun imobil, sens în care, prin cererea de chemare în judecată a altor persoane, va urmări introducerea în cauză şi a celorlalți coproprietari.

315. Cererea de chemare în judecată a altei persoane care ar putea să pretindă aceleaşi drepturi ca şi reclamantul:
a) are întotdeauna ca efect introducerea în proces a unui nou pârât;

b) trebuie încuviințată în principiu;
c) nu poate fi anulată (respinsă) ca tardivă chiar dacă a fost depusă de reclamant după primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe, însă până la terminarea cercetării procesului în fața acestei instanțe.

316. În cazul cererii de chemare în judecată a unei alte persoane care poate pretinde aceleaşi drepturi ca şi reclamantul:
a) intervenientul nu poate achiesa la apărările pârâtului, prin renunțarea la calea de atac, deoarece are aceeaşi poziție procesuală cu a reclamantului;
b) nepronunțarea asupra sa poate constitui motiv de revizuire;
c) ca urmare a depunerii sale, nu poate fi citat în cauză un nou pârât.

317. Chemarea în garanție este admisibilă:
a) numai în cazul drepturilor reale sau de creanță garantate legal ori convențional;
b) şi atunci când este formulată împotriva succesorului cu titlu particular al garantului;
c) ori de câte ori partea care ar cădea în pretenții ar avea posibilitatea să solicite de la o altă persoană despăgubiri pentru dreptul pe care l-a pierdut, respectiv pentru obligația ce a fost stabilită în sarcina sa prin hotărâre judecătorească.

318. Cererea de chemare în garanție poate fi formulată:
a) numai de către pârât;
b) de orice participant la judecată;
c) atât de către pârât, cât şi de către reclamant sau intervenientul principal.

319. Cererea de chemare în garanție trebuie:
a) depusă de reclamant sau pârât până la începerea dezbaterilor asupra fondului;
b) soluționată în funcție de soluția dată cererii principale;
c) încuviințată în principiu de instanță.

320. Cererea de chemare în garanție trebuie:
a) verificată şi regularizată de către instanța de judecată în condițiile prevăzute pentru cererea de chemare în judecată;
b) încuviințată în principiu de instanță;
c) făcută în condițiile de formă pentru întâmpinare.

321. Nedepunerea cererii de chemare în garanție în termen de către pârât în fața primei instanțe:
a) nu atrage consecința judecării sale separat de cererea principală, dacă instanța nu o apreciază ca fiind oportună;
b) atrage consecința judecării acesteia separat de cererea principală, afară de cazul în care reclamantul şi pârâtul consimt ca aceste cereri să se judece împreună;
c) atrage consecința anulării (respingerii) acesteia ca tardivă.

322. Nedepunerea cererii de chemare în garanție în termen de către pârât în fața primei instanțe:
a) atrage sancțiunea decăderii părții respective din dreptul de a-l acționa în judecată pe garant;
b) atrage judecarea sa, separat de cererea principală, afară de cazul în care reclamantul şi pârâtul consimt ca aceste cereri să se judece împreună;
c) atrage anularea (respingerea) ca tardiv formulată, dacă se invocă excepția de tardivitate, excepție ce produce un efect peremptoriu asupra cererii de chemare în garanție.

323. Cererea de chemare în garanție:
a) făcută de reclamant se va depune cel mai târziu până la terminarea cercetării procesului înaintea primei instanțe;
b) este admisibilă şi în materia ordonanței preşedințiale;
c) poate fi introdusă atât de intervenientul principal, cât şi de cel accesoriu.

324. Cererea de chemare în garanție:
a) va fi comunicată celui chemat în garanție împreună cu copii de pe înscrisurile ce o însoțesc, precum şi copii de pe cererea de chemare în judecată, întâmpinare şi de pe înscrisurile aflate la dosar;
b) nu are ca efect dobândirea de către terțul chemat în garanție a calității de parte în procesul în care este formulată o asemenea cerere;
c) este inadmisibilă în materia ordonanței preşedințiale.

325. Cererea de chemare în garanție:
a) nu trebuie încuviințată în principiu de instanță;

b) se va respinge ca inadmisibilă dacă este formulată în fața instanței de apel;
c) dacă este admisă în principiu, are ca efect dobândirea de către terțul chemat în garanție a calității de parte în procesul în care este formulată o asemenea cerere.

326. Sunt adevărate următoarele afirmații:
a) în cazul în care cererea principală este admisă, se va admite și cererea de chemare în garanție formulată de pârât, dacă este întemeiată;
b) cererea de chemare în garanție formulată de către reclamant, în măsura în care este întemeiată, se va admite dacă se admite cererea de chemare în judecată;
c) cererea de chemare în garanție formulată de către reclamant, în măsura în care este întemeiată, se va admite dacă se respinge cererea de chemare în judecată.

327. Partea este îndreptățită să cheme în garanție o altă persoană împotriva căreia ar putea să se îndrepte, în cazul în care ar cădea în pretenții:
a) fie cu o cerere în garanție, fie cu o cerere în despăgubire;
b) numai cu o cerere în garanție;
c) numai cu o cerere în despăgubire.

328. Cererea de chemare în garanție, dacă nu a fost făcută în termenul prevăzut de lege în fața primei instanțe:
a) se anulează (respinge) ca tardivă;
b) se judecă întotdeauna împreună cu cererea principală;
c) se judecă separat, dacă părțile sunt de acord.

329. Terțul chemat în garanție:
a) nu are o poziție subordonată părții care a formulat cererea de chemare în garanție;
b) este obligat să ia procedura în stadiul în care se găsește în momentul introducerii sale în proces;
c) nu este îndreptățit să formuleze apărări care vizează pretenția din cererea de chemare în judecată.

330. Terțul chemat în garanție:
a) are o poziție subordonată părții care a formulat cererea de chemare în garanție;
b) intervine în proces la inițiativa uneia dintre părțile inițiale;
c) intervine în proces din propria inițiativă.

331. Terțul chemat în garanție:
a) dobândește calitatea de parte în proces după admiterea în principiu a cererii de intervenție;
b) are o poziție procesuală independentă, putând renunța la judecarea cererii de intervenție;
c) poate formula, la rândul său, o altă cerere de chemare în garanție.

332. Cererea de chemare în garanție formulată de pârât:
a) poate fi disjunsă de cererea de chemare în judecată;
b) se respinge ca lipsită de obiect dacă se respinge cererea de chemare în judecată;
c) se respinge ca lipsită de interes dacă se respinge cererea de chemare în judecată.

333. Cererea de chemare în garanție formulată de pârât:
a) dacă va fi admisă, nu va putea conduce la obligarea terțului chemat în garanție față de reclamant;
b) va fi admisă, dacă se respinge cererea de chemare în judecată;
c) va fi respinsă, dacă se admite cererea de chemare în judecată.

334. Cererea de chemare în garanție formulată de pârât:
a) nu poate fi disjunsă de cererea de chemare în judecată;
b) se respinge ca neîntemeiată dacă se respinge cererea de chemare în judecată;
c) se respinge ca lipsită de obiect dacă se respinge cererea de chemare în judecată.

335. Soluționarea unei cereri de chemare în garanție este de competența instanței:
a) de la domiciliul chematului în garanție;
b) sesizate cu cererea principală;
c) de la domiciliul reclamantului, întotdeauna.

336. Cererea de chemare în garanție se judecă:
a) întotdeauna odată cu cererea principală;

b) separat de cererea principală, dacă judecarea acesteia din urmă ar fi întârziată prin soluționarea cererii de chemare în garanție;
c) de instanța învestită cu judecarea cererii principale, chiar dacă s-a dispus disjungerea.

337. În cursul judecății apelului declarat împotriva hotărârii primei instanțe de către apelantul-reclamant X, în contradictoriu cu intimatul-pârât Y, terțul intervenient Z formulează o cerere de intervenție accesorie în favoarea lui Y. Instanța de apel apreciază că aceasta îndeplinește cerințele legale, dispunând admiterea sa în principiu. Ulterior, intervenientul accesoriu Z formulează o cerere de chemare în garanție a terțului A, pentru ca acesta să fie obligat la plata despăgubirilor la care ar urma să fie obligat intimatul-pârât Y, dacă acesta din urmă ar pierde procesul împotriva apelantului-reclamant X. Față de situația mai sus prezentată, apreciați că:
a) cererea de chemare în garanție este inadmisibilă;
b) cererea de chemare în garanție este admisibilă în principiu;
c) cererea de chemare în garanție este lipsită de interes.

338. Cererea de chemare în garanție se judecă:
a) întotdeauna odată cu cererea principală;
b) de instanța învestită cu judecarea cererii principale, chiar dacă s-a dispus disjungerea;
c) de instanța competentă în cazul în care cererea ar fi fost formulată pe cale de acțiune principală, chiar dacă s-a dispus disjungerea.

339. Dacă se admite cererea de chemare în judecată, atunci cererea de chemare în garanție formulată de reclamant:
a) se admite, în măsura în care este întemeiată;
b) se respinge ca lipsită de obiect;
c) se respinge ca nefondată.

340. Dacă se respinge cererea de chemare în judecată, atunci cererea de chemare în garanție formulată de pârât:
a) se va admite;
b) se respinge ca lipsită de obiect;
c) se respinge ca neîntemeiată.

341. Atunci când se admit atât acțiunea reclamantului, cât și cererea de chemare în garanție formulată de pârât:
a) chematul în garanție poate fi obligat să-i plătească direct reclamantului;
b) chematul în garanție va fi obligat să-i plătească pârâtului ceea ce-i datorează în temeiul obligației de garanție sau despăgubire care îi revine, neputând fi obligat la a-i plăti direct reclamantului;
c) instanța nu este ținută să se pronunțe prin dispozitivul hotărârii asupra cererii de chemare în garanție, fiind suficient să se refere la aceasta în considerentele hotărârii.

342. În ceea ce privește cererea de chemare în garanție:
a) cel chemat în garanție nu poate chema, la rândul său, în garanție o altă persoană;
b) instanța este obligată să se pronunțe asupra admisibilității în principiu a acesteia numai după comunicarea cererii de chemare în garanție terțului și părții adverse;
c) aceasta trebuie formulată în forma prevăzută pentru întâmpinare.

343. Admiterea în principiu a cererii de chemare în garanție produce următoarele efecte:
a) are loc suspendarea prescripției extinctive;
b) chematul în garanție devine parte în proces;
c) operează prorogarea legală de competență.

344. Ca urmare a soluționării cererii de chemare în garanție:
a) admiterea cererii principale va atrage respingerea cererii de chemare în garanție ca rămasă fără obiect, dacă cererea de chemare în garanție a fost formulată de către reclamant;
b) respingerea cererii principale va atrage respingerea cererii de chemare în garanție, dacă a fost formulată de reclamant;
c) admiterea cererii principale va atrage, dacă este întemeiată, admiterea cererii de chemare în garanție, dacă cererea de chemare în garanție a fost formulată de către pârât.

345. Arătarea titularului dreptului poate fi făcută:
a) atât de pârât, cât și de reclamant;

b) numai în cazul cererilor prin care se urmăreşte valorificarea unui drept real;
c) numai de către pârât, în cazul cererilor prin care se urmăreşte valorificarea unui drept de creanță.

346. Arătarea titularului dreptului:
a) se va depune înaintea primei instanțe în termenul prevăzut pentru depunerea întâmpinării, iar dacă întâmpinarea nu este obligatorie, cel mai târziu la primul termen de judecată;
b) reprezintă, în toate cazurile, o veritabilă cerere de chemare în judecată;
c) nu presupune obligația instanței de a se pronunța asupra admisibilității în principiu a cererii, spre deosebire de situația intervenției voluntare.

347. În cazul cererii de arătare a titularului dreptului:
a) terțul arătat ca titular al dreptului care se înfățișează şi recunoaşte susținerile pârâtului va lua locul pârâtului, acesta din urmă fiind scos din judecată, dacă reclamantul consimte;
b) terțul legal citat, dar care nu se înfățişează, dobândeşte calitatea de intervenient accesoriu;
c) terțul care se înfățişează, dar tăgăduieşte susținerile pârâtului dobândeşte calitatea de intervenient în interes propriu.

348. Cererea de arătare a titularului dreptului:
a) trebuie formulată până la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe atunci când întâmpinarea nu este obligatorie, sub sancțiunea decăderii;
b) poate fi formulată numai de către pârât;
c) poate fi formulată de către pârât într-un proces în care reclamantul urmăreşte valorificarea unui drept de creanță.

349. Cererea de arătare a titularului dreptului:
a) poate fi formulată de reclamant până la închiderea dezbaterilor înaintea primei instanțe;
b) trebuie formulată de pârât cel mai târziu până la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața instanțelor de fond, atunci când întâmpinarea nu este obligatorie, sub sancțiunea decăderii;
c) nu poate fi formulată într-un proces în care reclamantul urmăreşte numai valorificarea unui drept de creanță.

350. Între A şi B s-a încheiat la data de 15.09.2014 un contract de împrumut sub semnătură privată prin care A a acordat lui B suma de 10.000 lei, urmând ca B să restituie împrumutul la data de 15.01.2015. La scadență, B nu a restituit împrumutul, astfel încât A l-a dat în judecată pe C, fratele lui B, într-o cerere având ca obiect obligarea lui C la restituirea împrumutului pe care i l-a acordat lui B. În calitate de avocat al pârâtului C:
a) veți formula o cerere de arătare a titularului dreptului în persoana lui B;
b) veți invoca excepția lipsei calității procesuale pasive;
c) veți invoca inadmisibilitatea cererii.

351. A îl cheamă în judecată pe B, solicitând instanței obligarea lui B să-i lase în deplină proprietate şi liniştită posesie imobilul situat în Bucureşti, str. Luterană nr. 14. La primul termen de judecată în fața primei instanțe, C formulează cerere de intervenție accesorie în sprijinul reclamantului A. În motivarea acesteia, C învederează instanței faptul că acelaşi pârât B are în posesie un imobil al său, pe care el urmează să îl revendice într-un viitor litigiu. Totodată, arată că situația juridică, atât a imobilului pe care A îl revendică de la B, cât şi cea a imobilului pe care el urmează să îl revendice de la B, este aceeaşi, şi, prin urmare, cererea de chemare în judecată a lui A împotriva lui B trebuie admisă de către instanță. În acest context, instanța:
a) va admite în principiu cererea de intervenție voluntară accesorie a lui C, având în vedere că acesta justifică un interes, având aceeaşi situație juridică ca reclamantul A;
b) va respinge ca inadmisibilă cererea de intervenție accesorie a terțului C, având în vedere faptul că aceasta are ca scop determinarea unei jurisprudențe pe care terțul doreşte să o invoce într-un viitor litigiu al său;
c) va respinge ca inadmisibilă cererea de intervenție, încheierea putând fi atacată cu recurs în termen

de 5 zile de la comunicare, dacă C este prezent la termenul de judecată a acesteia.

352. Cererea de arătare a titularului dreptului:
a) trebuie formulată la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe, sub sancțiunea decăderii;
b) poate fi formulată și într-un proces în care reclamantul urmărește valorificarea unui drept de creanță;
c) poate fi formulată numai de către pârât.

353. Arătarea titularului dreptului se poate face:
a) numai în cadrul acțiunilor reale, de către pârât;
b) numai în cadrul acțiunilor patrimoniale;
c) în cadrul acțiunilor personale, numai de către pârât.

354. Arătarea titularului dreptului se poate face:
a) numai în acțiunile reale;
b) și într-o cerere având ca obiect ordonanță președințială;
c) în acțiunile personale, dar numai de către pârât.

355. Terțul indicat ca titular al dreptului, introdus în proces:
a) are obligația de a formula cerere reconvențională;
b) va dobândi calitatea de intervenient principal, dacă recunoaște susținerile pârâtului, iar reclamantul nu consimte ca terțul să ia locul pârâtului inițial;
c) va dobândi calitatea de pârât, dacă recunoaște susținerile pârâtului, iar reclamantul consimte ca terțul să ia locul pârâtului inițial.

356. Dacă terțul arătat ca titular al dreptului se înfățișează și:
a) recunoaște susținerile pârâtului, va lua locul acestuia numai dacă reclamantul consimte la această înlocuire;
b) recunoaște susținerile pârâtului, dar reclamantul nu consimte la înlocuire, atunci terțul va dobândi poziția de intervenient accesoriu în favoarea pârâtului;
c) tăgăduiește susținerile pârâtului, va dobândi calitatea de pârât.

357. Arătarea titularului dreptului:
a) constă în obligația pârâtului de a indica persoana în numele căreia deține lucrul sau exercită dreptul litigios;
b) presupune ca acțiunea în raport de care s-a formulat această intervenție să fie o acțiune reală, cum ar fi acțiunea în revendicare, acțiunea confesorie, acțiunea în rezoluțiune;
c) presupune, cu necesitate, existența unui proces civil aflat în faza judecății în primă instanță.

358. Prin cererea de chemare în judecată, A a solicitat instanței anularea contractului de vânzare-cumpărare încheiat cu B pentru eroare de fapt. În motivarea cererii a arătat că între A (în calitate de cumpărător) și B, C (în calitate de vânzători), a intervenit contractul de vânzare-cumpărare având ca obiect vânzarea unui imobil. Deși A a crezut că imobilul are îmbunătățiri, aspect comunicat de către B și C, în realitate acestea lipseau, context în care, dacă ar fi cunoscut acest aspect, A nu ar fi achiziționat imobilul. La primul termen de judecată, instanța, observând că pârât în cauză nu figurează decât B, a pus în discuția părților necesitatea introducerii în cauză și a lui C. Ambele părți au fost de acord cu introducerea acestuia. În acest context:
a) instanța va comunica lui C încheierea prin care s-a dispus introducerea sa în cauză, cererea de chemare în judecată, întâmpinarea, precum și înscrisurile anexate acestora;
b) instanța a procedat în mod greșit întrucât nu trebuia să pună în discuția părților necesitatea introducerii lui C, având în vedere că este un caz în care legea prevede expres că judecata nu se poate derula în absența lui C;
c) C va putea solicita ca actele de procedură efectuate anterior să fie refăcute și față de el.

359. Introducerea forțată în cauză, din oficiu, a altor persoane:
a) nu este posibilă, întrucât încalcă principiul disponibilității instituit de lege;
b) este posibilă numai în procedura contencioasă;
c) se dispune, prin încheiere, până la terminarea cercetării procesului înaintea primei instanțe.

360. Introducerea forțată în cauză, din oficiu, a altor persoane:
a) poate avea loc doar dacă toate părțile inițiale își dau acordul asupra acestui lucru;

b) poate fi făcută numai în fața primei instanțe;
c) prevede posibilitatea terțului de a solicita readministrarea probatoriului şi în prezența sa.

361. Instanța poate dispune introducerea, din oficiu, a unor terți, nefiind necesar acordul părților:
a) în ipoteza în care, în cursul procesului, dreptul litigios este transmis prin acte între vii sau pentru cauză de moarte, cu titlu particular, succesorul cu titlu particular al părții inițiale fiind introdus din oficiu;
b) în ipoteza în care se solicită anularea unui act juridic, iar cumpărătorul, care sesizează instanța, nu introduce în cauză decât pe unul dintre vânzători;
c) în cazul cererii de înființare a unui partid politic.

362. Când necesitatea introducerii în cauză a unui terț este constatată cu ocazia deliberării, instanța:
a) va pronunța hotărârea şi în contradictoriu cu această persoană, urmând ca acesteia să i se comunice ulterior hotărârea;
b) va repune cauza pe rol, dispunând citarea părților în vederea punerii în discuție a necesității introducerii în cauză a terțului;
c) va dispune în camera de consiliu asupra acestui aspect, fără citarea părților.

363. Hotărârea prin care instanța a respins cererea de chemare în judecată ca urmare a faptului că niciuna dintre părți nu a solicitat introducerea în cauză a terțului, iar instanța a apreciat că pricina nu putea fi soluționată fără participarea acestuia:
a) nu este supusă niciunei căi de atac;
b) poate fi atacată cu recurs;
c) este supusă numai apelului.

364. Instanța poate dispune introducerea, din oficiu, a unor terți:
a) atunci când legea o prevede expres, chiar dacă părțile se împotrivesc;
b) exclusiv în fața primei instanțe;
c) printr-o încheiere care poate fi atacată cu apel inclusiv de terțul introdus din oficiu, termenul de declarare a căii de atac curgând de la data comunicării încheierii prin care a fost dispusă această măsură.

365. „Competența" se raportează la:
a) instanța judecătorească sau la un alt organ cu activitate jurisdicțională;
b) doar la instanța judecătorească;
c) la judecător.

366. Normele de procedură propriu-zise sunt acelea care, între altele, reglementează:
a) modul de judecată a cauzelor civile;
b) atribuțiile instanțelor judecătoreşti, potrivit ierarhiei acestora;
c) modul de punere în executare a titlurilor executorii.

367. Normele de procedură privind constituirea instanței de judecată:
a) sunt norme de ordine publică sau privată, după caz;
b) sunt norme de competență, de ordine publică;
c) sunt norme de ordine publică, de organizare judecătorească.

368. Normele de procedură privind compunerea instanței de judecată:
a) sunt norme absolute, de organizare judecătorească;
b) sunt norme de ordine publică sau privată, după caz;
c) sunt norme de competență, imperative, nerespectarea lor atrăgând nulitatea actelor de procedură.

369. La judecătorii, judecata se face:
a) în complet de doi judecători, în materie de adopție;
b) în complet de doi judecători, în cazul soluționării plângerilor împotriva hotărârilor autorităților administrației publice cu activitatea jurisdicțională;
c) în complet de un judecător şi în cazul cererii având ca obiect punerea sub interdicție judecătorească.

370. La tribunale, judecata apelului se face:
a) în complet de 3 judecători, dacă se atacă hotărâri pronunțate de judecătorii în complet de 2 judecători;
b) în complet de 2 judecători;
c) în complet de 2 judecători, asistați de 2 magistrați consultanți, în cazul litigiilor de muncă.

371. Completul de 5 judecători al Înaltei Curți de Casație şi Justiție judecă:
a) recursul împotriva hotărârii prin care s-a luat act de renunțarea la judecată în fața unei secții a Înaltei Curți de Casație şi Justiție;
b) recursul împotriva hotărârii prin care s-a constatat perimarea în fața unei secții a Înaltei Curți de Casație şi Justiție;

c) conflictul de competență ivit între două secții ale Înaltei Curți de Casație și Justiție.

372. La curțile de apel, judecata recursului se face:
a) în complet de doi judecători, dacă se atacă o hotărâre dată în primă instanță de tribunal, fără drept de apel;
b) în complet de trei judecători, dar numai atunci când se atacă o hotărâre pronunțată de tribunal ca instanță de apel;
c) întotdeauna în complet de 3 judecători.

373. Acțiunea în anularea hotărârii arbitrale se judecă:
a) în complet format din 3 judecători, dacă este de competența secției Înaltei Curți de Casație și Justiție;
b) în complet format din 2 judecători;
c) de curtea de apel, în completul prevăzut de lege pentru judecata în primă instanță.

374. Normele de procedură privind competența instanței de judecată:
a) sunt norme de ordine publică sau privată, după caz;
b) sunt norme imperative de organizare judecătorească;
c) sunt norme imperative, de ordine publică.

375. Instanțele judecătorești sunt competente să se pronunțe asupra neconstituționalității:
a) hotărârilor Guvernului;
b) ordonanțelor guvernului, însă numai pe cale incidentală;
c) legilor.

376. La primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe, judecătorul:
a) poate, din oficiu, să verifice și să stabilească dacă instanța sesizată este competentă general, material și teritorial să judece pricina;
b) trebuie să consemneze în cuprinsul încheierii de ședință temeiurile de drept pentru care constată din oficiu competența instanței sesizate;
c) este obligat, din oficiu, să verifice și să stabilească dacă instanța sesizată este competentă general, material și teritorial să judece pricina.

377. Încheierea prin care judecătorul constată din oficiu competența instanței sesizate:
a) are caracter interlocutoriu, întrucât instanța rezolvă întotdeauna prin ea excepția de necompetență;
b) are caracter preparatoriu, obligația legală a judecătorului de a consemna în cuprinsul încheierii de ședință temeiurile de drept pentru care constată din oficiu competența instanței sesizate având un caracter pur formal, neîmpiedicând instanța de a soluționa ulterior, în condițiile legii, excepția de necompetență;
c) are caracter interlocutoriu.

378. La primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe:
a) pârâtul poate invoca excepția prescripției dreptului material la acțiune al reclamantului, chiar dacă a formulat întâmpinare;
b) instanța are obligația de a verifica dacă este competentă să soluționeze pricina din punct de vedere funcțional (al competenței specializate);
c) instanța are obligația de a estima durata procesului și de a consemna acest aspect printr-o încheiere cu caracter interlocutoriu, indiferent de obiectul cererii.

379. Competența materială (*ratione materiae*):
a) presupune întotdeauna o delimitare între instanțe de grad egal sau diferit;
b) de principiu, presupune o delimitare numai între instanțe de grad diferit;
c) este reglementată de norme de la care părțile pot conveni să deroge numai cu autorizarea expresă a instanței.

380. Competența materială:
a) de principiu, presupune o delimitare între instanțe de grad diferit;
b) are, în unele cazuri, caracter relativ;
c) este reglementată de norme de ordine privată.

381. Competența materială:
a) de principiu, presupune o delimitare între instanțe de grad diferit;
b) este reglementată de norme de ordine publică;
c) este reglementată de norme de la care părțile pot deroga, doar în cazurile prevăzute de lege, cu autorizația instanței.

382. Procesele şi cererile în materie civilă având ca obiect obligaţiile de a nu face neevaluabile în bani sunt de competenţa în primă instanţă a:
a) judecătoriei, în toate cazurile;
b) judecătoriei, dacă legea nu prevede altfel;
c) tribunalului.

383. În cazul în care, după sesizarea instanţei, reclamantul îşi modifică valoarea obiectului cererii şi, ca urmare, respectiva instanţă nu ar mai fi competentă, potrivit legii, aceasta:
a) îşi declină competenţa în favoarea instanţei superioare;
b) îşi păstrează competenţa;
c) îşi păstrează competenţa numai dacă, după sesizare, pârâtul şi-a executat parţial obligaţia.

384. Valoarea obiectului cererii:
a) se stabileşte de către reclamant;
b) se determină având în vedere accesoriile pretenţiei principale, precum dobânzile şi penalităţile, potrivit principiului *accesorium sequitur principale*;
c) nu poate fi contestată de către partea adversă.

385. Reclamantul A formulează cerere de chemare în judecată împotriva pârâtului B, solicitând instanţei obligarea acestuia la restituirea împrumutului în cuantum de 250.000 lei. În motivarea acesteia A a arătat că la data de 01.06.2014 i-a acordat pârâtului, printr-un înscris sub semnătură privată, suma de 250.000 lei, sumă care urma a fi restituită la data de 01.02.2015. Pârâtul nu şi-a îndeplinit obligaţia de restituire, astfel încât A a sesizat tribunalul în vederea obţinerii unei hotărâri prin care instanţa să-l oblige pe B la restituirea împrumutului. La primul termen de judecată reclamantul îşi restrânge pretenţia la suma de 180.000 lei, având în vedere că, după comunicarea cererii de chemare în judecată, pârâtul a restituit o parte din suma împrumutată. În acest context, pârâtul invocă excepţia de necompetenţă materială, solicitând instanţei declinarea competenţei în favoarea judecătoriei, instanţă competentă după noua valoare stabilită de către reclamant. Instanţa:
a) va admite excepţia de necompetenţă materială şi îşi va declina competenţa în favoarea judecătoriei, având în vedere că restrângerea pretenţiilor a intervenit la primul termen de judecată;
b) va respinge excepţia de necompetenţă ca tardiv formulată având în vedere că aceasta trebuia formulată de către pârât prin întâmpinare;
c) va respinge excepţia de necompetenţă materială având în vedere că, la data sesizării instanţei, tribunalul era instanţa competentă, în raport de valoarea obiectului cererii, iar o eventuală micşorare a pretenţiilor după acest moment nu este de natură a determina declinarea competenţei în favoarea judecătoriei.

386. Valoarea obiectului cererii de chemare în judecată se va stabili după următoarele reguli:
a) în cererile care au ca obiect un drept la prestaţii succesive, întotdeauna valoarea se va calcula după valoarea prestaţiei anuale datorate;
b) în cererea având ca obiect un drept real asupra unui imobil, valoarea se va determina întotdeauna după valoarea impozabilă;
c) în cererile în materie de moştenire, valoarea se va stabili fără scăderea sarcinilor sau datoriilor moştenirii.

387. În materie de moştenire:
a) competenţa după valoare se determină fără scăderea sarcinilor sau datoriilor moştenirii;
b) cererea de sistare a indiviziunii succesorale este de competenţa tribunalului;
c) cererea pentru reducţiunea liberalităţilor excesive este întotdeauna de competenţa judecătoriei.

388. Pentru stabilirea valorii obiectului cererii, în vederea determinării instanţei competente:
a) nu se vor avea în vedere accesoriile pretenţiei principale, precum dobânzile, penalităţile, fructele, cheltuielile;
b) nu se vor avea în vedere prestaţiile periodice ajunse la scadenţă în cursul judecăţii;
c) nu se vor avea în vedere accesoriile pretenţiei principale, precum dobânzile, penalităţile, fructele, cheltuielile, însă se vor avea în vedere prestaţiile periodice ajunse la scadenţă în cursul judecăţii.

389. În cazul în care se contestă valoarea obiectului cererii deduse judecăţii:
a) pentru determinarea valorii, instanţa va dispune efectuarea unei expertize evaluatorii;
b) valoarea se stabileşte exclusiv pe baza susţinerilor reclamantului, el având obligaţia de a evalua obiectul dedus judecăţii;

c) valoarea se stabileşte după înscrisurile prezentate şi explicaţiile date de părţi.

390. În vederea stabilirii competenţei materiale a instanţei, valoarea obiectului cererii se stabileşte:
a) luându-se în calcul atât valoarea capătului principal de cerere, cât şi a celor accesorii;
b) de regulă, prin raportare la valoarea capătului principal de cerere;
c) prin raportare la valoarea capătului principal, însă, atunci când se solicită şi dobânzi sau penalităţi, şi acestea vor fi luate în calcul în vederea stabilirii competenţei.

391. În materia determinării competenţei:
a) aceasta se determină după valoarea obiectului cererii, arătată în capătul principal de cerere;
b) se va avea în vedere valoarea cumulată a obiectelor capetelor principale şi accesorii din cererea principală;
c) în ipoteza sesizării instanţei cu mai multe capete principale de cerere, întemeiate pe fapte diferite, competenţa se stabileşte în raport cu valoarea fiecărei pretenţii în parte.

392. Dacă, ulterior învestirii, intervin modificări în ceea ce priveşte cuantumul valorii obiectului:
a) instanţa sesizată îşi va declina competenţa în favoarea instanţei superioare;
b) instanţa sesizată va fi în continuare competentă să judece cauza;
c) instanţa sesizată îşi va declina întotdeauna competenţa.

393. În cazul conexităţii şi atunci când mai mulţi reclamanţi cheamă în judecată acelaşi pârât, dar în baza unor raporturi juridice distincte, competenţa după valoare se stabileşte:
a) prin luarea în considerare a individualităţii fiecărei cereri;
b) prin cumularea pretenţiilor, dar numai dacă procesele se află în aceeaşi fază;
c) prin cumularea tuturor pretenţiilor.

394. Judecătoriile judecă:
a) plângerile împotriva hotărârilor autorităţilor administraţiei publice cu activitate jurisdicţională, în cazurile prevăzute de lege;
b) în primă instanţă, procesele de împărţeală judiciară, indiferent de valoarea obiectului pricinii;
c) în primă instanţă, litigiile dintre profesionişti, doar dacă obiectul acestora nu este evaluabil în bani.

395. Sunt de competenţa exclusivă a judecătoriei, în primă instanţă:
a) litigiile în materie civilă al căror obiect are o valoare de până la 200.000 de lei inclusiv;
b) cererile posesorii, formulate de terţii vătămaţi în drepturile lor prin aplicarea legilor în materia fondului funciar, indiferent de valoarea obiectului pricinii;
c) litigiile dintre profesionişti privind creanţe având ca obiect plata unei sume de peste 200.000 lei.

396. Sunt de competenţa judecătoriei în primă instanţă:
a) cererea prin care se declanşează procedura ordonanţei de plată în materie civilă, precum şi cererea în anularea ordonanţei ce conţine ordonanţa de plată, indiferent dacă pentru litigiul de fond în procedura de drept comun competenţa de primă instanţă ar aparţine sau nu judecătoriei;
b) plângerile împotriva încheierii prin care s-a respins cererea de îndeplinire a unui act notarial;
c) cererile prin care se solicită îndreptarea greşelilor materiale strecurate în hotărâri sau încheieri, lămurirea ori completarea hotărârilor, indiferent dacă aceste greşeli materiale s-au produs în hotărârea pronunţată în primă instanţă sau în instanţa de apel.

397. Judecătoria judecă în primă instanţă:
a) cererile de valoare redusă;
b) ordonanţele preşedinţiale, chiar dacă litigiul pe fond în primă instanţă este de competenţa tribunalului;
c) cererile de împărţeală judiciară, indiferent de valoare.

398. Judecătoria judecă:
a) în primă instanţă, procesele şi cererile în materie civilă, având ca obiect plata unei sume de bani de până la 200.000 lei inclusiv;
b) în primă şi ultimă instanţă, procesele şi cererile în materie civilă, având ca obiect plata unei sume de bani de până la 500.000 lei inclusiv;
c) în primă şi ultimă instanţă, procesele şi cererile privind creanţe având ca obiect plata unei sume de bani de până la 2.000 lei inclusiv.

399. Judecătoria:
a) judecă în primă instanță cererea având ca obiect grănițuirea, indiferent dacă aceasta este formulată pe cale principală sau accesorie;
b) judecă în primă instanță plângerile împotriva hotărârilor autorităților administrației publice cu activitate jurisdicțională şi ale altor organe cu astfel de activitate, în cazurile prevăzute de lege;
c) judecă în primă instanță cererea de asigurare a dovezilor pe cale principală.

400. Judecătoria judecă:
a) căile de atac împotriva hotărârilor autorităților administrației publice cu activitate jurisdicțională, în cazurile prevăzute de lege;
b) cererile având ca obiect contestarea de paternitate;
c) cererea având ca obiect anularea autorizației de construire emisă de către primărie.

401. Sunt de competența judecătoriei pentru judecata în primă instanță:
a) cererile în materia drepturilor de proprietate intelectuală;
b) cererile de declarare judecătorească a morții unei persoane;
c) cererile de asigurare a probelor pe cale principală.

402. Judecătoria judecă în primă instanță:
a) cererile referitoare la înregistrările în registrele de stare civilă;
b) cererile cu valoare redusă;
c) cererile evaluabile în bani în valoare de până la 500.000 lei inclusiv.

403. Judecătoria judecă în primă instanță:
a) cererile privind instituirea măsurii sechestrului asigurător atunci când competența de soluționare a litigiului pe fond aparține judecătoriei;
b) cererile de evacuare;
c) cererile de împărțeală judiciară, doar dacă valoarea masei partajabile este de până la 200.000 lei.

404. Judecătoria judecă în primă instanță:
a) cererile în revendicare imobiliară, indiferent de valoare;
b) cererile de partaj judiciar, indiferent de valoare;
c) cererile privind obligațiile de a face evaluabile în bani, indiferent de valoare.

405. Cererile de împărțeală judiciară:
a) se soluționează în primă instanță de judecătorie, dacă valoarea obiectului cererii nu depăşeşte 200.000 lei inclusiv;
b) pot fi atacate cu apel la curtea de apel;
c) se soluționează în primă instanță de către judecătorie.

406. Cad exclusiv în competența judecătoriei:
a) cererile de înscriere în cartea funciară a drepturilor reale imobiliare dobândite în temeiul uzucapiunii;
b) cererile în revendicare, indiferent de valoarea obiectului lor;
c) cererile de îndreptare a greşelilor materiale strecurate în propriile hotărâri.

407. Judecătoria judecă în primă instanță:
a) cererile privind obligațiile de a nu face neevaluabile în bani, indiferent de izvorul lor contractual sau extracontractual, cu excepția celor date de lege în competența altor instanțe;
b) cererile privind obligațiile de a face, doar dacă izvorul lor este contractual;
c) cererile referitoare la înregistrările de stare civilă.

408. Se soluționează în primă instanță de către judecătorie:
a) ca regulă, toate cererile referitoare la obligații de a face sau de a nu face care nu sunt evaluabile în bani, indiferent de izvorul lor contractual sau extracontractual;
b) cererile privind obligațiile de a face sau de a nu face cu caracter patrimonial, indiferent de valoare;
c) cererile privind obligațiile de a face sau de a nu face cu caracter patrimonial doar dacă obiectul lor are o valoare de cel mult 200.000 lei.

409. Tribunalul judecă în primă instanță:
a) procesele şi cererile rezultate din raporturile dintre profesionişti al căror obiect este mai mare de 200.000 lei;
b) procesele şi cererile în materie civilă al căror obiect are o valoare de peste 200.000 lei, cu excepția cererilor de împărțeală judiciară sau de fond funciar ori a altor categorii de cereri prevăzute expres de lege;
c) cererile pentru încuviințarea, nulitatea sau desfacerea adopției sau a căsătoriei.

410. Tribunalele judecă în primă instanță:
a) cererile privitoare la grănițuire;
b) cererile evaluabile în bani de peste 200.000 lei;
c) cererile de partaj judiciar, dacă valoarea totală a bunurilor partajate depășește 200.000 lei.

411. Tribunalul judecă în primă instanță:
a) cererile în materie civilă al căror obiect are o valoare de peste 200.000 lei;
b) toate cererile formulate în materia conflictelor de muncă;
c) procesele și cererile în raporturile dintre profesioniști al căror obiect are o valoare de până la 100.000 lei inclusiv, cu excepția celor neevaluabile în bani.

412. Tribunalul judecă:
a) în primă instanță, toate cererile care nu sunt date prin lege în competența altor instanțe;
b) ca instanță de apel, apelurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii în primă instanță;
c) ca instanță de recurs, toate cererile în materie de expropriere.

413. Tribunalele judecă în primă instanță:
a) cererile dintre profesioniști evaluabile în bani, cu valoarea de peste 200.000 lei;
b) acțiunea confesorie întemeiată pe dreptul de servitute;
c) căile de atac împotriva hotărârilor autorităților administrației publice cu activitate jurisdicțională.

414. Tribunalul judecă în primă instanță:
a) cererile de strămutare pentru bănuială legitimă;
b) cererile în materia drepturilor de proprietate intelectuală;
c) cererile privind obligațiile de a face sau de a nu face neevaluabile în bani, cu excepția celor date de lege în competența altor instanțe.

415. În recurs, tribunalul:
a) este instanță de drept comun;
b) judecă recursurile declarate împotriva oricăror hotărâri pronunțate de judecătorii, dacă sunt susceptibile de această cale de atac;
c) nu are competență de a soluționa această cale de atac.

416. Ca instanță de recurs, tribunalul judecă:
a) recursul împotriva hotărârii prin care se constată renunțarea la judecată pronunțată de către judecătorie;
b) recursul împotriva hotărârii date de președintele judecătoriei în cadrul procedurii necontencioase;
c) recursurile împotriva oricăror hotărâri date de judecătorie.

417. Curțile de apel:
a) judecă cererile pentru recunoașterea hotărârilor date în țări străine;
b) judecă doar în apel și recurs;
c) judecă cererile în materie de contencios administrativ și fiscal date în competența lor, potrivit legii.

418. Înalta Curte de Casație și Justiție soluționează:
a) apelurile declarate împotriva hotărârilor curților de apel, precum și a altor hotărâri, în cazurile prevăzute de lege;
b) recursurile în interesul legii;
c) cererile în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor probleme de drept.

419. Curțile de apel sunt competente să soluționeze:
a) contestațiile în anulare și revizuirile introduse împotriva hotărârilor date de tribunal;
b) conflictele de competență între o judecătorie și un tribunal din raza lor teritorială;
c) cererea de recuzare, dacă la tribunal nu se poate constitui completul.

420. Regula potrivit căreia cererea de chemare în judecată se introduce la instanța domiciliului pârâtului își găsește aplicarea:
a) în orice situație, indiferent de obiectul cererii de chemare în judecată;
b) doar în materia cererilor având ca obiect bunurile mobile;
c) ori de câte ori nu există o dispoziție legală care să stabilească o altă instanță competentă din punct de vedere teritorial.

421. Este de competența exclusivă a instanței locului situării imobilului:
a) cererea privind rezoluțiunea unui antecontract de vânzare-cumpărare a unui imobil și restituirea contravalorii achitate;

b) acțiunea de partaj a bunurilor comune, printre care se află și un imobil, formulată după desfacerea căsătoriei;
c) cererea uzufructuarului care solicită obligarea nudului proprietar la efectuarea reparațiilor necesare la imobil.

422. Atunci când moștenitorii celui decedat revendică de la un terț bunuri mobile pe care ei le-au dobândit prin moștenire:
a) competentă teritorial este instanța celui din urmă domiciliu al defunctului, fiind vorba despre un caz de competență teritorială exclusivă;
b) instanța competentă teritorial se determină potrivit dreptului comun, fiind fără relevanță ultimul domiciliu al defunctului;
c) excepția de necompetență teritorială exclusivă poate fi invocată de părți ori de către judecător la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe, având în vedere că instanța competentă este cea de la ultimul domiciliu al defunctului.

423. Acțiunea confesorie imobiliară se introduce la instanța:
a) locului situării bunului imobil;
b) domiciliului pârâtului, dacă părțile nu au convenit altfel;
c) domiciliului pârâtului sau la instanța locului situării bunului imobil.

424. Potrivit regulii de drept comun în materia competenței teritoriale:
a) cererea se face la instanța domiciliului reclamantului;
b) cererea se face la instanța domiciliului pârâtului;
c) cererea se face fie la instanța domiciliului pârâtului, fie la instanța domiciliului reclamantului.

425. În materie de asigurare, este competentă teritorial să judece cererea privitoare la despăgubiri:
a) și instanța în circumscripția căreia se află domiciliul asiguratului;
b) și instanța în circumscripția căreia se află locul unde s-a produs evenimentul asigurat;
c) și instanța în circumscripția căreia se află domiciliul asigurătorului.

426. Nu sunt de competența exclusivă a instanței celui din urmă domiciliu al defunctului:
a) cererile privitoare la validitatea sau executarea dispozițiilor testamentare;
b) cererile prin care moștenitorii valorifică drepturi culese din succesiune împotriva terților – debitori ai lui *de cuius*;
c) cererile legatarilor sau ale creditorilor defunctului împotriva vreunuia dintre moștenitori sau împotriva executorului testamentar.

427. Când în masa succesorală se găsesc și bunuri imobile situate în circumscripția altor instanțe decât cea de la ultimul domiciliu al defunctului, competența teritorială aparține:
a) instanței în circumscripția căreia se află imobilele;
b) fie instanței celui din urmă domiciliu al defunctului, fie instanței în circumscripția căreia se află imobilele;
c) instanței celui din urmă domiciliu al defunctului.

428. Nu este vorba despre competența teritorială exclusivă a instanței de la ultimul domiciliu al defunctului în cazul:
a) partajului succesoral, dacă printre bunurile succesorale se află un imobil situat în raza teritorială a altei instanțe;
b) cererii prin care moștenitorul solicită obligarea pârâtului (care nu are calitatea de moștenitor) să restituie suma de bani pe care acesta o împrumutase de la *de cuius*;
c) petiției de ereditate.

429. Este de competența teritorială exclusivă a instanței ultimului domiciliu al defunctului:
a) cererea pentru constatarea validității unui testament;
b) cererea moștenitorilor împotriva terților – debitori ai lui *de cuius*;
c) cererea privind reducțiunea liberalităților excesive.

430. Sunt de competența exclusivă a instanței celui din urmă domiciliu al defunctului:
a) cererile pentru predarea unui legat cu titlu particular;
b) cererile în anularea certificatului de moștenitor;
c) cererile moștenitorilor prin care cheamă în judecată pe un debitor al succesiunii.

431. Dacă acțiunea în restituirea sumei împrumutate se introduce la instanța de la domiciliul reclamantului:
a) instanța poate declina, şi din oficiu, competența de soluționare a cauzei în favoarea instanței de la domiciliul pârâtului;
b) instanța va declina competența de soluționare în favoarea instanței de la domiciliul pârâtului, în urma admiterii excepției invocate de avocatul acestuia, după depunerea raportului de expertiză contabilă;
c) instanța nu îşi va declina competența, chiar dacă pârâtul invocă excepția de necompetență teritorială, în cazul în care locul prevăzut în contract pentru executarea obligației de restituire se află în raza teritorială a instanței de la domiciliul reclamantului.

432. Cererea privitoare la un imobil care se află în circumscripțiile mai multor instanțe:
a) se va introduce întotdeauna la instanța domiciliului sau reşedinței pârâtului;
b) se va introduce întotdeauna la oricare dintre instanțele unde se află imobilul;
c) se va introduce la instanța de la domiciliul sau reşedința pârâtului, dacă aceasta se află într-una dintre aceste circumscripții.

433. Cererile formulate de un profesionist împotriva unui consumator pot fi introduse:
a) la instanța domiciliului consumatorului, cu excepția situației în care părțile convin, după naşterea dreptului la despăgubire, ca soluționarea cauzei să se facă de o altă instanță;
b) numai la instanța domiciliului consumatorului;
c) la instanța sediului profesionistului.

434. Cererea de evacuare:
a) este de competența judecătoriei, doar dacă este întemeiată pe dispozițiile dreptului comun, nu şi în cazul în care este formulată în condițiile procedurii speciale privind evacuarea din imobilele folosite fără drept;
b) este de competența judecătoriei, indiferent de calitatea părților, profesionişti sau neprofesionişti;
c) este o acțiune personală imobiliară.

435. Cererile privitoare la validitatea sau executarea dispozițiilor testamentare, până la ieşirea din indiviziune, care privesc mai multe moşteniri deschise succesiv sunt de competența:
a) exclusivă a instanței ultimului domiciliu al ultimului dintre defuncți;
b) exclusivă a instanței ultimului domiciliu al oricăruia dintre defuncți;
c) exclusivă a instanței domiciliului oricăruia dintre moştenitori.

436. Dacă obiectul cererii de chemare în judecată îl constituie constatarea nulității absolute a unui contract:
a) competența materială a instanței va fi stabilită prin raportare la valoarea obiectului contractului, chiar dacă nu se solicită repunerea părților în situația anterioară încheierii contractului;
b) competența materială a instanței se stabileşte în funcție de valoarea obiectului contractului, numai dacă se solicită repunerea părților în situația anterioară încheierii contractului;
c) fiind un caz de competență teritorială alternativă, reclamantul poate alege între instanța de la domiciliul pârâtului şi cea a locului prevăzut în contract pentru executarea, fie chiar în parte, a obligației contractuale.

437. Cererea având ca obiect grănițuire se judecă în primă instanță:
a) de regulă, de judecătorie;
b) de tribunal;
c) de instanța sesizată cu cererea având ca obiect revendicare, dacă cererea în grănițuire este accesorie acesteia, indiferent de valoarea bunului revendicat.

438. Cererea reclamantului persoană juridică, care solicită instanței obligarea pârâtului persoană fizică la plata unei sume de bani, este de competența:
a) instanței de la locul unde societatea îşi are sediul principal;
b) instanței de la domiciliul pârâtului;
c) instanței de la locul unde societatea îşi are sediul principal sau instanței de la domiciliul pârâtului, având în vedere că, în această situație, competența este alternativă.

439. Înalta Curte de Casație şi Justiție soluționează:
a) cererile de strămutare pentru bănuială legitimă a cauzelor aflate pe rolul curților de apel;

b) în primă instanță, cererile din materia contenciosului administrativ formulate împotriva unui ordin al unui ministru;
c) cererile având ca obiect pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor probleme de drept.

440. Cererile privitoare la imobile:
a) se introduc numai la instanța în a cărei circumscripție este situat imobilul;
b) sunt reglementate de o competență teritorială alternativă, putând fi introduse atât la domiciliul pârâtului, cât şi la instanța în a cărei circumscripție este situat imobilul;
c) cuprind în domeniul lor de aplicare şi cererile posesorii referitoare la un anumit imobil.

441. Cererile privitoare la drepturile de creanță în legătură cu un imobil:
a) sunt strict de competența instanței în a cărei circumscripție este situat imobilul;
b) pot fi formulate şi la instanța domiciliului sau sediului pârâtului;
c) cuprind şi cererile confesorii şi negatorii privitoare la acel imobil.

442. Valoarea obiectului cererii la data introducerii cererii de chemare în judecată:
a) determină competența materială şi teritorială a instanței;
b) determină competența materială a instanței;
c) determină admisibilitatea căii de atac a recursului.

443. Acțiunea negatorie imobiliară se introduce la instanța:
a) domiciliului pârâtului;
b) domiciliului pârâtului sau a locului situării imobilului;
c) locului situării bunului imobil.

444. În pricinile referitoare la persoane, competența teritorială:
a) este exclusivă;
b) are caracter de ordine privată;
c) aparține, ca regulă generală, instanței de la domiciliul reclamantului.

445. Sunt de competența exclusivă a instanței de la locul situării imobilului:
a) cererea în revendicarea imobilului, cererea confesorie, cererea privind rezoluțiunea unui antecontract privitor la un bun imobil;
b) cererea de împărțeală judiciară a imobilului, cererea negatorie;
c) cererea de obligare a pârâților la eliberarea spațiului comun dintr-un imobil, cererea în revendicarea imobilului, cererea posesorie referitoare la imobil.

446. Competența teritorială:
a) este, de regulă, de ordine publică;
b) este, prin excepție, de ordine privată, dacă cererile sunt privitoare la drepturile reale mobiliare sau imobiliare;
c) este alternativă, atunci când reclamantul are de ales între două sau mai multe instanțe competente.

447. În materie de asigurări:
a) alegerea de competență prin convenție este lovită de nulitate absolută, indiferent dacă a fost făcută înainte sau ulterior naşterii dreptului la despăgubire;
b) cu excepția asigurărilor maritime, fluviale şi aeriene, alegerea de competență prin convenție este considerată nescrisă dacă a fost făcută înainte de naşterea dreptului la despăgubire;
c) competența este reglementată de norme de ordine privată.

448. În ceea ce priveşte competența teritorială alternativă:
a) în cazul în care există o pluralitate de pârâți, cererea de chemare în judecată poate fi introdusă la instanța competentă pentru oricare dintre aceştia;
b) aceasta se aplică atât în cazul cererilor personale, precum şi al cererilor reale;
c) ca regulă, reclamantul are alegerea între mai multe instanțe competente.

449. Cererea privind rezoluțiunea sau rezilierea unui contract este de competența instanței:
a) de la domiciliul reclamantului;
b) de la domiciliul pârâtului, în toate cazurile;
c) şi a locului prevăzut în contract pentru executarea, fie chiar în parte, a obligației.

450. Cererile privitoare la filiație:
a) sunt strict de competența instanței de la domiciliul pârâtului;
b) pot fi legal introduse şi la instanța de la domiciliul reclamantului;

c) sunt reglementate de norme de competență teritorială exclusivă.

451. În ipoteza în care reclamantul al cărui domiciliu este în Bucureşti, Sector 1, introduce o cerere de chemare în judecată având ca obiect obligarea pârâtului la plata sumei de 80.000 lei împotriva unui profesionist al cărui sediu principal se află în Ploieşti, iar sucursala acestuia este în Giurgiu, acesta din urmă fiind şi locul stabilit de părți pentru executarea obligației de plată, competența va aparține:
a) din punct de vedere material, tribunalului, având în vedere că cererea este introdusă împotriva unui profesionist;
b) din punct de vedere teritorial, Judecătoriei Ploieşti sau Judecătoriei Giurgiu;
c) din punct de vedere teritorial, doar Judecătoriei Giurgiu.

452. Cererile privitoare la obligațiile izvorâte dintr-o faptă ilicită:
a) pot fi adresate numai instanței în a cărei circumscripție s-a săvârşit fapta ilicită;
b) pot fi adresate şi instanței în raza căreia s-a produs prejudiciul;
c) se pot introduce şi la instanța de la domiciliul pârâtului.

453. Cererea având ca obiect obligarea locatorului la efectuarea reparațiilor necesare care sunt în sarcina acestuia:
a) se poate introduce la instanța în a cărei circumscripție domiciliază pârâtul sau la instanța locului situării imobilului;
b) se introduce doar la instanța în a cărei circumscripție domiciliază pârâtul;
c) se introduce doar la instanța locului situării imobilului.

454. Cererile în materie de asigurări:
a) se introduc doar la instanța locului unde s-a produs riscul asigurat;
b) pot fi introduse doar la instanța stabilită de părți printr-o convenție anterioară producerii accidentului;
c) se poate introduce şi la locul unde se află bunurile asigurate.

455. Convenția părților de alegere a instanței competente să soluționeze un eventual litigiu ce ar apărea între ele:
a) se încheie în formă scrisă;
b) dacă vizează un eventual litigiu în materia protecției consumatorilor poate fi încheiată în mod valabil doar după naşterea dreptului la despăgubire;
c) se încheie în mod valabil chiar dacă, potrivit legii, competența este de ordine publică.

456. În cazurile de competență alternativă:
a) reclamantul are alegerea între mai multe instanțe deopotrivă competente;
b) reclamantul poate reveni asupra alegerii, dat fiind faptul că el a introdus cererea;
c) instanța nu se poate dezînvesti din oficiu, declinând competența de soluționare a cauzei.

457. Verificarea competenței urmată de consemnarea în cuprinsul încheierii de şedință a temeiurilor de drept pentru care se constată din oficiu competența instanței sesizate:
a) nu permite formularea ulterioară a excepției de necompetență;
b) permite formularea ulterioară a excepției de necompetență, dar numai de către părți, iar nu şi de instanță, care s-a pronunțat;
c) nu împiedică formularea excepțiilor de necompetență, asupra cărora judecătorul se va pronunța, în condițiile legii.

458. Există conflict de competență în următoarele situații:
a) două sau mai multe instanțe, sesizate cu aceeaşi pricină se declară, deopotrivă, competente să o soluționeze;
b) două sau mai multe instanțe s-au declarat necompetente de a judeca aceeaşi pricină, fără a intra, însă, în conflict;
c) două sau mai multe instanțe s-au declarat necompetente de a judeca aceeaşi pricină, declinându-şi reciproc competența.

459. Conflictul de competență se soluționează:
a) de către instanța superioară şi comună instanțelor aflate în conflict;

b) de către instanța superioară ultimei instanțe sesizate cu judecarea cauzei;
c) de Completul de 5 judecători ai Înaltei Curți de Casație și Justiție atunci când conflictul este între două secții ale acestei instanțe.

460. Conflictul de competență se soluționează:
a) de instanța imediat superioară și comună instanțelor aflate în conflict;
b) întotdeauna de Înalta Curte de Casație și Justiție;
c) de oricare dintre instanțele superioare aflate în conflict.

461. În ceea ce privește soluționarea conflictului de competență:
a) ivit între o instanță judecătorească și un alt organ cu activitate jurisdicțională, se rezolvă de instanța judecătorească ierarhic superioară instanței în conflict;
b) instanța competentă va hotărî în ședință publică, fără citarea părților;
c) regulatorul de competență poate fi atacat cu recurs în termen de 5 zile de la pronunțare.

462. Conflictul de competență dintre o judecătorie și un alt organ cu activitate jurisdicțională dintr-un alt județ se rezolvă de către:
a) instanța care este competentă să soluționeze plângerile împotriva actelor emise de organul respectiv;
b) Înalta Curte de Casație și Justiție sau, în cazul în care județele se află în raza aceleiași curți de apel, aceasta din urmă;
c) tribunalul în raza căruia se află judecătoria.

463. Într-un proces în care reclamantul a solicitat obligarea pârâtului la a-i plăti prețul bunului vândut:
a) necompetența teritorială a primei instanțe poate fi invocată în apel numai dacă, în prealabil, fusese invocată în termen înaintea primei instanțe, iar aceasta o respinsese;
b) excepția necompetenței teritoriale a primei instanțe poate fi invocată pentru întâia oară în apel;
c) încălcarea normelor de competență teritorială poate fi invocată pe calea contestației în anulare speciale, respectându-se, însă, condițiile de admisibilitate impuse de art. 503 alin. (2) pct. 1 C. proc. civ.

464. Dacă unul dintre capetele principale de cerere, independent de celelalte și având o cauză diferită, este de competența unei alte instanțe decât cea sesizată:
a) instanța sesizată rămâne competentă, având în vedere că cererile accesorii, incidentale și adiționale sunt în competența instanței sesizate cu cererea principală;
b) instanța va dispune disjungerea;
c) instanța își va declina competența în favoarea instanței competente pentru acel capăt de cerere.

465. Când reclamantul a sesizat instanța cu mai multe capete principale de cerere:
a) întemeiate pe fapte sau cauze diferite, competența se stabilește în raport cu valoarea pretențiilor cumulate;
b) întemeiate pe fapte sau cauze diferite, iar unul dintre capetele de cerere este de competența altei instanțe, instanța sesizată va dispune disjungerea și își va declina în mod corespunzător competența;
c) întemeiate pe un titlu comun, iar unul dintre capetele de cerere este de competența altei instanțe, competența se stabilește în funcție de acea pretenție care atrage competența unei instanțe de grad mai înalt.

466. În ceea ce privește soluționarea excepției de necompetență materială:
a) dacă instanța se declară competentă, va trece la judecarea pricinii;
b) încheierea prin care instanța s-a declarat competentă nu poate fi atacată;
c) dacă instanța se declară necompetentă, hotărârea este supusă recursului în termen de 5 zile de la pronunțare.

467. În ceea ce privește excepția de necompetență:
a) dacă aceasta vizează necompetența materială sau teritorială exclusivă, excepția trebuie invocată de părți ori de judecător la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate, în fața primei instanțe;
b) dacă aceasta vizează necompetența de ordine privată, excepția poate fi invocată de oricare dintre părți cel mai târziu la primul termen de judecată la care pârâtul este legal citat în fața primei instanțe;
c) dacă aceasta vizează necompetența materială sau teritorială exclusivă, excepția poate fi invocată în orice stare a pricinii.

468. Necompetența materială:
a) poate fi invocată de oricare dintre părți, de către judecător ori procuror, inclusiv pentru prima dată în fața instanței de apel, chiar dacă vizează necompetența instanței care a soluționat cauza în primă instanță;
b) poate fi invocată doar în fața primei instanțe, până la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate;
c) poate fi invocată în tot cursul procesului, fiind de ordine publică.

469. Necompetența teritorială este de ordine publică:
a) în cazul cererilor privitoare la bunuri;
b) în materia cererilor referitoare la drepturile reale imobiliare;
c) în cererile privitoare la stabilirea filiației.

470. Necompetența teritorială exclusivă, în cazul nesesizării instanței de locul situării imobilului într-o acțiune în revendicare imobiliară, poate fi invocată:
a) de părți, de procuror sau de către judecător până la începerea dezbaterilor asupra fondului, în fața primei instanțe;
b) doar de către pârât prin întâmpinare sau, când întâmpinarea nu este obligatorie, cel mai târziu la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe;
c) de părți ori de către judecător până la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe.

471. Necompetența este de ordine publică:
a) în cazul încălcării competenței materiale sau teritoriale;
b) în cazul încălcării competenței generale, când procesul nu este de competența instanțelor judecătorești;
c) în cazul încălcării competenței materiale după valoarea obiectului cererii, când procesul este de competența unei instanțe de același grad.

472. Necompetența este de ordine publică:
a) în cazul încălcării competenței generale, când procesul nu este de competența instanțelor judecătorești;
b) în cazul încălcării competenței teritoriale, când procesul este de competența unei instanțe de alt grad;
c) în cazul încălcării competenței materiale exclusive, când procesul este de competența unei alte instanțe de același grad și părțile nu o pot înlătura.

473. Necompetența materială și teritorială de ordine publică poate fi invocată:
a) de părți ori de către judecător la primul termen de judecată la care părțile au fost legal citate în fața primei instanțe;
b) doar de către pârât prin întâmpinare sau, când întâmpinarea nu este obligatorie, cel mai târziu la primul termen de judecată la care părțile au fost legal citate în fața primei instanțe;
c) de părți, de procuror sau de către judecător până la începerea dezbaterilor asupra fondului, în fața primei instanțe.

474. Excepția de necompetență absolută:
a) nu poate fi invocată de procuror;
b) intervine în cazul încălcării competenței generale, a competenței materiale și a competenței teritoriale exclusive;
c) intervine numai în cazul încălcării competenței generale.

475. Dacă instanța ar constata că este necompetentă relativ:
a) ca regulă, nu va putea să-și decline competența din oficiu;
b) procurorul poate invoca oricând necompetența;
c) în cazul procedurii necontencioase, va putea să își decline din oficiu competența.

476. Necompetența relativă:
a) poate fi invocată numai prin întâmpinare sau când aceasta nu este obligatorie, la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe;
b) poate fi invocată cel mai târziu la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe, chiar dacă prin întâmpinare pârâtul nu a invocat excepția necompetenței teritoriale relative;
c) dacă nu este invocată în termen, are drept consecință decăderea pârâtului din dreptul de a mai invoca necompetența.

477. Necompetența de ordine privată:
a) intervine atunci când procesul este de competența unei alte instanțe de același grad, fiind relativă;
b) poate fi întotdeauna invocată, dar numai la primul termen de judecată la care părțile au fost legal citate în fața primei instanțe;
c) poate fi invocată prin întâmpinare sau, când întâmpinarea nu este obligatorie, cel mai târziu la primul termen de judecată la care părțile au fost legal citate în fața primei instanțe.

478. În cazul competenței teritoriale relative:
a) excepția de necompetență poate fi invocată numai de către pârât sau procuror;
b) excepția de necompetență poate fi invocată numai prin întâmpinare sau, dacă întâmpinarea nu este obligatorie, cel mai târziu la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe;
c) instanța nu poate să invoce din oficiu necompetența, cu excepția procedurii necontencioase.

479. Excepția de necompetență:
a) nu poate fi invocată din oficiu în cazul acțiunilor privitoare la persoane;
b) se discută cu prioritate față de excepția conexității, însă numai dacă părțile, prin acordul lor, nu pot înlătura competența instanței;
c) se soluționează, după caz, prin încheiere, sentință sau decizie.

480. Într-un proces privitor la anularea unui contract de vânzare-cumpărare a unui bun imobil în valoare de 200.020 lei, excepția de necompetență teritorială a instanței sesizate va putea fi invocată:
a) numai de către pârât, prin întâmpinare, sau când aceasta nu este obligatorie, la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe;
b) și de către părți, la primul termen de judecată la care acestea sunt legal citate în fața primei instanțe;
c) chiar și de către procurorul care participă la judecată, însă doar dacă acesta a pornit acțiunea civilă.

481. Instanța în fața căreia s-a ivit conflictul de competență:
a) va suspenda din oficiu cauza și va soluționa conflictul;
b) va suspenda din oficiu judecata cauzei și va înainta dosarul instanței competente să soluționeze conflictul;
c) este cea din urmă instanță care s-a declarat competentă să soluționeze cauza, în cazul conflictului pozitiv de competență.

482. Încheierea de respingere a excepției de necompetență materială:
a) este o încheiere preparatorie;
b) poate fi atacată cu apel sau, după caz, cu recurs numai odată cu fondul;
c) poate fi atacată separat cu recurs.

483. Încheierea de respingere a excepției de necompetență teritorială exclusivă:
a) nu poate fi atacată;
b) are caracter interlocutoriu, deci instanța nu mai poate reveni asupra ei;
c) poate fi atacată cu apel sau, după caz, cu recurs numai odată cu fondul.

484. Hotărârea de declinare a competenței:
a) este supusă recursului în termen de 5 zile de la pronunțare;
b) nu este supusă niciunei căi de atac;
c) determină trimiterea de îndată instanței competente sau, după caz, altui organ cu activitate jurisdicțională.

485. Probele administrate în fața instanței necompetente:
a) vor fi refăcute în totalitate de instanța competentă;
b) rămân câștigate judecății și instanța competentă nu va dispune refacerea lor decât pentru motive temeinice;
c) vor fi refăcute doar în cazul în care s-au încălcat norme de competență de ordine publică.

486. Spre deosebire de excepția de litispendență, excepția de necompetență materială a primei instanțe:
a) trebuie invocată în fața primei instanțe, sub sancțiunea decăderii;
b) se poate invoca întâia oară în căile de atac;
c) este o excepție de procedură, de ordine publică, dilatorie.

487. Dacă două procese sunt identice sub aspectul părților, obiectului şi cauzei cererii, însă unul se judecă în primă instanță, iar celălalt în apel:
a) se va putea invoca excepția de litispendență, iar dacă se admite, dosarul va fi trimis instanței mai înalte în grad;
b) nu se va putea invoca excepția de litispendență, deoarece cauzele nu se află, ambele, înaintea unor instanțe de fond;
c) se va proceda la fel ca în cazul în care unul dintre procese s-ar judeca în primă instanță, iar celălalt în recurs.

488. Litispendența:
a) nu este un caz de conexitate;
b) este un caz de prorogare legală a competenței;
c) presupune acelaşi proces, în legătură cu care s-au formulat mai multe cereri la aceeaşi instanță sau la instanțe deosebite, dar deopotrivă competente.

489. Litispendența se poate invoca:
a) numai dacă ambele procese se află în primă instanță;
b) dacă ambele procese se află în primă instanță sau unul în primă instanță şi celălalt în apel;
c) numai dacă ambele cauze se află în acelaşi stadiu procesual.

490. Litispendența:
a) se poate invoca numai dacă ambele procese se află în primă instanță;
b) fiind de ordine publică, poate fi admisă chiar dacă una dintre cauze se găseşte în recurs;
c) presupune ca ambele procese se află în fața instanțelor de fond.

491. Când două procese caracterizate prin identitate de părți, obiect şi cauză, se află pe rolul unor instanțe diferite, în primul ciclu procesual:
a) se va dispune obligatoriu suspendarea judecății în procesul care se soluționează în primă instanță până se va soluționa definitiv acela aflat în apel;
b) se va invoca şi admite excepția de litispendență în procesul aflat pe rolul primei instanțe, după care dosarul va fi trimis pentru reunire la instanța de apel, fiind necesar a se pronunța o singură hotărâre asupra pricinii;
c) se vor aplica prevederile art. 139 C. proc. civ. privitoare la conexarea pricinilor.

492. Spre deosebire de conexitate, litispendența:
a) poate fi invocată şi dacă s-ar încălca necompetența teritorială absolută;
b) nu constituie un caz de prorogare a competenței;
c) determină instanța să se pronunțe asupra sa printr-o încheiere interlocutorie.

493. Litispendența:
a) presupune existența a două sau mai multe cereri cu părți, obiect şi cauză identice;
b) presupune ca cererile să se afle pe rolul unor instanțe diferite;
c) spre deosebire de conexitate, reprezintă un caz de prorogare a competenței.

494. În cazul a două cereri de chemare în judecată între care există o triplă identitate de părți, obiect, cauză, una fiind în fața instanței de apel, iar cealaltă în fața instanței de recurs:
a) instanța de apel este obligată să suspende judecata până la soluționarea recursului;
b) reunirea cauzelor se va face în fața instanței de recurs, aceasta fiind instanța mai înaltă în grad;
c) instanța de recurs poate să dispună suspendarea soluționării cauzei până la soluționarea apelului pentru ca ambele dosare să se afle în acelaşi stadiu procesual pentru invocarea litispendenței.

495. Pentru a se admite excepția de litispendență, printre altele, este necesar ca:
a) între cele două cereri să existe o strânsă legătură de părți, obiect, cauză;
b) cele două cereri să se afle pe rolul instanțelor de fond şi cel puțin una dintre acestea să fie competentă;
c) cele două cereri să se afle pe rolul instanțelor de fond şi ambele instanțe să fie competente în soluționarea cererii.

496. Litispendența:
a) este un caz de prorogare legală a competenței;
b) se invocă pe calea excepției de litispendență;
c) poate fi invocată de instanță din oficiu.

497. Litispendența:
a) reprezintă un caz de prorogare legală de competență;

b) presupune existența a două sau mai multe cereri cu părți, obiect şi cauză identice;
c) este reglementată de norme imperative.

498. Excepția litispendenței:
a) poate fi invocată doar de părți în orice stare a procesului în fața instanțelor de fond;
b) poate fi invocată şi de instanță din oficiu;
c) poate fi invocată doar dacă cererile se află pe rolul instanțelor de fond.

499. Excepția litispendenței:
a) se soluționează întotdeauna de instanța în fața căreia se invocă;
b) se soluționează printr-o încheiere ce poate fi atacată numai odată cu fondul;
c) este o excepție de procedură, absolută, dilatorie.

500. Încheierea prin care instanța admite, sau după caz, respinge excepția litispendenței:
a) se comunică din oficiu părților;
b) este supusă recursului în 5 zile de la pronunțare;
c) se poate ataca doar odată cu fondul.

501. Cererile accesorii, adiționale, precum şi cele incidentale se judecă:
a) de instanța competentă pentru cererea principală, chiar dacă ar fi de competența materială sau teritorială a altei instanțe judecătoreşti, cu excepția cererilor în materia insolvenței sau concordatului preventiv, care sunt de competența exclusivă a tribunalului în a cărui circumscripție îşi are sediul creditorul;
b) întotdeauna, raportat la dispozițiile art. 123 C. proc. civ., de instanța sesizată cu cererea principală;
c) de instanța competentă pentru cererea principală, chiar dacă ar fi de competența materială sau teritorială a altei instanțe judecătoreşti, cu excepția cererilor în materia insolvenței sau concordatului preventiv, care sunt de competența exclusivă a tribunalului în a cărui circumscripție îşi are sediul debitorul.

502. Cererile adiționale şi incidentale se judecă:
a) de instanța competentă pentru a soluționa cererea principală, doar în cazul în care ne aflăm în situația unei competențe de ordine privată;
b) de instanța competentă pentru a soluționa cererea principală, chiar dacă ar fi de competența materială sau teritorială a altei instanțe judecătoreşti, cu excepția cazurilor prevăzute expres de lege;
c) de instanța competentă pentru a soluționa cererea principală, chiar cu încălcarea normelor de competență generală.

503. Dacă mai multe capete principale de cerere, care au cauze diferite, dar aflate în strânsă legătură, au fost deduse judecății printr-o singură cerere de chemare în judecată, instanța competentă să le soluționeze se determină:
a) prin luarea în considerare a individualității fiecărei cereri, iar dacă ar atrage competența unor instanțe diferite, instanța va dispune disjungerea şi declinarea competenței în favoarea acestor instanțe pentru acele capete de cerere;
b) ținându-se seama de acea pretenție care atrage competența unei instanțe mai înalte în grad;
c) prin raportare la instanța sesizată inițial, reclamantul fiind cel care are posibilitatea alegerii instanței odată cu depunerea cererii de chemare în judecată.

504. În ipoteza mai multor moşteniri deschise succesiv:
a) reclamantul are alegerea între instanțe deopotrivă competente;
b) reclamantul este obligat să introducă cererea la instanța ultimului domiciliu al ultimei persoane decedate;
c) legea prevede un caz de prorogare legală a competenței.

505. Este vorba despre o prorogare legală a competenței în cazul:
a) conexității;
b) în care părțile convin, prin înscris autentic, ca o pricină să se judece de o altă instanță decât aceea care ar fi fost competentă teritorial potrivit legii;
c) cererii incidentale care, dacă ar fi formulată pe cale principală, ar atrage competența unei alte instanțe de acelaşi grad.

506. Prorogarea legală a competenței:
a) constituie un caz de litispendență;
b) operează şi în cazul în care cererea reconvențională este disjunsă de cererea principală, iar aceasta din urmă a fost respinsă ca nefondată;
c) îşi va mai produce efectele în caz de disjungere, după o conexare anterioară.

507. În caz de conexare:
a) instanța se pronunță printr-o încheiere care poate fi atacată separat cu recurs;
b) trebuie să existe identitate între obiectul sau cauza cererilor;
c) trebuie să existe o strânsă legătură între obiectul şi cauza cererilor.

508. Conexitatea:
a) reprezintă un caz de prorogare legală a competenței;
b) presupune existența a două sau mai multor pricini ce se află înaintea aceleiaşi instanțe sau a unor instanțe deosebite, dar de acelaşi grad, în care sunt aceleaşi părți sau chiar împreună cu alte părți, şi al căror obiect şi cauză nu au între ele o strânsă legătură;
c) nu presupune identitate între obiectul şi cauza celor două pricini.

509. Conexitatea presupune:
a) întotdeauna aceleaşi părți şi strânsa legătură între obiect şi cauză;
b) aceleaşi părți sau chiar şi alte părți, dar o strânsă legătură între obiect şi cauză;
c) întotdeauna cel puțin o dublă identitate de elemente: părți şi cauză.

510. Conexarea:
a) poate fi dispusă chiar dacă una dintre părți se opune;
b) poate avea loc şi atunci când o pricină se află la judecata în primă instanță, iar cealaltă în apel;
c) este obligatorie în cazul existenței identității de părți, obiect şi cauză.

511. În cazul a două pricini conexate:
a) actul procedural prin care s-a dispus conexarea nu poate fi atacat separat de hotărârea prin care se soluționează cauza;
b) nu se poate dispune disjungerea;
c) admiterea uneia dintre cereri determină, în mod necesar, aceeaşi soluție în privința celeilalte cereri.

512. În cazul conexității şi atunci când mai mulți reclamanți cheamă în judecată acelaşi pârât, dar în baza unor raporturi juridice distincte, competența după valoare se stabileşte:
a) prin cumularea tuturor pretențiilor;
b) prin luarea în considerare a individualității fiecărei cereri;
c) prin cumularea pretențiilor, dar numai dacă procesele se află în aceeaşi fază.

513. Conexitatea presupune:
a) existența a două sau mai multe cereri între aceleaşi părți, iar obiectul şi cauza să fie identice;
b) ca cererile să fie în cursul judecății în primă instanță sau în apel, pe rolul unor instanțe diferite, de acelaşi grad sau de grad diferit;
c) aceleaşi părți sau împreună şi cu alte părți, precum şi o strânsă legătură între obiect şi cauză.

514. Conexitatea:
a) poate fi invocată pe calea excepției de conexitate, excepție procesuală de procedură, relativă, dilatorie;
b) presupune identitate între părțile, obiectul şi cauza cererilor;
c) este posibilă numai dacă nu se încalcă normele de ordine publică în materie de competență.

515. Excepția de conexitate:
a) are un caracter dilatoriu;
b) se soluționează prin încheiere, ce poate fi atacată numai odată cu fondul;
c) poate fi invocată doar de către părți, cel mai târziu la primul termen de judecată.

516. Delegarea reprezintă:
a) un caz de prorogare legală a competenței;
b) un caz de prorogare convențională a competenței;
c) un caz de prorogare judecătorească a competenței.

517. Delegarea unei instanțe, în temeiul art. 147 C. proc. civ., este posibilă dacă:
a) părțile nu se pot deplasa din motive de forță majoră la instanța competentă, iar prezența acestora este obligatorie;
b) procesul presupune administrare de probe într-o localitate îndepărtată de sediul instanței competente;
c) instanța competentă nu îşi poate desfăşura activitatea timp mai îndelungat datorită unor împrejurări excepționale.

518. Cererea privind delegarea unei alte instanțe pentru soluționarea pricinii este de competența:
a) tribunalului;

b) curții de apel;
c) Înaltei Curți de Casație și Justiție.

519. Sunt cazuri de prorogare judecătorească a competenței:
a) strămutarea pricinilor;
b) litispendența;
c) conexitatea.

520. Strămutarea pricinii:
a) poate fi cerută din nou, indiferent de motiv;
b) poate fi cerută din nou atunci când noua cerere se întemeiază pe împrejurări necunoscute la data soluționării cererii anterioare;
c) poate fi cerută din nou atunci când noua cerere se întemeiază pe împrejurări apărute după soluționarea cererii de strămutare anterioare.

521. O nouă cerere de strămutare este admisibilă dacă:
a) împrejurările care explică motivul de strămutare nu au mai fost valorificate într-o altă cerere de strămutare anterioară;
b) împrejurările care explică motivul de strămutare au mai fost valorificate într-o altă cerere de strămutare anterioară, iar instanța a respins cererea;
c) împrejurările care explică motivul de strămutare au mai fost inserate într-o altă cerere de strămutare anterioară, dar aceasta s-a anulat ca netimbrată.

522. Nu constituie motive de strămutare:
a) când una dintre părți are o rudă sau un afin până la gradul al patrulea inclusiv printre magistrații instanței;
b) când una dintre părți are două rude sau afini până la gradul al cincilea inclusiv printre magistrații instanței;
c) siguranța publică.

523. Sunt motive de strămutare:
a) bănuiala legitimă;
b) siguranța publică;
c) una dintre părți are două rude sau afini până la gradul al patrulea inclusiv printre magistrații sau asistenții judiciari ai instanței.

524. Constituie motiv de strămutare:
a) bănuiala legitimă;
b) cazul în care una dintre părți are o rudă sau un afin până la gradul al patrulea printre magistrații instanței;
c) când există împrejurări care creează presupunerea că judecata procesului la instanța competentă ar putea conduce la tulburarea ordinii publice.

525. Constituie motiv de siguranță publică:
a) atunci când există îndoială cu privire la imparțialitatea judecătorilor din cauza circumstanțelor procesului, calității părților ori unor relații conflictuale locale;
b) împrejurările excepționale care presupun că judecata procesului la instanța competentă ar putea conduce la tulburarea ordinii publice;
c) faptul că una dintre părți are două rude sau afini până la gradul al patrulea inclusiv printre magistrații sau asistenții judiciari ai instanței.

526. Strămutarea pentru motiv de bănuială legitimă:
a) spre deosebire de strămutarea pentru motive de siguranță publică, se poate cere în orice fază a procesului;
b) poate fi cerută de către partea interesată;
c) poate fi cerută doar de către procurorul general de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

527. Strămutarea:
a) reprezintă un caz de prorogare voluntară a competenței;
b) este întemeiată atunci când există suspiciuni întemeiate că judecătorii instanței pe rolul căreia se află o cauză sunt părtinitori;
c) se poate solicita atunci când instanța pronunță o încheiere interlocutorie care face să se prefigureze rezultatul judecății.

528. Strămutarea pentru motiv de bănuială legitimă:
a) trebuie dovedită de persoana care o invocă;
b) poate fi cerută când există îndoieli cu privire la imparțialitatea judecătorilor din cauză;
c) se poate cere doar de procurorul general de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

529. Cererea de strămutare:
a) trebuie formulată mai înainte de începerea oricărei dezbateri, indiferent de motivul invocat;

b) se soluționează în camera de consiliu;
c) se rezolvă printr-o încheiere care se motivează.

530. Hotărârea cu privire la cererea de strămutare:
a) se motivează numai la cererea expresă a părților;
b) este definitivă;
c) se judecă cu citarea părților.

531. Soluționarea cererii de strămutare se face:
a) cu citarea părților, dacă instanța apreciază că este necesar;
b) obligatoriu cu citarea părților;
c) fără citarea părților, în cauzele urgente.

532. Instanța competentă să judece o cerere de strămutare este:
a) Înalta Curte de Casație și Justiție, în cazul motivului de bănuială legitimă ori de siguranță publică și se solicită strămutarea cauzei de la tribunal;
b) curtea de apel, în caz de bănuială legitimă, dacă se cere strămutarea cauzei de la o judecătorie sau de la un tribunal din circumscripția acesteia;
c) Înalta Curte de Casație și Justiție, în caz de bănuială legitimă, dacă se cere strămutarea cauzei de la curtea de apel.

533. Hotărârea de strămutare se caracterizează prin aceea că:
a) se pronunță în camera de consiliu, fără citarea părților;
b) se pronunță fără motivare;
c) este motivată.

534. Cererea de strămutare:
a) se judecă în camera de consiliu, cu citarea părților;
b) se soluționează printr-o hotărâre motivată;
c) se judecă în camera de consiliu, fără citarea părților.

535. În cazul formulării unei noi cereri de strămutare:
a) hotărârea prin care se respinge cererea ca inadmisibilă este supusă recursului;
b) nu mai poate fi dispusă suspendarea judecății în procesul a cărui strămutare se solicită;
c) hotărârea va fi de respingere a cererii ca inadmisibilă, dacă aceasta era întemeiată pe împrejurări cunoscute de petent și cu ocazia formulării primei cereri de strămutare.

536. Cererea de strămutare:
a) întemeiată pe împrejurări cunoscute la data soluționării unei cereri de strămutare anterioare este inadmisibilă, dacă aceleași împrejurări au fost invocate în cererea anterioară;
b) este admisibilă dacă se întemeiază pe împrejurări ulterioare, altele decât cele invocate într-o anterioară cerere de strămutare;
c) se judecă în camera de consiliu, fără citarea părților.

537. Dacă instanța de la care se cere strămutarea este o judecătorie, cererea de strămutare întemeiată pe motiv de bănuială legitimă:
a) este de competența curții de apel;
b) este de competența tribunalului;
c) este de competența Înaltei Curți de Casație și Justiție.

538. Cererea de strămutare întemeiată pe motive de siguranță publică este de competența:
a) Înaltei Curți de Casație și Justiție;
b) instanței superioare celei de la care se solicită strămutarea;
c) curții de apel, întotdeauna.

539. Cererea de strămutare:
a) se judecă de Înalta Curte de Casație și Justiție;
b) se poate face în orice fază a procesului;
c) se judecă de urgență, în camera de consiliu, fără citarea părților din proces.

540. Cererea de strămutare:
a) se judecă de urgență;
b) se judecă în camera de consiliu;
c) se judecă fără citarea părților din proces.

541. Hotărârea asupra strămutării:
a) se dă fără motivare;
b) este definitivă;
c) este supusă recursului în 30 de zile de la comunicare, cu excepția celei pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, care este definitivă.

542. Hotărârea asupra strămutării:
a) se judecă cu citarea părților;
b) se dă fără motivare și este definitivă;
c) se motivează la cererea părților.

543. La primirea cererii de strămutare, instanța competentă să o soluționeze:
a) este obligată să solicite dosarul cauzei de la instanța de la care se solicită strămutarea;
b) este obligată să dispună suspendarea judecării cauzei până la soluționarea cererii de strămutare;
c) poate să solicite dosarul cauzei de la instanța de la care se solicită strămutarea.

544. Cererea de suspendare a judecării cauzei a cărei strămutare se solicită:
a) la cerere, pentru motive temeinice, iar instanța o poate soluționa anterior primului termen de judecată, în ședință publică, cu citarea de îndată a părților;
b) la cerere, pentru motive temeinice, iar instanța o poate soluționa anterior primului termen de judecată, în camera de consiliu, fără citarea părților;
c) se soluționează printr-o sentință, care nu se motivează și nu este supusă niciunei căi de atac.

545. În cazul mandatului judiciar:
a) poate fi denunțat de către mandant în cursul termenului de exercitare a căilor de atac;
b) dacă nu este dat unui avocat, trebuie să fie dat în formă autentică sau verbal, în ședință, și consemnat în încheierea de ședință;
c) încetează prin moartea mandantului.

546. Pârâtul Y formulează cerere de recuzare a judecătorului învestit cu soluționarea cauzei dintre el și X, în motivarea căreia arată că între el (Y) și judecător există un proces penal în curs, fiind formulate împotriva judecătorului o plângere penală pentru tulburare de posesie, plângere aflată în curs de soluționare. În această situație:
a) judecătorul este obligat să se abțină, caz în care cererea de recuzare va fi soluționată cu prioritate față de declarația de abținere;
b) cererea de recuzare va fi soluționată în camera de consiliu, întotdeauna cu ascultarea judecătorului recuzat și a părților, determinând suspendarea de drept a judecării cauzei;
c) pronunțarea soluției în cauză nu poate avea loc decât după soluționarea cererii de recuzare, dacă judecătorul nu are cunoștință de formularea unei plângeri penale împotriva sa și nu formulează declarație de abținere.

547. Judecătoria judecă în primă instanță:
a) cererea de evacuare, chiar dacă aceasta are caracter accesoriu față de cererea principală având ca obiect revendicarea unui imobil a cărui valoare este de 250.000 lei;
b) cererea de declarare judecătorească a morții unei persoane;
c) cererea de evacuare formulată pe cale principală.

548. În ceea ce privește conflictul de competență:
a) ivit între două secții ale Înaltei Curți de Casație și Justiție se soluționează de completul de 5 judecători;
b) nu se poate crea conflict de competență cu Înalta Curte de Casație și Justiție;
c) va fi soluționat de Tribunalul Ilfov, atunci când apare între Judecătoria Buftea și Judecătoria Sectorului 1 București.

549. Nu este supusă niciunei căi de atac:
a) încheierea prin care instanța încuviințează în principiu cererea de intervenție voluntară principală;
b) încheierea prin care instanța se pronunță asupra suspendării judecării cauzei până la soluționarea cererii de strămutare;
c) hotărârea pronunțată asupra strămutării.

550. Hotărârea de respingere a cererii de chemare în judecată ca inadmisibilă întrucât este de competența unui organ fără activitate jurisdicțională:
a) poate fi atacată doar odată cu fondul;
b) este supusă numai recursului la instanța superioară în termen de 5 zile de la comunicare;
c) este supusă numai recursului la instanța superioară în termen de 30 de zile de la comunicare.

551. Atunci când apărarea pârâtului constituie o chestiune prejudicială, instanța sesizată prin cererea de chemare în judecată a reclamantului:
a) de regulă, va suspenda judecata până la soluționarea definitivă a chestiunii prejudiciale de către instanța competentă;
b) de regulă, va soluționa chestiunea prejudicială;
c) va suspenda judecata și atunci când persoana vătămată nu s-a constituit parte civilă în procesul penal și a introdus la instanța civilă acțiune pentru repararea prejudiciului cauzat prin infracțiune, suspendare care va opera după punerea în mișcare a acțiunii

penale şi până la rezolvarea în primă instanță a cauzei penale, dar nu mai mult de 1 an.

552. Suspendarea judecării cauzei a cărei strămutare se solicită:
a) se dispune doar la cererea titularului cererii de strămutare;
b) se dispune la cererea oricărei părți interesate, nu doar a titularului cererii de strămutare;
c) se soluționează, întotdeauna, la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate.

553. Cauțiunea, în situația suspendării judecării procesului până la soluționarea cererii de strămutare:
a) este obligatorie;
b) este în cuantum de 1.000 lei;
c) este facultativă.

554. Încheierea prin care instanța dispune suspendarea procesului pe fond, până la soluționarea cererii de strămutare:
a) nu se motivează;
b) se motivează, fiind supusă recursului în termen de 5 zile de la pronunțare;
c) nu este supusă niciunei căi de atac.

555. În cazul în care judecata procesului a cărui strămutare s-a cerut nu s-a suspendat, iar cererea de strămutare a fost admisă, actele de procedură îndeplinite ulterior admiterii ori hotărârea pronunțată:
a) sunt desființate de drept;
b) rămân câştigate cauzei;
c) pot fi desființate prin căile de atac.

556. În caz de admitere a cererii de strămutare:
a) procesul se trimite spre judecată unei instanțe de grad superior;
b) toate actele îndeplinite de instanța de la care pricina a fost strămutată vor fi refăcute;
c) în cazul în care instanța de la care s-a dispus strămutarea a procedat între timp la judecarea procesului, hotărârea pronunțată este desființată de drept.

557. Apelul exercitat împotriva hotărârii date de instanța la care s-a strămutat procesul este de competența:
a) instanței ierarhic superioare celei la care cauza a fost strămutată;
b) instanței ierarhic superioare celei de la care cauza a fost strămutată;
c) instanței ierarhic superioare celei la care cauza a fost strămutată sau, după caz, instanței ierarhic superioare celei de la care cauza a fost strămutată, alegerea de competență fiind lăsată la aprecierea apelantului.

558. Curtea de Apel Bucureşti a dispus strămutarea cauzei de la Tribunalul Călăraşi la Tribunalul Galați. Împotriva sentinței pronunțate de Tribunalul Galați, reclamantul a exercitat calea de atac a apelului. Instanța de apel este:
a) Curtea de Apel Bucureşti, întrucât motivele de strămutare au vizat numai Tribunalul Călăraşi;
b) Curtea de Apel Galați, ca instanță ierarhic superioară Tribunalului Galați;
c) Curtea de Apel Bucureşti, ca instanță ierarhic superioară instanței inițial învestite, în raza căreia domiciliază ambele părți.

559. Dacă ulterior admiterii cererii de strămutare, instanța de la care pricina se solicită a fi strămutată a procedat la judecarea pricinii:
a) hotărârea pronunțată este desființată de drept prin efectul admiterii cererii de strămutare;
b) cererea de strămutare rămâne fără obiect;
c) hotărârea prin care instanța s-a pronunțat asupra strămutării rămâne fără obiect.

560. În materia prorogării convenționale, pentru ca alegerea de competență să producă efectul extinderii competenței instanței, este necesar ca:
a) părțile să îşi dea consimțământul liber şi neviciat;
b) opțiunea părților să fie determinată într-o convenție expresă sau verbală, indiferent că litigiul este sau nu născut;
c) instanța aleasă de părți să nu fie necompetentă.

561. Sunt acte de procedură scrise:
a) cererea adițională, încheierea de şedință, întâmpinarea;
b) cererea de intervenție, depoziția martorului, cererea de exercitare a unei căi de atac;
c) cererea reconvențională, pronunțarea hotărârii, concluziile părților din etapa dezbaterilor.

562. Dispozițiile art. 178 alin. (2) C. proc. civ., potrivit cărora nimeni nu poate invoca neregularitatea pricinuită prin propriul său fapt, sunt incidente:
a) numai în cazul nulității relative;
b) numai în cazul nulității absolute;
c) atât în cazul nulității absolute, cât şi al celei relative.

563. Dacă nulitatea este expres prevăzută de lege, atunci:
a) poate fi invocată de instanță din oficiu, în toate cazurile;
b) este vorba despre o nulitate care operează de drept;
c) vătămarea se presupune.

564. În materia nulității actelor de procedură, vătămarea se prezumă dacă:
a) în citație nu sunt menționate instanța şi sediul acesteia;
b) procesul-verbal încheiat de cel însărcinat cu înmânarea actului de procedură nu cuprinde numele celui care l-a încheiat;
c) în citație nu este indicat numărul dosarului.

565. Nulitatea procedurii de citare:
a) nu constituie motiv de revizuire;
b) nu poate fi invocată decât de partea nelegal citată;
c) în privința reclamantului, se acoperă dacă la termen se prezintă numai avocatul acestuia, care are mandat exclusiv pentru redactarea cererii de chemare în judecată.

566. Sunt termene de procedură legale:
a) termenul de 30 de zile de declarare a apelului, termenul de 10 zile înaintea termenului de judecată pentru depunerea raportului de expertiză;
b) termenul de 5 zile de declarare a recursului împotriva încheierii de respingere ca inadmisibilă a cererii de intervenție voluntară principală, termenul de 5 zile înaintea termenului de judecată pentru înmânarea citației şi a celorlalte acte de procedură;
c) termenul de 30 de zile de la pronunțare pentru redactarea hotărârii, termenul pentru administrarea probatoriului.

567. Repunerea în termenul în care partea trebuia să efectueze actul de procedură:
a) de principiu, nu poate fi dispusă din oficiu;
b) are aceleaşi efecte ca şi decăderea;
c) se produce necondiționat, dacă există motive temeinice.

568. Repunerea în termenul în care partea trebuia să efectueze actul de procedură:
a) poate fi dispusă dacă nu s-a respectat un termen prohibitiv;
b) poate fi dispusă dacă partea dovedeşte că întârzierea este cauzată de motive temeinic justificate;
c) se soluționează întotdeauna de instanța superioară celei înaintea căreia trebuia îndeplinit actul.

569. Repunerea în termenul în care partea trebuia să efectueze actul de procedură:
a) se formulează, în toate cazurile, în termen de 15 zile de la data încetării împiedicării;
b) va fi soluționată de instanța competentă să soluționeze cererea privitoare la dreptul neexercitat în termen;
c) poate fi motivată cel mai târziu până la data punerii în discuția părților a cererii de repunere în termen.

570. Repunerea în termen poate fi solicitată dacă, printre altele:
a) partea nu a declarat apelul în termen din cauză că se afla în străinătate atât la data primirii sentinței, cât şi la data expirării termenului de apel, în orice situație;
b) nu s-a respectat un termen prohibitiv;
c) din cauza unor împrejurări temeinic justificate, partea nu a făcut actul în termen.

571. Decăderea nu intervine:
a) dacă nu mai pot fi exercitate căile procesuale prin care se putea invoca;
b) în toate cazurile în care părțile se înțeleg să nu opereze această sancțiune;
c) dacă instanța apreciază că nu s-a produs nicio vătămare.

572. Decăderea intervine:
a) doar dacă legea o prevede expres, fiind o sancțiune specifică a actului de procedură civilă făcut cu nerespectarea termenelor procedurale;
b) şi pentru nedepunerea în termen a întâmpinării de către pârât;
c) numai în cazul nerespectării termenelor legale, prohibitive şi absolute.

573. Sancțiunea decăderii:
a) poate fi înlăturată oricând, prin renunțarea părții interesate la dreptul de a o invoca;
b) nu intervine dacă există o dispoziție expresă a legii în acest sens;
c) implică nerespectarea unui termen prohibitiv.

574. Sancțiunea decăderii nu intervine:
a) dacă decăderea privește pe una dintre părțile legate printr-un raport de solidaritate sau indivizibilitate, iar cel puțin una dintre celelalte părți a efectuat actul de procedură în termen;
b) dacă pârâtul a depus întâmpinarea ulterior termenului legal, chiar dacă reclamantul se opune invocând sancțiunea pentru nerespectarea termenului legal imperativ, prevăzut expres de Codul de procedură civilă;
c) atunci când legea prevede că exercitarea unui drept trebuie să se facă într-un anumit moment procesual sau într-o anumită etapă a procesului, iar partea nu a îndeplinit actul de procedură până la acel moment sau în acea etapă procesuală.

575. Când o parte a fost decăzută din dreptul de a efectua un act de procedură, însă, efectuează totuși acel act, sancțiunea care lovește actul este:
a) nulitatea virtuală, relativă și condiționată de dovedirea vătămării suferite;
b) nulitatea necondiționată de existența unei vătămări;
c) neluarea acestuia în seamă.

576. Sesizarea instanței:
a) în cazul dezbaterii procedurii succesorale presupune ca reclamantul să depună o încheiere emisă de notarul public cu privire la verificarea evidențelor succesorale prevăzute de Codul civil și de lege;
b) se poate face numai după îndeplinirea unei proceduri prealabile, indiferent dacă legea prevede sau nu în mod expres aceasta;
c) în cazul procedurii succesorale, presupune ca reclamantul să depună o încheiere emisă de notarul public privind eșuarea încercării de dezbatere a succesiunii pe calea procedurii necontencioase notariale.

577. De regulă, neîndeplinirea procedurii prealabile sesizării instanței:
a) poate fi invocată de oricare dintre părți, inclusiv de instanță din oficiu, sub sancțiunea respingerii cererii ca prematură;
b) nu poate fi invocată decât de către pârât prin întâmpinare, sub sancțiunea respingerii cererii ca prematură;
c) nu poate fi invocată decât de către pârât prin întâmpinare, sub sancțiunea decăderii.

578. Cererea de chemare în judecată adresată instanței:
a) care nu cuprinde semnătura se respinge ca nesemnată, dacă reclamantul nu a complinit această lipsă în termenul acordat de instanță în etapa regularizării cererii;
b) va fi însoțită de încă un exemplar dacă sunt chemați în judecată mai mulți pârâți, care au un singur reprezentant;
c) se socotește de lege ca modificată, dacă reclamantul solicită valoarea obiectului pierdut.

579. În cazul în care pârâtul a decedat anterior introducerii cererii de chemare în judecată:
a) se acordă un termen pentru citarea moștenitorilor dacă, la primul termen de judecată, reclamantul îi indică și solicită introducerea lor în proces;
b) se anulează cererea pentru lipsa calității procesuale pasive;
c) instanța va dispune suspendarea procesului până la eliberarea certificatului de moștenitor, dacă reclamantul nu cere termen pentru indicarea moștenitorilor.

580. Cererea de chemare în judecată:
a) nu va fi înregistrată la instanță dacă a fost depusă la poștă într-o zi de sărbătoare legală;
b) nu poate fi semnată de mandatarul neavocat în locul reclamanților, care l-au împuternicit expres numai cu dreptul de a-i reprezenta în fața instanței de judecată;
c) se depune într-un exemplar, în cazul în care pârâții au un reprezentant comun, fără a mai fi necesar un exemplar pentru instanță.

581. În cazul cererii de chemare în judecată:
a) lipsa obiectului atrage sancțiunea nulității cererii dacă partea care invocă această nulitate dovedește obligatoriu și vătămarea;
b) dacă pârâtul invocă lipsa semnăturii, instanța, de îndată, va dispune anularea cererii de chemare în judecată, vătămarea fiind prezumată;
c) lipsa obiectului cererii este prevăzută sub sancțiunea nulității exprese.

582. Cererea de reexaminare împotriva încheierii prin care instanța a dispus anularea cererii de chemare în judecată ca netimbrată:
a) se face în termen de 15 zile de la data comunicării încheierii;
b) se soluționează printr-o încheiere supusă recursului;
c) poate fi formulată atât de reclamant, cât și de pârât.

583. Modificarea cererii de chemare în judecată după primul termen de judecată în fața primei instanțe:
a) atrage întotdeauna tardivitatea formulării unei astfel de cereri;
b) poate avea loc numai cu acordul expres al tuturor părților;
c) poate avea loc cu acordul expres al pârâtului, chiar dacă celelalte părți se împotrivesc.

584. Termenul prevăzut de lege pentru modificarea cererii de chemare în judecată:
a) este un termen de decădere;
b) trebuie respectat și în cazul acțiunilor având ca obiect nulitatea absolută a unui act juridic;
c) atrage nulitatea hotărârii, în caz de nerespectare, indiferent de poziția părții adverse la primirea cererii de modificare.

585. Întâmpinarea trebuie să cuprindă, între altele:
a) numele și prenumele, precum și domiciliul părților litigante;
b) domiciliul sau reședința pârâtului ori, pentru persoanele juridice, denumirea și sediul lor;
c) după caz, numărul de înmatriculare în registrul comerțului sau de înscriere în registrul persoanelor juridice, codul fiscal și contul bancar.

586. Nedepunerea întâmpinării de către pârât în termenul legal:
a) nu atrage nicio sancțiune;
b) de regulă, atrage decăderea din dreptul de a invoca excepții relative și de a propune probe;
c) nu atrage nicio sancțiune, chiar dacă reclamantul se opune primirii ei.

587. Compensația legală:
a) poate fi invocată prin întâmpinare, ca apărare de fond;
b) poate fi reținută de către instanță numai dacă pârâtul o invocă prin cerere reconvențională;
c) nu poate fi invocată întâia oară în apel, întrucât reprezintă o cerere nouă.

588. Întâmpinarea:
a) nu este obligatorie în cazul cererii de ordonanță președințială;
b) nu este obligatorie în cazul cererii de revizuire;
c) nedepusă în termenul legal, are ca efect decăderea pârâtului din dreptul de a invoca excepții, în afara celor de ordine publică care pot fi invocate, în condițiile legii.

589. Termenul pentru depunerea întâmpinării:
a) de regulă, este de 25 de zile de la data depunerii cererii de chemare în judecată de către reclamant;
b) în procesele urgente, termenul de 25 de zile poate fi redus de judecător în funcție de circumstanțele cauzei;
c) de regulă, este de 10 zile de la data comunicării cererii de chemare în judecată pârâtului.

590. Întâmpinarea:
a) în toate cazurile se comunică reclamantului;
b) se comunică reclamantului, dacă legea nu prevede altfel;
c) se comunică reclamantului doar dacă judecătorul învestit cu soluționarea pricinii apreciază că este necesar.

591. Cererea reconvențională:
a) este sancționată cu nulitatea, în cazul depunerii sale la o altă instanță decât cea competentă;
b) cuprinde, printre altele, obiectul cererii și valoarea acestuia, după prețuirea pârâtului, dacă prețuirea este cu putință;

c) se va respinge ca inadmisibilă, în procesele în care întâmpinarea este obligatorie, dacă pârâtul nu depune şi întâmpinare.

592. Cererea reconvenţională:
a) ca şi cererea de chemare în judecată a altor persoane, nu poate fi formulată în cadrul procedurii speciale a evacuării din imobilele ocupate fără drept;
b) ca şi cererea de chemare în garanţie, poate fi formulată în cadrul procedurii speciale a evacuării;
c) va fi respinsă ca inadmisibilă dacă instanţa constată că pârâtul pretinde prin cererea sa pretenţii care nu derivă din acelaşi raport juridic sau care nu sunt strâns legate de cererea de chemare în judecată formulată de reclamant.

593. Dacă prin acţiune se solicită obligarea pârâtului la plata preţului imobilului vândut:
a) pârâtul poate, pe cale de cerere reconvenţională, să solicite orice fel de pretenţii privitoare la imobil;
b) prin cerere reconvenţională, pârâtul poate solicita despăgubiri pentru viciile ascunse ale acestui imobil de la cel care îi donase reclamantului imobilul;
c) prin cerere reconvenţională, pârâtul poate solicita anularea contractului de vânzare-cumpărare încheiat cu reclamantul.

594. Cererea reconvenţională:
a) nu poate fi admisă în cadrul unei ordonanţe preşedinţiale;
b) trebuie formulată împotriva tuturor reclamanţilor din proces;
c) poate determina introducerea în proces a unui nou pârât.

595. Cererea reconvenţională:
a) se depune odată cu întâmpinarea sau, dacă pârâtul nu este obligat la întâmpinare, cel mai târziu la primul termen de judecată;
b) trebuie să îndeplinească condiţiile prevăzute pentru întâmpinare;
c) se comunică reclamantului pentru a formula întâmpinare.

596. La cererea reconvenţională a pârâtului din cererea de chemare în judecată:
a) reclamantul poate formula cerere reconvenţională;
b) reclamantul nu poate formula cerere reconvenţională;
c) pentru motive temeinice şi cu acordul instanţei, reclamantul poate formula cerere reconvenţională.

597. Cererea reconvenţională:
a) este o cerere accesorie în raport de cererea principală;
b) poate avea şi un caracter subsidiar faţă de cererea principală;
c) este inadmisibilă în cazul litigiilor având ca obiect cererile posesorii.

598. Cererea reconvenţională:
a) nu poate privi alte persoane decât reclamantul din cererea de chemare în judecată;
b) poate privi şi alte persoane decât reclamantul, caz în care acestea vor putea fi chemate în judecată ca pârâţi;
c) se comunică reclamantului din cererea de chemare în judecată şi, după caz, celorlalte persoane care figurează în calitate de pârâţi în cererea reconvenţională, pentru a formula întâmpinare.

599. Nepunerea cererii reconvenţionale în termenul prevăzut de lege:
a) atrage decăderea pârâtului din dreptul de a formula cerere reconvenţională, precum şi din dreptul de a-şi valorifica pretenţiile printr-o cerere separată de chemare în judecată;
b) atrage judecarea separată a cererii reconvenţionale;
c) atrage decăderea pârâtului din dreptul de a formula cerere reconvenţională.

600. Cererea reconvenţională:
a) nu poate fi disjunsă de cererea de chemare în judecată dacă judecarea ambelor cereri se impune pentru soluţionarea unitară a procesului;
b) poate fi disjunsă întotdeauna dacă doar cererea de chemare în judecată este în stare de a fi judecată;
c) trebuie să îndeplinească condiţiile prevăzute de lege pentru cererea de chemare în judecată.

601. Instanţele au drept de acces direct la bazele electronice de date sau la alte sisteme de informare deţinute de autorităţi şi instituţii publice:
a) numai în scopul obţinerii datelor şi informaţiilor necesare realizării procedurii de comunicare a citaţiilor;

b) şi în scopul obţinerii datelor şi informaţiilor necesare realizării procedurii de comunicare a oricăror acte de procedură;
c) şi în scopul obţinerii datelor şi informaţiilor necesare îndeplinirii oricărei atribuţii proprii activităţii de judecată.

602. Autorităţile şi instituţiile publice care deţin bazele electronice de date sau alte sisteme de informare:
a) au obligaţia de a lua măsurile adecvate asigurării accesului indirect al judecătorilor la aceste baze şi sisteme;
b) au obligaţia de a lua măsurile adecvate asigurării accesului direct al instanţelor judecătoreşti la aceste baze şi sisteme;
c) nu sunt obligate să permită accesul direct al instanţelor judecătoreşti la aceste baze şi sisteme.

603. După sesizarea instanţei:
a) dacă părţile nu au avocat, cererile, întâmpinările sau alte acte se pot comunica direct între acestea;
b) dacă părţile au avocaţi, cererile, întâmpinările sau alte acte se pot comunica direct între aceştia;
c) părţile îşi pot comunica reciproc cererile, întâmpinările sau alte acte, dacă există dovada primirii.

604. Citaţia trebuie să cuprindă, între altele:
a) numele şi prenumele/denumirea celui citat, locul unde se citează şi calitatea celui citat;
b) numele grefierului şi judecătorului care a întocmit citaţia;
c) menţiunea că, prin înmânarea citaţiei, sub semnătură de primire, personal sau prin reprezentant legal sau convenţional, pentru un termen de judecată, cel citat este prezumat că are în cunoştinţă şi termenele ulterioare aceluia pentru care citaţia i-a fost înmânată.

605. Citaţia trebuie să cuprindă, între altele:
a) arătarea instanţei, iar, după caz, şi sediul acesteia;
b) numărul dosarului şi ciclul procesual în care se află pricina;
c) numele şi prenumele/denumirea părţii potrivnice, obiectul cererii.

606. Partea nu va mai fi citată în tot cursul judecăţii la acea instanţă, prezumându-se că ea cunoaşte termenele de judecată ulterioare:
a) dacă a depus cererea personal sau prin reprezentant legal sau convenţional şi a luat termenul în cunoştinţă;
b) numai dacă a fost prezentă personal la un termen de judecată;
c) dacă, personal sau prin reprezentant legal sau convenţional, i s-a înmânat citaţia pentru un termen de judecată, indiferent dacă aceasta a semnat sau nu de primire.

607. Partea are termen în cunoştinţă şi, prin urmare, nu va fi citată pentru termenele de judecată când:
a) partea a depus cererea de chemare în judecată personal sau prin mandatar;
b) partea a fost prezentă prin reprezentant convenţional la un termen de judecată;
c) partea a fost prezentă la un termen de judecată, chiar dacă instanţa apreciază că se impune citarea acesteia la fiecare termen de judecată.

608. Nu se aplică termenul în cunoştinţă, urmând ca părţile să fie citate în cazul:
a) în care instanţa de apel fixează termen pentru rejudecarea fondului procesului civil după anularea hotărârii primei instanţe;
b) chemării la interogatoriu, chiar dacă partea a fost prezentă la încuviinţarea lui;
c) prezenţei la un termen de judecată a mandatarului părţii, neîmputernicit cu dreptul de a cunoaşte termenul.

609. Intervine nulitatea citării, în condiţiile legii, în cazul în care:
a) citaţia s-a înmânat copilului sub 14 ani al părţii citate, care locuieşte la aceeaşi adresă cu partea respectivă;
b) funcţionarul sau persoana însărcinată cu primirea corespondenţei a refuzat semnarea dovezii de primire a citaţiei;
c) citaţia s-a comunicat unei părţi prin intermediul altei instanţe, dacă aceasta nu este competentă să soluţioneze litigiul.

610. Citarea prin publicitate se face:
a) prin publicarea citației în Monitorul Oficial sau într-un ziar cu largă răspândire;
b) afișându-se citația la ușa instanței, pe portalul instanței sau la locuința celui citat;
c) afișându-se citația la ușa instanței, pe portalul instanței și la ultimul domiciliu cunoscut al celui citat.

611. Citațiile și actele de procedură pot fi comunicate prin:
a) agenții procedurali ai instanței sau prin orice alt salariat al acesteia;
b) poștă, cu scrisoare recomandată, cu conținut declarat și confirmare de primire, în plic închis, la care se atașează dovada de primire/procesul-verbal și înștiințarea;
c) executori judecătorești, la cererea părții interesate și pe cheltuiala instanței de judecată.

612. În cazul în care se refuză primirea citației sau dacă niciuna dintre persoanele care ar putea primi citația nu este găsită, agentul procedural:
a) depune citația în cutia poștală și încheie un proces-verbal în care face mențiune despre această împrejurare;
b) încheie proces-verbal despre refuzul de primire și restituie în integralitate citația instanței de judecată, pentru ca aceasta să dispună citarea prin publicitate;
c) dacă destinatarul nu are cutie poștală, agentul întocmește un proces-verbal în care menționează acest fapt și afișează pe ușa locuinței acestuia o înștiințare.

613. În lipsa pârâtului nelegal citat, neregularitatea privind lipsa procedurii de citare a acestuia:
a) poate fi invocată oricând de către instanță din oficiu sau de către celelalte părți;
b) poate fi invocată și de către celelalte părți sau din oficiu, însă doar la termenul la care ea s-a produs;
c) nu poate fi invocată decât de către instanță din oficiu sau de către partea nelegal citată.

614. Alegerea de domiciliu, în vederea comunicării actelor de procedură:
a) trebuie adusă la cunoștința pârâtului prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, sub pedeapsa neluării ei în seamă;
b) poate fi făcută doar de reclamant;
c) poate fi realizată și în căile de atac de retractare.

615. Schimbarea domiciliului pârâtului în cursul judecății:
a) trebuie adusă la cunoștința instanței și a părții potrivnice, sub pedeapsa neluării ei în seamă;
b) determină schimbarea competenței potrivit noului domiciliu al pârâtului, în cazurile în care este vorba despre o competență teritorială alternativă;
c) dacă intervine după primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate, nu mai este necesară aducerea la cunoștință.

616. În ce privește alegerea de domiciliu, în vederea comunicării actelor de procedură, aceasta:
a) poate fi adusă la cunoștință prin cererea de completare a acțiunii, făcută în condițiile art. 204 alin. (1) C. proc. civ.;
b) poate fi făcută numai de către reclamant, în cursul procesului *pendente*;
c) trebuie adusă la cunoștință prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire, sub pedeapsa neluării ei în seamă, atât părții potrivnice, cât și instanței de judecată.

617. Schimbarea domiciliului pârâtului în cursul judecății:
a) are ca efect, în cazul acțiunilor personale, declinarea competenței în favoarea instanței de la noul domiciliu al pârâtului;
b) nu trebuie adusă și la cunoștința reclamantului, dacă intervine după primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate;
c) trebuie adusă la cunoștința instanței și a părții potrivnice, sub pedeapsa neluării ei în seamă.

618. Dacă s-a făcut alegere de domiciliu:
a) necomunicarea domiciliului ales către celelalte părți din proces atrage nulitatea citării la acest domiciliu;
b) citația se comunică la domiciliul părții, dacă nu s-a indicat numele persoanei la care se va face comunicarea actelor de procedură;
c) este legală comunicarea hotărârii judecătorești la domiciliul părții care, anterior pronunțării hotărârii, a renunțat la domiciliul ales.

619. Schimbarea domiciliului pârâtului în cursul judecății:
a) trebuie adusă la cunoștința reclamantului și a instanței, sub sancțiunea nulității;
b) are ca efect, în cazul acțiunilor personale, declinarea competenței în favoarea instanței de la noul domiciliu al pârâtului, însă numai dacă schimbarea domiciliului a intervenit până la momentul depunerii întâmpinării;
c) trebuie adusă și la cunoștința intervenientului voluntar principal, dacă s-a admis în principiu cererea sa de intervenție.

620. Termenul de judecată:
a) nu poate fi preschimbat;
b) nu poate fi preschimbat decât pentru motive temeinice, indiferent că se face din oficiu sau la cererea oricăreia dintre părți;
c) poate fi preschimbat pentru motive temeinice, numai la cererea expresă a părților.

621. La soluționarea cererii de preschimbare a termenului de judecată:
a) părțile vor fi citate de îndată pentru noul termen fixat;
b) completul de judecată învestit cu judecarea cauzei hotărăște în camera de consiliu, fără citarea părților;
c) completul de judecată învestit cu judecarea cauzei hotărăște în camera de consiliu, numai cu citarea părților.

622. Preschimbarea termenului de judecată:
a) nu poate fi dispusă din oficiu;
b) se soluționează de către completul învestit cu judecarea cauzei;
c) poate fi dispusă doar pentru motive temeinice.

623. Partea are termen în cunoștință, dacă:
a) partea care a făcut alegerea de domiciliu pentru comunicarea actelor de procedură nu a indicat persoana împuternicită cu primirea actelor de procedură, iar citația a fost comunicată pe numele părții, fiind primită de soacra acesteia, care a arătat că primește toată corespondența adresată părții;
b) la termenul din 15.01.2014 se constată că pentru primul termen din 18.08.2013 partea lipsă fusese legal citată, iar la următoarele termene acordate între cele două date, dovada de citare nu a fost restituită la dosar;
c) partea a avut termen în cunoștință potrivit art. 229 alin. (1) C. proc. civ., a fost citată apoi în vederea administrării interogatoriului, termen la care nu s-a prezentat, iar pentru următorul termen nu a mai fost citată.

624. Instanța:
a) trebuie să fixeze termene scurte, chiar de la o zi la alta;
b) când consideră necesar, va putea fixa și termene mai îndelungate;
c) va dispune verificarea efectuării procedurilor de citare și comunicare dispuse pentru fiecare termen, iar când este cazul, va ordona luarea măsurilor de refacere a acestor proceduri.

625. În ceea ce privește conducerea și poliția ședinței de judecată:
a) aceasta se realizează de președintele completului;
b) părțile pot adresa întrebări celorlalți participanți la proces direct acestora;
c) în cazul completelor colegiale, ceilalți membri ai completului nu pot interveni direct în dezbateri, ci numai prin intermediul președintelui completului.

626. În cazul în care, anterior închiderii dezbaterilor asupra fondului cauzei, una dintre părți a fost îndepărtată din sală de către președintele completului:
a) aceasta va fi chemată în sală și i se vor aduce la cunoștință actele esențiale efectuate în lipsa ei, chiar și în situația în care partea îndepărtată este asistată de un apărător care a rămas în sală;
b) aceasta va fi chemată în sală și, sub sancțiunea nulității, i se vor pune în vedere actele esențiale efectuate în lipsa ei, cu excepția situației în care partea îndepărtată este asistată de un apărător care a rămas în sală;
c) aceasta va fi chemată în sală și, sub sancțiunea nulității, i se vor pune în vedere actele esențiale efectuate în lipsa ei, chiar și atunci când partea îndepărtată este asistată de un apărător care a lipsit la acel termen de judecată.

627. Până la primul termen de judecat în fața primei instanțe:
a) pârâtul poate formula întâmpinare, dacă aceasta este obligatorie;
b) reclamantul poate să își modifice cererea de chemare în judecată;
c) pârâtul poate invoca prescripția dreptului material la acțiune al reclamantului.

628. Sunt cereri admisibile la primul termen de judecată în fața primei instanțe:
a) invocarea de către părți sau de către instanță a excepției necompetenței materiale a instanței sesizate;
b) invocarea de către pârât a nulităților relative rezultând din neregularități săvârşite până la începerea judecății, atunci când întâmpinarea nu este obligatorie;
c) depunerea de către pârât a cererii reconvenționale în cadrul unui litigiu având ca obiect revendicarea unui bun imobil.

629. Încheierea interlocutorie:
a) este acea încheiere, care, printre altele, „prejudecă fondul";
b) este aceea prin intermediul căreia instanța nu rezolvă aspecte sau împrejurări legate de fondul cauzei;
c) este şi aceea prin care instanța respinge o excepție procesuală.

630. Încheierile premergătoare judecății:
a) ca regulă, pot fi atacate doar odată cu fondul cauzei;
b) privind respingerea ca inadmisibilă a cererii de intervenție voluntară principală poate fi atacată cu apel sau cu recurs, după caz, în mod separat;
c) sunt doar cele interlocutorii.

631. Excepțiile procesuale:
a) relative care au ca obiect neregularități procedurale săvârşite pe parcursul judecății pot fi invocate de partea interesată la primul termen de judecată ce a urmat săvârşirii neregularității şi înainte de a pune concluzii în fond;
b) se pot uni cu fondul cauzei, cu singura condiție ca, pentru soluționarea acestora, să fie necesară administrarea de probe;
c) privind necompetența instanței şi prescripția se soluționează înaintea celei privind autoritatea de lucru judecat.

632. Excepțiile procesuale:
a) de procedură pot fi unite cu fondul cauzei atunci când pentru soluționarea lor este necesară administrarea aceloraşi probe ca pentru fondul cauzei;
b) pot fi invocate, întotdeauna, de părți, procuror sau instanță din oficiu;
c) nu constituie apărări de fond.

633. Excepțiile procesuale:
a) pot îmbrăca forma apărărilor de fond, atunci când tind la respingerea cererii;
b) presupun existența unui proces civil în curs;
c) sunt mijloace de apărare care nu pun în discuție fondul cauzei.

634. Unirea excepției procesuale cu fondul:
a) nu este în toate cazurile obligatorie, în cazul excepției de incompatibilitate;
b) este posibilă dacă pentru rezolvarea excepției este necesară administrarea unor probe, cel puțin în parte, necesare şi rezolvării în fond a pricinii;
c) este obligatorie pentru judecătorul cauzei, dacă toate părțile litigante o solicită.

635. Unirea excepției procesuale cu fondul este:
a) posibilă dacă pentru rezolvarea excepției este necesară administrarea unor dovezi ca şi pentru finalizarea etapei cercetării procesului;
b) obligatorie, dacă excepția se referă la puterea de lucru judecat;
c) obligatorie dacă niciuna dintre părți nu se opune la administrarea dovezilor necesare rezolvării excepției.

636. Excepțiile menționate şi invocate concomitent trebuie rezolvate în următoarea ordine:
a) excepția perimării cererii de chemare în judecată, excepția litispendenței, excepția lipsei dovezii calității de reprezentant;
b) excepția litispendenței, excepția perimării cererii de chemare în judecată, excepția lipsei dovezii calității de reprezentant;
c) excepția lipsei dovezii calității de reprezentant, excepția perimării cererii de chemare în judecată, excepția litispendenței.

637. Ordinea de soluționare a următoarelor excepții invocate concomitent este:
a) excepția lipsei procedurii prealabile, excepția litispendenței, excepția necompetenței materiale a instanței;
b) excepția necompetenței materiale a instanței, excepția lipsei procedurii prealabile, excepția litispendenței;
c) excepția necompetenței materiale a instanței, excepția litispendenței, excepția lipsei procedurii prealabile.

638. În cazul invocării concomitente a excepției de necompetență materială a instanței și a excepției lipsei calității procesuale active, instanța:
a) se va pronunța mai întâi asupra excepției lipsei calității procesuale active;
b) poate uni cele două excepții cu fondul cauzei;
c) se va pronunța mai întâi asupra excepției de necompetență materială.

639. Este o ordine corectă de soluționare a excepțiilor procesuale:
a) excepția de necompetență, excepția autorității de lucru judecat, excepția privind constituirea instanței;
b) excepția privind compunerea instanței, excepția autorității de lucru judecat, excepția de prescriptibilitate;
c) excepția de netimbrare, excepția privind constituirea instanței, excepția lipsei calității procesuale.

640. Dacă se invocă, în mod concomitent, excepțiile autorității de lucru judecat, litispendenței și lipsei dovezii calității de reprezentant, ordinea de soluționare este:
a) excepția lipsei dovezii calității de reprezentant, excepția litispendenței, excepția autorității de lucru judecat;
b) excepția lipsei dovezii calității de reprezentant, excepția autorității de lucru judecat și excepția litispendenței;
c) excepția autorității de lucru judecat, excepția lipsei dovezii calității de reprezentant, excepția litispendenței.

641. În concursul dintre excepții, ordinea corectă este următoarea:
a) recuzarea, excepția de prescripție, excepția lipsei de interes;
b) excepția de necompetență, excepția lipsei de interes, excepția de prescripție;
c) excepția de litispendență, excepția de prescripție, excepția autorității de lucru judecat.

642. În concursul dintre excepții, ordinea corectă este următoarea:
a) excepția de litispendență, excepția de netimbrare, excepția autorității de lucru judecat;
b) recuzarea, excepția autorității de lucru judecat, excepția lipsei calității procesuale active;
c) excepția lipsei calității procesuale active, excepția autorității de lucru judecat, excepția de prescripție.

643. În ce privește ordinea de invocare și soluționare a excepțiilor procesuale:
a) excepția prescripției dreptului la acțiune trebuie soluționată înaintea celei a autorității de lucru judecat;
b) excepția de necompetență teritorială a instanței trebuie soluționată înaintea celei de nulitate a cererii de chemare în judecată pentru nemotivarea în fapt a acestei cereri;
c) excepția netimbrării se va soluționa anterior excepției de litispendență.

644. Excepțiile procesuale absolute:
a) pot fi invocate și de procuror, în orice proces la care participă;
b) pot fi invocate și de către procurorul care participă la judecată, însă, numai dacă este necesar pentru apărarea drepturilor și intereselor legitime ale minorilor, ale persoanelor puse sub interdicției și ale dispăruților;
c) dacă sunt admise, atrag întotdeauna nulitatea hotărârii pronunțate.

645. În cazul excepțiilor procesuale absolute:
a) instanța poate uni excepția cu fondul atunci când soluționarea excepției face necesară administrarea unor probe;
b) se pune în discuție însuși fondul pretenției deduse judecății;

c) normele de procedură a căror încălcare este invocată sunt de ordine publică.

646. Excepțiile de procedură:
a) de principiu, pot fi unite cu fondul;
b) au caracter dilatoriu, fiind necesară rezolvarea lor mai înainte de a intra pe fondul cauzei;
c) care nu au fost invocate de pârât prin întâmpinare, nu vor mai putea fi invocate în cursul judecății, afară de cele de ordine publică, care pot fi invocate în cursul procesului, în cazurile și condițiile legii.

647. Excepțiile de procedură:
a) pot fi unite cu fondul, atunci când au caracter peremptoriu;
b) având întotdeauna caracter dilatoriu, este necesară rezolvarea lor mai înainte de a intra pe fondul cauzei;
c) sunt diferite de apărările pe fondul cauzei.

648. Excepția de litispendență:
a) este o excepție de procedură;
b) este o excepție de fond;
c) este o excepție peremptorie.

649. Excepția de litispendență:
a) este o excepție de fond, dilatorie și absolută;
b) este o excepție de procedură, peremptorie și absolută;
c) este o excepție de procedură, dilatorie, care poate fi invocată inclusiv în fața instanțelor de apel.

650. Excepția de litispendență poate fi invocată:
a) numai în fața instanțelor de fond;
b) și în fața instanțelor de recurs, însă, în acest caz, numai de instanță, din oficiu;
c) ca orice excepție absolută, de orice persoană interesată sau de instanță, din oficiu, chiar direct în apel sau recurs.

651. Excepția de litispendență:
a) nu este o excepție de fond, absolută;
b) este o excepție de procedură, absolută, peremptorie;
c) nu poate fi invocată decât în fața primei instanțe și a instanței de apel.

652. Spre deosebire de excepția de conexitate, excepția de litispendență:
a) nu presupune o analiză a triplelor elemente: părți, obiect și cauză;
b) poate fi invocată numai în fața instanțelor de fond, iar nu și a instanței de recurs;
c) se soluționează printr-o încheiere care nu poate fi atacată decât odată cu fondul.

653. Spre deosebire de excepția de conexitate, excepția de litispendență:
a) poate fi invocată și atunci când una dintre pricini se află în primă instanță, iar cealaltă în apel;
b) nu presupune o analiză a triplelor elemente: părți, obiect și cauză;
c) poate fi invocată și în fața instanței de recurs.

654. Consecința admiterii excepției de litispendență este:
a) respingerea cererii de chemare în judecată ca inadmisibilă;
b) trimiterea dosarului la instanța mai întâi sesizată, indiferent de gradul acesteia;
c) trimiterea dosarului la instanța cu grad mai înalt, dacă pricinile se află pe rolul unor instanțe de grade diferite.

655. Pentru a putea fi invocată cu succes excepția de conexitate, este necesar:
a) să existe două sau mai multe pricini în fața unor instanțe de același grad sau de grade diferite, al căror obiect și cauză să aibă între ele o legătură;
b) să existe două sau mai multe pricini înaintea aceleiași instanțe sau unor instanțe diferite, dar de același grad, în care să fie aceleași părți sau chiar împreună cu alte părți, și al căror obiect și cauză să aibă între ele o strânsă legătură;
c) să existe două sau mai multe pricini înaintea aceleiași instanțe sau unor instanțe diferite, dar de același grad, în care să fie aceleași părți, același obiect și aceeași cauză.

656. În cazul admiterii excepției de conexitate:
a) dosarul va fi trimis instanței cu grad mai înalt, dacă, în limitele legale, părțile nu se înțeleg altfel;
b) dosarul va fi trimis instanței mai întâi sesizate dacă, în limitele legale, părțile nu se înțeleg altfel;

c) dosarul va fi trimis instanței care are competență teritorială exclusivă, chiar dacă părțile sunt dispuse să se înțeleagă altfel.

657. Excepția de conexitate:
a) poate fi invocată și din oficiu;
b) se soluționează printr-o încheiere care nu poate fi atacată decât odată cu fondul;
c) poate fi admisă și în cazul în care o cauză se află în revizuire, iar cealaltă în contestația în anulare.

658. Spre deosebire de excepția autorității de lucru judecat, excepția de conexitate:
a) presupune o analiză a triplelor elemente: părți, obiect și cauză;
b) există dacă între obiect și cauză este doar o strânsă legătură, iar nu o identitate perfectă;
c) nu există și în cazul în care în al doilea dosar, pe lângă părțile din primul dosar, mai sunt și alte părți.

659. Spre deosebire de excepția de litispendență, excepția de necompetență materială absolută:
a) trebuie invocată în fața primei instanțe, sub sancțiunea decăderii;
b) se poate invoca în fața oricărei instanțe, inclusiv în căile de atac;
c) este o excepție de procedură, de ordine publică, care poate fi invocată pentru prima dată, în orice moment procesual.

660. Excepțiile procesuale de fond:
a) se soluționează întotdeauna înaintea excepțiilor de procedură;
b) pot fi unite cu fondul cauzei atunci când pentru soluționarea lor este nevoie să se administreze aceleași dovezi în legătură cu dezlegarea în fond a pricinii;
c) sunt acele excepții care au ca obiect invocarea încălcării unor norme de competență, de compunere sau constituire a instanței.

661. Este excepție procesuală de fond:
a) excepția nelegalei citări;
b) excepția de prematuritate;
c) excepția de neexecutare a contractului.

662. Sunt supuse procedurii regularizării:
a) cererea de intervenție voluntară principală, având în vedere că are natura juridică a unei cereri de chemare în judecată;
b) contestația la executare;
c) cererea de chemare în judecată (ca act de sesizare a instanței).

663. Prin cererea de chemare în judecată, X a solicitat instanței de judecată dezbaterea procedurii succesorale, în contradictoriu cu pârâții Y și Z. Prin rezoluție, instanța căreia i s-a repartizat aleatoriu spre soluționare cauza a pus în vedere reclamantului, sub sancțiunea anulării cererii în temeiul art. 200 C. proc. civ., să depună la dosarul cauzei încheierea emisă de către notarul public cu privire la verificarea evidențelor succesorale. În acest context:
a) în mod eronat instanța a dispus această măsură, având în vedere că lipsa procedurii prealabile nu constituie un element care să atragă anularea cererii în procedura de regularizare;
b) în mod corect instanța de judecată a pus în vedere reclamantului să facă dovada încheierii emise de către notarul public, având în vedere că aceasta este o procedură prealabilă obligatorie, anterioară sesizării instanței cu cererea de chemare în judecată;
c) instanța a procedat în mod eronat, având în vedere că excepția lipsei procedurii prealabile poate fi invocată doar prin intermediul excepției procesuale, de către pârât, prin întâmpinare.

664. Reclamantul își poate modifica cererea de chemare în judecată fără a avea nevoie de acordul expres al tuturor părților:
a) numai până la primul termen la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe, sub sancțiunea decăderii;
b) numai până la primul termen la care reclamantul este legal citat în fața primei instanțe, sub sancțiunea decăderii;
c) până la momentul la care instanța fixează primul termen de judecată în primă instanță, sub sancțiunea decăderii.

665. Excepțiile procesuale de fond:
a) constituie veritabile apărări de fond atunci când tind la respingerea cererii de chemare în judecată;
b) au întotdeauna un efect peremptoriu;
c) nu pun în discuție fondul pretenției.

666. Nu sunt excepții procesuale de fond:
a) excepția subsidiarității acțiunii în constatare față de acțiunea în realizare;
b) prescripția;
c) excepția de tardivitate.

667. Sunt excepții procesuale de fond:
a) autoritatea de lucru judecat;
b) perimarea;
c) excepția lipsei capacității procesuale.

668. În ceea ce privește autoritatea de lucru judecat:
a) este o excepție procesuală de procedură;
b) este o excepție procesuală care are efect peremptoriu, în caz de admitere;
c) este o excepție procesuală absolută.

669. Excepția autorității de lucru judecat:
a) este o excepție de procedură;
b) este o excepție procesuală care, în caz de admitere, produce un efect peremptoriu;
c) este o excepție relativă, care poate fi invocată doar în fața instanțelor de fond.

670. Prin cererea de chemare în judecată, A a solicitat instanței obligarea pârâtului B la plata sumei de 50.000 lei cu titlu de despăgubiri, ca urmare a executării cu întârziere a unei obligații contractuale. Instanța a respins cererea de chemare în judecată ca neîntemeiată, soluție menținută de instanța de apel prin respingerea apelului ca nefondat. Deși hotărârea a intrat în autoritatea de lucru judecat, A a introdus o nouă cerere de chemare în judecată identică cu aceasta din punct de vedere al părților, obiectului și cauzei. În fața primei instanțe nici pârâtul și nici instanța nu au invocat autoritatea de lucru judecat a primei hotărâri, iar instanța nou învestită a admis în parte pretențiile reclamantului, dispunând obligarea pârâtului la plata sumei de 20.000 lei. Reclamantul a formulat apel, în motivarea căruia a arătat că, în mod greșit, instanța a admis doar în parte pretențiile sale. Prin întâmpinare, intimatul-pârât a invocat autoritatea de lucru judecat a primei hotărâri. În acest context:
a) instanța va respinge ca neîntemeiată excepția invocată de către pârât, având în vedere că reclamantul este cel care a declarat calea de atac, iar părții nu i se poate crea o situație mai rea decât aceea din hotărârea atacată în propria cale de atac;
b) instanța va admite excepția autorității de lucru judecat, în acest caz, părții putându-i-se crea o situație mai rea decât aceea din hotărârea atacată;
c) instanța va respinge ca tardiv formulată excepția, având în vedere că aceasta poate fi invocată doar în fața primei instanțe până la închiderea dezbaterilor asupra fondului.

671. Termenul de 10 zile de la primirea comunicării instanței acordat reclamantului în procedura de regularizare pentru efectuarea completărilor sau a modificărilor cererii de chemare în judecată:
a) poate fi scurtat sau prelungit de către instanță;
b) este un termen legal imperativ;
c) în caz de nerespectare, atrage decăderea din dreptul de a mai face completările/modificările dispuse de către instanță, putând conduce la anularea cererii de chemare în judecată.

672. Există identitate de părți ca element al autorității de lucru judecat:
a) numai dacă, în cel de-al doilea proces, părțile au aceeași calitate procesuală ca și în primul;
b) chiar dacă pârâtul din cel de-al doilea proces este succesorul cu titlu universal al reclamantului din primul proces;
c) în cazul reclamantului din cel de-al doilea proces, care este creditorul chirografar al reclamantului din primul proces.

673. Pentru a putea fi invocată excepția autorității de lucru judecat:
a) întotdeauna este necesar ca obiectul celei de-a doua cereri să se afle într-un raport de identitate totală cu obiectul celei dintâi;
b) este necesar ca între obiectul primei cereri și obiectul celei de-a doua să existe o strânsă legătură;

c) este suficient şi ca între obiectul primei cereri şi obiectul celei de-a doua să existe o identitate parţială.

674. Excepţia autorităţii de lucru judecat:
a) poate fi invocată în cazul hotărârilor definitive;
b) are prioritate faţă de renunţarea la judecata acţiunii, renunţare făcută până la intrarea în dezbaterea fondului;
c) are prioritate faţă de excepţia lipsei calităţii procesuale active.

675. Excepţia autorităţii de lucru judecat:
a) este o excepţie de procedură, absolută, peremptorie;
b) este o excepţie de fond, absolută, dilatorie;
c) presupune existenţa triplei identităţi de elemente: părţi, obiect şi cauză.

676. Există identitate de părţi ca element al autorităţii de lucru judecat:
a) ori de câte ori pârâtul din cel de-al doilea proces este succesorul cu titlu particular al reclamantului din primul proces;
b) chiar dacă pârâtul din cel de-al doilea proces este succesorul cu titlu universal al reclamantului din primul proces;
c) ori de câte ori reclamantul din cel de-al doilea proces este creditorul chirografar al reclamantului din primul proces.

677. Excepţia lipsei de interes:
a) este o excepţie de fond, relativă şi peremptorie;
b) este o excepţie de fond, absolută şi dilatorie;
c) este o excepţie de fond, absolută şi peremptorie.

678. Excepţia lipsei de interes:
a) este o excepţie de fond;
b) poate interveni şi atunci când interesul, deşi născut şi actual, nu este personal al persoanei fizice care exercită acţiunea;
c) este întemeiată dacă nu există identitate între titularul dreptului de proprietate invocat în acţiune şi persoana care exercită acţiunea întemeiată pe acest drept.

679. În ipoteza în care apelantul invocă în cursul judecăţii în apel excepţia lipsei calităţii procesuale active a reclamantului, deşi avea cunoştinţă de acest aspect în faţa primei instanţe, dar nu a invocat excepţia:
a) instanţa va putea invoca tardivitatea invocării excepţiei, având în vedere că aceasta putea fi invocată în faţa primei instanţe;
b) instanţa va soluţiona excepţia, având în vedere că aceasta este reglementată de norme de ordine publică, putând fi invocată pentru prima dată în faţa instanţei de apel, însă, instanţa ar putea dispune obligarea apelantului la plata de despăgubiri către partea adversă pentru paguba produsă prin amânarea procesului din acest motiv, chiar şi în situaţia în care admite excepţia;
c) instanţa va soluţiona excepţia, având în vedere că aceasta este reglementată de norme de ordine publică, putând fi invocată pentru prima data în faţa instanţei de apel, însă, instanţa va putea dispune obligarea apelantului la plata de despăgubiri către partea adversă pentru paguba produsă prin amânarea procesului din acest motiv, doar în situaţia în care respinge excepţia ca neîntemeiată.

680. Excepţia lipsei de interes:
a) poate fi admisă dacă este invocată împotriva acţiunii principale de către intervenientul accesoriu în favoarea reclamantului;
b) nu intervine în toate cazurile în care interesul, deşi născut şi direct, nu este personal al persoanei fizice care exercită acţiunea;
c) este întemeiată dacă nu există identitate între titularul dreptului de proprietate invocat în acţiune şi persoana care exercită acţiunea întemeiată pe acest drept.

681. Excepţia lipsei calităţii procesuale:
a) este o excepţie de fond, absolută şi peremptorie;
b) este o excepţie de fond, relativă şi peremptorie;
c) este o excepţie de fond, absolută şi dilatorie.

682. Excepţia lipsei calităţii procesuale:
a) dacă este admisă, determină pronunţarea unei hotărâri care nu intră în autoritate de lucru judecat asupra fondului dreptului;

b) este o excepție de fond, absolută şi peremptorie;
c) nu poate fi invocată pentru prima dată în fața instanței de apel.

683. Excepția lipsei calității procesuale active:
a) poate fi invocată pentru prima dată şi direct în căile de atac de retractare, inclusiv ca motiv de contestație în anulare sau revizuire;
b) poate fi invocată oricând în cursul procesului, chiar direct în apel sau recurs, în condițiile legii;
c) presupune identitatea între titularul dreptului de proprietate invocat în acțiune şi persoana împotriva căreia se exercită acțiunea întemeiată pe acest drept.

684. Excepția lipsei calității procesuale active:
a) poate fi invocată cu succes în ipoteza exercitării acțiunii în revendicare numai de către unul dintre coproprietari;
b) este o excepție de fond, peremptorie şi absolută;
c) poate fi soluționată şi în recurs, chiar dacă pentru soluționarea acesteia este necesară administrarea probei cu expertiza.

685. Excepția lipsei calității procesuale pasive:
a) este de ordine privată, fiind intrinsec legată de subiectele procesului civil;
b) este o excepție dirimantă, absolută;
c) este o excepție de fond, de ordine publică.

686. Excepția lipsei capacității procesuale de folosință este o excepție:
a) care, admisă fiind, atrage nulitatea cererii;
b) de procedură, peremptorie, absolută;
c) de fond, peremptorie, absolută.

687. Spre deosebire de excepția lipsei capacității procesuale de folosință, excepția lipsei capacității procesuale de exercițiu:
a) dacă se respinge, atrage o soluție de anulare a cererii;
b) nu determină anularea cererii de îndată, ci se acordă un termen pentru acoperirea lipsei, sub sancțiunea anulării;
c) este o excepție care întotdeauna are caracter dilatoriu.

688. Respingerea excepției procesuale ca neîntemeiată se pronunță prin:
a) încheiere interlocutorie atacabilă cu recurs;
b) încheiere interlocutorie sau hotărâre, după caz;
c) încheiere care, de regulă, poate fi atacată numai odată cu hotărârea pronunțată pe fond.

689. Sunt excepții peremptorii:
a) excepția privind caracterul subsidiar al acțiunii în constatare față de acțiunea în realizare;
b) excepția lipsei capacității de exercițiu, aceasta neputând produce, în nicio situație, efect dilatoriu;
c) excepția lipsei de calitate procesuală.

690. Excepția lipsei calității de reprezentant:
a) poate fi invocată cel târziu la termenul următor celui la care au fost constatate lipsurile;
b) începe prin a avea un caracter dilatoriu şi tinde spre unul peremptoriu;
c) începe prin a avea un caracter peremptoriu şi tinde spre unul dilatoriu.

691. Va opera efectul dilatoriu al excepției în cazul:
a) lipsei capacității procesuale de exercițiu;
b) lipsei capacității procesuale de folosință;
c) nesemnării cererii de chemare în garanție invocată la un termen la care doar garantul nu este prezent.

692. Condiția ca o probă să fie concludentă presupune ca aceasta:
a) să aibă legătură cu obiectul procesului;
b) să nu tindă la dovedirea unor fapte imposibile;
c) să se refere la împrejurări de natură să ducă la soluționarea cauzei.

693. Probele:
a) nu pot fi administrate întotdeauna şi după începerea dezbaterilor asupra fondului cauzei;
b) nu pot fi administrate dacă pârâtul nu este prezent, chiar dacă procedura de citare față de acesta este legal îndeplinită;
c) pot fi solicitate exclusiv prin cererea de chemare în judecată, respectiv întâmpinare.

694. Instanța poate dispune administrarea de probe:
a) chiar dacă părțile nu au solicitat proba respectivă şi s-au opus administrării acesteia;
b) doar dacă părțile solicită aceasta;
c) din oficiu şi în situația în care, după rămânerea în pronunțare pe fondul cauzei, instanța dispune repunerea cauzei pe rol în vederea discutării şi administrării unei anumite probe.

695. Dacă legea nu dispune altfel, dovezile care nu au fost cerute de reclamant prin cererea de chemare în judecată pot fi cerute şi încuviințate în cursul procesului dacă:
a) întâmpinarea nu este obligatorie;
b) necesitatea probei rezultă din modificarea cererii;
c) există acordul expres sau tacit al tuturor părților.

696. Asupra probelor instanța se pronunță:
a) printr-o încheiere interlocutorie, instanța nemaiputând reveni asupra probelor încuviințate;
b) printr-o încheiere motivată;
c) printr-o încheiere preparatorie.

697. Asupra probelor:
a) solicitate de reclamant sau de pârât, pune concluzii şi procurorul care participă la judecarea cauzei chiar dacă nu vizează interesul minorilor;
b) instanța nu se pronunță dacă, la termenul de discutare a admisibilității probelor, partea care le-a solicitat în scris nu se prezintă pentru a le susține;
c) instanța nu se mai pronunță dacă acestea au fost solicitate după primul termen de judecată la care părțile au fost legal citate.

698. Propunerea probelor:
a) ca regulă, se realizează de către reclamant prin cererea de chemare în judecată şi de către pârât prin întâmpinare, sub sancțiunea anulării acestor acte de procedură;
b) se poate realiza de către pârât la primul termen de judecată, atunci când întâmpinarea nu este obligatorie;
c) intervenientul voluntar principal va putea solicita administrarea de probe prin cererea de intervenție sau cel mai târziu până la primul termen de judecată ulterior admiterii cererii de intervenție.

699. Procedura administrării probelor de către avocați:
a) este obligatorie în cazurile prevăzute de lege;
b) este facultativă;
c) presupune consimțământul tuturor părților din proces.

700. Înscrisul autentic:
a) care constată o creanță certă şi lichidă are putere de titlu executoriu la scadență;
b) se bucură, ca şi înscrisul sub semnătură privată, de o prezumție de autenticitate;
c) face credință despre data sa până la înscrierea în fals.

701. Când partea învederează în fața instanței de judecată că partea potrivnică deține un înscris probatoriu privitor la pricină:
a) instanța este obligată, în toate cazurile, să dispună înfățişarea lui de către partea care îl deține;
b) instanța nu dispune, în nicio situație, nicio măsură referitoare la înfățişarea lui, având în vedere că această obligație incumbă părții care îl invocă;
c) instanța poate ordona înfățişarea lui.

702. Dacă pârâtul refuză să răspundă la interogatoriul încuviințat reclamantului, pentru dovedirea deținerii sau existenței înscrisului, instanța:
a) trebuie să admită acțiunea;
b) va putea socoti ca dovedite pretențiile reclamantului cu privire la cuprinsul înscrisului;
c) va pronunța decăderea pârâtului din probele ce i-au fost încuviințate.

703. Instanța nu poate solicita:
a) certificarea, de către parte, a unei copii de pe un înscris, pentru conformitate cu originalul, decât dacă partea adversă contestă înscrisul;
b) trimiterea înscrisurilor originale depuse la notari publici;
c) înfățişarea înscrisului original aflat la parte, decât dacă s-a făcut cerere de înscriere în fals cu privire la acel înscris.

704. Cererea de înfățişare a unui înscris:
a) va fi respinsă ori de câte ori înscrisul prezintă chestiuni cu totul personale;

b) poate fi respinsă dacă înscrisul este comun;
c) nu poate fi refuzată de autoritatea care deține înscrisul chiar dacă prezentarea acestuia ar expune disprețului public una dintre părți.

705. Copiile de pe copii:
a) au aceeași putere doveditoare ca originalul;
b) nu au nicio putere doveditoare;
c) fac dovada deplină a celor consemnate în cuprinsul lor.

706. Înscrisul depus la dosarul cauzei, ca mijloc de probă:
a) este obligatoriu să fie depus în original;
b) poate fi retras de partea care l-a depus, fără nicio condiționare;
c) se depune în copie certificată de parte.

707. Formalitatea multiplului exemplar presupune:
a) ca cererea de chemare în judecată să se depună în atâtea exemplare câte părți sunt;
b) ca înscrisurile sub semnătură privată care constată convenții sinalagmatice să se încheie în atâtea exemplare câte părți cu interese contrarii sunt;
c) ca întâmpinarea să se depună în atâtea exemplare câți reclamanți și intervenienți sunt.

708. Formalitatea multiplului exemplar:
a) este o cerință specifică înscrisurilor care constată obligații unilaterale;
b) este o cerință specifică înscrisurilor autentice, care constată convenții sinalagmatice;
c) nu se cere în cazul înscrisurilor care vizează raporturile dintre profesioniști.

709. Data certă se dobândește:
a) din ziua când înscrisurile au fost înfățișate la o autoritate sau instituție publică, chiar dacă despre aceasta nu s-a făcut mențiune pe înscrisuri;
b) din ziua în care s-a petrecut un alt fapt de aceeași natură care dovedește în chip neîndoielnic anterioritatea înscrisului;
c) din ziua în care înscrisurile au fost prezentate spre a se conferi dată certă de către executorul judecătoresc.

710. Înscrisul sub semnătură privată întocmit în exercițiul activității unei întreprinderi:
a) este prezumat a fi fost făcut la data consemnată în cuprinsul său;
b) data înscrisului sub semnătură privată poate fi combătută cu orice mijloc de probă;
c) data înscrisului sub semnătură privată poate fi combătută doar prin alte înscrisuri.

711. Dacă un înscris necesar soluționării cauzei se află în posesia unui terț:
a) instanța va pune în vedere părții care a învederat acest aspect să îl depună la dosarul cauzei;
b) terțul va putea fi citat ca martor, punându-i-se în vedere să aducă înscrisul în instanță;
c) dacă deținătorul înscrisului este o persoană juridică, aceasta nu va putea fi citată ca martor.

712. Contestarea scrierii unui înscris sau a semnăturii de pe acesta:
a) poate fi făcută la primul termen după depunerea înscrisului;
b) determină instanța să dispună în mod obligatoriu efectuarea unei expertize tehnice de specialitate dacă înscrisul e autentic sau în formă electronică;
c) se poate realiza și atunci când înscrisul în cauză emană de la un terț și nu doar de la părțile din proces.

713. Procedura falsului:
a) poate fi folosită în cazul înscrisurilor autentice, care, în privința constatărilor personale ale agentului instrumentator, fac dovadă până la declararea falsului;
b) se aplică doar înscrisurilor autentice;
c) poate fi folosită în cazul înscrisurilor sub semnătură privată care au fost defăimate ca false.

714. Se pot dovedi cu martori:
a) și faptul natural al nașterii atunci când s-au pierdut registrele de stare civilă, precum și lămurirea clauzelor unui act juridic;
b) lipsa cauzei, cauza ilicită sau imorală a unui act juridic doar dacă acesta nu îmbracă forma autentică;
c) eroarea, dolul, violența chiar și în situația în care actul juridic a fost constatat printr-un înscris autentic.

715. Părțile pot conveni să fie ascultați ca martori:
a) de regulă, rudele și afinii până la gradul al treilea inclusiv;
b) descendenții, chiar și în cazul procesului de divorț;
c) soțul uneia dintre părți, chiar dacă sunt despărțiți.

716. Nu pot fi ascultați ca martori:
a) descendenții, în cazul procesului de divorț;
b) ascendenții părților, în cazul procesului de divorț;
c) medicii cu privire la faptele încredințate lor în exercițiul serviciului şi care sunt ținuți de păstrarea secretului profesional.

717. Rudele şi afinii până la gradul al treilea inclusiv:
a) nu pot în nicio situație să fie audiați ca martori;
b) nu pot fi audiați ca martori, cu excepția descendenților care pot fi audiați în procesele de divorț;
c) pot fi audiați ca martori dacă părțile îşi dau acordul în acest sens, cu excepția proceselor referitoare la raporturile de familie în care nu pot fi audiați descendenții.

718. Nu pot fi ascultați ca martori:
a) cei ținuți de secretul profesional;
b) cei condamnați pentru mărturie mincinoasă;
c) cei puşi sub interdicție judecătorească.

719. Dacă după citarea martorului cu mandat de aducere acesta nu se prezintă:
a) instanța va dispune suspendarea cauzei;
b) instanța va putea trece la judecarea cauzei;
c) instanța este obligată să dispună refacerea procedurii de citare cu acesta.

720. Proba testimonială:
a) nu implică, în mod obligatoriu, indicarea numelui martorului, atât timp cât partea care l-a propus se obligă să prezinte martorul la termenul de judecată fixat în vederea audierii acestuia;
b) dacă pârâtul-reclamant doreşte să se folosească de aceasta, sub sancțiunea anulării cererii, trebuie cerută prin cererea reconvențională;
c) dacă este propusă în dovedirea capătului de cerere formulat de către reclamant prin cererea adițională, poate fi cerută de către acesta chiar şi la al treilea termen de judecată, dacă până atunci nu a fost legal citat, iar cererea adițională a fost depusă la acest termen.

721. În situația în care una dintre părți propune ca martor un minor care nu a împlinit vârsta de 14 ani, instanța:
a) în situația în care apreciază că depoziția acestuia este utilă în soluționarea cauzei, va proceda la audierea lui, fără însă ca minorul să depună jurământ;
b) chiar dacă apreciază că depoziția acestuia este utilă în soluționarea cauzei, nu va încuviința audierea acestuia, deoarece nu poate depune mărturie decât persoana cu capacitate de exercițiu deplină;
c) în situația în care apreciază că depoziția acestuia este utilă în soluționarea cauzei, va proceda la audierea lui, minorul depunând jurământ.

722. Instanța poate să dispună din oficiu audierea unor martori:
a) după ce în prealabil a pus în discuția contradictorie a părților necesitatea audierii martorilor;
b) doar dacă părțile sunt de acord;
c) chiar dacă părțile se împotrivesc.

723. Nu pot fi ascultați ca martori în procesul civil:
a) rudele de gradul al IV-lea;
b) notarii publici pe care legea îi obligă să păstreze secretul cu privire la faptele încredințate lor în exercițiul profesiei;
c) cei condamnați pentru mărturie mincinoasă.

724. În pricinile privitoare la divorț, pot fi ascultați ca martori:
a) părinții soților;
b) descendenții, dacă sunt mai mari de 18 ani;
c) descendenții, dacă au împlinit vârsta de 14 ani.

725. În materia probei testimoniale:
a) judecătorul nu poate hotărî asupra cauzei dacă martorul nu a fost legal citat, chiar dacă partea în favoarea căreia s-a încuviințat proba renunță la administrarea acesteia;
b) martorul poate fi audiat la locuința sa, cu condiția existenței consimțământul tuturor părților;
c) instanța poate dispune audierea unui martor la care partea a renunțat, chiar dacă toate părțile se împotrivesc.

726. Răspund în scris la interogatoriul ce li se va comunica:
a) statul şi celelalte persoane juridice de drept public;
b) persoanele juridice de drept privat, inclusiv societățile de persoane;
c) societățile de persoane.

727. Interogatoriul:
a) tuturor persoanelor juridice implică citarea reprezentantului legal, cu mențiunea prezentării personale pentru a răspunde;

b) este în toate cazurile admisibil şi atunci când este luat de intervenientul accesoriu părţii în favoarea căreia a intervenit, indiferent de întrebările formulate;
c) poate fi administrat, chiar dacă partea care va fi audiată este un nevăzător.

728. Interogatoriul:
a) luat persoanelor juridice implică, întotdeauna, citarea reprezentantului legal, cu menţiunea prezentării personale pentru a răspunde;
b) poate fi administrat şi martorului care a împlinit vârsta de 14 ani;
c) luat societăţilor de persoane presupune citarea personală a asociaţilor cu drept de reprezentare.

729. La administrarea probei cu interogatoriu, instanţa:
a) va verifica deplina capacitate a celui care răspunde la interogatoriu;
b) va verifica doar dacă cel care răspunde are capacitatea de a face acte de administrare;
c) în cazul în care constată că partea chemată la interogatoriu nu are deplină capacitate, va dispune chemarea la interogatoriu a reprezentantului legal.

730. Dacă partea, fără motive temeinice, în condiţii de legală citare nu se prezintă la interogatoriu:
a) instanţa va dispune obligatoriu acordarea unui nou termen pentru a se administra proba cu interogatoriul;
b) instanţa poate aprecia neprezentarea ca o mărturisire deplină a părţii chemate la interogatoriu;
c) instanţa poate aprecia neprezentarea ca un început de dovadă în folosul părţii potrivnice.

731. Dacă partea, fără motive temeinice, nu se înfăţişează pentru a i se administra interogatoriul:
a) instanţa poate socoti aceste împrejurări ca o mărturisire parţială a pretenţiilor celeilalte părţi;
b) instanţa poate socoti aceste împrejurări ca o mărturisire deplină ori numai ca un început de dovadă în folosul aceluia care a propus interogatoriul;
c) întotdeauna instanţa va aprecia neprezentarea ca o recunoaştere totală a pretenţiilor părţii adverse.

732. Partea chemată personal la interogatoriu:
a) va răspunde fără să se poată folosi în vreo situaţie de însemnări;
b) nu poate citi un proiect de răspuns scris în prealabil;
c) se poate folosi de însemnări, dar numai cu privire la cifre sau denumiri.

733. Mărturisirea:
a) poate să fie făcută şi de martorul de 14 ani, însă, în acest caz el nu va depune jurământ;
b) produce aceleaşi efecte ca şi renunţarea la drept;
c) poate să fie făcută şi de reprezentantul legal pentru acte încheiate de el în această calitate.

734. Mărturisirea:
a) este admisibilă în toate procesele civile, fără excepţii;
b) poate fi făcută spontan sau obţinută prin procedura interogatoriului;
c) este un act personal.

735. În ceea ce priveşte mărturisirea:
a) aceasta este admisibilă în toate procesele civile, cu excepţia celor de divorţ;
b) fără excepţii, aceasta este admisibilă în toate procesele civile;
c) este un act personal.

736. Mărturisirea calificată:
a) conţine o recunoaştere a faptului pretins de partea adversă, însă cu adăugarea unui alt fapt, în legătură cu cel recunoscut şi ulterior acestuia, care tinde să diminueze sau să anihileze efectele juridice ale faptului mărturisit;
b) reprezintă o recunoaştere necondiţionată a faptului alegat de către partea care a propus interogatoriul;
c) conţine, pe lângă o recunoaştere a faptului alegat de partea care a propus interogatoriul, elemente sau împrejurări în legătură directă cu acest fapt şi anterioare sau concomitente acestuia, care îi schimbă consecinţele juridice, făcând ca, în fapt, răspunsul să fie negativ la întrebarea formulată de partea adversă.

737. Este adevărat că:
a) în cazul coparticipării procesuale pasive, mărturisirea unui pârât poate fi opusă întotdeauna celorlalţi pârâţi;
b) în cazul coparticipării procesuale active, mărturisirea unui reclamant prin care recunoaşte faptul pe care se întemeiază apărarea pârâtului poate fi opusă celorlalţi reclamanţi;

c) mărturisirea, ca mijloc de probă, nu se poate referi decât la împrejurări de fapt.

738. Mărturisirea judiciară:
a) de regulă, nu poate fi revocată;
b) poate fi revocată dacă se face dovada că a fost urmarea unei erori de fapt scuzabile;
c) poate fi revocată dacă se face dovada că a fost urmarea unei erori de drept.

739. Reprezentantul legal al unei persoane lipsite de capacitate de exercițiu:
a) nu poate fi chemat personal la interogatoriu în nicio situație;
b) poate fi chemat personal la interogatoriu numai în legătură cu actele încheiate şi faptele săvârşite în această calitate;
c) poate fi chemat, fără îngrădiri, personal la interogatoriu.

740. Mărturisirea:
a) produce aceleaşi efecte juridice ca şi achiesarea la pretenții;
b) îşi produce efectele fără a fi nevoie să fie acceptată de cealaltă parte şi poate fi revocată numai pentru eroare de fapt sau de drept;
c) dacă este extrajudiciară verbală, nu poate fi folosită ca mijloc de probă decât atunci când obiectul contestației poate fi dovedit prin martori.

741. În cuprinsul raportului de expertiză judiciară:
a) pot fi menționate declarațiile unor terțe persoane referitoare la obiectul expertizei;
b) trebuie să se regăsească şi concluziile personale ale expertului, chiar dacă sunt nemotivate;
c) trebuie să se regăsească şi răspunsurile motivate ale expertului la întrebările formulate sau încuviințate de către instanță.

742. Dacă expertiza este dispusă din oficiu, instanța apreciind că litigiul nu poate fi soluționat fără expertiză, iar ambele părți refuză plata onorariului:
a) instanța va respinge cererea ca nedovedită;
b) instanța ar putea suspenda judecata pentru neîndeplinirea obligației stabilite în sarcina reclamantului;
c) instanța va dispune efectuarea expertizei, urmând ca expertul să îşi recupereze onorariul de la partea care va pierde procesul, chiar dacă expertul nu îşi dă acordul în acest sens.

743. În cazul în care una dintre părți împiedică efectuarea lucrării de către expertul desemnat cu efectuarea expertizei:
a) instanța poate dispune amendarea părții;
b) instanța va putea socoti ca dovedite afirmațiile făcute de partea adversă cu privire la împrejurarea de fapt ce face obiectul lucrării, chiar dacă, în contextul administrării tuturor celorlalte probe, rezultă contrariul;
c) instanța va putea socoti ca dovedite afirmațiile făcute de partea adversă cu privire la împrejurarea de fapt ce face obiectul lucrării, dacă acestea se coroborează cu celelalte probe administrate.

744. Expertiza:
a) se efectuează numai în cadrul unui proces în curs de desfăşurare;
b) se poate încuviința şi atunci când nu există un proces în curs de desfăşurare, în cadrul procedurii asigurării dovezilor pe cale principală;
c) se poate efectua şi prin comisie rogatorie dacă necesită cercetări într-o localitate mai îndepărtată.

745. Când pentru lămurirea unor împrejurări de fapt instanța consideră necesar să cunoască părerea unor specialişti:
a) trebuie convocată o audiere în şedință publică, în cadrul căreia va solicita expertului să se pronunțe cu privire la costul estimativ al lucrării ce urmează a fi efectuată, stabilindu-i acestuia şi o durată de timp în care va trebui să termine efectuarea expertizei;
b) poziția părților, respectiv a părții care a solicitat proba va fi consemnată într-o hotărâre intermediară, prin care instanța va fixa termenul de 5 zile de depunere a raportului de expertiză şi cuantumul cheltuielilor necesare efectuării expertizei;
c) poziția părților, respectiv a părții care a solicitat proba va fi consemnată într-o încheiere preparatorie, prin care instanța va fixa termenul de depunere a raportului de expertiză şi condițiile de plată a cheltuielilor necesare efectuării expertizei.

746. Când pentru lămurirea unor împrejurări de fapt instanța consideră necesar să cunoască părerea unor specialişti:
a) va putea convoca o audiere în camera de consiliu, în cadrul căreia va solicita expertului să se pronunțe

cu privire la costul estimativ al lucrării ce urmează a fi efectuată, stabilindu-i acestuia şi o durată de timp în care va trebui să termine efectuarea expertizei, după numirea din oficiu sau la cererea părților a unuia sau a trei experți;
b) poziția părților, respectiv a părții care a solicitat proba va fi consemnată într-o hotărâre intermediară, prin care instanța va fixa termenul de depunere a raportului de expertiză şi cuantumul cheltuielilor necesare efectuării expertizei;
c) poziția părților, respectiv a părții care a solicitat proba va fi consemnată într-o încheiere interlocutorie, prin care instanța va fixa termenul de depunere a raportului de expertiză şi condițiile de plată a cheltuielilor necesare efectuării expertizei.

747. Termenul acordat de către instanță părților în vederea luării la cunoştință a raportului de expertiză care a fost depus cu o zi înainte de termenul de judecată, deci cu nerespectarea prevederilor art. 336 alin. (1) C. proc. civ., este un termen:
a) imperativ;
b) judecătoresc;
c) legal.

748. Anularea raportului de expertiză din cauza nerespectării procedurii de convocare a părților la expertiză conduce la:
a) refacerea expertizei;
b) respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată;
c) anularea cererii de chemare în judecată ca urmare a anulării raportului de expertiză.

749. Dacă raportul de expertiză a fost depus la dosar cu 10 zile înainte de termenul fixat pentru judecată:
a) ca regulă, părțile nu sunt îndreptățite să obțină o amânare în vederea studierii lui;
b) dacă niciuna dintre părți nu este prezentă la judecată, dar s-a cerut judecata în lipsă, instanța va acorda termen în vederea studierii lui;
c) oricare dintre părți este îndreptățită să obțină o amânare în vederea studierii lui.

750. Expertul numit de instanță:
a) care va primi mai mult decât plata statornicită se va pedepsi pentru luare de mită;
b) trebuie să depună jurământul, ca un martor, când este ascultat în şedință;
c) este incompatibil absolut dacă este tutore sau curator al uneia dintre părți.

751. În cazul în care instanța a dispus restituirea bunurilor care au servit ca mijloace materiale de probă şi cei în drept a le primi nu le ridică în termen de 6 luni de la data când au fost încunoştințați în acest scop, instanța:
a) în şedință publică, citând părțile interesate şi organul financiar local competent, va da o încheiere prin care aceste lucruri vor fi considerate ca abandonate şi trecute în proprietatea privată a unității administrativ-teritoriale unde îşi are sediul instanța;
b) în camera de consiliu, fără citarea părților, va da o încheiere prin care aceste lucruri vor fi considerate ca abandonate şi trecute în proprietatea privată a unității administrativ-teritoriale unde îşi are sediul instanța;
c) în camera de consiliu, citând părțile interesate şi organul financiar local competent, va da o încheiere prin care aceste lucruri vor fi considerate ca abandonate şi trecute în proprietatea privată a unității administrativ-teritoriale unde îşi are sediul instanța.

752. În privința cercetării la fața locului:
a) aceasta se face cu citarea părților;
b) despre cele constatate instanța va încheia un proces-verbal;
c) se poate face fără citarea părților, iar concluziile cercetării vor fi consemnate într-o încheiere care se va ataşa la dosarul cauzei şi va constitui mijloc de probă.

753. În cadrul cercetării la fața locului:
a) prezența procurorului este obligatorie în toate cazurile;
b) pot fi ascultați martorii pricinii;
c) pot fi ascultați experții pricinii.

754. În cazul cercetării la fața locului:
a) prezența procurorului este obligatorie atunci când obiectul pricinii îl constituie punerea sub interdicție judecătorească;
b) prezența procurorului nu este obligatorie chiar şi atunci când participarea acestuia potrivit obiectului pricinii este obligatorie, întrucât nu presupune concluziile pe fond ale acestuia;

c) împrejurările de fapt care urmează a fi lămurite prin acest mijloc de probă se consemnează în încheiere.

755. În cazul cercetării la fața locului:
a) aceasta se face fără citarea părților;
b) concluziile cercetării vor fi consemnate într-un proces-verbal, în care se vor consemna și susținerile ori obiecțiunile părților și care va fi semnat de către cei prezenți;
c) atunci când din completul care a încuviințat administrarea acestui mijloc de probă fac parte doi judecători, este obligatorie deplasarea ambilor la fața locului.

756. Prezumția simplă:
a) conduce, de regulă, la răsturnarea sarcinii probei;
b) nu conduce la răsturnarea sarcinii probei;
c) conduce, în toate cazurile, la răsturnarea sarcinii probei.

757. În cazul asigurării probelor:
a) dacă există urgență, această procedură poate fi folosită pentru a se constata mărturia unei persoane, părerea unui expert, starea unor lucruri sau pentru a se dobândi recunoașterea unui înscris, a unui fapt sau a unui drept;
b) întâmpinarea este obligatorie;
c) în toate cazurile, procedura de asigurare a dovezilor se realizează cu citarea părților.

758. Cererea de asigurare a probelor se judecă:
a) întotdeauna în camera de consiliu, fără citarea părților;
b) în ședință publică;
c) în camera de consiliu, cu sau fără citarea părților.

759. În cazul procedurii de asigurare a probelor:
a) pârâtul nu este obligat să depună întâmpinare;
b) pârâtul este, de regulă, obligat să depună întâmpinare;
c) pârâtul este, în toate cazurile, obligat să depună întâmpinare.

760. Dacă asigurarea probelor s-a făcut pe cale principală, în caz de admitere:
a) încheierea poate fi atacată cu apel în 5 zile de la comunicare dacă judecata s-a făcut fără citarea părților și de la pronunțare dacă s-a făcut cu citarea părților;
b) încheierea nu este supusă niciunei căi de atac;
c) încheierea poate fi atacată cu recurs în 5 zile de la comunicare dacă judecata s-a făcut fără citarea părților și de la pronunțare dacă s-a făcut cu citarea părților.

761. În cazul asigurării probelor:
a) dacă există urgență, se poate constata mărturia unei persoane, părerea unui expert, starea unor lucruri, recunoașterea unui înscris, existența sau inexistența unui drept;
b) întâmpinarea este obligatorie;
c) în caz de pericol în întârziere, instanța va putea încuviința cererea și fără citarea părților.

762. Intră în categoria incidentelor procedurale care se soluționează de instanța în fața căreia se invocă:
a) excepția de necompetență, excepția de neconstituționalitate, abținerea și recuzarea;
b) suspendarea judecății, incidente privind nulitatea actelor de procedură, perimarea;
c) perimarea, excepția de necompetență, strămutarea.

763. Suspendarea judecății este facultativă, fiind lăsată la aprecierea instanței:
a) când s-a început urmărirea penală pentru o infracțiune care ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra hotărârii ce urmează să se dea;
b) în cazul în care după amânarea judecății cauzei în temeiul învoielii părților, acestea nu stăruie în judecată;
c) când amândouă părțile o cer.

764. Judecata se suspendă:
a) atunci când una dintre părți invocă excepția de neconstituționalitate a unui text dintr-o lege pe care își întemeiază pretențiile;
b) ori de câte ori părțile nu se prezintă la termenul de judecată;
c) dacă, după o amânare în temeiul învoielii părților, acestea nu stăruiesc în continuarea judecății.

765. Suspendarea judecății este facultativă:
a) în situația în care dezlegarea pricinii atârnă în tot sau în parte de existența sau inexistența unui drept ce face obiectul unei alte judecăți;
b) în cazul încetării funcției tutorelui sau curatorului;

c) în cazul în care a intervenit decesul mandatarului uneia dintre părți, întâmplat cu mai puțin de 15 zile de ziua înfățișării.

766. Suspendarea este facultativă, fiind lăsată la aprecierea instanței:
a) în cazul în care reclamantul nu își îndeplinește obligațiile stabilite de către instanță în sarcina sa în cursul judecății;
b) dacă după o amânare în temeiul învoielii părților, acestea nu stăruie în judecată;
c) dacă ambele părți solicită suspendarea cauzei.

767. Dacă reclamantul nu se prezintă la termenul de judecată și nu a solicitat judecata în lipsă a cauzei, iar pârâtul nu a fost legal citat:
a) instanța va suspenda judecarea cauzei pentru neprezentarea părților;
b) instanța va anula cererea;
c) instanța va amâna judecata și va dispune refacerea procedurii de citare.

768. Dacă în fața instanței de apel niciuna dintre părțile legal citate nu se prezintă, însă reclamantul a solicitat în fața primei instanțe judecarea cauzei în lipsă:
a) instanța va suspenda judecarea apelului;
b) instanța va judeca pricina în lipsa părților, având în vedere că reclamantul a solicitat în fața primei instanțe judecarea cauzei în lipsă;
c) instanța va anula cererea de apel.

769. Instanța trebuie să suspende judecata dacă:
a) se ivește un conflict de competență;
b) una dintre părți, deși legal citată, nu se prezintă la termenul de judecată;
c) s-a formulat o cerere de strămutare.

770. Suspendarea judecății:
a) se va dispune în cazul în care, după amânarea pronunțării și cu mai puțin de 15 zile înainte de pronunțarea sentinței, intervine decesul mandatarului uneia dintre părți, fără să fi intervenit vreo repunere pe rol a cauzei;
b) nu se poate dispune decât o singură dată, la cererea ambelor părți;
c) nu se va dispune dacă părțile nu se înfățișează la termenul de judecată, iar pârâtul a solicitat judecarea cauzei în lipsă.

771. Suspendarea judecății:
a) se poate dispune ori de câte ori părțile solicită suspendarea;
b) este facultativă atunci când se solicită suspendarea judecării cauzei pe fond până la soluționarea cererii de strămutare;
c) este facultativă în cazul conflictului de competență.

772. Nu reprezintă cazuri de suspendare de drept a judecății, potrivit Codului de procedură civilă:
a) ivirea unui conflict negativ de competență;
b) lipsa părților legal citate;
c) moartea uneia dintre părți, dacă au fost indicați și introduși în cauză moștenitorii.

773. Instanța poate suspenda judecata:
a) când s-a început urmărirea penală pentru o infracțiune care ar avea înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează a se pronunța în cauză;
b) când constată că desfășurarea normală a procesului este împiedicată din vina reclamantului, prin neîndeplinirea obligațiilor prevăzute de lege;
c) când are loc deschiderea procedurii falimentului asupra reclamantului.

774. Instanța poate suspenda judecata:
a) cererii principale până la soluționarea apelului/recursului formulat împotriva încheierii prin care instanța a respins ca inadmisibilă cererea de intervenție voluntară principală a terțului;
b) când constată că, deși i-a pus în vedere reclamantului să depună titlul pe care se întemeiază cererea de chemare în judecată, acesta nu s-a conformat, lipsind nejustificat la termen, chiar dacă a solicitat judecarea cauzei în lipsă;
c) când persoana juridică, parte în proces, este dizolvată.

775. Încheierea prin care s-a dispus suspendarea judecării cauzei:
a) poate fi atacată cu recurs pe toată durata suspendării, cu excepția celei pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție;

b) poate fi atacată cu recurs în 5 zile de la pronunțare, cu excepția celei pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție;
c) nu este supusă niciunei căi de atac.

776. Se soluționează în recurs de completul de 5 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție:
a) hotărârea prin care curtea de apel a luat act de renunțarea reclamantului la drept;
b) hotărârea prin care o secție a Înaltei Curți de Casație și Justiție a constatat perimarea cererii;
c) hotărârea prin care o secție a Înaltei Curți de Casație și Justiție a luat act de renunțarea reclamantului la dreptul dedus judecății.

777. Încheierea prin care instanța a dispus suspendarea judecării pricinii:
a) nu este supusă niciunei căi de atac;
b) poate fi atacată cu recurs și dacă tribunalul a dispus suspendarea apelului pentru neîndeplinirea obligațiilor stabilite în sarcina apelantului;
c) poate fi atacată cu recurs în mod separat, în termen de 15 zile de la pronunțare.

778. Încheierea de suspendare a judecății pentru lipsa părților legal citate:
a) este supusă recursului, cu excepția situației în care este dispusă de Înalta Curte de Casație și Justiție, caz în care hotărârea este definitivă;
b) are caracter interlocutoriu;
c) nu se poate pronunța de mai multe ori în același dosar, dacă motivul de suspendare se repetă.

779. Spre deosebire de decădere, perimarea:
a) nu desființează actele de procedură ale părâtului;
b) nu se răsfrânge numai asupra actului de procedură neîndeplinit sau îndeplinit tardiv;
c) poate desființa atât actele ulterioare momentului împlinirii termenului de perimare, cât și pe cele anterioare.

780. Prin cererea de chemare în judecată X a solicitat instanței obligarea părâtului să-i lase în deplină proprietate și liniștită posesie imobilul situat în Ploiești, str. 1907, nr. 4. Prima instanță a respins acțiunea reclamantului ca neîntemeiată. Împotriva acestei soluții, în termen legal, reclamantul a formulat apel. La al doilea termen de judecată în fața instanței de apel, apelantul-reclamant solicită instanței să ia act de renunțarea sa la judecata apelului deoarece renunță la însuși dreptul pretins. În acest context:
a) instanța nu poate lua act de renunțarea la judecata apelului decât cu acordul intimatului-pârât, având în vedere că reclamantul nu poate renunța la judecată fără a avea nevoie de acordul pârâtului decât până la primul termen de judecată în fața primei instanțe;
b) instanța va respinge cererea ca inadmisibilă având în vedere că legiuitorul nu prevede posibilitatea renunțării la calea de atac, ci doar renunțarea la judecata cererii de chemare în judecată;
c) instanța va lua act de renunțarea la judecata apelului, fără a avea nevoie de acordului intimatului-pârât.

781. Perimarea nu operează în cazul în care:
a) nu s-a stabilit primul termen de judecată, deoarece cererea nu era legal timbrată;
b) actul de procedură trebuia îndeplinit din oficiu;
c) judecata a fost suspendată după ce instanța i-a pus în vedere reclamantului să depună la dosarul cauzei un înscris necesar în vederea soluționării pricinii, însă acesta nu s-a conformat acestei obligații.

782. Perimarea nu operează:
a) în cazul incapabililor;
b) dacă fără vina părții, cererea n-a ajuns încă la instanța competentă să o judece;
c) în cazul acțiunilor imprescriptibile.

783. Sunt supuse perimării:
a) cererea de recurs;
b) cererea având ca obiect contestația în anulare;
c) hotărârile judecătorești.

784. Nu poate fi invocată pentru prima dată în fața instanței de apel:
a) excepția perimării cererii de chemare în judecată în fața primei instanțe;
b) excepția de necompetență generală a instanței de judecată;
c) excepția lipsei dovezii calității de reprezentant a avocatului care a reprezentat partea în fața primei instanțe.

785. Lăsarea în nelucrare a procesului nu se datorează culpei părții:
a) dacă instanța a omis fixarea termenului de judecată, când taxa de timbru nu era plătită sau cererea nu trebuia timbrată;
b) dacă, din motive neimputabile părții, cererea nu a ajuns încă la instanța competentă să o judece;
c) când, fără vina părții, cererii nu i se poate fixa termen de judecată.

786. În materia perimării:
a) termenul de perimare începe să curgă de la data la care pricina a rămas în nelucrare din vina părților;
b) termenul de perimare nu curge şi împotriva persoanelor cu capacitate de exercițiu restrânsă;
c) actul de procedură întrerupător de perimare al unuia dintre coparticipanți nu foloseşte şi celorlalți coparticipanți, într-un litigiu cu mai mulți reclamanți şi un singur pârât.

787. Instanța respinge excepția de perimare:
a) printr-o hotărâre supusă recursului în termen de 5 zile de la pronunțare;
b) printr-o încheiere care nu poate fi atacată decât odată cu fondul cauzei;
c) printr-o încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac.

788. Sancțiunea perimării:
a) are ca efect stingerea procesului în faza în care se găseşte, prin însăşi împlinirea termenului de perimare;
b) trebuie să fie constatată prin hotărâre judecătorească;
c) poate fi aplicată şi de instanța de apel dacă perimarea cererii de chemare în judecată în fața primei instanțe nu a fost invocată.

789. Perimarea judecății:
a) cererii de apel se constată printr-o hotărâre care este supusă recursului, chiar dacă sentința ce a constituit obiectul apelului era susceptibilă doar de calea de atac a apelului;
b) operează chiar dacă, după împlinirea termenului de perimare, reclamantul formulează cerere de renunțare la judecata cererii de chemare în judecată şi există acordul pârâtului în acest sens;
c) cererii de apel poate fi atacată pe calea recursului, în termen de 5 zile de la comunicarea hotărârii prin care instanța a constatat perimarea cererii de apel.

790. Perimarea este o excepție:
a) peremptorie, relativă, de procedură;
b) de procedură, peremptorie, putând fi invocată inclusiv de instanță din oficiu;
c) relativă, dilatorie, de procedură.

791. Cererea de perimare se judecă:
a) de către preşedintele instanței, în camera de consiliu;
b) în aceeaşi compunere ca şi cererea a cărei perimare se constată;
c) de instanța superioară celei învestite să judece cererea a cărei perimare se constată.

792. Ca urmare a constatării perimării de către instanța de judecată:
a) cererea a cărei perimare s-a constatat va fi respinsă ca inadmisibilă;
b) efectul cererii de chemare în judecată de întrerupere a cursului prescripției nu se va mai produce;
c) probele administrate în fața instanței învestite cu judecarea cererii perimate vor putea fi folosite într-o nouă cerere de chemare în judecată, dacă instanța apreciază că nu este necesară refacerea lor.

793. Hotărârea care constată perimarea:
a) este supusă recursului în termen de 5 zile de la pronunțare;
b) este supusă recursului în termen de 15 zile de la comunicare;
c) nu poate fi atacată decât odată cu fondul.

794. Perimarea:
a) cererii de recurs, constatată prin hotărârea instanței de recurs, poate fi atacată pe calea recursului;
b) nu operează cu privire la cererile de tăgadă a paternității;
c) se constată prin hotărâre definitivă.

795. La termenul din 01.07.2013 instanța a dispus suspendarea judecății cauzei pentru lipsa nejustificată a părților, având în vedere că niciuna dintre ele nu s-a prezentat şi nici nu a solicitat judecarea cauzei în lipsă. La data de 20.01.2014 reclamantul a formulat cerere de repunere pe rol a cauzei, context în care instanța a dispus citarea părților, a admis cererea de repunere pe rol şi a judecat cauza, admițând cererea formulată

de reclamant. Împotriva sentinței a declarat apel pârâtul, în motivarea căruia a arătat că în mod greşit instanța a procedat la judecarea pricinii, deoarece la 01.01.2014 intervenise perimarea cererii de chemare în judecată. În urma motivelor invocate de către apelantul-pârât, instanța de apel:
a) va admite apelul cu motivarea că prima instanță avea obligația de a invoca din oficiu perimarea cererii de chemare în judecată;
b) va admite apelul, deoarece perimarea a intervenit de drept, prima instanță procedând în mod greşit la judecarea cauzei;
c) va respinge apelul, deoarece perimarea nu a fost invocată în fața primei instanțe, iar aceasta nu poate fi invocată pentru prima dată în apel.

796. Lipsa unui răspuns al pârâtului în termenul acordat de către instanță referitor la cererea de renunțare la judecată a reclamantului:
a) se apreciază ca fiind un refuz la cererea de renunțare, astfel încât judecata va continua;
b) se consideră acord tacit la renunțare;
c) se consideră acord expres la renunțare.

797. Termenul de perimare se suspendă:
a) până la rămânerea definitivă a hotărârii civile pronunțate în pricina care a determinat suspendarea judecății;
b) pe timpul cât partea este împiedicată de a stărui în judecată din cauza unor motive temeinic justificate;
c) prin îndeplinirea unui act de procedură făcut în vederea judecării procesului de către partea care justifică un interes.

798. În cazul perimării:
a) dacă excepția a fost legal invocată în fața primei instanțe şi instanța a omis să se pronunțe asupra acesteia, va putea fi invocată pe calea apelului exercitat împotriva hotărârii de fond;
b) aceasta intervine şi în situația în care, după ce a intervenit suspendarea cauzei pentru soluționarea conflictului de competență, cauza rămâne în nelucrare mai mult de 6 luni de la data la care a fost pronunțată hotărârea în cadrul regulatorului de competență;
c) dacă excepția se admite, toate actele de procedură făcute în acea instanță sunt lipsite de efecte.

799. În cazul renunțării la judecată:
a) renunțarea nu afectează cererea de intervenție principală;
b) renunțarea nu afectează cererea de intervenție accesorie;
c) este necesar consimțământul pârâtului dacă s-a intrat în dezbaterea fondului.

800. Renunțarea la judecata cererii:
a) poate interveni şi după comunicarea cererii de chemare în judecată, dar numai cu obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată către pârât;
b) în cazul acțiunilor prescriptibile extinctiv, poate avea loc doar dacă acțiunea este formulată în termenul de prescripție;
c) se discută cu prioritate față de excepția lipsei calității procesuale active.

801. În ceea ce priveşte renunțarea la judecată:
a) aceasta poate fi făcută de către reclamant sau pârât, fie verbal în şedință, fie prin cerere scrisă;
b) instanța se va pronunța asupra renunțării prin hotărâre care poate fi atacată cu recurs, cu excepția celei pronunțate de Înalta Curte de Casație şi Justiție, care este definitivă;
c) instanța va lua act de aceasta numai dacă s-a făcut prin act autentic.

802. Când renunțarea la judecata cererii de chemare în judecată se face în apel:
a) instanța va lua act de renunțare, fără a avea nevoie de consimțământul pârâtului, şi va dispune anularea în tot a hotărârii pronunțate în cauză;
b) instanța va respinge cererea de renunțare având în vedere că aceasta este o cerere nouă care nu poate fi formulată pentru prima dată în fața instanței de apel;
c) hotărârea prin care instanța a luat act de renunțare este supusă recursului.

803. Constituie consecințe ale renunțării la judecată:
a) stingerea efectului întreruperii prescripției care a avut loc ca urmare a introducerii cererii de chemare în judecată, cu excepția situației în care reclamantul introduce o nouă cerere de chemare în judecată care se admite în termen de 6 luni de la data la care hotărârea prin care instanța a luat act de renunțare

la judecată, caz în care prescripția se va considera întreruptă de la data primei cereri;
b) pierderea dreptului subiectiv apărat prin intermediul cererii de chemare în judecată;
c) imposibilitatea celorlalți reclamanți de a continua judecata, în cazul unei coparticipări procesuale active în care un singur reclamant formulează cererea de renunțare.

804. Ca urmare a formulării cererii de renunțare la judecata cererii de chemare în judecată în fața instanței de apel, cerere cu care pârâtul este de acord, instanța de apel:
a) va dispune închiderea dosarului;
b) va respinge cererea de apel ca fiind lipsită de obiect;
c) va lua act de renunțare și va dispune și anularea hotărârii pronunțate de prima instanță.

805. În cazul renunțării la dreptul subiectiv pretins în cererea principală:
a) este necesar consimțământul pârâtului dacă s-a intrat în dezbaterea fondului;
b) nu este afectată judecarea cererii reconvenționale;
c) aceasta se poate face și prin înscris sub semnătură privată.

806. Renunțarea la drept:
a) se poate face verbal în ședință;
b) se poate face prin înscris autentic;
c) în fața instanței de apel se poate face doar cu acordul celeilalte părți, dacă s-a intrat în dezbaterea fondului.

807. Renunțarea la dreptul subiectiv pretins:
a) nu poate avea loc, dacă s-a intrat în dezbaterea fondului, decât cu acordul pârâtului;
b) nu poate avea loc în fața instanței de recurs;
c) se poate face și verbal, în ședința de judecată.

808. Renunțarea la dreptul pretins:
a) spre deosebire de renunțarea la judecată, nu necesită acordul pârâtului;
b) dacă este făcută de intervenientul principal, implică atât acordul reclamantului, cât și al pârâtului;
c) poate fi făcută numai după comunicarea cererii de chemare în judecată către pârât.

809. Renunțarea reclamantului la dreptul subiectiv pretins:
a) are ca efect respingerea cererii de intervenție principală;
b) duce la anularea hotărârii atacate, dacă are loc în fața instanței de apel;
c) poate avea loc chiar și în fața instanței de recurs.

810. Renunțarea la dreptul pretins:
a) poate fi și parțială;
b) implică pronunțarea unei hotărâri executorii de drept;
c) nu necesită consimțământul pârâtului.

811. Renunțarea la dreptul subiectiv pretins, formulată în fața instanței de apel, are drept consecință:
a) anularea hotărârii de primă instanță, în măsura renunțării;
b) respingerea cererii de apel ca neîntemeiată;
c) respingerea cererii de apel ca fiind lipsită de obiect.

812. Spre deosebire de renunțarea la judecată, renunțarea la drept:
a) dacă se formulează în fața unei secții a Înaltei Curți de Casație și Justiție, este soluționată printr-o hotărâre supusă recursului, care se judecă de completul de 5 judecători;
b) se soluționează printr-o hotărâre definitivă;
c) poate fi și parțială.

813. Nu au valoare de achiesare tacită la hotărâre:
a) executarea de bunăvoie a hotărârii de către parte;
b) împrejurarea că partea nu se opune la executarea silită a hotărârii;
c) renunțarea părții la calea de atac formulată împotriva hotărârii.

814. Achiesarea la hotărâre:
a) poate fi și tacită;
b) nu poate fi făcută decât oral sau în scris, în fața instanței de judecată;
c) rezultă din atitudinea pârâtului care nu se opune la executarea hotărârii.

815. Recunoașterea integrală a pretențiilor reclamantului de către pârât are loc:
a) și prin intermediul unei mărturisiri pure și simple;

b) verbal, în şedinţa de judecată sau prin cerere scrisă, chiar semnată de avocat fără împuternicire în acest sens;
c) numai prin act autentic.

816. Dacă în cursul procesului civil, pârâtul recunoaşte o parte din pretenţiile reclamantului:
a) instanţa va pronunţa, din oficiu, o hotărâre parţială;
b) instanţa va pronunţa o hotărâre parţială, în limita recunoaşterii, numai la cererea reclamantului;
c) instanţa va pronunţa, la cererea reclamantului, o hotărâre executorie de drept.

817. Dacă în cursul procesului civil, pârâtul recunoaşte o parte din pretenţiile reclamantului:
a) instanţa va pronunţa, din oficiu, o hotărâre parţială;
b) instanţa va pronunţa o hotărâre parţială, în limita recunoaşterii, la cererea oricăreia dintre părţi;
c) instanţa va pronunţa, la cererea reclamantului, o hotărâre executorie de drept.

818. Hotărârea care consfinţeşte tranzacţia intervenită între părţi:
a) poate fi atacată cu apel sau după caz, recurs;
b) poate fi atacată pentru nerespectarea condiţiilor de fond ale contractului de tranzacţie cu recurs la instanţa superioară;
c) poate fi atacată pentru motive procedurale numai cu recurs la instanţa superioară.

819. Tranzacţia judiciară:
a) reprezintă un contract judiciar care poate fi prezentat instanţei atât în forma unui act autentic, cât şi a unui înscris sub semnătură privată, în acest ultim caz fiind necesară prezenţa în instanţă a tuturor părţilor, în vederea luării consimţământului expres;
b) nu poate interveni în judecarea căilor de atac;
c) în caz de coparticipare procesuală, aduce atingere drepturilor tuturor coparticipanţilor, chiar dacă a fost încheiată numai de către unii dintre coparticipanţi.

820. Hotărârea de expedient:
a) este întotdeauna pronunţată în camera de consiliu;
b) este supusă recursului care poate fi exercitat pentru motive procedurale;
c) nu este susceptibilă a fi supusă căilor de atac.

821. În faţa primei instanţe între A, în calitate de reclamant, şi B, în calitate de pârât, intervine un contract de tranzacţie prin care cele două părţi înţeleg să stingă litigiul. Instanţa ia act de tranzacţia părţilor şi pronunţă o hotărâre de expedient. Ulterior, A realizează că a fost în eroare cu privire la obiectul tranzacţiei, astfel încât, pentru anularea contractului de tranzacţie:
a) A va putea exercita recurs împotriva hotărârii de expedient, invocând în faţa acestei instanţe ca motiv de recurs eroarea în care s-a aflat;
b) A va putea solicita anularea contractului de tranzacţie care a stat la baza pronunţării hotărârii de expedient, pe calea unei acţiuni de drept comun, iar, în caz de admitere, hotărârea de expedient va putea fi considerată, în condiţiile legii, ca fiind lipsită de orice efecte;
c) A nu va putea exercita recurs împotriva hotărârii de expedient pentru acest motiv, având în vedere că recursul, în această situaţie, nu se poate exercita decât pentru motive procedurale.

822. Dacă la termenul de dezbateri asupra fondului se înfăţişează doar reclamantul, instanţa:
a) într-un proces de divorţ, va respinge ca nesusţinută cererea reconvenţională având ca obiect partajul bunurilor comune;
b) va soluţiona şi cererea pârâtului de acordare a cheltuielilor de judecată, formulată prin întâmpinare, numai dacă acesta a cerut judecarea cauzei în lipsă;
c) poate încuviinţa reclamantului, în condiţiile legii, o cerere de amânare pentru lipsă de apărare.

823. În cazul unei divergenţe de opinii:
a) dezbaterile vor fi reluate asupra punctelor rămase în divergenţă;
b) cauza se amână până când judecătorii ajung la consens;
c) judecătorii cauzei nu pot reveni asupra părerilor lor, care au pricinuit divergenţa.

824. Pronunţarea hotărârii:
a) nu poate fi amânată;
b) poate fi amânată de mai multe ori, pentru un termen care nu poate depăşi 15 zile;
c) poate fi amânată o singură dată, pentru un termen care nu poate depăşi 15 zile.

825. După pronunțarea hotărârii:
a) instanța se dezînvesteşte;
b) instanța rămâne învestită până la declararea căii de atac de partea interesată;
c) niciun judecător nu poate reveni asupra părerii sale.

826. Minuta:
a) se redactează în cel mult 7 zile de la pronunțare;
b) se semnează doar de preşedintele completului în cazul proceselor soluționate în primă instanță;
c) trebuie să coincidă cu dispozitivul hotărârii judecătoreşti.

827. Autoritatea de lucru judecat a unei hotărâri judecătoreşti:
a) invocată pentru prima dată în fața instanței de apel poate determina înrăutățirea situației apelantului în propria cale de atac;
b) poate fi invocată pe calea excepției, care este de fond, absolută, dilatorie;
c) penale de achitare sau încetare a procesului penal nu se întinde asupra instanței civile în ceea ce priveşte vinovăția autorului faptei ilicite.

828. Minuta:
a) se semnează pe fiecare pagină, sub sancțiunea nulității hotărârii, de judecătorii (în cazul apelului sau recursului) care au luat parte la dezbateri;
b) se semnează la final, nu şi pe fiecare pagină de judecătorii (în cazul apelului sau recursului) care au luat parte la dezbateri;
c) se semnează şi de către grefier, sub sancțiunea nulității hotărârii.

829. Autoritatea de lucru judecat a unei hotărâri judecătoreşti priveşte:
a) doar dispozitivul hotărârii;
b) numai considerentele hotărârii;
c) dispozitivul, precum şi considerentele pe care aceasta se sprijină.

830. Hotărârea judecătorească:
a) are putere executorie, în condițiile prevăzute de lege;
b) are forța probantă a unui înscris autentic;
c) este opozabilă doar părților.

831. Hotărârea judecătorească:
a) de regulă, se comunică părților;
b) are valoare de act autentic, chiar dacă nu a fost pronunțată în şedință publică şi împotriva sa nu s-a exercitat cale de atac;
c) în principiu, produce efecte numai pentru viitor.

832. Omisiunea pronunțării în dispozitiv asupra unei probe esențiale invocate prin întâmpinare, dar care a fost analizată în considerentele hotărârii:
a) nu poate fi invocată de reclamant prin cerere de revizuire;
b) poate fi îndreptată în urma formulării unei cereri de îndreptare a erorilor materiale, dacă hotărârea este favorabilă pârâtului;
c) deschide calea unei cereri de revizuire pentru pârâtul care a pierdut procesul, pentru motivul referitor la neconcordanța dintre considerente şi dispozitiv.

833. Dacă prima instanță a omis să se pronunțe asupra cheltuielilor de judecată, deşi acestea au fost solicitate de către reclamant:
a) se poate solicita completarea hotărârii în termenul de declarare a apelului sau, după caz, a recursului, reclamantul având posibilitatea de a face dovada acestora, inclusiv după închiderea dezbaterilor asupra cererii de completare;
b) apelul, sau după caz, recursul, prin care hotărârea instanței este criticată pentru acest unic motiv, va fi respins ca inadmisibil;
c) acestea pot fi solicitate prin cererea de completare a hotărârii, dar nu şi pe calea unui proces separat.

834. Hotărârea judecătorească:
a) nu poate fi pusă în niciun caz în executare înainte de a rămâne definitivă;
b) are ca efect dezînvestirea instanței de soluționarea cauzei doar în cazul declinării competenței în favoarea unei alte instanțe sau organ cu activitate jurisdicțională;
c) face dovada, până la înscrierea în fals, în ceea ce priveşte constatările personale ale judecătorului, chiar dacă nu soluționează fondul cauzei.

835. Hotărârea parțială:
a) poate fi pronunțată, în condițiile legii, numai la cererea reclamantului;

b) nu poate fi pronunțată dacă recunoaşterea se face prin răspunsurile pârâtului la interogatoriu;
c) nu este executorie de drept.

836. Hotărârile judecătoreşti:
a) sunt definitive atunci când împotriva lor nu mai poate fi exercitată nicio cale de atac ordinară sau extraordinară;
b) devin definitive la data expirării termenului de exercitare a apelului ori recursului sau, după caz, la data pronunțării;
c) definitive sunt şi hotărârile date în primă instanță, care nu au fost atacate cu apel.

837. Termenul de grație poate fi acordat:
a) doar în cazurile în care s-a admis acțiunea reclamantului, chiar şi în parte;
b) în toate cazurile în care s-a admis acțiunea reclamantului;
c) în favoarea mai multor pârâți, cu condiția ca ei să fi obligați solidar prin hotărâre.

838. Termenul de grație poate fi acordat:
a) doar de instanțele de fond, respectiv, prima instanță şi instanța de apel;
b) de prima instanță, de instanța de apel sau de instanța de recurs, în cazul în care aceasta din urmă rejudecă pricina în fond după casarea cu reținere;
c) chiar şi atunci când, la data pronunțării hotărârii, debitorul, dintr-o culpă gravă, a micşorat garanțiile date creditorului său.

839. Hotărârile primei instanțe sunt executorii de drept când au ca obiect:
a) pensia de întreținere a unuia dintre soți;
b) desființarea de construcții şi plantații;
c) reparații grabnice.

840. Îndreptarea hotărârii:
a) poate fi solicitată de părți sau efectuată din oficiu de către instanță;
b) de regulă, se soluționează cu citarea părților;
c) se soluționează în camera de consiliu.

841. Se poate solicita îndreptarea hotărârii:
a) atunci când dispozitivul cuprinde dispoziții contradictorii;
b) când hotărârea cuprinde erori cu privire la numele părților;
c) când hotărârea conține omisiuni cu privire la susținerile părților.

842. Cererea de îndreptare a unei erori materiale:
a) spre deosebire de cererea de completare a hotărârii, se poate formula oricând;
b) se soluționează în camera de consiliu, în toate cazurile, prin încheiere definitivă;
c) nu poate fi formulată de către pârât.

843. Cererea de îndreptare a unei erori materiale:
a) se judecă în camera de consiliu;
b) se soluționează, în toate cazurile, prin încheiere definitivă;
c) nu poate fi formulată de către pârât.

844. Îndreptarea, lămurirea, înlăturarea dispozițiilor contradictorii sau completarea hotărârii:
a) poate fi cerută şi pe calea apelului sau recursului;
b) poate fi cerută pe calea revizuirii şi contestației în anulare, precum şi a contestației la titlu privind întinderea şi înțelesul dispozitivului;
c) nu poate fi cerută şi pe calea apelului sau recursului.

845. Lămurirea hotărârii se poate solicita:
a) atunci când există dispoziții contradictorii între dispozitivul hotărârii şi considerentele acesteia;
b) atunci când există dispoziții contradictorii în cuprinsul dispozitivului hotărârii;
c) atunci când instanța a omis să se pronunțe asupra unui cereri accesorii.

846. Completarea hotărârii se poate solicita:
a) atunci când instanța a omis să se pronunțe asupra cererii formulate de către expert de majorare a onorariului de expertiză;
b) când instanța nu s-a pronunțat asupra cheltuielilor de judecată, chiar dacă acestea nu au fost solicitate;
c) când instanța a omis să se pronunțe asupra cererii de intervenție accesorie.

847. Completarea hotărârii:
a) se soluționează de urgență, cu citarea părților;
b) poate fi solicitată şi pe calea apelului, sau după caz, a recursului;

c) pronunțată în primă instanță, se poate solicita în același termen în care se poate declara, după caz, apel sau recurs împotriva acelei hotărâri.

848. Cererea de completare a hotărârii:
a) poate fi formulată oricând;
b) se poate face când instanța a omis să se pronunțe asupra unei cereri incidentale;
c) se poate admite și atunci când instanța a omis să se pronunțe asupra unui mijloc de probă, deși acesta era hotărâtor pentru dezlegarea pricinii.

849. Cererea de completare a hotărârii:
a) se soluționează prin încheiere, care se va atașa la hotărâre, în dosarul cauzei, numai dacă s-a admis cererea de completare;
b) se poate formula de către expert, în cazul în care instanța a omis a se pronunța asupra onorariului său;
c) se poate formula dacă instanța a omis să se pronunțe asupra unei excepții de fond și absolute, de natură să schimbe hotărârea pentru care s-a cerut completarea.

850. Pârâtul care la primul termen la care părțile sunt legal citate a recunoscut pretențiile reclamantului:
a) nu poate fi obligat la plata cheltuielilor de judecată, cu excepția situațiilor expres prevăzute de lege;
b) poate fi obligat la plata cheltuielilor de judecată dacă anterior pornirii procesului a fost pus în întârziere de către reclamant;
c) în nicio situație nu poate fi obligat la plata cheltuielilor de judecată.

851. Nu pot fi cenzurate de către instanță cheltuielile de judecată care au ca obiect:
a) plata taxei de timbru și a timbrului judiciar;
b) plata onorariului de avocat;
c) plata onorariului de expert.

852. Pot fi cenzurate de către instanța de judecată:
a) cheltuielile de judecată având ca obiect plata taxei de timbru și a timbrului judiciar;
b) cheltuielile de judecată privind onorariul avocatului;
c) cheltuielile de judecată privind onorariul expertului.

853. Cheltuielile de judecată:
a) pot fi acordate și din oficiu, dacă instanța a acordat un termen de grație;
b) asupra cărora instanța a omis să se pronunțe, pot fi obținute și pe calea cererii de îndreptare a erorilor materiale din hotărâre;
c) pot fi acordate pârâtului, la cerere, dacă reclamantul a renunțat la judecată după comunicarea acțiunii, sub condiția dovedirii efectuării lor.

854. În ceea ce privește cheltuielile de judecată:
a) nu pot fi acordate și din oficiu, chiar dacă instanța a acordat un termen de grație;
b) pot fi acordate numai la cerere, dar numai în măsura dovedirii efectuării lor;
c) nu pot fi cenzurate de către instanță, deoarece s-ar încălca principiul libertății contractuale dintre avocat și client.

855. Cheltuielile de judecată care pot fi dovedite:
a) pot fi solicitate și pe cale separată;
b) la cerere, pot fi acordate pârâtului chiar dacă reclamantul a renunțat la judecată ulterior comunicării acțiunii;
c) nu pot fi solicitate și pe cale separată, fiind obligatoriu să fie cerute în cadrul procesului în care s-au efectuat.

856. Cheltuielile de judecată:
a) nu pot fi acordate și din oficiu, chiar dacă instanța a acordat un termen de grație;
b) includ și suma plătită cu titlu de amendă judiciară;
c) nu pot fi solicitate și pe cale separată.

857. Dacă partea care a câștigat procesul solicită pe cale principală cheltuielile de judecată efectuate în cadrul procesului respectiv, instanța:
a) va putea obliga partea care a căzut în pretenții și la plata onorariului de succes pe care cel care a câștigat procesul l-a achitat avocatului;
b) poate să micșoreze onorariul avocatului părții care a câștigat procesul, fiind lipsit de relevanță faptul că cererea de obligare la plata cheltuielilor de judecată a fost făcută pe cale principală;
c) nu poate să micșoreze onorariul avocatului părții care a câștigat procesul, pentru că numai prin analizarea contractului de asistență judiciară s-ar putea aprecia în ce măsură onorariul trebuie să fie suportat de partea care se află în culpă procesuală.

858. Articolul 451 alin. (2) C. proc. civ., care dă dreptul instanței să micşoreze onorariile avocaților, este aplicabil:
a) numai atunci când cheltuielile de judecată sunt solicitate pe cale accesorie, în litigiul în care s-au efectuat;
b) şi atunci când cheltuielile de judecată efectuate în cadrul unui proces sunt solicitate pe calea unei acțiuni separate;
c) numai atunci când cheltuielile de judecată sunt solicitate pe cale accesorie, în litigiul în care s-au efectuat, ori sunt solicitate direct în calea de atac.

859. Dacă prin hotărârea pronunțată se admite în tot cererea de despăgubire, instanța:
a) nu acordă cheltuieli de judecată, în cazul în care, la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe, intervine o recunoaştere parțială a pretențiilor reclamantului;
b) atunci când sunt mai mulți pârâți, îi va obliga la plata cheltuielilor de judecată, în toate cazurile, în cuantum egal;
c) nu poate acorda, din oficiu, cheltuieli de judecată.

860. Competența materială şi teritorială pentru judecarea cererii de acordare a cheltuielilor de judecată formulată pe cale separată:
a) se va determina potrivit regulilor de drept comun;
b) aparține instanței care a soluționat litigiul care a ocazionat cheltuielile respective;
c) este exclusivă, aparținând doar judecătoriei.

861. În căile de atac, părțile:
a) pot invoca omisiunea instanței de a ordona din oficiu probe pe care ele nu le-au propus şi administrat în condițiile legii;
b) nu pot invoca omisiunea instanței de a administra probele pe care ele le-au propus în condițiile legii, chiar dacă acestea erau utile şi pertinente rezolvării pricinii;
c) nu pot invoca omisiunea instanței de a ordona din oficiu probe pe care ele nu le-au propus şi administrat în condițiile legii.

862. Principiul *non reformatio in peius*:
a) este specific căii de atac a recursului;
b) în faza apelului, presupune că, în nicio situație, apelantului nu i se poate crea o situație mai rea în propria cale de atac;
c) îşi produce efectele şi asupra coparticipanților care nu au declarat calea de atac.

863. Nu sunt susceptibile de căi de atac:
a) încheierea prin care se respinge recuzarea ca lipsită de obiect;
b) hotărârea pronunțată în cererea privind o creanță având ca obiect plata unei sume de bani de până la 2.000 lei inclusiv;
c) hotărârea pronunțată în cererea privind nulitatea unui contract a cărui valoare este de până la 2.000 lei inclusiv.

864. Sunt încheieri judecătoreşti prin care se pronunță o soluție finală asupra cauzei susceptibile de calea de atac a apelului:
a) încheierile pronunțate în cadrul procedurii necontencioase judiciare, cu excepția celor pronunțate de Înalta Curte de Casație şi Justiție, care sunt definitive;
b) încheierea prin care prima instanță a dispus suspendarea judecății;
c) încheierea privind cererea de suspendare în cazul strămutării.

865. Reprezintă o lărgire a cadrului procesual stabilit la prima instanță şi nu poate fi făcută în apel:
a) cererea prin care se solicită contravaloarea unui obiect determinat, care nu mai poate fi dat în natură;
b) invocarea termenului de grație;
c) compensația judiciară.

866. Pot formula apel:
a) numai părțile din proces şi procurorul, în condițiile art. 92 alin. (4) C. proc. civ.;
b) dobânditorul cu titlu particular al bunului ce formează obiectul litigiului, dacă transmisiunea a avut loc după pronunțarea hotărârii de fond şi înainte de expirarea termenului de apel;
c) creditorul chirografar, pe calea acțiunii oblice, ori de câte ori justifică un interes.

867. Partea care a achiesat la hotărârea primei instanțe:
a) poate exercita calea de atac a apelului;
b) pierde dreptul de a exercita apel principal, incident sau provocat;

c) pierde doar dreptul de a exercita un apel principal, însă păstrează dreptul de a formula apel incident sau, după caz, apel provocat.

868. În cuprinsul cererii de apel, sunt prevăzute, sub sancțiunea nulității:
a) semnătura apelantului, indicarea motivelor de fapt şi de drept pe care se întemeiază apelul;
b) indicarea hotărârii care se atacă;
c) indicarea numelui şi domiciliului părților.

869. Sancțiunea neindicării în termenul legal a dovezilor invocate în susținerea apelului este:
a) respingerea apelului ca nedovedit;
b) respingerea apelului ca nefondat;
c) decăderea părții din dreptul de a mai solicita probe.

870. În cazul în care prima instanța a admis cererea de chemare în judecată şi a respins cererea de intervenție voluntară principală, poziția procesuală de apelant poate fi dobândită de către:
a) pârât;
b) intervenientul principal;
c) reclamant.

871. Pot formula cerere de apel:
a) procurorul, în orice situație;
b) dobânditorul cu titlu particular al bunului ce formează obiectul litigiului, dacă transmisiunea a avut loc după pronunțarea hotărârii de fond şi înainte de expirarea termenului de apel;
c) intervenientul accesoriu, cu condiția ca partea pentru care intervine să formuleze ea însăşi apel.

872. În fața instanței de apel:
a) nu pot fi readministrate probele de la prima instanță;
b) probele noi sunt admisibile numai dacă necesitatea acestora rezultă din dezbateri;
c) ca regulă, probele trebuie solicitate prin cererea de apel.

873. În cazul în care prima instanță a admis cererea de chemare în judecată şi a respins cererea de chemare în garanție formulată de către reclamant ca lipsită de obiect, hotărârea poate fi apelată de către:
a) pârât, care, ca regulă îşi va îndrepta cererea de apel împotriva reclamantului;
b) reclamant, având în vedere că cererea de chemare în garanție formulată de el a fost respinsă;
c) oricare dintre părți are interes în promovarea apelului.

874. Ca urmare a efectului devolutiv al apelului:
a) instanța de apel verifică soluționarea tuturor problemelor de fapt şi de drept care s-au ridicat în fața primei instanțe;
b) instanța de apel poate lua act de modificarea fundamentului raportului juridic dedus judecății;
c) instanța de apel are posibilitatea de a invoca din oficiu motive de ordine publică.

875. Sunt admisibile, în apel, următoarele cereri:
a) cererea prin care se solicită despăgubiri ivite înainte de darea sentinței;
b) cererea prin care se solicită contravaloarea unui obiect determinat, care nu mai poate fi dat în natură;
c) intervenția voluntară principală, dacă există acordul tacit al părților.

876. Termenul de apel:
a) este de 5 zile în cazul procedurii speciale a evacuării din imobilele ocupate fără drept care curge de la pronunțare sau comunicare, după caz;
b) ca regulă, este de 30 de zile şi curge de la pronunțarea hotărârii;
c) este un termen imperativ, legal şi absolut.

877. Sunt admisibile, în apel, următoarele cereri:
a) cererea de chemare în judecată a altor persoane, ca formă a intervenției forțate;
b) cererea de intervenție voluntară accesorie;
c) cererea de compensație legală sau judecătorească.

878. Dacă instanța sesizată cu o cerere de apel respinge apelul ca tardiv formulat:
a) hotărârea primei instanțe devine executorie la data la care a expirat termenul de apel;
b) hotărârea primei instanțe devine definitivă la data la care a expirat termenul de apel;
c) hotărârea primei instanțe devine definitivă şi executorie la data respingerii apelului ca tardiv;

879. Este admisibilă direct în apel:
a) cererea reconvențională, însă numai dacă, din motive mai presus de voința autorului ei, nu a putut fi formulată înaintea primei instanțe, în orice situație;
b) compensația judiciară, precum şi compensația legală;

c) cererea prin care se solicită suspendarea judecării apelului până la introducerea în proces a moştenitorilor părții decedate ulterior pronunțării hotărârii în primă instanță.

880. Pot fi primite direct în apel:
a) cererea de chemare în garanție, atunci când părțile din cererea principală sunt de acord cu primirea acesteia;
b) cererea prin care se solicită contravaloarea bunului revendicat, în cazul în care s-ar constata imposibilitatea de restituire în natură a acestuia;
c) cererea de intervenție voluntară accesorie făcută în apărarea pârâtului intimat, cu privire la care reclamantul apelant se opune să fie primită.

881. Pot fi solicitate direct prin cererea de apel:
a) compensația legală, cu condiția să fi operat după pronunțarea sentinței;
b) despăgubirile ivite după pronunțarea sentinței, cu condiția ca acestea să fie în legătură cu ceea ce s-a judecat în primă instanță;
c) veniturile ajunse la scadență înainte de pronunțarea sentinței.

882. În fața instanței de apel:
a) este posibilă refacerea în tot sau în parte a probelor administrate în primă instanță;
b) partea decăzută din dreptul de a administra o probă în primă instanță nu are dreptul de a solicita administrarea acesteia;
c) pot fi solicitate probele propuse în fața primei instanțe şi rămase neadministrate.

883. Dacă, prin procură autentificată, o persoană este împuternicită printr-un mandat general să reprezinte cu puteri depline şi să susțină în justiție interesele celui care l-a mandatat, aceasta:
a) nu poate să renunțe la judecata revizuirii, chiar dacă cel reprezentat este prezent şi confirmă actul săvârşit;
b) poate să renunțe la judecata revizuirii, pentru că mandatul general include şi dreptul de a se renunța la o cale de atac;
c) poate să renunțe la judecata apelului, dacă apelantul îi dă separat acest drept, printr-o procură specială.

884. De principiu, apelul exercitat de reclamant se va respinge ca lipsit de interes în cazul în care:
a) se atacă o hotărâre de expedient;
b) se atacă o încheiere prin care prima instanță a luat act de renunțarea la judecată;
c) se invocă citarea nelegală a pârâtului la judecata în primă instanță.

885. Apelul incident poate fi exercitat:
a) după depunerea cererii principale de apel, dar până la împlinirea termenului de apel;
b) până la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața instanței de apel;
c) odată cu întâmpinarea la apelul principal.

886. În cazul apelului:
a) ca şi în cazul revizuirii, întâmpinarea este obligatorie şi se depune la dosarul cauzei în termen de 15 zile de la comunicarea apelului intimatului;
b) partea ar putea să revină asupra unei mărturisiri făcute în prima instanță, ca efect devolutiv al apelului;
c) instanța poate să pronunțe decizia numai în baza dovezilor administrate de prima instanță, fără a le mai reface sau a le mai completa prin administrarea de probe noi atunci când apelul este nemotivat.

887. Apelul incident:
a) este apelul exercitat de intimatul din apelul principal împotriva unui alt intimat sau a unei persoane care a figurat în primă instanță şi care nu este parte în apelul principal;
b) poate fi exercitat de către intimatul care nu a căzut în pretenții în fața primei instanțe;
c) urmăreşte schimbarea hotărârii primei instanțe.

888. Prin intermediul apelului incident:
a) intimatul poate critica exclusiv capetele de cerere vizate de apelul principal;
b) intimatul îşi exprimă voința de a adera la apelul făcut de partea potrivnică;
c) intimatul care nu a căzut în pretenții îşi formulează apărările față de apelul principal.

889. Apelul provocat:
a) se sancționează cu nulitatea atunci când nu se indică hotărârea atacată;

b) poate fi formulat împotriva oricărei persoane care a fost parte la judecata în primă instanță;
c) poate fi formulat numai de către intimat.

890. Termenul de apel începe să curgă:
a) de la comunicarea hotărârii, chiar atunci când aceasta a fost făcută odată cu încheierea de încuviințare a executării silite;
b) împotriva reclamantului care a cerut să-i fie comunicată lui însuşi hotărârea, de la data acestei cereri de comunicare;
c) de la data comunicării hotărârii, chiar dacă apelul a fost declarat înainte de comunicare.

891. În cazul admiterii apelului, dacă prima instanță a soluționat cauza, deşi nu era competentă:
a) instanța de apel anulează hotărârea atacată şi reține cauza spre judecare, în toate situațiile;
b) instanța de apel anulează hotărârea atacată şi trimite cauza spre judecare instanței competente;
c) instanța de apel anulează hotărârea atacată şi trimite cauza instanței superioare celei care a soluționat cauza, pentru a fi stabilită competența.

892. Dacă prima instanță a fost necompetentă, instanța de apel:
a) va anula sentința şi va respinge cererea ca neîntemeiată, dacă aceasta este de competența unui organ al statului fără activitate jurisdicțională;
b) va modifica sentința şi va trimite pricina spre rejudecare instanței sau organului cu activitate jurisdicțională competent;
c) va anula sentința şi va trimite pricina spre judecare instanței sau organului cu activitate jurisdicțională competent.

893. Dacă, în mod greşit, prima instanță a respins ca neîntemeiată excepția de necompetență absolută, care fusese invocată în termen, instanța de apel:
a) va anula sentința şi va respinge întotdeauna cererea ca neîntemeiată;
b) va desființa sentința şi va reține cauza spre soluționare, chiar dacă nu este competentă;
c) va anula sentința şi va trimite pricina spre judecare instanței sau organului cu activitate jurisdicțională competent.

894. Atunci când instanța de apel constată că, în mod greşit, prima instanță a soluționat procesul:
a) fără a intra în judecata fondului, va anula hotărârea atacată şi, la cererea părților, va trimite cauza spre rejudecare primei instanțe, pentru a nu se pierde un grad de jurisdicție;
b) în lipsa părții care nu a fost legal citată, instanța de apel va anula hotărârea atacată şi va judeca procesul, evocând fondul, dacă niciuna dintre părți nu solicită trimiterea spre rejudecare la prima instanță;
c) în lipsa părții care nu a fost legal citată, întotdeauna instanța de apel va anula hotărârea atacată şi va trimite cauza spre rejudecare primei instanțe, pentru a nu se pierde un grad de jurisdicție.

895. Atunci când instanța de apel constată că, în mod greşit, prima instanță a soluționat procesul:
a) fără a intra în judecata fondului, va anula hotărârea atacată şi va judeca procesul, evocând fondul, dacă niciuna dintre părți nu solicită trimiterea spre rejudecare la prima instanță;
b) instanța de apel va anula hotărârea atacată şi va trimite cauza spre rejudecare, o singură dată, primei instanțe sau altei instanțe egale în grad cu aceasta din aceeaşi circumscripție, indiferent dacă părțile au solicitat sau nu luarea acestei măsuri, pentru a nu se pierde un grad de jurisdicție;
c) instanța de apel va anula hotărârea atacată şi va trimite cauza spre rejudecare, o singură dată, primei instanțe sau altei instanțe egale în grad cu aceasta din aceeaşi circumscripție, numai dacă părțile au solicitat în mod expres luarea acestei măsuri prin cererea de apel ori prin întâmpinare.

896. Atunci când se constată că, în mod greşit, prima instanță a soluționat procesul în lipsa părții care nu a fost legal citată, instanța de apel:
a) va anula hotărârea atacată şi va trimite cauza spre rejudecare, o singură dată, primei instanțe sau altei instanțe egale în grad cu aceasta din aceeaşi circumscripție, numai dacă partea a solicitat în mod expres luarea acestei măsuri prin cererea de apel;
b) întotdeauna va anula hotărârea atacată şi va judeca procesul, evocând fondul, pentru celeritatea judecății;
c) va pronunța o hotărâre prin care dă dezlegare problemelor de drept şi dispune asupra necesității

administrării unor probe, aceste măsuri fiind obligatorii pentru judecătorii fondului, la rejudecare.

897. Atunci când judecata în prima instanță s-a făcut în lipsa uneia dintre părți, care nu a fost legal citată:
a) instanța de apel, numai la cererea ambelor părți, va anula hotărârea atacată şi va trimite cauza spre rejudecare, o singură dată;
b) la cererea apelantului sau a intimatului, instanța de apel va anula hotărârea atacată şi va trimite cauza spre rejudecare, o singură dată;
c) sentința este lovită de nulitatea prevăzută de art. 175 C. proc. civ.

898. Principiul *non reformatio in peius*:
a) operează în cazul în care procurorul exercită calea de atac în exercitarea atribuțiilor sale;
b) poate produce efecte şi asupra persoanelor care nu au declarat calea de atac;
c) este aplicabil şi în recurs.

899. Recursul este o cale de atac:
a) extraordinară, de reformare, suspensivă de executare;
b) ordinară, de retractare şi, în principiu, nedevolutivă;
c) de reformare şi, în principiu, nesuspensivă de executare.

900. Sunt excepții de ordine publică ce pot fi invocate pentru prima dată în fața instanței de recurs:
a) excepția lipsei dovezii calității de reprezentant a celui care a reprezentat partea în fața instanței de apel;
b) excepția autorității de lucru judecat;
c) excepția prescripției dreptului material la acțiune.

901. În cazul admiterii recursului, rejudecarea fondului:
a) vizează toate actele de procedură efectuate în cauză;
b) se raportează la motivele invocate în fața instanței care a pronunțat soluția de casare;
c) se reia din etapa în care s-a constatat neregularitatea care a atras casarea sau modificarea hotărârii.

902. Contestația în anulare nu este o cale de atac:
a) de retractare;
b) extraordinară şi nesuspensivă de executare;
c) suspensivă de executare, de reformare.

903. Este motiv de contestație în anulare obişnuită:
a) faptul că hotărârea primei instanțe a fost pronunțată de un judecător incompatibil;
b) necompetența materială a instanței, chiar dacă excepția nu a fost invocată în fața primei instanțe;
c) situația în care citarea părții pentru termenul la care a avut loc judecata a fost nelegal îndeplinită, partea nu s-a prezentat şi nici nu a putut invoca acest aspect pe calea apelului sau recursului sau, deşi l-a invocat în recurs, instanța l-a respins pentru că avea nevoie de verificări de fapt incompatibile cu recursul.

904. Contestația în anulare obişnuită este admisibilă:
a) când hotărârea atacată este definitivă şi evocă fondul;
b) de regulă, când motivul nu a putut fi invocat pe calea apelului sau recursului;
c) când motivul a fost invocat pe calea recursului, însă fără vina părții acesta a fost respins fără a fi cercetat pe fond.

905. Contestația în anulare obişnuită este admisibilă:
a) dacă motivele au fost invocate în recurs şi acestea au fost respinse ca neîntemeiate;
b) dacă pricina s-a judecat de către o instanță necompetentă material, partea a invocat aceasta în motivele de recurs, dar recursul a fost respins ca tardiv;
c) partea nu a fost citată legal la judecarea apelului, a formulat recurs invocând acest motiv, dar recursul, fără vina părții, a fost respins fără a fi cercetat pe fond.

906. Contestația în anulare este admisibilă atunci când se invocă:
a) neîndeplinirea legală a procedurii de chemare a părții pentru ziua când s-a judecat pricina, iar partea nu a fost prezentă;
b) nelegala citare a părții pentru termenul când s-a amânat pronunțarea;
c) neîndeplinirea legală a procedurii de chemare a părții pentru ziua când s-au propus probele.

907. Contestația în anulare de drept comun este admisibilă:
a) în cazul în care partea nu a fost legal citată la termenul la care s-a judecat conflictul de competență și nici nu s-a prezentat;
b) în cazul în care partea nu a fost legal citată la termenul la care s-a soluționat cererea de strămutare și nici nu s-a prezentat;
c) în cazul în care partea a lipsit la termenul la care cauza a fost judecată în apel, fiind nelegal citată, a invocat această neregularitate prin intermediul recursului, însă acesta a fost anulat ca netimbrat.

908. Este admisibilă contestația în anulare:
a) atunci când nu au fost legal îndeplinite fie procedura de citare pentru ultimul termen de judecată, fie procedura de comunicare a hotărârii anterioare;
b) atunci când partea a fost citată pentru un alt termen decât cel la care s-a judecat cauza, iar partea nu s-a prezentat;
c) în condițiile legii, și atunci când partea a fost citată la adresa de domiciliu, deși la dosar, anterior citării, exista dovada solicitării acesteia de a fi citată la o altă adresă.

909. Contestația în anulare nu este admisibilă:
a) dacă partea a declarat recurs, dar nu a invocat motivul în fața instanței de recurs;
b) dacă motivele au fost invocate în fața instanței de recurs, dar aceasta le-a respins ca neîntemeiate;
c) dacă motivele au fost invocate în fața instanței de recurs, dar aceasta le-a respins pentru că aveau nevoie de verificări de fapt, incompatibile cu recursul.

910. Contestația în anulare împotriva unei hotărâri prin care instanța a anulat recursul ca netimbrat, deși taxa de timbru a fost depusă în termen de către recurent prin serviciul registratură, însă nu a ajuns la dosarul cauzei până la termenul de judecată:
a) este admisibilă, în această situație, taxa de timbru depusă prin serviciul registratură, dar care nu a ajuns la dosarul cauzei, constituind greșeală materială în sensul art. 503 alin. (2) pct. 2 C. proc. civ.;
b) este inadmisibilă, întrucât partea interesată avea obligația de a se informa dacă taxa de timbru a ajuns sau nu la dosarul cauzei;
c) este inadmisibilă, întrucât instanța a anulat cererea de recurs ca urmare a invocării și admiterii excepției de netimbrare, fără a antama fondul pretenției deduse judecății.

911. Contestația în anulare specială poate fi exercitată împotriva:
a) hotărârilor definitive pronunțate de prima instanță;
b) hotărârilor definitive pronunțate de instanța de apel sau de recurs, după caz;
c) oricăror hotărâri definitive.

912. Contestația în anulare specială poate fi exercitată:
a) în cazul anulării recursului ca netimbrat, deși la dosar fusese depusă recipisa de plată a taxei de timbru;
b) dacă dezlegarea cauzei este rezultatul unei greșeli materiale comise de instanța de apel sau de instanța de recurs;
c) dacă se invocă stabilirea eronată a situației de fapt.

913. Contestația în anulare specială poate fi exercitată atunci când:
a) instanța de recurs a omis să ia în considerare o probă hotărâtoare pentru soluționarea cauzei;
b) soluția dată în recurs este rezultatul unei greșeli materiale;
c) soluția dată în recurs cuprinde erori materiale.

914. Nu este admisibilă contestația în anulare specială:
a) dacă instanța de recurs nu a invocat din oficiu motive de ordine publică;
b) dacă instanța de recurs a respins ca netimbrat recursul, iar la dosar exista dovada achitării acesteia;
c) dacă instanța de recurs a omis să se pronunțe asupra unui motiv de casare de ordine publică, invocat oral de recurent cu prilejul dezbaterilor în fond.

915. Nu constituie greșeală materială în sensul art. 503 alin. (2) pct. 2 C. proc. civ. și deci contestația în anulare este inadmisibilă dacă instanța de recurs:
a) a anulat recursul ca insuficient netimbrat, deși se achitase parțial taxa de timbru;
b) a anulat recursul ca nemotivat, deși motivele au fost depuse în termenul prevăzut de lege;

c) a anulat recursul ca netimbrat, deşi la dosar fusese depusă dovada achitării taxei de timbru.

916. Greşeala materială, care poate constitui temei al contestației în anulare, vizează:
a) erori procedurale, de ordin formal;
b) erori, adăugiri sau omisiuni cu privire la susținerile părților;
c) nepronunțarea asupra unei cereri.

917. Procurorul poate exercita contestația în anulare în condițiile art. 92 alin. (4) C. proc. civ.:
a) doar dacă a participat la judecarea cauzei în care s-a pronunțat hotărârea atacată;
b) şi atunci când a participat la judecata cauzei în condițiile legii;
c) în nicio situație procurorul nu poate exercita contestația în anulare.

918. Contestația în anulare se introduce:
a) la instanța a cărei hotărâre se atacă;
b) la instanța superioară celei care a pronunțat hotărârea atacată;
c) la instanța în fața căreia hotărârea a rămas definitivă.

919. În cazul contestației în anulare:
a) judecarea cauzei se face de urgență şi cu precădere, întâmpinarea nefiind obligatorie;
b) spre deosebire de revizuire, instanța poate suspenda executarea hotărârii atacate;
c) citarea părților este obligatorie.

920. Instanța poate cerceta necesitatea suspendării executării hotărârii atacate pe calea contestației în anulare:
a) în nicio situație, contestația în anulare nefiind suspensivă de executare;
b) dacă partea care solicită suspendarea depune o cauțiune;
c) în orice situație.

921. În cazul contestației în anulare:
a) aceasta se poate admite dacă partea invocă, drept motiv de contestație, încălcarea normelor de competență teritorială alternativă;
b) aceasta se poate admite dacă partea invocă, drept motiv de contestație, eroarea judecătorului care nu a avut în vedere un înscris sub semnătură privată care era depus la dosarul cauzei şi, deşi face referire la el în motivarea hotărârii, i-a dat o altă valoare juridică decât cea pe care acesta o avea;
c) aceasta se va respinge ca inadmisibilă dacă partea invocă necompetența relativă a primei instanțe.

922. În cazul unei contestații în anulare:
a) spre deosebire de revizuire, instanța poate suspenda executarea hotărârii atacate;
b) instanța va respinge contestația, dacă se invocă încălcarea normelor de competență alternativă;
c) întâmpinarea nu este obligatorie.

923. Contestația în anulare:
a) este inadmisibilă dacă se invocă numai nelegala comunicare a hotărârii;
b) poate fi exercitată şi împotriva hotărârilor date în materie de divorț cu încălcarea dispozițiilor procedurale privind citarea părților la termenul de judecată, în condițiile legii;
c) este inadmisibilă dacă împotriva hotărârii atacate este deschisă calea de atac a revizuirii.

924. Contestația în anulare:
a) se introduce la instanța a cărei hotărâre se atacă;
b) se va respinge întotdeauna ca inadmisibilă dacă se exercită împotriva unei hotărâri de divorț;
c) poate fi admisă dacă partea nu a fost legal citată la judecata cauzei în apel, nu s-a prezentat şi nu a avut posibilitatea invocării acestui motiv pe calea recursului.

925. Contestația în anulare:
a) se introduce la instanța a cărei hotărâre se atacă;
b) poate fi formulată în termen de 15 zile de la data comunicării hotărârii, dar nu mai târziu de un an de la data rămânerii ei definitive;
c) nu poate fi introdusă împotriva unei hotărâri prin care s-a soluționat o altă contestație în anulare.

926. Revizuirea este o cale de atac:
a) de retractare, devolutivă, comună;
b) de reformare, nedevolutivă şi nesuspensivă de executare;
c) nesuspensivă de executare, extraordinară.

927. Revizuirea pe motiv că instanța nu s-a pronunțat asupra unui lucru cerut poate viza situația în care:
a) instanța nu a acordat cheltuielile de judecată solicitate;
b) instanța nu s-a pronunțat asupra cererii de chemare în garanție;
c) instanța nu s-a pronunțat pe fond, soluționând cauza în baza unei excepții procesuale.

928. Revizuirea pe motiv că instanța nu s-a pronunțat asupra unui lucru cerut poate viza situația în care:
a) instanța nu s-a pronunțat asupra unei pretenții exprimate prin cererea principală, incidentală sau accesorie;
b) instanța sesizată cu contestația în anulare a omis să se pronunțe mai întâi asupra existenței în cauză a unei greşeli materiale în sensul art. 503 alin. (2) pct. 1 şi a trecut la rejudecarea recursului;
c) instanța a omis să se pronunțe asupra unei cereri de încuviințare a probelor.

929. Este admisibilă revizuirea dacă:
a) instanța nu s-a pronunțat, din eroare, asupra cererii reconvenționale;
b) instanța nu s-a pronunțat, din eroare, asupra unei probe solicitate;
c) instanța a admis în parte pretențiile reclamantului.

930. Este admisibilă revizuirea, atunci când se întemeiază pe înscrisuri noi:
a) chiar dacă hotărârea nu priveşte fondul litigiului, fiind un sechestru asigurător;
b) dacă reținerea înscrisului determinant în soluționarea cauzei a fost făcută de partea adversă în mod intenționat, chiar dacă revizuientul a cunoscut acest fapt la momentul soluționării cauzei a cărei revizuire se cere;
c) dacă revizuentul nu a cunoscut faptul reținerii înscrisului de către partea adversă la momentul judecării cauzei finalizate prin hotărârea a cărei revizuire se solicită.

931. Revizuirea:
a) poate fi admisă şi în cazul în care se invocă faptul că prin hotărârea atacată s-a dat mai mult decât s-a cerut;
b) pentru contrarietate de hotărâri, nu poate fi exercitată în cazul în care hotărârile nu sunt susceptibile de executare silită;
c) nu poate fi exercitată împotriva hotărârii prin care instanța a dispus desfacerea căsătoriei, dacă unul dintre soți s-a recăsătorit.

932. Revizuirea pe motiv că obiectul pricinii nu se află în ființă poate fi exercitată dacă:
a) lucrul a pierit în cursul procesului şi reclamantul nu şi-a modificat cererea;
b) obiectul pricinii există fizic, dar i s-a schimbat situația;
c) se constată, în cazul unei hotărâri cu condamnare alternativă, că executarea în natură nu mai este posibilă.

933. Are calitatea de înscris nou în sensul art. 509 alin. (1) pct. 5 C. proc. civ.:
a) hotărârea judecătorească obținută pe baza unei acțiuni introduse înainte de soluționarea definitivă a litigiului în care se cere revizuirea, chiar dacă a fost pronunțată ulterior acestui moment;
b) schimbarea legii în baza căreia a fost pronunțată hotărârea;
c) înscrisul existent la data pronunțării hotărârii a cărei revizuire se solicită, dar deținut de către Arhivele Naționale, în toate cazurile.

934. Are calitatea de înscris nou în sensul art. 509 alin. (1) pct. 5 C. proc. civ.:
a) înscrisul ivit după pronunțarea hotărârii atacate;
b) o hotărâre judecătorească obținută pe baza unei acțiuni introduse înainte de soluționarea definitivă a litigiului în care se cere revizuirea, chiar dacă a fost pronunțată ulterior acestui moment;
c) o hotărâre judecătorească obținută pe baza unei acțiuni introduse după soluționarea definitivă a litigiului în care se cere revizuirea.

935. Constituie o cerință a înscrisului nou, pentru admisibilitatea revizuirii în temeiul art. 509 alin. (1) pct. 5 C. proc. civ.:
a) ca înscrisul nou, împreună cu alte probe ce ar trebui administrate în completare, să fie de natură a conduce la o altă soluție decât cea pronunțată prin hotărârea atacată;

b) ca revizuentul să fi cunoscut încă din timpul judecății că cealaltă parte deține un înscris doveditor, dar să nu-l fi putut înfățișa deoarece aceasta a refuzat, prealabil procesului, să i-l pună la dispoziție;
c) ca înscrisul să existe la data pronunțării hotărârii, nefiind întocmit de către părți, de comun acord, ulterior pronunțării hotărârii.

936. În sensul dispozițiilor art. 509 alin. (1) pct. 5 teza I C. proc. civ., constituie înscris nou acela care:
a) dacă ar fi fost cunoscut de către instanță ar fi condus, prin el însuşi, la o altă soluție decât cea pronunțată;
b) dacă ar fi fost cunoscut de către instanță, ar fi putut conduce, coroborat cu alte probe care urmează a fi administrate în cauză, la o altă soluție;
c) a fost reținut pe tot timpul judecății de partea adversă, deşi actualul revizuent îi solicitase acesteia, anterior primului termen de judecată, să îl înfățişeze în instanță.

937. Cererea de revizuire pe bază de înscrisuri noi împotriva unei hotărâri prin care instanța a anulat recursul ca netimbrat, deşi taxa de timbru a fost depusă în termen de către recurent prin serviciul registratură, însă nu a ajuns la dosarul cauzei până la termenul de judecată:
a) este admisibilă, taxa de timbru reprezentând un înscris nou şi pe care instanța nu l-a avut în vedere dintr-o împrejurare mai presus de voința părții;
b) este inadmisibilă, în aceste condiții taxa de timbru nereprezentând un înscris nou;
c) este inadmisibilă, întrucât instanța a anulat cererea de recurs ca urmare a invocării şi admiterii excepției de netimbrare, fără a antama fondul pretenției deduse judecății.

938. Revizuirea pe motiv de contrarietate de hotărâri se poate cere dacă, printre altele:
a) este vorba de hotărâri pronunțate între aceleaşi părți, cu acelaşi obiect şi aceeaşi cauză;
b) printr-o hotărâre s-a rezolvat fondul cauzei, iar prin cealaltă s-a respins acțiunea ca urmare a admiterii excepției lipsei calității procesuale active a reclamantului;
c) se cere anularea primei hotărâri.

939. Revizuirea pe motiv de contrarietate de hotărâri se poate cere dacă, printre altele:
a) este vorba de hotărâri definitive contradictorii;
b) se cere anularea celei de a doua hotărâri;
c) se cere anularea primei hotărâri.

940. Revizuirea pentru contrarietate de hotărâri se poate cere dacă:
a) hotărârile au fost pronunțate în acelaşi dosar;
b) în procesul în care s-a pronunțat a doua hotărâre, s-a invocat autoritatea de lucru judecat a primei hotărâri şi instanța a omis să soluționeze această excepție;
c) în al doilea proces s-a invocat autoritatea de lucru judecat şi excepția a fost respinsă ca nefondată.

941. În cazul revizuirii pentru hotărâri definitive potrivnice:
a) se va anula hotărârea prin care fondul cauzei a fost greşit soluționat;
b) cererea de revizuire nu poate fi admisă dacă prin hotărâri nu s-a rezolvat fondul pricinii;
c) cererea de revizuire poate fi admisă dacă, în procesul în care s-a pronunțat a doua hotărâre, s-a invocat autoritatea de lucru judecat a primei hotărâri şi instanța a omis să soluționeze această excepție.

942. Revizuirea exercitată pentru motivul prevăzut de art. 509 alin. (1) pct. 8 C. proc. civ., în sensul că există contrarietate între ordonanța preşedințială şi o hotărâre pronunțată pe calea dreptului comun:
a) este admisibilă, în toate cazurile;
b) este inadmisibilă, întrucât hotărârea pronunțată pe calea ordonanței preşedințiale nu are autoritate de lucru judecat în procesul asupra fondului;
c) va fi întotdeauna respinsă ca neîntemeiată.

943. Revizuirea pe motiv că instanța nu s-a pronunțat asupra cererii de acordare a cheltuielilor de judecată:
a) este admisibilă împotriva hotărârii de declinare a competenței;
b) este admisibilă împotriva hotărârii definitive, atacată anterior cu o contestație în anulare pentru acelaşi motiv;
c) este admisibilă împotriva hotărârii prin care s-a soluționat conflictul de competență.

944. Revizuirea poate fi admisă dacă:
a) există hotărâri definitive contradictorii, date între aceleaşi părţi, pentru acelaşi obiect al cererii şi întemeiat pe aceeaşi cauză, chiar dacă prin ele nu s-a soluţionat fondul litigiului;
b) partea nu a fost legal citată, nu a putut să se înfăţişeze în instanţă dintr-o împrejurare mai presus de voinţa sa şi nici să înştiinţeze instanţa despre aceasta;
c) instanţa a admis doar în parte pretenţiile reclamantului, considerând în mod greşit că nu s-au propus dovezile necesare admiterii în totul a acţiunii.

945. Pot forma obiectul revizuirii:
a) hotărârea de primă instanţă, în toate cazurile;
b) hotărârea instanţei de recurs care evocă fondul cauzei;
c) hotărârea de perimare şi hotărârea de expedient, în toate cazurile.

946. Revizuirea pe motiv de existenţă a două hotărâri definitive potrivnice date de tribunal se introduce la:
a) tribunal;
b) curtea de apel;
c) judecătorie.

947. Atunci când se atacă două decizii considerate potrivnice ale Curţii de Apel Ploieşti, cererea de revizuire se va soluţiona de:
a) Curtea de Apel Ploieşti;
b) Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie;
c) Tribunalul Prahova.

948. Dacă revizuirea s-a cerut pentru hotărâri potrivnice, iar competenţa de soluţionare aparţine unei secţii a Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie:
a) calea de atac împotriva hotărârii date în revizuire este recursul;
b) hotărârea dată în revizuire este definitivă;
c) calea de atac împotriva hotărârii date în revizuire este recursul care se soluţionează de Completul de 5 judecători ai Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie.

949. Dacă prin aceeaşi cerere se formulează mai multe motive de revizuire, iar competenţa în soluţionarea acestora ar reveni unor instanţe deosebite:
a) va opera prorogarea de competenţă;
b) fiecare instanţă va soluţiona cererea în legătură cu motivul pentru care este competentă;
c) cererea de revizuire va fi respinsă ca inadmisibilă, având în vedere că nu se pot invoca mai multe motive de revizuire prin aceeaşi cerere.

950. Cererea terţului care formulează o cerere de intervenţie în interes propriu în etapa revizuirii:
a) va fi respinsă de către instanţă ca inadmisibilă;
b) va fi încuviinţată în principiu de către instanţă dacă se formulează până la închiderea dezbaterilor în faţa instanţei de revizuire;
c) va fi încuviinţată în principiu de către instanţă doar dacă există acordul părţilor şi dacă se formulează până la închiderea dezbaterilor în faţa instanţei de revizuire.

951. Pentru a se asigura interpretarea şi aplicarea unitară a legii de către toate instanţele judecătoreşti:
a) procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie, la cererea ministrului justiţiei, poate să ceară Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie să se pronunţe asupra problemelor de drept care au fost soluţionate diferit de instanţele judecătoreşti;
b) colegiul de conducere al Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, colegiile de conducere ale curţilor de apel, au îndatorirea să ceară Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie să se pronunţe asupra problemelor de drept care au fost soluţionate diferit de instanţele judecătoreşti;
c) Avocatul Poporului nu poate să ceară Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie să se pronunţe asupra problemelor de drept care au fost soluţionate diferit de instanţele judecătoreşti.

952. Recursul în interesul legii:
a) este admisibil numai dacă se face dovada că problemele de drept care formează obiectul judecăţii au fost soluţionate în mod diferit prin hotărâri judecătoreşti nedefinitive;
b) nu poate fi promovat decât de către ministrul justiţiei sau procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie;
c) este admisibil numai dacă se face dovada că problemele de drept care formează obiectul judecăţii au fost soluţionate în mod diferit prin mai multe hotărâri judecătoreşti definitive, care se anexează cererii.

953. Recursul în interesul legii se judecă:
a) de un complet format din vicepreşedintele Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, preşedinţii de secţii din cadrul acesteia, precum şi un număr de 25 de judecători, din care 15 judecători din secţia în a cărei competenţă intră problema de drept care a fost soluţionată diferit de instanţele judecătoreşti şi câte 2 judecători din cadrul celorlalte secţii;
b) de un complet format din preşedintele Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, preşedinţii de secţii din cadrul acesteia, precum şi un număr de 25 de judecători, din care 14 judecători din secţia în a cărei competenţă intră problema de drept care a fost soluţionată diferit de instanţele judecătoreşti şi câte 2 judecători din cadrul celorlalte secţii;
c) de un complet format din preşedintele sau, în lipsa acestuia, din vicepreşedintele Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, preşedinţii de secţii din cadrul acesteia, precum şi un număr de 20 de judecători, din care 14 judecători din secţia în a cărei competenţă intră problema de drept care a fost soluţionată diferit de instanţele judecătoreşti şi câte 2 judecători din cadrul celorlalte secţii.

954. Asupra cererii având ca obiect recursul în interesul legii:
a) completul se pronunţă prin decizie nemotivată;
b) completul se pronunţă printr-o decizie numai în interesul legii, neavând efecte asupra hotărârilor judecătoreşti examinate şi nici cu privire la situaţia părţilor din acele procese;
c) completul se pronunţă printr-o decizie motivată, pe baza căreia părţile interesate din hotărârile judecătoreşti examinate pot declanşa o revizuire a acestora, pentru aplicarea corectă a legii.

955. Recursul în interesul legii:
a) se soluţionează printr-o decizie motivată, care are o dublă natură juridică: hotărâre judecătorească şi izvor secundar de drept;
b) decizia se motivează în termen de cel mult 60 de zile de la pronunţare şi se publică în cel mult 15 zile de la motivare în Monitorul Oficial al României, Partea I;
c) dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanţe de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României.

956. Sesizarea Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept:
a) se poate realiza doar de către un complet al judecătoriei, tribunalului sau curţii de apel;
b) se poate realiza doar de către un complet de judecată al Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, al curţii de apel sau al tribunalului;
c) se poate realiza de către un complet de judecată al Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, al curţii de apel, al tribunalului sau al judecătoriei.

957. Sesizarea Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept:
a) se poate realiza doar de către completul instanţei care este învestit cu soluţionarea cauzei în ultimă instanţă;
b) se poate realiza doar de către completul instanţei care este învestit cu soluţionarea cauzei în primă instanţă;
c) se poate realiza atât de completul instanţei care este învestit cu soluţionarea cauzei în primă instanţă cât şi de cel învestit în ultimă instanţă.

958. Încheierea prin care este sesizată Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie în vederea pronunţării unei hotărâri prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată:
a) nu este supusă niciunei căi de atac;
b) trebuie să cuprindă şi motivele care susţin admisibilitatea, punctul de vedere al completului de judecată şi al părţilor;
c) poate determina suspendarea cauzei până la pronunţarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

959. Dacă pe rolul instanţelor judecătoreşti se află cauze similare celei în care s-a dispus sesizarea Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie în vederea pronunţării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept:
a) acestea sunt obligate să dispună suspendarea judecăţii până la soluţionarea sesizării;
b) acestea pot fi suspendate până la soluţionarea sesizării;
c) operează suspendarea legală de drept a acestora până la soluţionarea sesizării.

960. Judecătorul desemnat pentru a întocmi un raport asupra chestiunii de drept supuse judecății:
a) devine incompatibil şi nu poate face parte din completul pentru soluționarea chestiunii de drept;
b) nu devine incompatibil şi poate face parte din completul pentru soluționarea chestiunii de drept;
c) la soluționarea chestiunii de drept, are obligația de a se abține.

961. Raportul întocmit de judecătorul raportor referitor la chestiunea de drept supusă judecății:
a) va fi comunicat părților, care, în termen de cel mult 15 zile de la comunicare, pot depune, în scris, personal, prin avocat sau, după caz, prin consilier juridic, punctele lor de vedere privind chestiunea de drept supusă judecății.
b) va fi comunicat părților, care, în termen de cel mult 15 zile de la comunicare, pot depune, în scris, prin avocat sau, după caz, prin consilier juridic, punctele lor de vedere privind chestiunea de drept supusă judecății.
c) va fi comunicat părților, care, în termen de cel mult 15 zile de la comunicare, pot depune, în scris, personal, prin avocat sau, după caz, prin consilier juridic, întâmpinare la chestiunea de drept supusă judecății.

962. Şedința completului privind soluționarea chestiunii de drept supuse judecății:
a) se convoacă de preşedintele acestuia;
b) se convoacă cu cel puțin 20 de zile înainte de desfăşurarea acesteia;
c) se soluționează cu citarea părților din cauza în care s-a ivit chestiunea de drept supusă judecății.

963. Atunci când chestiunea de drept priveşte activitatea mai multor secții ale Înaltei Curți de Casație şi Justiție:
a) completul va fi alcătuit doar din preşedinții secțiilor interesate în soluționarea chestiunii de drept, precum şi câte 5 judecători din cadrul secțiilor respective desemnați aleatoriu de preşedintele completului;
b) completul va fi alcătuit din preşedintele sau, în lipsa acestuia, din vicepreşedintele Înaltei Curți de Casație şi Justiție, care va prezida completul, din preşedinții secțiilor interesate în soluționarea chestiunii de drept, precum şi câte 5 judecători din cadrul secțiilor respective desemnați nominal de preşedintele completului;
c) completul va fi alcătuit din preşedintele sau, în lipsa acestuia, din vicepreşedintele Înaltei Curți de Casație şi Justiție, care va prezida completul, din preşedinții secțiilor interesate în soluționarea chestiunii de drept, precum şi câte 5 judecători din cadrul secțiilor respective desemnați aleatoriu de preşedintele completului.

964. Sesizarea Înaltei Curți de Casație şi Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept:
a) se soluționează prin decizie;
b) se judecă fără citarea părților;
c) se soluționează în cel mult 3 luni de la data învestirii.

965. În ceea ce priveşte soluția pronunțată asupra chestiunii de drept:
a) aceasta se adoptă cu cel puțin două treimi din numărul judecătorilor completului;
b) aceasta se adoptă cu cel puțin o treime din numărul judecătorilor completului;
c) dacă există un judecător care se abține de la pronunțare, acesta trebuie să motiveze abținerea.

966. Dezlegarea dată chestiunilor de drept:
a) este obligatorie pentru instanța care a solicitat dezlegarea de la data pronunțării deciziei;
b) este obligatorie atât pentru instanța care a solicitat dezlegarea, cât şi pentru celelalte instanțe sesizate cu cauze similare celei care a determinat sesizarea Înaltei Curți de Casație şi Justiție de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I.
c) este obligatorie pentru celelalte instanțe sesizate cu cauze similare celei care a determinat sesizarea Înaltei Curți de Casație şi Justiție de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I.

967. În materia procedurii necontencioase:
a) este inadmisibilă intervenția terților;
b) este permisă intervenția procurorului, însă, în acest caz, procedura devine contencioasă;
c) este inadmisibilă cererea de intervenție principală.

968. Încheierea pronunțată în materie necontencioasă:
a) poate fi atacată cu apel şi recurs;

b) dobândeşte autoritate de lucru judecat dacă nu este atacată cu apel în termenul prevăzut de lege;
c) este supusă apelului, care poate fi exercitat de orice persoană interesată.

969. Încheierea pronunțată în materie necontencioasă, potrivit dreptului comun:
a) nu are autoritate de lucru judecat;
b) nu este supusă niciunei căi de atac;
c) este executorie.

970. În materia procedurii necontencioase:
a) termenul de apel curge de la pronunțare, dacă încheierea s-a dat cu citarea părților, şi de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea lor;
b) nu există un conflict de drepturi;
c) apelul împotriva încheierii de încuviințare a cererii poate fi formulat de orice persoană interesată, chiar dacă nu a fost citată la judecarea acesteia.

971. Cererea în materia procedurii necontencioase:
a) care, prin cuprinsul său, prezintă caracter contencios, va fi respinsă;
b) se soluționează de urgență şi cu precădere;
c) se soluționează printr-o încheiere supusă apelului, numai dacă s-a respins cererea.

972. Sechestrul asigurător:
a) se poate încuviința numai în cazul în care creanța este exigibilă;
b) se desființează de drept în cazul nedepunerii cauțiunii;
c) se poate cere şi concomitent cu intentarea acțiunii privind creanța pe care se întemeiază cererea de sechestru.

973. Sechestrul asigurător:
a) va fi ridicat, la cererea debitorului sau de către instanță din oficiu, în cazul în care nu este depusă cauțiunea în termenul fixat de către instanță;
b) se poate înființa şi asupra bunurilor imobile aparținând debitorului, dar aflate în posesia unui terț;
c) poate fi instituit şi pe calea ordonanței președințiale.

974. Părțile trebuie citate:
a) la soluționarea cererii de ridicare a popririi asigurătorii, formulată de debitorul care dă garanție îndestulătoare;
b) la judecarea cererii de sechestru judiciar;
c) în cererile prin care debitorul a solicitat ridicarea sechestrului asigurător, ca urmare a anulării cererii de chemare în judecată prin hotărâre definitivă.

975. Spre deosebire de sechestrul asigurător, în cazul sechestrului judiciar:
a) având ca obiect un imobil, înscrierea în cartea funciară este opozabilă dobânditorilor ulteriori ai oricărui drept asupra imobilului;
b) încheierea prin care se încuviințează măsura sechestrului este supusă apelului în termen de 5 zile de la pronunțare;
c) se judecă de urgență şi fără citarea pârâtului.

976. Instanța poate încuviința măsura sechestrului judiciar:
a) prin sentință, în cazul bunurilor care formează obiectul procesului;
b) prin încheiere supusă apelului în termen de 5 zile de la comunicare;
c) numai cu citarea părților.

977. Constituie o condiție specială de admisibilitate a ordonanței președințiale:
a) existența unui litigiu pe fond;
b) aparența de drept în favoarea reclamantului;
c) celeritatea.

978. Cererea de ordonanță președințială:
a) este întotdeauna de competența judecătoriei;
b) este provizorie şi executorie;
c) poate avea ca obiect păstrarea unui drept care s-ar păgubi prin întârziere.

979. Constituie o condiție specială de admisibilitate a ordonanței președințiale:
a) aparența de drept în favoarea pârâtului;
b) urgența, care, în toate cazurile, trebuie dovedită de cel care solicită luarea măsurii pe calea ordonanței președințiale;
c) caracterul vremelnic al măsurii solicitate.

980. Constituie condiție specială de admisibilitate a ordonanței președințiale:
a) neprejudecarea fondului;
b) celeritatea măsurii solicitate;

c) inexistența unui proces asupra fondului în curs de desfășurare.

981. Condițiile speciale de admisibilitate a ordonanței președințiale sunt:
a) urgența și caracterul vremelnic al măsurii solicitate;
b) celeritatea și caracterul vremelnic al măsurii solicitate;
c) urgența, caracterul vremelnic al măsurii solicitate, aparența de drept și neprejudecarea fondului.

982. Ordonanța președințială este admisibilă:
a) dacă se solicită anularea unui contract;
b) dacă se solicită luarea unei măsuri asigurătorii;
c) dacă se solicită interzicerea provizorie a continuării lucrărilor la o construcție.

983. Instanța de judecată va putea, pe calea ordonanței președințiale:
a) să stabilească existența unui drept al reclamantului sau inexistența unui drept al pârâtului;
b) să stabilească locuința copiilor minori până la soluționarea dosarului de divorț;
c) să dispună asupra numelui pe care unul dintre soți urmează să îl poarte până la soluționarea dosarului de divorț.

984. Instanța de judecată va putea, pe calea ordonanței președințiale:
a) să dispună sistarea lucrărilor efectuate de pârât pe terenul care aparent aparține reclamantului până la soluționarea dosarului de revendicare;
b) să stabilească locuința copiilor minori până la soluționarea dosarului de divorț;
c) să dispună suspendarea executării unei hotărâri definitive până la soluționarea contestației în anulare.

985. Instanța de judecată va putea, pe calea ordonanței președințiale:
a) să ordone instituirea unui sechestru asigurător asupra bunurilor aparținând pârâtului;
b) să ordone măsuri provizorii pentru înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări;
c) să ordone instituirea unui sechestru judiciar asupra bunurilor aparținând pârâtului și care formează obiectul litigiului pe fond.

986. Ordonanța președințială poate fi admisă în cazul în care se cere:
a) revendicarea unui bun;
b) desființarea unei construcții;
c) înlăturarea piedicilor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări.

987. În cazul ordonanței președințiale:
a) nu pot fi dispuse măsuri care să rezolve litigiul în fond;
b) nu pot fi dispuse măsuri a căror executare nu ar mai face posibilă restabilirea situației de fapt;
c) din oficiu, în toate cazurile, instanța va hotărî ca executarea să se facă fără somație sau fără trecerea unui termen.

988. Ordonanța președințială nu poate fi folosită pentru:
a) împărțirea provizorie a folosinței locuinței comune, în materia raporturilor de familie;
b) a se obține demolarea unei construcții până la soluționarea cererii având ca obiect anularea autorizației de construire;
c) anularea formelor de executare silită.

989. Cererea de ordonanță președințială nu poate fi admisă în cazul în care se solicită:
a) desființarea unei construcții;
b) interzicerea provizorie a continuării lucrărilor la o construcție;
c) sistarea lucrărilor la o construcție până la soluționarea cererii de revendicare.

990. Nu este admisibilă ordonanța președințială:
a) dacă se solicită partajarea folosinței unei locuințe bun comun, până la finalizarea partajului;
b) dacă se solicită luarea unei măsuri asigurătorii;
c) dacă se solicită interzicerea provizorie a continuării lucrărilor la o construcție.

991. Ordonanța președințială poate fi folosită pentru:
a) împărțirea provizorie a folosinței locuinței comune, în materia raporturilor de familie;
b) a se obține anularea unui contract de vânzare-cumpărare;
c) pentru anularea formelor de executare silită.

992. Ordonanța preşedințială nu poate fi admisă dacă se cere:
a) interzicerea provizorie a continuării lucrărilor la o construcție;
b) păstrarea unui drept ce s-ar păgubi prin întârziere;
c) obligarea la plata unei despăgubiri.

993. Ordonanța preşedințială:
a) se poate pronunța chiar dacă nu există judecată asupra fondului;
b) este supusă numai apelului;
c) este supusă apelului, dacă şi hotărârea pe fondul cauzei ar fi supusă apelului.

994. Ordonanța preşedințială:
a) poate fi transformată într-o cerere de drept comun, la solicitarea reclamantului, până la începerea dezbaterilor la prima instanță;
b) se judecă după procedura necontencioasă;
c) se poate pronunța chiar dacă nu există judecată asupra fondului.

995. În materia ordonanței preşedințiale:
a) este necesar ca urgența să persiste pe tot parcursul judecății;
b) este suficient ca urgența să existe doar la data introducerii cererii;
c) urgența luării măsurilor solicitate este prezumată.

996. Ordonanța preşedințială:
a) se judecă după procedura necontencioasă;
b) are caracter contencios, chiar şi atunci când nu se judecă într-o procedură contradictorie;
c) este una dintre măsurile pe care le ia preşedintele instanței sau înlocuitorul acestuia, atunci când primeşte cererea de chemare în judecată.

997. Cererea de ordonanță preşedințială:
a) va fi soluționată, întotdeauna, cu citarea părților;
b) se va introduce la instanța competentă să se pronunțe asupra fondului în primă instanță;
c) nu poate fi transformată, în nicio situație, în cerere de drept comun.

998. Cererea de ordonanță preşedințială:
a) se introduce întotdeauna la judecătorie;
b) se depune la instanța competentă să soluționeze fondul cauzei în primă instanță;
c) se poate introduce numai dacă nu există judecată asupra fondului.

999. În cazul formulării cererii de ordonanță preşedințială:
a) întâmpinarea nu este obligatorie;
b) întâmpinarea este facultativă, dar nu poate fi depusă cu încălcarea termenului de 5 zile stabilit de lege;
c) întâmpinarea este obligatorie.

1000. În cazul cererii de ordonanță preşedințială:
a) întâmpinarea nu este obligatorie;
b) nu sunt admisibile probe a căror administrare necesită un timp îndelungat;
c) aceasta se judecă, de regulă, fără citarea părților.

1001. În materia ordonanței preşedințiale:
a) întâmpinarea nu este obligatorie;
b) ordonanța nu poate fi dată fără citarea părților;
c) judecata se face de urgență şi cu precădere.

1002. În cazul ordonanței preşedințiale:
a) instanța nu poate examina calitatea procesuală a părților, din cauza caracterului urgent al judecării cererii;
b) se poate administra proba cu interogatoriu;
c) în ipoteza citării părților, nu este posibilă preschimbarea termenului de judecată.

1003. În cadrul procedurii de soluționare a ordonanței preşedințiale nu sunt admisibile:
a) chemarea în judecată a altei persoane, chemarea în garanție;
b) arătarea titularului dreptului, intervenția voluntară accesorie;
c) intervenția voluntară principală, chemarea în garanție.

1004. În cazul ordonanței preşedințiale:
a) nu este admisibilă coparticiparea procesuală activă;
b) valoarea bunului este întotdeauna irelevantă în stabilirea competenței de soluționare a cererii în primă instanță;
c) nu este admisibilă cererea de chemare în garanție.

1005. În cazul ordonanței președințiale:
a) nu este admisibilă chemarea în judecată a altei persoane, ca formă a intervenției forțate;
b) nu este admisibilă cererea de intervenție voluntară accesorie;
c) nu e admisibilă cererea reconvențională.

1006. În cazul ordonanței președințiale:
a) nu este admisibilă cererea de chemare în judecată a altor persoane, ca formă a intervenției forțate;
b) instanța poate dispune ca judecata să se facă fără citarea părților;
c) hotărârea se dă fără motivare.

1007. În cazul ordonanței președințiale:
a) nu sunt admisibile probe a căror administrare necesită un timp îndelungat;
b) este admisibilă cererea de intervenție voluntară;
c) este admisibilă orice formă de participare a terților la judecată.

1008. În cazul cererii de ordonanță președințială:
a) aceasta se judecă, de regulă, fără citarea părților;
b) se judecă de urgență și cu precădere;
c) pronunțarea se poate amâna cu cel mult 48 de ore.

1009. Cererea de ordonanță președințială:
a) se judecă numai cu citarea părților;
b) se poate introduce numai dacă există judecată asupra fondului;
c) se soluționează, în toate cazurile, cu urgență și precădere.

1010. În materia ordonanței președințiale:
a) nu întotdeauna judecata se face cu citarea părților;
b) citarea părților este întotdeauna obligatorie;
c) motivarea soluției date se face în cel mult 24 de ore de la pronunțare.

1011. În materia ordonanței președințiale:
a) apelul se poate judeca și fără citarea părților;
b) această cale este inadmisibilă dacă are ca obiect instituirea unui sechestru asigurător;
c) instanța poate administra probe, care nu întârzie judecata și nu antamează fondul dreptului.

1012. În vederea judecării cererii de ordonanță președințială:
a) părțile vor fi citate conform normelor privind citarea în procesele de drept comun;
b) pârâtului i se va comunica o copie de pe cerere și de pe actele care însoțesc cererea de ordonanță președințială, atunci când instanța dispune ca judecata cererii să se facă cu citarea părților;
c) aceasta va putea fi judecată și fără citarea părților, însă pârâtului i se va comunica o copie de pe cerere și de pe actele care însoțesc cererea de ordonanță președințială.

1013. În materia ordonanței președințiale:
a) cererea poate fi rezolvată și fără citarea părților;
b) citarea părților trebuie să aibă loc în mod obligatoriu cu 5 zile înainte de termenul de judecată;
c) hotărârea nu trebuie motivată.

1014. Judecarea cererii de ordonanță președințială:
a) se face numai cu citarea părților;
b) se face întotdeauna fără citarea părților;
c) nu poate antama fondul pretențiilor.

1015. În materia ordonanței președințiale:
a) nu pot fi dispuse măsuri a căror executare nu ar mai face posibilă restabilirea situației de fapt;
b) întâmpinarea este obligatorie;
c) cererea poate fi rezolvată și fără citarea părților.

1016. Ordonanța președințială:
a) în caz de urgență deosebită, va putea fi dată chiar în aceeași zi, instanța pronunțându-se asupra măsurii solicitate pe baza cererii și actelor depuse, fără concluziile părților;
b) în caz de urgență deosebită, va putea fi dată chiar în aceeași zi, instanța pronunțându-se asupra măsurii solicitate pe baza cererii și actelor depuse, cu ascultarea concluziilor părților;
c) poate fi atacată cu recurs în 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților.

1017. Ordonanța președințială:
a) se va admite ori de câte ori există judecată asupra fondului;

b) se poate judeca fără citarea părților, chiar și în aceeași zi când a fost depusă, nemaifiind necesare nici măcar concluziile părților;
c) are autoritate de lucru judecat asupra cererii privind fondul dreptului.

1018. Ordonanța președințială:
a) în caz de urgență deosebită, ordonanța va putea fi dată chiar în aceeași zi, instanța pronunțându-se asupra măsurii solicitate pe baza cererii și actelor depuse, fără concluziile părților;
b) poate fi atacată cu apel în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat fără citarea părților, și de la comunicare, dacă s-a dat cu citarea lor;
c) poate fi atacată cu apel în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților, și de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea lor.

1019. În cazul ordonanței președințiale:
a) întâmpinarea este obligatorie;
b) este admisibil numai apelul, în termen de 5 zile de la pronunțare;
c) în caz de urgență deosebită, ordonanța va putea fi dată chiar în aceeași zi, instanța pronunțându-se asupra măsurii solicitate pe baza cererii și actelor depuse, fără concluziile părților.

1020. Judecarea cererii de ordonanță președințială:
a) se face numai cu citarea părților;
b) se face întotdeauna fără citarea părților;
c) prin excepție, se poate face și fără citarea părților.

1021. Cererea de ordonanță președințială:
a) în apel, se judecă întotdeauna cu citarea părților;
b) în primă instanță poate fi soluționată și fără citarea părților;
c) trebuie motivată în cel mult 48 de ore de la închiderea dezbaterilor, chiar dacă a fost amânată pronunțarea.

1022. Cererea de ordonanță președințială:
a) la solicitarea reclamantului, până la închiderea dezbaterilor în fața instanțelor de fond, aceasta va putea fi transformată într-o cerere de drept comun;
b) nu poate fi transformată într-o cerere de drept comun;
c) până la închiderea dezbaterilor la prima instanță, la solicitarea reclamantului, va putea fi transformată într-o cerere de drept comun.

1023. În cazul cererii de ordonanță președințială:
a) motivarea acesteia trebuie să se facă în 24 de ore de la pronunțare;
b) sunt admisibile orice fel de probe, indiferent dacă administrarea acestora necesită sau nu un timp îndelungat;
c) pronunțarea se poate amâna cu cel mult 24 de ore.

1024. Ordonanța președințială:
a) este vremelnică și executorie;
b) are autoritate de lucru judecat asupra hotărârii de fond;
c) nu are autoritate de lucru judecat asupra altei cereri de ordonanță, cu aceleași părți, obiect și cauză, dacă situația a rămas neschimbată de la pronunțarea primei ordonanțe.

1025. Motivarea ordonanței președințiale:
a) este obligatorie;
b) se poate face în cel mult 48 de ore de la comunicare;
c) se poate face în cel mult 24 de ore de la pronunțare.

1026. În cazul judecării cererii de ordonanță președințială:
a) hotărârea este executorie de drept;
b) se va respinge ca inadmisibilă dacă are ca obiect desființarea unor lucrări efectuate fără autorizație;
c) întâmpinarea este obligatorie atunci când există judecată asupra fondului.

1027. Motivarea ordonanței președințiale:
a) nu este obligatorie;
b) se poate face în cel mult 48 de ore de la pronunțare;
c) se poate face în cel mult 24 de ore de la comunicare.

1028. În privința hotărârii date în materia ordonanței președințiale, atunci când la data promovării acesteia, exista litigiu asupra fondului:
a) dacă nu cuprinde nicio mențiune privind durata sa, va produce efecte în privința măsurilor dispuse, până la soluționarea litigiului asupra fondului, chiar dacă s-au modificat împrejurările de fapt avute în vedere la momentul pronunțării;

b) aceasta este provizorie şi executorie;
c) dacă nu cuprinde nicio mențiune privind durata sa şi nu s-au modificat împrejurările de fapt avute în vedere, măsurile dispuse vor produce efecte până la soluționarea litigiului asupra fondului.

1029. Hotărârea dată asupra fondului dreptului:
a) are autoritate de lucru judecat asupra unei cereri ulterioare de ordonanță președințială;
b) nu are autoritate de lucru judecat asupra unei cereri ulterioare de ordonanță președințială;
c) determină încetarea efectelor acelor măsuri care au fost luate pe calea ordonanței președințiale.

1030. AB a solicitat în contradictoriu cu CD ca instanța să dispună, pe calea ordonanței președințiale, instituirea unui sechestru judiciar asupra mai multor bunuri mobile, autoturisme, aflate în stăpânirea pârâtei. În motivarea cererii, reclamantul a arătat că bunurile în legătură cu care a solicitat aplicarea sechestrului fac parte din masa bunurilor comune supuse partajului ca urmare a divorțului dintre AB şi CD şi că acestea se află la pârâta CD, care încearcă să le înstrăineze, făcând în acest fel imposibilă aducerea lor la masa partajabilă. În susținerea cererii sale, reclamantul a ataşat cererii de sechestru dovada intentării acțiunii de partaj judiciar. În acest context:
a) instanța va admite cererea şi va dispune instituirea sechestrului judiciar asupra bunurilor, în acest caz urgența fiind prezumată;
b) instanța va respinge ca inadmisibilă cererea de instituire a sechestrului judiciar pe calea ordonanței președințiale;
c) apelul declarat împotriva hotărârii se va judeca întotdeauna cu citarea părților, chiar dacă judecata în primă instanță s-a făcut fără citarea acestora.

1031. Au autoritate de lucru judecat:
a) hotărârea dată asupra fondului față de o cerere ulterioară de ordonanță președințială;
b) ordonanța președințială față de o cerere ulterioară privind judecarea fondului;
c) ordonanța președințială față de o cerere ulterioară de ordonanță, indiferent de împrejurările de fapt pe care se întemeiază cea de-a doua cerere.

1032. Ordonanța președințială:
a) are autoritate de lucru judecat față de o altă cerere de ordonanță președințială, chiar dacă s-au modificat împrejurările de fapt care au justificat-o;
b) nu are autoritate de lucru judecat asupra cererii privind fondul dreptului;
c) în toate cazurile, nu are autoritate de lucru judecat față de o altă cerere de ordonanță președințială.

1033. Ordonanța președințială:
a) are autoritate de lucru judecat asupra altei ordonanțe președințiale doar dacă nu s-au modificat împrejurările de fapt ce au justificat-o;
b) este supusă apelului în 15 zile de la comunicare, dacă soluția a fost dată cu citarea părților;
c) nu trebuie motivată.

1034. Ordonanța președințială:
a) are autoritate de lucru de judecat față de o altă cerere de ordonanță președințială, numai dacă nu s-au modificat împrejurările de fapt care au justificat-o;
b) poate fi transformată într-o cerere de drept comun, însă numai cu acordul pârâtului;
c) poate fi transformată într-o cerere de drept comun, însă numai la cererea reclamantului şi până la închiderea dezbaterilor în fața primei instanțe.

1035. Ordonanța președințială:
a) este supusă numai apelului în termen de 5 zile de la comunicare, dacă s-a dat fără citarea părților în primă instanță de judecătorie sau tribunal;
b) nu are autoritate de lucru judecat față de o cerere privind fondul dreptului;
c) este o procedură specială, aşadar împotriva executării acesteia nu se poate face contestație la executare.

1036. Împotriva ordonanței președințiale pronunțate în primă instanță se poate formula:
a) apel, dacă este pronunțată de judecătorie sau tribunal;
b) contestație la executare;
c) recurs, dacă este pronunțată de curtea de apel.

1037. În materia ordonanței președințiale:
a) în anumite materii, legea prezumă urgența;
b) hotărârea se poate pronunța şi fără citarea părților;

c) sub sancțiunea nulității, apelul se motivează numai prin însăși cererea de apel.

1038. Ordonanța președințială:
a) este supusă numai apelului în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă judecata s-a făcut fără citarea părților;
b) este executorie din prima instanță, în condițiile legii;
c) dacă este admisă, efectele ei se vor suspenda de drept prin introducerea căii de atac împotriva acesteia.

1039. Ordonanța președințială:
a) este supusă numai recursului, dacă a fost pronunțată în primă instanță de curtea de apel;
b) este supusă numai apelului;
c) poate fi dată și fără citarea părților.

1040. Ordonanța președințială:
a) poate fi atacată cu apel, în condițiile legii;
b) poate fi atacată pe calea contestației la executare, atunci când se invocă motive referitoare la executarea ei;
c) poate fi transformată într-o cerere de drept comun până la închiderea dezbaterilor în fața instanței de apel.

1041. Ordonanța președințială:
a) nu poate fi atacată decât cu recurs, în termen de 15 zile de la comunicare sau de la pronunțare, după caz;
b) nu poate fi atacată decât cu recurs, în termen de 5 zile de la comunicare, când părțile nu au fost citate, atunci când în primă instanță a fost soluționată de curtea de apel;
c) este supusă căii de atac a apelului, în toate cazurile.

1042. Apelul împotriva hotărârii prin care instanța a admis cererea de ordonanță președințială:
a) se judecă de urgență și cu precădere;
b) se judecă cu citarea părților;
c) suspendă, în toate cazurile, executarea hotărârii.

1043. Apelul formulat împotriva ordonanței președințiale:
a) suspendă de drept executarea;
b) nu suspendă de drept executarea;
c) în condițiile legii, poate suspenda executarea până la soluționarea cererii de apel, dar numai cu plata unei cauțiuni în cuantumul stabilit de instanță.

1044. În cazul ordonanței președințiale:
a) judecata se poate face fără citare, atât la prima instanță, cât și în apel;
b) instanța de apel nu poate suspenda executarea hotărârii fără dare de cauțiune;
c) judecata se face întotdeauna cu citarea părților.

1045. În cazul ordonanței președințiale, instanța de apel:
a) este obligată să suspende executarea ordonanței până la soluționarea apelului;
b) la cererea apelantului, poate dispune suspendarea executării ordonanței, fără îndeplinirea vreunei alte condiții;
c) poate dispune amânarea pronunțării cu cel mult 24 de ore.

1046. Competența în materia divorțului:
a) este reglementată de norme de ordine privată, soțul reclamant având posibilitatea de a introduce cererea la instanța în circumscripția căreia se află cea din urmă locuință comună a soților, la instanța în circumscripția căreia își are locuința pârâtul sau la cea de la domiciliul său;
b) este reglementată de norme de ordine publică;
c) din punct de vedere material aparține judecătoriei.

1047. Competența teritorială a soluționării cererii de divorț aparține:
a) judecătoriei de la locuința reclamantului, dacă la data introducerii cererii niciunul dintre soți nu mai locuiește în raza judecătoriei ultimei locuințe comune;
b) judecătoriei de la locuința pârâtului, dacă soții nu au avut o locuință comună;
c) judecătoriei de la cea din urmă locuință comună a soților, dacă pârâtul are locuința în străinătate.

1048. Cererea de divorț:
a) întemeiată pe acordul părților trebuie semnată de ambii soți;
b) este de competența instanței în a cărei rază teritorială se află închisoarea unde este deținut pârâtul, deoarece citația i se înmânează prin administrația închisorii;
c) este de competența judecătoriei, chiar dacă s-a formulat o cerere de partaj al bunurilor comune, printre care se află și un imobil cu o valoare de peste 200.000 lei.

1049. Cererea de divorț este de competența:
a) judecătoriei în circumscripția căreia se află locuința pârâtului;
b) judecătoriei în circumscripția căreia se află locuința reclamantului;
c) judecătoriei în circumscripția căreia se află cea din urmă locuință comună a soților, dacă cel puțin unul dintre soți mai locuiește în acea circumscripție.

1050. Dacă nici reclamantul și nici pârâtul nu au locuința în țară, cererea de divorț se va introduce:
a) dacă părțile convin, la orice judecătorie din România;
b) dacă părțile convin, la orice instanță din România;
c) la Judecătoria Sectorului 5 al municipiului București, atunci când părțile nu convin asupra instanței unde urmează a fi depusă cererea de divorț.

1051. Dacă niciunul dintre soți nu mai locuiește în circumscripția judecătoriei în care se află cea din urmă locuință comună, instanța competentă în soluționarea cererii de divorț este:
a) judecătoria în circumscripția căreia își are locuința pârâtul, dacă acesta are locuința în țară;
b) judecătoria în circumscripția căreia își are locuința reclamantul, dacă pârâtul nu mai are locuința în țară;
c) judecătoria în circumscripția căreia se află cea din urmă locuință comună a soților.

1052. În vederea stabilirii instanței competente în soluționarea cererii de divorț:
a) se are întotdeauna în vedere ultimul domiciliu comun al soților înscris în actele de stare civilă;
b) prezintă relevanță că, în fapt, soții au locuit la o altă adresă decât cea înscrisă în actele de stare civilă;
c) locuința în fapt a soților este cea în raport de care se va stabili competența instanței, chiar dacă domiciliul din actele de stare civilă se găsește într-o altă localitate.

1053. În materia divorțului:
a) prezența reclamantului este obligatorie numai la primul termen de judecată în fața primei instanțe;
b) judecata nu se poate desfășura în absența pârâtului;
c) competența teritorială este absolută.

1054. Desfacerea căsătoriei poate fi solicitată:
a) de regulă, numai de către soți;
b) și de reprezentantul legal al soțului pus sub interdicție judecătorească;
c) de soți, fără excepții.

1055. În procesul de divorț:
a) de regulă, desfacerea căsătoriei poate fi cerută numai de soți;
b) soțul se poate prezenta prin mandatar, dacă are reședința în străinătate;
c) instanța nu este obligată să îl asculte pe copilul minor.

1056. În ceea ce privește cererea având ca obiect desfacerea căsătoriei:
a) poate fi introdusă personal de soțul pus sub interdicție judecătorească, dacă face dovada că are capacitatea de discernământ neafectată;
b) se va respinge ca nesusținută dacă pârâtul lipsește nejustificat și se prezintă doar reclamantul;
c) dacă reclamantul renunță la aceasta, renunțarea nu va produce niciun efect asupra cererii reconvenționale a soțului pârât.

1057. În materia divorțului:
a) prezența reclamantului este obligatorie numai la primul termen de judecată în fața primei instanțe;
b) atât reclamantul, cât și pârâtul pot fi reprezentați, în condițiile legii;
c) judecata nu se poate desfășura în absența pârâtului.

1058. Cererea de divorț trebuie să cuprindă, pe lângă elementele prevăzute de lege pentru cererea de chemare în judecată:
a) numele copiilor minori ai celor doi soți sau adoptați de către aceștia;
b) numele copiilor rezultați din căsătorie, indiferent dacă aceștia sunt minori sau majori;
c) mențiunea că nu există copii minori, atunci când este cazul.

1059. La cererea de divorț trebuie să se anexeze:
a) certificatul de căsătorie, întotdeauna în original;
b) copie a certificatelor de naștere ale copiilor minori, atunci când este cazul;
c) copie a certificatului de căsătorie.

1060. În materia divorțului:
a) dacă pârâtul nu a formulat cerere reconvențională, iar din dovezile administrate rezultă că numai reclamantul este culpabil de destrămarea căsătoriei, cererea acestuia va fi respinsă ca nesusținută;
b) întâmpinarea este obligatorie;
c) prezența reclamantului este obligatorie doar la primul termen de judecată în fața primei instanțe.

1061. Data maximă până la care pârâtul poate formula cerere reconvențională în fața primei instanțe, în materie de divorț este:
a) primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate, pentru faptele petrecute până la această dată;
b) începerea dezbaterilor asupra fondului, indiferent de momentul în care s-au ivit motivele de divorț;
c) încheierea dezbaterilor asupra fondului, indiferent de momentul în care s-au ivit motivele de divorț.

1062. În materia divorțului:
a) nu este admisibilă cererea reconvențională;
b) pârâtul poate face cerere reconvențională la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe, pentru faptele petrecute până la această dată;
c) neintroducerea cererii reconvenționale în termenele prevăzute de lege se sancționează cu judecarea separată a acesteia.

1063. În procedura divorțului, cererea reconvențională referitoare doar la desfacerea căsătoriei:
a) nu este admisibilă;
b) poate fi făcută de pârât, cel mai târziu până la primul termen de judecată la care a fost citat în mod legal, pentru faptele petrecute înainte de această dată;
c) se va judeca împreună cu cererea reclamantului.

1064. În procesele de divorț, în primă instanță și în apel:
a) soții trebuie să se prezinte personal, neputând sta în proces prin reprezentanți;
b) părțile pot întotdeauna să-și exercite drepturile procedurale personal sau prin mandatar;
c) dacă soțul pârât nu a formulat cerere reconvențională, lipsa acestuia la oricare din termenele de judecată nu conduce la respingerea cererii ca nesusținută.

1065. În materia divorțului, cererea reconvențională:
a) se poate face și în apel, dacă motivele s-au ivit după începerea dezbaterilor la prima instanță;
b) se poate disjunge, dacă ar duce la întârzierea soluționării cererii principale;
c) nu se poate face în apel.

1066. În cazul procesului de divorț, soțul pârât poate formula cerere reconvențională:
a) pentru faptele petrecute înainte de primul termen de judecată la care a fost citat în mod legal, până la începerea dezbaterilor asupra fondului în cererea reclamantului;
b) cel mai târziu până la primul termen de judecată la care a fost citat în mod legal, pentru faptele petrecute înainte de această dată;
c) pentru faptele petrecute înainte de primul termen de judecată la care a fost citat în mod legal, inclusiv în fața instanței de apel.

1067. În procedura de divorț:
a) cererea reconvențională a pârâtului se judecă odată cu cererea reclamantului;
b) instanța nu se poate pronunța din oficiu asupra numelui pe care îl vor purta soții după divorț;
c) hotărârea de divorț se pronunță în ședință publică.

1068. Pentru motive de desfacere a căsătoriei intervenite după începerea dezbaterilor asupra fondului în fața primei instanțe și în timp ce judecata primei cereri se află în apel, soțul pârât:
a) poate formula cerere reconvențională direct în apel;
b) poate formula cerere reconvențională direct în apel, însă aceasta va fi disjunsă de cererea reclamantului;
c) dacă a formulat cerere reconvențională direct în apel, aceasta se va respinge ca tardiv formulată.

1069. Într-o cerere prin care se solicită atât desfacerea căsătoriei, cât și partajarea bunurilor comune dobândite de soți în timpul căsătoriei:
a) cererea de intervenție voluntară principală este admisibilă, dar trebuie formulată în fața primei instanțe, înainte de închiderea dezbaterilor în fond;
b) cererea de intervenție voluntară accesorie este inadmisibilă cu privire la capătul de cerere privind desfacerea căsătoriei;

c) cererea de intervenție voluntară principală este admisibilă, dacă se formulează cu privire la capătul de cerere privind partajarea bunurilor comune.

1070. În materia divorțului:
a) prezența reclamantului este obligatorie numai la primul termen de judecată;
b) judecata nu se poate desfăşura în absența pârâtului;
c) este admisibilă proba cu interogatoriu.

1071. Pot fi martori în procesul de divorț:
a) descendenții părților, numai dacă au împlinit vârsta de 14 ani;
b) rudele şi afinii părților, cu excepția descendenților;
c) şi descendenții, dar aceştia sunt ascultați în camera de consiliu.

1072. Cererea de divorț se va respinge ca nesusținută dacă:
a) soțul reclamant nu se prezintă personal la judecata apelului declarat de soțul pârât;
b) soțul reclamant nu se prezintă personal la judecata în primă instanță sau la judecata apelului declarat de el;
c) nu se prezintă niciunul dintre soți în fața primei instanțe.

1073. Dacă la un termen de judecată în fața primei instanțe lipseşte reclamantul, iar pârâtul a solicitat judecarea cauzei în lipsă, instanța sesizată cu cererea de desfacere a căsătoriei va dispune:
a) suspendarea judecării cauzei;
b) respingerea cererii de divorț ca nesusținută;
c) acordarea unui nou termen de judecată şi citarea reclamantului cu mențiunea de a se prezenta personal.

1074. Dacă la termenul de judecată în primă instanță, în procedura divorțului:
a) reclamantul lipseşte nejustificat şi nici nu este reprezentat, cererea va fi respinsă ca nesusținută;
b) lipseşte pârâtul, cererea va fi respinsă;
c) nu se prezintă niciuna dintre părți, cererea va fi respinsă ca inadmisibilă.

1075. Dacă la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața instanței în cadrul procesului de divorț nu se prezintă reclamantul, dar se prezintă pârâtul:
a) cererea reclamantului se va respinge ca nesusținută;
b) cererea reclamantului se va respinge ca neîntemeiată;
c) instanța va trece la judecata cauzei.

1076. Dacă la un termen de judecată în fața primei instanțe lipsesc atât reclamantul, cât şi pârâtul, iar acesta din urmă nu a solicitat judecarea cauzei în lipsă, instanța sesizată cu cererea de desfacere a căsătoriei dispune:
a) suspendarea judecării cauzei;
b) respingerea cererii de divorț ca nesusținută;
c) acordarea unui nou termen de judecată şi citarea reclamantului cu mențiunea de a se prezenta personal.

1077. Pentru a fi admisibilă ordonanța preşedințială:
a) este necesar ca urgența să persiste pe tot parcursul judecății;
b) în cazul procesului de divorț, atunci când este cazul, luarea măsurii provizorii pe cale de ordonanță preşedințială cu privire la stabilirea locuinței copiilor minori de către instanță nu este condiționată de dovedirea urgenței, aceasta fiind prezumată;
c) este suficient ca urgența să existe doar la data introducerii cererii.

1078. În cadrul procesului de divorț, dacă reclamantul decedează pe parcursul soluționării cauzei:
a) moştenitorii soțului reclamant vor putea continua acțiunea, pe care instanța o va admite numai dacă va constata culpa exclusivă a soțului pârât;
b) moştenitorii soțului reclamant vor putea continua acțiunea, însă, dacă în urma probatoriului administrat, instanța va aprecia că nu există doar culpa exclusivă a soțului pârât, va pronunța o hotărâre de închidere a dosarului ca urmare a constatării încetării căsătoriei prin decesul reclamantului;
c) moştenitorii soțului reclamant vor putea continua acțiunea, însă, dacă în urma probatoriului administrat, instanța va aprecia că nu există doar culpa exclusivă a soțului pârât, va pronunța o hotărâre de respingere ca neîntemeiată a cererii de divorț.

1079. În cadrul procesului de divorț, dacă reclamantul decedează pe parcursul soluționării cauzei:
a) moştenitorii reclamantului pot continua acțiunea de divorț, dacă cererea de divorț se întemeiază pe culpa pârâtului;
b) în mod obligatoriu instanța va dispune prin hotărâre definitivă închiderea dosarului;
c) moştenitorii reclamantului vor fi introduşi în cauză, din oficiu, pentru a continua acțiunea de divorț, dacă cererea de divorț se întemeiază pe culpa pârâtului.

1080. În materia divorțului:
a) reclamantul nu poate renunța la judecată, dacă pârâtul se împotrivește;
b) renunțarea reclamantului la cererea de divorț nu are niciun efect asupra cererii de divorț formulate de pârât;
c) judecata nu se poate desfăşura în absența pârâtului.

1081. Reclamantul poate renunța la cererea de divorț:
a) în tot cursul judecății, chiar dacă pârâtul se împotriveşte;
b) în tot cursul judecății, cu acordul pârâtului;
c) în tot cursul judecății, însă renunțarea sa nu va produce niciun efect asupra cererii reconvenționale a soțului pârât, care va continua să fie judecată.

1082. În procesul de divorț, cheltuielile de judecată:
a) se acordă părții care a câştigat litigiul, numai dacă sunt solicitate până la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe;
b) se pot acorda pârâtului şi în cazul în care acțiunea a fost respinsă ca nesusținută;
c) nu se acordă reclamantului care a obținut divorțul din culpa exclusivă a pârâtului dacă, la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe, pârâtul a declarat că este de acord cu divorțul.

1083. Dacă pârâtul nu a formulat cerere reconvențională la cererea de divorț a reclamantului, iar din dovezile administrate rezultă că numai reclamantul este culpabil de destrămarea căsătoriei:
a) de regulă, cererea de divorț a reclamantului va fi respinsă ca neîntemeiată;
b) instanța, în toate cazurile, va pronunța divorțul din culpa soțului reclamant;
c) instanța va pronunța divorțul din culpa exclusivă a reclamantului, în cazul divorțului pentru separarea în fapt îndelungată.

1084. Instanța sesizată cu o cerere de desfacere a căsătoriei se va pronunța din oficiu, chiar dacă nu a fost învestită cu astfel de cereri, şi asupra:
a) lichidării comunității de bunuri între soți;
b) contribuției părinților la cheltuielile de creştere şi educare a copiilor născuți înaintea, în timpul căsătoriei ori adoptați;
c) programului de vizitare a minorului de către părintele care nu va locui împreună cu acesta.

1085. Asupra numelui pe care soții urmează să-l poarte după desfacerea căsătoriei:
a) instanța se pronunță şi din oficiu, chiar dacă nu a fost învestită cu o astfel de cerere;
b) această cerere are caracter incidental, putând fi formulată şi pe cale separată după desfacerea căsătoriei;
c) instanța se va pronunța asupra acestei cereri doar dacă a fost învestită în acest sens, în caz contrar, neputându-se pronunța asupra acestui aspect, fiind ținută de principiul disponibilității.

1086. Instanța sesizată cu o cerere de desfacere a căsătoriei se va pronunța din oficiu, chiar dacă nu a fost învestită cu astfel de cereri, şi asupra:
a) numelui pe care îl vor purta soții după divorț;
b) obligației de întreținere între foştii soți;
c) exercitării autorității părinteşti față de minorii născuți înaintea sau în timpul căsătoriei ori adoptați.

1087. Dacă soții se împacă anterior rămânerii definitive a hotărârii de divorț:
a) instanța respinge cererea de divorț ca neîntemeiată;
b) instanța respinge cererea de divorț ca nesusținută;
c) instanța dispune închiderea dosarului de divorț.

1088. Hotărârea de divorț se poate pronunța:
a) fie în şedință publică, fie în camera de consiliu;
b) la cererea părților, în camera de consiliu şi dacă instanța va aprecia că astfel s-ar asigura o mai bună administrare a probelor;
c) numai în şedință publică.

1089. Hotărârea prin care se pronunță divorțul:
a) nu se va motiva, dacă ambele părți solicită instanței aceasta, cu privire la capătul de cerere privind desfacerea căsătoriei;
b) nu se va motiva, dacă cel puțin una dintre părți solicită instanței aceasta, cu privire la capătul de cerere privind desfacerea căsătoriei;
c) se va motiva obligatoriu cu privire la cererile accesorii.

1090. Hotărârea prin care se pronunță divorțul:
a) se motivează întotdeauna;
b) nu se motivează, dacă ambele părți solicită aceasta instanței;
c) poate fi atacată doar cu recurs, în termen de 30 zile de la pronunțare.

1091. Hotărârea de divorț definitivă se va comunica:
a) din oficiu, Registrului național al regimurilor matrimoniale;
b) din oficiu, dacă unul dintre soți are calitatea de profesionist, Registrului comerțului;
c) la locul de muncă al foștilor soți.

1092. Hotărârea de divorț definitivă se va comunica:
a) la cererea părții interesate, Registrului național al regimurilor matrimoniale;
b) din oficiu, dacă unul dintre soți are calitatea de profesionist, Registrului Comerțului;
c) la cererea părții interesate, serviciului de stare civilă unde a fost încheiată căsătoria.

1093. Hotărârea pronunțată ca urmare a învestirii instanței cu soluționarea cererii de divorț:
a) este supusă exclusiv recursului;
b) nu este supusă căilor de atac, dacă instanța, în urma probelor administrate, pronunță desfacerea căsătoriei din vina ambilor părți;
c) este supusă apelului, cu excepția situațiilor în care hotărârea de divorț este definitivă din primă instanță.

1094. Hotărârea prin care prima instanță dispune desfacerea căsătoriei din culpa comună a soților:
a) nu este supusă niciunei căi de atac, fiind definitivă;
b) de regulă, este supusă apelului;
c) este supusă atât apelului, cât și recursului.

1095. În cazul divorțului, dacă soții se împacă în fața instanței de apel, fără ca apelul să fie timbrat potrivit dispozițiilor legale:
a) instanța va anula apelul ca netimbrat;
b) instanța va lua act de împăcare și va dispune, prin hotărâre definitivă, închiderea dosarului;
c) instanța va respinge apelul ca nefondat.

1096. În ipoteza în care unul dintre soți s-a recăsătorit, hotărârea definitivă prin care s-a desfăcut căsătoria:
a) nu este supusă căilor de atac de retractare cu privire la divorț;
b) poate fi supusă căilor de atac de retractare în privința capetelor de cerere accesorii cererii de divorț;
c) poate fi atacată cu apel.

1097. În cazul în care soții se împacă în fața instanței de apel:
a) instanța va lua act de împăcare și va dispune, prin hotărâre definitivă, închiderea dosarului;
b) ulterior, niciunul dintre soți nu va putea formula o cerere nouă de divorț valorificând și faptele vechi, care au fost invocate în primul dosar de divorț;
c) oricare dintre soți va putea formula o cerere nouă pentru fapte petrecute după împăcare și, în acest caz, se va putea folosi și de faptele vechi.

1098. La divorțul prin acord, instanța:
a) trebuie să verifice existența veridicității semnăturilor ambilor soți pe cererea de desfacere a căsătoriei;
b) fixează termen pentru soluționarea cererii în camera de consiliu, fără citarea părților;
c) verifică dacă soții stăruie în desfacerea căsătoriei pe baza acordului lor și, în caz afirmativ, va trece la judecarea cererii, fără a mai administra probe cu privire la motivele de divorț.

1099. La divorțul prin acord:
a) cererea se soluționează în camera de consiliu, cu citarea soților;
b) instanța va pronunța o hotărâre cu privire la divorț, fără a mai administra probe;
c) prin hotărârea de divorț, instanța se va pronunța, în toate cazurile, și cu privire la numele pe care îl va purta fiecare soț după desfacerea căsătoriei, la exercitarea autorității părintești asupra copiilor minori

şi la obligaţia de întreţinere datorată de părinţi copiilor, indiferent dacă există sau nu cereri în acest sens.

1100. În cazul divorţului prin acordul soţilor:
a) cererea privind desfacerea căsătoriei se va soluţiona în camera de consiliu, iar pentru cererile accesorii, instanţa va fixa termen în şedinţă publică;
b) cererea se soluţionează în camera de consiliu, cu citarea soţilor;
c) prin hotărârea de divorţ, instanţa se va pronunţa, în toate cazurile, şi cu privire la numele pe care îl va purta fiecare soţ după desfacerea căsătoriei, la încredinţarea copiilor minori şi la obligaţia de întreţinere între foştii soţi, indiferent dacă există sau nu cereri în acest sens.

1101. La divorţul prin acord, în cameră de consiliu, instanţa:
a) nu poate soluţiona decât capătul de cerere privind desfacerea căsătoriei, iar dacă există alte cereri accesorii, va fixa termen în şedinţă publică;
b) se va pronunţa, în condiţiile legii, şi cu privire la numele pe care îl va purta fiecare soţ după desfacerea căsătoriei, cu privire la exercitarea autorităţii părinteşti asupra copiilor minori şi la obligaţia de întreţinere datorată de părinţi copiilor;
c) va putea lua act de învoiala soţilor cu privire la alte cereri accesorii, în condiţiile legii.

1102. Divorţul prin acordul soţilor:
a) nu poate fi admis dacă unul dintre soţi solicită desfacerea căsătoriei din culpa comună;
b) nu poate fi pronunţat de către instanţa judecătorească dacă nu a trecut un an de la încheierea căsătoriei sau dacă există copii minori rezultaţi din căsătorie;
c) poate fi pronunţat de către instanţa judecătorească indiferent de durata căsătoriei şi indiferent dacă există sau nu copii minori rezultaţi din căsătorie.

1103. Dacă soţii sunt de acord cu divorţul şi nu au copii minori, născuţi din căsătorie sau adoptaţi:
a) numai instanţa poate pronunţa desfacerea căsătoriei prin acordul ambilor soţi;
b) pe lângă instanţa judecătorească, şi ofiţerul de stare civilă ori notarul public de la locul căsătoriei sau al ultimei locuinţe comune a soţilor poate constata desfacerea căsătoriei prin acordul soţilor, eliberându-le un certificat de divorţ, potrivit legii;
c) pe lângă instanţa judecătorească, numai ofiţerul de stare civilă de la locul înregistrării căsătoriei poate constata desfacerea căsătoriei prin acordul soţilor, eliberându-le un certificat de divorţ, potrivit legii.

1104. Cererea de divorţ prin acordul soţilor:
a) având în vedere caracterul personal al acesteia, va fi semnată, în toate cazurile, de ambii soţi, sub sancţiunea anulării acesteia;
b) va fi semnată de ambii soţi sau de către mandatarul avocat al unuia dintre soţi, caz în care acesta va certifica semnătura soţilor;
c) va fi semnată de ambii soţi sau de către mandatarul comun al soţilor, cu procură specială autentică.

1105. Cererea având ca obiect divorţul prin acordul soţilor:
a) întotdeauna va fi semnată personal de ambii soţi;
b) se soluţionează în camera de consiliu, cu citarea părţilor;
c) va fi semnată de ambii soţi sau de către un mandatar comun, cu procură specială autentică, iar dacă mandatarul este avocat, el va certifica semnătura soţilor.

1106. În cazul divorţului prin acordul părţilor:
a) cererea trebuie semnată de ambele părţi sau de un mandatar comun;
b) instanţa, la pronunţarea hotărârii, nu va face menţiune despre culpa părţilor;
c) hotărârea pronunţată nu este definitivă, putând fi atacată cu recurs.

1107. În cazul divorţului prin acordul soţilor, dacă aceştia nu se învoiesc asupra cererilor accesorii:
a) instanţa va administra probele prevăzute de lege pentru soluţionarea acestora şi va pronunţa o hotărâre cu privire la divorţ;
b) instanţa va administra probele prevăzute de lege pentru soluţionarea acestora şi, la cererea părţilor, va pronunţa o hotărâre cu privire la divorţ, soluţionând, totodată, şi cererile privind exercitarea autorităţii părinteşti, contribuţia părinţilor la cheltuielile de creştere şi educare a copiilor şi numele soţilor după divorţ, pentru celelalte cereri accesorii asupra cărora părţile nu au ajuns la un consens, judecata continuând;

c) hotărârea pronunțată asupra desfacerii căsătoriei și asupra cererilor accesorii este definitivă.

1108. În cazul divorțului pentru separație în fapt îndelungată a soților, pentru a se admite cererea, este necesar să fie îndeplinite următoarele condiții:
a) soții să nu mai locuiască împreună de cel puțin 2 ani, iar separația în fapt a soților să fie din culpa pârâtului;
b) soții să fie separați în fapt de cel puțin 2 ani, iar pârâtul să își asume responsabilitatea pentru eșecul căsătoriei;
c) soții să fi fost anterior introducerii cererii de divorț separați în fapt cel puțin 2 ani, iar reclamantul să își asume responsabilitatea pentru eșecul căsătoriei.

1109. În cazul divorțului pentru separație în fapt îndelungată a soților, dacă soțul pârât se declară de acord cu desfacerea căsătoriei:
a) instanța va pronunța divorțul, fără a face mențiune despre culpa soților;
b) instanța va pronunța divorțul din culpa comună a soților;
c) instanța va verifica existența și durata despărțirii în fapt și va pronunța divorțul din culpa exclusivă a reclamantului.

1110. În cazul divorțului pentru separație în fapt îndelungată a soților, dacă pârâtul nu se prezintă la niciun termen de judecată:
a) instanța va verifica existența și durata despărțirii în fapt a soților și va pronunța divorțul din culpa exclusivă a reclamantului;
b) instanța va pronunța o hotărâre de desfacere a căsătoriei fără a administra probe, în baza susținerilor reclamantului;
c) instanța va verifica existența și durata despărțirii în fapt a soților și va pronunța divorțul din culpa exclusivă a pârâtului.

1111. Dacă desfacerea căsătoriei are loc prin acordul soților, aceștia înțelegându-se și asupra cererilor accesorii, instanța va pronunța:
a) o hotărâre care este definitivă atât asupra desfacerii căsătoriei, cât și asupra cererilor accesorii;
b) o hotărâre care are caracter definitiv numai în ceea ce privește desfacerea căsătoriei, hotărârea rămânând supusă căilor de atac prevăzute de lege;
c) o hotărâre supusă căilor de atac prevăzute de lege, atât pentru desfacerea căsătoriei, cât și pentru cererile accesorii.

1112. Dacă divorțul are loc prin acordul soților, instanța va pronunța o hotărâre:
a) definitivă cu privire la divorț;
b) fără a face mențiune despre culpa soților;
c) întemeiată pe culpa comună a soților.

1113. Divorțul poate avea loc:
a) prin acordul soților, la cererea oricăruia dintre soți;
b) numai atunci când raporturile dintre soți sunt grav vătămate și continuarea căsătoriei nu mai este posibilă, din cauza unor motive temeinice, la cererea ambilor soți;
c) la cererea aceluia dintre soți a cărui stare de sănătate face imposibilă continuarea căsătoriei.

1114. Când cererea de divorț este întemeiată pe culpa soțului pârât, iar acesta recunoaște faptele care au dus la destrămarea vieții conjugale, instanța:
a) va pronunța divorțul fără a cerceta temeinicia motivelor de divorț și fără a face mențiune despre culpa pentru desfacerea căsătoriei, chiar dacă reclamantul se opune;
b) va pronunța în toate cazurile divorțul din culpa soțului pârât, fără a administra probe suplimentare, având în vedere recunoașterea de către acesta a faptelor care au condus la destrămarea vieții conjugale;
c) va pronunța divorțul fără a cerceta temeinicia motivelor de divorț și fără a face mențiune despre culpa pentru desfacerea căsătoriei, dacă reclamantul este de acord.

1115. Dacă soțul reclamant a formulat cerere de divorț din culpa soțului pârât, însă în urma administrării probelor rezultă culpa comună în destrămarea căsătoriei, instanța:
a) va pronunța divorțul din culpa ambilor soți;
b) va respinge cererea de divorț ca neîntemeiată;
c) va pronunța divorțul din culpa soțului pârât, dacă acesta nu a formulat cerere reconvențională.

1116. Dacă după rămânerea definitivă a hotărârii de divorț din culpă comună unul dintre soți s-a recăsătorit, însă există un motiv de revizuire a hotărârii de divorț:
a) în nicio situație hotărârea nu poate fi atacată cu revizuire;
b) hotărârea poate fi atacată pe calea revizuirii doar pentru acele cereri care nu vizează desfacerea căsătoriei;
c) hotărârea poate fi atacată cu revizuire pentru orice motiv, inclusiv cele legate de desfacerea căsătoriei.

1117. În cadrul procesului de divorț din culpă exclusivă a soțului reclamant, dacă reclamantul decedează pe parcursul soluționării cauzei:
a) instanța va dispune suspendarea cauzei până la introducerea în cauză a moștenitorilor;
b) instanța va lua act de încetarea căsătoriei și va dispune, prin hotărâre definitivă, închiderea dosarului;
c) în cazul în care acțiunea este continuată de moștenitori, căsătoria se socotește desfăcută la data pronunțării hotărârii.

1118. Competența teritorială pentru soluționarea cererii de partaj al bunurilor comune ale soților, formulată pe cale principală, aparține:
a) instanței de la ultimul domiciliu comun al soților;
b) instanței de la domiciliul pârâtului, când masa partajabilă se compune exclusiv din bunuri mobile;
c) alternativ, instanței de la domiciliul pârâtului sau instanței de la locul situării imobilului supus partajării.

1119. Dacă într-un proces de partaj, prin cerere reconvențională, pârâtul solicită aducerea și a altor bunuri la masa partajabilă, competența materială:
a) se determină prin raportare la valoarea bunurilor indicate în cererea de chemare în judecată;
b) se determină prin raportare la valoarea tuturor bunurilor ce alcătuiesc masa partajabilă;
c) aparține judecătoriei, indiferent de valoarea bunurilor.

1120. Cererea de partaj a bunurilor comune, între care se află și un imobil, formulată în cadrul procesului de divorț, este de competența instanței:
a) de la domiciliul pârâtului;
b) de divorț;
c) din raza căreia se află bunul imobil.

1121. Pe lângă elementele prevăzute de lege pentru cererea de chemare în judecată, cererea de partaj trebuie să cuprindă, printre altele:
a) bunurile supuse partajului;
b) cota-parte ce revine fiecărui coproprietar;
c) persoanele între care urmează a avea loc partajul.

1122. Pe lângă elementele prevăzute de lege pentru cererea de chemare în judecată, cererea de partaj trebuie să cuprindă:
a) titlul în baza căruia acesta este cerut, bunurile din masa partajabilă și valoarea lor;
b) cota din masa partajabilă care se cuvine fiecărui copărtaș;
c) locul situării bunurilor din masa partajabilă și persoana care le administrează.

1123. Într-un proces de partaj judiciar:
a) intervenția principală este inadmisibilă;
b) intervenția principală este admisibilă, însă, întotdeauna, trebuie făcută până la închiderea dezbaterilor în fond în fața primei instanțe;
c) intervenția accesorie este admisibilă dacă intervenientul justifică un interes propriu.

1124. Într-un proces de partaj judiciar:
a) intervenția principală este admisibilă, dar trebuie făcută până la pronunțarea încheierii de admitere în principiu;
b) intervenția principală este admisibilă, iar cu acordul expres sau tacit al părților, se poate face și în instanța de apel;
c) intervenția accesorie poate fi formulată până la închiderea dezbaterilor, în tot cursul judecății, chiar și în căile extraordinare de atac.

1125. Încheierea prin care instanța stabilește masa partajabilă, calitatea de coproprietar și cota-parte ce revine fiecăruia, dispunând efectuarea unei expertize pentru formarea loturilor:
a) presupune întocmirea unei minute;
b) poate fi atacată numai odată cu fondul;
c) nu permite scoaterea unui bun din masa partajabilă decât în urma admiterii căii de atac.

1126. În cazul partajului prin vânzarea unui bun:
a) instanța poate stabili ca vânzarea să se facă de către părți sau de către executorul judecătoresc;
b) imobil, executorul va afișa publicația de vânzare cu cel puțin 3 luni înainte de termenul de licitație;
c) încheierile date de instanță pot fi atacate separat numai cu apel.

1127. În cursul procesului de partaj:
a) instanța va stărui ca părțile să împartă bunurile prin bună învoială;
b) părțile se pot învoi cu privire la modalitatea de partajare a anumitor bunuri, caz în care instanța va pronunța o hotărâre parțială, iar pentru celelalte bunuri va dispune suspendarea cauzei până la momentul la care părțile vor ajunge la o înțelegere;
c) părțile se pot învoi cu privire la modalitatea de partajare a anumitor bunuri, caz în care instanța va pronunța o hotărâre parțială, iar pentru celelalte bunuri va continua procesul.

1128. Încheierea de admitere în principiu în materia partajului:
a) stabileşte bunurile supuse împărțelii, calitatea de coproprietar, cota-parte ce se cuvine fiecăruia şi creanțele născute din starea de proprietate comună pe care coproprietarii le au unii față de alții;
b) este obligatorie în toate procesele de partaj;
c) are autoritate de lucru judecat într-un dosar ulterior de partaj, dacă în cel în care a fost pronunțată instanța a dispus închiderea dosarului pentru imposibilitatea de partajare a bunurilor.

1129. Încheierea de admitere în principiu în materia partajului:
a) determină incompatibilitatea judecătorului care a pronunțat-o în fața primei instanțe de a soluționa apelul declarat împotriva hotărârii de partaj, chiar dacă nu el este cel care a pronunțat hotărârea pe fond;
b) nu are autoritate de lucru judecat într-un dosar ulterior de partaj, dacă în cel în care a fost pronunțată instanța a dispus închiderea dosarului pentru imposibilitatea de partajare a bunurilor;
c) poate fi atacată cu apel, în termen de 15 zile de la pronunțare, dacă instanța a omis să includă un bun în masa partajabilă.

1130. În cazul în care, după pronunțarea încheierii de admitere în principiu în materia partajului, dar mai înainte de pronunțarea hotărârii de împărțeală, se constată că un bun a fost cuprins din eroare în masa de împărțit:
a) instanța poate pronunța o încheiere de admitere în principiu suplimentară, fără acordul celorlalți coproprietari;
b) instanța va dispune îndreptarea erorii materiale din încheierea de admitere în principiu;
c) instanța poate pronunța o încheiere de admitere în principiu suplimentară, cu acordul tuturor celorlalți coproprietari.

1131. Prin încheierea de admitere în principiu în materia partajului:
a) instanța poate stabili numai asupra bunurilor supuse împărțelii, cota-parte ce se cuvine fiecărui coproprietar şi creanțele născute din starea de proprietate comună pe care coproprietarii le au unii față de alții;
b) instanța se va pronunța şi asupra cererii de reducțiune a liberalităților excesive, dacă a fost formulată o asemenea cerere;
c) dacă pentru formarea loturilor sunt necesare operații de măsurătoare, evaluare şi altele asemenea, pentru care instanța nu are date suficiente, instanța va dispune efectuarea unei expertize pentru formarea loturilor.

1132. Încheierea de admitere în principiu a cererii de partaj:
a) are autoritate de lucru judecat în cazul introducerii unei noi cereri de partaj;
b) este facultativă;
c) presupune întocmirea unei minute.

1133. Încheierea de admitere în principiu a cererii de partaj:
a) nu presupune întocmirea unei minute, însă trebuie motivată;
b) este obligatorie;
c) poate fi completată printr-o încheiere suplimentară.

1134. Încheierea de admitere în principiu a cererii de partaj:
a) presupune întocmirea unei minute;

b) trebuie pronunțată indiferent de complexitatea pricinii;
c) poate fi completată printr-o încheiere suplimentară, chiar după pronunțarea hotărârii prin care a fost soluționată cererea de partaj.

1135. În cadrul procedurii partajului judiciar:
a) încheierea de admitere în principiu poate fi atacată separat cu apel în termen de 15 zile de la pronunțare;
b) încheierea de admitere în principiu a cererii de partaj nu trebuie motivată;
c) încheierea de admitere în principiu poate fi atacată numai odată cu hotărârea pronunțată pe fond.

1136. În cazul în care, după pronunțarea încheierii de admitere în principiu, se constată că există şi alți coproprietari:
a) instanța nu poate da o încheiere suplimentară, ci trebuie să reia procedura împărțelii judiciare de la început;
b) instanța se va pronunța, prin încheiere, fără citarea părților;
c) instanța va putea pronunța o nouă încheiere, care să cuprindă şi coproprietarii omişi.

1137. Încheierea de admitere în principiu a cererii de partaj este supusă apelului:
a) în termen de 15 zile de la comunicare;
b) în tot cursul instanței de fond, până la pronunțarea hotărârii finale de partaj;
c) numai odată cu hotărârea finală de partaj.

1138. Nu se poate pronunța o încheiere de admitere în principiu, dacă aceasta priveşte:
a) stabilirea calității de coproprietar unei persoane care a fost inițial omisă;
b) creanțele pe care coproprietarii le au unii față de alții;
c) datoriile şi creanțele comoştenitorilor față de defunct.

1139. Încheierea de admitere în principiu a cererii de partaj:
a) nu este supusă niciunei căi de atac;
b) poate fi atacată numai odată cu fondul;
c) este supusă recursului pe cale separată.

1140. În cadrul procedurii partajului judiciar:
a) este obligatorie pronunțarea încheierii de admitere în principiu;
b) încheierea de admitere în principiu a cererii de partaj nu trebuie motivată;
c) încheierea de admitere în principiu poate fi atacată numai odată cu hotărârea pronunțată pe fond.

1141. În cazul partajului judiciar:
a) împărțeala se poate face prin bună învoială, afară de cazul când printre cei interesați se află persoane puse sub interdicție judecătorească sau dispăruți;
b) încheierea de admitere în principiu nu presupune întocmirea unei minute;
c) încheierea de admitere în principiu poate fi atacată cu apel odată cu fondul.

1142. Sulta:
a) este o cauțiune;
b) trebuie consemnată în termenul stabilit de instanță;
c) nu este susceptibilă de executare silită.

1143. Sulta:
a) este susceptibilă de executare silită;
b) este o cauțiune;
c) este supusă efectului declarativ al partajului.

1144. În cadrul partajului judiciar:
a) instanța stabileşte bunurile supuse împărțelii şi cota-parte ce se cuvine fiecărui coproprietar, în cazul în care părțile nu ajung la o înțelegere;
b) instanța nu poate lua o hotărâre parțială, continuând procesul pentru celelalte bunuri;
c) nu este necesară încheierea de admitere în principiu.

1145. În cadrul procedurii partajului, instanța:
a) poate, cu consimțământul tuturor coproprietarilor, să elimine un bun care a fost cuprins din eroare în masa de împărțit;
b) poate atribui, din oficiu sau la cerere, unuia dintre coproprietari întregul bun;
c) poate pronunța o hotărâre parțială, dacă părțile ajung la o înțelegere numai în privința anumitor bunuri din masa de împărțit.

1146. În cadrul procedurii de partaj:
a) în cazul în care partajul nu se poate realiza în niciuna dintre modalitățile prevăzute de lege, instanța va hotărî închiderea dosarului;
b) încheierea de admitere în principiu a cererii de partaj poate fi completată printr-o încheiere suplimentară;
c) încheierea de admitere în principiu a cererii de partaj este obligatorie.

1147. Hotărârea de partaj:
a) are caracter declarativ;
b) odată rămasă definitivă, poate fi pusă în executare numai dacă s-a cerut predarea efectivă a bunului;
c) este supusă, în principiu, numai apelului.

1148. Hotărârea de partaj:
a) poate fi pusă în executare silită, în termen de 10 ani de la data rămânerii ei definitive;
b) nu va fi motivată, la cererea părților;
c) nu poate fi atacată cu recurs în niciun caz.

1149. Hotărârea de partaj:
a) constituie titlu executoriu de la rămânerea ei definitivă;
b) are caracter constitutiv;
c) este supusă recursului în termen de 15 zile de la pronunțare.

1150. În ceea ce privește hotărârea de partaj:
a) are caracter constitutiv;
b) are caracter declarativ;
c) în toate cazurile, este susceptibilă de executare silită.

1151. Partajul judiciar:
a) are caracter declarativ;
b) are caracter constitutiv;
c) este obligatoriu dacă printre proprietari este și un minor.

1152. Hotărârea de partaj:
a) are efect declarativ de drepturi;
b) de regulă, este supusă apelului;
c) nu este susceptibilă de executare silită, dacă părțile declară în mod expres că nu solicită predarea bunurilor.

1153. Hotărârea de partaj:
a) are efect constitutiv de drepturi;
b) este întotdeauna supusă atât apelului, cât și recursului;
c) nu poate fi pusă în executare silită, dacă instanța nu a dispus prin hotărâre predarea bunurilor.

1154. În cazul partajului, instanța va putea dispune vânzarea bunului, stabilind totodată dacă vânzarea se va face de către părți prin bună învoială:
a) prin încheiere care poate fi atacată doar odată cu fondul;
b) prin încheiere, stabilind și termenul în care urmează a se face vânzarea, acesta neputând depăși 3 luni, în afara cazului în care părțile sunt de acord cu majorarea lui;
c) prin aceeași încheiere prin care va dispune și închiderea dosarului.

1155. În cadrul procesului de partaj, încheierea prin care instanța a dispus vânzarea bunurilor prin bună învoială sau prin executor:
a) nu este supusă niciunei căi de atac;
b) poate fi atacată separat numai cu apel, anterior pronunțării hotărârii asupra fondului;
c) poate fi atacată doar odată cu hotărârea asupra fondului cauzei.

1156. În cadrul procesului de partaj, încheierea prin care instanța a dispus vânzarea bunurilor prin bună învoială sau prin executor:
a) poate fi atacată separat numai cu apel, în termen de 15 zile de la pronunțare;
b) nu poate fi atacată cu apel odată cu hotărârea asupra fondului cauzei;
c) poate fi atacată separat numai cu apel, în termen de 30 de zile de la pronunțare.

1157. În cazul procesului de partaj, dacă vânzarea prin bună învoială nu s-a realizat în termenul acordat de către instanță:
a) instanța, prin încheiere dată cu citarea părților, va dispune ca vânzarea să fie efectuată de executorul judecătoresc;
b) instanța, prin încheiere dată fără citarea părților, va dispune ca vânzarea să fie efectuată de executorul judecătoresc;

c) instanța va acorda un nou termen părților în vederea realizării vânzării, egal ca durată cu cel anterior.

1158. În cazul procedurii partajului judiciar:
a) cererea de partaj este imprescriptibilă;
b) partajul se realizează, întotdeauna, prin împărțirea în natură a bunurilor supuse partajării;
c) de principiu, hotărârea primei instanțe este supusă apelului în termen de 30 de zile de la comunicare.

1159. Instanța de partaj poate pronunța:
a) o hotărâre care să consfințească învoiala părților;
b) o hotărâre de închidere a dosarului, atunci când bunurile supuse partajului urmează a fi vândute la licitație;
c) o hotărâre de închidere a dosarului, atunci când partajul nu se poate realiza în niciuna dintre modalitățile prevăzute de lege.

1160. Dacă partajul nu se poate realiza în niciuna dintre modalitățile prevăzute de lege:
a) instanța va dispune închiderea dosarului;
b) instanța va dispune suspendarea cauzei până la momentul la care coproprietarii stabilesc modalitatea de partajare a bunurilor;
c) instanța va dispune respingerea cererii de partaj ca inadmisibilă.

1161. În materia partajului:
a) sentința prin care se soluționează cererea este susceptibilă, după caz, de apel sau de recurs, în funcție de valoarea obiectului pricinii;
b) nu se poate formula cerere de intervenție voluntară ulterior pronunțării încheierii prin care s-au stabilit bunurile supuse împărțelii, calitatea de coproprietari şi cota-parte a fiecăruia dintre aceştia;
c) instanța va dispune închiderea dosarului, dacă împărțeala nu se poate realiza în niciuna dintre modalitățile prevăzute de lege.

1162. Cu privire la termenul de prescripție pentru a cere executarea silită a hotărârii prin care instanța a dispus asupra împărțelii bunurilor supuse partajului:
a) acesta este de 3 ani de la data rămânerii definitive a hotărârii de partaj;
b) acesta este de 10 ani de la data rămânerii definitive a hotărârii de partaj;
c) având în vedere că hotărârea vizează dreptul de proprietate, dreptul de a cere executarea silită, în cazul acestora, este imprescriptibil.

1163. Neîndeplinirea procedurii prealabile în cazul procedurii speciale a evacuării:
a) poate fi invocată şi de instanță din oficiu;
b) poate fi invocată doar de către pârât până la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe;
c) nu poate fi invocată pentru prima dată în calea de atac.

1164. Când locațiunea este pe durată determinată, notificarea de evacuare a imobilului:
a) formulată împotriva locatarului, trebuie făcută cu cel puțin 30 de zile înainte de expirarea termenului, dacă prin lege nu se prevede altfel, prin intermediul executorului judecătoresc;
b) este valabil făcută atunci când proprietarul notifică locatarul, punându-i în vedere să elibereze imobilul pe care îl ocupă, în termen de 5 zile de la expirarea termenului locațiunii;
c) se poate realiza prin notificare emisă de către avocatul locatorului.

1165. Cererea de evacuare atunci când evacuarea imobilului se solicită pentru neplata chiriei sau a arenzii în baza unui contract care constituie, pentru plata acestora, titlu executoriu, potrivit legii:
a) se judecă fără citarea părților;
b) se judecă cu citarea părților;
c) se soluționează printr-o sentință supusă apelului în termen de 5 zile de la comunicare.

1166. Citarea şi comunicarea actelor de procedură pârâtului în cadrul evacuării din imobilele folosite fără drept (ca procedură specială):
a) se realizează la sediul pârâtului, potrivit dreptului comun, atunci când acesta are calitatea de profesionist, chiar dacă imobilul din care se solicită evacuarea este altul decât cel al sediului social;

b) se realizează la imobilul din care se solicită evacuarea, chiar dacă locuința sau sediul părții se află la o altă adresă;
c) dacă imobilul este închis, toate notificările, citațiile şi celelalte acte de procedură emise în cadrul procedurii de evacuare vor fi afişate la uşa imobilului.

1167. În procedura cu privire la evacuarea din imobilele folosite sau ocupate fără drept:
a) citarea pârâtului se va realiza potrivit normelor de drept comun;
b) cererea cu evacuare se judecă, ca regulă, cu citarea părților;
c) judecarea cererii de evacuare se face de urgență, în camera de consiliu.

1168. În procedura cu privire la evacuarea din imobilele folosite sau ocupate fără drept, pârâtul:
a) poate formula cerere reconvențională;
b) poate formula cerere de chemare în judecată a altei persoane;
c) nu poate formula cerere de chemare în garanție.

1169. Cererea de evacuare:
a) este de competența judecătoriei, doar dacă este întemeiată pe dispozițiile dreptului comun, nu şi în cazul în care este formulată în condițiile procedurii speciale privind evacuarea din imobilele folosite fără drept;
b) este de competența judecătoriei, indiferent de calitatea părților, profesioniști sau neprofesioniști;
c) este o acțiune personală imobiliară.

1170. Dacă, odată cu evacuarea din imobilul folosit fără drept în procedura specială, s-a solicitat şi plata chiriei ori a arenzii exigibile:
a) în ipoteza în care cuantumul chiriei sau al arenzii depăşesc suma de 200.000 lei, judecătoria sesizată va disjunge şi va declina competența acestui capăt de cerere în favoarea tribunalului;
b) instanța, cu sau fără citarea părților, va putea dispune odată cu evacuarea şi obligarea pârâtului la plata acestora, inclusiv a sumelor devenite exigibile în cursul judecății;
c) instanța, cu citarea părților, va putea dispune odată cu evacuarea şi obligarea pârâtului la plata acestora, inclusiv a sumelor devenite exigibile în cursul judecății.

1171. Hotărârea de evacuare întemeiată pe dispozițiile procedurii speciale:
a) este executorie din primă instanță;
b) poate fi atacată numai cu apel în termen de 5 zile de la pronunțare, dacă s-a dat cu citarea părților, sau de la comunicare, când s-a dat fără citarea lor;
c) devine executorie doar după soluționarea apelului sau după expirarea termenului de exercitare a apelului.

1172. Cererea de încuviințare a executării silite:
a) se soluționează de către instanța de executare, care se va pronunța prin încheiere;
b) nu este supusă regularizării;
c) nu se poate respinge dacă cererea de executare silită este de competența altui organ de executare decât cel sesizat.

1173. Hotărârile judecătoreşti şi celelalte titluri executorii:
a) se execută numai de executorul judecătoresc din circumscripția curții de apel în care urmează să se efectueze executarea, indiferent de localizarea bunurilor şi domiciliul debitorului;
b) se execută de oricare dintre executorii judecătoreşti care funcționează pe lângă una dintre curțile de apel în raza cărora se află bunurile urmăribile, mobile sau imobile, atunci când acestea se găsesc în raza mai multor curți;
c) se execută numai de către executorul judecătoresc din circumscripția curții de apel în care domiciliază debitorul, chiar dacă bunurile urmăribile, mobile sau imobile, se găsesc în raza mai multor curți de apel.

1174. Dacă pe parcursul executării silite intervine un caz care justifică suspendarea acesteia:
a) nu este necesară emiterea unei noi somații către debitor, la reînceperea executării silite, dacă suspendarea a fost acordată de către instanță;
b) este necesară emiterea unei noi somații către debitor, la reînceperea executării silite, dacă suspendarea a fost acordată de către creditor;
c) după încetarea suspendării, executorul judecătoresc nu poate continua executarea din oficiu, fiind necesară cererea părții interesate.

1175. Instanța de executare:
a) soluționează numai cererile de încuviințare a executării silite;
b) judecă contestațiile la executare, precum şi orice alte incidente apărute în cursul executării silite, cu excepția celor date de lege în competența altor instanțe sau organe;
c) nu soluționează în nicio situație cererea de întoarcere a executării silite, aceasta fiind soluționată de instanța de drept comun.

1176. Încuviințarea executării silite:
a) se efectuează de către instanța de executare, la cererea executorului judecătoresc;
b) se face cu citarea părților, în termen de cel mult 7 zile de la înregistrarea cererii de încuviințare a executării silite;
c) se face de către instanța de executare fără citarea părților, în termen de cel mult 7 zile de la înregistrarea cererii de încuviințare a executării silite la instanță.

1177. În temeiul încheierii prin care se admite cererea de încuviințare a executării silite, executorul judecătoresc poate proceda la executarea silită a obligației stabilite prin titlul executoriu:
a) la cererea creditorului, de regulă, în oricare dintre formele prevăzute de lege, simultan sau succesiv, până la realizarea dreptului recunoscut prin titlul executoriu, achitarea dobânzilor, penalităților sau a altor sume, acordate potrivit legii prin aceasta, inclusiv a cheltuielilor de executare;
b) numai în forma de executare prevăzută prin încheierea instanței;
c) numai în forma de executare a popririi, dacă debitorul are conturile cunoscute.

1178. Încuviințarea executării silite:
a) nu este de drept valabilă şi pentru titlurile executorii care se vor emite de executorul judecătoresc în cadrul procedurii de executare silită încuviințate;
b) este valabilă şi pentru titlurile executorii care se vor emite de executorul judecătoresc în cadrul procedurii de executare silită încuviințate, dar presupun verificarea anterioară a instanței de executare;
c) este de drept valabilă şi pentru titlurile executorii care se vor emite de executorul judecătoresc în cadrul procedurii de executare silită încuviințate.

1179. Instanța poate respinge cererea de încuviințare a executării silite dacă:
a) cererea de executare silită este de competența altui organ de executare decât cel sesizat;
b) debitorul se bucură de imunitate de executare;
c) creanța este certă, lichidă şi exigibilă.

1180. Instanța poate respinge cererea de încuviințare a executării silite dacă:
a) nu s-a menționat modalitatea în care urmează a se efectua executarea debitorului;
b) titlul cuprinde dispoziții care nu se pot aduce la îndeplinire prin executare silită;
c) există impedimente la executare prevăzute de lege.

1181. Încheierea prin care instanța de executare admite cererea de încuviințare a executării silite:
a) este supusă recursului;
b) nu este supusă apelului;
c) poate fi atacată pe calea contestației la executare, competența în soluționare aparținând instanței de executare.

1182. Încheierea prin care instanța de executare respinge cererea de încuviințare a executării silite:
a) poate fi atacată de creditor sau debitor numai cu recurs, în 5 zile de la comunicare;
b) nu este supusă niciunei căi de atac;
c) poate fi atacată cu apel numai de către creditor, în termen de 15 zile de la comunicare.

1183. În tot cursul executării, executorul judecătoresc:
a) dacă apreciază că este în interesul executării, îi va cere debitorului, în condițiile legii, în scris, lămuriri în legătură cu veniturile şi bunurile sale, inclusiv cele aflate în proprietate comună pe cote-părți sau în devălmăşie, asupra cărora se poate efectua executarea;
b) executorul judecătoresc trebuie să-i ceară debitorului lămuriri în legătură cu veniturile şi bunurile sale, exclusiv cu privire la cele aflate în proprietate comună pe cote-părți sau în devălmăşie, asupra cărora nu se poate efectua executarea decât cu încuviințarea instanței;
c) executorul judecătoresc îl poate invita pe debitor pentru a încerca să-l determine să execute de

bunăvoie obligația sa, arătându-i consecințele la care s-ar expune în cazul continuării executării silite.

1184. În tot cursul executării, executorul judecătoresc:
a) nu este obligat să aibă rol activ;
b) trebuie să informeze debitorul cu privire la cuantumul estimativ al cheltuielilor de executare;
c) este obligat să aibă rol activ, stăruind, prin orice mijloace, pentru realizarea integrală şi cu celeritate a obligației prevăzute în titlul executoriu.

1185. În cazul urmăririi silite a bunurilor:
a) este competent executorul judecătoresc din circumscripția tribunalului în a cărei rază teritorială sunt situate sau se află acestea;
b) dacă bunurile urmăribile se află în circumscripțiile mai multor curți de apel, competența aparține oricăruia dintre executorii judecătoreşti care funcționează pe lângă una dintre acestea;
c) este competent executorul judecătoresc din circumscripția curții de apel în a cărei rază teritorială sunt situate sau se află bunurile mobile.

1186. Debitorul poate răspunde pentru prejudiciile cauzate şi poate fi sancționat cu amendă dacă:
a) refuză, justificat sau nu, să dea lămuririle necesare executorului judecătoresc, la cererea acestuia, formulată în condițiile legii, dacă prin aceasta se cauzează un prejudiciu;
b) dă informații incomplete ori eronate executorului judecătoresc, la cererea acestuia, formulată în condițiile legii, dacă prin aceasta se cauzează un prejudiciu;
c) în toate cazurile în care, în mod justificat sau nu, refuză să dea informații corecte sau complete executorului judecătoresc, dacă prin aceasta se cauzează un prejudiciu.

1187. Dacă s-a formulat o contestație la executare:
a) la primirea citației, executorul judecătoresc este obligat de îndată să depună la instanță, până la primul termen de judecată la care părțile au fost legal citate în fața primei instanțe, dosarul de executare sau, după caz, copii certificate de acesta de pe actele dosarului de executare în cauză;
b) instanța sesizată va solicita de îndată organului de executare să-i transmită, în termenul fixat, copii certificate de acesta de pe actele dosarului de executare contestate;
c) părțile nu sunt citate pentru soluționarea acesteia.

1188. La soluționarea contestației la executare:
a) întrucât judecarea contestației se face de urgență şi cu precădere, părțile vor fi citate în termen scurt;
b) întrucât judecarea contestației se face potrivit procedurii prevăzute pentru judecata în primă instanță ale cărei dispoziții se aplică în mod corespunzător, părțile vor fi citate la fel ca la procedura de drept comun;
c) judecarea contestației se face potrivit procedurii prevăzute pentru judecata în primă instanță, ale cărei dispoziții se aplică în mod corespunzător, putând fi invocate şi excepții procesuale absolute.

1189. Evacuarea din imobilele cu destinație de locuință:
a) de principiu, nu poate fi făcută de la data de 1 decembrie şi până la data de 30 martie a anului următor;
b) poate fi făcută şi între data de 1 decembrie şi până la data de 30 martie a anului următor, dacă creditorul face dovada că, în sensul dispozițiilor legislației locative, el şi familia sa nu au la dispoziție o locuință corespunzătoare;
c) poate fi făcută între data de 1 decembrie şi până la data de 1 martie a anului următor, dacă creditorul face dovada că debitorul şi familia sa au o altă locuință corespunzătoare în care s-ar putea muta de îndată.

1190. Evacuarea din imobilele cu destinație de locuință în perioada cuprinsă între data de 1 decembrie şi până la data de 1 martie a anului următor:
a) nu este interzisă de lege;
b) nu este oprită de lege în cazul evacuării persoanelor care ocupă abuziv, pe căi de fapt, fără niciun titlu, o locuință, şi nici în cazul celor care au fost evacuați pentru că pun în pericol relațiile de conviețuire sau tulbură în mod grav liniştea publică;
c) este interzisă de lege, fără nicio excepție, ca măsură de ocrotire a drepturilor fundamentale ale omului.

1191. Încheierile date de executorul judecătoresc:
a) de regulă, pot fi atacate cu contestație la executare;
b) se comunică, la cerere, creditorului;
c) sunt executorii de drept, dacă prin lege nu se prevede altfel.

1192. Contestația la executare:
a) este mijlocul procedural prin care, de pildă, părțile sau terțele persoane vătămate prin executare se pot plânge instanței competente cu scopul de a obține desființarea actelor ilegale de executare;
b) suspendă de drept executarea;
c) se soluționează întotdeauna de instanța superioară celei care a pronunțat hotărârea.

1193. Contestația la executare nu poate fi formulată:
a) pentru înțelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu, dacă partea interesată a uzat de procedura prevăzută de art. 443 C. proc. civ.;
b) dacă executorul judecătoresc refuză să înceapă executarea silită;
c) atunci când se invocă apărări de fond împotriva titlului executoriu, care nu este emis de către o instanță judecătorească.

1194. Contestația la executare:
a) nu poate fi formulată atunci când se invocă apărări de fond împotriva titlului executoriu, care nu este emis de către o instanță judecătorească;
b) este inadmisibilă dacă executorul judecătoresc refuză să înceapă executarea silită;
c) poate fi formulată pentru înțelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu, dacă partea interesată nu a uzat de procedura prevăzută de art. 443 C. proc. civ.

1195. Pe calea contestației la executare:
a) se poate solicita împărțirea bunurilor proprietate comună sau în devălmășie, în condițiile legii;
b) este posibil să se soluționeze cereri formulate de părți, dar care, din omisiune, nu au fost rezolvate de instanța de fond;
c) se poate invoca prescripția dreptului de a cere executarea silită.

1196. Se poate introduce o contestație la executare:
a) în cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea titlului executoriu, chiar dacă s-a utilizat procedura prevăzută de art. 443 C. proc. civ.;
b) împotriva executării silite înseşi, precum şi împotriva oricărui act de executare silită;
c) invocându-se apărări de fond împotriva titlului executoriu, dacă executarea se face în temeiul unui titlu care nu este emis de către o instanță judecătorească.

1197. Partea interesată poate formula contestație la executare:
a) şi în cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înțelesul, completarea sau aplicarea titlului executoriu;
b) şi în cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la întinderea titlului executoriu;
c) şi în cazul în care executorul judecătoresc refuză să efectueze o executare silită sau să îndeplinească un act de executare silită în condițiile legii.

1198. Competența în soluționarea contestației la executare:
a) în cazul urmăririi silite prin poprire, dacă domiciliul sau sediul debitorului se află în circumscripția altei curți de apel decât cea în care se află instanța de executare, aparține exclusiv judecătoriei în a cărei circumscripție îşi are domiciliul sau sediul debitorul;
b) în situația în care contestația vizează un titlu executoriu ce nu emană de la un organ de jurisdicție, aparține instanței de executare;
c) de regulă, aparține instanței superioare celei care a pronunțat hotărârea ce se execută.

1199. În cazul în care una dintre părți introduce o contestație la executare:
a) nu se poate face o nouă contestație de către aceeaşi parte pentru motive care au existat la data primei contestații;
b) contestatorul nu îşi poate modifica cererea inițială adăugând motive noi de contestație;
c) în situația în care sunt încălcate prevederile referitoare la admisibilitatea contestației, instanța de executare poate respinge contestația ca inadmisibilă.

1200. În ceea ce priveşte competența soluționării contestației la executare:
a) aceasta aparține întotdeauna instanței de executare;

b) în cazurile menționate expres de lege, aceasta este alternativă, alegerea instanței revenind contestatorului;
c) aceasta aparține instanței superioare celei care a pronunțat hotărârea.

1201. Termenul pentru exercitarea contestației la executare:
a) este de 15 zile de la comunicarea hotărârii în cazul contestației privind lămurirea înțelesului, întinderii sau aplicării titlului executoriu;
b) este același atât în cazul contestației la executarea silită propriu-zisă, cât și în cazul contestației la titlu;
c) împotriva încheierilor executorului judecătoresc, în cazurile în care acestea nu sunt, potrivit legii, definitive, este de 15 zile de la comunicare.

1202. În cazul contestației la executare:
a) aceasta se face cu respectarea cerințelor de formă prevăzute pentru cererile de chemare în judecată;
b) întâmpinarea nu este obligatorie;
c) se poate invoca perimarea unor acte de executare.

1203. Contestațiile la executare:
a) se judecă de urgență și cu precădere;
b) se judecă după procedura prevăzută pentru prima instanță sau apel, după caz;
c) pot fi formulate pentru contradicția dintre dispozitivul hotărârii și considerentele acesteia.

1204. Contestația la executare poate fi exercitată:
a) numai de către părțile din procedura de executare silită, respectiv creditorul și debitorul;
b) de orice terță persoană vătămată prin executare;
c) de terții garanți care au garantat plata datoriilor debitorului, în măsura în care aceștia sunt afectați de executarea silită.

1205. Contestația la executare poate fi exercitată:
a) numai de debitorul urmărit;
b) de terțul poprit;
c) și de persoanele străine de raportul juridic dintre părți, respectiv de terții vătămați printr-o măsură greșită sau ilegală de executare.

1206. Contestația la executare propriu-zisă poate fi formulată pentru:
a) nerespectarea dispozițiilor privitoare la încheierea de încuviințare a executării silite;
b) clarificarea titlului executoriu;
c) contradicția dintre dispozitivul hotărârii și considerentele acesteia.

1207. Instanța competentă să judece contestația la executare:
a) este instanța care a pronunțat hotărârea;
b) poate solicita relații și explicații scrise de la executorul judecătoresc, atunci când apreciază că acestea sunt necesare;
c) o va judeca conform procedurii prevăzute pentru prima instanță, fără a aplica însă dispozițiile referitoare la regularizarea cererii.

1208. Este competentă să judece contestația la executare propriu-zisă:
a) instanța de executare, respectiv judecătoria sau tribunalul, în funcție de valoarea bunurilor supuse executării;
b) instanța de executare, respectiv judecătoria, cu excepția cazului când legea prevede că instanța de executare este tribunalul;
c) și instanța de la sediul sau domiciliul debitorului, atunci când acesta se află în altă rază teritorială decât a curții de apel în care se află instanța de executare.

1209. Competența în soluționarea contestației la executare aparține:
a) instanței de executare, în toate cazurile;
b) instanței de executare, în situația în care contestația vizează întinderea hotărârii judecătorești definitive care constituie titlu executoriu;
c) instanței care a pronunțat hotărârea ce se execută, în situația în care contestația vizează întinderea hotărârii judecătorești definitive care constituie titlu executoriu.

1210. Contestația la executare:
a) se judecă după procedura prevăzută pentru prima instanță, care se aplică în mod corespunzător;
b) se soluționează printr-o hotărâre supusă întotdeauna apelului;
c) suspendă de drept executarea.

1211. În cazul contestației la executare:
a) judecata se face cu citarea părților;
b) judecata se face cu citarea părților, iar întâmpinarea nu este obligatorie;
c) întâmpinarea este obligatorie.

1212. În cadrul contestației la executare se pot invoca:
a) prescripția dreptului de a cere executarea silită;
b) perimarea unor acte de executare;
c) apărări de fond neinvocate în litigiul în care s-a pronunțat hotărârea a cărei executare se contestă.

1213. În cadrul contestației la executare:
a) judecata se face de urgență și cu precădere;
b) nu se pot invoca vicii de formă ale titlului executoriu;
c) întâmpinarea nu este obligatorie.

1214. Pe calea contestației la executare:
a) nu se poate solicita împărțirea bunurilor proprietate comună pe cote-părți sau în devălmășie;
b) nu se pot invoca motive de fond care să repună în discuție o hotărâre judecătorească definitivă;
c) nu este posibil să se soluționeze cereri formulate de părți dar care, din omisiune, nu au fost rezolvate de instanța învestită cu soluționarea cauzei pe fond.

1215. În cadrul contestației la executare:
a) nu se poate invoca prescripția dreptului de a cere executarea silită;
b) nu se poate invoca perimarea unor acte de executare;
c) se pot invoca motive de nulitate a executării silite.

1216. Instanța sesizată cu o contestație la executare:
a) va solicita de îndată executorului judecătoresc să îi transmită, în termenul fixat, copii certificate de părți de pe actele dosarului de executare contestate;
b) poate solicita executorului judecătoresc explicații cu privire la stadiul executării silite atunci când nu s-a dispus suspendarea acesteia până la soluționarea contestației;
c) va pune în vedere părții interesate să achite cheltuielile ocazionate de efectuarea și transmiterea copiilor de pe actele de executare contestate.

1217. Contestația prin care o terță persoană pretinde că are un drept de proprietate sau un alt drept real asupra bunului urmărit poate fi introdusă:
a) oricând în cursul executării silite;
b) în tot cursul executării silite, dar nu mai târziu de 15 zile de la efectuarea vânzării ori de la data predării silite a bunului;
c) în termen de 15 zile de la data la care a luat cunoștință de executare.

1218. În cadrul contestației la executare:
a) întâmpinarea nu este obligatorie;
b) judecarea acesteia se face de urgență și cu precădere;
c) judecata se face cu citarea părților.

1219. Pe calea contestației la executare:
a) este posibil să se soluționeze cereri formulate de părți dar care, din omisiune, nu au fost rezolvate de instanța care a soluționat pricina pe fond;
b) nu se pot administra probe pentru a schimba situația de fapt pe care instanța a reținut-o cu ocazia soluționării procesului pe fond;
c) se poate cere împărțirea bunurilor proprietate comună pe cote-părți sau în devălmășie.

1220. Titlul executoriu reprezentat de un proces-verbal de contravenție poate fi desființat:
a) pe calea contestației la executare;
b) pe calea plângerii contravenționale;
c) pe calea cererii în anulare.

1221. În cazul urmăririi silite prin poprire, contestația la executare se poate introduce:
a) la instanța de executare;
b) dacă domiciliul sau sediul debitorului se află în circumscripția altei curți de apel decât cea în care se află instanța de executare, și la judecătoria în a cărei circumscripție își are domiciliul sau sediul debitorul;
c) dacă domiciliul sau sediul debitorului se află în circumscripția altui tribunal decât cel în care se află instanța de executare, și la judecătoria în a cărei circumscripție își are domiciliul sau sediul creditorul.

1222. Contestația împotriva încheierilor executorului judecătoresc:
a) în cazurile în care acestea nu sunt, potrivit legii, definitive, se poate face în termen de 15 zile de la comunicare;
b) se poate face în termen de 5 zile de la comunicare, în toate cazurile;
c) se poate face în termen de 15 zile de la data când contestatorul a luat cunoștință de actul de executare pe care îl contestă.

1223. Pe calea contestației la executare:
a) nu se poate ataca încheierea executorului judecătoresc de încuviințare a executării silite;
b) se poate ataca refuzul executorului judecătoresc de a efectua executarea silită;
c) se poate ataca refuzul executorului judecătoresc de a îndeplini un act de executare în condițiile legii.

1224. De regulă, hotărârea pronunțată cu privire la contestația la executare:
a) poate fi atacată numai cu apel în termen de 30 de zile de la comunicare;
b) de regulă, poate fi atacată cu apel în termen de 10 de zile de la comunicare;
c) nu este supusă niciunei căi de atac.

1225. Contestația la executare:
a) se judecă după procedura prevăzută pentru prima instanță, completată cu regulile specifice procedurii necontencioase;
b) nu se rezolvă întotdeauna printr-o hotărâre supusă numai apelului;
c) suspendă de drept executarea.

1226. Contestația la executare:
a) poate fi atacată cu apel sau recurs, după caz;
b) este definitivă încă din primă instanță;
c) poate fi atacată, de regulă, numai cu apel, în termen de 10 zile.

1227. Dacă debitorul formulează contestație la executare, solicitând și suspendarea executării silite, întrucât înscrisul care se execută silit a fost declarat fals printr-o hotărâre judecătorească dată în primă instanță:
a) instanța este obligată să admită cererea de suspendare, cu obligarea debitorului la plata unei cauțiuni;
b) instanța va respinge cererea dacă respectiva hotărâre a fost atacată cu apel, având în vedere că, pentru a opera suspendarea, este necesară existența unei hotărâri definitive;
c) instanța va admite cererea de suspendare.

1228. Încheierea prin care instanța dispune suspendarea provizorie a executării până la soluționarea cererii de suspendare:
a) nu este supusă niciunei căi de atac;
b) poate fi atacată numai cu apel, în mod separat, în termen de 5 zile de la pronunțare;
c) este condiționată de plata unei cauțiuni de către partea care solicită suspendarea provizorie.

1229. Suspendarea executării silite este obligatorie și cauțiunea nu este necesară dacă:
a) înscrisul care se execută nu este, potrivit legii, titlu executoriu;
b) înscrisul care se execută a fost declarat fals printr-o hotărâre judecătorească dată în primă instanță;
c) înscrisul care se execută a fost declarat fals printr-o hotărâre judecătorească care întotdeauna trebuie să fie definitivă.

1230. Trebuie comunicată de instanță, din oficiu, executorului judecătoresc:
a) încheierea prin care s-a respins cererea de suspendare provizorie a executării silite;
b) încheierea prin care s-a admis cererea de suspendare a executării silite;
c) încheierea prin care s-a respins cererea de suspendare a executării silite.

1231. Contestația la titlu:
a) se exercită atunci când se contestă însuși titlul executoriu, în ceea ce privește validitatea sa în fond;
b) este o veritabilă contestație la executare;
c) se poate face în cazul în care sunt necesare lămuriri cu privire la înțelesul, întinderea și aplicarea titlului executoriu.

1232. Contestația privind lămurirea înțelesului, întinderii sau aplicării titlului executoriu:
a) pune în discuție validitatea sau temeinicia titlului executoriu;
b) se poate face oricând înăuntrul termenului de prescripție a dreptului de a obține executarea silită;
c) este o veritabilă contestație la executare.

1233. Contestația la titlu:
a) pune în discuție validitatea sau temeinicia titlului executoriu;
b) poate duce la modificarea sau desființarea titlului pus în executare;
c) contestă titlul executoriu exclusiv sub aspectul înțelesului, întinderii și aplicării dispozitivului său.

1234. Competența soluționării contestației la titlu aparține:
a) de regulă, instanței care a pronunțat hotărârea;
b) instanței superioare celei care a pronunțat hotărârea;
c) executorului judecătoresc.

1235. Contestația la executare:
a) are ca obiect expres stabilit de lege doar executarea silită în sine;
b) se introduce întotdeauna la instanța de executare;
c) privind lămurirea înțelesului, întinderii sau aplicării titlului executoriu se introduce la instanța care a pronunțat hotărârea ce se execută.

1236. Contestația la titlu se poate exercita:
a) numai dacă nu s-a utilizat procedura lămuririi hotărârii prevăzută de art. 443 C. proc. civ.;
b) ori de câte ori există nelămuriri cu privire la înțelesul, întinderea şi aplicarea titlului executoriu, chiar dacă s-a recurs la procedura prevăzută de art. 443 C. proc. civ.;
c) dacă instanța a lăsat nesoluționate, prin dispozitiv, cereri formulate de părți.

1237. Pe calea contestației la titlu:
a) se poate modifica hotărârea pusă în executare;
b) se poate anula hotărârea pusă în executare;
c) nu se poate modifica sau anula hotărârea pusă în executare.

1238. Contestația privind lămurirea înțelesului, întinderii sau aplicării titlului executoriu se poate face:
a) oricând înăuntrul termenului de prescripție a dreptului de a obține executarea silită;
b) în termen de 5 zile de la comunicarea titlului executoriu;
c) în termen de 15 zile de la data începerii executării silite.

1239. Hotărârea prin care s-a soluționat contestația privind înțelesul, întinderea sau aplicarea hotărârii judecătoreşti care constituie titlu executoriu:
a) este supusă aceloraşi căi de atac ca şi hotărârea ce se execută;
b) de regulă, este supusă doar apelului;
c) de regulă, nu este supusă niciunei căi de atac.

1240. Dacă executarea silită a fost pornită:
a) creditorul personal al unuia dintre soți nu poate urmări bunurile comune ale soților, însă după urmărirea bunurilor proprii ale soțului debitor, poate cerere partajul bunurilor comune, în măsura necesară pentru acoperirea creanței sale;
b) fideiusorul personal poate opune creditorului beneficiul de discuțiune, cerându-i să urmărească bunurile debitorului principal, dacă nu a renunțat la acest beneficiu în mod expres;
c) fideiusorul urmărit poate opune, în toate cazurile, beneficiul de diviziune, cerând creditorului ca urmărirea să se dividă între ceilalți fideiusori.

1241. Prescripția dreptului de a cere (obține) executarea silită se întrerupe:
a) când executarea se face între soți;
b) pe data depunerii cererii de executare, însoțite de titlul executoriu, chiar dacă a fost adresată unui organ de executare necompetent;
c) când executarea se face împotriva unei persoane lipsite de capacitate de exercițiu, cât timp nu are reprezentant legal.

1242. În procedura necontencioasă:
a) instanța are dreptul să asculte orice persoană care poate aduce lămuriri în cauză, precum şi pe acelea ale căror interese ar putea fi afectate de hotărâre;
b) instanța soluționează cererea printr-o încheiere;
c) judecarea cererii se face, în toate cazurile, cu citarea părților.

1243. În procedura necontencioasă:
a) instanța se pronunță în raport cu toate împrejurările de fapt şi de drept ale cauzei, chiar dacă nu au fost invocate în cerere sau pe parcursul procedurii;
b) încheierile pronunțate au autoritate de lucru judecat;
c) soluționarea cererii se face întotdeauna cu citarea părții.

1244. În procedura necontencioasă:
a) apelul declarat împotriva încheierii prin care instanța a admis cererea poate fi făcut de orice persoană interesată, chiar dacă nu a fost citată la soluționarea cererii, termenul de apel curgând de la data la care a luat cunoştință de încheiere, dar nu mai târziu de un an de la data pronunțării;

b) apelul declarat împotriva încheierii prin care instanța a admis cererea poate fi făcut de orice persoană interesată, chiar dacă nu a fost citată la soluționarea cererii, termenul de apel curgând de la data la care a luat cunoștință de încheiere, indiferent de momentul pronunțării;
c) apelul se soluționează în camera de consiliu.

1245. Încheierea prin care executorul judecătoresc constată efectuarea plății de către debitor ca urmare a ofertei reale:
a) nu este supusă niciunei căi de atac;
b) se comunică creditorului în termen de 5 zile de la întocmirea acesteia;
c) se dă fără citarea părților.

1246. Creditorul poate solicita anularea încheierii emise de către executorul judecătoresc prin care acesta constată efectuarea plății de către debitor ca urmare a ofertei reale:
a) la tribunalul din circumscripția căruia a fost efectuată consemnarea;
b) la judecătoria în circumscripția căreia s-a făcut consemnarea;
c) la judecătoria, sau, după caz, tribunalul din circumscripția căruia a fost efectuată consemnarea, competența materială stabilindu-se în raport de valoarea sumei consemnate.

1247. Ordonanța de plată se soluționează în primă instanță:
a) de instanța competentă pentru judecarea fondului cauzei în primă instanță;
b) de judecătorie, chiar dacă suma de bani (creanța) solicitată este peste 200.000 lei;
c) întotdeauna de tribunal, ca instanță de drept comun.

1248. La data de 17.04.2013 Judecătoria Sector 1 Bucureşti a admis cererea de ordonanță de plată formulată de creditorul-reclamant A în contradictoriu cu debitorul-pârât B prin care acesta a fost obligat la plata unei sume de 3800 de lei, în termen de 10 zile de la comunicarea ordonanței de plată, sumă reprezentând plata unor servicii prestate de către A şi neachitate de către B, în temeiul contractului X şi al facturii fiscale Y. La data de 24 aprilie 2013, ordonanța de plată a fost comunicată părților conform art. 1022 alin. (5) C. proc. civ., iar la data de 25 aprilie 2013 debitorul B achită de bunăvoie suma de 1000 de lei din cei 3800 de lei, diferența urmând a o contesta potrivit căilor de atac prevăzute de lege. La data de 26 aprilie 2013 sunteți angajat de către B, iar în calitate de avocat al debitorului:
a) în cazul în care, la data de 29 aprilie 2013, ar fi declanşată executarea silită, de către creditorul A, pentru întreaga sumă de 3800 de lei, în baza ordonanței de plată de emisă de Judecătoria Sector 1 Bucureşti, puteți formula numai contestație la executare, pentru luarea în calcul a plății parțiale de 1000 de lei, o cerere în anulare fiind inadmisibilă pe acest motiv;
b) indiferent dacă a început sau nu executarea silită, în termenul legal prevăzut de art. 1024 alin. (1) C. proc. civ., puteți formula o cerere în anulare prin care să valorificați, printre altele, şi reducerea cu 1000 de lei a creanței ce trebuie achitată de către debitorul B;
c) o cerere în anulare prin care să solicitați reducerea cu 1000 de lei a creanței ce trebuie achitată de către debitorul B nu este admisibilă, deoarece prin intermediul acestei căi de atac speciale nu se poate invoca decât nerespectarea cerințelor prevăzute de lege pentru emiterea ordonanței de plată.

1249. În cazul ordonanței de plată:
a) citația va fi înmânată părții cu 10 zile înaintea termenului de judecată;
b) debitorul este obligat să depună întâmpinare cu cel puțin 5 zile înaintea termenului de judecată;
c) cererea de chemare în judecată este supusă regularizării, dar întâmpinarea nu se comunică reclamantului.

1250. Cererea în anulare a ordonanței de plată:
a) suspendă de drept executarea ordonanței;
b) se soluționează de către instanța care a pronunțat ordonanța de plată, în complet format din 2 judecători;
c) se soluționează de către instanța superioară celei care a pronunțat-o, în complet format din 2 judecători.

1251. Hotărârea de expedient prin care creditorul şi debitorul ajung la o înțelegere asupra plății înaintea instanței sesizate cu o cerere având ca obiect emiterea unei ordonanțe de plată:
a) este definitivă;

b) constituie titlu executoriu;
c) poate fi atacată cu cerere în anulare.

1252. Procedura cu privire la cererile cu valoare redusă nu se aplică:
a) cererilor referitoare la închirierea unor bunuri imobile atunci când privesc creanțele ce au ca obiect plata unei sume de bani;
b) în materie vamală;
c) cererilor referitoare la drepturile patrimoniale născute din raporturile de familie.

1253. Dacă pârâtul a formulat cerere reconvențională la cererea de valoare redusă:
a) aceasta se va respinge ca inadmisibilă, având în vedere caracterul urgent al procedurii;
b) va fi disjunsă şi judecată potrivit dreptului comun dacă aceasta nu poate fi soluționată în cadrul procedurii cererii de valoare redusă întrucât nu sunt îndeplinite cerințele acestei proceduri;
c) reclamantul, în termen de 30 de zile de la comunicarea acesteia, va depune sau va trimite formularul de răspuns completat corespunzător ori va răspunde prin orice alt mijloc.

1254. În cadrul procedurii cu privire la cererile cu valoare redusă:
a) nu este admisibilă decât proba cu înscrisuri;
b) instanța poate încuviința şi alte probe în afara înscrisurilor depuse de părți, cu condiția ca administrarea acestora să nu necesite cheltuieli disproporționate față de valoarea cererii de chemare în judecată sau a cererii reconvenționale;
c) aceasta se desfăşoară, în întregul ei, în camera de consiliu.

1255. Procedura cu privire la cererile de valoare redusă se aplică:
a) atunci când valoarea cererii, fără a se lua în considerare dobânzile, cheltuielile de judecată şi alte venituri accesorii, nu depăşeşte suma de 10.000 lei la data sesizării instanței;
b) atunci când valoarea cererii, inclusiv accesoriile acesteia, nu depăşesc suma de 10.000 lei la data sesizării instanței;
c) atunci când valoarea cererii, fără a se lua în considerare dobânzile, cheltuielile de judecată şi alte venituri accesorii, nu depăşeşte suma de 10.000 lei la data soluționării cererii.

1256. Competența de soluționare a cererii de valoare redusă aparține:
a) întotdeauna judecătoriei;
b) şi tribunalului;
c) întotdeauna judecătoriei de la domiciliul reclamantului.

1257. Hotărârea primei instanțe prin care admite cererea cu valoare redusă:
a) este executorie de drept;
b) pentru motive temeinice, instanța de apel poate să suspende executarea silită, însă numai dacă se consemnează o cauțiune al cărei cuantum este lăsat la aprecierea instanței;
c) este supusă apelului la tribunal în termen de 30 de zile de la comunicare.

1258. Dacă cererea de reexaminare formulată împotriva încheierii de anulare date în temeiul art. 200 alin. (3)-(4) C. proc. civ., în urma regularizării cererii de chemare în judecată, nu a fost timbrată:
a) judecătorul învestit cu soluționarea ei o va regulariza şi va pune în vedere reclamantului, prin rezoluție, să achite taxa judiciară de timbru, sub sancțiunea anulării;
b) judecătorul învestit cu soluționarea ei va cita reclamantul direct pentru termenul fixat pentru soluționarea cererii, punându-i în vedere, prin citație, să achite taxa judiciară de timbru, sub sancțiunea anulării cererii de reexaminare;
c) motiv pentru care aceasta a fost anulată, împotriva încheierii de anulare reclamantul va putea face o nouă cerere de reexaminare, invocând că a depus la registratura instanței, în termen legal, dovada achitării taxei judiciare de timbru.

1259. În ipoteza în care cererea de intervenție voluntară principală este anulată ca netimbrată de judecătorul de primă instanță:
a) împotriva acestei încheieri, intervenientul principal poate formula apel, pe cale separată, în termenul special de 5 zile;
b) cauza va fi suspendată de drept, până la soluționarea apelului declarat pe cale separată, în termenul special de 5 zile, împotriva încheierii de respingere;

c) cauza nu va fi suspendată, deoarece intervenientul nu poate formula apel, pe cale separată, în termenul special de 5 zile, dar poate formula o nouă cerere de intervenție principală, chiar înainte de termenul următor pronunțării încheierii de respingere.

1260. Dacă reclamantul achită taxa judiciară de timbru în cuantumul indicat de instanță, dar nu face depunerea acesteia la unitatea administrativ-teritorială în care își are domiciliul sau reședința, ci la o altă unitate:
a) instanța va anula cererea ca netimbrată;
b) instanța va considera cererea timbrată corespunzător, cât timp s-a achitat integral cuantumul pus în vedere;
c) instanța va anula chitanța ce face dovada plății și va dispune restituirea acesteia reclamantului, punându-i acestuia în vedere unde anume trebuie să achite taxa de timbru până la termenul nou fixat în acest scop.

1261. Dacă reclamantul își îndeplinește obligațiile puse în vedere de către judecătorul cauzei, prin rezoluția emisă în urma regularizării cererii, însă o face cu depășirea termenului de 10 zile prevăzut de art. 200 alin. (3) C. proc. civ.:
a) instanța va pronunța întotdeauna încheierea de anulare a cererii, în cuprinsul căreia va menționa că reclamantul are dreptul să formuleze cerere de reexaminare într-un termen de 15 zile, care curge de la comunicarea încheierii;
b) dacă judecătorul pronunță încheierea de anulare a cererii după ce a primit la dosar înscrisurile puse în vedere reclamantului, iar acesta formulează cerere de reexaminare, aceasta din urmă va fi admisă, pe motiv că anularea s-a dispus din eroare;
c) dacă judecătorul pronunță încheierea de anulare a cererii înainte de primirea la dosar a înscrisurilor puse în vedere reclamantului, iar acesta formulează cerere de reexaminare, aceasta din urmă va fi respinsă ca neîntemeiată.

1262. Dacă instanța de executare, verificând cererea, a pus în vedere contestatorului ca, în termen de 10 zile, să depună la dosarul cauzei anumite înscrisuri, sub sancțiunea anulării contestației la executare, potrivit art. 200 alin. (3)-(4) C. proc. civ.:
a) iar acesta depune înscrisurile într-un termen de 20 zile, contestația la executare nu poate fi anulată pe acest motiv;
b) cererea nu poate fi anulată dacă ceea ce i s-a pus în vedere este dovada depunerii cauțiunii necesare cererii de suspendare a executării silite, formulate în cadrul contestației la executare;
c) iar acesta nu depune înscrisurile, contestația la executare poate fi anulată pe acest motiv, însă, de la data încheierii de anulare va curge un nou termen pentru declararea contestației la executare, contestatorul fiind de drept repus în termenul special de decădere.

1263. Dacă se respinge cererea de reexaminare împotriva încheierii de anulare a cererii de chemare în judecată data în temeiul art. 200 alin. (3)-(4) C. proc. civ., în urma regularizării acțiunii de obligare a pârâtului la restituirea unui împrumut:
a) iar, în intervalul cuprins între pronunțarea încheierii de anulare și declararea cererii de reexaminare s-a împlinit termenul de prescripție de 3 ani, reclamantul a pierdut dreptul de exercitare a acelei acțiuni, o nouă cerere urmând a fi respinsă ca prescrisă;
b) iar, în intervalul cuprins între pronunțarea încheierii de anulare și până la pronunțarea asupra cererii de reexaminare s-a împlinit termenul de prescripție de 3 ani, reclamantul a pierdut dreptul de exercitare a acelei acțiuni, o nouă cerere urmând a fi respinsă ca prescrisă;
c) iar, în intervalul cuprins între pronunțarea încheierii de anulare și declararea cererii de reexaminare s-a împlinit termenul de prescripție de 3 ani, reclamantul are posibilitatea de a reitera acea acțiune într-un termen de 6 luni, care curge de la data rămânerii definitive a încheierii de anulare, prescripția fiind considerată întreruptă prin cererea de chemare în judecată precedentă.

1264. Dacă se invocă litispendența între o cauză care se află pe rol la tribunal, în etapa apelului, și o cauză aflată pe rolul judecătoriei după casare cu trimitere spre rejudecare dată de instanța de recurs:
a) reunirea cauzelor se va face la instanța de grad mai înalt, respectiv la tribunal;
b) reunirea cauzelor se va face la judecătorie, aceasta fiind instanța mai mare în grad;
c) reunirea cauzelor se va face la instanța superioară în grad celor două instanțe, respectiv la curtea de apel.

1265. În privința cererii de strămutare, care a fost semnată şi depusă prin avocat, care nu a depus şi împuternicirea avocațială:
a) aceasta poate fi anulată prin încheierea prevăzută de art. 200 alin. (3)-(4) C. proc. civ., dacă în urma regularizării cererii, în termenul de 10 zile acordat prin rezoluție petentului, acesta nu depune dovada calității de reprezentant a avocatului;
b) aceasta nu poate fi anulată prin încheierea prevăzută de art. 200 alin. (3)-(4) C. proc. civ., dacă în urma regularizării cererii, în termenul de 10 zile acordat prin rezoluție petentului, acesta nu depune dovada calității de reprezentant a avocatului, deoarece strămutarea este un incident procedural, care nu este supus regularizării;
c) aceasta va fi anulată pentru lipsa dovezii calității de reprezentant după ce petentului i s-a pus în prealabil în vedere, prin citația pentru termenul de soluționare a cererii de strămutare, să facă această dovadă, iar, la termen, avocatul se prezintă fără împuternicirea avocațială, iar petentul lipseşte.

1266. Dacă în etapa recursului exercitat în fața curții de apel se formulează o cerere de intervenție accesorie în favoarea pârâtului, iar instanța pronunță o încheiere de respingere ca inadmisibilă în principiu a acesteia:
a) intervenientul accesoriu poate ataca, pe cale separată, cu recurs, această încheiere, în termenul special de 5 zile;
b) intervenientul accesoriu nu poate ataca, pe cale separată, cu recurs, această încheiere, în termenul special de 5 zile, deoarece ar fi vorba de un „recurs la recurs", ceea ce este inadmisibil;
c) I.C.C.J. va fi competentă să soluționeze recursul declarat, pe cale separată, împotriva acestei încheieri, în termenul special de 5 zile.

1267. Dacă o parte declară că se înscrie în fals asupra semnăturii de pe un înscris original depus la dosar de partea adversă, arătând şi motivele pe care se sprijină, la un termen la care ambele părți sunt prezente personal în şedința de judecată:
a) instanța este obligată să ia act de înscrierea în fals, să ceară explicațiile necesare părții care a depus înscrisul şi să o întrebe dacă înțelege să se mai folosească de acesta;
b) instanța poate respinge cererea de înscriere în fals, dacă va considera neîntemeiate motivele părții care s-a înscris în fals, fără a mai întreba partea adversă dacă înțelege să se mai folosească de acesta şi fără a-i mai cere alte explicații;
c) instanța poate respinge cererea de înscriere în fals şi poate ține cont de acel înscris la pronunțarea soluției, dacă va considera neîntemeiate motivele părții care s-a înscris în fals, chiar dacă partea adversă declară că înțelege să nu se mai folosească de acesta.

BCU IAŞI / CENTRUL DE CARTE

§2. RĂSPUNSURI CORECTE

1.	b, c;	33.	c;	65.	b;	97.	c;	129.	c;
2.	b;	34.	c;	66.	b;	98.	a, b;	130.	c;
3.	b;	35.	b;	67.	c;	99.	a;	131.	c;
4.	c;	36.	b;	68.	a;	100.	b;	132.	c;
5.	c;	37.	c;	69.	b;	101.	b;	133.	a;
6.	a, c;	38.	b;	70.	c;	102.	c;	134.	b;
7.	b, c;	39.	a;	71.	b;	103.	b, c;	135.	a, b;
8.	c;	40.	b;	72.	b;	104.	a, c;	136.	a;
9.	a, c;	41.	c;	73.	b;	105.	b;	137.	a;
10.	a, b;	42.	a;	74.	c;	106.	a;	138.	b;
11.	b, c;	43.	a;	75.	b;	107.	c;	139.	a;
12.	b;	44.	b;	76.	b;	108.	b;	140.	b, c;
13.	a;	45.	a;	77.	b;	109.	b, c;	141.	b;
14.	c;	46.	b;	78.	a;	110.	c;	142.	b;
15.	b;	47.	a, c;	79.	b;	111.	a, b;	143.	a;
16.	c;	48.	a;	80.	b;	112.	b;	144.	b, c;
17.	a, c;	49.	a, c;	81.	c;	113.	c;	145.	c;
18.	a;	50.	b, c;	82.	a;	114.	b, c;	146.	a, c;
19.	a;	51.	b;	83.	c;	115.	a, c;	147.	b, c;
20.	a, c;	52.	c;	84.	a;	116.	b, c;	148.	b;
21.	c;	53.	b, c;	85.	b;	117.	a;	149.	c;
22.	a;	54.	b;	86.	b;	118.	a, c;	150.	a;
23.	c;	55.	b;	87.	a, b;	119.	b;	151.	b, c;
24.	b;	56.	c;	88.	b, c;	120.	c;	152.	b;
25.	a, b;	57.	c;	89.	b;	121.	b, c;	153.	b, c;
26.	a, c;	58.	b;	90.	b;	122.	b;	154.	a, b;
27.	a;	59.	c;	91.	a;	123.	b, c;	155.	a, b;
28.	b, c;	60.	c;	92.	a;	124.	b;	156.	a, b;
29.	a;	61.	a;	93.	c;	125.	b;	157.	b, c;
30.	c;	62.	b;	94.	a, b;	126.	b, c;	158.	a;
31.	a, b;	63.	a;	95.	a;	127.	a;	159.	b;
32.	b, c;	64.	c;	96.	b;	128.	a;	160.	a;

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

161. b, c;
162. b;
163. b, c;
164. b;
165. b, c;
166. c;
167. c;
168. b, c;
169. b, c;
170. a, b;
171. b;
172. b, c;
173. a, c;
174. b;
175. a, c;
176. b;
177. c;
178. a, c;
179. b;
180. a, c;
181. b;
182. c;
183. a;
184. c;
185. a, b;
186. b;
187. c;
188. a;
189. a;
190. b;
191. c;
192. c;
193. b, c;
194. b;
195. c;
196. b;
197. b;
198. b;
199. a, c;
200. c;
201. c;
202. b;
203. c;
204. c;
205. b;
206. a, b;
207. a, c;
208. b;
209. a, c;
210. b;
211. a, b;
212. a;
213. c;
214. a, b;
215. a;
216. b;
217. b;
218. a, c;
219. c;
220. b;
221. c;
222. a;
223. b;
224. c;
225. a, c;
226. b;
227. b;
228. a;
229. b;
230. a;
231. b;
232. c;
233. a, b;
234. a;
235. c;
236. c;
237. c;
238. a;
239. b, c;
240. b;
241. b;
242. a, c;
243. b;
244. a, c;
245. b;
246. a;
247. a;
248. c;
249. a;
250. a, b;
251. c;
252. a, b;
253. b;
254. b, c;
255. b;
256. b;
257. b;
258. b;
259. b, c;
260. c;
261. a, c;
262. c;
263. a, b;
264. a, b;
265. a, b;
266. a, c;
267. b;
268. a, c;
269. b;
270. c;
271. b, c;
272. b;
273. a, b;
274. b;
275. b;
276. b;
277. b;
278. b, c;
279. c;
280. b;
281. b;
282. a, b;
283. b, c;
284. b;
285. b;
286. c;
287. b;
288. a;
289. b, c;
290. c;
291. a, b;
292. a, b;
293. a;
294. c;
295. a;
296. c;
297. b, c;
298. a, c;
299. a, b;
300. b;
301. b, c;
302. a, c;
303. c;
304. b;
305. b;
306. a, b;
307. a;
308. b;
309. c;
310. c;
311. b;
312. a, c;
313. c;
314. c;
315. b, c;
316. b, c;
317. c;
318. c;
319. b, c;
320. b;
321. c;
322. c;
323. a;
324. a, c;
325. b, c;
326. a, c;
327. a;
328. a;
329. a, b;
330. b;
331. a, c;
332. a, b;
333. a;
334. c;
335. b;
336. b, c;
337. a;
338. b;
339. b;
340. b;
341. b;
342. b;
343. b, c;
344. a, c;
345. b;

BCU IASI CENTRE UNIVERSITY LIBRARY

346. a;
347. a, c;
348. a, b;
349. c;
350. b;
351. b;
352. c;
353. a;
354. a;
355. b, c;
356. a;
357. c;
358. a;
359. c;
360. b, c;
361. a, c;
362. b;
363. c;
364. a, b;
365. a;
366. a, c;
367. c;
368. a;
369. c;
370. b;
371. b, c;
372. c;
373. c;
374. a;
375. a;
376. b, c;
377. c;
378. a;
379. b;
380. a;
381. a, b;
382. b;
383. b;
384. a;
385. c;
386. c;
387. a;
388. a, b;
389. c;
390. b;
391. a, c;
392. b;
393. a;
394. a, b;
395. a, b;
396. b;
397. a, c;
398. a;
399. b, c;
400. a, b;
401. b, c;
402. a, b;
403. a, b;
404. b;
405. c;
406. a, c;
407. a, c;
408. a, c;
409. a, b;
410. b;
411. a;
412. a, b;
413. a;
414. b;
415. b;
416. a;
417. c;
418. b, c;
419. b, c;
420. c;
421. b;
422. b;
423. a;
424. b;
425. a, b;
426. b;
427. c;
428. b;
429. a, c;
430. a, b;
431. c;
432. c;
433. a;
434. b, c;
435. b;
436. a, c;
437. a, c;
438. b;
439. a, c;
440. c;
441. b;
442. b, c;
443. c;
444. a;
445. b;
446. c;
447. b, c;
448. a, c;
449. c;
450. b;
451. b;
452. b, c;
453. a;
454. c;
455. a, b;
456. a, c;
457. c;
458. a, c;
459. a, c;
460. a;
461. a;
462. c;
463. a;
464. b, c;
465. b, c;
466. a;
467. a;
468. b;
469. b;
470. c;
471. b;
472. a;
473. a;
474. b;
475. a, c;
476. a, c;
477. a, c;
478. b, c;
479. c;
480. a;
481. b, c;
482. b;
483. b, c;
484. b, c;
485. b;
486. a;
487. a;
488. a, c;
489. b;
490. c;
491. b;
492. b;
493. a;
494. a;
495. c;
496. b, c;
497. b, c;
498. b, c;
499. b, c;
500. c;
501. a, c;
502. b;
503. b;
504. a, c;
505. a, c;
506. b, c;
507. c;
508. a, c;
509. b;
510. a;
511. a;
512. b;
513. c;
514. c;
515. a, b;
516. c;
517. c;
518. c;
519. a;
520. b, c;
521. a, c;
522. a, b;
523. a, b;
524. a, c;
525. b;
526. b;
527. b;
528. a, b;
529. b;
530. b, c;

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

531. b;
532. b, c;
533. b;
534. a;
535. c;
536. a, b;
537. a;
538. a;
539. b;
540. a, b;
541. a, b;
542. a, b;
543. c;
544. b;
545. a, b;
546. c;
547. b, c;
548. a, b;
549. b;
550. c;
551. a, c;
552. b;
553. a, b;
554. a, c;
555. a;
556. c;
557. a;
558. b;
559. a;
560. a;
561. a;
562. a;
563. c;
564. a, c;
565. a;
566. a, b;
567. a;
568. b;
569. b;
570. c;
571. a;
572. b;
573. b;
574. a;
575. b;
576. a;
577. c;
578. b;
579. a;
580. b;
581. c;
582. a;
583. b;
584. a, b;
585. b, c;
586. b;
587. a;
588. a, c;
589. b;
590. b;
591. b;
592. a, c;
593. c;
594. c;
595. a, c;
596. b;
597. b, c;
598. b, c;
599. c;
600. a, c;
601. b, c;
602. b;
603. b;
604. a, c;
605. c;
606. a, c;
607. b;
608. a;
609. a;
610. c;
611. a, b;
612. a, c;
613. b;
614. c;
615. a;
616. a;
617. c;
618. b, c;
619. c;
620. b;
621. a, b;
622. b, c;
623. c;
624. b, c;
625. a, c;
626. b, c;
627. b, c;
628. a, b;
629. a, c;
630. a, b;
631. a;
632. c;
633. b, c;
634. b;
635. a;
636. c;
637. c;
638. c;
639. b, c;
640. a;
641. a;
642. b;
643. c;
644. a;
645. c;
646. c;
647. c;
648. a;
649. c;
650. a;
651. a, c;
652. b, c;
653. a;
654. c;
655. b;
656. b, c;
657. a, b;
658. b;
659. a;
660. b;
661. b;
662. c;
663. a;
664. b;
665. c;
666. c;
667. a, c;
668. b, c;
669. b;
670. b;
671. b, c;
672. b;
673. c;
674. a, c;
675. c;
676. b;
677. c;
678. a, b;
679. b;
680. b;
681. a;
682. a, b;
683. b;
684. b;
685. b, c;
686. a, c;
687. b;
688. b;
689. a, c;
690. b;
691. a;
692. c;
693. a;
694. a, c;
695. b;
696. b, c;
697. a;
698. b, c;
699. b, c;
700. a, c;
701. c;
702. b;
703. b;
704. a;
705. b;
706. c;
707. b;
708. c;
709. b, c;
710. a, b;
711. b;
712. a, c;
713. a, c;
714. a, c;
715. a, c;

DREPT
BCUAS CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

716. a;
717. c;
718. b, c;
719. b;
720. c;
721. a;
722. a, c;
723. c;
724. a;
725. c;
726. a;
727. c;
728. c;
729. a;
730. b, c;
731. b;
732. b, c;
733. c;
734. b, c;
735. c;
736. c;
737. c;
738. a, b;
739. b;
740. c;
741. c;
742. b;
743. a, c;
744. b, c;
745. c;
746. a;
747. b;
748. a;
749. a;
750. a;
751. c;
752. a, b;
753. b, c;
754. a, c;
755. b;
756. b;
757. a;
758. c;
759. a;
760. b;
761. c;
762. b;
763. a;
764. c;
765. a;
766. a;
767. c;
768. a;
769. a;
770. c;
771. b;
772. b, c;
773. a, b;
774. b;
775. a;
776. b, c;
777. b;
778. a, b;
779. b, c;
780. c;
781. b;
782. b;
783. a, b;
784. a, c;
785. b, c;
786. a;
787. b;
788. b;
789. a, b;
790. b;
791. b;
792. b, c;
793. a;
794. a;
795. c;
796. b;
797. a, b;
798. a, c;
799. a, c;
800. c;
801. b;
802. c;
803. a;
804. c;
805. b;
806. a, b;
807. c;
808. a;
809. b, c;
810. a, c;
811. a;
812. a;
813. b, c;
814. a;
815. a;
816. b, c;
817. c;
818. c;
819. a;
820. b;
821. b, c;
822. c;
823. a;
824. b;
825. a, c;
826. b, c;
827. a, c;
828. a;
829. c;
830. a, b;
831. a, b;
832. a;
833. b;
834. c;
835. a;
836. b, c;
837. a;
838. b;
839. c;
840. a, c;
841. b, c;
842. a;
843. a;
844. c;
845. b;
846. a, c;
847. a, c;
848. b;
849. b;
850. a, b;
851. a;
852. b, c;
853. c;
854. a, b;
855. a, b;
856. a;
857. b;
858. b;
859. c;
860. a;
861. c;
862. c;
863. a;
864. a;
865. c;
866. b;
867. c;
868. b;
869. c;
870. a, b;
871. b, c;
872. c;
873. a;
874. c;
875. b;
876. a, c;
877. b;
878. a, b;
879. c;
880. b, c;
881. b;
882. a, c;
883. c;
884. c;
885. c;
886. c;
887. c;
888. b;
889. a, c;
890. a;
891. b;
892. c;
893. c;
894. a, b;
895. a, c;
896. a, c;
897. b, c;
898. b, c;
899. c;
900. b;

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

901. c;
902. c;
903. c;
904. b, c;
905. c;
906. a;
907. b;
908. b, c;
909. a, b;
910. a;
911. b;
912. a;
913. b;
914. a;
915. a;
916. a;
917. b;
918. a;
919. c;
920. b;
921. c;
922. b;
923. a, b;
924. a, c;
925. a, b;
926. c;
927. a, b;
928. a;
929. a;
930. c;
931. a, c;
932. a;
933. a;
934. b;
935. c;
936. a;
937. c;
938. a;
939. a, b;
940. b;
941. c;
942. b;
943. b;
944. a;
945. b;
946. b;
947. b;
948. c;
949. b;
950. a;
951. b;
952. c;
953. c;
954. b;
955. a, c;
956. b;
957. a;
958. a, b;
959. b;
960. b;
961. b;
962. a, b;
963. c;
964. a, c;
965. a;
966. a, c;
967. c;
968. c;
969. a, c;
970. b, c;
971. a;
972. b, c;
973. b;
974. a, b;
975. b;
976. c;
977. b;
978. c;
979. c;
980. a;
981. c;
982. c;
983. b;
984. a, b;
985. b;
986. c;
987. a, b;
988. b, c;
989. a;
990. b;
991. a;
992. c;
993. a, b;
994. c;
995. a;
996. b;
997. b;
998. b;
999. a;
1000. a, b;
1001. a, c;
1002. b;
1003. a;
1004. c;
1005. a;
1006. a;
1007. a, b;
1008. b;
1009. c;
1010. a;
1011. b, c;
1012. b;
1013. a;
1014. c;
1015. a, c;
1016. a;
1017. b;
1018. a, c;
1019. b, c;
1020. c;
1021. a, b;
1022. c;
1023. c;
1024. a;
1025. a;
1026. a, b;
1027. b;
1028. b, c;
1029. a, c;
1030. b, c;
1031. a;
1032. b;
1033. a;
1034. a, c;
1035. a, b;
1036. a, c;
1037. a, b;
1038. b;
1039. a, c;
1040. a, b;
1041. b;
1042. a, b;
1043. b, c;
1044. b;
1045. c;
1046. b, c;
1047. b;
1048. a, c;
1049. c;
1050. a, c;
1051. a, b;
1052. b, c;
1053. c;
1054. a, b;
1055. a, b;
1056. a, c;
1057. b;
1058. a, c;
1059. b, c;
1060. b;
1061. a;
1062. b;
1063. b, c;
1064. c;
1065. a;
1066. b;
1067. a, c;
1068. a;
1069. b, c;
1070. c;
1071. b;
1072. b;
1073. b;
1074. a;
1075. a;
1076. a;
1077. a, b;
1078. a, b;
1079. a;
1080. b;
1081. a, c;
1082. b;
1083. a, c;
1084. b;
1085. a;

BCU IAȘI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

1086. a, c; **1087.** c; **1088.** c; **1089.** a, c; **1090.** b; **1091.** a, b; **1092.** b; **1093.** c; **1094.** b; **1095.** b; **1096.** a, b; **1097.** a, c; **1098.** c; **1099.** a, b; **1100.** b; **1101.** b, c; **1102.** c; **1103.** b; **1104.** c; **1105.** b, c; **1106.** a, b; **1107.** b; **1108.** c; **1109.** a; **1110.** a; **1111.** a; **1112.** a, b; **1113.** c; **1114.** c; **1115.** a; **1116.** b; **1117.** b; **1118.** b; **1119.** c; **1120.** b; **1121.** a, c; **1122.** a, c;

1123. c; **1124.** c; **1125.** a, b; **1126.** a, c; **1127.** a, c; **1128.** a; **1129.** a, b; **1130.** c; **1131.** b, c; **1132.** b, c; **1133.** c; **1134.** a; **1135.** c; **1136.** c; **1137.** c; **1138.** b; **1139.** b; **1140.** c; **1141.** c; **1142.** b; **1143.** a; **1144.** a; **1145.** a, c; **1146.** a, b; **1147.** c; **1148.** a; **1149.** a, b; **1150.** a; **1151.** b; **1152.** b, c; **1153.** a; **1154.** b; **1155.** b; **1156.** a, b; **1157.** a; **1158.** a, c; **1159.** a, c;

1160. a; **1161.** c; **1162.** b; **1163.** b, c; **1164.** a; **1165.** a, c; **1166.** b, c; **1167.** b, c; **1168.** c; **1169.** b, c; **1170.** c; **1171.** a, b; **1172.** a, b; **1173.** b; **1174.** a, c; **1175.** b; **1176.** a, c; **1177.** a; **1178.** c; **1179.** a, b; **1180.** b, c; **1181.** b, c; **1182.** c; **1183.** a, c; **1184.** b; **1185.** b; **1186.** b; **1187.** b; **1188.** a, c; **1189.** c; **1190.** b; **1191.** a, c; **1192.** a; **1193.** a; **1194.** c; **1195.** a, c; **1196.** b, c;

1197. b, c; **1198.** b; **1199.** a, c; **1200.** b; **1201.** c; **1202.** a, c; **1203.** a; **1204.** b, c; **1205.** c; **1206.** a; **1207.** b, c; **1208.** b, c; **1209.** c; **1210.** a; **1211.** a, b; **1212.** a, b; **1213.** a; **1214.** b, c; **1215.** c; **1216.** b, c; **1217.** b; **1218.** b, c; **1219.** b; **1220.** b; **1221.** a, b; **1222.** a; **1223.** c; **1224.** b; **1225.** b; **1226.** c; **1227.** c; **1228.** a, c; **1229.** a, b; **1230.** b; **1231.** b, c; **1232.** b, c; **1233.** c;

1234. a; **1235.** c; **1236.** a; **1237.** c; **1238.** a; **1239.** a; **1240.** a, b; **1241.** b; **1242.** a, b; **1243.** a; **1244.** a, c; **1245.** b, c; **1246.** b; **1247.** a; **1248.** b; **1249.** a, c; **1250.** b; **1251.** a, b; **1252.** b, c; **1253.** b, c; **1254.** b, c; **1255.** a; **1256.** a; **1257.** a, c; **1258.** b; **1259.** c; **1260.** c; **1261.** b, c; **1262.** a, b; **1263.** c; **1264.** b; **1265.** b, c; **1266.** a, c; **1267.** a.

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL AL III-LEA. DREPT PENAL

§1. TESTE GRILĂ

1. Legea penală:
a) nu poate fi retroactivă;
b) poate retroactiva dacă este mai favorabilă;
c) de dezincriminare se aplică retroactiv, în toate cazurile.

2. Trăsăturile esențiale ale infracțiunii sunt:
a) latura obiectivă şi latura subiectivă;
b) pericolul social, prevederea faptei ca infracțiune de legea penală şi săvârşirea acesteia cu intenție;
c) tipicitatea, antijuridicitatea şi imputabilitatea.

3. Obiectul juridic al unei infracțiuni îl constituie:
a) relațiile sociale vătămate sau periclitate prin săvârşirea acelei infracțiuni;
b) bunul sustras sau distrus de infractor;
c) exercitarea rolului punitiv şi preventiv al statului, prin aplicarea unei sancțiuni.

4. Are calitatea de subiect pasiv general al unei infracțiuni:
a) statul;
b) persoana fizică sau juridică ce a suferit răul produs prin infracțiune;
c) persoana indicată în textul de incriminare.

5. Temeiul răspunderii penale este:
a) săvârşirea unei fapte prevăzute de legea penală;
b) săvârşirea unei infracțiuni;
c) săvârşirea unei fapte cu vinovăție.

6. Nu fac parte din structura conținutului obiectiv generic al infracțiunii:
a) actul de conduită interzis;
b) atitudinea psihică a făptuitorului față de actul său de conduită;
c) schimbarea pe care săvârşirea acțiunii sau inacțiunii interzise de lege o produce în lumea obiectivă.

7. Făptuitorul acționează cu intenție eventuală atunci când:
a) prevede rezultatul faptei sale şi, deşi nu urmăreşte producerea acelui rezultat, săvârşeşte fapta, acceptând posibilitatea producerii lui;
b) are reprezentarea rezultatului faptei sale şi urmăreşte producerea acelui rezultat;
c) prevede rezultatul faptei sale, fără a-l accepta, sperând în mod neîntemeiat că acesta nu se va produce.

8. Vinovăția, în concepția noului Cod penal:
a) nu constituie o trăsătură distinctă, ci elementul de factură subiectivă din cuprinsul normei de incriminare;
b) reprezintă o trăsătură esențială a infracțiunii;
c) se analizează în cadrul trăsăturii esențiale a tipicității.

9. Există intenție directă ca formă a vinovăției, atunci când infractorul:
a) prevede rezultatul faptei sale, dar nu îl acceptă, socotind fără temei că el nu se va produce;
b) prevede rezultatul faptei sale şi urmăreşte producerea lui prin săvârşirea acelei fapte;
c) prevede rezultatul faptei sale şi, deşi nu îl urmăreşte, acceptă producerea lui.

10. Nu există intenție indirectă, ca formă a vinovăției, atunci când infractorul:
a) prevede rezultatul faptei sale, dar nu îl acceptă, socotind fără temei că el nu se va produce;
b) prevede rezultatul faptei sale şi, deşi nu îl urmăreşte, acceptă posibilitatea producerii lui;
c) nu prevede rezultatul faptei sale, deşi trebuia şi putea să îl prevadă.

11. Culpa cu prevedere nu există atunci când:
a) infractorul nu prevede rezultatul faptei sale, dar trebuia şi putea să îl prevadă;

b) infractorul prevede rezultatul faptei sale, nu îl urmăreşte, dar acceptă posibilitatea producerii lui;
c) infractorul prevede rezultatul faptei sale, dar nu îl acceptă, socotind fără temei că el nu se va produce.

12. Praeterintenția ca formă a vinovăției există în situația în care infractorul:
a) urmăreşte producerea unor urmări periculoase, însă cele produse în realitate sunt mai grave, iar acesta le-a prevăzut, dar a socotit fără temei că ele nu se vor produce;
b) doreşte şi urmăreşte producerea unor urmări periculoase, însă cele produse în realitate sunt mai grave, iar acesta nu le-a prevăzut, dar putea şi trebuia să le prevadă;
c) prevede rezultatul faptei sale, dar nu îl acceptă, socotind fără temei că el nu se va produce.

13. Vinovăția, ca element constitutiv al infracțiunii (analizată în cadrul trăsăturii esențiale a tipicității), există atunci când fapta este comisă:
a) cu intenție sau praeterintenție, respectiv din culpă, atunci când legea o prevede în mod expres;
b) cu intenție directă, cu intenție indirectă sau culpă cu previziune;
c) cu intenție, din culpă sau praeterintenție.

14. Culpa simplă, ca formă a vinovăției, există atunci când infractorul:
a) prevede rezultatul faptei sale, dar nu îl acceptă, socotind fără temei că el nu se va produce;
b) nu prevede rezultatul faptei sale, deşi trebuia şi putea să îl prevadă;
c) prevede rezultatul faptei sale, nu îl urmăreşte, dar acceptă posibilitatea producerii lui.

15. Praeterintenția este:
a) o formă de participație penală;
b) o formă de vinovăție;
c) o formă atipică a infracțiunii.

16. Există intenție indirectă ca formă a vinovăției atunci când:
a) infractorul prevede rezultatul faptei sale, dar rezultatul produs îl depăşeşte pe cel prevăzut;
b) infractorul prevede rezultatul faptei sale, dar nu îl acceptă, socotind fără temei că el nu se va produce;
c) infractorul prevede rezultatul faptei, nu îl urmăreşte, dar acceptă posibilitatea producerii lui.

17. Rezultatul mai grav decât cel acceptat sau urmărit care se produce în cazul unor infracțiuni săvârşite cu intenție este rezultatul:
a) intenției;
b) culpei;
c) praeterintenției.

18. Fapta prevăzută de legea penală constând într-o acțiune sau inacțiune:
a) este întotdeauna infracțiune când se săvârşeşte cu intenție sau din culpă;
b) poate constitui infracțiune atunci când se săvârşeşte cu intenție;
c) nu poate constitui infracțiune atunci când este săvârşită din culpă.

19. Sunt elemente ale laturii obiective, care se regăsesc la toate infracțiunile:
a) elementul material, urmarea imediată şi raportul de cauzalitate;
b) acțiunea sau inacțiunea, urmarea imediată şi vinovăția;
c) elementul material, raportul de cauzalitate, cerințele esențiale de timp şi loc.

20. Infracțiunile comisive:
a) nu pot fi săvârşite prin omisiune;
b) constau în comiterea unui act interzis de lege;
c) pot fi atât infracțiuni de rezultat, cât şi de pericol.

21. Este infracțiune fapta constând într-o inacțiune:
a) numai dacă a fost săvârşită cu intenție;
b) săvârşită cu intenție sau din culpă, cu excepția cazului în care legea incriminează şi sancționează numai săvârşirea ei din culpă;
c) doar în situația în care există o obligație legală sau convențională, generală sau cu caracter special, de a nu rămâne în pasivitate.

22. Inacțiunea desemnează:
a) atitudinea făptuitorului, care face ceea ce legea îi interzice să facă;
b) atitudinea făptuitorului, care nu face ceea ce legea îi ordonă să facă;

c) atitudinea făptuitorului, care face ceea ce legea îi ordonă să nu facă.

23. În cazul infracțiunii putative:
a) fapta are caracter penal;
b) fapta nu prezintă gradul de pericol social al infracțiunii;
c) fapta are caracter penal numai în reprezentarea mentală a făptuitorului.

24. Urmarea imediată, ca element al conținutului constitutiv al infracțiunii:
a) produce întotdeauna o schimbare materială a obiectului împotriva căruia a fost îndreptată fapta;
b) poate exista şi în absența schimbărilor determinante în substanța obiectului infracțiunii;
c) constă în paguba produsă prin săvârşirea infracțiunii.

25. Urmarea imediată se materializează:
a) fie într-un rezultat, fie într-o stare de pericol;
b) numai într-un rezultat palpabil;
c) în consecințele subsecvente ale infracțiunii.

26. Raportul de cauzalitate trebuie dovedit în cazul:
a) tuturor infracțiunilor;
b) infracțiunilor formale săvârşite prin inacțiune;
c) infracțiunilor de rezultat.

27. Pentru a exista legitima apărare, atacul:
a) trebuie să se materializeze într-o acțiune violentă;
b) poate lua forma inacțiunii numai dacă există obligația de a acționa, iar agentul nu iese din pasivitate;
c) poate fi săvârşit verbal, în cazul unor infracțiuni ca amenințarea, şantajul, insulta.

28. Fapta care a fost săvârşită în stare de legitimă apărare:
a) nu atrage răspunderea penală a făptuitorului;
b) nu constituie infracțiune, fiind incidentă o cauză justificativă;
c) nu atrage răspunderea civilă a făptuitorului, nici în situația depăşirii limitelor legitimei apărări.

29. Este considerat în legitimă apărare acela care:
a) respinge un atac verbal injurios;
b) se apără împotriva unui atac material, direct, imediat şi injust;
c) din cauza unei tulburări sau cu caracter preventiv depăşeşte limitele unei apărări proporționale cu gravitatea pericolului şi cu împrejurările în care s-a produs atacul.

30. În cazul legitimei apărări, prin apărare proporțională se înțelege:
a) o apărare care produce urmări echivalente cu cele care s-ar fi produs dacă atacul nu era înlăturat;
b) orice apărare care, în opinia celui ce se apără, este proporțională cu atacul;
c) numai apărarea prin folosirea aceluiaşi instrument sau aceleiaşi forțe ca şi cea folosită de agresor.

31. Legitima apărare:
a) este o cauză justificativă;
b) înlătură vinovăția, ca element al laturii subiective în conținutul constitutiv al infracțiunii;
c) înlătură mobilul şi scopul din cadrul laturii subiective a infracțiunii.

32. Atacul, în cazul legitimei apărări, nu trebuie:
a) să aibă temei legal;
b) să fie iminent;
c) să implice un contact fizic între agresor şi victimă sau valoarea ocrotită prin legea penală.

33. Atacul, în cazul legitimei apărări, poate consta în:
a) o inacțiune;
b) o denunțare calomnioasă;
c) un şantaj.

34. Există stare de legitimă apărare dacă atacul:
a) este dezlănțuit de un iresponsabil, iar cel care ripostează cunoaşte acest lucru;
b) pune în orice fel de pericol persoana celui atacat sau interesul general;
c) este direct, material, imediat şi injust, îndreptat împotriva altei persoane decât cea care ripostează.

35. Nu există legitimă apărare dacă:
a) atacul este îndreptat împotriva unui bun al celui care ripostează;
b) atacul este verbal;
c) atacul este legitim.

36. Fapta săvârşită în legitimă apărare:
a) atrage uneori răspunderea civilă în cazul excesului justificat;
b) nu atrage niciodată răspunderea civilă;
c) nu atrage răspundea civilă în cazul excesului scuzabil.

37. Apărarea, în cazul legitimei apărări, trebuie să fie:
a) utilă;
b) singura cale de a înlătura atacul;
c) necesară.

38. Există legitimă apărare în cazul atacului îndreptat împotriva altei persoane:
a) doar dacă victima este rudă apropiată cu cel care ripostează;
b) dacă atacul pune în pericol grav viaţa victimei ori drepturile acesteia;
c) doar dacă victima l-a angajat pe cel care ripostează.

39. Există legitimă apărare atunci când atacul constă în:
a) sustragerea unui bun cu violenţă;
b) încercarea de a viola victima;
c) ameninţarea cu săvârşirea unei infracţiuni.

40. În cazul legitimei apărări, atacul direct:
a) există chiar dacă agresorul nu are contact nemijlocit cu valoarea socială ocrotită;
b) nu există atunci când între agresor şi victimă se află un obstacol pe care agresorul nu îl poate depăşi;
c) există chiar dacă între agresor şi valoarea ocrotită se află o distanţă mare de spaţiu.

41. Fapta inculpatului care, auzind ameninţările victimei şi văzând-o pe aceasta că se înarmează cu un cuţit, a luat la rândul său un cuţit şi a intrat în curtea victimei lovind-o mortal:
a) este omor calificat;
b) nu este săvârşită în legitimă apărare, fiind infracţiune;
c) nu este infracţiune, fiind săvârşită în stare de necesitate.

42. Se prezumă că este în legitimă apărare şi acela care săvârşeşte fapta pentru a respinge:
a) pătrunderea unei persoane într-o locuinţă;
b) pătrunderea fără drept a unei persoane într-o locuinţă;
c) ocuparea unui teren fără titlu legal.

43. Sunt condiţii ale stării de necesitate:
a) săvârşirea faptei să urmărească salvarea de la un pericol imediat a unui bun important al persoanei care se apără sau al altuia;
b) fapta săvârşită să fie singurul mijloc de înlăturare a pericolului;
c) fapta să fie săvârşită de o persoană care avea obligaţia de a înfrunta pericolul.

44. Este în stare de necesitate acela care:
a) săvârşeşte fapta pentru a salva de la un pericol imediat şi care nu putea fi înlăturat altfel viaţa, integritatea corporală sau sănătatea sa ori a altuia, un bun important al său ori al altuia sau un interes general;
b) săvârşeşte fapta pentru a salva de la un pericol viaţa, integritatea corporală sau sănătatea sa ori a altuia, un bun important al său ori al altuia sau un interes obştesc;
c) în momentul când a săvârşit fapta a acceptat urmările vădit mai grave decât cele care s-ar fi putut produce dacă pericolul nu era înlăturat.

45. În cazul stării de necesitate, răspunderea civilă:
a) este înlăturată în toate cazurile;
b) nu este înlăturată;
c) este înlăturată dacă pericolul provine dintr-un eveniment natural.

46. În cazul stării de necesitate, faţă de acţiunea de salvare pericolul este:
a) actual;
b) ulterior;
c) instantaneu.

47. În cazul stării de necesitate, pericolul poate să ameninţe:
a) un bun important al făptuitorului;
b) un bun al victimei;
c) integritatea corporală a făptuitorului.

48. Există stare de necesitate dacă pericolul:
a) nu constă în comportarea victimei ce urmează a fi salvată;
b) este imediat;
c) amenință un bun important al persoanei şi sunt îndeplinite şi celelalte condiții prevăzute de lege.

49. Fapta prevăzută de legea penală nu este imputabilă, dacă:
a) fapta este săvârşită din cauza oricărei constrângeri fizice exercitate asupra făptuitorului;
b) fapta este săvârşită din cauza unei constrângeri morale, exercitată prin amenințare cu un pericol grav pentru persoana făptuitorului ori a altuia şi care nu putea fi înlăturată în alt mod;
c) fapta este săvârşită din cauza amenințării cu pierderea locului de muncă.

50. Constrângerea fizică poate fi o cauză de neimputabilitate, atunci când:
a) nu putea fi înlăturată în alt mod decât prin săvârşirea faptei;
b) provine exclusiv din partea unei alte persoane;
c) făptuitorul nu i-a putut rezista.

51. Constrângerea morală poate fi o cauză de neimputabilitate, atunci când:
a) făptuitorul este amenințat cu un pericol pentru sine sau pentru altul, indiferent de gravitatea pericolului;
b) pericolul grav cu care se amenință nu poate fi înlăturat altfel decât prin săvârşirea faptei;
c) amenințarea priveşte exclusiv valorile sociale aparținând făptuitorului.

52. Intoxicația poate fi o cauză de neimputabilitate, atunci când:
a) este preordinată, iar, ulterior, făptuitorul nu poate să-şi dea seama de acțiunile ori inacțiunile sale;
b) este involuntară, incompletă;
c) este involuntară şi completă, abolind discernământul autorului.

53. Intoxicația completă preordinată:
a) poate constitui o circumstanță atenuantă sau agravantă, în funcție de împrejurările cauzei;
b) constituie circumstanță agravantă;
c) înlătură caracterul penal al faptei.

54. Intoxicația produce consecințe juridice în toate cazurile, dacă este:
a) involuntară, iar făptuitorul nu putea să-şi dea seama de acțiunile sau inacțiunile sale, şi completă;
b) premeditată şi completă;
c) fortuită şi incompletă.

55. Operează prezumția relativă a lipsei de discernământ:
a) în cazul minorului de 16 ani;
b) în cazul minorului cu vârsta între 14 şi 16 ani;
c) în cazul minorului care nu a împlinit 14 ani.

56. Iresponsabilitatea făptuitorului trebuie reținută atunci când:
a) acesta se află în stare de beție accidentală completă produsă de droguri;
b) în momentul săvârşirii faptei, din cauza alienației mintale, nu putea să îşi dea seama de acțiunile sau inacțiunile sale ori nu putea fi stăpân pe ele;
c) făptuitorul este alienat mintal, chiar dacă la momentul săvârşirii faptei a acționat în condiții de luciditate.

57. Se impune aplicarea dispozițiilor art. 28 C. pen. (iresponsabilitatea), dacă:
a) făptuitorul, în momentul comiterii faptei prevăzute de legea penală, avea discernământul în mod substanțial abolit;
b) în momentul comiterii faptei prevăzute de legea penală, făptuitorul avea discernământul abolit din cauza beției accidentale complete;
c) făptuitorul, din cauza unei boli psihice, în momentul comiterii faptei prevăzute de legea penală, nu putea să-şi dea seama de acțiunile sau inacțiunile sale.

58. Cazul fortuit este o cauză:
a) care înlătură răspunderea penală;
b) care înlătură o trăsătură a infracțiunii;
c) de neimputabilitate.

59. Cazul fortuit – cauză de neimputabilitate – există numai dacă:
a) rezultatul faptei este consecința unei împrejurări imprevizibile în mod general şi obiectiv;
b) rezultatul faptei este consecința unei împrejurări imprevizibile pentru făptuitor, raportat la posibilitățile subiective de apreciere ale acestuia;
c) făptuitorul se afla în imposibilitate de a acționa altfel.

60. Eroarea, conform noului Cod penal:
a) înlătură caracterul penal al faptei dacă făptuitorul, în momentul săvârşirii acesteia, nu cunoştea existenţa unei stări, situaţii sau împrejurări de care depinde caracterul penal al faptei;
b) este o cauză care înlătură atât caracterul penal al faptei, cât şi caracterul ilicit al acesteia;
c) reprezintă o cauză de neimputabilitate.

61. Eroarea de fapt asupra obiectului material, în cazul infracţiunii contra patrimoniului:
a) nu produce întotdeauna efecte juridice;
b) nu înlătură, în principiu, răspunderea penală;
c) înlătură caracterul penal al faptei.

62. Excesul neimputabil este:
a) o cauză care înlătură caracterul penal al faptei;
b) o cauză justificativă;
c) o cauză de neimputabilitate.

63. Excesul neimputabil se întemeiază pe:
a) tulburarea sau temerea celui care face apărarea;
b) tulburarea în care se află atacatorul;
c) temerea atât a atacatorului, cât şi a celui care respinge atacul.

64. Sunt cauze de neimputabilitate:
a) împăcarea părţilor;
b) retragerea plângerii prealabile;
c) iresponsabilitatea.

65. În cazul infracţiunii progresive, pentru ca minoritatea să fie o cauză de neimputabilitate, aceasta trebuie să existe:
a) la momentul săvârşirii;
b) la momentul epuizării;
c) la momentul producerii primului rezultat.

66. Actele preparatorii în dreptul penal român:
a) constau exclusiv în acte de pregătire morală, nematerializate;
b) trebuie să se concretizeze într-o activitate obiectivă de creare a cadrului săvârşirii infracţiunii;
c) sunt incriminate fie atunci când sunt asimilate tentativei, fie când sunt considerate infracţiune consumată de sine stătătoare.

67. În dreptul penal român, actele de pregătire:
a) pot fi sancţionate ca tentativă, însă numai atunci când legea prevede în mod expres;
b) sunt sancţionate întotdeauna;
c) sunt incriminate uneori ca infracţiuni autonome.

68. Actele de pregătire:
a) sunt posibile la infracţiunile săvârşite din culpă, dar nu sunt sancţionate;
b) în dreptul penal român sunt asimilate uneori tentativei şi sunt pedepsite ca atare;
c) pot să cuprindă şi acte care intră în conţinutul elementului material al laturii obiective.

69. Actele de pregătire:
a) sunt posibile numai la infracţiunile materiale;
b) în dreptul penal român pot fi asimilate tentativei şi pedepsite ca atare;
c) pot să cuprindă şi acte care intră în conţinutul elementului material al laturii obiective a infracţiunii.

70. Tentativa perfectă, conform noului Cod penal:
a) poate îmbrăca forma tentativei întrerupte sau a tentativei terminate;
b) e posibilă la unele infracţiuni de rezultat, însă nu la toate;
c) nu este posibilă la infracţiunile de pericol abstract.

71. Conform noului Cod penal, condiţiile tentativei idonee sunt:
a) să existe intenţia directă sau indirectă a făptuitorului de a săvârşi infracţiunea;
b) actele de executare duse până la capăt să-şi fi produs efectele;
c) intenţia de a săvârşi o infracţiune să fi fost pusă în executare.

72. Tentativa nu este posibilă:
a) la infracţiunile săvârşite cu intenţie indirectă;
b) la infracţiunile de simplă repetare;
c) la infracţiunile săvârşite prin inacţiune.

73. Tentativa nu se pedepseşte:
a) numai atunci când făptuitorul s-a desistat de la săvârşirea faptei puse în executare, mai înainte ca organul de urmărire penală să o descopere;

b) atunci când făptuitorul a depus diligențe pentru înlăturarea consecințelor faptei sale;
c) atunci când făptuitorul fie s-a desistat, fie a împiedicat producerea rezultatului mai înainte de descoperirea faptei.

74. Tentativa se pedepseşte:
a) numai în cazurile expres prevăzute de lege;
b) cu o pedeapsă cuprinsă între jumătatea minimului şi jumătatea maximului prevăzute de lege pentru infracțiunea consumată, fără ca minimul să fie mai mic decât jumătate din minimul general al pedepsei;
c) numai când se produce rezultatul socialmente periculos.

75. În situația în care consumarea infracțiunii nu a fost posibilă din cauza modului cum a fost concepută executarea:
a) nu există tentativă;
b) se realizează o tentativă idonee;
c) se realizează o tentativă imperfectă.

76. Tentativa imperfectă se caracterizează prin:
a) neproducerea rezultatului urmărit datorită insuficienței mijloacelor folosite de infractor;
b) neproducerea rezultatului urmărit datorită lipsei de pregătire a infractorului;
c) întreruperea activității infracționale.

77. Tentativa se pedepseşte:
a) cu pedeapsa prevăzută pentru infracțiunea consumată, cu luarea în considerare a criteriilor de individualizare;
b) cu o pedeapsă cuprinsă între jumătatea minimului şi jumătatea maximului prevăzut de lege pentru infracțiunea consumată;
c) cu pedeapsa închisorii cuprinsă între 10 şi 20 de ani, în toate cazurile în care pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârşită este detențiunea pe viață, iar instanța s-ar orienta către aceasta.

78. În ipoteza în care pentru o infracțiune este prevăzută pedeapsa detențiunii pe viață, alternativ cu pedeapsa închisorii, iar instanța alege pedeapsa detențiunii pe viață, tentativa se pedepseşte cu:
a) închisoare de la 10 la 25 de ani;
b) închisoare de la 15 la 25 de ani;
c) închisoare de la 10 la 20 de ani.

79. Tentativa nu se pedepseşte:
a) atunci când făptuitorul s-a desistat de la săvârşirea faptei puse în executare ori a încunoştințat autoritățile de comiterea acesteia, astfel încât consumarea a putut fi împiedicată;
b) atunci când făptuitorul fie s-a desistat, fie a împiedicat producerea rezultatului mai grav înainte de descoperirea faptei de către organul de urmărire penală;
c) atunci când făptuitorul a contribuit la înlăturarea consecințelor faptei.

80. Tentativa nu este posibilă în cazul infracțiunilor săvârşite:
a) cu intenție indirectă;
b) cu intenție directă;
c) din culpă.

81. Tentativa nu este posibilă în cazul în care făptuitorul:
a) nu prevede rezultatul faptei sale, deşi trebuia şi putea să îl prevadă;
b) prevede rezultatul faptei sale, nu urmăreşte producerea acestuia, dar acceptă eventualitatea producerii lui;
c) prevede rezultatul faptei şi urmăreşte producerea acelui rezultat prin săvârşirea faptei.

82. Tentativa perfectă:
a) presupune punerea în executare a hotărârii de a săvârşi o infracțiune, executare care a fost dusă până la capăt, iar rezultatul nu se produce;
b) presupune punerea în executare a hotărârii de a săvârşi o infracțiune, executare care nu a fost dusă până la capăt, dar rezultatul se produce;
c) poate exista şi în cazul unei infracțiuni de viol.

83. Tentativa incompletă presupune că:
a) hotărârea de a săvârşi infracțiunea nu este pusă în executare;
b) hotărârea de a săvârşi infracțiunea este pusă în executare, executarea este întreruptă, iar rezultatul nu se produce;
c) hotărârea de a săvârşi infracțiunea este pusă în executare, executarea este dusă până la capăt, dar rezultatul nu se produce.

84. Tentativa neidonee presupune că:
a) hotărârea de a săvârşi infracţiunea este pusă în executare, dar imposibilitatea de consumare a infracţiunii este consecinţa modului cum a fost concepută executarea;
b) hotărârea de a săvârşi infracţiunea este pusă în executare, executarea este dusă până la capăt, iar rezultatul nu se produce datorită unor împrejurări ce pot ţine fie de modul de conceperea a executării, fie de defectuozitatea mijloacelor folosite;
c) hotărârea de a săvârşi infracţiunea există numai în mintea făptuitorului, dar nu este exteriorizată.

85. Tentativa se sancţionează:
a) cu pedeapsa prevăzută de lege pentru infracţiunea în formă consumată;
b) întotdeauna cu o pedeapsă aflată sub minimul special al pedepsei prevăzute de lege pentru infracţiunea în formă tip;
c) numai când legea prevede expres aceasta.

86. În cazul persoanei juridice, tentativa se sancţionează:
a) cu amendă cuprinsă între minimul special şi maximul general al amenzii prevăzute de lege pentru infracţiunea consumată, reduse la jumătate, iar la această pedeapsă se pot adăuga una sau mai multe pedepse complementare;
b) cu amendă cuprinsă între minimul special şi maximul special al amenzii prevăzute de lege pentru infracţiunea consumată, reduse la jumătate, iar la această pedeapsă se pot adăuga una sau mai multe pedepse complementare;
c) cu amendă cuprinsă între minimul special şi maximul special al amenzii prevăzute de lege pentru infracţiunea consumată, reduse la jumătate, iar la această pedeapsă este obligatorie adăugarea uneia sau mai multor pedepse complementare.

87. Când hotărârea de a săvârşi infracţiunea a fost pusă în executare, dar executarea a fost întreruptă, se realizează:
a) o tentativă relativ improprie;
b) o tentativă imperfectă;
c) o tentativă perfectă.

88. Tentativa la o infracţiune pedepsită cu închisoarea se sancţionează cu:
a) pedeapsa prevăzută de lege pentru infracţiunea consumată;
b) o pedeapsă cuprinsă între jumătatea minimului şi jumătatea maximului prevăzut de lege pentru infracţiunea consumată;
c) pedeapsa amenzii.

89. Tentativa imperfectă se caracterizează, printre altele, prin:
a) întreruperea activităţii infracţionale;
b) defectuozitatea şi imperfecţiunile mijloacelor folosite;
c) insuficienţa mijloacelor folosite.

90. Tentativa este posibilă la infracţiunile:
a) săvârşite cu intenţie indirectă;
b) continue;
c) săvârşite din culpă.

91. Tentativa nu este posibilă la infracţiunile:
a) preterintenţionate;
b) săvârşite din culpă;
c) continuate.

92. Tentativa nu este posibilă la infracţiunile:
a) continuate;
b) omisive proprii;
c) săvârşite cu intenţie.

93. Tentativa nu este posibilă la infracţiunile:
a) praeterintenţionate;
b) săvârşite cu executare promptă, prin viu grai;
c) intenţionate.

94. Tentativa nu este posibilă la infracţiunile:
a) deviate;
b) de obicei;
c) săvârşite din culpă.

95. Tentativa se pedepseşte:
a) la fel ca infracţiunea consumată;
b) cu o pedeapsă cuprinsă între jumătatea minimului şi jumătatea maximului prevăzut de lege pentru infracţiunea consumată;

c) cu o pedeapsă cuprinsă între 10 şi 20 de ani, în cazul pedepsei cu detenţiunea pe viaţă pentru infracţiunea fapt consumat.

96. Desistarea:
a) presupune în mod obligatoriu voinţa făptuitorului de a renunţa la continuarea executării activităţii infracţionale;
b) poate fi independentă de voinţa făptuitorului;
c) este o cauză de nepedepsire a tentativei idonee.

97. Împiedicarea producerii rezultatului faptei penale, în concepţia noului Cod penal:
a) este posibilă atât în cazul infracţiunilor formale, cât şi în cazul infracţiunilor materiale;
b) produce efecte numai dacă a avut loc înainte de descoperirea faptei de către organele de urmărire penală sau de către alte persoane;
c) este o cauză de nepedepsire a tentativei idonee.

98. Nu există desistare dacă:
a) după săvârşirea infracţiunii, făptuitorul se autodenunţă;
b) făptuitorul renunţă la continuarea activităţii infracţionale începute, datorită greutăţilor ivite în cursul executării;
c) făptuitorul renunţă de bunăvoie la hotărârea de a săvârşi infracţiunea şi întrerupe executarea.

99. Desistarea, conform noului Cod penal, este:
a) o cauză de nepedepsire;
b) o cauză care înlătură răspunderea penală;
c) o cauză justificativă.

100. Este apărat de pedeapsă făptuitorul care:
a) s-a desistat ori a împiedicat mai înainte de descoperirea faptei producerea rezultatului;
b) a reuşit să salveze viaţa victimei, chiar dacă aceasta a suferit o vătămare corporală;
c) din cauza unei împrejurări subiective sau obiective, a renunţat la continuarea săvârşirii faptei prevăzute de legea penală.

101. Există desistare atunci când:
a) după săvârşirea infracţiunii, făptuitorul se autodenunţă, astfel încât producerea consecinţelor infracţiunii poate fi împiedicată;
b) făptuitorul renunţă la continuarea activităţii infracţionale începute, datorită greutăţilor ivite în cursul executării cauzate de victimă, care se opunea cu vehemenţă şi care ţipa de durere provocându-i făptuitorului milă;
c) făptuitorul întrerupe actele de executare fie printr-o omisiune, fie printr-o comisiune în mod benevol.

102. Se poate reţine împiedicarea producerii rezultatului drept cauză de nepedepsire:
a) doar dacă împiedicarea are loc printr-o acţiune benevolă a făptuitorului;
b) numai dacă împiedicarea are loc printr-o acţiune ori inacţiune benevolă a făptuitorului, întreprinsă anterior descoperirii faptei;
c) dacă împiedicarea are loc înainte de descoperirea faptei de către orice persoană, inclusiv organele de cercetare penală.

103. Actele săvârşite înainte de a interveni desistarea:
a) se pedepsesc întotdeauna cu pedeapsa prevăzută de lege pentru tentativă;
b) se pedepsesc numai în situaţia în care ar constitui o altă infracţiune;
c) nu se pedepsesc niciodată.

104. Pentru ca desistarea să producă efecte, trebuie să fie îndeplinite următoarele condiţii:
a) să existe un început de executare a faptei, susceptibil de a fi sancţionat penal ca infracţiune de sine-stătătoare;
b) executarea faptei să fie întreruptă din orice cauză;
c) întreruperea să fie expresia voinţei libere a făptuitorului.

105. Nu se va reţine cauza de nepedepsire a împiedicării producerii rezultatului:
a) în cazul infracţiunilor săvârşite cu forma de vinovăţie a praeterintenţiei;
b) în cazul infracţiunilor cu executare promptă;
c) în cazul infracţiunilor materiale.

106. Desistarea:
a) este o cauză de nepedepsire a tentativei idonee;
b) se va reţine şi atunci când făptuitorul a renunţat la activitatea infracţională după ce a fost somat de către organele de poliţie;
c) nu e posibilă în cazul tentativei perfecte.

107. Infracțiunea continuă:
a) este o formă a unității legale a infracțiunii;
b) este o formă a unității naturale a infracțiunii;
c) se caracterizează prin prelungirea, în chip natural, a acțiunii ori inacțiunii ce constituie elementul material al laturii obiective, până la intervenția unei forțe contrare.

108. Data săvârșirii infracțiunii continue este:
a) momentul primului act de executare;
b) momentul încetării acțiunii/inacțiunii infracționale;
c) momentul producerii rezultatului infracțional.

109. În cazul infracțiunii continue succesive, prin întreruperea activității și reluarea acesteia:
a) se epuizează infracțiunea continuă și se săvârșește o nouă infracțiune continuă;
b) nu este afectată existența infracțiunii unice continue;
c) nu se realizează conținutul unei infracțiuni complexe.

110. În cazul infracțiunii continue permanente, prin întreruperea activității și reluarea acesteia:
a) este afectată existența infracțiunii unice continue;
b) se epuizează infracțiunea continuă și se săvârșește o nouă infracțiune continuă;
c) se realizează o infracțiune progresivă.

111. Pentru existența infracțiunii continuate, este necesar:
a) să existe o rezoluție infracțională unică pentru toate actele de executare;
b) ca actele de executare să fie identice;
c) să nu fie un singur subiect pasiv.

112. Pedeapsa cu închisoarea pentru infracțiunea continuată:
a) se aplică în două etape, maximul special al pedepsei putând fi depășit cu până la 5 ani;
b) se aplică dintr-o dată, limitele pedepsei majorându-se cu o treime;
c) se aplică dintr-o dată, maximul special al pedepsei putând fi depășit cu până la 3 ani.

113. Data săvârșirii infracțiunii continuate este:
a) data comiterii primei acțiuni sau inacțiuni;
b) data efectuării celei de-a doua acțiuni sau inacțiuni;
c) data comiterii ultimei acțiuni sau inacțiuni din componența infracțiunii continuate.

114. Epuizarea infracțiunii continuate are loc:
a) la momentul producerii urmării imediate;
b) la momentul încetării acțiunii/inacțiunii infracționale;
c) la momentul consumării infracțiunii.

115. Infracțiunea continuată poate fi reținută când:
a) o persoană săvârșește la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții, acțiuni sau inacțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni;
b) când două sau mai multe infracțiuni au fost săvârșite de aceeași persoană, înainte de a fi condamnată definitiv pentru vreuna dintre ele, dacă una dintre infracțiuni a fost comisă pentru săvârșirea sau ascunderea altei infracțiuni;
c) presupune unicitatea subiectului pasiv.

116. Consecințele juridice ale unei infracțiuni continuate sunt legate de:
a) data la care s-a consumat infracțiunea;
b) momentul efectuării primei acțiuni ori inacțiuni din componența infracțiunii continuate;
c) momentul epuizării infracțiunii.

117. Actele de executare, în cazul infracțiunii continuate, sunt săvârșite:
a) la intervale de timp diferite;
b) concomitent;
c) succesiv.

118. Prin actele de executare săvârșite în cazul infracțiunii continuate se realizează:
a) conținutul unor infracțiuni diferite;
b) conținutul aceleiași infracțiuni;
c) conținutul unei infracțiuni în forma unității legale.

119. La infracțiunea continuată, actele de executare săvârșite de către aceeași persoană sunt comise:
a) în realizarea unor hotărâri infracționale diferite;
b) în realizarea aceleiași rezoluții infracționale;
c) în realizarea unor rezoluții infracționale autonome.

120. Infracțiunea continuată se săvârșește:
a) numai cu intenție directă;

b) cu intenție;
c) atât cu intenție, cât şi din culpă.

121. Actele de executare, în cazul infracțiunii continuate, sunt săvârşite de aceeaşi persoană având calitatea de:
a) autor;
b) complice;
c) numai de autor.

122. Dacă infractorul condamnat definitiv pentru o infracțiune continuată este judecat ulterior şi pentru alte acțiuni ce intră în conținutul aceleiaşi infracțiuni, pedeapsa ce se aplică trebuie să fie:
a) mai uşoară decât cea pronunțată anterior;
b) mai gravă decât cea pronunțată anterior;
c) cel puțin egală cu cea pronunțată anterior.

123. Aplicarea unei pedepse în cazul infracțiunii continuate:
a) parcurge două etape;
b) se realizează dintr-o dată;
c) presupune stabilirea unei pedepse pentru fiecare act de executare şi apoi aplicarea unei pedepse rezultante, ce poate fi sporită potrivit art. 36 C. pen.

124. Infracțiunea complexă:
a) este o cauză de agravare facultativă a pedepsei;
b) este o formă a unității legale a infracțiunii;
c) se săvârşeşte numai cu forma de vinovăție a praeterintenției.

125. Pedeapsa pentru infracțiunea complexă se aplică:
a) în limitele prevăzute de lege pentru acea infracțiune;
b) ținându-se seama de regulile de la concursul de infracțiuni;
c) în limitele prevăzute de lege pentru infracțiunea complexă, la care se poate adăuga un spor.

126. Suntem în prezența unei infracțiuni complexe:
a) dacă prin faptă sunt vătămate mai multe persoane;
b) când în conținutul său intră, ca element constitutiv, o acțiune sau inacțiune care constituie prin ea însăşi o faptă prevăzută de legea penală;
c) numai dacă prin faptă sunt vătămate mai multe valori sociale diferite.

127. Pedeapsa în cazul infracțiunii complexe se aplică:
a) conform regulilor de la infracțiunea continuată, în art. 36 alin. (1) C. pen.;
b) obligatoriu la maximul special al pedepsei;
c) între minimul şi maximul special al pedepsei prevăzute de lege pentru acea infracțiune.

128. Infracțiunea progresivă:
a) este o formă a unității naturale de infracțiune;
b) este o formă a unității legale de infracțiune;
c) se sancționează conform încadrării juridice determinate de rezultatul mai grav.

129. Este progresivă:
a) acea infracțiune a cărei latură obiectivă, după ce a atins momentul consumativ corespunzător unei anumite infracțiuni, se amplifică, fără intervenția făptuitorului, fie prin agravarea urmărilor produse, fie prin producerea de noi urmări vătămătoare corespunzătoare unei infracțiuni mai grave;
b) acea infracțiune a cărei latură obiectivă, după ce a atins momentul consumării, se prelungeşte în timp până la intervenția unei acțiuni a făptuitorului care pune capăt acelei activități infracționale;
c) acea infracțiune care produce consecințe mai grave decât a prevăzut făptuitorul la momentul comiterii faptei.

130. Nu sunt forme ale unității naturale de infracțiune:
a) infracțiunea simplă, infracțiunea continuată şi infracțiunea deviată;
b) infracțiunea simplă, infracțiunea continuă şi infracțiunea deviată;
c) infracțiunea simplă, infracțiunea complexă şi infracțiunea deviată.

131. Nu sunt forme ale unității legale de infracțiune:
a) infracțiunea continuată, infracțiunea deviată, infracțiunea de obicei şi infracțiunea progresivă;
b) infracțiunea continuă, infracțiunea continuată, infracțiunea complexă şi infracțiunea deviată;
c) infracțiunea continuată, infracțiunea complexă, infracțiunea progresivă şi infracțiunea de obicei.

132. Sunt susceptibile de forma fapt epuizat:
a) infracțiunile continue;
b) infracțiunile progresive;
c) infracțiunile deviate.

133. Sunt susceptibile de forma fapt epuizat:
a) infracțiunile complexe;
b) infracțiunile continuate;
c) infracțiunile continue.

134. Unitatea de rezoluție infracțională cu care se săvârșesc acțiunile sau inacțiunile caracterizează:
a) concursul de infracțiuni;
b) infracțiunea continuată;
c) infracțiunea progresivă.

135. Sunt forme ale unității legale de infracțiune:
a) infracțiunea continuă;
b) infracțiunea complexă;
c) infracțiunea continuată.

136. Sunt forme ale unității naturale de infracțiune:
a) infracțiunea deviată;
b) infracțiunea progresivă;
c) infracțiunea continuă.

137. Sunt forme ale unității legale:
a) infracțiunea deviată;
b) infracțiunea complexă;
c) infracțiunea progresivă.

138. Concursul material de infracțiuni:
a) se realizează prin săvârșirea unei acțiuni sau inacțiuni care întrunește elementele constitutive ale mai multor infracțiuni;
b) poate fi omogen sau eterogen, după natura acțiunilor săvârșite;
c) ia naștere ori de câte ori aceeași persoană săvârșește mai multe acțiuni sau inacțiuni, înainte ca vreuna dintre acestea să ajungă la cunoștința organelor de urmărire penală.

139. Sunt modalități de sancționare a concursului de infracțiuni în dreptul penal român:
a) sistemul absorbției pedepsei mai ușoare în pedeapsa cea mai gravă, în cazul pedepsei cu detențiunea pe viață;
b) sistemul cumulului aritmetic constând în adiționarea pedepselor stabilite pentru fiecare infracțiune;
c) sistemul cumulului juridic constând în aplicarea pedepsei celei mai grave, la care se aplică obligatoriu un spor.

140. Dacă pentru infracțiunile săvârșite în concurs se aplică numai pedepse cu închisoarea:
a) se aplică pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite;
b) pedepsele se cumulează integral;
c) se aplică pedeapsa cea mai grea, la care se poate adăuga un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite.

141. Nu există concurs real de infracțiuni atunci când:
a) două sau mai multe infracțiuni au fost săvârșite de aceeași persoană, înainte de a fi condamnată definitiv pentru vreuna dintre ele, dacă una dintre infracțiuni a fost comisă pentru săvârșirea sau ascunderea altei infracțiuni;
b) o acțiune sau inacțiune, săvârșită de aceeași persoană, datorită împrejurărilor în care a avut loc și urmărilor pe care le-a produs, întrunește elementele mai multor infracțiuni;
c) două sau mai multe infracțiuni au fost săvârșite de aceeași persoană, prin intermediul aceleiași acțiuni sau inacțiuni.

142. Concurs real de infracțiuni există când:
a) două sau mai multe infracțiuni au fost săvârșite de aceeași persoană, prin acțiuni sau inacțiuni distincte, înainte de a fi condamnată pentru vreuna dintre ele;
b) două sau mai multe infracțiuni au fost săvârșite de aceeași persoană, după ce a fost condamnată definitiv pentru vreuna dintre ele;
c) o infracțiune a fost comisă pentru săvârșirea sau ascunderea altei infracțiuni.

143. Există concurs formal de infracțiuni când:
a) o acțiune sau inacțiune, săvârșită de aceeași persoană, datorită împrejurărilor în care a avut loc și urmărilor pe care le-a produs, realizează conținutul mai multor infracțiuni;

b) două sau mai multe infracțiuni au fost săvârșite de aceeași persoană, după ce a fost condamnată definitiv pentru vreuna dintre ele;
c) două sau mai multe infracțiuni au fost săvârșite de aceeași persoană, în aceleași împrejurări de timp și spațiu.

144. În caz de concurs de infracțiuni, se stabilește pedeapsa pentru fiecare infracțiune în parte, iar dintre acestea se aplică pedeapsa, după cum urmează:
a) când s-au stabilit numai pedepse cu închisoare, se aplică pedeapsa cea mai grea, care poate fi sporită până la maximul ei special, iar când acest maxim nu este îndestulător, se poate adăuga un spor de până la 5 ani;
b) dacă s-au stabilit numai pedepse cu amenda, se aplică pedeapsa cea mai grea, care va fi sporită cu o treime din totalul celorlalte pedepse;
c) când s-a stabilit o pedeapsă cu închisoare și o pedeapsă cu amendă, se aplică exclusiv pedeapsa închisorii.

145. În caz de concurs de infracțiuni, când s-au stabilit mai multe pedepse cu închisoare și mai multe pedepse cu amendă:
a) se aplică pedeapsa închisorii cea mai grea, care poate fi sporită facultativ dintr-o dată și la care se poate adăuga amenda;
b) se aplică pedeapsa închisorii cea mai grea, care poate fi sporită facultativ în două trepte și la care se poate adăuga jumătate din amenda cea mai grea;
c) se aplică pedeapsa închisorii rezultantă în urma contopirii pedepselor cu închisoarea, potrivit regimului sancționator al concursului de infracțiuni, la care se adaugă integral pedeapsa amenzii rezultantă în urma contopirii pedepselor cu amendă stabilite.

146. Dacă infractorul condamnat definitiv este judecat ulterior pentru o infracțiune concurentă și a executat în totul sau în parte pedeapsa aplicată prin hotărârea anterioară:
a) ceea ce s-a executat se scade din durata pedepsei aplicate pentru infracțiunile concurente;
b) ceea ce s-a executat se scade numai dacă nu depășește jumătate din pedeapsa aplicată pentru infracțiunea concurentă;
c) se scade perioada executată până la data noii condamnări.

147. În caz de concurs de infracțiuni săvârșite de persoana juridică:
a) se aplică regimul amenzii prevăzut de lege pentru persoana fizică;
b) pedepsele complementare de aceeași natură, dar cu conținut diferit, se cumulează;
c) pedepsele complementare de aceeași natură, dar cu conținut diferit, nu se cumulează.

148. Conexitatea consecvențională presupune:
a) o legătură de spațiu și timp, adică infracțiunile sunt săvârșite în același timp și în același loc de către aceeași persoană;
b) o acțiune sau o inacțiune săvârșită de aceeași persoană, care întrunește elementele constitutive ale mai multor infracțiuni;
c) o legătură mijloc-scop, adică o infracțiune este comisă pentru a ascunde săvârșirea altei infracțiuni.

149. Când după condamnarea definitivă cel condamnat săvârșește din nou o infracțiune, înainte de începerea executării pedepsei, în timpul executării acesteia sau în stare de evadare, și nu sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru starea de recidivă:
a) pedeapsa se aplică potrivit regulilor de la pluralitatea intermediară de infracțiuni;
b) pedeapsa se aplică potrivit regulilor pentru concursul de infracțiuni;
c) pedeapsa se aplică potrivit regulilor pentru recidiva postcondamnatorie.

150. Constituie prim termen al recidivei postcondamnatorii, conform noului Cod penal:
a) pedeapsa cu închisoarea de 6 luni sau mai mare;
b) pedeapsa cu închisoarea mai mare de 1 an;
c) pedeapsa cu închisoarea de până la 6 luni.

151. Constituie recidivă:
a) săvârșirea din nou a unei infracțiuni de către o persoană care anterior a mai fost condamnată pentru o altă infracțiune;
b) săvârșirea din nou a unei infracțiuni cu intenție, pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de

1 an sau mai mare, după ce a fost anterior condamnat la pedeapsa închisorii mai mare de 1 an;
c) săvârşirea a două sau mai multor infracţiuni de către aceeaşi persoană, înainte de a fi condamnată definitiv pentru vreuna dintre ele.

152. La stabilirea stării de recidivă se va ţine seama de condamnările:
a) privind fapte care nu mai sunt prevăzute de legea penală ca infracţiuni;
b) pentru fapte săvârşite cu forma de vinovăţie a intenţiei depăşite;
c) cu privire la care a intervenit graţierea.

153. Pedeapsa aplicată persoanei fizice aflate în stare de recidivă postexecutorie:
a) se va aplica dintr-o dată, limitele speciale ale pedepsei majorându-se cu jumătate;
b) se adaugă la pedeapsa anterioară;
c) impune aplicarea unui spor obligatoriu.

154. În legislaţia penală română actuală, recidiva poate fi:
a) permanentă şi generală;
b) temporară şi exclusiv teritorială;
c) generală şi relativă.

155. Poate constitui al doilea termen al recidivei postcondamnatorii:
a) săvârşirea unei infracţiuni intenţionate pentru care legea prevede pedeapsa detenţiunii pe viaţă;
b) săvârşirea cu praeterintenţie a unei infracţiuni pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de doi ani;
c) săvârşirea unei infracţiuni intenţionate pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de 6 luni.

156. Nu formează al doilea termen al recidivei postcondamnatorii:
a) săvârşirea unei infracţiuni din culpă, pentru care legea prevede închisoarea mai mare de un an;
b) săvârşirea de către un minor a unei infracţiuni pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de un an;
c) săvârşirea unei infracţiuni praeterintenţionate pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de un an.

157. În cazul recidivei postcondamnatorii:
a) se aplică toate pedepsele complementare stabilite;
b) pedepsele complementare aplicate pe lângă pedepsele principale, care au o natură diferită sau aceeaşi natură, dar un conţinut diferit, se vor aplica toate;
c) dacă s-au stabilit pedepse complementare de aceeaşi natură şi cu acelaşi conţinut, se va aplica alăturat restul neexecutat din pedeapsa complementară anterioară şi pedeapsa complementară stabilită pentru noua infracţiune, fără însă a se depăşi durata maximă de 5 ani.

158. Conform noului Cod penal, dacă sunt săvârşite mai multe infracţiuni în stare de recidivă postexecutorie:
a) se aplică regulile privitoare la concursul de infracţiuni, apoi cele privind starea de recidivă pentru pedeapsa rezultantă şi pedeapsa executată;
b) limitele de pedeapsă, pentru fiecare infracţiune nou săvârşită, se majorează cu jumătate;
c) al doilea termen al recidivei va fi format din pedeapsa cea mai grea dintre cele stabilite pentru noile infracţiuni.

159. Pluralitatea intermediară de infracţiuni presupune neîndeplinirea condiţiilor privind:
a) recidiva postexecutorie;
b) concursul de infracţiuni;
c) recidiva postcondamnatorie.

160. Sancţionarea pluralităţii intermediare de infracţiuni se face:
a) după regulile de la concursul de infracţiuni;
b) după regulile specifice recidivei postcondamnatorii;
c) după un sistem distinct, prevăzut expres de noul Cod penal.

161. Pluralitatea intermediară există atunci când:
a) după condamnarea definitivă cel condamnat săvârşeşte din nou o infracţiune, în stare de evadare, şi nu sunt întrunite condiţiile prevăzute de lege pentru starea de recidivă;
b) există pluralitate de infracţiuni, dar nu este îndeplinită cel puţin una dintre condiţiile recidivei sau ale concursului de infracţiuni;

c) persoana condamnată definitiv la pedeapsa închisorii de 2 ani săvârşeşte o nouă infracţiune în timpul executării pedepsei.

162. Pentru stabilirea stării de recidivă, se poate ţine seama şi de hotărârea de condamnare pronunţată în străinătate:
a) pentru o faptă prevăzută şi de legea română, dacă hotărârea de condamnare a fost recunoscută potrivit dispoziţiilor legii;
b) pentru orice faptă;
c) dacă hotărârea de condamnare a fost recunoscută potrivit dispoziţiilor legii.

163. Există recidivă pentru persoana juridică în următoarele cazuri:
a) când după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare şi până la reabilitare, persoana juridică săvârşeşte din nou o infracţiune cu intenţie sau cu intenţie depăşită;
b) când după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare, persoana juridică săvârşeşte din nou o infracţiune, doar cu intenţie directă;
c) când după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare, persoana juridică săvârşeşte din nou o infracţiune cu intenţie, indiferent dacă a intervenit sau nu reabilitarea.

164. Pluralitatea naturală de infractori se întâlneşte la:
a) infracţiuni de obicei;
b) infracţiuni care prin natura lor presupun contribuţia a cel puţin două persoane;
c) infracţiunea de incest.

165. Autorul unei fapte prevăzute de legea penală comite fapta în autorat când săvârşeşte fapta:
a) singur, fără contribuţia altei persoane;
b) singur, direct şi nemijlocit, doar cu contribuţiile unui complice;
c) cu un minor.

166. Autorul săvârşeşte fapta prevăzută de legea penală:
a) prin determinarea altei persoane;
b) direct şi nemijlocit;
c) direct şi nemijlocit, ajutat de un complice, instigator ori un alt autor direct.

167. Pot fi săvârşite în coautorat:
a) infracţiunile omisive;
b) infracţiunile comisive;
c) infracţiunile intenţionate.

168. Coautoratul nu se poate realiza în cazul infracţiunii:
a) săvârşite de minor;
b) omisive;
c) de viol.

169. Când în urma acţiunii de determinare, săvârşită asupra autorului, nu s-a reuşit ca acesta să ia hotărârea de a comite o infracţiune:
a) se realizează o instigare improprie;
b) nu se realizează o formă de participaţie penală;
c) se realizează instigarea urmată de desistarea autorului.

170. Fapta inculpatului care a strigat către alţi doi inculpaţi ce loveau victima cu bâtele, pe o stradă, că trebuie omorâtă, iar în urma loviturilor aceasta a decedat, constituie:
a) instigare la omor calificat;
b) complicitate la omor calificat;
c) coautorat, dacă şi el a lovit victima.

171. Împrejurarea că autorul comite o faptă mai puţin gravă decât cea la care a fost instigat:
a) profită numai acelor participanţi care au cunoscut-o;
b) nu produce efecte asupra instigatorului;
c) profită tuturor participanţilor.

172. Pentru a exista forma de participaţie a instigării, este necesar ca instigatorul să acţioneze:
a) cu aceeaşi formă de vinovăţie ca şi autorul;
b) întotdeauna cu intenţie directă;
c) cu intenţie directă sau indirectă.

173. Instigarea mediată, conform noului Cod penal:
a) se face prin intermediul altei persoane, care săvârşeşte instigarea directă;
b) nu necesită contribuţia activă a instigatorului mediat;
c) se pedepseşte, chiar dacă nu a fost urmată de executare, în cazul infracţiunii de influenţare a declaraţiilor.

174. Actele de instigare neurmate de executarea faptei, precum şi actele de instigare urmate de desistarea autorului ori de împiedicarea de către acesta a producerii rezultatului:
a) nu se pedepsesc, dacă instigatul nu realizează niciun act de executare al faptei tipice;
b) se sancționează cu o pedeapsă între minimul special al pedepsei pentru infracțiunea la care s-a instigat şi jumătatea maximului special pentru acea infracțiune;
c) se sancționează cu o pedeapsă mai mică decât minimul special al pedepsei pentru infracțiunea la care s-a instigat.

175. Instigator la săvârşirea unei fapte prevăzute de legea penală este persoana care, cu intenție:
a) înlesneşte, ajută pe autor în orice mod să comită o infracțiune;
b) promite să favorizeze pe autorul faptei;
c) determină o altă persoană să săvârşească o faptă prevăzută de legea penală.

176. Instigarea la comiterea unei fapte prevăzute de legea penală se poate realiza:
a) din culpă;
b) prin determinarea cu intenție a autorului;
c) prin acțiune.

177. Când la săvârşirea unei fapte prevăzute de legea penală o persoană contribuie cu acte de executare specifice participanților, contribuția sa de instigator este:
a) principală, în raport cu cea de complice;
b) secundară, în raport cu cea de coautor;
c) secundară, în raport cu cea de complice.

178. Instigatorul şi complicele la o faptă prevăzută de legea penală săvârşită cu intenție se sancționează:
a) cu pedeapsa prevăzută de lege pentru autor;
b) cu o pedeapsă cuprinsă între jumătatea minimului şi jumătatea maximului pedepsei pentru fapta respectivă;
c) cu o pedeapsă obligatoriu mai mică decât cea aplicată autorului.

179. O persoană care, cu intenție, determină o altă persoană să îl ajute pe autorul unei infracțiuni săvârşeşte:
a) complicitate la infracțiunea respectivă;
b) instigare la infracțiunea respectivă;
c) instigare față de persoana pe care o determină să acționeze şi complicitate față de autorul infracțiunii.

180. Determinarea, înlesnirea sau ajutarea în orice mod, cu intenție, la săvârşirea unei fapte prevăzute de legea penală, de către o persoană care comite acea faptă fără vinovăție:
a) se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru acea infracțiune;
b) se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru acea infracțiune, ale cărei limite sunt reduse la jumătate;
c) nu se sancționează penal.

181. Complicitatea:
a) este o formă de participație principală față de instigare;
b) nu presupune o contribuție directă a complicelui la săvârşirea infracțiunii;
c) este o formă a participației ce poate coexista alături de instigare, în persoana aceluiaşi participant.

182. Sancționarea actelor de complicitate, în forma participației proprii:
a) se face potrivit sistemului diversificării pedepselor;
b) se face potrivit sistemului parificării pedepselor;
c) are loc între limitele de pedeapsă prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârşită.

183. Există complicitate:
a) când o persoană înlesneşte sau ajută în orice mod la săvârşirea unei fapte prevăzute de legea penală, doar dacă acționează cu forma de vinovăție cerută pentru respectiva faptă;
b) când o persoană promite, în timpul săvârşirii faptei, că va tăinui bunurile provenite din aceasta;
c) când o persoană, cu intenție, înlesneşte sau ajută în orice mod la săvârşirea unei fapte prevăzute de legea penală.

184. În cazul în care o persoană promite, înainte de săvârşirea faptei, că va înlesni făptuitorului valorificarea bunurilor obţinute prin infracţiune, dacă după săvârşirea faptei promisiunea nu este îndeplinită:
a) nu va răspunde penal;
b) va răspunde penal pentru complicitate;
c) va răspunde penal în calitate de autor al infracţiunii de tăinuire sau favorizare a infractorului, după caz.

185. Complice este persoana care săvârşeşte fapta cu vinovăţie, în forma:
a) intenţiei directe;
b) intenţiei indirecte;
c) culpei.

186. Complice este persoana care săvârşeşte fapta cu vinovăţie, în forma:
a) intenţiei;
b) culpei;
c) intenţiei depăşite.

187. Contribuţia unui complice la o infracţiune poate fi:
a) promisiunea de tăinuire a bunurilor ce vor proveni din săvârşirea faptei;
b) prin determinarea autorului să comită o faptă;
c) prin ajutarea autorului cu informaţii despre programul unei bănci, numărul de paznici, în cazul unei spargeri.

188. Contribuţia unui complice la o infracţiune poate fi:
a) promisiunea de ajutor făcută în timpul ori după săvârşirea infracţiunii în sensul că va tăinui bunurile sustrase;
b) sprijinul acordat făptuitorului, necunoscând că se comite o infracţiune;
c) promisiunea făcută în timpul săvârşirii faptei că îl va favoriza pe infractor.

189. Circumstanţele reale:
a) nu agravează răspunderea penală a participanţilor care nu le-au cunoscut;
b) se răsfrâng asupra participanţilor, chiar dacă autorul comite o altă faptă decât cea la care a fost instigat sau sprijinit;
c) profită numai celor care le-au cunoscut, dacă autorul săvârşeşte o faptă mai puţin gravă decât cea la care a fost instigat sau sprijinit.

190. Circumstanţele privitoare la faptă se răsfrâng asupra participanţilor:
a) numai în măsura în care aceştia le-au cunoscut sau le-au prevăzut;
b) numai dacă sunt atenuante;
c) numai dacă sunt agravante.

191. Circumstanţele privitoare la persoana unui participant:
a) se răsfrâng asupra celorlalţi participanţi numai dacă sunt agravante;
b) nu se răsfrâng asupra celorlalţi participanţi;
c) niciuna dintre variantele de mai sus.

192. Participaţia penală proprie:
a) presupune unitatea actelor de executare ale tuturor participanţilor la săvârşirea infracţiunii;
b) presupune ca toţi participanţii să săvârşească doar acte de coautorat;
c) presupune unitatea formei de vinovăţie a tuturor participanţilor la săvârşirea infracţiunii.

193. Participaţia penală este improprie când:
a) autorul acţionează cu intenţie, iar complicele fără vinovăţie;
b) autorul acţionează fără vinovăţie, iar instigatorul cu intenţie;
c) autorul acţionează din culpă, iar complicele din culpă.

194. Participanţi sunt:
a) persoanele care contribuie la săvârşirea unei fapte prevăzute de legea penală în calitate de coautori, instigatori sau complici;
b) persoanele care contribuie la săvârşirea unei fapte prevăzute de legea penală exclusiv în calitate de instigatori sau complici;
c) orice persoane care, cu intenţie sau din culpă, au o contribuţie la producerea urmării imediate a infracţiunii.

195. Participaţia penală improprie:
a) nu este posibilă sub forma coautoratului;

b) presupune că toți participanții acționează cu intenție;
c) este posibilă atunci când autorul acționează fără vinovăție.

196. Participația improprie este sancționată:
a) după sistemul parificării pedepselor;
b) după sistemul diversificării pedepselor;
c) identic, pentru toți participanții.

197. Participația penală este proprie:
a) când autorul şi instigatorul acționează din culpă;
b) când autorul şi instigatorul acționează cu aceeaşi formă de vinovăție;
c) când autorul acționează cu intenție, iar instigatorul din culpă.

198. Sunt pedepse principale:
a) detențiunea pe viață;
b) interzicerea unor drepturi;
c) amenda aplicată persoanei juridice.

199. Sunt pedepse complementare:
a) interzicerea unor drepturi de la un an la 10 ani;
b) degradarea militară;
c) amenda, în cazul persoanelor juridice.

200. Sunt pedepse accesorii:
a) suspendarea activității persoanei juridice;
b) amenda;
c) interzicerea dreptului de a fi ales în autoritățile publice.

201. Detențiunea pe viață nu se aplică:
a) celui care, la data pronunțării hotărârii de condamnare, a împlinit vârsta de 55 de ani;
b) persoanei care a comis o tentativă la o infracțiune pedepsită cu detențiunea pe viață;
c) infracțiunilor comise de minori.

202. Pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi poate fi aplicată:
a) dacă pedeapsa principală stabilită este închisoarea sau amenda, iar instanța constată că, față de natura şi gravitatea infracțiunii, împrejurările cauzei şi persoana infractorului, această pedeapsă este necesară;
b) dacă pedeapsa principală stabilită este închisoarea de cel puțin 2 ani şi instanța constată că, față de natura şi gravitatea infracțiunii, împrejurările cauzei şi persoana infractorului, această pedeapsă este necesară;
c) dacă pedeapsa principală stabilită este închisoarea de cel puțin 1 an şi instanța constată că, față de natura şi gravitatea infracțiunii, împrejurările cauzei şi persoana infractorului, această pedeapsă este necesară.

203. Executarea pedepsei complementare a interzicerii unor drepturi începe:
a) odată cu executarea pedepsei principale;
b) după executarea pedepsei închisorii, după grațierea totală sau a restului de pedeapsă ori după împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei;
c) după executarea pedepsei amenzii, după grațierea totală sau a restului de pedeapsă ori după împlinirea termenului de prescripție a răspunderii penale.

204. Afişarea hotărârii de condamnare se realizează:
a) în extras, în forma şi locul stabilite de instanță, pentru o perioadă cuprinsă între o lună şi 3 luni;
b) pe cheltuiala persoanei juridice condamnate;
c) pe cheltuiala statului.

205. Computarea se aplică:
a) numai dacă a fost pronunțată o hotărâre judecătorească de condamnare la pedeapsa închisorii;
b) şi dacă a fost pronunțată o hotărâre judecătorească de condamnare la pedeapsa amenzii;
c) dacă a fost pronunțată o hotărâre de condamnare.

206. Următoarele împrejurări constituie circumstanțe agravante legale generale:
a) săvârşirea infracțiunii prin cruzimi;
b) depăşirea limitelor stării de necesitate sau ale legitimei apărări;
c) săvârşirea faptei de două sau mai multe persoane împreună.

207. Circumstanțele atenuante judiciare:
a) odată reținute, determină reducerea limitelor speciale ale pedepsei cu închisoarea cu o treime;
b) determină coborârea pedepsei sub minimul legal;
c) sunt limitativ prevăzute de lege.

208. Circumstanțele atenuante legale:
a) pot determina aplicarea unei pedepse peste limita maximă specială;
b) sunt obligatorii;
c) sunt limitativ prevăzute de lege.

209. Infractorul care stăruie pentru a înlătura sau diminua consecințele infracțiunii:
a) beneficiază de o circumstanță atenuantă legală;
b) beneficiază de o circumstanță atenuantă judiciară;
c) nu beneficiază de o circumstanță atenuantă decât dacă înlătură efectiv consecințele infracțiunii.

210. În caz de concurs între cauzele de agravare şi cauzele de atenuare:
a) se aplică succesiv cauzele de atenuare, după care se aplică cele de agravare;
b) coborârea pedepsei sub minimul special este obligatorie;
c) coborârea pedepsei sub minimul general este obligatorie.

211. Măsura renunțării la aplicarea pedepsei poate fi dispusă:
a) oricărui inculpat, dacă sunt îndeplinite celelalte condiții prevăzute de lege;
b) numai persoanei fizice majore;
c) numai în cazul săvârşirii unei infracțiuni pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de până la 5 ani.

212. Revocarea liberării condiționate, conform noului Cod penal, se dispune când persoana condamnată, pe durata supravegherii:
a) cu rea-credință, nu respectă măsurile de supraveghere impuse;
b) cu rea-credință, nu execută obligațiile impuse;
c) nu respectă măsurile de supraveghere impuse.

213. Pedeapsa se consideră executată dacă în intervalul de timp de la liberarea condiționată şi până la expirarea termenului de supraveghere cel condamnat:
a) nu a săvârşit din nou o infracțiune şi nu s-a descoperit o cauză de anulare;
b) nu a comis o faptă ilicită;
c) şi-a executat obligațiile față de partea civilă.

214. Dacă după liberarea condiționată din executarea unei pedepse condamnatul a săvârşit o infracțiune continuă de furt calificat, a cărei comitere a început anterior împlinirii termenului de supraveghere, dar s-a prelungit după aceea:
a) este obligatorie revocarea liberării condiționate, dacă este descoperită în termenul de supraveghere;
b) instanța, ținând seama de gravitatea noii infracțiuni, poate dispune fie menținerea liberării condiționate, fie revocarea;
c) liberarea condiționată nu poate fi revocată.

215. Sunt supuse confiscării speciale:
a) bunurile modificate sau adaptate în scopul săvârşirii unei infracțiuni;
b) bunurile dobândite prin săvârşirea faptei;
c) bunurile care au fost date pentru a răsplăti pe făptuitor.

216. Internarea medicală se dispune:
a) când făptuitorul este bolnav mintal, chiar dacă nu a fost pus sub interdicție;
b) când făptuitorul este toxicoman şi se află într-o stare care prezintă pericol pentru societate, iar organul judiciar competent apreciază măsura ca fiind necesară pentru înlăturarea pericolului;
c) dacă făptuitorul, din cauza unei boli ori a intoxicării cronice prin alcool, stupefiante sau alte asemenea substanțe, prezintă pericol grav pentru societate.

217. Măsura de siguranță a interzicerii ocupării unei funcții sau a exercitării unei profesii poate fi revocată:
a) la cerere sau din oficiu;
b) după trecerea unui termen de cel puțin doi ani, dacă temeiurile care au impus luarea ei au încetat;
c) numai la cerere.

218. Sunt supuse confiscării speciale:
a) bunurile periculoase;
b) bunurile produse prin săvârşirea faptei prevăzute de legea penală;
c) bunurile care au fost folosite, în orice mod, la săvârşirea unei fapte prevăzute de legea penală, dacă sunt ale infractorului sau dacă, aparținând altei persoane, aceasta a cunoscut scopul folosirii lor.

219. În privința măsurilor de siguranță, în cazul infracțiunii concurente:
a) acestea se cumulează, dacă sunt de natură deosebită;
b) se va lua doar cea care a fost luată pe lângă pedeapsa cea mai grea;
c) acestea se contopesc cu pedepsele principale.

220. O infracțiune intenționată:
a) nu poate fi comisă de un iresponsabil din punct de vedere penal;
b) nu poate fi comisă de un minor de 15 ani;
c) poate fi comisă de o persoană aflată în incapacitate psihică temporară la momentul săvârşirii faptei.

221. Un minor care săvârşeşte o faptă prevăzută de legea penală va răspunde penal numai dacă:
a) având între 16 şi 18 ani, a acționat cu discernământ;
b) având între 14 şi 16 ani, s-a stabilit pe baza unei expertize că avea discernământ;
c) are peste 15 ani.

222. Dacă o parte din infracțiuni au fost comise de infractor când era minor şi alte infracțiuni după majorat:
a) măsura educativă neprivativă de libertate aplicată nu se mai execută, atunci când este aplicată şi o pedeapsă cu închisoarea;
b) măsura educativă neprivativă de libertate se execută alături de pedeapsa închisorii;
c) atunci când se aplică pentru infracțiunea săvârşită în majorat pedeapsa detențiunii pe viață, se execută doar aceasta.

223. Statul:
a) poate răspunde penal pentru infracțiunile săvârşite de persoanele învestite cu autoritate de stat, în exercitarea funcțiilor ce le-au fost încredințate;
b) poate răspunde penal pentru infracțiunile săvârşite în interesul său şi de care are cunoştință;
c) nu răspunde penal.

224. În dreptul penal român, persoana juridică:
a) nu poate fi subiect activ al infracțiunii;
b) poate fi atât subiect pasiv, cât şi subiect activ al infracțiunii;
c) răspunde numai dacă este angajată şi răspunderea persoanei fizice.

225. Răspunderea penală a persoanei juridice:
a) operează numai alături de răspunderea persoanei fizice care a contribuit la săvârşirea infracțiunii;
b) este posibilă numai în cazurile expres prevăzute de lege;
c) nu exclude răspunderea persoanei fizice care a contribuit, în orice mod, la săvârşirea aceleiaşi infracțiuni.

226. Sunt pedepse complementare aplicabile persoanelor juridice:
a) dizolvarea persoanei juridice;
b) amenda;
c) afişarea hotărârii de condamnare pe o perioadă de la 3 luni la un an.

227. La stabilirea şi aplicarea pedepselor pentru persoana juridică se ține seama:
a) de gravitatea faptei săvârşite şi împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală;
b) numai de dispozițiile din partea specială;
c) de circumstanțele personale ale făptuitorului.

228. Răspunderea penală a persoanei juridice:
a) exclude răspunderea persoanei fizice care a contribuit la săvârşirea aceleiaşi infracțiuni;
b) este înlăturată dacă există o cauză de înlăturare a răspunderii penale a persoanei fizice care a săvârşit infracțiunea;
c) nu exclude răspunderea persoanei fizice care a contribuit, în orice mod, la săvârşirea aceleiaşi infracțiuni.

229. Amnistia nu are efecte:
a) asupra măsurilor de siguranță;
b) asupra pedepselor executate;
c) asupra măsurilor complementare.

230. Efectele amnistiei şi grațierii sunt:
a) amândouă înlătură răspunderea penală;
b) amândouă înlătură consecințele condamnării;
c) amândouă înlătură executarea pedepsei.

231. Atât amnistia, cât şi graţierea:
a) înlătură executarea pedepsei;
b) nu au efecte asupra măsurilor de siguranţă;
c) pot duce la înlocuirea răspunderii penale.

232. Împăcarea părţilor, conform art. 159 C. pen.:
a) nu poate avea loc în absenţa acoperirii integrale a prejudiciului;
b) se poate face prin mandatar cu procură specială;
c) înlătură răspunderea penală şi stinge acţiunea civilă, astfel încât partea prejudiciată nu mai poate pretinde despăgubiri pentru acoperirea prejudiciului.

233. Retragerea plângerii prealabile:
a) înlătură răspunderea penală a persoanei cu privire la care plângerea a fost retrasă;
b) poate avea loc până la pronunţarea hotărârii de condamnare;
c) operează numai *in rem*.

234. În cazul infracţiunilor pentru care punerea în mişcare a acţiunii penale este condiţionată de introducerea unei plângeri prealabile de către persoana vătămată:
a) lipsa acestei plângeri înlătură răspunderea penală;
b) în lipsa acestei plângeri se va reţine înlăturarea răspunderii penale prin împăcarea părţilor;
c) termenul pentru introducerea acestei plângeri curge de la data săvârşirii faptei.

235. Împăcarea părţilor, conform art. 159 C. pen.:
a) înlătură răspunderea penală;
b) stinge acţiunea civilă;
c) înlătură caracterul penal al faptei.

236. Fapta atrage răspunderea penală a tuturor participanţilor la săvârşirea ei:
a) chiar dacă plângerea prealabilă s-a făcut numai cu privire la unul dintre aceştia;
b) dacă victima şi-a menţinut plângerea faţă de cel puţin unul dintre participanţi, chiar dacă faţă de ceilalţi şi-a retras-o;
c) chiar dacă cel vătămat, fiind o persoană cu capacitate de exerciţiu restrânsă, nu formulează plângere prealabilă.

237. Termenele de prescripţie a răspunderii penale pentru persoana fizică sunt:
a) 10 ani, când legea prevede pentru infracţiunea săvârşită pedeapsa detenţiunii pe viaţă sau pedeapsa închisorii mai mare de 15 ani;
b) 10 ani, când legea prevede pentru infracţiunea săvârşită pedeapsa închisorii mai mare de 10 ani, dar care nu depăşeşte 20 de ani;
c) 5 ani, când legea prevede pentru infracţiunea săvârşită pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani, dar care nu depăşeşte 10 ani.

238. Termenul de prescripţie a răspunderii penale începe să curgă, în cazul infracţiunii continuate:
a) de la data săvârşirii primei acţiuni sau inacţiuni;
b) de la data consumării infracţiunii;
c) de la data săvârşirii ultimei acţiuni sau inacţiuni.

239. Întreruperea cursului prescripţiei răspunderii penale intervine:
a) când se săvârşeşte o nouă infracţiune;
b) când o dispoziţie legală sau o împrejurare de neprevăzut ori de neînlăturat împiedică punerea în mişcare a acţiunii penale;
c) prin îndeplinirea oricărui act de procedură în cauză.

240. Când la săvârşirea infracţiunii au participat mai multe persoane, întreruperea cursului prescripţiei răspunderii penale are efecte:
a) doar faţă de participantul în legătură cu care a intervenit cauza de întrerupere;
b) doar faţă de participanţii care au cunoscut cauza de întrerupere;
c) faţă de toţi participanţii la infracţiune, chiar dacă actul de întrerupere priveşte pe unul dintre ei.

241. Prescripţia răspunderii penale a minorilor:
a) implică reducerea termenelor de prescripţie, prevăzute pentru majori la art. 154 C. pen., cu o treime;
b) implică reducerea termenelor de prescripţie, prevăzute pentru majori la art. 154 C. pen., cu jumătate;
c) în ceea ce priveşte cauzele de întrerupere ori de suspendare, nu diferă de prescripţia răspunderii penale a majorilor.

242. Termenele de prescripție a executării pedepsei pentru persoana fizică sunt:
a) 10 ani, când pedeapsa ce urmează a fi executată este mai mare de 10 ani, dar nu depăşeşte 15 ani;
b) 20 de ani, când pedeapsa care urmează a fi executată este detențiunea pe viață sau închisoarea mai mare de 15 ani;
c) 5 ani, plus jumătate din durata pedepsei ce urmează a fi executată, dar nu mai mult de 15 ani, în cazul pedepselor cu închisoarea de până la 10 ani inclusiv.

243. Executarea pedepsei închisorii, atunci când aceasta înlocuieşte pedeapsa detențiunii pe viață:
a) se prescrie în 20 de ani;
b) se prescrie în 30 de ani;
c) este imprescriptibilă.

244. Termenul de prescripție a executării pedepsei se întrerupe:
a) prin îndeplinirea oricărui act care, potrivit legii, trebuie comunicat învinuitului în desfăşurarea procesului penal;
b) când se săvârşeşte o nouă infracțiune;
c) când începe executarea pedepsei.

245. Conform noului Cod penal, reabilitarea:
a) nu are ca urmare obligația de reintegrare în funcția din care infractorul a fost scos în urma condamnării, ca efect al înlăturării decăderilor, interdicțiilor şi incapacităților;
b) nu are efecte asupra măsurilor de siguranță şi asupra măsurilor educative;
c) poate avea efecte asupra măsurilor de siguranță, în cazurile expres prevăzute de lege.

246. Condamnatul poate fi reabilitat, la cerere, de instanța judecătorească:
a) în cazul condamnării la pedeapsa închisorii mai mare de 2 ani, dar care nu depăşeşte 5 ani, după trecerea unui termen de 4 ani;
b) în cazul condamnării la pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani, dar până la 10 ani, după trecerea unui termen de 7 ani, la care se adaugă jumătate din durata pedepsei pronunțate;
c) în cazul pedepsei detențiunii pe viață comutate sau înlocuite cu pedeapsa închisorii, după trecerea unui termen de 7 ani, la care se adaugă jumătate din durata pedepsei cu închisoarea.

247. Termenele de reabilitare:
a) se socotesc de la data când a luat sfârşit executarea pedepsei principale sau de la data când aceasta s-a prescris;
b) pentru cei condamnați la pedeapsa cu amendă, curg din momentul în care amenda a fost achitată sau executarea ei s-a stins în alt mod;
c) în caz de grațiere totală sau de grațiere a restului de pedeapsă, curg în termen de trei zile libere de la data publicării actului de grațiere în Monitorul Oficial.

248. Sunt condiții de admitere a cererii de reabilitare judecătorească, conform noului Cod penal:
a) petentul să fi achitat în întregime despăgubirile civile;
b) petentul să nu fi suferit o nouă condamnare pentru o infracțiune în termenul de reabilitare;
c) petentul să fi avut pe durata termenului de reabilitare o bună conduită.

249. Cererea de reabilitare poate fi admisă, chiar dacă petentul nu şi-a achitat în întregime cheltuielile de judecată şi despăgubirile civile la plata cărora a fost obligat, când:
a) persoana vătămată a renunțat la despăgubiri;
b) instanța constată că cel condamnat şi-a îndeplinit în mod regulat obligațiile privitoare la dispozițiile civile din hotărârea de condamnare;
c) s-au împlinit termenele de prescripție.

250. Reabilitarea:
a) nu produce efecte asupra măsurilor de siguranță;
b) produce efecte cu privire la decăderile şi incapacitățile care rezultă din condamnare;
c) produce efecte şi cu privire la obligația de reintegrare în funcția din care infractorul a fost scos în urma condamnării ori de rechemare în cadrele permanente ale forțelor armate sau de redare a gradului militar pierdut.

251. Reabilitarea persoanei fizice are loc de drept:
a) în cazul condamnării la amendă sau la pedeapsa închisorii care nu depăşeşte 2 ani, dacă în decurs de 3 ani condamnatul nu a săvârşit nicio altă infracțiune;
b) la expirarea termenului liberării condiționate;
c) la expirarea pedepsei aplicate în urma suspendării sub supraveghere.

252. Reabilitarea:
a) de drept nu este condiționată de achitarea despăgubirilor civile la care a fost obligat condamnatul;
b) înlătură consecințele condamnării;
c) intervine pentru o condamnare mai mare de 1 an.

253. Obiectul material al infracțiunii de omor:
a) este reprezentat de corpul victimei, persoana în viață;
b) poate consta şi în corpul subiectului activ;
c) constă în relațiile sociale referitoare la dreptul la viață, drept recunoscut şi ocrotit prin norma penală oricărei persoane.

254. Medicul care, cu consimțământul bolnavului, îi administrează substanțe letale:
a) poate fi subiect activ al infracțiunii de omor, dacă cererea victimei nu este serioasă şi conştientă;
b) va fi pedepsit în aceleaşi limite ale infracțiunii de omor, urmând să se aibă în vedere la individualizarea pedepsei mobilul acțiunii acestuia;
c) poate săvârşi infracțiunea de ucidere la cererea victimei.

255. Fapta inculpatului care şi-a constrâns (prin amenințări) soția să se arunce de la etajul IX al unui bloc, având drept consecință moartea acesteia:
a) constituie infracțiunea de omor calificat;
b) constituie infracțiunea de determinare sau înlesnire a sinuciderii;
c) constituie infracțiunea distinctă de violență în familie.

256. Fapta unui soldat de a se juca la trăgaciul unui pistol care, în urma descărcării, a produs moartea unui prieten constituie:
a) infracțiunea de omor;
b) infracțiunea de ucidere din culpă [art. 192 alin. (2) C. pen.];
c) poate constitui infracțiunea de omor doar dacă soldatul ştia că pistolul este încărcat şi armat.

257. Infracțiunea de omor se săvârşeşte, sub aspectul laturii subiective:
a) atât cu intenție, cât şi din culpă;
b) atât cu intenție directă, cât şi indirectă;
c) şi cu intenție depăşită.

258. Nu există tentativă la omor în următoarea circumstanță:
a) s-a folosit o armă despre care se ştia că nu e încărcată;
b) otrava administrată victimei a fost într-o cantitate suficientă pentru a provoca moartea, însă aceasta nu s-a produs;
c) glonțul tras pentru a ucide un animal la vânătoare a ucis o persoană.

259. Înjunghierea în inimă a unui bărbat aflat pe un pat, în secția de reanimare, față de care se pronunțase decesul:
a) constituie infracțiunea de omor calificat;
b) constituie doar tentativă la infracțiunea de omor calificat;
c) nu constituie infracțiunea de omor.

260. Fapta inculpatului constituie infracțiunea de omor calificat:
a) când este săvârşită cu premeditare;
b) când este săvârşită asupra fratelui soției;
c) atunci când este suprimată, prin violență, viața unei persoane paralizate, la cererea serioasă şi conştientă a acesteia.

261. Infracțiunea de omor calificat poate fi reținută ca încadrare juridică:
a) atunci când subiectul pasiv este soția autorului;
b) atunci când victima este ucisă prin cruzimi;
c) doar în cazul în care este săvârşită în public.

262. Fapta unei persoane de a trage cu un pistol automat într-o adunare de oameni, cu scopul de a-l nimeri pe un rival interlop, provocând decesul doar al acestuia, constituie:
a) infracțiunea de omor;
b) omor în concurs cu tentativă la omor calificat;
c) omor calificat şi tentativă la omor calificat.

263. Omorul calificat, în concepția noului Cod penal, se reține atunci când:
a) omorul este săvârşit prin cruzimi;
b) omorul este săvârşit prin mijloace care pun în pericol viața mai multor persoane;
c) este ucis polițistul însărcinat cu punerea în executare a mandatului de executare a unei pedepse

de 15 ani, aplicată în urma săvârşirii unei infracţiuni de omor.

264. Omorul cu premeditare:
a) se răsfrânge asupra tuturor participanţilor, fiind un element circumstanţial real;
b) există atunci când făptuitorul a plănuit, chiar şi cu doar o zi înainte, fapta;
c) presupune luarea hotărârii infracţionale şi exteriorizarea, fie şi numai într-un singur act de pregătire materială sau morală.

265. Infracţiunea de omor calificat poate fi reţinută ca încadrare juridică, conform noului Cod penal, atunci când:
a) este săvârşită pentru a se sustrage de la executarea unei pedepse;
b) este săvârşită pentru a ascunde săvârşirea unei tâlhării;
c) este ucis poliţistul însărcinat cu punerea în executare a mandatului de aducere.

266. Dacă făptuitorul ucide victima pentru a-i fura banii, fapta constituie:
a) omor simplu;
b) omor calificat, pentru a înlesni sau ascunde săvârşirea altei infracţiuni în concurs cu tâlhărie;
c) omor deosebit de grav.

267. Constituie infracţiunea de omor calificat:
a) omorul săvârşit pentru a ascunde săvârşirea unei tâlhării ori piraterii;
b) omorul săvârşit de către o persoană care a mai comis un omor;
c) uciderea unei femei gravide în 3 luni, făptuitorul necunoscând sarcina acesteia.

268. Se va reţine infracţiunea de omor săvârşit asupra unui membru de familie:
a) atunci când făptuitorul se află în proces de divorţ cu victima, hotărârea de divorţ nefiind definitivă;
b) atunci când făptuitorul nu cunoştea legătura de rudenie cu victima;
c) în forma agravată, fiind prevăzută distinct ca infracţiune de violenţă în familie.

269. Faţă de un minor care la data săvârşirii infracţiunii avea vârsta de 17 ani:
a) se poate lua numai o măsură educativă;
b) se poate lua fie o măsură educativă, fie o pedeapsă, dacă pentru infracţiunea săvârşită legea prevede o pedeapsă de la 3 la 10 ani;
c) se va întocmi un referat de evaluare, obligatoriu în cursul urmăririi penale, de către autorităţile din cadrul primăriei ultimului domiciliu.

270. Se va reţine ca încadrare juridică infracţiunea de violenţă în familie prevăzută de art. 199 alin. (1) raportat la art. 189 alin. (1) C. pen., respectiv omorul săvârşit asupra unui membru de familie, atunci când făptuitorul:
a) se află în proces de divorţ cu victima, hotărârea de divorţ nefiind definitivă;
b) ucide pe fratele mamei sale, cu care a convieţuit;
c) ucide pe fratele său, crescut de alţi părinţi adoptatori, despre care nu avea cunoştinţă.

271. Fapta inculpatului care l-a lovit cu cuţitul în inimă pe un vecin, cauzându-i decesul, pe motiv că acesta din urmă ar fi culeş strugurii de pe terenul său:
a) constituie infracţiunea de omor calificat săvârşit din interes material;
b) chiar dacă a fost săvârşită în public, constituie infracţiunea de omor;
c) nu va putea fi reţinută ca fiind omor calificat săvârşit din interes material.

272. Omorul săvârşit într-un bar, după închiderea programului, în prezenţa unei singure persoane, constituie:
a) omor calificat, fiind săvârşit în public;
b) omor simplu;
c) omor calificat, dacă decesul a survenit prin incendiere.

273. Uciderea victimei infracţiunii de viol, după consumarea violului, pentru a o împiedica să facă plângere, constituie:
a) atât infracţiunea de viol, cât şi infracţiunea de omor calificat, aflate în concurs real;
b) atât infracţiunea de viol, cât şi infracţiunea de omor calificat, chiar dacă victima era însărcinată în 8 luni;

c) infracțiunea de viol având ca urmare moartea victimei.

274. Infracțiunea de uciderea ori vătămarea nou-născutului săvârşită de către mamă:
a) are obiect material;
b) are subiect activ circumstanțiat;
c) reprezintă suprimarea vieții de către un părinte iresponsabil.

275. Constituie omor calificat:
a) uciderea unui magistrat, în urma unui conflict spontan;
b) uciderea cu o piatră a unui jandarm ce se afla dislocat în mijlocul unei manifestații autorizate;
c) uciderea unei femei gravide în 8 luni, îmbrăcată sumar.

276. Uciderea de către mamă, imediat după naştere, în condițiile premeditării, a copilului:
a) constituie infracțiunea de omor calificat;
b) constituie infracțiunea de uciderea ori vătămarea nou-născutului săvârşită de către mamă;
c) nu constituie nicio infracțiune dacă fătul nu era viabil.

277. Este omor calificat atunci când:
a) autorul ucide patru persoane;
b) este ucis cu o piatră un jandarm ce se afla dislocat în mijlocul unei manifestații autorizate;
c) este săvârşit prin mijloace care pun în pericol viața mai multor persoane.

278. Constituie omor calificat:
a) omorul asupra unui procuror, în legătură cu îndeplinirea sarcinilor de serviciu;
b) omorul săvârşit prin cruzimi;
c) omorul săvârşit de către o persoană care a mai comis o ucidere din culpă.

279. Uciderea victimei prin lovituri aplicate cu pumnul, în intervale succesive totalizând patru ore, constituie infracțiunea de:
a) omor simplu;
b) omor calificat, săvârşită prin cruzimi;
c) loviri sau vătămări cauzatoare de moarte.

280. Săvârşirea anterioară, de către inculpatul care ucide o persoană, a unei alte tentative la infracțiunea de omor:
a) atrage încadrarea de omor calificat;
b) nu atrage încadrarea de omor calificat, dacă tentativa la infracțiunea de omor a fost amnistiată;
c) nu are niciun efect juridic.

281. Fapta inculpatului de a aplica victimei, pe o durată mare de timp, cu o intensitate deosebită, repetate lovituri pe aproape întreaga suprafață a corpului, folosindu-se de o bâtă şi de o coadă de târnăcop, şi de a părăsi victima, în timpul nopții, pe timp rece, cauzându-i moartea, întruneşte elementele constitutive ale infracțiunii de:
a) loviri sau vătămări cauzatoare de moarte;
b) omor calificat;
c) omor.

282. Uciderea copilului nou-născut, de către mama aflată într-o stare de tulburare de teama reacției soțului sau a socrilor, constituie:
a) infracțiunea de uciderea ori vătămarea nou-născutului săvârşită de către mamă;
b) infracțiunea de omor calificat;
c) infracțiunea de omor simplu.

283. Aplicarea unei lovituri cu cuțitul în zona gâtului, urmată de 58 de zile de îngrijiri medicale, constituie:
a) infracțiunea de vătămare corporală;
b) infracțiunea de lovire sau alte violențe;
c) tentativă la infracțiunea de omor.

284. La infracțiunea de omor (art. 188 C. pen.):
a) eroarea asupra victimei înlătură răspunderea penală a făptuitorului;
b) latura subiectivă presupune vinovăția numai sub forma intenției;
c) inacțiunea poate constitui modalitate a elementului material.

285. Subiectul activ al infracțiunii de omor este:
a) circumstanțiat;
b) calificat;
c) necircumstanțiat.

286. Obiectul material al infracțiunii de omor:
a) constă în corpul altei persoane, în toate cazurile;
b) poate consta şi în corpul subiectului activ;
c) constă în relațiile sociale referitoare la dreptul omului la viață.

287. Înjunghierea multiplă a unui bărbat aflat în pat (cu scopul de a-l ucide), neştiind că este deja decedat:
a) constituie infracțiunea de omor calificat;
b) constituie tentativă la infracțiunea de omor calificat;
c) nu constituie infracțiunea de omor.

288. La infracțiunea de omor, participația penală:
a) este posibilă în toate formele;
b) nu este posibilă în toate formele;
c) nu există şi atunci când fiecare inculpat acționează în mod independent şi în momente diferite, lovind mortal victima.

289. Sub aspectul laturii subiective, infracțiunea de omor se săvârşeşte:
a) atât cu intenție, cât şi din culpă;
b) atât cu intenție directă, cât şi indirectă;
c) şi cu intenție depăşită.

290. Infracțiunea de omor:
a) este o infracțiune de rezultat;
b) este, de regulă, o infracțiune comisivă;
c) există şi atunci când este pusă în executare intenția de a ucide, executare care este întreruptă sau nu îşi produce efectul.

291. Infracțiunea de omor poate fi săvârşită:
a) şi printr-o acțiune ce vizează psihicul victimei;
b) prin inacțiune, atunci când făptuitorul are obligația de a acționa;
c) numai prin acțiune.

292. Nu este tentativă la omor în următoarea circumstanță:
a) otrava administrată victimei a fost într-o cantitate suficientă pentru a provoca moartea, însă rezultatul nu s-a produs;
b) glonțul menit pentru un animal la vânătoare a ucis o persoană;
c) s-a folosit o armă despre care se ştia că nu este încărcată.

293. Constituie omor calificat:
a) omorul săvârşit asupra soțului;
b) omorul săvârşit pentru a înlesni şi ascunde săvârşirea unei infracțiuni de fals;
c) omorul săvârşit asupra unei femei gravide.

294. Omorul săvârşit din interes material:
a) se reține şi când mobilul crimei a fost gelozia, dacă în urma infracțiunii făptuitorul a dobândit foloase;
b) se poate reține indiferent dacă făptuitorul a obținut sau nu satisfacerea interesului material;
c) se poate reține atunci când obținerea folosului material dorit ar urma să se facă pe cale aparent legală.

295. Nu se poate reține circumstanța premeditării atunci când făptuitorul:
a) îşi procură sau îşi confecționează arma înaintea săvârşirii crimei;
b) ia hotărârea de a comite crima imediat înainte;
c) se afla în situația excesului scuzabil.

296. Uciderea fratelui soției este:
a) omor calificat;
b) omor simplu;
c) uciderea la cererea victimei.

297. Constituie omor calificat:
a) omorul săvârşit asupra a două sau mai multor persoane;
b) omorul săvârşit în public;
c) omorul săvârşit profitând de starea de neputință a victimei de a se apăra.

298. Constituie omor calificat:
a) omorul săvârşit prin cruzimi;
b) omorul săvârşit prin mijloace care pun în pericol viața mai multor persoane;
c) omorul săvârşit în public.

299. Constituie omor calificat:
a) omorul săvârşit cu premeditare;
b) omorul săvârşit de către un judecător în legătură cu îndeplinirea sarcinilor de serviciu;

c) omorul săvârşit de către un funcţionar public în legătură cu îndeplinirea sarcinilor de serviciu.

300. Constituie omor calificat:
a) omorul săvârşit asupra unei femei gravide;
b) omorul săvârşit prin mijloace care pun în pericol viaţa mai multor persoane;
c) omorul săvârşit de către un poliţist în legătură cu îndeplinirea îndatoririlor de serviciu.

301. Constituie omor calificat:
a) omorul asupra unui jandarm în legătură cu îndeplinirea sarcinilor de serviciu;
b) omorul săvârşit prin cruzimi;
c) uciderea unei persoane prin sugrumare, după violarea repetată a acesteia.

302. Constituie omor calificat:
a) omorul săvârşit pentru a ascunde săvârşirea unei tâlhării ori piraterii;
b) omorul săvârşit de către o persoană care a mai comis un omor;
c) uciderea unei femei gravide, necunoscând sarcina acesteia.

303. Dacă făptuitorul ucide victima pentru a-i fura banii, fapta constituie:
a) omor simplu;
b) omor săvârşit din interes material;
c) omor calificat, pentru a înlesni săvârşirea unei infracţiuni.

304. În cazul în care se descarcă o rafală de mitralieră asupra unui grup de persoane, acţiune soldată cu moartea uneia, există:
a) omor simplu;
b) omor calificat, tentativa fiind absorbită;
c) omor simplu în concurs cu tentativa la omor calificat.

305. Dacă făptuitorul ajută victima să se sinucidă, împingând cuţitul către inima ei, împreună cu aceasta, fapta:
a) nu este infracţiune;
b) constituie infracţiunea de omor;
c) constituie infracţiunea de determinare sau înlesnire a sinuciderii.

306. În cazul infracţiunii de determinare sau înlesnire a sinuciderii:
a) participaţia penală este posibilă sub toate formele;
b) participaţia penală nu este posibilă;
c) nu interesează dacă ideea sinuciderii a fost sugerată victimei de către făptuitor sau dacă această idee se născuse mai înainte în mintea ei, atâta vreme cât făptuitorul a făcut victima să ia această hotărâre.

307. Atât în cazul determinării, cât şi în cazul înlesnirii sinuciderii:
a) activitatea de suprimare a vieţii trebuie să fie în exclusivitate opera sinucigaşului;
b) dacă făptuitorul săvârşeşte acte de cooperare directă la realizarea acţiunii sinucigaşului, fapta constituie infracţiunea de omor;
c) dacă făptuitorul săvârşeşte acte de cooperare directă la realizarea acţiunii sinucigaşului, fapta constituie infracţiunea de ucidere din culpă.

308. Latura subiectivă a infracţiunii de determinare sau înlesnire a sinuciderii:
a) poate presupune intenţia directă;
b) poate presupune intenţia indirectă;
c) poate fi realizată atât cu intenţie, cât şi din culpă.

309. Determinarea sau înlesnirea sinuciderii se reţine în varianta agravată:
a) când fapta s-a săvârşit faţă de o persoană cu discernământ diminuat;
b) când făptuitorul a profitat de starea de neputinţă a victimei de a se apăra;
c) când fapta s-a săvârşit faţă de un minor care nu a împlinit 13 ani.

310. Uciderea din culpă este susceptibilă de:
a) participaţie improprie;
b) numai participaţie proprie;
c) participaţie atât proprie, cât şi improprie.

311. Fapta aceluia care, neştiind că victima suferă de o afecţiune cardiacă, a fugit după ea, cu scopul de a o lovi, iar apoi, când aceasta a intrat într-o locuinţă, a aruncat cu o piatră în uşa acelei locuinţe, deoarece el nu a putut să prevadă că, datorită spaimei provocate, victima va înceta din viaţă ca urmare a unui infarct miocardic:
a) constituie infracţiunea de ucidere din culpă;

b) poate constitui doar infracțiunea de distrugere;
c) constituie infracțiunea de omor simplu.

312. Culpa concurentă a victimei, care contribuie la producerea rezultatului, în cazul infracțiunii de ucidere din culpă:
a) nu înlătură răspunderea penală a făptuitorului;
b) are efecte şi sub aspectul laturii civile;
c) înlătură răspunderea penală a făptuitorului.

313. Culpa exclusivă a victimei la producerea rezultatului, în cazul infracțiunii de ucidere din culpă:
a) înlătură răspunderea penală a făptuitorului;
b) nu înlătură răspunderea penală a făptuitorului;
c) poate fi doar o circumstanță atenuantă.

314. În cazul celei de-a treia forme agravate a infracțiunii de ucidere din culpă, respectiv dacă prin fapta săvârşită s-a cauzat moartea a două sau mai multor persoane:
a) este vorba de o unitate infracțională legală, compusă din fapte care, altfel, ar fi rămas infracțiuni distincte şi ar fi intrat în concurs;
b) este vorba de o unitate naturală de infracțiune;
c) limitele speciale ale pedepsei se majorează cu jumătate.

315. Fapta conducătorului auto, căruia i se cere insistent de către victimă să oprească autovehiculul, pentru că altfel va sări din mers, de a nu da curs acestor solicitări şi de a mări viteza în momentul deschiderii portierei de către aceasta, pentru a coborî, determinând lovirea ei prin cădere, urmată de deces, constituie:
a) infracțiunea de ucidere din culpă;
b) infracțiunea de omor;
c) infracțiunea de determinare sau înlesnire a sinuciderii.

316. La infracțiunea de ucidere din culpă:
a) tentativa nu este posibilă;
b) actele preparatorii nu sunt posibile;
c) actele preparatorii se pedepsesc.

317. Uciderea din culpă:
a) este incriminată într-o variantă simplă şi 2 agravate;
b) nu are obiect material;
c) are subiect pasiv necircumstanțiat.

318. Elementul material al uciderii din culpă:
a) constă într-o acțiune de suprimare a vieții unei persoane juridice;
b) poate consta într-o inacțiune de suprimare a vieții unei persoane fizice;
c) se poate prelungi în timp, infracțiunea dobândind formă continuă.

319. Uciderea a trei persoane de către un şofer într-un accident rutier constituie:
a) trei infracțiuni de ucidere din culpă;
b) o singură infracțiune de omor calificat;
c) o singură infracțiune de ucidere din culpă.

320. Forma de vinovăție pe latura subiectivă a infracțiunii de ucidere din culpă constă în:
a) praeterintenție;
b) culpă cu prevedere;
c) culpă cu uşurință.

321. Infracțiunea de ucidere din culpă:
a) este de pericol;
b) este de rezultat;
c) necesită plângerea prealabilă pentru punerea în mişcare a acțiunii penale.

322. Lovirea de către făptuitor, cu aceeaşi ocazie, a două persoane constituie:
a) o infracțiune unică de lovire, însă în formă agravată;
b) infracțiune de lovire şi alte violențe în formă continuată;
c) două infracțiuni de lovire şi alte violențe aflate în concurs real.

323. Subiectul pasiv al infracțiunii de lovire sau alte violențe:
a) poate fi soțul făptuitorului, însă fapta va avea ca incriminare infracțiunea de violență în familie;
b) nu poate fi rudă cu făptuitorul;
c) nu poate fi un funcționar care îndeplineşte o funcție ce implică exercițiul autorității de stat.

324. Infracțiunea de lovire sau alte violențe:
a) există şi la violențele din sport;

b) are obiect material;
c) se realizează cu intenție.

325. Lovirea sau alte violențe:
a) are tentativă pedepsibilă;
b) nu are tentativă;
c) are tentativă care nu este incriminată.

326. Fapta a trei inculpați care au legat victima de un copac, după ce au aplicat acesteia lovituri ce au necesitat pentru vindecare 82 de zile de îngrijiri medicale, iar aceasta a rămas acolo până când alte persoane au dezlegat-o, constituie:
a) infracțiunea de vătămare corporală;
b) tentativă la infracțiunea de omor calificat;
c) infracțiunea de loviri sau alte violențe în concurs cu infracțiunea de lipsire de libertate în mod ilegal, aflate în concurs real.

327. Infracțiunea de lovire sau alte violențe:
a) are ca element material doar o acțiune;
b) se realizează atât prin acțiune, cât şi prin inacțiune;
c) există şi atunci când este săvârşită în glumă.

328. Infracțiunea de lovire sau alte violențe:
a) există şi la violențele din sport;
b) are obiect material;
c) se realizează cu intenție.

329. Lovirea intenționată de către făptuitor a două persoane constituie:
a) infracțiune de lovire sau alte violențe în formă simplă;
b) infracțiune de lovire sau alte violențe în formă continuată;
c) două infracțiuni de lovire sau alte violențe aflate în concurs.

330. Dacă făptuitorul a aplicat intenționat victimei lovituri pentru care au fost necesare 50 de zile de îngrijiri medicale, fapta constituie infracțiunea de:
a) lovire sau alte violențe, în formă agravată;
b) lovire sau alte violențe, în formă simplă;
c) vătămare corporală.

331. Infracțiunea de lovire sau alte violențe:
a) se pedepseşte şi în forma tentativei;
b) poate fi realizată şi în forma continuată;
c) se comite cu intenție.

332. Dacă în urma unui accident de circulație s-a produs vătămarea unei persoane ce a necesitat pentru vindecare 8 zile de îngrijiri medicale:
a) fapta constituie infracțiunea de vătămare corporală din culpă;
b) fapta nu constituie infracțiune, în principiu;
c) fapta poate constitui infracțiunea de lovire sau alte violențe, dacă a fost săvârşită cu intenție directă.

333. Vătămarea corporală se săvârşeşte:
a) cu intenție atât directă, cât şi indirectă;
b) şi cu praeterintenție;
c) doar cu intenție directă.

334. Poate reprezenta infracțiunea de vătămare corporală fapta prin care s-a pricinuit:
a) pierderea unui organ;
b) o vătămare ce a necesitat, pentru vindecare, 95 de zile de îngrijiri;
c) o paralizie temporară a mâinii drepte.

335. Reprezintă infracțiunea de vătămare corporală fapta prin care s-a pricinuit:
a) o paralizie temporară a mâinii drepte;
b) pierderea auzului;
c) pierderea dinților din față.

336. Lovirea unei persoane, cu consecința producerii unei fracturi a brațului, cu durată de îngrijiri medicale de 95 de zile, leziunea producându-se în locul în care victima mai suferise o fractură, constituie:
a) infracțiunea de vătămare corporală;
b) infracțiunea de loviri sau alte violențe, având în vedere faptul că, fără fractura anterioară, durata de vindecare ar fi fost mai mică de 90 de zile;
c) tentativă la infracțiunea de omor.

337. Lovirea unei gravide în zone nevitale, faptă ce a pus în primejdie viața victimei prin pierderea sarcinii, constituie:
a) tentativă la infracțiunea de omor calificat;
b) întreruperea cursului sarcinii;
c) vătămare corporală.

338. Încercarea de a lovi cu scândura o persoană care se refugiază într-un autoturism, urmată de lovirea şi spargerea geamului portierei, cu consecința spargerii globului ocular, constituie:
a) o infracțiune de vătămare corporală din culpă;
b) o infracțiune de vătămare corporală;
c) tentativă la infracțiunea de omor.

339. Tentativa se pedepseşte la:
a) determinarea sau înlesnirea sinuciderii;
b) vătămarea corporală;
c) uciderea din culpă.

340. Când prin nerespectarea dispozițiilor legale prevăzute în art. 196 C. pen. se provoacă, din culpă, vătămarea mai multor persoane, este vorba de:
a) concurs real de infracțiuni de vătămare corporală din culpă;
b) o infracțiune simplă de vătămare corporală din culpă, în forma unității legale;
c) o infracțiune simplă de vătămare corporală din culpă, în forma unității naturale.

341. Poate reprezenta infracțiunea de vătămare corporală fapta prin care s-a pricinuit:
a) pierderea unui ochi;
b) pierderea cunoştinței;
c) pierderea mirosului.

342. Legarea unei persoane adormite de gâtul calului, cu scopul de a face o glumă, şi lovirea animalului, care, speriat, a luat-o la fugă, faptă soldată cu decesul persoanei trase, constituie:
a) infracțiunea de omor calificat (cruzimi);
b) infracțiunea de loviri sau vătămări cauzatoare de moarte;
c) ucidere din culpă.

343. În cazul în care victima sportiv de performanță a decedat în urma primirii unui pumn de la colega sa, fapta constituie:
a) omor calificat;
b) loviri sau vătămări cauzatoare de moarte;
c) ucidere din culpă.

344. Nu poate fi subiect activ al infracțiunii de întreruperea cursului sarcinii:
a) medicul de specialitate;
b) femeia însărcinată, cu privire la propria-i sarcină;
c) persoana care nu este cadru medical.

345. Dacă mama îşi ucide copiii gemeni imediat după naştere, aflându-se într-o stare de tulburare (sindromul *post-partum*), săvârşeşte:
a) o infracțiune de uciderea ori vătămarea nou-născutului săvârşită de către mamă în formă continuată;
b) un concurs real de infracțiuni de ucidere ori vătămare a nou-născutului săvârşită de către mamă;
c) un concurs ideal de infracțiuni.

346. La infracțiunea de uciderea ori vătămarea nou-născutului săvârşită de către mamă:
a) tentativa este posibilă, dar nu se pedepseşte;
b) tentativa nu este posibilă;
c) tentativa este posibilă şi se pedepseşte.

347. Persoana care instigă mama, aflată într-o stare de tulburare pricinuită de naştere, să îşi arunce copilul într-o prăpastie săvârşeşte infracțiunea de:
a) instigare la uciderea ori vătămarea nou-născutului săvârşită de către mamă;
b) complicitate la uciderea ori vătămarea nou-născutului săvârşită de către mamă;
c) instigare la omor.

348. Subiectul pasiv al infracțiunii de uciderea ori vătămarea nou-născutului săvârşită de către mamă:
a) poate fi copilul nou-născut, cu condiția să fie viu;
b) pot fi copiii gemeni nou-născuți vii;
c) poate fi şi copilul născut mort.

349. Fapta mamei, aflată într-o stare de depresie, de a aplica o lovitură cu o tigaie în cap copilului său în vârstă de 3 luni, soldată cu decesul acestuia, constituie:
a) infracțiunea de uciderea ori vătămarea nou-născutului săvârşită de către mamă;
b) infracțiunea de violență în familie, raportat la art. 189 lit. h) C. pen. (omor calificat);
c) infracțiunea de ucidere din culpă.

350. Elementul material al infracțiunii de uciderea ori vătămarea nou-născutului săvârşită de către mamă se realizează printr-o activitate de ucidere:
a) care poate consta într-o acțiune;
b) care poate consta într-o inacțiune;
c) ce poate avea loc şi atunci când copilul are doar două luni de viață.

351. Elementul material al infracțiunii de ucidere din culpă se realizează printr-o activitate care poate consta:
a) într-o acțiune;
b) într-o inacțiune, atunci când făptuitorul nu îşi îndeplineşte o obligație legală;
c) exclusiv într-o acțiune.

352. Obiectul material al infracțiunii de uciderea ori vătămarea nou-născutului săvârşită de către mamă:
a) lipseşte;
b) este corpul copilului născut viu, în toate cazurile;
c) este corpul copilului născut viabil.

353. Atunci când femeia ucide copilul nou-născut, după ce a ascuns sarcina:
a) se va putea reține omor simplu;
b) se va putea reține omor calificat;
c) fapta constituie uciderea ori vătămarea nou-născutului săvârşită de către mamă.

354. Subiectul pasiv al infracțiunii de uciderea ori vătămarea nou-născutului săvârşită de către mamă poate fi:
a) copilul nou-născut, cu condiția să fie viu;
b) copiii gemeni nou-născuți vii;
c) şi copilul născut mort.

355. Lipsirea de libertate în mod ilegal este mai gravă în cazul în care fapta a fost săvârşită:
a) de o persoană înarmată;
b) prin răpire;
c) asupra unui minor.

356. Lipsirea de libertate în mod ilegal este mai gravă în cazul în care fapta a fost săvârşită:
a) de două sau mai multe persoane împreună;
b) față de un minor;
c) prin efracție.

357. Lipsirea de libertate în mod ilegal este mai gravă în cazul în care fapta a fost săvârşită:
a) de către o persoană înarmată;
b) pentru a forța victima să practice prostituția;
c) în scopul obținerii unui folos material în schimbul eliberării.

358. Constituie infracțiunea de lipsire de libertate în mod ilegal:
a) reținerea persoanelor atinse de boli contagioase, împotriva voinței lor;
b) reținerea soției de către soț, împotriva voinței acesteia;
c) reținerea unui militar încazarmat, împotriva voinței lui.

359. Legarea unei victime de un stâlp aflat pe marginea unui drum, imediat urmată de lovirea ei cu un lemn în cap, faptă soldată cu decesul acesteia, după multe ore de suferință şi sângerare, constituie:
a) infracțiunea de lipsire de libertate în mod ilegal, în formă agravată;
b) concurs real între infracțiunea de omor calificat şi cea de lipsire de libertate în mod ilegal;
c) omor calificat.

360. Lipsirea de libertate în mod ilegal este mai gravă în cazul în care fapta a fost săvârşită:
a) prin simulare de calități oficiale;
b) prin răpire;
c) de către o persoană înarmată.

361. Lipsirea de libertate în mod ilegal este mai gravă în cazul în care fapta a fost săvârşită:
a) de două sau mai multe persoane împreună;
b) față de o minoră;
c) prin efracție.

362. Lipsirea de libertate în mod ilegal este mai gravă în cazul în care fapta a fost săvârşită:
a) punând în pericol viața victimei;
b) pentru a forța victima să practice prostituția;
c) în scopul obținerii unui folos material în schimbul eliberării.

363. În situația în care făptuitorul s-a aflat în eroare asupra aspectului privării de libertate în mod ilegal:
a) fapta constituie infracțiune de lipsire de libertate în mod ilegal săvârșită cu intenție indirectă;
b) nu există infracțiunea de lipsire de libertate în mod ilegal;
c) fapta constituie infracțiune de lipsire de libertate în mod ilegal săvârșită din culpă, fiind reținută și o circumstanță atenuantă.

364. Dacă fapta de lipsire de libertate în mod ilegal are ca urmare moartea victimei, aceasta constituie:
a) infracțiunea de omor;
b) concurs între infracțiunea de omor și cea de lipsire de libertate în mod ilegal;
c) infracțiunea de lipsire de libertate în mod ilegal în formă agravată.

365. Constituie infracțiunea de amenințare:
a) fapta de a amenința o persoană cu darea în judecată;
b) fapta de a amenința o persoană cu săvârșirea unei infracțiuni asupra unei rude apropiate;
c) fapta de a amenința o persoană cu violențe.

366. Subiect pasiv al infracțiunii de amenințare poate fi:
a) bolnavul aflat în comă;
b) un judecător, fără legătură cu atribuțiile de serviciu;
c) un medic.

367. Constituie infracțiune de șantaj:
a) fapta de a amenința o persoană cu săvârșirea unei infracțiuni împotriva concubinului;
b) constrângerea unei persoane să dea un bun pentru a nu fi divulgate informații compromițătoare presei;
c) și fapta inculpaților de a amenința barmanul cu bătaia dacă nu le mai dă de băut.

368. La infracțiunea de șantaj:
a) tentativa este posibilă;
b) tentativa nu este posibilă;
c) tentativa este pedepsibilă.

369. La infracțiunea de șantaj:
a) forma de vinovăție cerută este intenția directă calificată prin scop;
b) tentativa nu se pedepsește;
c) nu poate exista participație penală.

370. Prin aplicarea de violențe fizice, A îl constrânge pe B să îi dea o sumă de bani. A doua zi se realizează un flagrant în timp ce B încerca să îi remită lui A suma de bani. Fapta constituie:
a) șantaj;
b) tâlhărie în concurs cu șantaj;
c) tentativă la șantaj.

371. Deschiderea unei scrisori adresate altuia, cu acordul acestuia:
a) reprezintă infracțiune de divulgare a secretului profesional;
b) reprezintă infracțiune de violare a secretului corespondenței;
c) nu este infracțiune.

372. Elementul timp (obținerea ulterioară a unui folos) deosebește infracțiunea de șantaj de cea de:
a) tâlhărie;
b) amenințare;
c) furt.

373. Infracțiunea de folosire a unui minor în scop de cerșetorie:
a) presupune ca subiectul activ să fie major;
b) nu necesită în toate cazurile ca la săvârșirea acesteia să fie folosit un minor;
c) nu poate fi săvârșită de către un major imobilizat la pat.

374. Raportul sexual cu un cadavru:
a) reprezintă infracțiunea de viol;
b) reprezintă infracțiunea de profanare de morminte;
c) nu reprezintă infracțiune dacă făptuitorul s-a aflat în eroare cu privire la acordul primit de la victima pe care o credea în viață.

375. Infracțiunea de viol poate fi reținută:
a) numai în cazul unor persoane de sexe diferite;

b) atât în cazul unor persoane de sexe diferite, cât şi în cazul persoanelor de acelaşi sex;
c) şi atunci când fapta este săvârşită asupra unui minor.

376. Latura subiectivă a infracțiunii de viol poate consta în:
a) intenție directă;
b) intenție indirectă;
c) praeterintenție, atunci când fapta este urmată de moartea victimei.

377. Fapta inculpatului constituie modalitate agravată a infracțiunii de viol, conform art. 218 C. pen., atunci când:
a) victima este rudă în linie directă;
b) a fost săvârşită în public;
c) a fost săvârşită de două sau mai multe persoane împreună.

378. Fapta inculpatului constituie modalitate agravată a infracțiunii de viol dacă a fost săvârşită:
a) de către profesorul victimei;
b) prin constrângere;
c) profitând de imposibilitatea victimei de a se apăra.

379. Fapta inculpatului constituie modalitate agravată a infracțiunii de viol:
a) dacă a fost săvârşită față de o persoană surdo-mută;
b) dacă a fost săvârşită față de copilul adoptat;
c) dacă prin faptă s-a cauzat o infirmitate fizică permanentă.

380. Prin constrângere, făptuitorul întreține un raport sexual cu victima. În urma violențelor aplicate cu această ocazie de către agresor, victima a necesitat 97 de zile de îngrijiri medicale. Fapta constituie:
a) viol;
b) viol în concurs cu lovire sau alte violențe;
c) viol în concurs cu vătămare corporală.

381. În cazul în care, prin constrângere, două persoane au fiecare raport sexual cu aceeaşi victimă, sprijinindu-se reciproc, încadrarea juridică corectă va fi:
a) câte o infracțiune de viol în formă agravată pentru fiecare făptuitor;
b) câte o infracțiune de viol în formă agravată în concurs cu complicitate la viol;
c) câte 2 infracțiuni de viol pentru fiecare.

382. La infracțiunea de viol:
a) subiectul activ poate fi orice persoană;
b) subiectul activ nu poate fi decât bărbatul;
c) există obiect material.

383. Imobilizarea victimei, constrângerea acesteia la întreținerea unui raport sexual şi lăsarea ei, după consumarea raportului, în această stare, timp de 2 zile, constituie:
a) viol în formă agravată;
b) viol;
c) viol în concurs cu lipsire de libertate în mod ilegal.

384. Violarea victimei urmată de uciderea ei, pentru ca fapta să nu poată fi descoperită, reprezintă:
a) infracțiunea de viol urmată de moartea victimei;
b) infracțiunea de omor calificat, pentru a înlesni sau ascunde săvârşirea unei infracțiuni;
c) omor calificat în concurs cu viol.

385. Fapta inculpatului de a întreține raporturi sexuale cu sora sa în vârstă de 8 ani constituie:
a) viol în formă agravată;
b) viol în formă simplă, în concurs cu incest;
c) viol în formă agravată, în concurs cu incest.

386. La viol, tentativa:
a) este pedepsibilă;
b) nu este pedepsibilă;
c) nu există.

387. Fapta inculpatului de a atinge organul său genital de organele genitale a două fetițe de 12 ani, prin constrângere, constituie infracțiunea de:
a) act sexual cu minor;
b) corupție sexuală;
c) agresiune sexuală.

388. Actul sexual cu un minor poate avea subiect pasiv:
a) o persoană în vârstă de 14 ani, şi atunci fapta este săvârşită de îngrijitor, folosind calitatea sa;
b) o persoană de 8 ani;

c) un minor de 15-18 ani, dacă fapta este săvârşită de orice persoană care se bucură de o influenţă asupra minorului şi care foloseşte această influenţă la săvârşirea faptei.

389. Actul sexual cu un minor se va reţine în variantă agravată dacă:
a) victima nu a împlinit vârsta de 13 ani;
b) victima are vârsta cuprinsă între 15 şi 18 ani, iar fapta a fost săvârşită în scopul producerii de materiale pornografice;
c) victima nu a împlinit 18 ani, iar actul sexual a fost precedat de oferirea de bani.

390. Actul sexual cu un minor în vârstă de 7 ani, care îşi dă consimţământul, constituie infracţiunea de:
a) viol;
b) act sexual cu un minor;
c) perversiune sexuală.

391. Fapta aceluia care, prin promisiuni de căsătorie, determină o persoană de sex feminin sub 18 ani să aibă raport sexual:
a) constituie infracţiune de viol dacă victima are 7 ani;
b) nu mai este incriminată distinct ca seducţie, în noul Cod penal;
c) nu constituie infracţiune.

392. Constituie modalitate agravată a infracţiunii de corupere sexuală a minorilor:
a) când actele cu caracter obscen se săvârşesc faţă de minorul rudă în linie directă;
b) când faptele au fost săvârşite în scopul producerii de materiale pornografice;
c) când actele obscene sunt făcute în prezenţa unui minor sub 13 ani.

393. La infracţiunea de corupere sexuală a minorilor:
a) tentativa nu se pedepseşte;
b) tentativa se pedepseşte;
c) infracţiunea trebuie să se limiteze la acte cu caracter exhibiţionist.

394. La infracţiunea de incest, tentativa:
a) este pedepsibilă;
b) nu există;
c) nu se pedepseşte.

395. Infracţiunea de racolare a minorilor în scopuri sexuale poate fi săvârşită:
a) cu intenţie şi culpă;
b) doar de către o persoană care a împlinit 18 ani;
c) prin mijloace de transmitere la distanţă.

396. Se poate reţine infracţiunea de violare de domiciliu dacă:
a) proprietarul imobilului a pătruns în locuinţa chiriaşului fără acordul acestuia, deşi în contractul de închiriere a fost convenit ca proprietarul să poată pătrunde în locuinţă pentru a face verificări periodice;
b) făptuitorul pătrunde doar în curtea imobilului;
c) chiriaşul locuieşte în imobilul din care a fost evacuat printr-o hotărâre definitivă judecătorească.

397. Infracţiunea de violare de domiciliu va fi reţinută în modalitatea agravată atunci când este săvârşită:
a) prin folosirea de calităţi mincinoase;
b) de o persoană mascată;
c) în timpul nopţii.

398. Infracţiunea de violare de domiciliu:
a) există şi în cazul în care tutorele pătrunde, fără drept, în casa unde locuiesc minorul şi mama acestuia, chiar dacă se prevalează de drepturile sale de administrare a averii minorului;
b) are tentativă, dar nu se pedepseşte;
c) are tentativă, care se pedepseşte.

399. În cazul în care efracţia nu a servit inculpatului la pătrunderea în curtea persoanei vătămate, ci doar pentru a smulge un lanţ cu care era asigurată motocicleta (din curtea imobilului) ce avea să fie sustrasă:
a) violarea de domiciliu şi furtul calificat îşi păstrează individualitatea, aflându-se în concurs real;
b) nu se poate reţine decât o infracţiune de furt calificat;
c) violarea de domiciliu şi furtul calificat îşi păstrează individualitatea, aflându-se în concurs ideal.

400. Fapta inculpatului de a pătrunde în repetate rânduri, pe timp de noapte, în boxa aparținând persoanelor vătămate constituie:
a) infracțiunea de tulburare de posesie;
b) infracțiunea de violare de domiciliu în formă continuată;
c) infracțiunea de furt calificat.

401. Subiectul pasiv al infracțiunii de violare de domiciliu este:
a) cel ce folosește efectiv locuința;
b) proprietarul locuinței plecat la muncă în străinătate;
c) posesorul locuinței, chiar dacă nu locuiește acolo.

402. La infracțiunea de violare de domiciliu:
a) tentativa nu este posibilă;
b) există tentativă, dar nu se pedepsește;
c) acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.

403. Făptuitorii înarmați, care au sărit gardul și au fost surprinși de paznic înainte să pătrundă în locuința persoanei vătămate, au săvârșit:
a) o tentativă la violarea de domiciliu;
b) infracțiunea de violare de domiciliu în forma consumată tip;
c) infracțiunea de violare de domiciliu în forma consumată, modalitatea agravată.

404. Infracțiunea de violare de domiciliu va fi reținută în modalitatea agravată atunci când este săvârșită:
a) prin folosirea de calități mincinoase;
b) de o persoană mascată;
c) în timpul nopții.

405. Infracțiunea de furt poate avea ca obiect material:
a) imobilele prin destinație;
b) lucrurile ce nu aparțin cuiva;
c) autoturismele.

406. Nu poate exista furt atunci când bunul în cauză:
a) aparține făptuitorului;
b) fusese înmânat făptuitorului de către persoana vătămată;
c) fusese pierdut.

407. Se consideră, de asemenea, bunuri mobile, conform art. 228 C. pen.:
a) orice energie, precum și înscrisurile;
b) numai înscrisurile;
c) orice energie cu valoare economică, precum și înscrisurile.

408. Nu constituie furt calificat furtul săvârșit:
a) de către o persoană mascată;
b) asupra membrilor familiei;
c) într-o locuință sau dependințele acesteia.

409. Constituie furt calificat, conform noului Cod penal:
a) furtul săvârșit într-un mijloc de transport în comun;
b) furtul unui buletin de identitate;
c) furtul săvârșit prin violare de domiciliu.

410. Constituie furt calificat:
a) furtul unei componente a rețelei electrice;
b) furtul săvârșit de o persoană înarmată;
c) furtul unui permis de conducere.

411. Constituie furt calificat:
a) furtul săvârșit în timpul nopții;
b) furtul săvârșit în timpul unui cutremur;
c) furtul săvârșit prin folosirea cu drept a unei chei adevărate.

412. Constituie furt calificat:
a) furtul săvârșit prin efracție;
b) furtul săvârșit la ora 19 în luna august;
c) furtul săvârșit prin escaladare.

413. Constituie furt simplu:
a) furtul de înscrisuri;
b) furtul unui pașaport;
c) furtul de componente de comunicații.

414. Constituie furt calificat:
a) furtul unui act de vânzare-cumpărare;
b) furtul unui certificat de căsătorie;
c) furtul unui semafor.

415. Constituie furt calificat:
a) furtul unui semn de circulație (stop);
b) furtul unui transformator;
c) furtul unei biciclete.

416. Se aplică agravanta prevăzută de art. 229 C. pen. – într-un mijloc de transport în comun:
a) dacă furtul este săvârşit într-un autobuz;
b) dacă furtul este săvârşit în taxi;
c) dacă furtul este săvârşit într-un tramvai retras din circuit.

417. Se consideră faptă săvârşită în timpul nopţii când:
a) fapta este săvârşită într-o cameră întunecată de la subsolul clădirii;
b) fapta a fost săvârşită în zori;
c) fapta a fost săvârşită în timpul unei eclipse parţiale de lună.

418. Furtul săvârşit asupra unei persoane aflate în imposibilitate de a se apăra, în situaţia în care imposibilitatea victimei a fost cauzată de un complice al autorului, constituie infracţiunea de:
a) furt calificat;
b) tâlhărie;
c) furt simplu.

419. Fapta zugravului, angajat de către persoana vătămată să îi renoveze apartamentul, de a-şi fi însuşit, pe timpul nopţii, o serie de bunuri, folosind o cheie mincinoasă, constituie infracţiunea de:
a) furt simplu;
b) furt calificat;
c) abuz de încredere.

420. În cazul în care făptuitorul îşi însuşeşte un casetofon dintr-un autoturism descuiat, prin desfacerea firelor de contact, fapta constituie infracţiune de:
a) furt simplu;
b) furt calificat;
c) tâlhărie.

421. Fapta unui concubin de a-şi însuşi, din domiciliul comun, un bun aflat în coproprietate:
a) constituie furt simplu;
b) nu constituie infracţiune;
c) constituie abuz de încredere.

422. Urmarea imediată a infracţiunii de furt simplu constă în:
a) schimbarea stării de fapt a bunului, trecerea acestuia din posesia sau detenţia celui îndreptăţit în posesia sau detenţia făptuitorului;
b) o stare de pericol pentru relaţiile sociale referitoare la drepturile şi interesele patrimoniale;
c) atât o schimbare a stării de fapt a bunului, cât şi o stare de pericol pentru relaţiile sociale referitoare la drepturile şi interesele patrimoniale.

423. În cazul infracţiunii de furt simplu, tentativa:
a) este posibilă şi se pedepseşte;
b) nu este posibilă;
c) este posibilă, dar nu se pedepseşte.

424. Atunci când furtul săvârşit prin efracţie are drept consecinţă şi distrugerea încuietorii, fapta va fi:
a) furt calificat;
b) concurs real între distrugere şi furt calificat;
c) concurs ideal între distrugere şi furt calificat.

425. Înscrisurile pot fi obiect material al infracţiunii de furt:
a) şi dacă au valoare economică;
b) indiferent dacă au sau nu valoare economică;
c) doar dacă sunt acte ce dovedesc starea civilă.

426. În cazul inculpatei care, neprimind chiria de la persoana vătămată, i-a luat acesteia o bluză, fără consimţământul ei, afirmând că i-o va restitui când va primi chiria, fapta:
a) constituie furt simplu;
b) constituie furt calificat;
c) nu constituie furt, deoarece lipseşte scopul însuşirii pe nedrept.

427. Dacă făptuitorul pătrunde într-o curte cu două locuinţe a două persoane şi sustrage de la acestea bunuri aparţinând amândurora, fapta va constitui:
a) o infracţiune de furt;
b) două infracţiuni de furt;
c) o infracţiune de furt aflată în formă continuată.

428. Dacă pentru comiterea furtului au fost făcute mai multe drumuri între apartament şi maşina de transport, încadrarea juridică va fi:
a) o infracţiune de furt;
b) o infracţiune de furt în formă continuă;
c) atâtea infracţiuni de furt, câte drumuri au fost efectuate.

429. Reprezintă furt calificat:
a) luarea unui bun mobil din posesia altuia, prin ameninţarea cu o armă;
b) sustragerea unor bunuri pe timp de noapte;
c) sustragerea unui bun prin efracţie.

430. Fapta şoferului de taxi care observă când persoana vătămată uită un bun în maşină şi nu o atenţionează, iar ulterior îşi însuşeşte bunul constituie:
a) furt calificat;
b) furt simplu;
c) însuşirea bunului găsit.

431. Elementul circumstanţial al săvârşirii infracţiunii de către o persoană mascată, deghizată sau travestită este specific:
a) numai furtului şi tâlhăriei;
b) doar tâlhăriei;
c) atât tâlhăriei, cât şi altor categorii de infracţiuni contra persoanei.

432. Furtul unui bun dintr-un autobuz aflat la capăt de linie constituie:
a) furt simplu;
b) furt calificat;
c) însuşirea bunului găsit.

433. Dacă făptuitorul pătrunde într-o magazie în timpul zilei şi caută bunuri, părăsind magazia cu acestea în timpul nopţii, fapta constituie:
a) furt calificat;
b) furt simplu;
c) furt simplu în concurs cu furt calificat.

434. Furtul calificat prin efracţie:
a) presupune înlăturarea unui obstacol interpus între făptuitor şi bunul pe care acesta intenţionează să îl sustragă;
b) absoarbe distrugerea;
c) implică pătrunderea în imobil.

435. Furtul calificat prin efracţie:
a) implică, întotdeauna, o violare de domiciliu;
b) poate fi săvârşit în loc public;
c) presupune înlăturarea unui obstacol interpus între făptuitor şi bunul pe care acesta intenţionează să îl sustragă.

436. Reprezintă furt calificat:
a) furtul săvârşit într-o intersecţie de la periferia oraşului;
b) furtul săvârşit de o persoană travestită;
c) furtul comis pe durata nopţii.

437. Obiectul juridic al infracţiunii de tâlhărie:
a) nu există;
b) este complex;
c) este simplu.

438. Furtul urmat de întrebuinţarea unor violenţe, ca o ripostă spontană la comportarea agresivă a persoanelor care nu au surprins furtul, şi nu în scopul de a păstra bunul, constituie:
a) furt calificat;
b) tâlhărie;
c) infracţiune de furt şi lovire sau alte violenţe, aflate în concurs real.

439. Constituie infracţiunea de tâlhărie calificată:
a) fapta săvârşită prin violare de domiciliu;
b) fapta săvârşită de un funcţionar public în exerciţiul atribuţiilor de serviciu;
c) fapta săvârşită în zorii zilei.

440. Fapta inculpatului constituie infracţiunea de tâlhărie calificată dacă a fost săvârşită:
a) în coautorat;
b) prin violarea sediului profesional;
c) prin simularea de calităţi oficiale.

441. Fapta inculpatului constituie infracţiunea de tâlhărie calificată dacă a fost săvârşită:
a) prin escaladare;
b) prin folosirea unei substanţe narcotice;
c) prin folosirea unei arme.

442. Fapta inculpatului constituie infracțiunea de tâlhărie calificată dacă:
a) a fost săvârşită într-un mijloc de transport;
b) s-au întrebuințat violențe;
c) s-au întrebuințat amenințări.

443. Fapta inculpatului constituie infracțiunea de tâlhărie calificată dacă:
a) a fost săvârşită într-un oficiu poştal, după orele de program, doar asupra unei poştărițe;
b) a fost săvârşită într-o stație de autobuz, la prânz;
c) a avut ca urmare vătămarea corporală.

444. În situația în care autorul, pentru a lua ori a menține bunul, foloseşte violența asupra victimei, iar aceasta, în cădere, se loveşte de calorifer şi decedează, fapta constituie infracțiune de:
a) omor calificat (din interes material);
b) tâlhărie urmată de moartea victimei (art. 236 C. pen.);
c) omor simplu (art. 188 C. pen).

445. Subiectul activ al infracțiunii de tâlhărie poate fi:
a) chiar şi proprietarul bunului sustras, dacă este iresponsabil;
b) orice persoană care răspunde penal;
c) şi un minor de 13 ani şi 11 luni.

446. Tâlhăria are ca formă de vinovăție praeterintenția:
a) atunci când a avut ca urmare moartea victimei;
b) atunci când a avut ca urmare vătămarea corporală a victimei;
c) în toate cazurile.

447. Există tâlhărie atunci când furtul:
a) este comis prin insulte;
b) este urmat de întrebuințarea de amenințări pentru păstrarea bunului furat;
c) este săvârşit asupra victimei aflate în stare de inconştiență ori neputință de a se apăra.

448. Constituie elementul material al infracțiunii de abuz de încredere:
a) numai însuşirea bunului sau dispunerea pe nedrept de acel bun;
b) refuzul de a restitui bunul mobil al altuia care i-a fost încredințat în baza unui titlu;
c) însuşirea bunului şi dispunerea pe nedrept de acel bun.

449. În cazul infracțiunii de abuz de încredere, tentativa:
a) este pedepsibilă;
b) nu există;
c) există, dar nu se pedepseşte.

450. Obiectul material al infracțiunii de abuz de încredere constă în:
a) un bun mobil care, în momentul comiterii faptei, se afla în posesia făptuitorului;
b) un bun mobil al altuia, care, în momentul comiterii faptei, se afla în posesia făptuitorului;
c) un bun mobil al altuia, care, în momentul comiterii faptei, se afla în detenția cu orice titlu a făptuitorului.

451. Sunt asimilate bunurilor mobile, în contextul art. 238 alin. (1) C. pen. (infracțiunea de abuz de încredere):
a) animalele pentru munca câmpului;
b) banii;
c) o hală metalică.

452. Refuzul unei persoane de a restitui o sumă de bani:
a) constituie infracțiune de abuz de încredere;
b) constituie o faptă de natură civilă;
c) poate constitui infracțiunea de înşelăciune, chiar dacă inculpatul nu a exercitat manopere dolosive la momentul încheierii contractului.

453. Abuzul de încredere prin fraudarea creditorilor, infracțiune prevăzută distinct în noul Cod penal, poate presupune:
a) existența unor creditori ai făptuitorului, anterior săvârşirii infracțiunii;
b) achiziționarea de bunuri ori servicii, făptuitorul ştiind că nu va putea să-şi respecte obligațiile de plată;
c) ca actele sau datoriile reale invocate să fie făcute în scopul fraudării creditorilor.

454. Latura subiectivă a infracțiunii de înşelăciune constă în:
a) intenție directă;

b) intenție indirectă;
c) culpă cu prevedere.

455. Consumarea infracțiunii de înșelăciune are loc:
a) în momentul în care s-a produs paguba în patrimoniul celui înșelat;
b) în momentul inducerii în eroare;
c) în momentul în care s-au pregătit mijloacele frauduloase, ele fiind asimilate infracțiunii consumate.

456. Constituie modalitate agravată a infracțiunii de înșelăciune:
a) fapta săvârșită prin folosirea de calități mincinoase;
b) fapta care a avut consecințe deosebit de grave;
c) fapta săvârșită în timpul unei calamități.

457. Dacă subiectul activ al infracțiunii de înșelăciune are calitatea de funcționar public, iar acțiunea de amăgire este săvârșită în exercitarea atribuțiilor de serviciu, fapta constituie:
a) înșelăciune;
b) abuz în serviciu;
c) purtare abuzivă.

458. La înșelăciune, tentativa:
a) nu există;
b) se pedepsește;
c) există, dar nu se pedepsește.

459. În materie de tulburare de posesie, conform art. 256 C. pen.:
a) fapta se poate săvârși prin violență sau amenințare ori prin desființarea sau strămutarea semnelor de hotar;
b) infracțiunea este în formă agravată, atunci când fapta se săvârșește asupra unui membru al familiei;
c) când fapta se săvârșește prin violență, infracțiunea de lovire sau alte violențe este absorbită.

460. Latura subiectivă a infracțiunii de tulburare de posesie constă în:
a) intenție directă;
b) intenție indirectă;
c) intenție depășită.

461. Obiectul material al tulburării de posesie poate fi:
a) orice bun mobil sau imobil;
b) numai un bun mobil;
c) numai un bun imobil sau o parte din acesta.

462. Subiectul activ al infracțiunii de tulburare de posesie poate fi:
a) orice persoană;
b) orice persoană, mai puțin proprietarul imobilului;
c) orice persoană, mai puțin proprietarul sau posesorul imobilului.

463. În cazul infracțiunii de favorizare a făptuitorului, ajutorul material ori moral:
a) poate fi dat numai direct autorului;
b) poate fi acordat autorului în timpul săvârșirii infracțiunii ori cel târziu imediat după aceasta;
c) poate fi dat cu scopul de a îngreuna executarea unei măsuri privative de libertate.

464. Subiectul activ al infracțiunii de tăinuire poate fi:
a) orice persoană care răspunde penal;
b) un membru de familie, însă în cazul acestuia există o cauză de impunitate;
c) orice persoană care răspunde penal, cu excepția soțului.

465. La tăinuire, tentativa:
a) nu este posibilă;
b) este posibilă, dar nu se pedepsește;
c) se pedepsește.

466. În cazul infracțiunii de ultraj judiciar prevăzută de art. 279 C. pen.:
a) subiectul pasiv principal poate fi un judecător aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu;
b) subiectul pasiv principal nu poate fi decât statul;
c) subiectul pasiv secundar poate fi un avocat, dacă infracțiunea este săvârșită în legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu.

467. Fapta inculpatului de a afirma că va determina pe un anumit profesor să treacă la examen pe anumiți studenți, pentru care a solicitat și primit diverse sume de bani, constituie:
a) înșelăciune;
b) luare de mită;
c) trafic de influență.

§2. RĂSPUNSURI CORECTE

1.	b, c;	33.	a;	65.	a;	97.	b, c;	129.	a;
2.	c;	34.	c;	66.	c;	98.	a, b;	130.	a, c;
3.	a;	35.	b, c;	67.	a, c;	99.	a;	131.	a, b;
4.	a;	36.	a;	68.	b;	100.	a;	132.	a, b;
5.	b;	37.	c;	69.	b;	101.	c;	133.	b, c;
6.	b;	38.	b;	70.	b, c;	102.	c;	134.	b;
7.	a;	39.	a, b;	71.	a, c;	103.	b;	135.	b, c;
8.	a, c;	40.	a, b;	72.	b, c;	104.	c;	136.	a, c;
9.	b;	41.	b;	73.	c;	105.	a, b;	137.	b, c;
10.	a, c;	42.	b;	74.	a;	106.	a, c;	138.	b;
11.	a, b;	43.	a, b;	75.	a;	107.	b, c;	139.	a, c;
12.	a, b;	44.	a;	76.	c;	108.	b;	140.	a;
13.	a;	45.	b;	77.	b;	109.	b, c;	141.	b;
14.	b;	46.	a;	78.	c;	110.	a, b;	142.	a;
15.	b;	47.	a, c;	79.	a;	111.	a;	143.	a;
16.	c;	48.	b, c;	80.	c;	112.	c;	144.	b;
17.	b, c;	49.	b;	81.	a;	113.	c;	145.	c;
18.	b;	50.	c;	82.	a;	114.	b;	146.	a;
19.	a;	51.	b;	83.	b;	115.	a;	147.	a, b;
20.	b, c;	52.	c;	84.	a;	116.	c;	148.	c;
21.	c;	53.	b;	85.	c;	117.	a;	149.	b;
22.	b;	54.	a, b;	86.	b;	118.	b, c;	150.	b;
23.	c;	55.	b;	87.	b;	119.	b;	151.	b;
24.	b;	56.	b;	88.	b;	120.	b;	152.	b, c;
25.	a;	57.	c;	89.	a;	121.	a, b;	153.	a;
26.	c;	58.	c;	90.	a, b;	122.	c;	154.	c;
27.	b;	59.	a;	91.	a, b;	123.	b;	155.	a, b;
28.	a, b;	60.	a, c;	92.	b;	124.	b;	156.	a, b;
29.	b;	61.	a, b;	93.	a, b;	125.	a;	157.	b, c;
30.	a;	62.	c;	94.	b, c;	126.	b;	158.	b;
31.	a;	63.	a;	95.	b, c;	127.	c;	159.	c;
32.	a, c;	64.	c;	96.	a, c;	128.	b, c;	160.	a;

BCU MISTERCENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

161. a;
162. a;
163. a;
164. b, c;
165. a, b;
166. b;
167. b, c;
168. b;
169. b;
170. b, c;
171. c;
172. c;
173. a, c;
174. a;
175. c;
176. b, c;
177. a, b;
178. a;
179. a;
180. a;
181. b;
182. b;
183. b, c;
184. b;
185. a, b;
186. a;
187. a, c;
188. c;
189. a;
190. a;
191. b;
192. c;
193. b;
194. a;
195. c;
196. b;
197. b;
198. a, c;
199. b;
200. c;
201. b, c;
202. a;
203. b;
204. a; b;
205. b, c;
206. a;
207. a;
208. b, c;
209. b;
210. a;
211. b;
212. a, b;
213. a;
214. a;
215. c;
216. b;
217. c;
218. b, c;
219. a;
220. a;
221. a, b;
222. a, c;
223. c;
224. b;
225. c;
226. a;
227. a, c;
228. c;
229. a;
230. c;
231. a, b;
232. b;
233. a;
234. a;
235. a, b;
236. a;
237. b;
238. c;
239. c;
240. c;
241. b, c;
242. b;
243. a;
244. b, c;
245. a, b;
246. a;
247. a, b;
248. b;
249. a;
250. a, b;
251. a;
252. a, b;
253. a;
254. a, c;
255. c;
256. b, c;
257. b;
258. a, c;
259. c;
260. a;
261. b;
262. a;
263. a, c;
264. b;
265. a, b;
266. b;
267. a, b;
268. a, c;
269. b;
270. a, b;
271. b, c;
272. b, c;
273. a, b;
274. a, b;
275. c;
276. a;
277. a;
278. b;
279. b;
280. a;
281. b;
282. b;
283. c;
284. b, c;
285. c;
286. a;
287. c;
288. a, c;
289. b;
290. a, b;
291. a, b;
292. b, c;
293. b, c;
294. b, c;
295. b, c;
296. b;
297. a;
298. a;
299. a;
300. a;
301. b, c;
302. a, b;
303. c;
304. c;
305. b;
306. a, c;
307. a, b;
308. a, b;
309. a, c;
310. a;
311. b;
312. a, b;
313. a;
314. a, c;
315. b;
316. a, b;
317. a, c;
318. b;
319. c;
320. b, c;
321. b;
322. c;
323. a, c;
324. b, c;
325. c;
326. c;
327. b, c;
328. b, c;
329. c;
330. a;
331. b, c;
332. b, c;
333. a, b;
334. a, b;
335. b, c;
336. a;
337. c;
338. b;
339. b;
340. b;
341. a, c;
342. b;
343. b;
344. b;
345. b;

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

346. a;
347. c;
348. a, b;
349. b;
350. a, b;
351. a, b;
352. b;
353. b;
354. a, b;
355. a, c;
356. b;
357. a;
358. b;
359. b;
360. c;
361. b;
362. a;
363. b;
364. c;
365. b, c;
366. b, c;
367. a, b;
368. a;
369. a, b;
370. a;
371. c;
372. a;
373. a, c;
374. b, c;
375. b, c;
376. a, c;
377. a, c;
378. a;
379. b, c;
380. a;
381. a;
382. a, c;
383. c;
384. c;
385. a;
386. a;
387. c;
388. a, c;
389. a, b;
390. a;
391. a, b;
392. a, b;
393. b;
394. c;
395. b, c;
396. a, b;
397. a, c;
398. a, b;
399. a;
400. b;
401. a;
402. b, c;
403. c;
404. a, c;
405. a, c;
406. c;
407. c;
408. b, c;
409. a, c;
410. a, b;
411. a;
412. a, c;
413. a, b;
414. c;
415. a, b;
416. a, c;
417. b, c;
418. b;
419. b;
420. a;
421. a;
422. a;
423. a;
424. a;
425. a, b;
426. c;
427. b;
428. a;
429. b, c;
430. b;
431. a;
432. b;
433. a;
434. a, b;
435. b, c;
436. b, c;
437. b;
438. c;
439. a, c;
440. b, c;
441. b, c;
442. a;
443. c;
444. b;
445. b;
446. a, b;
447. b;
448. b, c;
449. c;
450. c;
451. a;
452. b;
453. a, b;
454. a;
455. a;
456. a; b;
457. a;
458. b;
459. a, c;
460. a, b;
461. c;
462. a;
463. c;
464. a, b;
465. b;
466. b, c;
467. c.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL AL IV-LEA. DREPT PROCESUAL PENAL

§1. TESTE GRILĂ

1. Principiul legalității privește:
a) exclusiv legalitatea realizării actului de justiție;
b) activitatea de incriminare a legiuitorului;
c) atât activitatea legislativă, cât și activitatea de realizare a actului de justiție.

2. Încălcarea prezumției de nevinovăție:
a) conduce la aplicarea sancțiunii nulității absolute a actelor prin care s-a adus atingere acestui drept;
b) poate conduce la angajarea răspunderii delictuale a autorității ori a persoanei vinovate;
c) conduce la aplicarea sancțiunii nulității actelor prin care s-a adus atingere acestui drept, însă numai dacă vătămarea nu poate fi înlăturată altfel.

3. Publicitatea ședinței de judecată:
a) este prevăzută sub sancțiunea nulității absolute;
b) are ca efect dreptul subiecților procesuali de a consulta dosarul;
c) constituie un principiu absolut.

4. Reprezintă o garanție a asigurării efectivității principiului legalității:
a) aplicarea sancțiunii nulității actelor procesuale sau procedurale de fiecare dată când acestea sunt nelegale;
b) aplicarea sancțiunii amenzii judiciare;
c) aplicarea sancțiunii excluderii probelor nelegal sau neloial administrate, însă numai la solicitarea expresă a părților.

5. Principiul legalității în activitatea legislativă presupune ca:
a) desfășurarea procesului penal, pe întreaga sa durată, să aibă loc potrivit dispozițiilor legale;
b) legiuitorul să prevadă regulile procedurale;
c) redactarea textului legal în care sunt prevăzute infracțiunile să fie clară, precisă și previzibilă.

6. Funcția procesuală de dispoziție asupra drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei în faza de urmărire penală presupune:
a) efectuarea unui control judiciar de către judecătorul de drepturi și libertăți în cazul tuturor măsurilor și procedeelor probatorii ce aduc o atingere drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei;
b) reprezintă o funcție judiciară distinctă procesului penal;
c) face parte din funcția judiciară de urmărire penală.

7. Prezumția de nevinovăție:
a) este recunoscută oricărei persoane suspecte ori inculpate până la pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive;
b) constituie un veritabil drept subiectiv;
c) nu presupune obligația organelor judiciare de a proba că fapta a fost comisă de inculpat decât atunci când acesta nu recunoaște săvârșirea ei.

8. Principiul oficialității procesului penal:
a) este incident și în cazul în care legea impune condiția de procedibilitate a plângerii prealabile;
b) vizează, fără excepții, atât acțiunea penală a cauzei, cât și acțiunea civilă;
c) impune organelor judiciare obligația de a îndeplini din oficiu toate actele procedurale necesare desfășurării procesului penal.

9. Principiul imediatei aplicări a legii de procedură:
a) presupune ca legea procedurală să se aplice de îndată ce a intrat în vigoare, exceptând cazurile când atât săvârșirea infracțiunii, cât și punerea în mișcare a acțiunii penale au avut loc anterior;
b) se aplică tuturor actelor și măsurilor dispuse pe durata în care legea de procedură este în vigoare;
c) se aplică numai în limitele principiului retroactivității legii penale mai favorabile.

10. Aprecierea cu privire la necesitatea trimiterii ori nu în judecată a inculpatului:
a) reprezintă o funcție judiciară distinctă, ce cade exclusiv în competența procurorului, chiar și atunci când urmărirea penală a fost efectuată de organul de cercetare penală sub supravegherea procurorului;
b) constituie activitatea exclusivă a procurorului, desfășurată la finalul urmăririi penale;
c) se efectuează de către organului de cercetare penală, însă numai atunci când ancheta se efectuează de către acesta.

11. Prezența inculpatului în fața instanței într-o cușcă cu gratii de metal ori într-o cabină de sticlă:
a) reprezintă o încălcare gravă a prezumției de nevinovăție;
b) nu este de natură a aduce atingere prezumției de nevinovăție atât timp cât, prin această măsura, nu a fost îngrădit dreptul la apărare;
c) constituie atât o îngrădire a dreptului la apărare, cât și o atingere gravă a prezumției de nevinovăție.

12. Legalitatea procesului penal:
a) presupune obligația autorităților judiciare de a desfășura activitatea specifică procesului penal cu respectarea regulilor procedurale prevăzute de Constituție și de legile care cuprind dispoziții procedurale penale;
b) reprezintă unul dintre principiile fundamentale ale procesului penal;
c) este parte a principiului legalității pedepselor.

13. Tipicitatea:
a) se referă numai la comiterea de către autor a unei fapte în formă consumată;
b) se referă la comiterea unei tentative incriminate;
c) presupune o corespondență concretă a faptei săvârșite cu modelul abstract prevăzut în norma de incriminare doar sub aspect subiectiv.

14. Punerea în mișcare a acțiunii penale:
a) poate fi dispusă de procuror doar dacă anterior acesta a dispus continuarea urmăririi penale față de suspect;
b) se dispune exclusiv în cursul urmăririi penale prin ordonanță ori la finalul urmăririi penale prin rechizitoriu;
c) poate fi dispusă și prin declarație verbală de către procuror în cazurile anume prevăzute de lege.

15. Constituie trăsături ale acțiunii penale:
a) caracterul patrimonial și divizibil al acțiunii;
b) obligativitatea, indivizibilitatea și caracterul privat al acțiunii;
c) obligativitatea și indivizibilitatea.

16. Subiectul activ al acțiuni penale:
a) este statul prin Ministerul public, cu excepția cazurilor legale de limitare a principiului oficialității acțiunii penale;
b) este persoana vătămată în cazurile în care acțiunea penală este condiționată de introducerea plângerii prealabile;
c) este statul, în toate cazurile.

17. Punerea în mișcare a acțiunii penale poate fi dispusă:
a) numai atunci când există probe privind vinovăția inculpatului;
b) numai în scris;
c) față de autorul neidentificat al faptei.

18. Acțiunea penală se poate pune în mișcare:
a) în tot cursul urmăririi penale;
b) de regulă, prin ordonanță;
c) doar la propunerea organelor de cercetare penală.

19. În cadrul aceluiași proces penal se pot exercita mai multe acțiuni penale în următoarele situații:
a) în cazul participației penale la aceeași infracțiune;
b) în cazul unor infracțiuni conexe săvârșite de mai mulți participanți;
c) în ipoteza unității legale de infracțiune.

20. Lipsa plângerii prealabile în cazul infracțiunilor care se urmăresc doar ca urmare a formulării acesteia:
a) constituie un impediment de punere în mișcare a acțiunii penale;
b) constituie o limitare a principiului aflării adevărului;
c) poate fi complinită de sesizarea din oficiu, însă numai în cazuri grave.

21. Suspectul sau inculpatul poate cere continuarea procesului penal:
a) în cazul încetării procesului penal pentru autoritate de lucru judecat;

b) ca urmare a intervenției prescripției răspunderii penale;
c) în cazul pronunțării de către instanța de judecată a unei soluții de achitare întemeiate pe dispozițiile art. 16 alin. (1) lit. a) C. proc. pen. (fapta nu există).

22. Dacă din cuprinsul plângerii formulate se constată că fapta nu există, se dispune:
a) clasarea, fără a fi începută urmărirea penală;
b) renunțarea la urmărire penală;
c) clasarea, după începerea urmăririi penale.

23. Dreptul de a solicita despăgubiri al persoanei prejudiciate prin săvârșirea unei infracțiuni:
a) poate fi exercitat atât în fața instanței civile, cât și în cadrul procesului penal, în aceleași condiții;
b) poate fi cedat unei alte persoane care urmează a-l exercita fie alături de acțiunea penală, fie separat, în fața unei instanțe civile;
c) se exercită și de către procuror atunci când persoana vătămată este lipsită de capacitate de exercițiu.

24. Are autoritate de lucru judecat în fața instanței civile:
a) hotărârea definitivă a instanței penale de achitare ori încetare a procesului penal cu privire la existența faptei, a persoanei care a comis-o, existența prejudiciului și întinderea acestuia și cu privire la vinovăția autorului faptei ilicite;
b) ordonanța procurorului prin care s-a dispus clasarea, însă, numai atunci când aceasta a fost menținută de judecător prin procedura prevăzută de art. 340 C. proc. pen.;
c) hotărârea definitivă a instanței penale de achitare, cu privire la existența faptei și a persoanei care a săvârșit-o.

25. În ipoteza în care persoana vătămată a transmis convențional dreptul la repararea prejudiciului înainte de a se constitui parte civilă în procesul penal, dobânditorul dreptului litigios:
a) poate introduce acțiunea civilă alături de acțiunea penală, însă numai în termenul recunoscut de lege persoanei vătămate;
b) poate introduce acțiunea civilă numai în fața instanței civile, chiar dacă termenul de constituire de parte civilă în procesul penal nu este împlinit;
c) are aceleași căi de exercitare a acțiunii civile recunoscute de lege persoanei vătămate.

26. Acțiunea civilă alăturată acțiunii penale poate fi admisă în tot sau în parte:
a) când se dispune achitarea pe temeiul că fapta nu este prevăzută de legea penală;
b) atunci când se dispune încetarea procesului penal pe temeiul retragerii plângerii;
c) când se dispune achitarea pe temeiul că fapta nu a fost comisă cu vinovăția prevăzută de lege.

27. Anterior începerii cercetării judecătorești, X s-a constituit parte civilă cu suma de 10.000 lei. Înainte ca instanța să constate terminată cercetarea judecătorească, partea civilă și-a precizat cererea, în sensul că a solicitat suma de 5.000 lei cu titlu de daune materiale și suma de 8.000 lei cu titlu de daune morale, depunând la dosar înscrisuri doveditoare ale pretențiilor. Instanța:
a) nu va putea acorda despăgubiri civile, în lipsa consimțământului inculpatului, decât în limita cererii de constituire ca parte civilă formulată inițial;
b) în ipoteza în care va găsi întemeiate pretențiile părții civile, va admite acțiunea civilă și va obliga inculpatul la plata sumelor solicitate, astfel cum acestea au fost precizate, indiferent dacă inculpatul consimte sau nu la repararea prejudiciului;
c) va admite în parte acțiunea civilă, în sensul că va obliga inculpatul la plata sumei de 10.000 lei, respingând cererea ulterioară de precizare a pretențiilor ca fiind tardiv formulată.

28. Cu privire la acțiunea civilă exercitată în fața instanței penale:
a) spre deosebire de cea exercitată în fața instanței civile, are caracter oficial;
b) dobândește de la acțiunea penală, pe lângă care se exercită, trăsăturile acesteia;
c) instanța penală este obligată să se pronunțe asupra ei cu privire la desființarea totală ori parțială a unui înscris și restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunii.

29. În cursul judecății procurorul a exercitat acțiunea civilă pentru persoana vătămată minoră, în condițiile în care reprezentanții legali ai acesteia nu au acționat. Până la soluționarea cauzei, părinții minorului au încheiat cu inculpatul o tranzacție, acceptând plata către acesta a unei sume de bani

mai mici decât cea solicitată de procuror. Instanța a luat act de tranzacție și a constatat stinsă acțiunea penală. Soluția pronunțată:
a) este corectă, instanța fiind obligată să ia act de tranzacție;
b) nu este corectă, dar nelegalitatea nu se poate invoca în apelul procurorului;
c) nu este corectă, iar nelegalitatea se poate invoca în calea de atac a apelului.

30. Pentru soluționarea acțiunii civile exercitate în cadrul procesului penal sarcina probei prejudiciului și a întinderii acestuia aparține:
a) părții civile și procurorului în anumite cazuri;
b) numai părții civile;
c) procurorului, însă numai atunci când acțiunea civilă se exercită din oficiu.

31. Instanța penală este obligată să se pronunțe asupra acțiunii civile:
a) în ceea ce privește desființarea totală ori parțială a unui înscris;
b) cu privire la luarea măsurilor asigurătorii, însă numai atunci când persoana prejudiciată este lipsită de capacitate de exercițiu;
c) în ceea ce privește luarea măsurilor asigurătorii și restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunii.

32. Sarcina probei cu privire la acțiunea civilă exercitată în procesul penal revine:
a) părții civile, exclusiv;
b) și procurorului, însă, numai în anumite cazuri;
c) părții civile, procurorului și organelor de cercetare penală.

33. În ipoteza în care persoana prejudiciată a optat să exercite acțiunea civilă alăturat acțiunii penale, aceasta nu mai poate sesiza instanța civilă, cu următoarele excepții:
a) atunci când persoana prejudiciată este lipsită ori cu capacitate de exercițiu restrânsă;
b) când urmărirea penală ori judecata au fost suspendate;
c) când procurorul a dispus clasarea.

34. Acțiunea în repararea prejudiciului cauzat prin săvârșirea unei infracțiuni:
a) poate fi introdusă anterior punerii în mișcare a acțiunii penale;
b) se stinge automat, simultan cu stingerea acțiunii penale;
c) este alăturată acțiunii penale.

35. Pentru repararea prejudiciului cauzat prin săvârșirea unei infracțiuni, persoana vătămată:
a) are dreptul de a opta între exercitarea acțiunii civile în cadrul procesului penal ori separat la instanța civilă;
b) dacă optează pentru exercitarea acțiunii civile în cadrul procesului penal, are obligația de a se constitui parte civilă cel mai târziu în fața instanței de judecată până la închiderea cercetării judecătorești;
c) dacă este lipsită de capacitate de exercițiu, acțiunea civilă se exercită din oficiu de către instanța penală, fără a fi necesară constituirea de parte civilă.

36. În ipoteza în care acțiunea în repararea prejudiciului cauzat prin săvârșirea unei infracțiuni a fost introdusă la instanța civilă:
a) judecata acțiunii civile se suspendă de la data începerii urmăririi penale cu privire la infracțiunea prejudiciabilă;
b) judecata acțiunii civile se suspendă, pe o durată de un an, ori de câte ori se pune în mișcare acțiunea penală;
c) judecata acțiunii civile se suspendă până la soluționarea acțiunii penale în primă instanță, însă nu mai mult de un an.

37. Acțiunea civilă, în cadrul procesului penal, poate fi exercitată:
a) de către procuror, în toate cazurile în care persoana prejudiciată nu a împlinit vârsta de 18 ani;
b) împotriva statului atunci când inculpatul ori partea responsabilă civilmente a decedat;
c) numai împotriva moștenitorilor legali ai inculpatului ori părții responsabile civilmente, atunci când inculpatul ori partea responsabilă civilmente a decedat.

38. Dreptul la despăgubire al persoanei prejudiciate prin săvârșirea unei infracțiuni se pierde în următoarele situații:
a) când persoana vătămată constituită parte civilă în procesul penal nu se prezintă la judecată;
b) atunci când persoana vătămată constituită parte civilă în procesul penal părăsește calea penală;
c) în situația în care persoana vătămată constituită parte civilă în procesul penal renunță, în fața instanței penale, la pretențiile civile.

39. În cazul în care persoana prejudiciată prin săvârşirea unei infracţiuni este un minor cu vârsta de 16 ani şi 4 luni:
a) acţiunea civilă se exercită, în mod obligatoriu, din oficiu, fără excepţii;
b) exercitarea acţiunii civile din oficiu nu este posibilă în toate cazurile;
c) acţiunea civilă poate fi exercitată numai de către minor cu încuviinţarea prealabilă a reprezentantului legal.

40. În cazul în care persoana vătămată nu s-a constituit parte civilă în procesul penal în termenul prevăzut de lege:
a) se poate adresa cu acţiune civilă instanţei civile, însă numai după pronunţarea unei hotărâri definitive în cauza penală;
b) poate exercita acţiunea civilă numai în faţa instanţei civile potrivit dispoziţiilor Codului civil şi Codului de procedură civilă;
c) se poate constitui parte civilă în procesul penal şi ulterior, dacă există acordul expres ori tacit al inculpatului.

41. În ipoteza în care la săvârşirea infracţiunii prejudiciabile au participat mai multe persoane:
a) vor răspunde civil solidar participanţii coautori;
b) tăinuitorul bunului produs prin săvârşirea infracţiunii răspunde solidar cu participanţii, pentru întreg prejudiciul cauzat;
c) răspund solidar numai participanţii coautori.

42. În ceea ce priveşte acţiunea civilă, după începerea cercetării judecătoreşti:
a) partea civilă nu mai poate modifica cererea de constituire de parte civilă decât cu acordul inculpatului;
b) partea civilă poate mări ori micşora cuantumul pretenţiilor civile, însă numai până la terminarea cercetării judecătoreşti;
c) partea civilă poate mări ori micşora cuantumul pretenţiilor civile, însă numai cu acordul inculpatului.

43. Hotărârea definitivă a instanţei penale:
a) are autoritate de lucru judecat în faţa instanţei civile în ceea ce priveşte existenţa faptei, persoana făptuitorului, existenţa prejudiciului şi vinovăţia autorului faptei ilicite;
b) atunci când prin aceasta s-a dispus achitarea sau încetarea procesului penal, leagă instanţa civilă doar cu privire la existenţa faptei şi a persoanei care a comis-o;
c) nu are autoritate de lucru judecat în faţa instanţei civile în ceea ce priveşte existenţa prejudiciului şi a vinovăţiei autorului faptei ilicite, atunci când prin hotărâre s-a dispus achitarea ori încetarea procesului penal.

44. Dreptul la opţiune al persoanei prejudiciate prin săvârşirea unei infracţiuni este limitat în următoarele cazuri:
a) atunci când persoana prejudiciată este lipsită de capacitate de exerciţiu ori are capacitate de exerciţiu restrânsă;
b) în situaţia în care exercitarea acţiunii civile în faţa instanţei penale ar conduce la întârzierea soluţionării acţiunii penale;
c) când persoana vătămată a transmis convenţional dreptul la despăgubire anterior constituirii ca parte civilă în procesul penal.

45. Acţiunea civilă exercitată în cadrul procesului penal se respinge ca neîntemeiată:
a) când instanţa pronunţă achitarea pe temeiul că fapta nu există ori că nu există probe că o persoană a săvârşit infracţiunea;
b) când se dispune achitarea pe temeiul că fapta nu este prevăzută de legea penală;
c) când în cursul judecăţii inculpatul a decedat.

46. În ipoteza în care persoana responsabilă civilmente (persoană fizică) a decedat în cursul procesului penal:
a) acţiunea civilă este lăsată nesoluţionată atunci când partea civilă nu indică moştenitorii persoanei responsabile civilmente în termenul prevăzut de lege;
b) acţiunea civilă este continuată împotriva moştenitorilor persoanei responsabile civilmente, instanţa având obligaţia de a-i introduce pe aceştia în proces, din oficiu;
c) partea civilă are obligaţia de a indica moştenitorii persoanei responsabile civilmente în termen de 3 luni de la data decesului.

47. Instanța penală lasă nesoluționată acțiunea civilă în următoarele cazuri:
a) atunci când constată că judecarea acesteia alăturat acțiunii penale ar conduce la tergiversarea judecății acesteia din urmă, partea urmând să se adreseze instanței civile;
b) în situația în care partea civilă decedează în cursul procesului, iar moștenitorii acesteia nu își exprimă intenția de a continua exercitarea acțiunii civile;
c) când s-a admis acordul de recunoaștere a vinovăției, iar între părți nu s-a încheiat niciun acord de mediere ori tranzacție cu privire la acțiunea civilă.

48. În ipoteza în care persoana prejudiciată prin săvârșirea unei infracțiuni a optat să exercite acțiunea civilă la instanța civilă, va putea părăsi această cale și să se adreseze instanței penale în următoarele situații:
a) când punerea în mișcare a acțiunii penale cu privire la săvârșirea infracțiunii prejudiciabile a avut loc anterior sesizării instanței civile;
b) în toate cazurile în care urmărirea penală ori judecata penală a fost reluată după suspendare, neputându-se imputa persoanei prejudiciate suspendarea;
c) în cazul în care începerea urmăririi penale și punerea în mișcare a acțiunii penale cu privire la infracțiunea prejudiciabilă au avut loc ulterior sesizării instanței civile.

49. Acțiunea civilă exercitată alăturat acțiunii penale se lasă nesoluționată:
a) în cazul în care se dispune achitarea pe temeiul că fapta nu este prevăzută de legea penală;
b) când se dispune achitarea pe temeiul că fapta nu a fost comisă cu vinovăția prevăzută de lege;
c) când în cursul judecății s-a dispus radierea inculpatului persoană juridică.

50. Hotărârile judecătorești civile definitive prin care s-au soluționat chestiuni prealabile:
a) au autoritate de lucru judecat în fața instanței penale sub toate aspectele judecate;
b) nu au autoritate de lucru judecat în fața instanței penale cu privire la existența infracțiunii;
c) nu au autoritate de lucru judecat în fața instanței penale.

51. În cursul procesului penal, inculpatul poate recunoaște pretențiile civile:
a) numai cu acordul părții responsabile civilmente, când aceasta a intervenit ori a fost introdusă în proces;
b) în toate cazurile, fără excepții;
c) și numai parțial, caz în care, pentru partea nerecunoscută, se pot administra probe.

52. Acțiunea civilă exercitată în cadrul procesului penal prezintă, printre altele, și următoarele trăsături:
a) divizibilitate, obligativitate;
b) este o acțiune divizibilă și disponibilă;
c) este o acțiune patrimonială, facultativă, disponibilă și publică.

53. Acțiunea civilă:
a) rămâne în competența instanței penale în caz de deces, reorganizare, desființare sau dizolvare a părții civile, dacă moștenitorii sau, după caz, succesorii în drepturi ori lichidatorii acesteia își exprimă opțiunea de a continua exercitarea acțiunii civile, în termen de cel mult două luni de la data decesului sau a reorganizării, desființării ori dizolvării;
b) este de competența instanței civile în caz de deces, reorganizare, desființare sau dizolvare a părții responsabile civilmente;
c) este de competența instanței civile în caz de deces, reorganizare, desființare sau dizolvare a părții civile.

54. Acțiunea civilă:
a) are ca obiect tragerea la răspundere civilă delictuală a persoanelor responsabile potrivit legii civile pentru prejudiciul produs prin comiterea faptei care face obiectul acțiunii penale;
b) se exercită doar de persoana vătămată;
c) poate fi exercitată împotriva succesorilor în drepturi ai părții responsabile civilmente.

55. Repararea prejudiciului se face potrivit dispozițiilor legii civile:
a) în natură, prin plata unei despăgubiri bănești;
b) prin desființarea totală sau parțială a unui înscris;
c) prin restituirea lucrului.

56. Acțiunea civilă poate fi alăturată acțiunii penale în procesul penal:
a) prin constituirea persoanei vătămate ca parte civilă;

b) numai dacă aceasta a fost exercitată din oficiu;
c) numai dacă este exercitată de moştenitorii persoanei vătămate.

57. Instanța lasă nesoluționată latura civilă a cauzei:
a) atunci când a intervenit prescripția răspunderii penale;
b) în cazul retragerii plângerii prealabile;
c) când părțile s-au împăcat.

58. În cursul procesului penal, partea responsabilă civilmente dispune:
a) de dreptul de a propune administrarea de probe de către organele judiciare;
b) de dreptul de a adresa întrebări experților;
c) de dreptul de a invoca nulități relative care prejudiciază partea civilă.

59. În cazul în care, în cursul procesului penal, inculpatul recunoaşte, în parte, pretențiile civile:
a) instanța nu poate obliga la despăgubiri decât dacă sunt administrate şi alte probe cu privire la pretențiile recunoscute;
b) instanța obligă la despăgubiri în măsura recunoaşterii;
c) pentru pretențiile civile nerecunoscute pot fi administrate probe.

60. Procurorul are calitate de subiect activ al acțiunii civile:
a) când participă la judecată şi cel vătămat este o persoană cu capacitate de exercițiu restrânsă;
b) când cel vătămat este o persoană lipsită de capacitate de exercițiu sau cu capacitate de exercițiu restrânsă, indiferent dacă procurorul participă sau nu la judecată;
c) când infracțiunea dedusă judecății se pedepseşte cu închisoare mai mare de 15 ani.

61. În cazul reținerii existenței provocării:
a) în ipoteza în care va găsi întemeiată acțiunea civilă, instanța va acorda despăgubiri părții civile astfel cum aceasta a solicitat;
b) instanța trebuie să stabilească proporția dintre culpa inculpatului şi cea a părții civile în producerea daunelor şi să oblige în raport cu aceasta la despăgubiri pentru daune materiale şi, dacă este cazul, şi pentru daune morale;
c) persoana obligată la plata despăgubirilor solicitate de unitatea de spital ocazionate de îngrijirile acordate victimei infracțiunii se va stabili fără a se ține seama de această împrejurare.

62. Partea civilă poate renunța, în tot sau în parte, la pretențiile civile formulate:
a) până la terminarea dezbaterilor în apel;
b) fie prin cerere scrisă, fie oral în şedința de judecată;
c) numai oral în şedința de judecată.

63. Înalta Curte de Casație şi Justiție judecă în primă instanță:
a) infracțiunile contra securității naționale;
b) infracțiunile de înaltă trădare;
c) infracțiunile comise de membrii Guvernului şi de chestori.

64. Tribunalul judecă în primă instanță:
a) toate infracțiunile, cu excepția celor date prin lege în competența altor instanțe;
b) infracțiunea de determinare ori înlesnire a sinuciderii;
c) infracțiunile cu privire la care urmărirea penală a fost efectuată de către Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată şi Terorism, fără excepții.

65. Excepția de necompetență materială ori după calitatea persoanei a instanței superioare celei competente poate fi invocată:
a) numai până la începerea cercetării judecătoreşti;
b) din oficiu ori numai de către părți sau procuror;
c) în tot cursul judecății până la pronunțarea unei hotărâri definitive.

66. Tribunalul judecă în primă instanță:
a) infracțiunile cu privire la care urmărirea penală a fost efectuată de către Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată şi Terorism, dacă prin lege nu au fost date în competența unei instanțe ierarhic superioare;
b) infracțiunile contra securității naționale;
c) infracțiunile săvârşite de judecătorii de la judecătorii.

67. Încălcarea dispozițiilor cu privire la competența materială a instanței de judecată:
a) atrage nulitatea absolută atunci când încălcarea constă în judecarea cauzei de o instanță inferioară în grad instanței competente din punct de vedere material;
b) atrage sancțiunea nulității numai în cazul în care vătămarea produsă nu poate fi înlăturată altfel;
c) atrage nulitatea relativă în toate cazurile.

68. În cazul în care, ulterior săvârșirii infracțiunii de vătămare corporală din culpă, în contextul unui accident rutier produs în timp ce se afla în concediu, și anterior primului termen de judecată, autorul infracțiunii își dă demisia din calitatea de judecător la Curtea de Apel București:
a) instanța sesizată potrivit competenței personale urmează să-și decline competența către instanța competentă din punct de vedere material potrivit dispozițiilor de drept comun;
b) instanța sesizată potrivit competenței personale rămâne competentă să soluționeze cauza dacă infracțiunea are legătură cu atribuțiile de serviciu;
c) instanța sesizată potrivit competenței personale urmează să constate că nu este competentă să soluționeze cauza și să trimită cauza în vederea refacerii urmăririi penale organului de urmărire penală competent material potrivit dispozițiilor de drept comun.

69. Excepția de necompetență teritorială poate fi invocată:
a) în tot cursul judecății până la pronunțarea unei hotărâri definitive;
b) numai până la începerea cercetării judecătorești;
c) numai în termenul de decădere prevăzut de lege.

70. În situația în care, ulterior comiterii infracțiunii, autorul dobândește o anume calitate:
a) devine incidentă competența personală, dacă calitatea dobândită este cea de membru al Guvernului ori de chestor;
b) nu devine incidentă competența personală în niciun caz, întrucât, la data comiterii faptei autorul nu deținea nicio calitate specială;
c) devine incidentă competența personală dacă calitatea dobândită este cea de procuror al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

71. Atunci când declinarea competenței a fost determinată de necompetența teritorială:
a) instanța căreia i s-a trimis cauza este obligată să mențină actele îndeplinite și măsurile dispuse de instanța necompetentă, acestea fiind câștigate cauzei;
b) probele administrate rămân câștigate cauzei în toate cazurile;
c) instanța căreia i s-a trimis cauza poate înlătura actele îndeplinite și măsurile dispuse de instanța necompetentă, însă numai motivat.

72. Pentru situația în care infracțiunea a fost săvârșită pe teritoriul României, pe o navă sub pavilion românesc:
a) competența teritorială aparține instanței în circumscripția căreia se află primul port românesc în care ancorează nava dacă nu poate fi stabilită competența teritorială potrivit art. 41 alin. (1) C. proc. pen.;
b) competența teritorială aparține primei instanțe sesizate dacă nava nu ancorează în niciun port românesc și competența teritorială nu poate fi stabilită potrivit art. 41 alin. (1) C. proc. pen.;
c) competența teritorială aparține instanței competente material aflată în București dacă nava nu ancorează în niciun port românesc și competența teritorială nu poate fi stabilită potrivit art. 41 alin. (1) C. proc. pen.

73. Competența materială se stabilește raportat la:
a) complexitatea cauzei penale;
b) persoana subiectului activ al infracțiunii;
c) infracțiunea a cărei săvârșire a dat naștere conflictului de drept penal.

74. Pierderea calității de senator ulterior comiterii faptei și anterior pronunțării unei hotărâri definitive în cauză:
a) atrage înlăturarea competenței personale a organului de urmărire penală, dacă infracțiunea comisă nu are legătură cu atribuțiile de serviciu ale senatorului;
b) atrage înlăturarea competenței personale în toate cazurile în care infracțiunea comisă nu are legătură cu atribuțiile de serviciu;
c) dacă pierderea calității are loc în urma demisiei depuse de senator pe durata cercetării judecătorești, nu atrage înlăturarea competenței personale chiar dacă infracțiunea nu are legătură cu atribuțiile de serviciu.

75. Încălcarea dispozițiilor cu privire la competența funcțională:
a) atrage sancțiunea nulității absolute în toate cazurile;
b) atrage sancțiunea nulității numai atunci când vătămarea nu poate fi înlăturată altfel;
c) se acoperă atunci când organul necompetent din punct de vedere funcțional este mai mare în grad decât cel competent.

76. Conflictul de competență poate surveni:
a) între un parchet şi o instanță;
b) între două parchete de grad egal;
c) numai între organe judiciare ce desfăşoară aceeaşi activitate procesuală.

77. Prorogarea de competență poate opera:
a) în cauzele de reunire, exclusiv;
b) în cazul în care a operat o schimbare a calificării faptei;
c) şi în alte cazuri decât cele enumerate exemplificativ de lege.

78. Competența funcțională:
a) este determinată şi de o anumită calitate a subiectului activ al infracțiunii;
b) stabileşte activitatea de judecată ori de urmărire penală pe care o poate efectua instanța, respectiv organul de urmărire penală;
c) este determinată de norme legale imperative.

79. Termenul de invocare a excepției de necompetență teritorială:
a) este un termen de decădere;
b) este un termen de recomandare;
c) este un termen prohibitiv.

80. Curtea de apel judecă în primă instanță:
a) infracțiunile săvârşite de judecătorii de la judecătorii;
b) infracțiunile săvârşite de judecătorii de la curțile de apel şi de membrii Curții de Conturi;
c) infracțiunile săvârşite de chestori şi de membrii Guvernului.

81. Spre deosebire de competența teritorială, competența materială:
a) nu suportă derogări;
b) este o competență pe linie orizontală;
c) este o competență pe linie verticală.

82. Excepția de necompetență:
a) este soluționată de judecătorul de drepturi şi libertăți numai prin încheiere, nesupusă niciunei căi de atac, indiferent de soluție;
b) este soluționată de judecătorul de drepturi şi libertăți prin încheiere, ce poate fi atacată odată cu fondul, numai atunci când este respinsă;
c) se soluționează de instanță prin încheiere, ce poate fi atacată odată cu fondul, numai atunci când este respinsă.

83. Încălcarea dispozițiilor cu privire la competența materială a organelor de urmărire penală:
a) atrage nulitatea absolută în toate cazurile;
b) atrage sancțiunea decăderii;
c) poate atrage sancțiunea nulității relative.

84. Înalta Curte de Casație şi Justiție judecă, potrivit competenței materiale şi după calitatea persoanei:
a) infracțiunile comise de membrii Consiliului Superior al Magistraturii;
b) în primă instanță, în apel şi în recurs;
c) infracțiunile de înaltă trădare.

85. În situația în care nu este cunoscut locul săvârşirii infracțiunii, iar făptuitorul nu este prins, competența teritorială se stabileşte raportat la:
a) locul unde va fi prins făptuitorul;
b) locul unde îşi are locuința persoana vătămată;
c) locul unde locuieşte făptuitorul.

86. Atunci când declinarea competenței a fost determinată de necompetența materială ori personală:
a) instanța căreia i s-a trimis cauza este obligată să mențină actele îndeplinite şi măsurile dispuse de instanța necompetentă, acestea fiind câştigate cauzei;
b) instanța căreia i s-a trimis cauza poate menține actele îndeplinite şi măsurile dispuse de instanța necompetentă, însă numai motivat;
c) probele administrate rămân câştigate cauzei în toate cazurile.

87. Încălcarea dispozițiilor cu privire la competența personală a instanței de judecată:
a) atrage nulitatea absolută atunci când încălcarea constă în judecarea cauzei de o instanță inferioară

în grad instanței competente din punct de vedere personal;
b) atrage nulitatea relativă atunci când încălcarea constă în judecarea cauzei de o instanță inferioară în grad celei competente din punct de vedere al competenței teritoriale;
c) atrage sancțiunea nulității numai în cazul în care vătămarea produsă nu poate fi înlăturată altfel.

88. În situația în care în cursul judecății se dispune schimbarea încadrării juridice a faptei:
a) instanța urmează a-şi declina competența în toate cazurile în care, potrivit noii încadrări juridice nu mai este competentă material;
b) instanța îşi menține competența de judecată a cauzei chiar şi atunci când potrivit noii încadrări juridice nu mai este competentă material, însă, numai dacă competența materială aparține unei instanțe ierarhic inferioare;
c) operează prorogarea de competență în toate cazurile, astfel încât instanța nu trebuie să îşi decline competența chiar dacă potrivit noii încadrări juridice nu mai este competentă material.

89. Potrivit competenței funcționale, Înalta Curte de Casație şi Justiție judecă:
a) şi în primă instanță;
b) infracțiunile comise de judecătorii Înaltei Curți de Casație şi Justiție;
c) infracțiunile de înaltă trădare.

90. Tribunalul judecă:
a) în primă instanță, toate cauzele date prin lege în competența sa;
b) în apel, numai apelurile formulate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii supuse acestei căi de atac;
c) atât în primă instanță, cât şi în apel şi în recurs.

91. Dobândirea calității de membru al Guvernului pe durata urmăririi penale desfăşurate împotriva sa:
a) nu atrage incidența competenței personale;
b) atrage incidența competenței personale întotdeauna;
c) nu presupune efectuarea în mod obligatoriu a urmăririi penale de către procuror.

92. În ipoteza în care pe durata urmăririi penale inculpatul dobândeşte calitatea de judecător la Judecătoria Buzău, calitate pe care nu o deținea la data comiterii faptei:
a) procurorul, sesizat potrivit competenței materiale, urmează să-şi decline competența către parchetul competent din punct de vedere personal;
b) competența de efectuare a urmăririi penale revine în continuare parchetului sesizat potrivit competenței materiale;
c) calitatea astfel dobândită nu atrage competența personală a parchetului, ci numai a instanței ce urmează a fi sesizată.

93. Necompetența teritorială:
a) nu poate fi acoperită, atrăgând nulitatea actelor îndeplinite;
b) se acoperă prin neinvocarea excepției în termenul de decădere prevăzut de lege;
c) neinvocată în termen atrage prorogarea de competență a instanței sesizate.

94. Competența personală se determină raportat la:
a) calitatea deținută de subiectul pasiv al infracțiunii la momentul săvârşirii infracțiunii, în toate cazurile;
b) doar calitatea deținută de autorul infracțiunii, la momentul săvârşirii infracțiunii;
c) persoana subiectului activ al infracțiunii.

95. În situația în care, potrivit noii încadrări juridice date faptei în cursul judecății, competența materială de judecată revine unei instanțe ierarhic superioare:
a) se va dispune restituirea cauzei la parchet în vederea efectuării urmăririi penale de către parchetul competent material potrivit noii încadrări juridice;
b) instanța îşi va declina competența către instanța ierarhic superioară;
c) operează prorogarea de competență, instanța rămânând competentă să judece cauza în continuare.

96. Potrivit competenței funcționale, judecătoria judecă:
a) toate infracțiunile, cu excepția celor date prin lege în competența altor instanțe;
b) în primă instanță;

c) infracțiunea de viol care a avut ca urmare moartea victimei.

97. Prorogarea de competență în caz de schimbare a încadrării juridice a faptei:
a) nu operează dacă schimbarea are loc în cursul urmăririi penale;
b) nu operează dacă schimbarea are loc în cursul judecății și potrivit noii încadrări juridice competența materială revine unei instanțe ierarhic superioare;
c) operează dacă schimbarea are loc în cursul urmăririi penale, însă, numai dacă potrivit noii încadrări juridice competența materială revine unui parchet ierarhic superior.

98. Potrivit competenței materiale, judecătoria judecă:
a) în primă instanță;
b) toate infracțiunile, cu excepția celor date prin lege în competența altor instanțe;
c) infracțiunile săvârșite cu intenție depășită care au avut ca urmare moartea unei persoane.

99. Competența teritorială de soluționare a cauzelor în care infracțiunea a fost săvârșită în integralitate în străinătate și pentru care se aplică legea penală română:
a) aparține instanței în circumscripția căreia se află locuința inculpatului – persoană fizică;
b) aparține Judecătoriei Sectorului 2 București dacă infracțiunea este dată în competența materială a judecătoriei și inculpatul nu locuiește în România;
c) revine instanțelor din București în raport de competența materială sau personală atunci când inculpatul – persoană fizică – nu își are locuința în România.

100. În ipoteza în care dintre mai multe infracțiuni conexe săvârșite de un făptuitor care nu domiciliază și nici nu locuiește în România, unele sunt săvârșite în afara țării și altele pe teritoriul României:
a) competența de judecată se stabilește în raport de legea țării pe teritoriul căreia s-a săvârșit prima infracțiune;
b) competența de judecată aparține exclusiv organului judiciar în a cărui circumscripție teritorială s-a consumat ultima infracțiune;
c) competența teritorială a organelor judiciare române se determină potrivit noului Cod de procedură penală.

101. În situația în care infracțiunea a fost săvârșită în participație penală de un chestor și un senator, și chestorul a fost favorizat de un consilier juridic, în urma reunirii cauzelor prorogarea de competență operează în favoarea:
a) instanței competente material superioară în grad;
b) Înaltei Curți de Casație și Justiție numai dacă chestorul a săvârșit infracțiunea în legătură cu atribuțiile de serviciu;
c) instanței competente din punct de vedere al competenței personale superioară în grad.

102. Curtea de apel judecă:
a) apelurile împotriva hotărârilor penale pronunțate în primă instanță de judecătorii;
b) ca instanță de fond, infracțiunea de înaltă trădare săvârșită de un membru al Consiliului Suprem de Apărare;
c) infracțiunile săvârșite de controlorii financiari ai Curții de Conturi.

103. Curtea de apel:
a) judecă întotdeauna cererile de strămutare;
b) judecă apelurile împotriva hotărârilor penale pronunțate în primă instanță de tribunale;
c) soluționează cererile prin care s-a solicitat extrădarea sau transferul persoanelor condamnate în străinătate.

104. Înalta Curte de Casație și Justiție judecă:
a) conflictele de competență în cazurile în care este instanța superioară comună instanțelor aflate în conflict;
b) în primă instanță, infracțiunile săvârșite de magistrații asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție;
c) recursurile în casație împotriva hotărârilor penale definitive.

105. Înalta Curte de Casație și Justiție judecă:
a) cazurile în care cursul justiției este întrerupt;
b) apelurile împotriva hotărârilor penale pronunțate în primă instanță de Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție;
c) conflictul de competență ivit între Judecătoria Sectorului 6 și Tribunalul București.

106. Când competența instanței este determinată de calitatea inculpatului:
a) instanța rămâne competentă să judece, chiar dacă inculpatul, după săvârşirea infracțiunii, nu mai are acea calitate, atunci când fapta are legătură cu atribuțiile de serviciu ale acestuia;
b) instanța rămâne competentă să judece, chiar dacă inculpatul, după săvârşirea infracțiunii, nu mai are acea calitate, atunci când s-a dat citire actului de sesizare a instanței;
c) instanța îşi declină competența de soluționare a cauzei dacă inculpatul, după săvârşirea infracțiunii nu mai are acea calitate, chiar dacă fapta are legătură cu atribuțiile de serviciu ale acestuia.

107. Nerespectarea dispozițiilor privind competența după materie sau după calitatea persoanei, în cursul judecății, atunci când judecata a fost efectuată de o instanță inferioară celei legal competente:
a) este sancționată cu nulitatea absolută, care poate fi invocată în orice stare a procesului;
b) este motiv de recurs în casație;
c) atrage nulitatea hotărârii astfel pronunțate, doar dacă partea care o invocă face dovada vătămării intereselor sale.

108. Judecătorul de drepturi şi libertăți soluționează, în cursul urmăririi penale, cererile privind:
a) măsurile de siguranță cu caracter provizoriu;
b) supravegherea tehnică, reținerea, predarea şi percheziționarea corespondenței şi a obiectelor şi percheziția persoanei date în urmărire;
c) conservarea datelor informatice.

109. În cazul infracțiunii de tâlhărie, când actele materiale ce intră în cuprinsul infracțiunii sunt judecate de Tribunalul Bucureşti şi Judecătoria Sectorului 3, cauzele:
a) vor fi reunite doar dacă se află în acelaşi stadiu de judecată;
b) vor fi reunite întotdeauna;
c) nu vor putea fi reunite, fiindcă se află la instanțe de grade diferite.

110. Când competența instanței este determinată de calitatea inculpatului, instanța rămâne competentă să judece, chiar dacă inculpatul, după săvârşirea infracțiunii, nu mai are acea calitate, în cazurile când:
a) fapta are legătură cu atribuțiile de serviciu ale făptuitorului;
b) s-a dat o hotărâre în primă instanță;
c) Ministerul Public nu se opune.

111. Dobândirea calității după săvârşirea infracțiunii nu determină schimbarea competenței, cu excepția infracțiunilor săvârşite de:
a) membrii Consiliului Superior al Magistraturii;
b) mareşali, amirali, generali şi chestori;
c) judecătorii de la tribunale.

112. În cazul declinării pentru necompetență teritorială, actele îndeplinite ori măsurile dispuse:
a) se mențin obligatoriu, fiind îndeplinite cu respectarea competenței materiale şi personale;
b) se refac, fiind nule absolut (luate cu încălcarea normelor de competență);
c) se pot menține, motivat.

113. Judecătoria judecă în primă instanță:
a) omorul calificat;
b) toate infracțiunile, cu excepția celor date prin lege în competența altor instanțe;
c) infracțiunile săvârşite cu intenție depăşită care au avut ca urmare moartea unei persoane.

114. Tribunalul judecă în primă instanță:
a) infracțiunile cu privire la care urmărirea penală a fost efectuată de către Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată şi Terorism sau Direcția Națională Anticorupție, dacă nu sunt date prin lege în competența altor instanțe ierarhic superioare;
b) infracțiunile săvârşite cu intenție depăşită care au avut ca urmare moartea unei persoane;
c) infracțiunea de conflict de interese.

115. Înalta Curte de Casație şi Justiție judecă în primă instanță:
a) infracțiunile săvârşite de membrii Guvernului;

b) infracțiunile săvârșite de către membrii Consiliului Superior al Magistraturii;
c) infracțiunile săvârşite de către diplomați.

116. Infracțiunea săvârşită pe o navă sub pavilion românesc este de competența:
a) instanței în a cărei circumscripție se află primul port român în care ancorează nava, în afară de cazul în care prin lege se dispune altfel;
b) instanței de la domiciliul infractorului;
c) instanței în a cărei circumscripție se află primul port român în care s-a descoperit fapta.

117. Tăinuirea, favorizarea infractorului şi nedenunțarea unor infracțiuni sunt de competența:
a) instanței care judecă infracțiunea la care acestea se referă;
b) instanței superioare în grad, dacă competența după calitatea persoanelor aparține unor instanțe de grad diferit;
c) instanței mai întâi sesizate.

118. O persoană trimisă în judecată pentru fapta de a fi ucis din culpă două sau mai multe persoane, urmată de părăsirea locului accidentului, va fi judecată în primă instanță de:
a) judecătorie;
b) tribunal;
c) tribunal, în cazul în care urmărirea penală a fost efectuată de un procuror de la parchetul de pe lângă tribunal.

119. Tribunalul judecă:
a) ca instanță de apel, apelurile împotriva sentințelor pronunțate de judecătorii;
b) toate infracțiunile care au avut ca urmare moartea victimei;
c) în primă instanță, infracțiunea de transmitere a sindromului imunodeficitar dobândit.

120. Curtea de apel nu judecă în primă instanță:
a) infracțiunile săvârşite de judecătorii de la judecătorii;
b) infracțiunile săvârşite de membrii Guvernului;
c) infracțiunile săvârşite de procurorii de la parchetele de pe lângă curțile de apel.

121. Curtea de apel soluționează:
a) conflictele de competență ivite între tribunalele militare din circumscripția sa;
b) conflictele de competență ivite între tribunale sau între judecătorii şi tribunale din circumscripția sa;
c) contestațiile formulate împotriva hotărârilor pronunțate de tribunale în cazurile prevăzute de lege.

122. Infracțiunea de furt săvârşită de un membru al unui cult religios organizat în condițiile legii este judecată în primă instanță:
a) de curtea de apel;
b) de Înalta Curte de Casație şi Justiție;
c) de judecătorie.

123. Competența după teritoriu este determinată de:
a) locul săvârşirii infracțiunii;
b) locul unde se află principalele mijloace de probă;
c) locuința suspectului sau inculpatului persoană fizică ori, după caz, sediul inculpatului persoană juridică, la momentul la care a săvârşit fapta.

124. Infracțiunea săvârşită pe o aeronavă înmatriculată în România:
a) este de competența instanței în a cărei circumscripție se află primul loc de aterizare pe teritoriul român;
b) este de competența Judecătoriei Sectorului 2 Bucureşti, dacă aeronava nu aterizează pe teritoriul României, iar inculpatul nu locuieşte în România, şi infracțiunea este de competența judecătoriei;
c) este de competența instanței în a cărei circumscripție se află ultima locuință a inculpatului, chiar dacă acesta nu mai locuieşte în România.

125. Infracțiunea săvârşită pe o navă sub pavilion românesc:
a) este de competența instanței în a cărei circumscripție se află primul port român în care ancorează nava;
b) este de competența instanței în a cărei circumscripție se află locuința inculpatului, neavând relevanță împrejurarea că nava a ancorat într-un port român;
c) este de competența instanței în a cărei circumscripție se află locuința persoanei vătămate.

126. O infracțiune de omor săvârșită în afara teritoriului țării se judecă:
a) de instanța competentă material în a cărei circumscripție își are domiciliul sau locuiește inculpatul;
b) de Judecătoria Sectorului 2, dacă inculpatul nu are domiciliul și nici nu locuiește în România;
c) de instanța în a cărei circumscripție se află locul de aterizare pe teritoriul român a aeronavei cu care inculpatul a fost adus în țară.

127. În cazul în care, dintre mai multe infracțiuni conexe săvârșite de un inculpat care nu are domiciliul și nici nu locuiește în România, unele sunt săvârșite în afara teritoriului țării, iar altele în țară, competența teritorială:
a) se determină potrivit dispozițiilor în materia privind competența pentru infracțiunile săvârșite în străinătate;
b) se determină potrivit art. 41 C. proc. pen. care definește „locul săvârșirii infracțiunii";
c) se determină de Înalta Curte de Casație și Justiție pe baza regulatorului de competență.

128. Competența judecării în primă instanță a infracțiunii de furt calificat, săvârșită în străinătate de un cetățean român care domiciliază în Vânju Mare, în paguba altui cetățean român care locuiește în Bacău, revine:
a) Judecătoriei Vânju Mare;
b) Judecătoriei Bacău;
c) Tribunalului Mehedinți.

129. Instanța română competentă a judeca o infracțiune de omor săvârșită în străinătate de un cetățean italian, care domiciliază și locuiește în Italia, împotriva unui cetățean român cu domiciliul în Bacău este:
a) Tribunalul București;
b) Tribunalul Bacău;
c) Judecătoria Sectorului 2 București.

130. În situația în care cu aceeași ocazie soțul își love ște soția, îi sparge parbrizul mașinii – proprietate exclusivă – și o lipsește de libertate pentru 6 ore:
a) este obligatorie reunirea cauzelor;
b) reunirea cauzelor este facultativă, putându-se efectua urmărirea penală și judecata pentru fiecare infracțiune separat;
c) este obligatorie efectuarea urmăririi penale împreună.

131. În ipoteza în care, ulterior reunirii cauzelor în cursul urmăririi penale, procurorul a dispus renunțarea la urmărire penală pentru inculpatul care a determinat competența parchetului prin prorogare:
a) parchetul rămâne competent să soluționeze cauza;
b) procurorul urmează să-și decline competența către parchetul competent potrivit regulilor de drept comun;
c) parchetul nu rămâne competent să soluționeze cealaltă cauză decât în cazul în care acesta este Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

132. Conflictul pozitiv de competență se ivește atunci când:
a) două instanțe sesizate simultan ori succesiv cu aceeași cauză se declară competente;
b) instanța căreia i s-a trimis cauza în urma declinării își declină competența în favoarea instanței care si-a declinat competența prima;
c) instanța căreia i s-a trimis cauza în urma declinării își declină competența în favoarea unei alte instanțe.

133. La data de 1.02.2015 numitul X a fost încarcerat la penitenciarul X (aflat în circumscripția judecătoriei A), împotriva acestuia fiind emis un mandat de executare a pedepsei închisorii de 8 luni emis de Judecătoria B. La data de 2.02.2015 numitul X a formulat contestație la executare invocând prescripția executării pedepsei, contestație pe care a depus-o la Judecătoria B. Ulterior, după stabilirea regimului de detenție, acesta a fost transferat la Penitenciarul Y, unde urma să execute pedeapsa (aflat în circumscripția Judecătoriei C). Judecătoria B:
a) este competentă să judece cauza;
b) va declina competența de soluționare către Judecătoria A;
c) va declina competența de soluționare către Judecătoria C.

134. Conflictul de competență dintre o instanță civilă şi una militară se soluționează de:
a) instanța civilă superioară în grad celei aflate în conflict;
b) Înalta Curte de Casație şi Justiție;
c) instanța militară superioară celei aflate în conflict.

135. Reprezintă un caz de reunire facultativă a cauzelor:
a) concursul formal de infracțiuni;
b) infracțiunea complexă;
c) participația penală.

136. În situația în care, ulterior reunirii cauzelor, se dispune disjungerea judecății pentru infracțiunea care a determinat competența instanței în favoarea căreia a operat prorogarea de competență:
a) instanța rămâne competentă să judece în continuare cauzele reunite;
b) instanța va declina competența pentru soluționarea celorlalte cauze reunite;
c) instanța rămâne competentă să judece în continuare cauzele reunite, doar dacă disjungerea s-a dispus anterior începerii dezbaterilor.

137. Instanța se pronunță asupra excepției de necompetență:
a) prin încheiere, în toate cazurile;
b) prin sentință definitivă atunci când o admite;
c) prin încheiere ce poate fi atacată numai odată cu fondul, când o respinge.

138. În cazul în care instanța este sesizată cu judecarea unei infracțiuni continuate şi în cursul judecății se constată că în unitatea legală de infracțiune intră şi alte acte materiale pentru care s-a pronunțat anterior o hotărâre judecătorească definitivă:
a) se dispune reunirea cauzelor, instanța urmând să pronunțe o hotărâre cu privire la întreaga activitate infracțională şi să desființeze hotărârea penală anterioară;
b) nu se va mai putea dispune reunirea cauzelor;
c) instanța dispune extinderea acțiunii penale cu privire şi la actele materiale nou descoperite.

139. În ipoteza în care aceeaşi persoană săvârşeşte mai multe infracțiuni prin acte diferite în acelaşi loc şi în acelaşi timp:
a) reunirea cauzelor este obligatorie;
b) reunirea cauzelor nu este obligatorie şi se poate dispune în toate cazurile;
c) reunirea cauzelor se poate dispune doar atunci când aceasta nu conduce la întârzierea judecății.

140. Asupra excepției de necompetență:
a) procurorul se pronunță prin ordonanță doar atunci când o admite şi îşi declină competența;
b) instanța se pronunță prin încheiere atât atunci când o admite, cât şi atunci când o respinge;
c) procurorul se pronunță prin ordonanță atât atunci când o admite şi îşi declină competența, cât şi atunci când o respinge ca neîntemeiată.

141. Pentru situația în care 3 infractori săvârşesc mai multe infracțiuni de furt din locuințe pe o durată de 3 luni, în urma unei înțelegeri prealabile:
a) reunirea cauzelor şi judecata lor împreună este obligatorie;
b) reunirea cauzelor şi efectuarea urmăririi penale pentru toate infracțiunile împreună este obligatorie, doar judecata lor putându-se face separat;
c) reunirea cauzelor este facultativă.

142. În ipoteza reunirii cauzelor, dacă instanțele sesizate nu sunt de aceeaşi natură, prorogarea de competență operează:
a) în favoarea instanței civile, însă doar dacă aceasta este egală în grad cu instanța militară;
b) în favoarea instanței militare, dacă aceasta este superioară în grad instanței civile;
c) în favoarea instanței civile echivalente în grad instanței militare sesizate, dacă instanța civilă sesizată este inferioară în grad.

143. Reunirea cauzelor poate fi dispusă:
a) în cazul concursului material de infracțiuni;
b) în caz de concurs formal de infracțiuni;
c) în cazul în care în fața aceleaşi instanțe există mai multe cauze cu acelaşi obiect.

144. Conflictul de competență dintre Judecătoria Galați și Judecătoria Brăila se soluționează de:
a) Înalta Curte de Casație și Justiție;
b) Curtea de Apel Galați;
c) Tribunalul Galați.

145. Reunirea cauzelor se dispune:
a) de instanța întâi sesizată;
b) de instanța în favoarea căreia operează prorogarea de competență, în toate cazurile;
c) de instanța civilă echivalentă în grad celei militare, competente potrivit art. 41 și art. 42 C. proc. pen., dacă instanța militară este superioară în grad celei civile.

146. În cazul reunirii cauzelor, prorogarea de competență operează:
a) întotdeauna în favoarea instanței mai întâi sesizate, dacă instanțele sunt de aceeași natură;
b) în favoarea instanței superioare în grad, dacă instanțele sunt de natură diferită;
c) în favoarea instanței mai întâi sesizate, doar dacă instanțele sunt de aceeași natură și același grad.

147. Excepția de necompetență materială ori după calitatea persoanei a instanței inferioare celei competente poate fi invocată:
a) din oficiu ori numai de către părți sau procuror;
b) în tot cursul judecății, până la pronunțarea unei hotărâri definitive;
c) numai până la începerea cercetării judecătorești.

148. Potrivit competenței funcționale, curțile de apel judecă:
a) infracțiunile contra securității naționale;
b) în primă instanță, în apel și recursurile împotriva hotărârilor pronunțate în primă instanță de tribunale și care nu sunt supuse apelului;
c) doar în primă instanță și în apel.

149. Reunirea cauzelor este obligatorie:
a) în cazul concursului real de infracțiuni;
b) în cazul unității naturale colective de infracțiune;
c) în cazul infracțiunilor de obicei.

150. În ipoteza în care, ulterior sesizării instanței, are loc schimbarea calificării faptei:
a) instanța urmează a-și declina competența dacă, potrivit noii calificări, nu mai este competentă material să judece cauza;
b) instanța urmează a-și declina competența întotdeauna, atunci când, potrivit noii calificări, competența materială de soluționare a cauzei revine unei instanțe ierarhic superioare;
c) instanța își menține competența să soluționeze cauza chiar dacă potrivit noii calificări competența materială ar reveni unei instanțe de grad superior, cu excepția cazului în care se prevede altfel în legea care a operat schimbarea.

151. Conflictul negativ de competență se ivește atunci când:
a) instanța căreia i s-a trimis cauza în urma declinării își declină competența în favoarea instanței care și-a declinat competența prima;
b) instanța căreia i s-a trimis cauza în urma declinării își declină competența în favoarea unei alte instanțe;
c) două instanțe sesizate simultan ori succesiv cu aceeași cauză se declară competente.

152. Prorogarea de competență poate avea loc în următoarele cazuri:
a) existența unei cauze de reunire, chestiuni prealabile, schimbarea încadrării juridice ori a calificării faptei;
b) exclusiv în cazurile anume prevăzute de lege;
c) numai în cazurile de reunire.

153. Conflictul de competență ivit între două organe de cercetare penală se soluționează de către:
a) procurorul care supraveghează activitatea de cercetare penală, în toate cazurile;
b) prim-procurorul parchetului în circumscripția căruia își desfășoară activitatea cele două organe de cercetare penală, în toate cazurile;
c) de procurorul care supraveghează activitatea de cercetare penală a celor două organe de cercetare penală.

154. În cazul unui conflict pozitiv de competență, măsurile și actele ce reclamă urgență se dispun de către:
a) instanța care și-a declinat prima competența;
b) instanța cea întâi sesizată;
c) instanța care s-a declarat cea din urmă competentă.

155. Prorogarea de competență poate opera:
a) în cazul chestiunilor prealabile;

b) numai în cazul chestiunilor prejudiciale;
c) atât în cazul chestiunilor prealabile, cât şi în cazul chestiunilor prejudiciale.

156. Conflictul de competenţă dintre două judecătorii aflate în circumscripţia a 2 tribunale diferite şi 2 curţi de apel diferite se soluţionează de:
a) Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie;
b) instanţa ierarhic superioară comună celor două;
c) instanţa ierarhic superioară celei din urmă sesizate.

157. În cazul unui conflict negativ de competenţă, măsurile şi actele ce reclamă urgenţă se dispun de către:
a) instanţa cea întâi sesizată;
b) instanţa care şi-a declinat prima competenţa;
c) instanţa care şi-a declinat cea din urmă competenţa.

158. Conflictul de competenţă se soluţionează:
a) în şedinţă publică, fără citarea părţilor;
b) de instanţa ierarhic superioară celei care şi-a declinat ultima competenţa;
c) prin încheiere definitivă.

159. Instanţa este obligată să dispună reunirea cauzelor:
a) în cazul infracţiunii continuate;
b) când două sau mai multe infracţiuni au fost săvârşite de aceeaşi persoană;
c) când între două sau mai multe infracţiuni există legătură şi reunirea cauzelor se impune pentru buna înfăptuire a justiţiei.

160. Excepţia de necompetenţă materială a instanţei inferioare celei competente potrivit legii:
a) poate fi invocată în tot cursul judecăţii, până la pronunţarea hotărârii definitive;
b) nu poate fi invocată de persoana vătămată;
c) poate fi reiterată în calea ordinară de atac a apelului, instanţa de control judiciar, în ipoteza admiterii excepţiei, dispunând desfiinţarea hotărârii primei instanţe şi trimiterea cauzei spre rejudecare la instanţa de fond care a pronunţat sentinţa.

161. Reunirea cauzelor:
a) se poate dispune numai la cererea procurorului de către instanţa competentă;
b) se pronunţă prin încheiere ce poate fi atacată numai odată cu fondul;
c) se poate face dacă acestea se află în faţa primei instanţe, chiar după desfiinţarea sau casarea hotărârii, sau în faţa instanţei de apel.

162. Instanţa care şi-a declinat competenţa ori s-a declarat competentă cea din urmă:
a) nu poate lua nicio măsură, judecata fiind suspendată;
b) poate dispune cu privire la menţinerea stării de arest a inculpatului;
c) nu poate dispune cu privire la revocarea măsurilor asigurătorii.

163. Când conflictul de competenţă se iveşte între o instanţă civilă şi una militară, soluţionarea conflictului este de competenţa:
a) instanţei superioare în grad celei civile;
b) instanţei superioare în grad celei militare;
c) Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie.

164. Până la soluţionarea conflictului pozitiv de competenţă, judecata:
a) se poate suspenda;
b) se suspendă;
c) nu se suspendă.

165. Instanţa ierarhic superioară comună hotărăşte asupra conflictului de competenţă:
a) prin sentinţă definitivă;
b) cu înştiinţarea părţilor;
c) printr-o încheiere definitivă.

166. Conflictul negativ de competenţă ivit între două judecătorii aflate în circumscripţiile unor tribunale diferite din circumscripţia aceleiaşi curţi de apel se soluţionează:
a) de curtea de apel în circumscripţia căreia se află cele două judecătorii;
b) de tribunalul în circumscripţia căruia se află judecătoria care a fost cea dintâi sesizată;
c) de tribunalul în circumscripţia căruia se află judecătoria care a fost ultima sesizată.

167. Excepţia de necompetenţă materială a instanţei inferioare celei competente potrivit legii, poate fi ridicată:
a) până la citirea actului de sesizare;

b) până la încheierea dezbaterilor;
c) până la pronunțarea hotărârii definitive.

168. Excepția de necompetență după calitatea persoanei a instanței superioare celei competente potrivit legii, poate fi ridicată:
a) numai de procuror sau de instanță, din oficiu;
b) de oricare dintre părți, până la începerea cercetării judecătorești;
c) de oricare dintre părți, până la pronunțarea hotărârii definitive.

169. Excepția de necompetență teritorială:
a) poate fi ridicată de procuror până la începerea cercetării judecătorești, în fața primei instanțe de judecată;
b) poate fi pusă în discuția părților din oficiu;
c) poate fi ridicată chiar și în căile de atac.

170. Când competența instanței este determinată de calitatea inculpatului, instanța rămâne competentă să judece, chiar dacă inculpatul, după săvârșirea infracțiunii, nu mai are acea calitate, atunci când:
a) a fost începută urmărirea penală;
b) fapta are legătură cu atribuțiile de serviciu ale făptuitorului;
c) a început cercetarea judecătorească.

171. Schimbarea competenței este determinată de dobândirea, după săvârșirea infracțiunii, a calității de:
a) procuror la parchetul de pe lângă curtea de apel;
b) membru al Guvernului;
c) șef al unui cult religios organizat în condițiile legii.

172. Schimbând încadrarea juridică după efectuarea cercetării judecătorești, din infracțiunea de tentativă de omor, în infracțiunea de vătămare corporală, care este de competența judecătoriei, tribunalul:
a) rămâne competent a judeca;
b) declină competența în favoarea judecătoriei;
c) restituie cauza la parchetul de pe lângă judecătorie în vederea refacerii urmăririi penale, întrucât aceasta a fost efectuată de un organ de urmărire penală necompetent.

173. În cazul declinării de competență, instanța căreia i s-a trimis cauza este obligată să mențină actele îndeplinite ori măsurile dispuse:
a) dacă declinarea a fost determinată de competența materială;
b) dacă declinarea a fost determinată de competența personală;
c) dacă declinarea a fost determinată de competența teritorială.

174. Declinarea competenței:
a) se dispune prin încheiere motivată;
b) se dispune prin sentință, hotărârea fiind supusă căii de atac a apelului;
c) se dispune prin sentință, hotărârea fiind definitivă.

175. Când conflictul negativ de competență se ivește între o judecătorie și un tribunal militar, soluționarea conflictului este de competența:
a) instanței superioare instanței civile;
b) instanței superioare celei care și-a declinat cea din urmă competența;
c) Înaltei Curți de Casație și Justiție.

176. În cazul în care o instanță militară își declină competența în favoarea unei instanțe civile, care soluționează cauza în primă instanță, iar ulterior instanța de apel constată că nu instanța civilă este competentă, ci instanța militară care își declinase competența, instanța de apel:
a) va trimite cauza Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru stabilirea competenței;
b) va desființa sentința și va trimite cauza spre rejudecare la instanța competentă, în atare caz neexistând un real conflict negativ de competență;
c) va desființa sentința și va reține cauza pentru o nouă judecată în fond.

177. Instanța căreia i s-a trimis cauza prin hotărârea de stabilire a competenței:
a) poate folosi actele îndeplinite și poate menține măsurile dispuse de instanța desesizată, chiar dacă declinarea a fost determinată de competența materială sau după calitatea persoanei;
b) poate proceda la schimbarea încadrării juridice a faptei, cu consecința declinării din nou a competenței de soluționare a cauzei, chiar dacă nu a mai efectuat niciun act de completare a cercetării judecătorești;

c) nu este obligată să folosească actele îndeplinite şi să menţină măsurile dispuse de instanţa desesizată, dacă declinarea a fost determinată de competenţa teritorială.

178. Conflictele de competenţă pot apărea:
a) între o judecătorie şi un tribunal;
b) între o judecătorie şi un parchet de pe lângă judecătorie;
c) între două judecătorii.

179. În materie penală, autoritatea de lucru judecat presupune:
a) triplă identitate de părţi, obiect, cauză;
b) identitate de persoane şi identitate de obiect;
c) identitate de părţi şi de cauză.

180. Competenţă teritorială la nivelul întregii ţări, este recunoscută de lege:
a) organelor de cercetare penală, Parchetului General de pe lângă Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie şi Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie;
b) şi Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie;
c) parchetelor şi organelor de cercetare penală de la nivel central şi Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie.

181. În cazul în care se impune reunirea cauzelor în cursul urmăririi penale şi acestea sunt de competenţa Direcţiei Naţionale Anticorupţie şi, respectiv, Direcţiei de Investigare a Infracţiunilor de Criminalitate Organizată şi Terorism, prorogarea de competenţă operează în favoarea:
a) Direcţiei Naţionale Anticorupţie;
b) Direcţiei de Investigare a Infracţiunilor de Criminalitate Organizată şi Terorism;
c) organului de urmărire penală mai întâi sesizat.

182. În faza de urmărire penală, declinarea se dispune:
a) prin rezoluţie motivată;
b) prin ordonanţă;
c) prin rezoluţie motivată şi contrasemnată de procurorul ierarhic superior.

183. În cazul în care persoana vătămată formulează plângere penală, pe care o adresează la aceeaşi dată atât organului de urmărire penală în a cărui rază se află locul unde locuieşte inculpatul, cât şi organului de urmărire penală în a cărui rază se află locul unde a fost săvârşită infracţiunea, deşi anterior organul de urmărire penală în a cărui rază se află locul unde locuieşte persoana vătămată se sesizase din oficiu, competenţa de soluţionare a cauzei:
a) se stabileşte în ordinea enumerării de la art. 41 alin. (1) C. proc. pen.;
b) aparţine organului de urmărire penală în a cărui rază se află locul unde locuieşte persoana vătămată;
c) aparţine organului de urmărire penală în a cărui rază se află locul unde locuieşte făptuitorul.

184. Procurorul de la parchetul de pe lângă tribunal a dispus disjungerea într-o cauză în care începuse urmărirea penală pentru o infracţiune de tentativă de omor şi o infracţiune de distrugere. În acest caz, competenţa de efectuare a urmăririi penale cu privire la infracţiunea de distrugere:
a) revine parchetului de pe lângă judecătorie;
b) rămâne dobândită parchetului de pe lângă tribunal;
c) poate fi delegată parchetului de pe lângă judecătorie.

185. Cererea de recuzare:
a) se poate face în scris şi oral;
b) nu poate să îi privească pe toţi judecătorii care compun completul de judecată;
c) se poate face în cursul judecăţii, doar în şedinţă publică.

186. Când cererea de recuzare privitoare la persoana care efectuează cercetarea penală se adresează acestei persoane:
a) aceasta este obligată să o înainteze instanţei, în maximum 48 de ore;
b) aceasta este obligată să o înainteze procurorului, în termen de 24 de ore, împreună cu lămuririle necesare;
c) aceasta este obligată să o înainteze procurorului, în termen de 48 de ore, cu referat.

187. Sunt incompatibili:
a) judecătorii care sunt soţi, rude sau afini între ei, fără limită de grad;
b) judecătorii care şi-au exprimat anterior părerea cu privire la soluţia care ar putea fi dată în acea cauză;
c) judecătorii care au fost experţi sau martori în acea cauză.

188. Inculpatul a solicitat recuzarea judecătorului X cu motivarea că a soluționat anterior un alt litigiu între el şi persoana vătămată Y. Judecătorul X:
a) este incompatibil să soluționeze cauza;
b) nu este incompatibil sa soluționeze cauza, câtă vreme soluționând primul litigiu nu a exprimat opinii vizând prezenta cauză;
c) nu este incompatibil în nicio situație.

189. Este incompatibil să judece cauza în fond:
a) procurorul care a pus în mişcare acțiunea penală sau a dispus trimiterea în judecată;
b) judecătorul care a dispus începerea judecății, în calitate de judecător de cameră preliminară;
c) judecătorul, dacă a primit liberalități de la una dintre părți, avocatul sau mandatarul acesteia.

190. Recuzarea:
a) se formulează oral sau în scris;
b) se face cu arătarea, pentru fiecare persoană în parte, a cazului de incompatibilitate invocat şi a tuturor temeiurilor de fapt cunoscute la momentul recuzării;
c) se poate face față de toți membrii unei instanțe.

191. Abținerea sau recuzarea judecătorului care face parte din completul de judecată se soluționează pe fond:
a) de acelaşi complet;
b) de un alt complet;
c) în camera de consiliu.

192. Abținerea sau recuzarea magistratului-asistent se soluționează:
a) de acelaşi complet;
b) în şedință publică;
c) în cel mult 24 de ore.

193. Când pentru soluționarea abținerii sau a recuzării nu poate fi desemnat un judecător din cadrul aceleiaşi instanțe:
a) abținerea sau recuzarea se soluționează de un judecător de la instanța ierarhic superioară;
b) abținerea sau recuzarea se soluționează de instanța egală în grad celei competente;
c) abținerea sau recuzarea se soluționează de Înalta Curte de Casație şi Justiție.

194. Recuzarea judecătorului chemat să decidă asupra recuzării:
a) este admisibilă, competența de judecată revenindu-i preşedintelui instanței;
b) este inadmisibilă;
c) se respinge prin încheiere.

195. Încheierea prin care s-a admis sau s-a respins abținerea, ca şi aceea prin care s-a admis recuzarea:
a) sunt supuse recursului în 5 zile;
b) nu sunt supuse niciunei căi de atac;
c) sunt semnate de membrii completului şi de grefier.

196. În cursul urmăririi penale, asupra abținerii sau recuzării persoanei care efectuează cercetarea penală se pronunță:
a) instanța;
b) judecătorul sesizat;
c) procurorul care supraveghează urmărirea penală.

197. În cursul urmăririi penale, asupra abținerii sau recuzării procurorului se pronunță:
a) judecătorul sesizat;
b) instanța;
c) procurorul ierarhic superior.

198. Procurorul ierarhic superior trebuie să se pronunțe asupra recuzării procurorului în cel mult:
a) 5 zile, prin rezoluție;
b) în 48 de ore, prin ordonanță;
c) 3 zile, prin rezoluție.

199. Judecătorul este incompatibil dacă, în cauza respectivă:
a) a dispus schimbarea încadrării juridice a faptei ce face obiectul actului de sesizare a instanței;
b) a menționat, în considerentele hotărârii de respingere a cererii de restituire a cauzei la procuror formulate de inculpatul trimis în judecată pentru luare de mită, că mituitorul a fost sincer când a denunțat autorității fapta;
c) a pus în mişcare acțiunea penală, în calitate de procuror.

200. Judecătorul nu este incompatibil dacă:
a) a fost apărător al vreuneia dintre părți;

b) a soluționat, în cursul urmăririi penale, ca judecător de drepturi şi libertăți, propunerea de arestare preventivă şi, ulterior, în aceeaşi cauză, soluționează cereri care au ca obiect prelungirea arestării preventive;
c) a participat la judecarea contestației împotriva încheierii prin care s-a dispus luarea ori prelungirea măsurii arestării preventive în cursul urmăririi penale, ca judecător de drepturi şi libertăți, iar, ulterior, judecă o nouă contestație având ca obiect altă încheiere prin care s-a dispus, în aceeaşi fază de urmărire penală, cu privire la măsura arestării preventive.

201. Persoana care efectuează urmărirea penală este incompatibilă:
a) dacă judecătorul de cameră preliminară, în urma admiterii plângerii împotriva unei soluții de netrimitere în judecată dispuse de procuror, trimite cauza la parchet în vederea completării urmăririi penale;
b) dacă judecătorul de cameră preliminară, în urma admiterii plângerii împotriva unei soluții de netrimitere în judecată dispuse de procuror, trimite cauza la parchet în vederea refacerii actelor de urmărire penală;
c) dacă a fost reprezentant al vreuneia dintre părți.

202. Procurorul nu este incompatibil:
a) să pună în mişcare acțiunea penală dacă, în calitate de organ de cercetare al poliției judiciare, a dispus începerea urmăririi penale;
b) dacă a primit liberalități de la avocatul uneia dintre părți;
c) să procedeze la refacerea urmăririi penale, într-o cauză de omor, atunci când judecătorul de cameră preliminară a exclus toate probele administrate în cursul urmăririi penale.

203. Cererea de recuzare a judecătorului chemat să decidă asupra cererii de recuzare:
a) este de competența instanței superioare;
b) este inadmisibilă;
c) poate fi admisă.

204. În cazul în care găseşte întemeiată abținerea sau recuzarea şi, din cauza abținerii sau a recuzării, nu se poate alcătui completul de judecată la instanța competentă să soluționeze cauza, instanța ierarhic superioară:
a) ia măsuri, prin preşedintele acesteia, pentru delegarea unor judecători care pot participa la judecarea cauzei;
b) rămâne ea însăşi competentă să soluționeze cauza;
c) desemnează pentru judecarea cauzei o altă instanță egală în grad cu instanța în fața căreia s-a formulat declarația de abținere sau cererea de recuzare, din circumscripția aceleiaşi curți de apel sau din circumscripția unei curți de apel învecinate.

205. Cererea de recuzare a persoanei care efectuează cercetarea penală:
a) se soluționează în 24 de ore, de organul ierarhic superior;
b) se soluționează în cel mult 48 de ore, de procuror, prin ordonanță;
c) nu are ca efect întreruperea cursului cercetării.

206. Calitatea de expert:
a) este incompatibilă cu calitatea de organ de cercetare penală, în cauză;
b) are întâietate față de calitatea de martor;
c) nu este incompatibilă cu calitatea de interpret.

207. Încheierea prin care s-a respins abținerea:
a) poate fi atacată cu apel şi recurs, în mod separat;
b) poate fi atacată numai cu recurs;
c) nu este supusă niciunei căi de atac.

208. Renunțarea la probe:
a) poate fi dispusă din oficiu de instanță, atunci când aceasta apreciază că audierea unui martor nu mai este necesară;
b) nu presupune citirea declarațiilor date de martor în faza de urmărire penală;
c) reprezintă o modalitate de administrare a probei în cursul procesului penal.

209. În cazul strămutării, preşedintele curții de apel competente cere, pentru lămurirea instanței, informații de la:
a) preşedintele instanței ierarhic superioare celei la care se află cauza a cărei strămutare se cere;

b) Înalta Curte de Casație și Justiție;
c) președintele instanței de la care se solicită strămutarea.

210. Strămutarea cauzei poate fi cerută din nou:
a) niciodată;
b) când noua cerere se întemeiază pe împrejurări necunoscute Înaltei Curți de Casație și Justiție sau curții de apel competente la soluționarea cererii anterioare;
c) când noua cerere se întemeiază pe împrejurări ivite după soluționarea cererii anterioare de către Înalta Curte de Casație și Justiție sau curtea de apel competentă.

211. Admiterea cererii de strămutare:
a) atrage nulitatea relativă a actelor de procedură efectuate de organele de urmărire penală;
b) nu atrage sancțiuni procedurale cu privire la actele de urmărire penală;
c) nu are ca efect pierderea definitivă a dreptului de a soluționa cauza a cărei strămutare se cere.

212. Înalta Curte de Casație și Justiție sau curtea de apel competentă soluționează cererea de strămutare prin:
a) sentință;
b) încheiere;
c) încheiere motivată.

213. Cererea de strămutare se poate adresa:
a) Înaltei Curți de Casație și Justiție, când se cere strămutarea judecării unei cauze de la un tribunal;
b) Curții de Apel, când se cere strămutarea judecării unei cauze de la un tribunal sau, după caz, de la o judecătorie din circumscripția sa la o altă instanță de același grad din circumscripția sa;
c) ministrului justiției.

214. Pe timpul judecării strămutării:
a) judecata se poate suspenda;
b) judecata se suspendă;
c) judecata nu se suspendă.

215. Examinarea cererii de strămutare se face:
a) în ședință publică;
b) în ședință secretă;
c) cu ascultarea concluziilor părților, dacă acestea se înfățișează.

216. Înalta Curte de Casație și Justiție sau Curtea de Apel/Curtea Militară de Apel, dispune admiterea sau respingerea cererii de strămutare:
a) prin sentință;
b) prin încheiere motivată;
c) prin rezoluție.

217. Procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală poate cere:
a) Înaltei Curți de Casație și Justiție să desemneze o altă curte de apel decât cea căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță, care să fie sesizată în cazul în care se va emite rechizitoriul;
b) Înaltei Curți de Casație și Justiție să desemneze o instanță superioară în grad cu cea căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță, care să fie sesizată în cazul în care se va emite rechizitoriul;
c) strămutarea.

218. Președintele instanței ierarhic superioare celei la care se află cauza a cărei strămutare se cere ia măsuri pentru:
a) citarea părților;
b) încunoștințarea părților despre introducerea cererii de strămutare;
c) încunoștințarea părților despre termenul fixat pentru soluționarea acesteia.

219. Cererea de strămutare se poate adresa:
a) tribunalului competent;
b) curții de apel competente;
c) Înaltei Curți de Casație și Justiție.

220. Constituie temei pentru strămutare:
a) pericolul de tulburare a ordinii publice;
b) existența unei suspiciuni rezonabile în sensul că imparțialitatea judecătorilor instanței este afectată datorită împrejurărilor cauzei sau calității părților;
c) faptul că s-a dispus casarea cauzei cu trimitere spre rejudecare.

221. Imparțialitatea judecătorului:
a) presupune ca acesta să nu aibă prejudecăți sau predilecții personale în legătură cu cauza;

b) presupune ca acesta să ofere suficiente garanții pentru a exclude orice îndoială justificată cu privire la activitatea sa;
c) poate fi invocată în ipoteza în care acesta, anterior, într-o altă cauză, a dispus condamnarea inculpatului.

222. Cererea de strămutare a unei cauze aflate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție:
a) poate fi admisă, caz în care strămutarea se face la o curte de apel;
b) este admisibilă doar pentru cazul în care imparțialitatea judecătorilor poate fi știrbită datorită calității părților;
c) este inadmisibilă.

223. Suspendarea judecării cauzei a cărei strămutare se cere:
a) poate fi dispusă de instanța pe rolul căreia se află cauza;
b) poate fi dispusă de președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție;
c) nu poate fi dispusă.

224. Cererea de strămutare se soluționează:
a) prin sentință motivată, care poate fi atacată cu recurs când cererea vizează o cauză aflată pe rolul unei judecătorii;
b) prin încheiere motivată, când cererea formulată de procuror vizează o cauză aflată în cursul urmăririi penale;
c) prin sentință care nu este supusă niciunei căi de atac.

225. În cadrul procesului penal, persoana vătămată:
a) dobândește calitatea de parte vătămată odată cu începerea urmăririi penale, însă numai atunci când a făcut o cerere în acest sens;
b) se poate constitui parte vătămată cel mai târziu la primul termen de judecată în fața primei instanțe;
c) nu are calitatea de parte procesuală.

226. În procesul penal, asigurătorul:
a) răspunde în calitate de garant pentru repararea prejudiciului cauzat prin săvârșirea infracțiunii;
b) este chemat și răspunde civil, în mod direct, pentru prejudiciul cauzat prin săvârșirea infracțiunii;
c) răspunde în calitate de parte responsabilă civilmente.

227. Martorul dintr-o cauză:
a) are, în toate cazurile, obligația pozitivă de a se prezenta în fața organelor judiciare și de a relata tot ce știe chiar dacă nu a fost citat;
b) are dreptul să refuze să răspundă la anumite întrebări;
c) nu are, în niciun caz, obligația pozitivă de a se prezenta în fața organelor judiciare și de a relata tot ce știe, dacă nu a fost citat.

228. Persoana vătămată:
a) are dreptul de a adresa întrebări inculpatului, martorilor și experților;
b) este parte în procesul penal;
c) are dreptul de a propune administrarea de probe de către organele judiciare, de a ridica excepții și de a pune concluzii.

229. Probele concludente:
a) sunt și pertinente;
b) nu sunt întotdeauna și pertinente;
c) pot dovedi contrariul unor probe deja administrate.

230. Instanța poate dispune prin încheiere:
a) efectuarea unei reconstituiri;
b) efectuarea unei expertize, unei reconstituiri și a unei constatări;
c) refacerea ori completarea raportului de constatare întocmit în cursul urmăririi penale.

231. Există dispensă de probă pentru:
a) faptele notorii sau evidente;
b) răsturnarea prezumțiilor legale relative;
c) faptele contrare concepției comune despre lume.

232. Martor în procesul penal:
a) poate fi numai o persoană fizică;
b) poate fi atât o persoană fizică, cât și una juridică;
c) poate fi și o persoană care a fost căsătorită cu suspectul.

233. Nu trebuie dovedite în procesul penal:
a) prezumțiile legale relative;
b) faptele aparent cunoscute;
c) faptele negative sau pozitive nedeterminate.

234. Nu este admisibilă probațiunea în cazul:
a) faptelor contrare concepției comune despre lume;
b) faptelor negative sau pozitive nedeterminate;
c) faptelor notorii sau evidente.

235. În procesul penal pot fi dovedite:
a) prezumțiile legale absolute;
b) faptele auxiliare;
c) faptele negative sau pozitive determinate.

236. Constituie obiect al probațiunii:
a) faptele privitoare la răspunderea civilă, în toate cazurile;
b) faptele sau împrejurările de fapt de care depinde aplicarea legii;
c) orice împrejurare.

237. Probele utile:
a) sunt întotdeauna şi probe concludente;
b) nu sunt şi probe concludente;
c) nu sunt întotdeauna şi probe concludente.

238. În procesul penal, avocatul inculpatului:
a) are calitatea de parte;
b) are calitatea de participant principal;
c) are calitatea de participant.

239. Sunt fapte care nu pot fi dovedite în procesul penal:
a) faptele notorii sau evidente;
b) faptele negative sau pozitive nedeterminate;
c) prezumțiile legale relative.

240. Principiul libertății în administrarea probelor presupune:
a) ca faptele sau împrejurările ce formează obiectul probațiunii să poată fi dovedite prin orice mijloc de probă ce nu este interzis de lege;
b) ca în procesul penal să se administreze numai probele obținute cu respectarea dispozițiilor legale;
c) ca faptele sau împrejurările ce formează obiectul probațiunii să poată fi dovedite numai prin anumite mijloace de probă.

241. În cadrul procesului penal trebuie dovedite:
a) faptele probatorii;
b) prezumțiile legale absolute;
c) prezumțiile legale relative.

242. Declarațiile părții civile şi părții responsabile civilmente:
a) au o valoare probantă similară declarațiilor persoanei vătămate;
b) au o valoare probantă necondiționată;
c) au o valoare probantă condiționată de coroborarea lor cu alte probe din cauză.

243. Pentru dovedirea unei cauze de neimputabilitate, invocate în cursul judecății, sarcina probei revine:
a) numai procurorului, în cursul judecății;
b) părții care a invocat cauza de neimputabilitate;
c) procurorului, părții care a invocat-o şi organelor de cercetare penală.

244. Probele pertinente:
a) sunt întotdeauna şi probe concludente;
b) nu sunt şi probe concludente;
c) nu sunt întotdeauna şi probe concludente.

245. Declarațiile persoanei vătămate:
a) sunt supuse principiului liberei aprecieri a probelor;
b) au o valoare probantă condiționată de coroborarea lor cu alte probe din cauză;
c) au o valoare probantă necondiționată.

246. În procesul penal nu se probează:
a) faptele de notorietate;
b) faptele negative sau pozitive determinate;
c) prezumțiile legale absolute.

247. Faptele negative:
a) dacă sunt nedeterminate, pot face obiectul probațiunii;
b) pot face obiectul probațiunii dacă există posibilitatea de a fi dovedite prin fapte pozitive;
c) nu pot face obiectul probațiunii.

248. Probele mediate:
a) sunt elemente de fapt care provin dintr-o sursă derivată;
b) sunt probele prin care se constată faptele probatorii, din ansamblul cărora se trage concluzia existenței sau inexistenței faptului principal;
c) sunt probe care se referă la faptul principal şi dovedesc, întotdeauna, vinovăția.

249. Probele imediate:
a) sunt elemente de fapt care se referă la faptul principal;
b) sunt elemente de fapt care ajung la cunoştinţa autorităţilor judiciare dintr-un izvor nemijlocit;
c) sunt elemente de fapt care provin dintr-o sursă derivată.

250. Probele directe:
a) sunt probele prin care se constată faptele probatorii;
b) sunt probele care se referă la faptul principal;
c) sunt elemente de fapt care ajung la cunoştinţa autorităţilor judiciare dintr-un izvor nemijlocit.

251. Sarcina administrării probelor în procesul penal aparţine:
a) organelor judiciare, în cazul acţiunii penale;
b) doar poliţiei judiciare;
c) părţilor, poliţiei judiciare, procurorului şi instanţei.

252. Dreptul la tăcere:
a) poate fi folosit de suspect sau inculpat cu privire la datele sale de identitate;
b) reprezintă posibilitatea învinuitului sau inculpatului de a refuza să răspundă la orice întrebare care i se pune de către organele judiciare;
c) reprezintă posibilitatea suspectului sau inculpatului de a refuza să răspundă la orice întrebare care i se pune de către organele judiciare cu privire la învinuirea care i se aduce.

253. Probele în procesul penal:
a) nu au o valoare dinainte stabilită;
b) pot fi propuse numai până la începerea dezbaterilor;
c) trebuie să fie relevante în raport cu obiectul probaţiunii din cauză.

254. Declaraţia suspectului sau inculpatului:
a) are o valoare probatorie absolută;
b) are o valoare probatorie relativă;
c) este semnată şi de organul de urmărire penală care a procedat la ascultarea acestuia.

255. Declaraţiile suspectului sau inculpatului pot servi la aflarea adevărului:
a) necondiţionat, fiind supuse principiului liberei aprecieri a probelor;
b) numai dacă se coroborează cu alte probe;
c) numai dacă se coroborează cu alte fapte sau împrejurări care rezultă din ansamblul probelor administrate în cauză.

256. În cursul procesului penal, instanţa de judecată:
a) admite proba, dacă apreciază că pentru stabilirea obiectului de fapt ce constituie obiectul probei nu au fost administrate suficiente mijloace de probă;
b) respinge motivat proba, dacă administrarea acesteia este contrară legii;
c) nu poate admite şi alte probe decât cele existente în dosarul cauzei supus judecării sau probele deja discutate la termenul de probe.

257. Prin hotărârea pronunţată, instanţa a dispus achitarea inculpatului raportat la împrejurarea că martorul audiat în faza de urmărire penală a decedat ulterior audierii sale în faţa instanţei de judecată, iar inculpatul, deşi prins în flagrant de martorul respectiv, a negat în mod constant săvârşirea faptei reţinute în sarcina sa. Hotărârea instanţei:
a) este întemeiată, probele administrate în faza de urmărire penală putând servi doar ca temei de sesizare a instanţei;
b) este întemeiată, întrucât probele administrate în faza de urmărire penală au valoare doveditoare numai în cursul acestei faze;
c) este neîntemeiată, instanţa având obligaţia să aprecieze valoarea acelor probe, care, coroborate cu alte probe, să conducă la aflarea adevărului.

258. Reprezintă probe concludente în procedura penală:
a) probele care au legătură cu faptele sau împrejurările ce fac obiectul probaţiunii;
b) probele care contribuie la aflarea adevărului în cauza penală;
c) probele care sunt necesare pentru soluţionarea cauzei.

259. Comisia rogatorie se poate adresa:
a) parchetului ierarhic superior;
b) parchetului ierarhic inferior;
c) instanţei egale în grad.

260. Constituie probe:
a) declarațiile martorilor, declarațiile persoanei vătămate;
b) expertiza medico-legală;
c) orice element de fapt care servește la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni.

261. În procesul penal, probele:
a) administrate în faza de judecată au o valoare superioară celor administrate în faza de urmărire penală;
b) administrate în faza de urmărire penală pot servi ca temei de sesizare a instanței, iar nu ca temei de condamnare;
c) nu au valoare dinainte stabilită.

262. Suspectul sau inculpatul are obligația să anunțe în scris orice schimbare a adresei pe parcursul procesului penal:
a) de îndată;
b) în termen de 8 zile;
c) în termen de 3 zile.

263. Achitarea:
a) nu se poate întemeia în măsură determinantă pe declarațiile martorilor protejați;
b) spre deosebire de renunțarea la aplicarea pedepsei, se poate întemeia în măsură determinantă pe declarațiile martorilor protejați;
c) spre deosebire de amânarea aplicării pedepsei, nu se poate întemeia în măsură determinantă pe declarațiile martorilor protejați;

264. Constituie obiect al probei:
a) existența infracțiunii și săvârșirea ei de către inculpat;
b) faptele și împrejurările de fapt de care depinde aplicarea legii;
c) orice element de fapt care servește la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni.

265. În procesul penal, probele:
a) obținute prin tortură, precum și probele derivate din acestea sunt excluse;
b) administrate în faza de urmărire penală pot servi ca temei de sesizare a instanței, iar nu ca temei de condamnare;
c) nu au valoare dinainte stabilită.

266. Sarcina administrării probelor în procesul penal revine:
a) în acțiunea penală, în principal procurorului;
b) în acțiunea civilă, exclusiv părții civile;
c) în acțiunea civilă, și procurorului care exercită acțiunea civilă în cazul în care persoana vătămată este lipsită de capacitate de exercițiu sau are capacitate de exercițiu restrânsă.

267. Probele derivate:
a) se exclud numai în cazul în care între proba administrată ilegal și proba derivată, ulterior administrată, există o legătură de cauzalitate necesară, organele judiciare folosind în mod principal și direct datele și informațiile obținute din proba ilegală, fără vreo altă sursă alternativă și fără să existe posibilitatea certă ca acestea să fie descoperite în viitor, pentru a administra în mod legal mijlocul de probă derivat;
b) nu se exclud dacă au fost obținute în mod direct din probele obținute în mod nelegal și nu puteau fi obținute în alt mod;
c) vor fi avute în vedere de organele judiciare, indiferent de modalitatea obținerii lor.

268. Organele judiciare pot respinge motivat administrarea de probe:
a) când proba nu este necesară, întrucât faptul este notoriu;
b) când cererea a fost formulată de o persoană neîndreptățită;
c) când proba, deși pertinentă, utilă și concludentă este greu de obținut.

269. Audierea inculpatului ulterior punerii în mișcare a acțiunii penale:
a) este obligatorie în toate cazurile;
b) este obligatorie, cu excepțiile anume prevăzute de lege;
c) nu este obligatorie când acesta a fost audiat anterior.

270. Dreptul la un interpret pe durata procesului penal:
a) poate fi cenzurat în cazul în care inculpatul, cetățean străin, cunoaște și înțelege limba română;
b) este un drept absolut și ca atare nu poate fi cenzurat în nicio situație;

c) reprezintă un drept absolut în ceea ce priveşte caracterul său gratuit.

271. Pentru exercitarea acțiunii civile în cadrul procesului penal trebuie îndeplinite anumite cerințe, printre care şi:
a) existența unei fapte ilicite ce constituie infracțiune;
b) existența unui prejudiciu, exclusiv de natură patrimonială;
c) existența unui prejudiciu, care poate fi material sau moral, actual, viitor sau eventual.

272. Persoanele aduse cu mandat în fața organului judiciar:
a) rămân la dispoziția acestuia pe toată durata necesară audierii ori îndeplinirii actului procesual respectiv;
b) pot fi ținuți la dispoziția acestuia pe o durată maximă de 8 ore, dacă nu s-a dispus măsura preventivă a reținerii;
c) rămân la dispoziția acestuia pe toată durata necesară audierii ori îndeplinirii actului procesual respectiv, fără ca această durată să depăşească 10 ore.

273. Organele de urmărire penală au obligația să îl încunoştințeze de îndată şi mai înainte de a-l audia pe inculpat despre:
a) dreptul de a fi informat cu privire la fapta pentru care este cercetat şi încadrarea juridică a acesteia;
b) dreptul de a asista personal sau prin avocat la efectuarea actelor de urmărire penală;
c) obligația de a comunica în termen de 5 zile orice schimbare a adresei atrăgându-i-se atenția că, în cazul neîndeplinirii acestei obligații, citațiile şi orice alte acte comunicate la prima adresă rămân valabile şi se consideră că le-a luat la cunoştință.

274. Cu privire la ascultarea suspectului sau inculpatului:
a) se face separat dacă sunt mai mulți suspecți sau inculpați, în faza de urmărire penală;
b) se face separat dacă sunt mai mulți suspecți sau inculpați, indiferent de faza în care se află procesul penal;
c) suspectul sau inculpatul nu poate prezenta o declarație scrisă mai înainte.

275. Declarațiile suspectului sau inculpatului:
a) se consemnează în scris sau se înregistrează cu mijloace audio-video;
b) se consemnează în scris;
c) se consemnează în scris de către suspect sau inculpat ori de către avocatul acestuia.

276. Declarațiile persoanei vătămate pot servi la aflarea adevărului:
a) necondiționat;
b) chiar dacă nu se coroborează cu alte probe;
c) numai dacă se coroborează cu alte fapte sau împrejurări care rezultă din ansamblul probelor administrate în cauză.

277. Ascultarea suspectului sau inculpatului:
a) se face numai la sediul parchetului sau poliției;
b) se face numai la sediul organului judiciar;
c) se poate face oriunde acesta se găseşte, dacă se află în imposibilitate de deplasare.

278. Declarația inculpatului:
a) este divizibilă;
b) nu este divizibilă;
c) de recunoaştere, în cazul în care acesta alege să se judece potrivit procedurii abreviate a recunoaşterii învinuirii, nu este retractabilă sub aspectul săvârşirii faptei recunoscute.

279. Persoana obligată să păstreze secretul profesional:
a) nu este obligată să declare ca martor;
b) nu poate fi ascultată ca martor cu privire la faptele şi împrejurările al căror secret ori confidențialitate poate fi opusă prin lege organelor judiciare;
c) poate fi ascultată ca martor, cu privire la faptele şi împrejurările pe care aceasta le-a cunoscut înainte de a fi devenit apărător sau reprezentant al vreuneia dintre părți.

280. În situația în care soția inculpatului este audiată în calitate de martor:
a) poate săvârşi infracțiunea de mărturie mincinoasă dacă declară necorespunzător adevărului;
b) poate săvârşi infracțiunea de mărturie mincinoasă numai dacă este audiată în legătură cu fapte de corupție;

c) poate săvârşi infracţiunea de favorizare a infractorului, dacă mărturia e mincinoasă.

281. Ascultarea ca martor a persoanelor care prezintă infirmităţi fizice:
a) este interzisă, deoarece persoana respectivă nu poate să redea conştient cunoştinţele pe care le are;
b) nu este interzisă dacă ascultarea se face cu privire la fapte pe care le-a perceput cu simţurile sănătoase;
c) este permisă în orice condiţii şi cu privire la faptele percepute în orice mod.

282. Soţul şi rudele apropiate ale inculpatului:
a) nu pot fi audiate ca martori;
b) nu sunt obligate să declare ca martori;
c) nu pot săvârşi infracţiunea de mărturie mincinoasă dacă au fost audiate.

283. Minorul care nu a împlinit 14 ani:
a) nu poate fi audiat ca martor în procesul penal;
b) poate fi audiat numai în şedinţă secretă;
c) poate fi audiat, în prezenţa unuia dintre părinţi sau a persoanei căreia îi este încredinţat spre creştere şi educare.

284. Minorul:
a) nu poate fi ascultat ca martor în procesul penal în nicio situaţie;
b) nu este obligat să declare ca martor în procesul penal;
c) poate fi ascultat ca martor.

285. Nu pot dobândi calitatea de martor în procesul penal:
a) rudele inculpatului şi rudele persoanei vătămate;
b) părţile civile;
c) minorii.

286. Persoana vătămată:
a) nu poate fi ascultată ca martor în procesul penal;
b) poate fi obligată să declare ca martor;
c) poate fi ascultată ca martor dacă nu s-a constituit parte civilă sau nu participă în proces ca persoană vătămată.

287. Nu depune jurământ:
a) preotul;
b) ateul;
c) minorul care nu a împlinit 14 ani.

288. Declaraţiile martorului pot servi la aflarea adevărului:
a) necondiţionat, pentru toţi martorii;
b) numai dacă se coroborează cu alte probe;
c) numai dacă se coroborează cu alte fapte sau împrejurări care rezultă din ansamblul probelor administrate în cauză, în cazul martorilor cu identitate protejată.

289. Confruntarea poate fi efectuată:
a) numai între martorii ale căror declaraţii sunt contradictorii;
b) numai între suspect sau inculpat şi martori;
c) între persoanele ascultate în aceeaşi cauză, dacă între declaraţiile acestora există contradicţii.

290. În cazul confruntării:
a) persoanele sunt ascultate cu privire la faptele şi împrejurările în privinţa cărora declaraţiile date anterior se contrazic;
b) declaraţiile se consemnează în scris, în procese-verbale separate pentru fiecare persoană;
c) persoanele confruntate trebuie să îşi pună reciproc întrebări.

291. În cazul în care una dintre părţi prezintă o înregistrare video în procesul penal ca probă:
a) înregistrarea video efectuată de parte este inadmisibilă ca mijloc de probă, dacă a fost făcută fără autorizarea instanţei;
b) înregistrarea video poate servi ca mijloc de probă, chiar dacă a fost efectuată de parte, cu condiţia ca infracţiunea să fie cercetată la plângere prealabilă;
c) înregistrarea poate servi ca mijloc de probă dacă nu este interzisă de lege sau dacă priveşte înregistrări ale propriilor convorbiri sau comunicări ale părţii purtate cu terţi.

292. Jurământul expertului:
a) se depune la termenul la care expertul este chemat pentru a lua cunoştinţă de obiectivele expertizei;
b) se depune după desemnarea expertului, în camera de consiliu, fără citarea părţilor;
c) se depune dacă expertul este chemat de instanţă pentru a da explicaţii cu privire la raportul de expertiză.

293. Când suspectul sau inculpatul refuză să semneze o declarație scrisă:
a) declarația dată de acesta se consemnează obligatoriu într-un proces-verbal;
b) organul de urmărire penală este obligat să procedeze la numirea a doi martori asistenți în prezența cărora să se constate refuzul învinuitului sau inculpatului;
c) se face mențiune în cuprinsul acesteia.

294. Înainte de prima audiere, persoanei vătămate i se pune în vedere:
a) să se constituie parte civilă;
b) că declarația de constituire de parte civilă se poate face doar în cursul urmăririi penale;
c) obligația de a se prezenta la chemările organelor judiciare.

295. Nu poate fi ascultat ca martor:
a) persoana vătămată care s-a constituit parte civilă în procesul penal;
b) persoana obligată a păstra secretul profesional cu privire la faptele şi împrejurările de care a luat cunoştință în exercițiul profesiei, deşi are încuviințarea persoanei sau organizației față de care este obligată a păstra secretul;
c) apărătorul cu privire la faptele şi împrejurările pe care le-a cunoscut după ce a devenit apărător al vreuneia dintre părți.

296. Nu sunt obligați să depună ca martori:
a) soțul, ascendenții şi descendenții în linie directă, precum şi frații şi surorile suspectului sau inculpatului;
b) persoanele care invocă motive de conştiință sau confesiune;
c) minorii.

297. Nu depune jurământ:
a) persoana care invocă motive de conştiință sau confesiune;
b) minorul care nu a împlinit 14 ani;
c) persoana vătămată atunci când este ascultată ca martor.

298. Declarațiile suspectului sau inculpatului făcute în cursul procesului penal pot servi la aflarea adevărului:
a) numai dacă nu sunt retractate în totalitate în faza de judecată, acestea fiind indivizibile;
b) numai în măsura în care nu sunt coroborate cu fapte şi împrejurări ce rezultă din ansamblul probelor existente în cauză;
c) potrivit principiului liberei aprecieri a probelor.

299. Înainte a a-l asculta pe inculpat, instanța de judecată este datoare:
a) să îi adreseze întrebări cu privire la nume, prenume şi alte date pentru stabilirea situației sale personale;
b) să îl întrebe dacă i-a fost prezentat materialul de urmărire penală;
c) să îi ceară să dea o declarație scrisă personal cu privire la acuzațiile ce i se aduc.

300. Suspectul are dreptul, înainte de a fi audiat de organul de urmărire penală:
a) să i se aducă la cunoştință toate actele premergătoare efectuate în cauză;
b) să fie informat cu privire la fapta pentru care este cercetat şi încadrarea juridică a acesteia;
c) să i se atragă atenția că tot ce declară poate fi folosit împotriva sa şi a celorlalți coinculpați.

301. Suspectul sau inculpatul:
a) are dreptul de a propune administrarea de probe în condițiile prevăzute de lege, de a ridica excepții şi de a pune concluzii;
b) are obligația de a da declarații în faza de judecată;
c) are dreptul de a nu da nicio declarație pe parcursul procesului penal, atrăgându-i-se atenția că dacă refuză să dea declarații nu va suferi nicio consecință defavorabilă, iar dacă va da declarații acestea vor putea fi folosite ca mijloace de probă împotriva lui.

302. Suspectul sau inculpatul:
a) beneficiază de prezumția de nevinovăție, nefiind obligat să îşi dovedească nevinovăția;
b) are sarcina probei în ceea ce priveşte acțiunea penală;
c) are dreptul de a nu contribui la propria acuzare.

303. Suspectul sau inculpatul:
a) are dreptul să se consulte cu avocatul atât înainte, cât şi în cursul audierii în fața organelor judiciare;
b) poate utiliza însemnări şi notițe proprii cu prilejul audierii, cu încuviințarea organelor judiciare;

c) îşi poate exercita dreptul la tăcere, acesta putând fi însă un drept asumat numai condiţionat.

304. Au dreptul de a refuza să fie audiate în calitate de martor următoarele persoane:
a) persoanele care au avut calitatea de soţ al suspectului sau al inculpatului;
b) fiul major al fratelui inculpatului;
c) sora inculpatului.

305. Adresarea de întrebări de către apărătorul ales al inculpatului cu ocazia audierii unui martor în cursul urmăririi penale:
a) este un drept al inculpatului, refuzul procurorului de a proceda în sensul respingerii întrebărilor astfel adresate constituind o încălcare a dreptului la apărare;
b) poate atrage, în cazul împiedicării adresării întrebărilor, nulitatea relativă a actului efectuat, dacă inculpatul dovedeşte vătămarea produsă;
c) nu presupune o încălcare a dreptului la apărare.

306. Convorbirile şi comunicările persoanei vătămate pot fi interceptate:
a) la cererea motivată a acesteia, cu autorizarea judecătorului, indiferent de natura infracţiunii;
b) indiferent de natura infracţiunii, dar numai cu autorizarea judecătorului;
c) la cererea motivată a acesteia, cu autorizarea procurorului, indiferent de natura infracţiunii, dar nu mai mult de 30 de zile.

307. Înregistrarea convorbirilor dintre avocat şi inculpat:
a) poate fi folosită ca mijloc de probă dacă din cuprinsul acesteia rezultă că avocatul pregăteşte sau a săvârşit infracţiunea de trafic de stupefiante;
b) poate fi folosită ca mijloc de probă, dar numai împotriva avocatului;
c) poate fi folosită ca mijloc de probă, dar numai împotriva inculpatului.

308. Autorizaţia de interceptare a convorbirilor şi comunicărilor:
a) poate fi prelungită, numai înainte de expirarea acesteia, pentru perioade de cel mult 30 de zile;
b) poate fi prelungită, după expirarea acesteia, fiecare prelungire neputând depăşi 30 de zile;
c) poate fi prelungită, fiecare prelungire neputând depăşi 60 de zile.

309. Durata totală a interceptărilor şi înregistrărilor autorizate:
a) nu poate depăşi 6 luni cu privire la aceeaşi persoană şi aceeaşi faptă;
b) nu poate depăşi 120 de zile într-un dosar penal;
c) nu poate depăşi 180 de zile cu privire la aceeaşi persoană şi la aceeaşi faptă.

310. Convorbirile şi comunicările interceptate şi înregistrate:
a) nu pot fi folosite şi în altă cauză penală;
b) pot fi folosite în altă cauză penală dacă din cuprinsul acestora rezultă date sau informaţii concludente şi utile cu privire la pregătirea sau săvârşirea unei infracţiuni de spălare de bani;
c) pot fi folosite în altă cauză penală, chiar dacă aceasta priveşte o infracţiune pentru care acţiunea penală se pune în mişcare la plângere prealabilă.

311. În cazul localizării prin folosirea unor dispozitive care determină locul unde se află persoana, autorizaţia:
a) poate fi prelungită, numai înainte de expirarea acesteia, pentru perioade de cel mult 30 de zile;
b) poate fi prelungită, după expirarea acesteia, fiecare prelungire neputând depăşi 30 de zile;
c) poate fi prelungită, fiecare prelungire neputând depăşi 60 de zile.

312. Mijloacele de probă administrate ca urmare a interceptărilor convorbirilor şi comunicaţiilor:
a) pot fi supuse expertizei numai la cererea inculpatului;
b) pot fi supuse expertizei la cererea procurorului, a părţilor sau din oficiu;
c) nu pot fi supuse expertizei.

313. Reţinerea şi predarea trimiterilor poştale:
a) se poate dispune de către judecătorul de drepturi şi libertăţi de la instanţa căreia i-ar reveni competenţa să judece cauza în primă instanţă;
b) se dispune de procuror în cursul urmăririi penale şi de instanţă în cursul judecăţii;
c) niciuna din variantele de mai sus.

314. Corespondența ridicată care nu are legătură cu cauza:
a) se păstrează la sediul parchetului, în plic sigilat, până la soluționarea definitivă a cauzei;
b) se predau instanței spre păstrare până la soluționarea definitivă a cauzei;
c) se restituie destinatarului.

315. Interceptarea convorbirilor telefonice este posibilă în cazul:
a) infracțiunilor care se săvârșesc prin mijloace de comunicare electronică;
b) infracțiunilor săvârșite din culpă pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 4 ani;
c) infracțiunii de abuz de încredere.

316. Ridicarea de obiecte sau înscrisuri se poate dispune:
a) numai de către instanță;
b) numai de către procuror;
c) de către instanță.

317. În caz de urgență, când întârzierea obținerii autorizației ar aduce grave prejudicii activității de urmărire penală, procurorul poate dispune interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon, sistem informatic ori prin orice alt mijloc de comunicare pe o durată:
a) de cel mult 24 de ore;
b) de cel mult 48 de ore;
c) de cel mult două zile.

318. Durata totală a măsurilor de supraveghere tehnică, cu excepția măsurii de supraveghere video, audio sau prin fotografiere în spații private, cu privire la aceeași persoană și aceeași faptă nu poate depăși:
a) 6 luni;
b) 60 de zile;
c) 90 de zile.

319. Dacă înainte de expirarea duratei autorizației date de judecătorul de drepturi și libertăți nu mai există motivele care au justificat interceptarea și înregistrarea convorbirilor efectuate prin telefon, sistem informatic ori prin orice alt mijloc de comunicare, încetarea imediată a acestora se dispune:
a) de judecătorul de drepturi și libertăți care a dispus măsura;
b) de președintele instanței competente să judece cauza în fond;
c) de procuror.

320. Autorizarea interceptării și înregistrării convorbirilor sau comunicațiilor efectuate prin telefon, sistem informatic ori prin orice alt mijloc de comunicare se face:
a) prin încheiere motivată;
b) prin sentință;
c) prin autorizație dată de președintele instanței în a cărei circumscripție se află sediul parchetului din care face parte procurorul care efectuează sau supraveghează urmărirea penală.

321. Procurorul dispune în caz de urgență interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon, sistem informatic ori prin orice alt mijloc de comunicare, prin:
a) rezoluție motivată;
b) ordonanță;
c) ordonanță aprobată de prim-procurorul parchetului.

322. Procurorul:
a) poate autoriza în cursul urmăririi penale, pe o durată de maximum 48 de ore, măsuri de supraveghere tehnică atunci când există urgență, iar obținerea mandatului de supraveghere tehnică de la judecătorul de cameră preliminară în procedură comună ar conduce la o întârziere substanțială a cercetărilor, la pierderea, alterarea sau distrugerea probelor ori ar pune în pericol siguranța persoanei vătămate, a martorului sau membrilor familiilor acestora;
b) are obligația de a sesiza, în termen de cel mult 24 de ore de la expirarea măsurii de supraveghere tehnică, judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță sau de la instanța corespunzătoare în grad acesteia în a cărei circumscripție se află sediul parchetului din care face parte procurorul care a emis ordonanța, în vederea confirmării măsurii, înaintând, totodată, un proces-verbal de redare rezumativă a

activităților de supraveghere tehnică efectuate şi dosarul cauzei;
c) are obligația de distrugere a probelor obținute în temeiul ordonanței prin care s-a dispus în mod provizoriu supravegherea tehnică în cursul urmăririi penale, dacă judecătorul de drepturi şi libertăți apreciază că nu au fost respectate condițiile prevăzute de lege şi infirmă măsura luată de către acesta.

323. Autorizarea folosirii investigatorilor sub acoperire:
a) se poate dispune de procurorul care supraveghează sau efectuează urmărirea penală, pe o perioadă de maximum 60 de zile, din oficiu sau la cererea organului de cercetare penală, prin ordonanță;
b) nu se poate dispune în cazul unei infracțiuni de furt;
c) nu este limitată ca durată totală în cazul infracțiunilor împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene.

324. Supravegherea tehnică:
a) poate fi dispusă în cursul urmăririi penale, pe o durată de cel mult 30 de zile, la cererea procurorului, de judecătorul de drepturi şi libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță;
b) se dispune de judecătorul de drepturi şi libertăți în aceeaşi zi, în camera de consiliu, fără citarea părților;
c) nu presupune participarea obligatorie a procurorului la soluționarea cererii de către judecător.

325. Încheierea prin care judecătorul de drepturi şi libertăți se pronunță asupra măsurilor de supraveghere tehnică:
a) nu este supusă căilor de atac;
b) trebuie să cuprindă data, ora şi locul emiterii;
c) trebuie să cuprindă adresa instanței.

326. Dacă într-o cauză în care s-au efectuat interceptări şi înregistrări ale unor convorbiri telefonice s-a dispus clasarea, împotriva căreia nu a fost formulată plângere în termenul legal prevăzut la art. 340 C. proc. pen. sau plângerea a fost respinsă:
a) suportul pe care sunt înregistrate convorbirile telefonice se arhivează şi se păstrează la sediul parchetului;
b) procurorul înştiințează de îndată despre aceasta pe judecătorul de drepturi şi libertăți, care dispune conservarea suportului material sau a copiei certificate a acestuia, prin arhivare la sediul instanței în locuri speciale, în plic sigilat, cu asigurarea confidențialității;
c) procurorul înştiințează de îndată despre aceasta pe preşedintele instanței care dispune conservarea suportului material sau a copiei certificate a acestuia, prin arhivare la sediul instanței în locuri speciale, în plic sigilat, cu asigurarea confidențialității.

327. În cazul uciderii ori vătămării copilului nou-născut ori fătului de către mamă:
a) efectuarea unei expertize este obligatorie numai dacă nu s-a efectuat o constatare imediat după comiterea faptei;
b) efectuarea unei constatări medico-legale psihiatrice este obligatorie;
c) este obligatorie efectuarea expertizei medico-legale psihiatrice.

328. Percheziția domiciliară poate fi dispusă în cursul urmăririi penale:
a) de către procuror, numai când există urgență;
b) de instanța competentă potrivit legii;
c) de judecătorul de drepturi şi libertăți competent.

329. Înainte de efectuarea percheziției domiciliare, organul judiciar are următoarele obligații:
a) de a asigura prezența a 2 martori asistenți;
b) de a solicita predarea de bunăvoie a persoanelor sau obiectelor căutate, urmând ca, dacă acestea sunt predate, să nu se mai efectueze percheziția;
c) de a înmâna o copie a mandatului emis de judecător persoanei la care se efectuează percheziția ori celorlalte persoane arătate de lege.

330. Prezența martorilor asistenți la efectuarea percheziției domiciliare:
a) este obligatorie în toate cazurile;
b) este obligatorie numai în cazul în care în locul unde urmează a se efectua percheziția nu se află nicio persoană;
c) nu mai este obligatorie în nicio situație potrivit dispozițiilor noului Cod de procedură penală.

331. Reconstituirea:
a) se efectuează în prezența suspectului sau inculpatului, asistat de apărător, când asistenta juridică este obligatorie, cu excepția situației în care nu poate sau refuză să participe la reconstituire;

b) în cursul urmăririi penale, poate fi dispusă numai de către procuror prin ordonanță;
c) nu poate fi dispusă direct de către instanță în cursul judecății.

332. Efectuarea unei constatări:
a) este condiționată de începerea prealabilă a urmăririi penale;
b) nu poate fi dispusă, în nicio situație, de instanța de judecată;
c) este obligatorie atunci când există pericolul de dispariție a unor mijloace de probe.

333. Efectuarea unei expertize medico-legale psihiatrice:
a) se poate dispune doar în cazurile prevăzute expres de lege;
b) este obligatorie în cazurile prevăzute expres de lege;
c) are ca rezultat întocmirea unui raport de constatare.

334. La efectuarea unei constatări:
a) este obligatorie citarea părților;
b) este obligatorie prezența părților sau a subiecților procesuali principali;
c) nu este obligatorie citarea părților ori a subiecților procesuali principali.

335. Emiterea unui mandat de percheziție este obligatorie pentru:
a) percheziția domiciliară și a vehiculului;
b) percheziția corporală;
c) percheziția domiciliară.

336. Expertiza medico-legală psihiatrică este obligatorie:
a) pentru stabilirea discernământului minorului cu vârsta între 14 și 18 ani;
b) pentru răsturnarea prezumției lipsei de discernământ în cazul minorului sub vârsta de 14 ani;
c) pentru răsturnarea prezumției relative a lipsei de discernământ în cazul minorului.

337. Efectuarea unei constatări poate fi dispusă:
a) prin ordonanță, de către procuror și prin încheiere, de către instanța de judecată;
b) numai dacă în cauză a fost începută urmărirea penală;
c) numai dacă în cauză a fost pusă în mișcare acțiunea penală.

338. Cererea de autorizare a percheziției domiciliare se soluționează în cursul urmăririi penale:
a) numai de către instanță;
b) în camera de consiliu, cu citarea părților și cu participarea obligatorie a procurorului;
c) în maxim 24 de ore de la înregistrarea cererii.

339. În cazul în care raportul de constatare nu este complet ori precis:
a) în cursul urmăririi penale, organul de urmărire penală dispune, prin ordonanță, completarea ori refacerea constatării sau efectuarea unei expertize;
b) în cursul judecății, instanța de judecată dispune, prin încheiere, completarea ori refacerea constatării sau efectuarea unei expertize;
c) se poate dispune efectuarea unei expertize numai de către instanță.

340. Mandatul de percheziție domiciliară:
a) se emite pe o durată maximă de 30 de zile și poate fi folosit o singură dată în această perioadă;
b) se emite pe o durată maximă de 15 zile;
c) poate fi folosit doar o singură dată.

341. Nu poate fi dispusă de către instanță prin încheiere:
a) efectuarea unei expertize în cursul urmăririi penale;
b) efectuarea unei cercetări la fața locului;
c) completarea ori refacerea unui raport de constatare.

342. Percheziția domiciliară poate fi efectuată:
a) în cursul urmăririi penale, de către organul de cercetare penală și de către procuror;
b) în cursul judecății, de către procuror și de instanța de judecată personal, însă numai cu ocazia efectuării unei cercetări la fața locului;
c) în cursul judecății, numai de către instanță personal.

343. Pentru situația în care, anterior începerii percheziției, se solicită participarea unui avocat:
a) efectuarea percheziției este amânată până la prezentarea avocatului, luându-se măsuri de conservare a locului vizat de percheziție;
b) efectuarea percheziției este amânată cel mult 3 ore, luându-se măsuri de conservare a locului vizat de percheziție;

c) efectuarea percheziției este amânată cel mult 2 ore, luându-se măsuri de conservare a locului vizat de percheziție.

344. Percheziția poate fi:
a) numai domiciliară;
b) între altele, corporală sau domiciliară;
c) numai corporală.

345. În situația în care judecătorul de drepturi şi libertăți dispune efectuarea unei percheziții domiciliare:
a) va proceda la efectuarea acesteia la termenul fixat;
b) percheziția nu se poate efectua în absența procurorului;
c) va comunica mandatul procurorului care va efectua percheziția.

346. Percheziția poate fi efectuată pe timpul nopții:
a) în caz de infracțiune flagrantă;
b) în cazul în care instanța a autorizat percheziția;
c) în cazul în care persoana la domiciliul căreia se face percheziția consimte în scris.

347. În cazul în care inculpatul este arestat preventiv în cauză:
a) percheziția la domiciliul acestuia nu poate avea loc decât în prezența sa, cu excepția situației în care nu poate fi adus;
b) perchezițiile domiciliare autorizate în cauză nu pot avea loc decât în prezența acestuia;
c) percheziția la domiciliul inculpatului nu poate avea loc, în nicio situație, în prezența unui vecin şi în absența inculpatului.

348. În timpul efectuării percheziției domiciliare:
a) persoana la domiciliul căreia se efectuează percheziția poate fi audiată ca martor;
b) persoana la domiciliul căreia se efectuează percheziția poate fi audiată în vederea arestării preventive;
c) organul judiciar care efectuează percheziția poate deschide încăperile şi mijloacele de păstrare în care se pot găsi obiectele sau înscrisurile căutate, fără acordul persoanei care este în măsură să le deschidă.

349. Percheziția domiciliară:
a) poate fi dispusă în cursul urmăririi penale, la cererea procurorului, de judecătorul de drepturi şi libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță;
b) poate fi dispusă de instanța de judecată în cursul judecății, din oficiu sau la cererea procurorului;
c) poate fi dispusă de preşedintele instanței de judecată căreia îi revine competența să judece cauza în fond, atât în cursul urmăririi penale, cât şi în cursul judecății.

350. În cursul urmăririi penale, percheziția domiciliară se dispune:
a) de judecătorul de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță, din oficiu sau la cererea procurorului;
b) de procurorul care efectuează sau supraveghează efectuarea urmăririi penale, dar numai în cazurile urgente;
c) în camera de consiliu, fără citarea părților.

351. Mandatul de percheziție poate fi folosit:
a) ori de câte ori este nevoie în cursul urmăririi penale;
b) până la descoperirea obiectelor sau înscrisurilor vizate;
c) o singură dată.

352. Percheziția asupra vehiculelor poate fi dispusă:
a) numai de judecător, în aceleaşi condiții ca şi percheziția domiciliară;
b) de organul de cercetare penală;
c) de procuror.

353. După ora 20.00, percheziția domiciliară poate începe:
a) când există pericolul dispariției unor mijloace materiale de probă importante;
b) când există autorizația expresă a judecătorului în acest sens;
c) într-un local deschis publicului la acea oră.

354. Exhumarea în vederea constatării cauzelor morții se dispune:
a) şi de procuror;
b) cu autorizarea prealabilă a judecătorului;
c) în caz de moarte a cărei cauză nu se cunoaşte.

355. Organul de urmărire penală, dacă apreciază că raportul de constatare (certificatul medico-legal) nu este complet, poate dispune:
a) refacerea acestuia;

b) efectuarea unei expertize;
c) aplicarea unei amenzi judiciare persoanei care l-a întocmit.

356. Efectuarea unei expertize este obligatorie:
a) în cazul infracțiunii de omor calificat;
b) atunci când organul de urmărire penală sau instanța de judecată are îndoială asupra discernământului suspectului sau inculpatului în momentul săvârşirii infracțiunii;
c) pentru a se stabili cauzele morții, dacă nu s-a întocmit un raport medico-legal.

357. Când la efectuarea unui act procedural este necesară prezența unor martori asistenți, numărul acestora trebuie să fie:
a) un singur martor asistent;
b) de cel puțin doi;
c) de cel puțin patru.

358. Participarea martorilor asistenți în deplină cunoştință de cauză este cerută de lege pentru asigurarea legalității proceselor-verbale ca mijloc de probă, iar nerespectarea acestei condiții atrage:
a) nulitatea absolută a actului;
b) nulitatea relativă, care poate fi invocată în cursul efectuării actului;
c) nulitatea relativă, care poate fi luată în considerare din oficiu, în orice stare a procesului, dacă anularea actului este necesară pentru aflarea adevărului şi justa soluționare a cauzei.

359. Sunt mijloace materiale de probă:
a) corpurile delicte;
b) obiectele care conțin o urmă a faptei săvârşite;
c) actele de constatare încheiate de alte organe, dacă legea prevede aceasta.

360. Nu poate forma obiectul unei comisii rogatorii:
a) încuviințarea de probatorii;
b) cercetarea la fața locului;
c) confruntarea.

361. Organul de urmărire penală sau instanța de judecată care efectuează comisia rogatorie:
a) poate pune şi alte întrebări, dacă necesitatea acestora rezultă în cursul ascultării;
b) nu poate să depăşească întrebările stabilite prin rezoluția sau încheierea prin care s-a dispus comisia rogatorie;
c) poate pune şi alte întrebări numai cu încuviințarea prealabilă a organului judiciar care a dispus comisia rogatorie.

362. Delegarea în vederea efectuării unui act de procedură poate fi dată:
a) numai unui organ sau unei instanțe egale în grad;
b) numai unui organ sau unei instanțe de judecată ierarhic inferioare;
c) numai unui organ sau unei instanțe de judecată ierarhic superioare.

363. Încunoştințarea membrilor de familie ai inculpatului reținut, cu privire la reținerea sa:
a) poate fi făcută, în toate cazurile, de către inculpat personal;
b) trebuie făcută de îndată după luarea măsurii, fără excepții;
c) poate fi amânată maxim 4 ore de la luarea măsurii, numai pentru motive temeinice.

364. Contestația împotriva încheierii prin care judecătorul de drepturi şi libertăți dispune asupra propunerii de prelungire a arestării preventive:
a) este suspensivă de executare, dacă este formulată împotriva încheierii prin care s-a dispus prelungirea arestării preventive;
b) se formulează în termen de 48 de ore de la pronunțare pentru procuror, indiferent dacă acesta a fost prezent sau nu la pronunțare;
c) nu este suspensivă de executare, dacă este formulată împotriva încheierii prin care s-a dispus prelungirea arestării preventive.

365. La data de 1.05.2014 Curtea de Apel A a admis cererea prin care inculpatul B, aflat în stare de arest preventiv (măsură care expiră la data de 2.05.2014), a solicitat strămutarea cauzei de la Judecătoria Y la Judecătoria X din circumscripția Curții de Apel A şi a dispus menținerea actelor efectuate în cauză. Ca efect al admiterii cererii de strămutare:
a) Tribunalul X, instanța ierarhic superioară a Judecătoriei X, trebuie să constate, cu ocazia judecării contestației împotriva încheierii prin care a fost

menținută starea de arest preventiv, încetarea de drept a măsurii arestării preventive a inculpatului, măsură menținută la data de 27.04.2014 de Judecătoria Y;
b) Tribunalul Y, instanța ierarhic superioară a Judecătoriei Y, rămâne competent să judece contestația împotriva încheierii prin care a fost menținută starea de arest preventiv a inculpatului, dacă dosarul a fost înregistrat la această instanță anterior admiterii cererii de strămutare;
c) Judecătoria Y pierde definitiv competența de a soluționa cauza.

366. Pentru a se dispune arestarea preventivă a inculpatului în cursul urmăririi penale:
a) anterior întocmirii propunerii de arestare preventivă, procurorul este obligat să-l audieze pe inculpat;
b) procurorul trebuie să sesizeze judecătorul de drepturi şi libertăți cu cel puțin 6 ore anterior expirării reținerii;
c) procurorul trebuie să sesizeze judecătorul de drepturi şi libertăți cu cel puțin 3 ore anterior expirării reținerii.

367. Este obligatoriu să îi fie comunicate persoanei reținute:
a) dreptul de acces la asistență medicală de urgență;
b) dreptul de a face personal, fără excepții, încunoştințarea membrilor de familie cu privire la reținerea sa;
c) drepturile prevăzute de art. 83 C. proc. pen.

368. Arestarea preventivă:
a) poate fi dispusă numai de către instanță atât în cursul judecății, cât şi în cursul urmăririi penale;
b) în cazul suspectului, se poate dispune pe o durată maximă de 10 zile;
c) se poate dispune numai pe o durată maximă de 30 de zile, din care nu se deduce durata reținerii.

369. Măsura arestării preventive a suspectului:
a) nu poate fi luată fără audierea acestuia, în nicio situație;
b) nu poate fi luată;
c) poate fi luată şi fără audierea acestuia când se prevalează de dreptul la tăcere.

370. Măsurile preventive pot fi luate în scopul:
a) asigurării bunei desfăşurări a procesului penal;
b) asigurării tragerii la răspundere penală şi civilă a inculpatului;
c) împiedicării sustragerii suspectului sau inculpatului de la urmărirea penală.

371. Când se dispune arestarea preventivă a inculpatului, judecătorul de drepturi şi libertăți încunoştințează despre măsura luată un membru al familiei:
a) în termen de 24 de ore;
b) imediat;
c) cel târziu până la expirarea duratei măsurii luate.

372. Măsurile preventive încetează de drept:
a) la expirarea termenelor prevăzute de lege sau stabilite de organele judiciare;
b) când au fost luate cu încălcarea prevederilor legale;
c) în cazurile în care instanța de judecată pronunță o hotărâre de amânare a aplicării pedepsei, chiar nedefinitivă.

373. Când înainte de pronunțarea unei hotărâri de condamnare în prima instanță, durata arestării a atins durata maximă prevăzută de lege, măsura arestării preventive:
a) încetează de drept;
b) se revocă din oficiu;
c) se înlocuieşte cu altă măsură preventivă.

374. În cazul în care măsura arestării preventive a fost dispusă de curtea de apel în rejudecarea propunerii, în cadrul contestației împotriva hotărârii instanței ierarhic inferioare (aceasta fiind inițial respinsă de tribunal):
a) se produce o schimbare a competenței de soluționare a cererii de revocare a măsurii arestării preventive;
b) competența de soluționare a cererii de revocare revine tribunalului;
c) competența de soluționare a cererii de prelungire a măsurii arestării preventive revine curții de apel.

375. Neverificarea de către instanță, în cursul judecății, a legalității şi temeiniciei arestării preventive a inculpatului major înainte de împlinirea duratei de 60 de zile atrage:
a) revocarea măsurii arestării preventive;

b) anularea măsurii arestării preventive;
c) încetarea de drept a măsurii arestării preventive şi punerea de îndată în libertate a inculpatului.

376. Împotriva ordonanței organului de cercetare penală prin care s-a luat măsura reținerii se poate face plângere:
a) la procurorul care supraveghează cercetarea, înainte de expirarea duratei acesteia;
b) la prim-procurorul parchetului din care face parte procurorul care supraveghează cercetarea;
c) la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond.

377. Împotriva ordonanței procurorului prin care se dispune luarea măsurii controlului judiciar, inculpatul poate face plângere:
a) la judecătorul de drepturi şi libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță, în termen de 48 de ore de la comunicarea ordonanței;
b) la judecătorul de drepturi şi libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în primă instanță, în termen de 48 de ore de la luarea măsurii;
c) la instanța în a cărei rază se află locul unde acesta locuieşte.

378. Încheierea prin care judecătorul de drepturi şi libertăți, în cursul urmăririi penale, admite plângerea împotriva ordonanței procurorului prin care se dispune prelungirea măsurii preventive a controlului judiciar:
a) este definitivă;
b) poate fi contestată la judecătorul de drepturi şi libertăți de la instanța superioară în termen de 3 zile de la comunicare pentru cei lipsă;
c) este supusă contestației la judecătorul de drepturi şi libertăți de la instanța superioară în termen de 48 de la pronunțare sau, după caz, de la comunicare.

379. Încheierea prin care judecătorul de drepturi şi libertăți respinge, în timpul urmăririi penale, cererea de înlocuire a măsurii arestării preventive:
a) este supusă contestației la judecătorul de drepturi şi libertăți de la instanța superioară în termen de 48 de ore de la pronunțare sau, după caz, de la comunicare;
b) este supusă contestației la instanța superioară în termen de 24 de ore de la comunicare pentru cei lipsă;
c) este supusă contestației la instanța superioară în termen de 24 de la pronunțare pentru cei prezenți.

380. Durata maximă a măsurii preventive a arestării, în cursul urmăririi penale, în aceeaşi cauză şi pentru aceeaşi faptă, este de:
a) un an;
b) 180 de zile;
c) 2 ani, când pedeapsa prevăzută de lege este detențiunea pe viață.

381. Pe durata măsurii controlului judiciar inculpatul este întotdeauna obligat:
a) să nu conducă niciun vehicul;
b) să se prezinte la organul de urmărire penală, la judecătorul de cameră preliminară sau la instanța de judecată ori de câte ori este chemat;
c) să informeze de îndată organul judiciar care a dispus măsura sau în fața căruia se află cauza cu privire la schimbarea locuinței.

382. Arestarea preventivă a inculpatului se dispune prin:
a) încheiere motivată;
b) ordonanță;
c) sentință care poate fi atacată cu contestație.

383. Dacă sunt întrunite condițiile prevăzute de lege, arestarea preventivă a inculpatului major se poate dispune pe o durată ce nu poate depăşi:
a) 29 de zile;
b) 30 zile;
c) 30 de zile, din care se deduce perioada reținerii.

384. Măsura preventivă a arestului la domiciliu luată în cursul urmăririi penale, de judecătorul de drepturi şi libertăți, în caz de respingere a propunerii de arestare preventivă, se prelungeşte în cursul urmăririi penale:
a) de judecătorul de drepturi şi libertăți de la instanța competentă să judece contestația împotriva încheierii prin care a fost respinsă propunerea de prelungire a arestului la domiciliu;
b) de judecătorul de drepturi şi libertăți care a dispus măsura, de la instanța competentă să judece cauza în primă instanță;

c) de judecătorul de drepturi şi libertăţi care a dispus luarea măsurii, indiferent dacă la momentul soluţionării propunerii prelungirii arestului la domiciliu, acesta constată că instanţa competentă să dispună cu privire la măsura preventivă este o instanţă superioară.

385. Măsura arestării preventive a inculpatului poate fi luată dacă există vreunul dintre următoarele cazuri:
a) există suspiciunea rezonabilă că, după punerea în mişcare a acţiunii penale împotriva sa, inculpatul a săvârşit cu intenţie o nouă infracţiune sau pregăteşte săvârşirea unei noi infracţiuni;
b) din probe există suspiciunea rezonabilă că inculpatul exercită presiuni asupra persoanei vătămate sau că încearcă o înţelegere frauduloasă cu aceasta;
c) infracţiunea este flagrantă.

386. În procedura luării măsurii arestării preventive este obligatorie:
a) audierea inculpatului de către procuror;
b) audierea inculpatului de către judecător;
c) punerea în mişcare a acţiunii penale.

387. Când o cauză este trecută pentru continuarea urmăririi penale de la un organ de urmărire la altul:
a) trebuie emis un nou mandat de arestare pentru perioada care a mai rămas până la împlinirea duratei arestării inculpatului;
b) mandatul de arestare emis anterior rămâne valabil;
c) trebuie emis un nou mandat de arestare preventivă de noua instanţă competentă.

388. Dacă prin aceeaşi hotărâre s-a dispus arestarea mai multor inculpaţi:
a) se emite un singur mandat de arestare pentru toţi inculpaţii;
b) se emite mandat de arestare separat pentru fiecare dintre ei;
c) nu se mai emite mandat de arestare, inculpaţii urmând a fi încarceraţi în baza încheierii.

389. Dispoziţiile art. 223 alin. (1) lit. d) C. proc. pen. (inculpatul a săvârşit cu intenţie o nouă infracţiune) devin incidente, constituind temei pentru luarea măsurii arestării preventive a inculpatului, atunci când:
a) după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare, persoana respectivă mai săvârşeşte o altă infracţiune;
b) când inculpatul, cercetat în stare de libertate într-o anumită cauză săvârşeşte cu intenţie o nouă infracţiune;
c) când inculpatul este recidivist.

390. În cazul în care procurorul supraveghează urmărirea penală, acesta va sesiza judecătorul de drepturi şi libertăţi cu propunerea de prelungire a arestării preventive:
a) cu cel puţin 5 zile înainte de expirarea duratei arestării preventive;
b) cu 8 zile înainte de expirarea duratei arestării preventive;
c) cu cel puţin 10 zile înainte de expirarea duratei arestării preventive.

391. În cazul în care judecătorul de drepturi şi libertăţi acordă prelungirea arestării preventive a inculpatului aceasta nu va putea depăşi:
a) 60 de zile;
b) 29 de zile;
c) 30 de zile.

392. Contestaţia declarată împotriva încheierii prin care s-a dispus prelungirea arestării preventive:
a) nu este suspensivă de executare;
b) este întotdeauna suspensivă de executare;
c) este suspensivă de executare doar dacă este declarată de procuror.

393. Durata totală a arestării preventive în cursul urmăririi penale nu poate depăşi:
a) 180 de zile;
b) 6 luni;
c) un termen rezonabil.

394. În cursul judecăţii instanţa verifică legalitatea şi temeinicia arestării preventive:
a) periodic;
b) nu mai târziu de 30 de zile;
c) nu mai târziu de 60 de zile.

395. Cauțiunea garantează:
a) plata despăgubirilor civile;
b) respectarea de către inculpat a obligațiilor ce îi revin în timpul controlului judiciar;
c) plata cheltuielilor de judecată.

396. Cauțiunea se restituie când:
a) se dispune o soluție de netrimitere în judecată;
b) se dispune achitarea;
c) se revocă controlul judiciar, indiferent care este cauza revocării.

397. În mandatul de arestare preventivă se arată:
a) numele, prenumele şi calitatea judecătorului de drepturi şi libertăți care a emis mandatul;
b) arătarea faptei de care este acuzat inculpatul, cu indicarea datei şi locului comiterii acesteia, încadrarea juridică, infracțiunea şi pedeapsa prevăzută de lege;
c) motivarea judecătorului de drepturi şi libertăți care a determinat arestarea preventivă.

398. În cursul procesului penal, înainte de pronunțarea unei hotărâri definitive, atunci când nu există acordul proprietarului, bunurile mobile asupra cărora s-a instituit sechestrul asigurător pot fi valorificate, în mod excepțional, în următoarele situații:
a) atunci când, în termen de un an de la data instituirii sechestrului, valoarea bunurilor sechestrate s-a diminuat în mod semnificativ, respectiv cu cel puțin 30% în raport cu cea de la momentul dispunerii măsurii asigurătorii;
b) atunci când sechestrul asigurător s-a aplicat asupra produselor inflamabile sau petroliere;
c) atunci când există riscul expirării termenului de garanție sau când sechestrul asigurător s-a aplicat asupra unor animale sau păsări vii.

399. Durata maximă a arestării preventive a inculpatului în cursul judecății în primă instanță:
a) nu poate depăşi un termen rezonabil şi nu poate fi mai mare de jumătatea maximului special prevăzut de lege pentru infracțiunea care face obiectul sesizării instanței de judecată;
b) în toate cazurile, nu poate depăşi 5 ani;
c) nu poate depăşi 2 ani în cazul infracțiunii de tâlhărie.

400. Prelungirea arestării preventive a inculpatului în cursul urmăririi penale:
a) se poate dispune numai la propunerea motivată a procurorului care efectuează sau supraveghează urmărirea penală;
b) presupune întotdeauna prezența obligatorie a inculpatului;
c) se judecă în şedință publică.

401. Nu este suspensivă de executare:
a) contestația formulată împotriva încheierii prin care s-a dispus prelungirea arestării preventive;
b) contestația formulată împotriva încheierii prin care s-a dispus înlocuirea măsurii arestării preventive cu măsura preventivă a controlului judiciar, după respingerea propunerii de prelungire a arestării preventive;
c) contestația formulată împotriva încheierii prin care s-a dispus înlocuirea măsurii arestării preventive cu măsura preventivă a controlului judiciar pe cauțiune, după respingerea propunerii de prelungire a arestării preventive.

402. Măsura arestării preventive poate fi luată de către judecătorul de drepturi şi libertăți, în cursul urmăririi penale dacă:
a) inculpatul a fugit ori s-a ascuns, în scopul de a se sustrage de la urmărirea penală sau de la judecată, ori a făcut pregătiri de orice natură pentru astfel de acte;
b) din probe rezultă suspiciunea rezonabilă că acesta a săvârşit o infracțiune intenționată contra vieții;
c) există suspiciunea rezonabilă că, după punerea în mişcare a acțiunii penale împotriva sa, inculpatul a săvârşit infracțiunea de ucidere din culpă.

403. Durata măsurii arestului la domiciliu, în cursul urmăririi penale:
a) este de maximum 180 de zile;
b) nu se ia în considerare pentru calculul duratei maxime a măsurii arestării preventive a inculpatului în cursul urmăririi penale;
c) se deduce din pedeapsa închisorii aplicate inculpatului.

404. Arestul la domiciliu încetează de drept:
a) în cazul în care procurorul dispune clasarea sau renunțarea la urmărirea penală;

b) când instanța pronunță o hotărâre de condamnare cu suspendarea executării pedepsei sub supraveghere;
c) atunci când instanța, în cursul judecății, cu 10 zile înaintea împlinirii termenului de 60 de zile de la ultima menținere, constată ca au încetat temeiurile care au determinat luarea măsurii.

405. Măsura preventivă se înlocuieşte cu o măsură preventivă mai uşoară în următoarele condiții:
a) sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru luarea acesteia;
b) în urma evaluării împrejurărilor concrete ale cauzei şi a conduitei procesuale a inculpatului, se apreciază că măsura preventivă mai uşoară este suficientă pentru realizarea scopului măsurilor preventive;
c) pe durata măsurii controlului judiciar, inculpatul a încălcat, cu rea-credință, obligațiile fixate în sarcina sa.

406. Dacă judecătorul de drepturi şi libertăți este învestit cu o cerere având ca obiect înlocuirea măsurii arestării preventive cu măsura controlului judiciar pe cauțiune:
a) dacă găseşte cererea întemeiată, prin încheiere, dată în camera de consiliu, admite în principiu cererea şi stabileşte valoarea cauțiunii, acordând inculpatului termen pentru depunerea ei, care curge de la data rămânerii definitive a încheierii prin care se stabileşte valoarea cauțiunii;
b) dacă se depune cauțiunea în termenul fixat, admite cererea de înlocuire a măsurii arestării preventive cu măsura controlului judiciar pe cauțiune, stabileşte obligațiile ce vor reveni inculpatului pe durata măsurii şi dispune punerea de îndată în libertate a inculpatului, dacă nu este arestat în altă cauză;
c) dacă nu se depune cauțiunea în termenul fixat, prin încheiere dată în camera de consiliu, în lipsa inculpatului şi a procurorului, respinge ca inadmisibilă cererea formulată de inculpat.

407. Contestația împotriva încheierii judecătorului de drepturi şi libertăți:
a) dată în primă instanță de Înalta Curte de Casație şi Justiție, se soluționează de un complet compus din judecători de drepturi şi libertăți, de la Înalta Curte de Casație şi Justiție, format din 2 judecători;
b) prin care s-a dispus luarea sau prelungirea unei măsuri preventive în cursul urmăririi penale, respectiv luarea sau menținerea unei măsuri preventive în procedura camerei preliminare ori prin care s-a constatat încetarea de drept a acesteia este suspensivă de executare;
c) prin care s-a dispus asupra revocării sau înlocuirii unei măsuri preventive cu o altă măsură preventivă, nu este suspensivă de executare.

408. Contestația formulată de inculpatul arestat preventiv în cursul urmăririi penale, împotriva încheierii prin care s-a dispus prelungirea măsurii arestării preventive:
a) se soluționează în termen de 5 zile de la înregistrare;
b) se poate soluționa cu depăşirea datei de expirare a duratei măsurii preventive dispuse anterior;
c) presupune prezența obligatorie a avocatului ales al inculpatului, care deşi încunoştințat, nu s-a prezentat la termenul fixat.

409. Măsura reținerii:
a) poate fi luată de procuror ori de organul de cercetare penală numai față de suspect;
b) se poate dispune pentru cel mult 24 de ore;
c) poate fi luată numai după audierea suspectului sau inculpatului, în prezența avocatului ales sau numit din oficiu.

410. Organul judiciar care a dispus măsura controlului judiciar poate impune inculpatului ca pe timpul acesteia:
a) să poarte permanent un sistem electronic de supraveghere;
b) să comunice periodic informații relevante despre mijloacele sale de existență;
c) să informeze de îndată organul judiciar care a dispus măsura sau în fața căruia se află cauza cu privire la schimbarea locuinței.

411. Măsura controlului judiciar:
a) poate fi luată numai după audierea inculpatului, în prezența avocatului ales ori numit din oficiu;
b) se menține pe toată durata urmăririi penale, până la dispunerea unei soluții de netrimitere în judecată de către procuror sau, după caz, până la verificarea măsurii în procedura de cameră preliminară;

c) poate fi atacată cu plângere, în termen de 48 de ore de la luarea acesteia, la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond, care fixează termen de soluționare în ședința publică și dispune citarea inculpatului.

412. Pentru supravegherea respectării măsurii arestului la domiciliu sau a obligațiilor impuse inculpatului pe durata acesteia:
a) organul de poliție nu poate pătrunde în imobilul unde se execută măsura, fără învoirea inculpatului sau a persoanelor care locuiesc împreună cu acesta;
b) organul de poliție poate pătrunde în imobilul unde se execută măsura, fără învoirea inculpatului sau a persoanelor care locuiesc împreună cu acesta, cu condiția de a solicita în prealabil acordul judecătorului de drepturi și libertăți de la instanța competentă să judece cauza în primă instanță;
c) organul de poliție poate pătrunde în imobilul unde se execută măsura, fără învoirea inculpatului sau a persoanelor care locuiesc împreună cu acesta.

413. În cazul măsurii preventive a reținerii:
a) suspectului sau inculpatului nu i se poate refuza exercitarea dreptului de a face personal încunoștințarea avocatului ales decât pentru motive temeinice, care vor fi consemnate în procesul-verbal în care s-a consemnat modul în care s-a realizat încunoștințarea;
b) suspectului sau inculpatului i se înmânează un exemplar original al ordonanței de reținere;
c) suspectului sau inculpatului i se înmânează o copie a ordonanței de reținere.

414. Măsurile preventive încetează de drept:
a) în apel, dacă s-a împlinit durata pedepsei pronunțate în hotărârea de condamnare;
b) la data pronunțării hotărârii prin care s-a dispus condamnarea inculpatului;
c) în cazurile în care procurorul dispune o soluție de netrimitere în judecată.

415. Măsura preventivă se înlocuiește cu o altă măsură preventivă:
a) dacă inculpatul față de care s-a luat măsura preventivă a controlului judiciar încalcă, cu rea-credință, obligațiile care îi revin sau există suspiciunea rezonabilă că a săvârșit cu intenție o nouă infracțiune pentru care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva sa;
b) în ședință publică, în cursul procedurii de cameră preliminară;
c) de regulă, în ședință publică, în cursul judecății.

416. Împotriva ordonanței organului de cercetare penală prin care s-a luat măsura reținerii:
a) suspectul sau inculpatul poate face plângere la procurorul care supraveghează urmărirea penală, înainte de expirarea duratei acesteia;
b) suspectul sau inculpatul poate face plângere la judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța competentă, înainte de expirarea duratei acesteia;
c) suspectul sau inculpatul poate face plângere la prim-procurorul parchetului, înainte de expirarea duratei acesteia.

417. Pe timpul cât se află sub control judiciar, inculpatul trebuie să respecte următoarele obligații:
a) să se prezinte la organul de poliție desemnat cu supravegherea sa de către organul judiciar care a dispus măsura, conform programului de supraveghere întocmit de organul de poliție sau ori de câte ori este chemat;
b) să nu se apropie de persoana vătămată sau de membrii familiei acesteia, de alți participanți la comiterea infracțiunii, de martori ori experți sau de alte persoane anume desemnate de organul judiciar și să nu comunice cu acestea direct sau indirect, pe nicio cale;
c) să nu exercite profesia, meseria sau să nu desfășoare activitatea în exercitarea căreia a săvârșit fapta.

418. Măsura controlului judiciar:
a) poate fi luată numai după audierea inculpatului, în prezența avocatului ales ori numit din oficiu;
b) se poate dispune prin ordonanță motivată a procurorului;
c) poate fi atacată cu plângere la prim-procurorul parchetului.

419. Prelungirea duratei arestului la domiciliu:
a) se dispune pe baza propunerii motivate a procurorului, care, însoțită de dosarul cauzei, este trimisă judecătorului de drepturi și libertăți cu cel puțin 5 zile înainte de expirarea duratei acesteia;

b) se dispune pe baza propunerii motivate a procurorului, care, însoțită de dosarul cauzei, este trimisă judecătorului de drepturi şi libertăți cu cel puțin 3 zile înainte de expirarea duratei acesteia;
c) se dispune de judecătorul de drepturi şi libertăți care fixează termen de soluționare a propunerii procurorului, în camera de consiliu, mai înainte de expirarea duratei arestului la domiciliu şi dispune citarea inculpatului.

420. În mandatul de arestare preventivă emis în cursul judecății se arată:
a) numele, prenumele şi calitatea judecătorului de drepturi şi libertăți care a emis mandatul;
b) datele de identitate ale inculpatului;
c) ordinul de a fi arestat inculpatul.

421. Măsura internării inculpatului, în vederea efectuării expertizei medico-legale psihiatrice:
a) este executorie;
b) este supusă aprobării judecătorului de cameră preliminară;
c) poate fi atacată cu plângere la instanța de judecată.

422. Măsura internării medicale provizorii:
a) constă în internarea medicală nevoluntară a suspectului sau inculpatului într-o unitate specializată de asistență medicală, până la însănătoşire sau până la ameliorarea care înlătură starea de pericol ce a determinat luarea măsurii;
b) este dispusă de instanța de judecată în cursul urmăririi penale;
c) poate fi luată doar față de inculpat.

423. Măsurile asigurătorii, în cursul urmăririi penale:
a) se pot lua de către procuror prin ordonanță ce urmează a fi verificată de îndată, sub aspectul legalității, de către judecătorul de drepturi şi libertăți;
b) se pot lua şi de către judecătorul de drepturi şi libertăți;
c) dispuse de către procuror prin ordonanță, se verifică de către judecătorul de drepturi şi libertăți, sub aspectul legalității, însă numai la sesizarea persoanei interesate.

424. În ceea ce priveşte măsurile asigurătorii:
a) dacă admite acțiunea civilă, pentru asigurarea reparațiilor civile, instanța este obligată să analizeze necesitatea luării acestora, chiar şi atunci când nu au fost solicitate de partea civilă, dacă nu au fost dispuse anterior în cauză;
b) dispozițiile din hotărâre sunt executorii numai în cazul în care sunt luate pentru protejarea intereselor unei persoane lipsite de capacitate de exercițiu;
c) dacă admite acțiunea civilă, pentru asigurarea reparațiilor civile, instanța este obligată să analizeze necesitatea luării acestora, numai atunci când au fost solicitate de partea civilă, ori, în lipsa unei asemenea solicitări, numai atunci când partea civilă este o persoană lipsită ori cu capacitate de exercițiu restrânsă.

425. Măsurile asigurătorii dispuse în cursul procesului penal pentru asigurarea reparațiilor civile:
a) se revocă atunci când instanța lasă nesoluționată acțiunea civilă;
b) se mențin atunci când instanța lasă nesoluționată acțiunea civilă în cazul în care dispune achitarea pe temeiul că în cauză nu există probe din care să rezulte că persoana a săvârşit infracțiunea;
c) se mențin când instanța lasă nesoluționată acțiunea civilă, urmând a înceta de drept dacă, în termen de 30 de zile de la data rămânerii definitive a hotărârii instanței penale, persoana prejudiciată nu introduce acțiune civilă în fața instanței civile.

426. Măsurile asigurătorii se iau în cursul procesului penal în vederea:
a) garantării plății amenzilor judiciare;
b) evitării sustragerii de la urmărire a bunurilor care pot face obiectul confiscării speciale;
c) reparării pagubei produse prin infracțiune sau contravenție.

427. Măsurile asigurătorii pentru garantarea pedepsei amenzii se pot lua:
a) asupra bunurilor suspectului sau inculpatului;
b) asupra bunurilor părții responsabile civilmente până la concurența maximului special al pedepsei amenzii;
c) asupra bunurilor suspectului sau inculpatului şi ale părții responsabile civilmente până la concurența valorii probabile a pagubei.

428. Nu pot fi sechestrate:
a) bunurile exceptate de lege;
b) bunurile aparținând unei persoane lipsite de capacitate de exercițiu sau cu capacitate de exercițiu restrânsă;

c) bunurile care aparțin unei autorități sau instituții publice ori alte persoane de drept public.

429. Competența de a soluționa cererea petentului prin care solicită, după condamnarea sa definitivă, restituirea unui ceas de mână despre care susține că i-a fost ridicat ca mijloc material de probă cu ocazia cercetării locului faptei, de către organele de poliție, în dosarul penal în care a fost condamnat pentru omor, aparține:
a) procurorului care a efectuat urmărirea penală în cauză;
b) instanței penale care a dispus condamnarea în primă instanță;
c) instanței civile.

430. Împotriva măsurii asigurătorii luate de procuror sau a modului de aducere la îndeplinire a acesteia, suspectul ori inculpatul sau orice altă persoană interesată poate face contestație:
a) în termen de 3 zile de la data comunicării ordonanței de luare a măsurii sau de la data aducerii la îndeplinire a acesteia;
b) la judecătorul de camera preliminară de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond;
c) în termen de 5 zile de la data comunicării ordonanței de luare a măsurii sau de la data aducerii la îndeplinire a acesteia.

431. Măsurile asigurătorii în vederea reparării pagubei produse prin infracțiune și pentru garantarea executării cheltuielilor judiciare:
a) se pot lua doar asupra bunurilor suspectului, până la concurența valorii probabile a acestora;
b) se pot lua doar asupra bunurilor inculpatului și ale persoanei responsabile civilmente, până la concurența valorii probabile a acestora;
c) se pot lua asupra bunurilor suspectului sau inculpatului și ale persoanei responsabile civilmente, până la concurența valorii probabile a acestora.

432. Măsurile asigurătorii pentru garantarea executării pedepsei amenzii:
a) se pot lua numai asupra bunurilor suspectului sau inculpatului;
b) se pot lua numai asupra bunurilor inculpatului;
c) pot fi luate de instanța de judecată în cursul urmăririi penale.

433. Împotriva măsurii asigurătorii luate de procuror sau a modului de aducere la îndeplinire a acesteia:
a) suspectul ori inculpatul sau orice altă persoană interesată poate face contestație, în termen de 3 zile de la data comunicării ordonanței de luare a măsurii sau de la data aducerii la îndeplinire a acesteia, la judecătorul de drepturi și libertăți de la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond;
b) suspectul ori inculpatul sau orice altă persoană interesată poate face contestație, în termen de 3 zile de la data comunicării ordonanței de luare a măsurii sau de la data aducerii la îndeplinire a acesteia, la instanța căreia i-ar reveni competența să judece cauza în fond, în cazul în care instanța a fost sesizată cu încheierea unui acord de recunoaștere a vinovăției;
c) nu poate fi formulată contestație.

434. Contestația împotriva măsurii asigurătorii luate de procuror în cursul urmăririi penale:
a) nu este suspensivă de executare;
b) se judecă în camera de consiliu, cu citarea celui care a făcut contestația și a persoanelor interesate, prin încheiere motivată, care este definitivă;
c) nu presupune participarea obligatorie a procurorului.

435. Contestația împotriva măsurii asigurătorii luate de procuror sau a modului de aducere la îndeplinire a acesteia:
a) este suspensivă de executare;
b) nu este suspensivă de executare;
c) se soluționează prin încheiere motivată, în termen de 5 zile de la înregistrarea acesteia.

436. Nulitatea absolută:
a) se poate invoca doar în cazurile expres prevăzute de lege;
b) se poate invoca doar din oficiu;
c) poate să fie și virtuală.

437. Sunt prevăzute sub sancțiunea nulității absolute dispozițiile relative la:
a) publicitatea ședinței de judecată;
b) competența după materie, atunci când judecata a fost efectuată de o instanță inferioară celei legal competente;
c) competența teritorială.

438. În cursul procesului penal:
a) procurorul dispune prin ordonanță, afară de cazul când, prin lege, se dispune altfel;
b) judecătorul dispune prin încheiere, cu excepția soluțiilor din căile de atac;
c) organele de cercetare penală dispun prin referate.

439. Termenul:
a) procedural poate fi întrerupt;
b) substanțial atrage, la expirarea sa, nulitatea actului în care este prevăzut;
c) imperativ atrage, în cazul actului efectuat fără respectarea acestuia, sancțiunea decăderii.

440. Actele procesuale:
a) sunt condiționate, de regulă, sub aspectul legalității de existența prealabilă a altor acte procesuale;
b) nu sunt condiționate, de regulă, sub aspectul legalității de existența prealabilă a altor acte procesuale;
c) pot fi efectuate şi verbal.

441. Este considerat act de cercetare penală:
a) ordonanța prin care organul de cercetare penală dispune asupra măsurii preventive a reținerii;
b) ordonanța prin care procurorul dispune punerea în mişcare a acțiunii penale;
c) actul procesual al organului de urmărire penală prin care se dispune citarea unui martor în vederea audierii.

442. Dacă nu se cunosc adresa unde locuieşte suspectul sau inculpatul şi nici locul său de muncă:
a) acesta va fi citat prin publicitate, într-un ziar național sau local;
b) la sediul organului judiciar nu se mai afişează citația, ci o înştiințare de prezentare în vederea ridicării citației;
c) poate fi citat la sediul avocatului ales, dacă la dosar există o cerere formulată în acest sens.

443. Dacă persoana citată nu vrea să primească citația, agentul:
a) va afişa pe uşa destinatarului o înştiințare, încheind un proces-verbal cu privire la împrejurările constatate;
b) înmânează citația soțului sau unei rude;
c) poate înmâna citația unui vecin.

444. La stabilirea termenului pentru înfățişarea învinuitului sau inculpatului aflat în străinătate, se ține seama, în lipsa unor norme internaționale aplicabile în relația cu statul pe teritoriul căruia se află învinuitul sau inculpatul, de necesitatea ca citația să fie primită:
a) personal de cel citat sau de reprezentantul acestuia;
b) cel mai târziu cu 30 de zile înainte de ziua stabilită pentru înfățişare;
c) potrivit normelor de procedură ale statului pe teritoriul căruia se află suspectul sau inculpatul.

445. Dacă persoana citată nu se află acasă:
a) agentul înmânează citația soțului;
b) agentul poate înmâna citația oricărei persoane care locuieşte împreună cu persoana citată, indiferent de vârsta acesteia;
c) agentul restituie citația organului care a emis-o, încheind proces-verbal.

446. Mandatul de aducere se emite de către:
a) organul de urmărire penală, în cursul urmăririi penale, chiar dacă este necesară pătrunderea în domiciliu sau sediu;
b) judecătorul de drepturi şi libertăți, în cursul urmăririi penale, dacă este necesară pătrunderea fără consimțământul persoanei în domiciliul sau sediul acesteia;
c) instanță, în cursul judecății.

447. Când o măsură procesuală nu poate fi luată decât pe un anumit termen, expirarea acestuia atrage:
a) nulitatea măsurii;
b) încetarea de drept a efectului măsurii;
c) decăderea organului judiciar din dreptul de a mai lua aceeaşi măsură în cauză.

448. La calcularea termenelor procedurale pe zile:
a) nu se socoteşte ziua de la care începe să curgă termenul, nici ziua în care acesta se împlineşte;
b) se socoteşte ziua de la care începe să curgă, dar nu se socoteşte ziua în care se împlineşte;
c) nu se socoteşte ziua de la care începe să curgă, dar se socoteşte ziua în care se împlineşte.

449. Termenele procedurale pe luni expiră:
a) la sfârşitul zilei corespunzătoare a ultimei luni;

b) cu o zi înainte de ziua corespunzătoare datei de la care a început să curgă;
c) la sfârşitul primei zile lucrătoare care urmează, când ultima zi a termenului cade într-o zi nelucrătoare.

450. Măsura arestării preventive a inculpatului pe o perioadă de 30 de zile, luată de judecător la data de 12 iulie 2017, expiră la data de:
a) 10 august 2017;
b) 11 august 2017;
c) 12 august 2017.

451. Termenele privind măsurile preventive sunt:
a) termene procedurale, întrucât sunt reglementate de procedura penală;
b) termene substanțiale de regresiune;
c) termene substanțiale de succesiune.

452. În caz de condamnare, cheltuielile judiciare avansate de stat:
a) sunt plătite de inculpat, cu excepția cheltuielilor privind interpreții desemnați de organele judiciare şi avocații din oficiu;
b) sunt plătite de inculpat, în mod solidar cu partea responsabilă civilmente, în măsura în care aceasta a fost obligată, în mod solidar cu inculpatul, la repararea pagubei;
c) rămân în sarcina statului.

453. Cheltuielile judiciare avansate de stat sunt suportate de persoana vătămată:
a) dacă inculpatul a cerut continuarea procesului penal, ulterior momentului în care aceasta şi-a retras plângerea prealabilă în măsura în care se reține o culpă procesuală;
b) în caz de retragere a plângerii prealabile sau în cazul în care plângerea prealabilă a fost tardiv introdusă;
c) în caz de achitare, indiferent dacă instanța îi va reține sau nu o culpă procesuală.

454. Încălcarea dispozițiilor legale privind asistarea de către avocat a inculpatului, atunci când asistența este obligatorie trebuie invocată:
a) în orice stare a procesului, indiferent de momentul la care a intervenit încălcarea, când instanța a fost sesizată cu un acord de recunoaştere a vinovăției;
b) până la încheierea procedurii în camera preliminară, dacă încălcarea a intervenit în cursul urmăririi penale sau în procedura camerei preliminare;
c) până la pronunțarea unei hotărâri în primă instanță, indiferent de momentul la care a intervenit încălcarea.

455. Încălcarea dispozițiilor relative la competența după calitatea persoanei poate fi invocată în anumite cazuri:
a) în orice stare a procesului;
b) chiar din oficiu;
c) doar până la pronunțarea unei hotărâri în primă instanță.

456. Constituie abateri judiciare:
a) abuzul de drept constând în exercitarea cu rea-credință a drepturilor procesuale şi procedurale de către părți;
b) tergiversarea de către expert sau interpret a îndeplinirii însărcinărilor primite;
c) refuzul suspectului de a semna citația.

457. Cererea de anulare sau de reducere a amenzii judiciare se poate face:
a) în termen de 10 zile de la comunicarea ordonanței ori a încheierii de amendare;
b) în termen de 15 zile de la comunicarea ordonanței ori a încheierii de amendare;
c) în termen de 20 de zile de la comunicarea ordonanței ori a încheierii de amendare.

458. Cererea de anulare sau de reducere a amenzii aplicate prin ordonanță:
a) va fi soluționată de judecătorul de drepturi şi libertăți, prin încheiere;
b) va fi soluționată de prim-procurorul parchetului, prin ordonanță;
c) va fi soluționată de un alt procuror din cadrul parchetului, prin ordonanță.

459. Nulitatea:
a) trebuie constatată şi dispusă de un organ judiciar;
b) priveşte drepturile procesuale;
c) operează de drept, fără a fi întotdeauna necesară dispunerea acesteia de un organ judiciar.

460. Inadmisibilitatea:
a) nu este condiționată de existența unei vătămări;
b) intervine doar ca urmare a decăderii;
c) împiedică exercitarea unui drept procesual epuizat deja printr-o altă cale procedurală.

461. Termenul procedural de 3 zile început de miercuri expiră:
a) vineri;
b) luni;
c) sâmbătă.

462. Termenul procedural:
a) poate fi suspendat;
b) nu poate fi întrerupt;
c) spre deosebire de termenul substanțial, nu se prorogă până la sfârșitul primei zile lucrătoare, dacă se împlinește într-o zi nelucrătoare.

463. Când s-a dispus suspendarea urmăririi penale pe temeiul unei boli grave a inculpatului atestată printr-o expertiză medico-legală, reluarea urmăririi penale se poate dispune:
a) numai de către procuror;
b) numai în urma unei noi expertize medico-legale care constată că boala gravă s-a vindecat;
c) și fără a se efectua o nouă expertiză medico-legală.

464. Suspendarea urmăririi penale se poate dispune:
a) de către organele de cercetare penală;
b) de către procuror;
c) de procuror și de către organele de cercetare penală atunci când urmărirea penală se efectuează de către aceștia.

465. După legala sesizare a organului de urmărire penală, acesta are următoarele obligații:
a) să dispună începerea urmăririi penale *in personam* dacă nu există vreunul dintre cazurile de împiedicare a exercitării acțiunii penale prevăzute de art. 16 C. proc. pen.;
b) să dispună începerea urmăririi penale *in rem*;
c) dacă sunt îndeplinite și celelalte condiții prevăzute de lege, să dispună începerea urmăririi penale cu privire la faptă, însă, numai dacă nu este cunoscută persoana autorului, când începerea urmăririi penale trebuie dispusă *in personam*.

466. Extinderea acțiunii penale poate fi dispusă:
a) numai de către procuror;
b) și de către organele de cercetare penală;
c) atât de procuror, cât și de organele de cercetare penală.

467. Suspendarea urmăririi penale se poate dispune:
a) când există un impediment legal temporar pentru punerea în mișcare a acțiunii penale;
b) pe durata procedurii de mediere, până la finalizare;
c) pe durata procedurii de mediere, însă nu mai mult de 2 luni.

468. După punerea în mișcare a acțiunii penale, organul de urmărire penală are o serie de obligații, printre care:
a) comunicarea, din oficiu, către inculpat a unei copiei de pe ordonanța de punere în mișcare a acțiunii penale;
b) audierea inculpatului în această calitate, fără excepții, chiar și atunci când anterior a mai fost audiat în calitate de suspect;
c) comunicarea către inculpat a dreptului de a încheia un acord de recunoaștere a vinovăției.

469. Extinderea urmăririi penale:
a) poate fi dispusă de către organele de cercetare penală numai cu privire la alte fapte;
b) poate fi dispusă de către organele de cercetare penală numai cu privire la alte persoane;
c) poate fi dispusă de către organele de cercetare penală atât cu privire la alte fapte, cât și cu privire la alte persoane.

470. Punerea în mișcare a acțiunii penale:
a) poate fi dispusă prin aceeași ordonanță față de mai multe persoane;
b) poate fi dispusă prin aceeași ordonanță numai față de o singură persoană pentru una sau mai multe fapte;
c) poate fi dispusă și pentru fapte pentru care nu a fost începută sau extinsă urmărirea penală.

471. Efectuarea în continuare a urmăririi penale față de o persoană:
a) se dispune obligatoriu de către procuror;
b) se confirmă de către procuror;
c) nu se poate dispune de către procuror.

472. După punerea în mişcare a acțiunii penale, organul de urmărire penală are obligația:
a) de a comunica inculpatului o copie de pe ordonanța de punere în mişcare a acțiunii penale din oficiu;
b) de a comunica inculpatului punerea în mişcare a acțiunii penale şi a-l audia în această calitate, fără excepții;
c) de a-i comunica inculpatului drepturile prevăzute de art. 83 C. proc. pen.

473. Punerea în mişcare a acțiuni penale se poate dispune:
a) numai de către procuror, prin ordonanță în cursul urmăririi penale ori prin rechizitoriu la finalul urmăririi penale;
b) de către procuror, prin ordonanță în cursul urmăririi penale ori prin declarație verbală dată în fața instanței în cazul infracțiunilor de audiență;
c) numai prin ordonanță.

474. Ordonanța prin care s-a dispus începerea urmăririi penale de către organul de cercetare penală:
a) este supusă confirmării de către procuror în maximum 3 zile de la data emiterii;
b) nu este supusă confirmării procurorului;
c) trebuie adusă la cunoştința procurorului de către organul de cercetare penală.

475. În situația în care în cursul urmăririi penale intervine schimbarea calificării faptei:
a) procurorul urmează a-şi declina competența dacă, potrivit noii calificări, nu mai este competent material să soluționeze cauza;
b) procurorul urmează a-şi declina competența doar dacă, potrivit noii calificări, competența materială de efectuare a urmăririi penale revine unui parchet ierarhic superior;
c) Parchetul sesizat îşi menține competența doar dacă, potrivit noii calificări, competența materială nu aparține unui parchet ierarhic superior.

476. Împăcarea, pentru a constitui impediment de exercitare a acțiunii penale, presupune, printre altele:
a) o împăcare a părților personală, totală, necondiționată şi definitivă;
b) ca legea să prevadă în mod expres, pentru infracțiunea săvârşită, posibilitatea împăcării;
c) un acord între suspect/inculpat şi reprezentantul legal al persoanei vătămate atunci când aceasta are capacitate de exercițiu restrânsă.

477. Acțiunea penală se poate pune în mişcare:
a) prin ordonanță, de către procuror în cursul urmăririi penale;
b) prin ordonanță confirmată de procuror;
c) prin declarația orală a procurorului de şedință care participă la judecată, în cazul infracțiunilor de audiență.

478. În cursul urmăririi penale:
a) organul de urmărire penală strânge şi administrează probe atât în favoarea, cât şi în defavoarea suspectului sau a inculpatului, din oficiu ori la cerere;
b) organul de urmărire penală strânge şi administrează numai probe în defavoarea suspectului sau a inculpatului;
c) în cazul în care procurorul a încuviințat administrarea unei probe, acesta nu mai poate reveni ulterior asupra acestei măsuri, chiar dacă se constată că proba anterior încuviințată este inutilă.

479. Constituie obiect al urmăririi penale:
a) tragerea la răspundere penală a inculpatului;
b) strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la identificarea persoanelor care au săvârşit o infracțiune şi la stabilirea răspunderii penale a acestora, în vederea trimiterii în judecată;
c) strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la identificarea persoanelor care au săvârşit o infracțiune şi la stabilirea răspunderii penale a acestora, pentru a se constata dacă este sau nu cazul să se dispună trimiterea în judecată.

480. Organul de urmărire penală strânge probele:
a) numai în defavoarea suspectului sau inculpatului;
b) atât în favoarea, cât şi în defavoarea suspectului sau inculpatului;

c) în defavoarea suspectului sau inculpatului, iar în favoarea acestuia numai când există cerere în acest sens.

481. În desfăşurarea urmăririi penale, organul de cercetare penală se pronunță:
a) prin ordonanță, asupra actelor şi măsurilor procesuale;
b) prin ordonanță, atunci când soluționează cauza;
c) prin referat atunci când formulează propuneri.

482. Urmărirea penală se efectuează în mod obligatoriu de procuror în cazul infracțiunilor de:
a) ultraj judiciar;
b) viol;
c) furt.

483. Plângerea:
a) poate fi retrasă;
b) constituie numai act de sesizare al organelor de urmărire penală;
c) reprezintă modalitatea prin care o persoană, alta decât cea vătămată prin infracțiune, încunoştințează organele de urmărire penală despre săvârşirea unei infracțiuni.

484. Acțiunea penală:
a) se pune în mişcare de procuror, prin ordonanță;
b) poate fi pusă în mişcare de procuror prin rechizitoriu;
c) poate fi pusă în mişcare de judecătorul de cameră preliminară care se pronunță cu privire la plângerea formulată împotriva actelor procurorului.

485. Procurorul poate dispune, în cazul renunțării la urmărirea penală, după consultarea suspectului sau a inculpatului, ca acesta să îndeplinească una sau mai multe dintre următoarele obligații:
a) să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității, pe o perioadă mai mare de 60 de zile;
b) să ceară public scuze persoanei vătămate;
c) să înlăture consecințele faptei penale sau să repare paguba produsă ori să convină cu partea civilă o modalitate de reparare a acesteia.

486. Ordonanța de clasare trebuie să cuprindă, dacă este cazul, şi dispoziții privind:
a) sesizarea judecătorului de drepturi şi libertăți cu propunerea de luare a măsurii de siguranță a confiscării speciale;
b) sesizarea judecătorului de cameră preliminară cu propunere de înlocuire a măsurii internării medicale, atunci când este cazul;
c) restituirea bunurilor ridicate sau a cauțiunii.

487. Procedura audierii anticipate:
a) presupune sesizarea de către procuror a judecătorului de drepturi şi libertăți;
b) nu presupune repartizarea aleatorie a cauzei;
c) nu presupune participarea obligatorie a procurorului.

488. Renunțarea la urmărirea penală presupune:
a) în mod obligatoriu, să fi fost pusă în mişcare acțiunea penală în cauză;
b) să nu existe un interes public în urmărirea infracțiunii;
c) să fi fost începută urmărirea penală.

489. Urmărirea penală este reluată:
a) în caz de restituire a cauzei de către judecătorul de cameră preliminară în vederea refacerii urmăririi penale;
b) în caz de redeschidere a urmăririi penale;
c) dacă a intervenit o cauză care împiedică punerea în mişcare a acțiunii penale sau continuarea procesului penal.

490. Restituirea cauzei de către judecătorul de cameră preliminară în vederea refacerii urmăririi penale se dispune:
a) atunci când rechizitoriul este neregulamentar întocmit, iar neregularitatea nu a fost remediată de procuror în termenul de 5 zile acordat;
b) atunci când au fost excluse toate probele administrate în cursul urmăririi penale;
c) prin sentință.

491. Procedura audierii anticipate a martorului:
a) poate fi admisă de judecătorul de drepturi şi libertăți dacă acesta constată că în cauza respectivă a fost începută urmărirea penală cu privire la faptă şi există riscul ca martorul să nu mai poată fi audiat în cursul judecății;
b) nu presupune posibilitatea inculpatului de a adresa întrebări martorului audiat;
c) se dispune de judecătorul de drepturi şi libertăți prin încheiere definitivă în camera de consiliu.

492. Redeschiderea urmăririi penale se dispune:
a) dacă procurorul ierarhic superior celui care a dispus soluția constată, ulterior, că nu a existat împrejurarea pe care se întemeia clasarea;
b) în cazul în care procurorul care a pronunțat prin ordonanță soluția de renunțare la urmărire penală, în urma reevaluării probelor existente la dosar, apreciază că nu se impunea soluția adoptată;
c) atunci când suspectul sau inculpatul nu şi-a îndeplinit cu rea-credință obligațiile impuse prin ordonanța de renunțare la urmărire penală.

493. La data de 3.03.2014 X a formulat un denunț împotriva lui Y sub aspectul săvârşirii infracțiunii de loviri sau alte violențe. Prin ordonanță, procurorul a dispus clasarea cauzei. Împotriva soluției, X a formulat plângere la judecătorul de cameră preliminară solicitând admiterea acesteia şi trimiterea cauzei la procuror în vederea începerii urmării penale față de Y. Judecătorul de cameră preliminară:
a) va respinge plângerea ca inadmisibilă;
b) va admite plângerea şi va dispune trimiterea cauzei la procuror în vederea începerii urmăririi penale;
c) va respinge cererea ca neîntemeiată.

494. Redeschiderea urmăririi penale:
a) în toate cazurile este supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară, în termen de cel mult 3 zile, sub sancțiunea nulității;
b) se dispune prin ordonanță;
c) în toate cazurile este supusă confirmării judecătorului de cameră preliminară, în termen de cel mult 5 zile, sub sancțiunea nulității.

495. Începerea urmăririi penale:
a) de regulă, se dispune prin ordonanță motivată;
b) atunci când este dispusă de organele de cercetare penală, este supusă confirmării procurorului;
c) nu echivalează cu formularea unei acuzații penale împotriva unei persoane.

496. Clasarea:
a) se dispune, de regulă, de procuror;
b) poate fi dispusă şi de organele de cercetare penală;
c) presupune în mod obligatoriu motivarea de către procuror a ordonanței.

497. Ordonanța de începere a urmăririi penale emisă de procuror:
a) este valabilă fără a fi supusă vreunei confirmări;
b) este supusă confirmării procurorului şef de secție;
c) este supusă confirmării prim-procurorului.

498. Când există probe din care să rezulte bănuiala legitimă că o anumită persoană a săvârşit fapta pentru care s-a început urmărirea penală şi nu există vreunul dintre cazurile prevăzute la art. 16 alin. (1):
a) organul de urmărire penală dispune ca urmărirea penală să se efectueze în continuare față de aceasta, care dobândeşte calitatea de suspect;
b) procurorul dispune începerea urmăririi penale, prin ordonanță;
c) organul de urmărire penală dispune începerea urmăririi penale cu privire la faptă.

499. Față de persoanele pentru care urmărirea penală este condiționată de obținerea unei autorizații prealabile sau de îndeplinirea unei alte condiții prealabile:
a) efectuarea urmăririi penale se poate dispune numai după obținerea autorizației ori după îndeplinirea condiției;
b) efectuarea urmăririi penale nu este condiționată de obținerea autorizației ori de îndeplinirea condiției, în toate cazurile;
c) efectuarea urmăririi penale este condiționată de obținerea autorizației ori de îndeplinirea condiției, numai în cazul persoanelor care au calitatea de ministru în funcție.

500. Acțiunea penală poate fi pusă în mişcare prin:
a) ordonanță;
b) rezoluție;
c) rechizitoriu.

501. Atunci când organele de urmărire penală încep urmărirea penală cu privire la o faptă prevăzută de legea penală:
a) autorul faptei are calitatea de suspect de la începerea urmăririi penale şi până la data punerii în mişcare a acțiunii penale;
b) acestea pot pune în mişcare acțiunea penală imediat după acest moment, dacă din probele aflate

la dosar rezultă, fără dubii, că persoana a săvârşit infracţiunea;
c) persoana care a comis fapta are calitatea de suspect doar după ce s-a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale faţă de el.

502. Pe durata procesului penal:
a) procurorul nu poate pune în mişcare acţiunea penală simultan cu întocmirea rechizitoriului;
b) procurorul are obligaţia de a pune în mişcare acţiune penală în toate cazurile în care există probe din care rezultă săvârşirea unei infracţiuni;
c) după punerea în mişcare a acţiunii penale procurorul are obligaţia de a-i comunica, din oficiu, inculpatului o copie de pe ordonanţa de punere în mişcare a acţiunii penale.

503. Suspendarea urmăririi penale:
a) are loc când se constată printr-o expertiză medico-legală că suspectul sau inculpatul suferă de o boală gravă, care îl împiedică să ia parte la procesul penal, organul de cercetare penală având obligaţia de a dispune suspendarea urmăririi penale;
b) se dispune şi pe perioada desfăşurării procedurii de mediere dintre suspect/inculpat şi persoana vătămată, dar nu mai mult de 6 luni;
c) are loc în situaţia în care există un impediment legal temporar pentru punerea în mişcare a acţiunii penale faţă de o persoană.

504. În timpul cât urmărirea penală este suspendată:
a) organul de cercetare penală nu mai efectuează niciun act de cercetare;
b) în mod excepţional, se pot efectua toate actele a căror îndeplinire nu este împiedicată de situaţia suspectului sau a inculpatului, cu respectarea dreptului la apărare al părţilor sau subiecţilor procesuali;
c) orice act se efectuează, în mod obligatoriu, de procuror sau cu încuviinţarea prealabilă a acestuia.

505. Suspendarea urmăririi penale:
a) poate fi dispusă şi de organele de cercetare penală;
b) constituie o cauză de suspendare a cursului prescripţiei răspunderii penale;
c) nu constituie o cauză de suspendare a cursului prescripţiei răspunderii penale.

506. Ordonanţa de suspendare a urmăririi penale:
a) se comunică şi părţii civile;
b) nu se comunică părţii civile;
c) se comunică doar inculpatului.

507. În materia infracţiunii flagrante:
a) organele de ordine publică şi siguranţă naţională întocmesc un proces-verbal, în care consemnează toate aspectele constatate şi activităţile desfăşurate, pe care îl înaintează de îndată organului de urmărire penală;
b) corpul delict, precum şi obiectele şi înscrisurile ridicate cu ocazia constatării infracţiunii sau anterior săvârşirii faptei sunt puse la dispoziţia organului de siguranţă naţională;
c) plângerile şi cererile prezentate în scris, corpul delict, precum şi obiectele şi înscrisurile ridicate cu ocazia constatării infracţiunii sunt puse la dispoziţia organului de urmărire penală.

508. La reluarea urmăririi penale, după suspendare:
a) actele efectuate în timpul suspendării pot fi refăcute, dacă este posibil, la cererea suspectului sau inculpatului;
b) actele efectuate în timpul suspendării nu se refac;
c) actele efectuate în timpul suspendării pot fi refăcute, dacă este posibil, la cererea părţii civile.

509. În cazul în care inculpatul este arestat preventiv, iar procurorul dispune clasarea:
a) procurorul înştiinţează prin adresă administraţia locului de deţinere cu privire la încetarea de drept a măsurii arestării preventive, în vederea punerii de îndată în libertate a inculpatului;
b) procurorul sesizează judecătorul de drepturi şi libertăţi care a dispus arestarea în vederea constatării încetării de drept a măsurii arestării preventive;
c) procurorul înştiinţează prin adresă administraţia locului de deţinere cu privire la încetarea măsurii arestării preventive, în vederea punerii în libertate a inculpatului, la expirarea termenului pentru care a fost luată măsura.

510. În caz de clasare ca urmare a constatării că a intervenit amnistia:
a) suspectul sau inculpatul poate cere, în termen de 20 de zile de la primirea copiei de pe ordonanţa de soluţionare a cauzei, continuarea urmăririi penale;

b) suspectul sau inculpatul poate cere, în termen de 20 de zile de la data emiterii ordonanței de soluționare a cauzei, continuarea urmăririi penale;
c) numai inculpatul poate cere continuarea urmăririi penale.

511. Procurorul poate dispune preluarea oricărei cauze în care exercită supravegherea pentru a efectua urmărirea penală:
a) indiferent de stadiul acesteia;
b) doar în cauzele în care urmărirea penală se efectuează în mod obligatoriu de către procuror;
c) doar dacă în cauză nu a fost pusă în mişcare acțiunea penală.

512. Plângerea prealabilă:
a) trebuie întotdeauna să fie introdusă în termen de 3 luni din ziua în care persoana vătămată a aflat despre săvârşirea faptei, chiar şi atunci când victima este un minor;
b) trebuie să fie introdusă în termen de 3 luni din ziua în care reprezentantul legal al persoanei vătămate, care este un minor, a aflat despre săvârşirea faptei;
c) chiar greşit îndreptată va fi considerată valabilă, dacă a fost introdusă în termen la organul judiciar necompetent.

513. Dacă într-o cauză în care s-au făcut acte de urmărire penală se constată că este necesară plângerea prealabilă:
a) organul de urmărire penală declanşează urmărirea penală *in rem* şi ulterior cheamă persoana vătămată şi o întreabă dacă înțelege să facă plângere;
b) organul de urmărire penală va proceda la chemarea persoanei vătămate şi o va întreba dacă înțelege să facă plângere;
c) dacă persoana vătămată declară că nu înțelege să facă plângere, organul de urmărire penală înaintează procurorului actele încheiate şi propunerea de clasare.

514. Când procurorul constată că urmărirea penală nu se efectuează de organul de cercetare penală prevăzut de lege:
a) va lua măsuri ca urmărirea să fie făcută de organul competent, în condițiile legii;
b) actele sau măsurile procesuale legal efectuate nu rămân valabile;
c) şi există un caz de conexitate, dispune reunirea cauzelor, trimițând ulterior cauza organului competent.

515. Procurorul:
a) trebuie să dispună ca într-o cauză urmărirea penală să fie efectuată de un alt organ de cercetare decât cel sesizat, ori de câte ori e necesar;
b) poate să dispună, după necesitate, ca într-o cauză urmărirea penală să fie efectuată de un alt organ de cercetare decât cel sesizat;
c) poate face personal acte de urmărire penală în cauzele în care supraveghează efectuarea urmăririi penale.

516. Încetarea procesului penal în cazul infracțiunilor pentru care împăcarea părților înlătură răspunderea penală poate fi dispusă de instanță:
a) în temeiul art. 16 lit. a) C. proc. pen. (fapta nu există);
b) atunci când aceasta constată nemijlocit acordul de voință al inculpatului şi al persoanei vătămate de a se împăca total, necondiționat şi definitiv, exprimat prin înscrisuri autentice;
c) atunci când aceasta constată nemijlocit acordul de voință al inculpatului şi al persoanei vătămate de a se împăca, cel puțin cu privire la latura penală.

517. Când constată că au fost respectate dispozițiile legale care garantează aflarea adevărului, că urmărirea penală este completă şi există probele necesare şi legal administrate, procurorul:
a) emite rechizitoriu prin care dispune trimiterea în judecată, dacă din materialul de urmărire penală rezultă că fapta există, că a fost săvârşită de inculpat şi că acesta răspunde penal;
b) emite ordonanță prin care clasează sau renunță la urmărire, potrivit dispozițiilor legale;
c) restituie cauza organului care a efectuat urmărirea penală în vederea completării sau refacerii urmăririi penale.

518. Când procurorul dispune trimiterea în judecată a inculpatului:
a) rechizitoriul poate să cuprindă şi propunerea de luare a unei măsuri preventive;
b) rechizitoriul nu poate cuprinde şi propunerea de luare a unei măsuri asigurătorii;

c) rechizitoriul poate să cuprindă şi propunerea de luare a unei măsuri de siguranță cu caracter medical.

519. Rechizitoriul:
a) este verificat sub aspectul legalității şi temeiniciei de prim-procurorul parchetului;
b) se întocmeşte într-un singur exemplar chiar dacă lucrările urmăririi penale privesc mai mulți inculpați, judecătorului de cameră preliminară revenindu-i obligația de a înmâna copii inculpaților care solicită;
c) se limitează la fapta şi persoana pentru care s-a efectuat urmărirea penală.

520. Plângerea împotriva măsurilor luate sau a actelor efectuate de procurorul de la parchetul de pe lângă judecătorie ori efectuate pe baza dispozițiilor date de acesta se rezolvă de:
a) judecătorul de cameră preliminară;
b) prim-procurorul parchetului de pe lângă tribunal;
c) prim-procurorul parchetului de pe lângă judecătorie.

521. În cazul ordonanței de clasare, plângerea se face:
a) în termen de 20 de zile de la emiterea ordonanței;
b) în termen de 10 de zile de la comunicarea copiei actului prin care s-a dispus soluția;
c) în termen de 20 de zile de la comunicarea copiei actului prin care s-a dispus soluția.

522. Ordonanțele prin care se soluționează plângerile împotriva soluțiilor, actelor sau măsurilor procurorului:
a) nu mai pot fi atacate cu plângere la procurorul ierarhic superior;
b) pot fi atacate cu plângere la procurorul ierarhic superior;
c) se comunică persoanei care a făcut plângerea şi celorlalte persoane interesate.

523. Persoana a cărei plângere împotriva soluției de clasare dispusă prin ordonanță sau rechizitoriu, a fost respinsă conform art. 339 C. proc. pen., poate face plângere:
a) în termen de 20 de zile de la comunicare, la judecătorul de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță;
b) în termen de 20 de zile de la comunicare, la procuror, acesta având obligația de a o înainta împreună cu dosarul cauzei instanței competente;
c) în termen de 20 de zile de la emiterea ordonanței procurorului ierarhic superior, la judecătorul de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță.

524. Introducerea plângerii împotriva măsurilor şi actelor de urmărire penală:
a) nu suspendă aducerea la îndeplinire a măsurii sau a actului care formează obiectul plângerii;
b) suspendă aducerea la îndeplinire a măsurii sau a actului care formează obiectul plângerii;
c) la organul de cercetare penală, îl obligă pe acesta ca în termen de 24 de ore de la primirea ei să o înainteze procurorului împreună cu explicațiile sale, atunci când acestea sunt necesare.

525. Judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra plângerii împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată:
a) prin încheiere motivată, în camera de consiliu, cu participarea petentului, a procurorului şi a intimaților;
b) prin încheiere motivată, în şedință publică, fără participarea petentului, a procurorului şi a intimaților;
c) prin încheiere motivată, în şedință publică, cu participarea petentului, a procurorului şi a intimaților.

526. În cauzele în care nu s-a dispus punerea în mişcare a acțiunii penale, judecătorul de cameră preliminară poate dispune cu privire la plângerea împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată una dintre următoarele soluții:
a) respinge plângerea, ca tardivă sau inadmisibilă ori, după caz, ca nefondată;
b) verifică legalitatea administrării probelor şi a efectuării urmăririi penale, exclude probele nelegal administrate ori, după caz, constată nulitatea actelor de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii şi admite plângerea, desființează soluția atacată şi trimite motivat cauza la procuror pentru a completa urmărirea penală;
c) admite plângerea, desființează soluția atacată şi trimite motivat cauza la procuror pentru a începe sau pentru a completa urmărirea penală ori, după

caz, pentru a pune în mişcare acţiunea penală şi a completa urmărirea penală.

527. În cauzele în care s-a dispus punerea în mişcare a acţiunii penale, judecătorul de cameră preliminară poate dispune cu privire la plângerea împotriva soluţiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată una dintre următoarele soluţii:
a) respinge plângerea ca tardivă sau inadmisibilă;
b) admite plângerea, desfiinţează soluţia atacată şi dispune începerea judecăţii cu privire la faptele şi persoanele pentru care, în cursul cercetării penale, a fost pusă în mişcare acţiunea penală, când probele legal administrate sunt suficiente trimiţând dosarul la completul imediat următor în vederea soluţionării;
c) verifică legalitatea administrării probelor şi a efectuării urmăririi penale, exclude probele nelegal administrate ori, după caz, constată nulitatea actelor de urmărire penală efectuate cu încălcarea legii şi în baza aprecierii efectuate prin raportare la probele legal administrate respinge plângerea ca inadmisibilă.

528. În cazul admiterii plângerii împotriva soluţiilor de neurmărire sau netrimitere în judecată şi dispunerii de către judecătorul de cameră preliminară a începerii judecăţii cu privire la faptele şi persoanele pentru care, în cursul cercetării penale, a fost pusă în mişcare acţiunea penală, când probele legal administrate sunt suficiente:
a) în termen de 3 zile de la comunicarea încheierii, procurorul, petentul şi intimaţii pot face, motivat, contestaţie cu privire la modul de soluţionare a excepţiilor privind legalitatea administrării probelor şi a efectuării urmăririi penale;
b) nemotivarea contestaţiei nu reprezintă motiv de respingere;
c) nemotivarea contestaţiei atrage respingerea acesteia ca inadmisibilă.

529. Verificarea legalităţii administrării probelor de către organele de urmărire penală în procedura de cameră preliminară vizează:
a) aptitudinea probelor de a conduce la pronunţarea unei hotărâri de condamnare;
b) pertinenţa, utilitatea sau concludenţa probelor;
c) respectarea principiului loialităţii administrării probelor.

530. Controlul legalităţii actelor procesuale:
a) se efectuează de către procurorul ierarhic superior cu privire la activitatea organului de cercetare penală;
b) se efectuează de către judecătorul de cameră preliminară cu privire la legalitatea efectuării actelor de urmărire penală;
c) se efectuează de instanţa de judecată sesizată cu judecarea cauzelor.

531. Neasistarea de către apărător a persoanei vătămate minore:
a) atrage sancţiunea nulităţii absolute;
b) atrage sancţiunea nulităţii relative;
c) nu atrage nicio sancţiune.

532. Verificarea legalităţii trimiterii în judecată:
a) se desfăşoară în procedură nepublică şi contradictorie;
b) reprezintă procedura desfăşurată în cameră preliminară prin care judecătorul procedează la validarea ori nu a acuzaţiilor penale;
c) este calea prin care inculpatul poate contesta legalitatea sesizării şi netemeinicia acuzaţiei penale.

533. Imposibilitatea stabilirii limitelor judecăţii în camera preliminară are drept consecinţă:
a) solicitarea adresată procurorului de a proceda la îndreptarea neregularităţilor actului de sesizare;
b) restituirea cauzei la parchet;
c) achitarea inculpatului.

534. Ulterior sesizării instanţei, în procedura de cameră preliminară, inculpatul a solicitat restituirea cauzei la parchet în vederea refacerii urmăririi penale, raportat la împrejurarea că procurorul a dispus disjungerea şi ulterior clasarea mai multor fapte săvârşite de terţe persoane, dar în legătură cu cauza în care a fost trimis în judecată, fapte care, în opinia sa, aveau legătură cu infracţiunile pentru care a fost trimis în judecată. Judecătorul de cameră preliminară:
a) va constata neregularitatea actului de sesizare şi va înainta dosarul procurorului în vederea remedierii neregularităţilor sesizate;
b) va dispune începerea judecăţii, constatând legalitatea sesizării instanţei, a administrării probelor şi a efectuării actelor de urmărire penală;

c) va dispune restituirea cauzei la parchet şi reluarea urmăririi penale faţă de faptele pentru care s-a dispus clasarea.

535. Obiectul procedurii camerei preliminare:
a) îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenţei şi a legalităţii sesizării instanţei, precum şi verificarea legalităţii administrării probelor şi a efectuării actelor de către organele de urmărire penală;
b) îl constituie verificarea, înainte de trimiterea în judecată, a competenţei şi a legalităţii sesizării instanţei, precum şi verificarea legalităţii administrării probelor şi a efectuării actelor de către organele de urmărire penală;
c) îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenţei şi a legalităţii sesizării instanţei.

536. Judecătorul de cameră preliminară, în procedura de cameră preliminară:
a) exercită funcţia de acuzare;
b) exercită funcţia de judecată;
c) exercită funcţia de verificare a legalităţii trimiterii sau netrimiterii în judecată.

537. Durata procedurii în camera preliminară:
a) este de cel mult 60 de zile de la data comunicării către inculpat a actului de sesizare;
b) este de cel mult 60 de zile de la data înregistrării cauzei la instanţă;
c) este de cel mult 60 de zile de la data emiterii rechizitoriului.

538. Dacă s-au formulat cereri şi excepţii ori a ridicat din oficiu excepţii, judecătorul de cameră preliminară se pronunţă asupra acestora:
a) prin încheiere motivată, în camera de consiliu, ascultând concluziile părţilor şi ale persoanei vătămate, dacă sunt prezente, precum şi ale procurorului;
b) prin încheiere motivată, în şedinţă publică, fără participarea părţilor, persoanei vătămate şi a procurorului;
c) prin sentinţă, fără participarea părţilor, persoanei vătămate şi a procurorului.

539. Judecătorul de cameră preliminară restituie cauza la parchet dacă:
a) a exclus toate probele administrate în cursul urmăririi penale;
b) rechizitoriul este neregulamentar întocmit, neregularitatea nu a fost remediată de procuror în termenul de 10 zile acordat, iar neregularitatea atrage imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecăţii;
c) rechizitoriul este neregulamentar întocmit, neregularitatea nu a fost remediată de procuror în termenul de 5 zile acordat, iar neregularitatea atrage imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecăţii.

540. Probele excluse în procedura camerei preliminare:
a) nu pot fi avute în vedere la judecata în fond a cauzei;
b) pot fi avute în vedere la judecata în fond a cauzei;
c) pot fi avute în vedere la judecata în fond a cauzei, în măsura în care profită inculpatului.

541. Administrarea de către judecătorul de cameră preliminară a probei cu martori în cursul judecării unei plângeri împotriva soluţiei de netrimitere în judecată a procurorului, în baza art. 340 C. proc. pen.:
a) este inadmisibilă;
b) este nefondată;
c) va putea fi admisă, dacă judecătorul de cameră preliminară apreciază că este concludentă, utilă şi pertinentă cauzei.

542. Chestiunile prealabile:
a) cad în competenţa instanţei penale indiferent de natura lor, putând fi soluţionate fie înainte, fie după soluţionarea fondului cauzei penale;
b) nu pot exista în legătură cu situaţia premisă a infracţiunii;
c) se soluţionează întotdeauna anterior soluţionării cauzei penale pe fond.

543. Sarcina probei în procesul penal:
a) incumbă şi persoanei vătămate în anumite cazuri;
b) incumbă numai procurorului şi organelor de cercetare penală, în toate cazurile;
c) revine numai procurorului, organelor de cercetare penală şi părţilor în anumite cazuri.

544. Constituie o chestiune prejudicială:
a) cererea de recuzare;
b) excepţia de neconstituţionalitate;

c) cererea privind formularea unei întrebări preliminare pentru interpretarea dreptului Uniunii Europene incident într-o cauză penală.

545. Ascultarea inculpatului în fața instanței presupune:
a) lăsarea acestuia să declare tot ce ştie despre faptă şi ulterior i se pot pune întrebări, întotdeauna instanța fiind prima care adresează întrebări inculpatului;
b) lăsarea acestuia să declare tot ce ştie despre faptă şi ulterior i se pot pune întrebări, în mod nemijlocit, instanța fiind ultima care adresează întrebări inculpatului;
c) adresarea de întrebări inculpatului şi ulterior lăsarea acestuia să declare tot ce ştie despre faptă.

546. Excepția de neconstituționalitate:
a) reprezintă o chestiune prejudicială ce urmează a fi rezolvată de instanța penală anterior soluționării pe fond a cauzei penale;
b) nu atrage suspendarea judecății cauzei penale;
c) reprezintă o chestiune prejudicială ce urmează, de fiecare dată când este invocată, a se soluționa de către Curtea Constituțională numai anterior soluționării cauzei penale în cadrul căreia a fost invocată.

547. Judecata în continuare:
a) presupune amânarea cauzei şi citarea părților pentru termenul ce urmează a fi acordat;
b) presupune citarea inculpatului care este arestat preventiv;
c) nu echivalează cu amânarea cauzei, iar reluarea nu are semnificația unui nou termen de judecată.

548. Chestiunile prealabile sunt:
a) chestiuni de drept penal exterioare cauzei penale ce trebuie soluționate anterior soluționării cauzei penale;
b) chestiuni de natură extrapenală ce trebuie soluționate anterior cauzei penale, chiar dacă nu influențează dezlegarea cauzei penale;
c) chestiuni de natură extrapenală de a căror soluționare depinde rezolvarea cauzei penale.

549. Chestiunile prealabile pot fi:
a) numai de natură penală;
b) de natură civilă;
c) de natură extrapenală.

550. Judecarea cauzei se suspendă:
a) până la soluționarea conflictului pozitiv de competență;
b) până la soluționarea conflictului negativ de competență;
c) în niciuna din variantele de mai sus.

551. Spre deosebire de chestiunile prealabile, chestiunile prejudiciale:
a) se soluționează potrivit dispozițiilor de drept penal;
b) nu atrag prorogarea de competență;
c) se soluționează de instanța penală.

552. Chestiunile prejudiciale:
a) sunt chestiuni prealabile ce urmează a fi soluționate de către instanța penală anterior pronunțării asupra fondului cauzei penale;
b) reprezintă chestiuni extrapenale ce urmează a fi soluționate potrivit dispozițiilor legale din materia din care fac parte;
c) se soluționează cu precădere de un alt organ judiciar decât instanța penală.

553. Pentru dovedirea unei chestiuni prealabile sau preliminare, sarcina probei revine:
a) procurorului şi organelor de cercetare penală, în cursul urmăririi penale, şi numai procurorului, în cursul judecății;
b) părții care a invocat chestiunea;
c) procurorului şi părții, în cursul judecății.

554. Instanța pronunță achitarea atunci când:
a) există o cauză justificativă;
b) există o cauză de nepedepsire;
c) a fost retrasă plângerea prealabilă.

555. Nu pot asista la şedința de judecată:
a) minorii, cu excepția situației în care aceştia au calitatea de părți sau martori;
b) persoanele puse sub interdicție;
c) persoanele înarmate, cu excepția personalului care asigură paza şi ordinea.

556. Instanța poate declara ședința secretă:
a) în cauzele având ca obiect propunerea de arestare preventivă;
b) la cererea unui martor, dacă prin audierea sa în ședință publică s-ar aduce atingere siguranței ori demnității sau vieții intime a acestuia sau a membrilor familiei sale;
c) dacă judecarea în ședință publică ar aduce atingere unor interese de stat.

557. Declararea ședinței nepublice se face:
a) în ședință publică, după ascultarea părților prezente, a persoanei vătămate și a procurorului;
b) în camera de consiliu;
c) de președintele instanței, în momentul înregistrării cauzei la instanță.

558. În timpul cât ședința este nepublică:
a) nu sunt admise în sala de ședință decât părțile, persoana vătămată, reprezentanții acestora, avocații și celelalte persoane a căror prezență este autorizată de instanță;
b) părțile, persoana vătămată, reprezentanții acestora, avocații și experții desemnați în cauză nu au dreptul de a lua cunoștință de actele și conținutul dosarului;
c) președintele completului are îndatorirea de a aduce la cunoștința persoanelor ce participă la judecata desfășurată în ședință nepublică obligația de a păstra confidențialitatea informațiilor obținute pe parcursul procesului.

559. Dacă inculpatul a fost citat în mod nelegal, însă acesta se înfățișează în instanță prin reprezentant:
a) este acoperită orice nelegalitate survenită în procedura de citare;
b) instanța este obligată să acorde un nou termen, pentru ca procedura de citare să fie legal îndeplinită;
c) instanța acordă un nou termen numai dacă inculpatul solicită acest lucru.

560. Sunt citați la fiecare termen:
a) părțile care nu s-au înfățișat niciodată în fața instanței, deși au fost legal citate;
b) militarii;
c) persoanele aflate în stare de arest preventiv.

561. Preschimbarea termenului luat în cunoștință:
a) se dispune prin rezoluția judecătorului în camera de consiliu și fără citarea părților;
b) se dispune prin încheierea judecătorului în camera de consiliu și fără citarea părților;
c) presupune citarea părților pentru noul termen fixat.

562. În cazul repunerii cauzei pe rol după ce, ulterior dezbaterilor, instanța amânase pronunțarea:
a) părțile nu trebuie citate, întrucât au termen în cunoștință;
b) părțile trebuie citate numai dacă nu au fost prezente la dezbateri;
c) părțile trebuie citate.

563. Judecata poate avea loc în lipsa inculpatului dacă:
a) acesta este dispărut;
b) acesta se sustrage de la judecată;
c) acesta este arestat în altă cauză.

564. Când nu este posibil ca un complet de judecată să rămână același pe parcursul judecății, acesta se poate schimba:
a) până la începerea dezbaterilor;
b) până la citirea actului de sesizare;
c) până la pronunțarea unei hotărâri.

565. Instanța poate soluționa cauza numai pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale:
a) dacă inculpatul solicită aceasta și recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa;
b) dacă apreciază că probele sunt suficiente pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei, iar acestea nu sunt contestate;
c) și în cazul în care acțiunea penală vizează o infracțiune care se pedepsește cu detențiune pe viață.

566. Suspendarea judecății se poate dispune:
a) când se constată pe baza unei expertize medico-legale că inculpatul suferă de o boală gravă, care îl împiedică să participe la judecată;
b) când instanța, în urma analizei actelor medicale depuse la dosar de către inculpat, apreciază că acesta nu poate să participe la judecată, datorită stării de sănătate;
c) în cazul în care, potrivit legii, se cere extrădarea unei persoane în vederea judecării într-o cauză penală.

567. Când o parte este îndepărtată din sală pe motiv că tulbură şedinţa, preşedintele completului are următoarele obligaţii:
a) să o cheme în sală înainte de pronunţarea hotărârii;
b) să îi aducă la cunoştinţă actele esenţiale efectuate în lipsă;
c) să îi citească declaraţiile celor ascultaţi.

568. Încheierea dată în primă instanţă prin care s-a dispus suspendarea cauzei:
a) poate fi atacată separat cu contestaţie la instanţa ierarhic superioară în termen de 24 de ore de la pronunţare, pentru procuror, părţile şi persoana vătămată prezente, şi de la comunicare, pentru părţile sau persoana vătămată care lipsesc;
b) poate fi atacată separat cu contestaţie la instanţa ierarhic superioară în termen de 24 de ore de la pronunţare, pentru procuror, părţile şi persoana vătămată, chiar dacă acestea au lipsit;
c) nu este supusă contestaţiei.

569. Hotărârea prin care instanţa se dezînvesteşte fără a soluţiona cauza se numeşte:
a) sentinţă;
b) încheiere;
c) decizie.

570. Încheierea de şedinţă:
a) se întocmeşte de grefier în termen de cel mult 72 de ore de la terminarea şedinţei;
b) se întocmeşte de grefier în termen de cel mult 48 de ore de la terminarea şedinţei;
c) se semnează de preşedintele completului de judecată şi de grefier.

571. Probele administrate în cursul urmăririi penale şi necontestate de către părţi:
a) nu se readministrează în cursul cercetării judecătoreşti;
b) se readministrează în cursul cercetării judecătoreşti;
c) nu sunt puse în dezbaterea contradictorie a părţilor.

572. Suspendarea judecăţii se poate dispune:
a) în cazul în care, potrivit legii, se cere extrădarea unei persoane în vederea judecării într-o cauză penală;
b) în cazul în care inculpatul prezintă acte medicale din care rezultă că suferă de o boală gravă, care îl împiedică să ia parte la judecată;
c) în cazul în care instanţa a admis cererea de sesizare a Curţii Constituţionale cu o excepţie de neconstituţionalitate.

573. Suspendarea judecăţii în caz de extrădare activă durează:
a) până la data la care statul solicitat va dispune extrădarea;
b) până la data la care inculpatul va putea fi adus în faţa instanţei;
c) până la data la care statul solicitat va comunica hotărârea sa asupra cererii de extrădare.

574. Notele luate de grefier cu privire la desfăşurarea procesului:
a) nu pot fi contestate dacă sunt vizate de preşedintele completului;
b) pot fi contestate cel mai târziu la termenul următor;
c) pot fi contestate până la terminarea cercetării judecătoreşti.

575. Încheierea de şedinţă se semnează:
a) de preşedintele completului de judecată şi de grefier;
b) de toţi membrii completului de judecată şi de procuror;
c) de preşedintele completului de judecată şi de procuror.

576. Lipsa încheierii în care s-au consemnat dezbaterile şi a celei referitoare la amânarea pronunţării:
a) atrage nulitatea absolută a hotărârii;
b) atrage nulitatea relativă hotărârii;
c) nu produce nicio consecinţă dacă aceste menţiuni au fost făcute în considerentele hotărârii.

577. Deliberarea şi pronunţarea hotărârii:
a) se fac de îndată după încheierea dezbaterilor;
b) pot fi amânate cel mult 10 zile;
c) pot fi amânate cel mult 15 zile.

578. Dacă din deliberare rezultă mai mult de două păreri:
a) judecarea cauzei se reia în complet de divergenţă;
b) judecarea cauzei se reia în complet de divergenţă, din care va face parte în mod obligatoriu preşedintele instanţei;

c) judecătorul care opinează pentru soluția cea mai severă trebuie să se alăture celei mai apropiate de părerea sa.

579. În cazul în care judecătorul dispune asupra măsurilor preventive:
a) întocmirea minutei nu este obligatorie, întrucât instanța se va pronunța prin încheiere;
b) este obligatorie întocmirea minutei într-un singur exemplar;
c) este obligatorie întocmirea minutei în două exemplare.

580. Nerespectarea cerinței ca minuta să conțină mențiunea că pronunțarea s-a făcut în ședință publică:
a) atrage nulitatea absolută;
b) nu produce niciun fel de consecințe, dacă mențiunea care a fost omisă este cuprinsă în dispozitiv;
c) atrage nulitatea hotărârii numai atunci când se dovedește că s-a adus o vătămare care nu poate fi înlăturată decât prin anularea acelui act, iar anularea actului este necesară pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei.

581. Hotărârea prin care instanța se pronunță asupra apelului se numește:
a) sentință;
b) decizie;
c) încheiere.

582. Decizia se redactează:
a) de președintele completului;
b) de toți membrii completului de judecată;
c) de unul dintre judecătorii care au participat la judecarea cauzei.

583. În caz de împiedicare a unuia dintre membrii completului de judecată de a semna, hotărârea se semnează în locul acestuia:
a) de președintele completului;
b) de președintele instanței, dacă și președintele completului este împiedicat;
c) de oricare dintre membrii completului.

584. În timpul în care inculpatul are ultimul cuvânt:
a) nu i se pot pune întrebări;
b) dacă acesta relevă fapte sau împrejurări noi, esențiale pentru soluționarea cauzei, instanța dispune reluarea cercetării judecătorești;
c) i se pot pune întrebări doar de către instanță.

585. Dacă în cursul cercetării judecătorești administrarea unei probe anterior admise nu mai este posibilă:
a) instanța, după ce ascultă procurorul, persoana vătămată și părțile, dispune ca acea probă să nu mai fie administrată;
b) instanța dispune, fără a mai supune dezbaterii contradictorii a părților, ca acea probă să nu mai fie administrată;
c) instanța, după ce ascultă procurorul, persoana vătămată și părțile, poate dispune ca acea probă să nu mai fie luată în seamă la judecarea cauzei.

586. Dacă în cursul judecății se consideră că încadrarea juridică dată faptei prin actul de sesizare urmează a fi schimbată:
a) instanța este obligată să pună în discuție noua încadrare și să atragă atenția inculpatului că are dreptul să ceară lăsarea cauzei mai la urmă sau amânarea judecății, pentru a-și pregăti apărarea;
b) instanța pune în discuție noua încadrare dacă apreciază ca fiind necesare concluziile părților și se pronunță asupra acesteia în sala de judecată;
c) instanța nu este obligată să acorde un nou termen de judecată, chiar dacă inculpatul solicită aceasta.

587. Minuta:
a) se întocmește în două exemplare originale, dintre care unul se atașează la dosarul cauzei, iar celălalt se depune, spre conservare, la dosarul de minute al instanței;
b) se întocmește în trei exemplare originale, dintre care unul se atașează la dosarul cauzei, cel de-al doilea se depune, spre conservare, la dosarul de minute al instanței iar ultimul este înmânat inculpatului;
c) se semnează și de grefier.

588. Judecătorul care participă la judecarea cauzei în apel:
a) este incompatibil să participe la judecarea unei contestații în anulare împotriva respectivei hotărâri;

b) nu este incompatibil dacă anterior în aceeași cauză a făcut parte din completul de judecată care a dispus desființarea sentinței cu trimitere spre rejudecare pentru lipsă de procedură cu partea civilă;
c) este incompatibil dacă anterior în aceeași cauză a făcut parte din completul de judecată care a dispus desființarea sentinței cu trimitere spre rejudecare pentru lipsă de procedură cu partea civilă.

589. În ipoteza în care inculpatul arată că dorește ca judecata să se desfășoare potrivit procedurii abreviate a recunoașterii învinuirii:
a) instanța va încuviința solicitarea inculpatului, chiar dacă acesta înțelege să conteste cuantumul prejudiciului produs prin comiterea faptei, împrejurare ce ar determina schimbarea încadrării juridice a faptei;
b) instanța este obligată să încuviințeze solicitarea inculpatului, chiar dacă aceasta a fost făcută ulterior începerii cercetării judecătorești;
c) instanța va încuviința cererea inculpatului, chiar dacă acesta arată că înțelege să se prevaleze de dreptul la tăcere în ceea ce privește descrierea amănunțită a faptei reținute în sarcina sa.

590. În cazul procedurii abreviate:
a) manifestarea de voință a inculpatului de a se judeca în forma acestei proceduri este irevocabilă;
b) inculpatul își poate retracta declarația de vinovăție;
c) instanța poate încuviința solicitarea inculpatului de a se judeca conform acestei proceduri și în ipoteza în care, deși legal citat, fiind emis mandat de aducere, acesta nu se prezintă la judecată, iar solicitarea este făcută ulterior începerii cercetării judecătorești.

591. Cererea de revizuire care se întemeiază pe alte motive decât cazurile prevăzute de art. 453 C. proc. pen.:
a) este inadmisibilă;
b) este respinsă ca netemeinică;
c) poate fi admisă în principiu.

592. Odată cu admiterea în principiu a cererii de revizuire:
a) hotărârea supusă revizuirii este suspendată de drept;
b) instanța poate suspenda motivat, în tot sau în parte, executarea hotărârii supuse revizuirii;
c) instanța este obligată să suspende executarea hotărârii supuse revizuirii.

593. Pe calea recursului în casație se verifică:
a) competența organelor de urmărire penală;
b) conformitatea hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile;
c) oricare dintre cele două aspecte.

594. Admisibilitatea în principiu a cererii de revizuire se examinează de către instanță:
a) în camera de consiliu, cu participarea procurorului, cu citarea părților;
b) în ședință publică, cu participarea procurorului și cu citarea părților;
c) în camera de consiliu, fără participarea procurorului și fără citarea părților.

595. În cadrul procedurii de admitere în principiu a cererii de revizuire, instanța:
a) dispune prin încheiere admiterea în principiu;
b) dispune prin sentință respingerea cererii;
c) dispune prin sentință admiterea în principiu sau respingerea cererii.

596. Cererea de revizuire în cazul hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului se introduce:
a) la Înalta Curte de Casație și Justiție;
b) la instanța care a pronunțat hotărârea a cărei revizuire se cere;
c) la instanța superioară celei care a judecat cauza în fond.

597. Cererea de revizuire în cazul hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului se introduce în termen de:
a) cel mai târziu 3 luni de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a hotărârii definitive pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului;
b) până la împlinirea termenului de prescripție a răspunderii penale;
c) oricând.

598. Cererea de revizuire în cazul hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului se soluționează de instanță prin:
a) sentință;

b) decizie;
c) sentință sau decizie, în funcție de instanța competentă.

599. Hotărârea pronunțată de instanță asupra cererii de revizuire în cazul hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului:
a) este supusă doar căii de atac a apelului;
b) este supusă aceloraşi căi de atac ca şi hotărârea la care se referă revizuirea;
c) nu este supusă niciunei căi de atac.

600. La judecarea cererii de revizuire în cazul hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului:
a) părțile nu se citează;
b) părțile se citează;
c) participarea procurorului este obligatorie.

601. Pot cere revizuirea:
a) părțile din proces, în limitele calității lor procesuale;
b) un membru de familie al condamnatului, chiar şi după moartea acestuia, numai dacă cererea este formulată în favoarea condamnatului;
c) procurorul, din oficiu, cu privire la latura civilă a hotărârii.

602. Revizuirea în defavoarea inculpatului:
a) nu se poate face când a intervenit o cauză care împiedică punerea în mişcare a acțiunii penale sau continuarea procesului penal;
b) se poate face când a intervenit o cauză care împiedică punerea în mişcare a acțiunii penale sau continuarea procesului penal;
c) va fi respinsă ca inadmisibilă în ambele ipoteze arătate mai sus.

603. Este considerată judecată în lipsă:
a) persoana condamnată care nu a fost citată la proces şi nu a luat cunoştință în niciun alt mod oficial despre acesta;
b) persoana condamnată care şi-a desemnat un apărător ales ori un mandatar, dacă aceştia s-au prezentat oricând în cursul procesului;
c) persoana care, după comunicarea, potrivit legii, a sentinței de condamnare, nu a declarat apel, a renunțat la declararea lui ori şi-a retras apelul.

604. Persoana condamnată definitiv care a fost judecată în lipsă:
a) poate solicita redeschiderea procesului penal în termen de o lună din ziua în care a luat cunoştință, prin orice notificare oficială, că s-a desfăşurat un proces penal împotriva sa;
b) poate solicita redeschiderea procesului penal în termen de o lună de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare;
c) poate solicita redeschiderea procesului penal în termen de o lună din ziua în care a luat cunoştință, prin orice notificare oficială, că s-a desfăşurat un proces penal împotriva sa fiind pronunțată o hotărâre de suspendare sub supraveghere a executării pedepsei.

605. Admiterea cererii de redeschidere a procesului penal:
a) atrage desființarea de drept a hotărârii pronunțate în lipsa persoanei condamnate;
b) nu atrage desființarea de drept a hotărârii pronunțate în lipsa persoanei condamnate;
c) se dispune prin încheiere care poate fi atacată odată cu fondul.

606. Revizuirea hotărârilor judecătoreşti definitive, cu privire la latura penală, poate fi cerută când:
a) s-au descoperit fapte sau împrejurări ce nu au fost cunoscute la soluționarea cauzei şi care dovedesc netemeinicia hotărârii pronunțate în cauză;
b) când două sau mai multe hotărâri judecătoreşti definitive nu se pot concilia;
c) când împotriva unei persoane s-au pronunțat două hotărâri definitive pentru aceeaşi faptă.

607. Împotriva hotărârilor penale definitive se poate face contestație în anulare în următoarele cazuri:
a) s-au descoperit fapte sau împrejurări ce nu au fost cunoscute la soluționarea cauzei şi care dovedesc netemeinicia hotărârii pronunțate în cauză;
b) când inculpatul a fost condamnat, deşi existau probe cu privire la o cauză de încetare a procesului penal;
c) când judecata în apel a avut loc în lipsa avocatului, când asistența juridică a inculpatului era obligatorie, potrivit legii.

608. Contestația în anulare se introduce:
a) la instanța corespunzătoare în grad în care se află locul de deținere a instanței care a pronunțat hotărârea a cărei anulare se cere, dacă persoana condamnată este în stare de detenție;
b) la instanța care a pronunțat hotărârea a cărei anulare se cere;
c) pentru cazul în care se invocă autoritatea de lucru judecat, la instanța la care a rămas definitivă ultima hotărâre.

609. Contestația contra executării hotărârii penale se poate face:
a) când au fost descoperite fapte sau împrejurări noi ce nu au fost cunoscute de instanță;
b) când două sau mai multe hotărâri definitive nu se pot concilia;
c) când s-a pus în executare o hotărâre care nu era definitivă.

610. Contestația în anulare se poate face:
a) împotriva hotărârilor penale nedefinitive;
b) când împotriva unei persoane s-au pronunțat două hotărâri definitive pentru aceeași faptă;
c) când hotărârea în apel a fost pronunțată de alt complet decât cel care a luat parte la dezbaterea pe fond a procesului.

611. Contestația în anulare poate fi făcută:
a) de procuror, când judecata în apel a avut loc fără citarea legală a unei părți sau când, deși legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate;
b) de inculpat, când împotriva acestuia s-au pronunțat două hotărâri definitive pentru aceeași faptă;
c) de persoana vătămată, care nu a declarat apel, deși erau îndeplinite toate cerințele procedurale pentru exercitarea căii ordinare de atac.

612. Contestația în anulare poate fi introdusă:
a) în cel mult 30 zile de la data când persoana împotriva căreia se face executarea a luat cunoștință de hotărârea a cărei anulare se cere în cazul în care hotărârea a fost pronunțată de alt complet decât cel care a luat parte la dezbaterea pe fond a procesului;
b) oricând, când inculpatul a fost condamnat, deși existau probe cu privire la o cauză de încetare a procesului penal;
c) în cel mult 10 zile de la data pronunțării hotărârii, pentru persoana vătămată.

613. Revizuirea unei hotărâri judecătorești definitive:
a) poate fi cerută când ședința de judecată nu a fost publică, în afară de cazurile când legea prevede altfel;
b) se poate face numai în ceea ce privește latura civilă a cauzei;
c) poate fi cerută când s-au descoperit fapte sau împrejurări ce nu au fost cunoscute la soluționarea cauzei și care dovedesc netemeinicia hotărârii pronunțate în cauză.

614. Cererea de revizuire se poate formula:
a) când un înscris care a servit ca temei al hotărârii a cărei revizuire se cere a fost declarat fals în cursul judecății sau după pronunțarea hotărârii, împrejurare care a influențat soluția pronunțată în cauză;
b) de un membru de familie al condamnatului, chiar și după moartea acestuia, numai dacă cererea este formulată în favoarea condamnatului;
c) de procuror, din oficiu, cu privire la latura civilă a cauzei atunci când persoana vătămată este un minor, la instanța care a pronunțat hotărârea a cărei revizuire se cere.

615. Revizuirea în defavoarea inculpatului:
a) nu se poate face când a intervenit o cauză care împiedică punerea în mișcare a acțiunii penale sau continuarea procesului penal;
b) se poate face chiar și atunci când a intervenit o cauză care împiedică punerea în mișcare a acțiunii penale sau continuarea procesului penal;
c) va fi respinsă ca inadmisibilă.

616. Admisibilitatea în principiu a cererii de revizuire:
a) se examinează de către instanță în camera de consiliu, cu citarea părților;
b) se examinează de către instanță în camera de consiliu, cu participarea procurorului;
c) se dispune de către instanță prin sentință.

617. După admiterea în principiu a cererii de revizuire:
a) în cazul cererii de revizuire pentru existența unor hotărâri ce nu se pot concilia, cauzele în care aceste hotărâri au fost pronunțate se reunesc în vederea rejudecării;
b) instanța trebuie să constate, ca efect al admiterii în principiu, desființarea de drept a hotărârii definitive supuse revizuirii;
c) instanța poate suspenda motivat, în tot sau în parte, executarea hotărârii supuse revizuirii.

618. Cererea de revizuire în cazul hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului:
a) se introduce la Înalta Curte de Casație și Justiție, care judecă în complet de 5 judecători;
b) poate fi introdusă și de membrii de familie ai condamnatului, chiar și după moartea acestuia;
c) se poate face în termen de 3 ani de la data rămânerii definitive a hotărârii Curții Europene a Drepturilor Omului.

619. Împotriva încheierii prin care s-a dispus suspendarea hotărârii supuse revizuirii:
a) procurorul sau persoana interesată poate formula contestație în termen de 48 de ore de la pronunțare pentru cei prezenți și de la comunicare pentru cei lipsă;
b) nu se poate face contestație, încheierea fiind definitivă;
c) procurorul sau persoana interesată poate formula contestație în termen de 24 de ore de la pronunțare pentru cei prezenți și de la comunicare pentru cei lipsă.

620. Recursul în interesul legii:
a) se judecă de un complet format din președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție sau, în lipsa acestuia, din vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președinții de secții din cadrul acesteia, un număr de 14 judecători din secția în a cărei competență intră chestiunea de drept care a fost soluționată diferit de instanțele judecătorești, precum și câte 2 judecători din cadrul celorlalte secții;
b) se judecă în cel mult 3 luni de la data sesizării instanței, iar soluția se adoptă cu cel puțin trei pătrimi din numărul judecătorilor completului;
c) se judecă în cel mult 3 luni de la data sesizării instanței, iar soluția se adoptă cu cel puțin două treimi din numărul judecătorilor completului.

621. Încheierea unui acord de recunoaștere a vinovăției poate avea loc în cursul urmăririi penale:
a) după începerea urmăririi penale, în toate cazurile în care suspectul își manifestă acordul în acest sens;
b) dacă există acordul persoanei suspectate, însă numai după punerea în mișcare a acțiunii penale;
c) numai după ce s-a dispus continuarea efectuării urmăririi penale față de suspect.

622. La data de 5.04.2014 inculpatul B a fost trimis în judecată sub aspectul săvârșirii infracțiunii de conducere a unui autovehicul pe drumurile publice fără a poseda permis de conducere. Instanța a dispus condamnarea inculpatului ca urmare a încheierii acordului de recunoaștere a vinovăției, prin aceeași sentință dispunând totodată respingerea ca neîntemeiată a acțiunii civile formulate de A, proprietarul autoturismului. Soluția instanței:
a) este corectă;
b) nu este corectă, instanța trebuind să respingă acțiunea civilă ca inadmisibilă;
c) nu este corectă, instanța trebuind să lase nesoluționată acțiunea civilă.

623. Acordul de recunoaștere a vinovăției:
a) nu poate fi încheiat anterior punerii în mișcare a acțiunii penale;
b) poate fi încheiat și anterior punerii în mișcare a acțiunii penale;
c) poate fi încheiat oricând în cursul procesului penal.

624. Acordul de recunoaștere a vinovăției:
a) poate fi inițiat atât de către procuror, cât și de către inculpat;
b) poate fi inițiat doar de procuror;
c) nu poate fi încheiat în cazul inculpaților minori, decât cu încuviințarea reprezentantului lor legal.

625. În procedura acordului de recunoaștere a vinovăției:
a) doar inculpatul minor trebuie asistat de avocat;

b) inițiativa încheierii poate aparține și procurorului ierarhic superior celui care instrumentează cauza;
c) acordul trebuie, în mod obligatoriu, să fie întocmit în scris.

626. Acordul de recunoaștere a vinovăției:
a) are ca obiect recunoașterea comiterii faptei și acceptarea încadrării juridice pentru care a fost pusă în mișcare acțiunea penală;
b) se poate încheia numai cu privire la infracțiunile pentru care legea prevede pedeapsa amenzii sau a închisorii de cel mult 15 ani;
c) nu se poate încheia doar cu unul dintre inculpați, în ipoteza în care în cauză a fost pusă în mișcare acțiunea penală față de mai mulți inculpați.

627. Instanța se pronunță asupra acordului de recunoaștere a vinovăției:
a) prin sentință;
b) în ședință publică;
c) în camera de consiliu.

628. Contestația privind durata procesului penal:
a) poate fi formulată după cel puțin un an de la începerea urmăririi penale, pentru cauzele aflate în cursul urmăririi penale;
b) nu poate fi retrasă de către partea care a formulat-o;
c) poate fi formulată după cel puțin un an de la trimiterea în judecată, pentru cauzele aflate în cursul judecății în primă instanță.

629. Contestația privind durata procesului penal:
a) se soluționează prin încheiere, în camera de consiliu, cu citarea părților, a subiecților procesuali principali și cu participarea procurorului;
b) se soluționează prin încheiere, în ședință publică, cu participarea părților, a subiecților procesuali principali și a procurorului;
c) se soluționează de judecătorul de drepturi și libertăți în cel mult 10 zile de la înregistrarea acesteia.

630. Termenul după expirarea căruia cererea sau propunerea de liberare condiționată respinsă va putea fi reînnoită:
a) trebuie să fie de cel puțin un an;
b) nu poate fi mai mare de 6 luni;
c) nu poate fi mai mare de un an.

631. Hotărârea instanței prin care se pronunță asupra cererii sau propunerii de liberare condiționată:
a) este supusă contestației în termen de 3 zile de la pronunțare;
b) este supusă contestației în termen de 3 zile de la comunicare;
c) nu este supusă niciunei căi de atac.

632. Calea de atac declarată împotriva hotărârii prin care se soluționează cererea de liberare condiționată:
a) nu este suspensivă de executare;
b) este întotdeauna suspensivă de executare;
c) este suspensivă de executare doar când este declarată de procuror.

633. Cererea de liberare condiționată va fi examinată de instanță sub aspectul îndeplinirii tuturor condițiilor legale:
a) la momentul introducerii acesteia;
b) la momentul judecării;
c) la momentul rămânerii definitive a hotărârii.

634. În cazul încălcării dispozițiilor legale privind desfășurarea ședințelor de judecată, care nu sunt publice, în cazul infractorului minor:
a) hotărârile pronunțate sunt lovite de nulitate absolută;
b) hotărârile pronunțate sunt lovite de nulitate relativă;
c) hotărârile pronunțate sunt lovite de nulitate absolută, dacă la data sesizării instanței inculpatul devenise major.

635. În ipoteza în care la data săvârșirii infracțiunii inculpatul era minor:
a) referatul de evaluare trebuie efectuat obligatoriu în cursul urmăririi penale;
b) referatul de evaluare trebuie efectuat obligatoriu în cursul judecății;
c) citarea părinților la judecată nu este obligatorie în toate cazurile.

636. Citarea părinților de către organul de urmărire penală în cauzele cu infractori minori de până la 16 ani, în faza urmăririi penale:
a) este obligatorie la orice ascultare sau confruntare a inculpatului minor;

b) este lăsată la latitudinea organului de cercetare penală;
c) este obligatorie doar la momentul punerii în mişcare a acţiunii penale.

637. Hotărârile instanţelor penale devin executorii:
a) la data când au rămas definitive;
b) în cazul hotărârii de primă instanţă, la data retragerii apelului, dacă aceasta s-a produs după expirarea termenului de apel;
c) la data rămânerii irevocabile.

638. Hotărârile primei instanţe rămân definitive:
a) la data pronunţării, când hotărârea nu este supusă contestaţiei sau apelului;
b) la data expirării termenului de apel, când s-a declarat apel în termen;
c) la data expirării termenului de apel, când nu s-a declarat apel în termen.

639. Hotărârea instanţei penale, rămasă definitivă la prima instanţă de judecată:
a) se pune în executare, de regulă, de către prima instanţă de judecată;
b) se pune în executare numai de tribunal;
c) se pune în executare de către judecătorie, dacă fondul s-a judecat la tribunal.

640. Pentru efectuarea punerii în executare, instanţa de executare:
a) notifică inculpatul;
b) deleagă pe unul dintre judecătorii săi;
c) amendează condamnatul.

641. Pedeapsa închisorii şi pedeapsa detenţiunii pe viaţă se pun în executare:
a) de instanţa de executare;
b) prin emiterea mandatului de executare;
c) de organele de poliţie.

642. Odată cu emiterea mandatului de executare a pedepsei închisorii sau a pedepsei detenţiunii pe viaţă, judecătorul delegat emite:
a) o ordonanţă de reţinere;
b) o rezoluţie de reţinere;
c) un ordin prin care interzice condamnatului să părăsească ţara.

643. Persoana condamnată la pedeapsa amenzii penale este obligată să depună recipisa de plată integrală a amenzii la instanţa de executare:
a) în termen de 3 luni de la rămânerea definitivă a hotărârii;
b) în termen de 3 luni de la pronunţarea hotărârii, dacă a fost la aceasta;
c) în termen de 180 de zile de la rămânerea definitivă a hotărârii.

644. Când cel condamnat se găseşte în imposibilitate de a achita integral amenda în termenul prevăzut de lege:
a) se poate dispune eşalonarea plăţii amenzii pe cel mult un an de către judecătorul delegat cu executarea;
b) se poate dispune eşalonarea plăţii amenzii, pe cel mult doi ani, de către judecătorul delegat cu executarea;
c) se poate dispune eşalonarea plăţii amenzii pe cel mult doi ani de către instanţa de executare.

645. Când cel condamnat se găseşte în imposibilitate de a achita integral amenda în termen de 3 luni de la rămânerea definitivă a hotărârii, instanţa de executare:
a) poate dispune eşalonarea plăţii amenzii, pe cel mult 2 ani, în rate lunare, din oficiu;
b) poate dispune eşalonarea plăţii amenzii, pe cel mult 2 ani, în rate lunare, numai la cererea acestuia;
c) poate dispune eşalonarea plăţii amenzii, pe cel mult 3 ani, în rate lunare.

646. Pedeapsa interzicerii exerciţiului unor drepturi se pune în executare:
a) de către instanţa de executare;
b) prin trimiterea de către judecătorul delegat al instanţei de executare a unei copii de pe dispozitivul hotărârii, în funcţie de drepturile a căror exercitare a fost interzisă, persoanei juridice de drept public sau de drept privat autorizate să supravegheze exercitarea dreptului respectiv;
c) prin trimiterea, de către instanţa de executare, a unei copii după dispozitivul hotărârii doar organului care supraveghează exercitarea acestor drepturi.

647. Când prin hotărârea de condamnare la pedeapsa închisorii s-a aplicat pedeapsa comple-

mentară a interzicerii dreptului străinului de a se afla pe teritoriul României:
a) se face mențiune în mandatul de executare a pedepsei închisorii ca, la data liberării, condamnatul să fie predat organului de poliție, care va proceda la îndepărtarea sa de pe teritoriul României;
b) persoana față de care s-a luat pedeapsa complementară este prezentată judecătorului delegat cu executarea de la instanța competentă, care după ascultarea acestuia va proceda la îndepărtarea sa de pe teritoriul României;
c) dacă persoana față de care s-a luat pedeapsa complementară, formulează contestație la executare la data eliberării, aceasta urmează a fi îndepărtată de pe teritoriul României ulterior judecării contestației.

648. Măsura de siguranță a obligării la tratament medical luată printr-o hotărâre definitivă:
a) se pune în executare prin comunicarea copiei de pe dispozitiv şi a copiei de pe raportul de expertiză medico-legală autorității de sănătate publică din județul pe teritoriul căruia locuieşte persoana față de care s-a luat această măsură;
b) se comunică persoanei față de care s-a luat măsura obligării la tratament medical cu mențiunea că este obligată să se prezinte de îndată la unitatea sanitară la care urmează să i se efectueze tratamentul, atrăgându-i-se atenția că, în caz de nerespectare a măsurii luate, se va dispune internarea medicală;
c) se comunică persoanei față de care s-a luat măsura obligării la tratament medical cu mențiunea că este obligată să se prezinte de îndată la unitatea sanitară la care urmează să i se efectueze tratamentul, atrăgându-i-se atenția că, în caz de nerespectare a măsurii luate, va fi amendată.

649. Asupra revocării sau anulării amânării aplicării pedepsei se pronunță:
a) doar la cerere, instanța care judecă ori a judecat în primă instanță infracțiunea ce ar putea atrage revocarea sau anularea;
b) din oficiu sau la sesizarea procurorului sau a consilierului de probațiune, instanța care judecă ori a judecat în primă instanță infracțiunea ce ar putea atrage revocarea sau anularea;
c) din oficiu, instanța care judecă ori a judecat în ultimă instanță infracțiunea ce ar putea atrage revocarea sau anularea.

650. Executarea pedepsei închisorii sau a detențiunii pe viață poate fi amânată în următoarele cazuri:
a) când se constată, pe baza unei expertize medico-legale, că persoana condamnată suferă de o boală care nu poate fi tratată în rețeaua sanitară a Administrației Naționale a Penitenciarelor şi care face imposibilă executarea imediată a pedepsei, dacă specificul bolii nu permite tratarea acesteia cu asigurarea pazei permanente în rețeaua sanitară a Ministerului Sănătății şi dacă instanța apreciază că amânarea executării şi lăsarea în libertate nu prezintă un pericol pentru ordinea publică;
b) când o condamnată este gravidă sau are un copil mai mic de trei ani;
c) când o condamnată este gravidă sau are un copil mai mic de un an.

651. Cererea de amânare a executării pedepsei închisorii sau a detențiunii pe viață poate fi făcută, în toate cazurile:
a) şi de procuror;
b) numai de condamnat;
c) de conducerea unității la care lucrează condamnatul.

652. Pe durata amânării executării pedepsei, condamnatul va respecta următoarele obligații:
a) să nu depăşească limita teritorială fixată decât în condițiile stabilite de instanță;
b) să nu îşi schimbe locuința fără informarea prealabilă a instanței care a dispus amânarea;
c) să se prezinte zilnic la instanță.

653. Pe durata amânării executării pedepsei, instanța poate impune condamnatului să respecte una sau mai multe dintre următoarele obligații:
a) să poarte permanent un sistem electronic de supraveghere;
b) să nu comunice cu persoana vătămată sau cu membri de familie ai acesteia, cu persoanele cu care a comis infracțiunea sau cu alte persoane, stabilite de instanță, ori să nu se apropie de acestea;

c) să nu conducă niciun vehicul sau anumite vehicule stabilite.

654. Instanța competentă să se pronunțe asupra acordării amânării executării pedepsei este:
a) instanța de executare;
b) Înalta Curte de Casație şi Justiție;
c) instanța de la domiciliul condamnatului.

655. Competentă să dispună asupra întreruperii executării pedepsei este:
a) instanța de executare;
b) instanța în a cărei circumscripție se află locul de deținere, corespunzătoare în grad instanței de executare;
c) instanța care a judecat apelul declarat în cauza în care s-a dispus condamnarea.

656. Hotărârea prin care instanța se pronunță asupra cererii de întrerupere a executării pedepsei:
a) poate fi atacată cu contestație la instanța ierarhic superioară, în termen de 3 zile de la comunicare;
b) poate fi atacată cu contestație la instanța ierarhic superioară, în termen de 3 zile de la pronunțare;
c) este definitivă.

657. În cursul procedurii privind executarea:
a) condamnatul arestat este adus la judecată;
b) participarea procurorului este obligatorie;
c) participarea procurorului nu este obligatorie.

658. Hotărârile prin care se dispune amânarea executării pedepsei:
a) sunt executorii de la data pronunțării;
b) nu sunt supuse contestației;
c) sunt executorii de la data rămânerii definitive.

659. În cursul procedurii privind executarea hotărârii penale, prima instanță se pronunță prin:
a) încheiere;
b) decizie;
c) sentință.

660. Contestația contra executării hotărârii penale se poate face în următoarele cazuri:
a) când s-a pus în executare o hotărâre care era definitivă;
b) când executarea este îndreptată împotriva altei persoane decât cea prevăzută în hotărârea de condamnare;
c) când se invocă amnistia, prescripția, grațierea sau orice altă cauză de stingere ori de micşorare a pedepsei.

661. Este caz de contestație la executare:
a) când s-a pus în executare o hotărâre care nu era definitivă;
b) când se iveşte vreo nelămurire cu privire la hotărârea care se execută sau vreo împiedicare la executare;
c) când s-a pus în executare o hotărâre care era definitivă.

662. Hotărârea instanței penale rămasă definitivă la instanța de apel se pune în executare:
a) de instanța de apel;
b) de regulă, de prima instanță;
c) de oricare dintre cele două, potrivit deciziei instanței de apel.

663. Hotărârile prin care se dispune amânarea executării pedepsei:
a) sunt executorii de la data pronunțării;
b) sunt supuse contestației la instanța ierarhic superioară, în termen de 3 zile de la comunicare;
c) sunt definitive.

664. Executarea pedepsei închisorii sau a detențiunii pe viață poate fi amânată:
a) când se constată, pe baza unui certificat medical, că cel condamnat suferă de o boală gravă, care face imposibilă executarea pedepsei, iar instanța apreciază că amânarea executării şi lăsarea în libertate nu prezintă un pericol concret pentru ordinea publică;
b) când o condamnată are un copil minor, în vârstă de 4 ani;
c) când o condamnată este gravidă.

665. Pe durata amânării executării pedepsei, condamnatul trebuie să respecte următoarele obligații:
a) să nu îşi schimbe locuința fără informarea prealabilă a instanței care a dispus amânarea;

b) să nu conducă niciun vehicul sau anumite vehicule stabilite;
c) să nu deţină, să nu folosească şi să nu poarte nicio categorie de arme.

666. Amânarea executării pedepsei produce efecte:
a) de la data formulării cererii;
b) de la data admiterii cererii de instanţa competentă, respectiv de la data pronunţării;
c) de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătoreşti de admitere a cererii.

667. Aplicarea amnistiei şi a graţierii, atunci când intervin după rămânerea definitivă a hotărârii:
a) se face de către judecătorul delegat cu executarea de la instanţa de executare;
b) se face de către judecătorul de drepturi şi libertăţi de la instanţa de executare;
c) dacă cel condamnat se află în executarea pedepsei, se face de către judecătorul delegat cu executarea de la instanţa corespunzătoare în a cărei circumscripţie se află locul de deţinere.

668. Pe durata amânării executării pedepsei, instanţa poate impune condamnatului să respecte una sau mai multe dintre următoarele obligaţii:
a) să nu se afle în anumite locuri sau la anumite manifestări sportive, culturale ori la alte adunări publice, stabilite de instanţă;
b) să nu comunice cu persoana vătămată sau cu membri de familie ai acesteia;
c) să nu depăşească limita teritorială fixată decât în condiţiile stabilite de instanţă.

669. Contestaţia împotriva executării amenzilor judiciare:
a) este inadmisibilă;
b) se soluţionează de către instanţa care le-a pus în executare;
c) se soluţionează întotdeauna de către instanţa care a pronunţat hotărârea.

670. Contestaţia împotriva executării hotărârii penale se poate face:
a) numai când s-a pus în executare o hotărâre definitivă;
b) şi atunci când executarea este îndreptată împotriva altei persoane decât cea prevăzută în hotărârea de condamnare;
c) numai dacă se iveşte vreo nelămurire cu privire la hotărârea care se execută sau vreo împiedicare la executare.

671. Contestaţia împotriva executării hotărârii penale se poate face:
a) şi atunci când se invocă amnistia, prescripţia;
b) la instanţa care a pronunţat hotărârea ce se execută atunci când se iveşte vreo nelămurire cu privire la hotărârea care se execută sau vreo împiedicare la executare;
c) numai de către Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie în cazul în care nelămurirea priveşte o dispoziţie dintr-o hotărâre pronunţată în apel sau în recurs în casaţie.

672. Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare sau a hotărârii prin care s-a aplicat o măsură educativă intervine o lege ce nu mai prevede ca infracţiune fapta pentru care s-a pronunţat condamnarea ori o lege care prevede o pedeapsă sau o măsură educativă mai uşoară decât cea care se execută ori urmează a se executa:
a) exclusiv la cererea celui condamnat instanţa va lua măsuri pentru aducerea la îndeplinire, după caz, a dispoziţiilor art. 4 şi art. 6 C. pen.;
b) aplicarea dispoziţiilor legii mai favorabile se face numai din oficiu sau la cererea procurorului, de către instanţa de executare;
c) iar persoana condamnată se află în executarea pedepsei sau a unei măsuri educative, aplicarea legii mai favorabile trebuie făcută numai de către instanţa corespunzătoare în grad în a cărei circumscripţie se află locul de deţinere sau, după caz, centrul educativ ori centrul de detenţie.

673. Liberarea condiţionată:
a) se dispune, la cererea sau la propunerea făcută potrivit dispoziţiilor legii privind executarea pedepselor, de către judecătoria în a cărei circumscripţie se află locul de deţinere;
b) se dispune printr-o hotărâre dată de judecătorie, nesupusă niciunei căi de atac;

c) se dispune printr-o hotărâre dată de judecătorie, care poate fi atacată cu contestație la tribunalul în a cărei circumscripție se află locul de deținere, în termen de 3 zile de la comunicare.

674. În materia liberării condiționate:
a) contestația formulată de procuror împotriva hotărârii de admitere a cererii condamnatului este suspensivă de executare;
b) contestația formulată de procuror împotriva hotărârii de admitere a cererii condamnatului nu este suspensivă de executare;
c) contestația formulată de procuror împotriva hotărârii de admitere a cererii condamnatului este inadmisibilă.

675. În materia liberării condiționate:
a) când instanța constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru acordarea liberării condiționate, prin hotărârea de respingere fixează termenul după expirarea căruia propunerea sau cererea va putea fi reînnoită, într-un termen care nu poate fi mai mare de un an şi care curge de la rămânerea definitivă a hotărârii;
b) când instanța constată că nu sunt îndeplinite condițiile pentru acordarea liberării condiționate, prin hotărârea de respingere fixează termenul după expirarea căruia propunerea sau cererea va putea fi reînnoită, într-un termen de maximum un an şi care curge de la data pronunțării hotărârii;
c) o copie de pe hotărârea rămasă definitivă se comunică serviciului de probațiune competent, precum şi unității de poliție în a cărei circumscripție locuieşte cel eliberat.

676. În cazul înlocuirii pedepsei amenzii cu pedeapsa închisorii:
a) aceasta este de competența instanței de executare;
b) sesizarea instanței nu se poate face din oficiu;
c) condamnatul este întotdeauna citat la judecarea sesizării.

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

§2. RĂSPUNSURI CORECTE

1. c;
2. b;
3. a;
4. b;
5. b, c;
6. b;
7. a, b;
8. c;
9. b;
10. b;
11. b;
12. a, b;
13. b;
14. c;
15. c;
16. c;
17. a;
18. b;
19. b;
20. a, b;
21. b;
22. a;
23. c;
24. c;
25. b;
26. c;
27. b;
28. c;
29. c;
30. a;
31. a;
32. b;
33. b, c;
34. c;
35. a;
36. c;
37. b;
38. b;
39. b;
40. b;
41. a;
42. b;
43. b, c;
44. a, c;
45. a;
46. a;
47. b, c;
48. c;
49. a, c;
50. b;
51. a, c;
52. b;
53. a;
54. a, c;
55. b, c;
56. a;
57. b;
58. a, b;
59. b, c;
60. a;
61. b;
62. a, b;
63. b;
64. b;
65. a;
66. a;
67. a;
68. a;
69. b, c;
70. c;
71. a, b;
72. b;
73. c;
74. a, c;
75. a;
76. b, c;
77. b;
78. b, c;
79. a;
80. a, b;
81. c;
82. a, c;
83. c;
84. a, c;
85. b, c;
86. b;
87. a;
88. b;
89. a;
90. a;
91. b;
92. b;
93. b, c;
94. c;
95. b;
96. b;
97. a, b;
98. b;
99. a, b;
100. c;
101. c;
102. a, c;
103. b, c;
104. a, c;
105. a, b;
106. a, b;
107. a, b;
108. a, b;
109. b;
110. a, b;
111. a;
112. a;
113. b;
114. a, b;
115. a, b;
116. a;
117. a, b;
118. a;
119. c;
120. b;
121. b, c;
122. c;
123. a, c;
124. a;
125. a;
126. a;
127. b;
128. a;
129. a;
130. b;
131. b;
132. a;
133. c;
134. b;
135. c;
136. a;
137. b, c;
138. b;
139. c;
140. c;
141. c;
142. c;
143. a, c;
144. b;
145. c;
146. c;
147. b;
148. c;
149. b, c;
150. c;
151. a;
152. a, b;
153. c;
154. c;
155. a;
156. a, b;
157. c;
158. c;
159. a;
160. a;

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

161. b, c;
162. b;
163. c;
164. b;
165. c;
166. a;
167. c;
168. b;
169. a, b;
170. b, c;
171. b;
172. a;
173. c;
174. c;
175. c;
176. b;
177. a;
178. a, c;
179. b;
180. b;
181. c;
182. b;
183. b;
184. a;
185. a;
186. b;
187. b, c;
188. b;
189. a, c;
190. a, b;
191. b, c;
192. a, c;
193. a;
194. b, c;
195. b;
196. c;
197. c;
198. b;
199. b, c;
200. b, c;
201. c;
202. a, c;
203. b;
204. c;
205. b, c;
206. a, c;
207. c;
208. b;
209. a;
210. b, c;
211. b;
212. a;
213. b;
214. c;
215. a, c;
216. a;
217. a;
218. b, c;
219. b, c;
220. a, b;
221. a, b;
222. c;
223. c;
224. c;
225. c;
226. b, c;
227. b;
228. a, c;
229. a, c;
230. a;
231. a;
232. a, c;
233. a;
234. a, b;
235. b, c;
236. b;
237. a;
238. c;
239. b;
240. a;
241. a;
242. a, b;
243. b;
244. c;
245. a, c;
246. a, c;
247. b;
248. a;
249. b;
250. b;
251. a;
252. c;
253. a, c;
254. b, c;
255. b, c;
256. a, b;
257. c;
258. b;
259. c;
260. c;
261. c;
262. c;
263. b;
264. a, b;
265. a, c;
266. a, c;
267. a;
268. a, b;
269. b;
270. a, c;
271. a;
272. b;
273. a;
274. a, c;
275. b;
276. c;
277. c;
278. a, c;
279. b, c;
280. a;
281. b;
282. b;
283. c;
284. c;
285. b;
286. c;
287. c;
288. c;
289. c;
290. a;
291. c;
292. c;
293. c;
294. c;
295. a;
296. a;
297. a, b;
298. c;
299. a;
300. b;
301. a, c;
302. a, c;
303. a, b;
304. a, c;
305. c;
306. a;
307. a;
308. a;
309. a;
310. b, c;
311. a;
312. b;
313. a;
314. c;
315. a;
316. c;
317. b;
318. a;
319. c;
320. a;
321. b;
322. b, c;
323. a, c;
324. a, b;
325. a, b;
326. b;
327. c;
328. c;
329. b, c;
330. b;
331. a;
332. a, b;
333. b;
334. c;
335. c;
336. c;
337. b;
338. c;
339. a;
340. b, c;
341. a, c;
342. a, b;
343. c;
344. b;
345. c;

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

346. a;
347. a;
348. c;
349. a, b;
350. c;
351. c;
352. b, c;
353. c;
354. a, c;
355. a;
356. b;
357. a;
358. b;
359. a, b;
360. a;
361. a;
362. b;
363. c;
364. c;
365. c;
366. b;
367. a, c;
368. c;
369. b;
370. a, c;
371. b;
372. a, c;
373. a;
374. b;
375. c;
376. a;
377. a;
378. a;
379. a;
380. b;
381. b, c;
382. a;
383. b;
384. a, b;
385. a, b;
386. b, c;
387. b;
388. b;
389. b;
390. a;
391. c;
392. a;
393. a, c;
394. a, c;
395. b;
396. a, c;
397. a, b;
398. b, c;
399. a, b;
400. a;
401. a;
402. a, b;
403. a, c;
404. a, b;
405. a, b;
406. a, b;
407. a;
408. a, b;
409. b, c;
410. a, b;
411. a;
412. c;
413. a, b;
414. a, c;
415. a, c;
416. a;
417. a;
418. a, b;
419. a, c;
420. b, c;
421. a;
422. a;
423. c;
424. a;
425. c;
426. b;
427. a;
428. a, c;
429. c;
430. a, b;
431. c;
432. a;
433. a, b;
434. a, b;
435. b;
436. a;
437. a, b;
438. a;
439. c;
440. a, b;
441. c;
442. b, c;
443. a;
444. b;
445. a;
446. b, c;
447. b;
448. a;
449. a, c;
450. a;
451. c;
452. a, b;
453. a, b;
454. a, b;
455. a, b;
456. a, b;
457. a;
458. a;
459. a;
460. a, c;
461. b;
462. b;
463. a, c;
464. b;
465. b;
466. a;
467. a;
468. b;
469. c;
470. a, b;
471. b;
472. c;
473. b;
474. b, c;
475. a;
476. b;
477. a, c;
478. a;
479. c;
480. b;
481. a, c;
482. a;
483. b;
484. a;
485. b, c;
486. b, c;
487. a;
488. b, c;
489. a, b;
490. b;
491. c;
492. a, c;
493. a;
494. b;
495. a, c;
496. a;
497. a;
498. a;
499. a;
500. a;
501. c;
502. a;
503. c;
504. b;
505. b;
506. a;
507. a, c;
508. a;
509. a;
510. a;
511. a;
512. b, c;
513. b, c;
514. a, c;
515. b, c;
516. b;
517. a, b;
518. a, c;
519. a, c;
520. c;
521. c;
522. a, c;
523. a, c;
524. a;
525. a;
526. a, c;
527. a;
528. a, c;
529. c;
530. b;

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

531. b;
532. a;
533. b;
534. b;
535. a;
536. c;
537. b;
538. a;
539. a, c;
540. a;
541. a;
542. c;
543. a;
544. b, c;
545. b;
546. b;
547. c;
548. c;
549. b, c;
550. a;
551. b;
552. b, c;
553. b;
554. a;
555. a, c;
556. b, c;
557. a;
558. a, c;
559. a;
560. b, c;

561. a, c;
562. c;
563. a, b;
564. a;
565. a, b;
566. a, c;
567. b, c;
568. a;
569. a;
570. a, c;
571. a;
572. a;
573. c;
574. b;
575. c;
576. a;
577. a, c;
578. c;
579. b;
580. c;
581. b;
582. c;
583. a, b;
584. a, b;
585. a;
586. a;
587. a;
588. a, b;
589. c;
590. a;

591. a;
592. b;
593. b;
594. a;
595. a, b;
596. a;
597. a;
598. b;
599. b;
600. b, c;
601. a, b;
602. a;
603. a;
604. a, c;
605. a, c;
606. a, b;
607. b, c;
608. b, c;
609. b, c;
610. b, c;
611. a, b;
612. a, b;
613. c;
614. a, b;
615. a, c;
616. a, b;
617. a, c;
618. b;
619. a;
620. a, c;

621. b;
622. c;
623. a;
624. a, c;
625. c;
626. a, b;
627. a, b;
628. a, c;
629. a;
630. c;
631. b;
632. c;
633. b;
634. b;
635. c;
636. a;
637. a, b;
638. a, c;
639. a;
640. b;
641. a, b;
642. c;
643. a;
644. b;
645. b;
646. a, b;
647. a;
648. a, b;
649. b;
650. a, c;

651. a;
652. a, b;
653. b, c;
654. a;
655. b;
656. a;
657. a, b;
658. a;
659. c;
660. b, c;
661. a, b;
662. b;
663. a, b;
664. c;
665. a, c;
666. b;
667. a, c;
668. a, b;
669. b;
670. b;
671. a, b;
672. c;
673. a, c;
674. a;
675. a, c;
676. a, c;

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

FIŞE DE DREPT CIVIL

Partea generală. Persoane. Drepturi reale principale. Obligaţii. Contracte. Succesiuni. Familie

Gabriel Boroi, Mona-Maria Pivniceru
Carla Alexandra Anghelescu, Bogdan Nazat,
Ioana Nicolae, Tudor-Vlad Rădulescu

Ed. a 2-a, revizuită şi adăugită

ISBN 978-606-27-0832-0
170 de lei, 880 de pagini

În ultimii ani, conceptul de fişe s-a impus din ce în ce mai mult în faţa tratatelor, cursurilor şi monografiilor elaborate în materiile ce fac parte din tematica propusă pentru admiterea la Institutul Naţional al Magistraturii, examenul de primire în profesia de avocat ori examenele de an, licenţă ori definitivat (INM/INPPA).

Cuprinsul acestor cărţi este conceput astfel încât cititorul să dobândească o viziune clară şi de ansamblu asupra materiei, care să asigure fixarea rapidă a cunoştinţelor necesare pentru promovarea diferitelor examene şi concursuri. Informaţiile sunt uşor accesibile, structurate într-o formă logică, actualizate din punct de vedere legislativ şi completate cu deciziile obligatorii ale Curţii Constituţionale şi ale Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie.

Fişele de drept civil reprezintă, în acest moment, unica lucrare de acest gen, elaborată de teoreticieni şi practicieni cu experienţă, personalităţi importante ale învăţământului juridic românesc, ce tratează întreaga tematică pentru toate concursurile de admitere şi definitivat în profesiile juridice, în materia dreptului civil.

Fiind destinată mai ales candidaţilor ce se pregătesc pentru aceste concursuri, lucrarea este alcătuită astfel încât să acopere în primul rând acele materii şi instituţii ale dreptului civil care fac parte din tematica concursurilor juridice naţionale.

În al doilea rând, această carte este adresată studenţilor care se pregătesc pentru examenele de an sau pentru examenul de licenţă, având avantajul de a prezenta materia în mod unitar, concis şi accesibil, axat pe înţelegerea şi asimilarea noţiunilor de bază ale dreptului civil, deci, fără teoriile şi dezbaterile doctrinare, de multe ori inevitabile în cursurile sau tratatele publicate după intrarea în vigoare a noului Cod civil. Pentru claritate, textul este însoţit frecvent de precizări lămuritoare, de corelări cu alte instituţii, precum şi de tabele comparative, care facilitează înţelegerea diferenţelor şi asemănărilor dintre instituţii similare.

Pe parcursul elaborării acestei lucrări, s-a dovedit că unele dintre instituţiile dreptului civil sunt prea ample ca să poată fi tratate schematizat, aşa cum presupune conceptul fişelor. De aceea, şi prezentarea lor s-a făcut de o manieră mai apropiată sintezelor şi notelor de curs. Cu toate acestea, am preferat să păstrăm titulatura de „fişe", pentru a delimita această carte de cursurile universitare clasice, dar şi pentru a ne încadra în concepţia de ansamblu a editurii, care dezvoltă o întreagă serie de fişe pentru concursurile şi examenele juridice.

Ediţia a doua a *Fişelor de drept civil* are în vedere atât revizuirea şi actualizarea informaţiei cuprinse în prima ediţie, cât şi completarea cu fişe dedicate instituţiilor incluse în tematica examenelor de admitere în profesie care se vor organiza de INM în cursul anului 2017 (dreptul de opţiune succesorală şi patrimoniul).

FIŞE DE PROCEDURĂ CIVILĂ

pentru admiterea în magistratură şi avocatură

Gabriela Răducan, Mădălina Dinu

Ediţia a 5-a, revizuită şi adăugită

ISBN 978-606-27-0833-7
80 de lei, 448 de pagini

Fişele de procedură civilă pentru admiterea în magistratură şi avocatură reprezintă o lucrare de maximă importanţă pentru candidaţii la concursurile şi examenele de admitere în profesiile juridice, care trebuie să asimileze, să revizuiască şi să consolideze un volum mare de materie într-un timp foarte scurt, dar poate constitui un eficient suport şi pentru pregătirea examenelor de an sau a examenului de licenţă.

Această a 5-a ediţie a *Fişelor de procedură civilă* este pusă în acord cu proiectul de Tematică pentru concursul de admitere la INM şi pentru concursul de admitere în magistratură, sesiunea august-octombrie 2017, publicat în urma tradiţionalei întâlniri consultative dintre reprezentanţii INM şi facultăţile de drept, desfăşurată în 3 martie 2017. Şi de această dată, autoarele au revizuit şi îmbogăţit conţinutul, urmărind mereu o sistematizare cât mai clară, esenţializarea şi actualizarea informaţiei complexe a procedurii civile, organizată cu ajutorul elementelor grafice, pentru a oferi lucrării o structură cât mai logică şi omogenă.

Prezenta ediţie cuprinde numeroase elemente de noutate, venind în întâmpinarea cititorilor cu:

- fişe noi, dintre care enumerăm *„Actele de procedură. Noţiune şi clasificare. Condiţii pentru îndeplinirea actelor de procedură”, „Sesizarea organului de executare”, „Participanţii la executarea silită”, „Instanţa de executare”, „Prescripţia dreptului de a obţine executarea silită”*;
- numeroase completări substanţiale aduse fişelor deja existente în ediţiile anterioare;
- toate modificările legislative recente, aduse Codului de procedură civilă, cum ar fi cele din O.U.G. nr. 1/2016, O.U.G. nr. 95/2016, Legea nr. 17/2017 privind modificarea Codului de procedură civilă, precum şi a unor acte normative conexe, cu referire la procedura executării silite sau la prorogarea unor termene prevăzute de Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanţelor judecătoreşti, precum şi pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă;
- soluţiile cuprinse în deciziile obligatorii pentru aplicarea Codului de procedură civilă, dintre care amintim: decizii de neconstituţionalitate ale Curţii Constituţionale (Decizia nr. 485/2015, Decizia nr. 839/2015, Decizia nr. 866/2015, Decizia nr. 895/2015, Decizia nr. 169/2016), decizii pronunţate în recursuri în interesul legii de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie (Decizia nr. 8/2015, Decizia nr. 28/2015, Decizia nr. 920/2015, Decizia nr. 7/2016, Decizia nr. 19/2016) şi decizii pronunţate de Înalta Curte de Casaţie şi Justiţie pentru dezlegarea unor chestiuni de drept (Decizia nr. 7/2017).

BUCHAREST UNIVERSITY LIBRARY

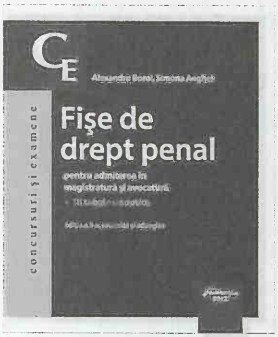

FIŞE DE DREPT PENAL

pentru admitere în magistratură şi avocatură
+ 18 tabele sinoptice

Alexandru Boroi, Simona Anghel

Ediția a 3-a, revizuită și adăugită

ISBN 978-606-27-0834-4
90 de lei, 592 de pagini

Pentru orice student la drept care aspiră la o carieră în domeniul juridic este esențial raportul optim dintre cantitatea și calitatea informațiilor necesare promovării examenului și timpul alocat asimilării acestor informații. Tocmai de aceea, *Fișele de drept penal pentru admiterea în magistratură și avocatură* au fost concepute mai ales pentru candidații care se pregătesc pentru aceste examene de admitere în profesie; cuprinsul lucrării este structurat astfel încât participanții la examene să dobândească o viziune clară și de ansamblu asupra întregii materii. Informațiile sunt ușor accesibile și sistematizate într-o formă logică adaptată conceptului recapitulativ.

Această nouă ediție a *Fișelor de drept penal*:

- cuprinde *informații actualizate* conform modificărilor aduse prin O.U.G. nr. 18/2016, Legea nr. 75/2016 și Legea nr. 116/2016;
- încorporează în cadrul fișelor *texte de lege ale Codului penal*, pentru facilitarea studiului;
- include *jurisprudența obligatorie în materie penală*, respectiv Decizii ale Curții Constituționale, Decizii în recursuri în interesul legii și privind dezlegarea unor probleme de drept în materie penală ale Înaltei Curți de Casație și Justiție;
- informațiile sunt redate sub forma schemelor și a tabelelor;
- aduce ca noutate *numeroase exemple practice*, pentru înlesnirea procesului de învățare/reținere și înțelegere și, în special, pentru antrenarea și dezvoltarea procesului de aplicare a informațiilor în contextul grilelor tip spețe;
- restructurează cele 18 *tabele comparative*. Tabelele cuprind comparații interinstituționale, spre exemplu recidiva postcondamnatorie și recidiva postexecutorie, tentativa perfectă și tentativa imperfectă, legitima apărare și starea de necesitate, amânarea aplicării pedepsei și suspendarea sub supraveghere;
- este tipărită în același format mare (20x24 cm), care s-a bucurat de mare succes la ediția precedentă, fiind adaptat conceptului de fișe, tabele și scheme și care poate fi ușor de citit, subliniat și adnotat.

Lucrarea a fost pusă în acord cu propunerea de tematică pentru concursul de admitere la INM și concursul de admitere în magistratură, sesiunea august-octombrie 2017, publicată în urma întâlnirii consultative a reprezentanților INM cu facultățile de drept, desfășurată în data de 3 martie 2017.

Un aspect deloc de neglijat este calitatea autorilor, respectiv prof. univ. dr. **Alexandru Boroi** fiind unul dintre specialiștii de top ai dreptului penal român, iar **Simona Anghel**, procuror (care a promovat ea însăși examenul de admitere la INM pe baza acestor fișe), doctorand și asistent universitar.

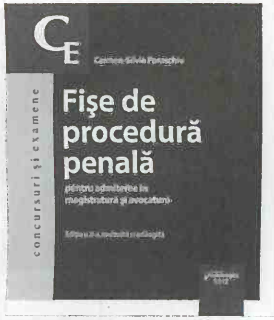

FIŞE DE PROCEDURĂ PENALĂ

pentru admiterea în magistratură şi avocatură

Carmen-Silvia Paraschiv

Ediţia a 2-a, revizuită şi adăugită

ISBN 978-606-27-0835-1
100 de lei, 640 de pagini

Se ştie că, de câţiva ani buni, o mare parte din candidaţii care promovează examenele de admitere în magistratură sau în avocatură, precum şi cei care susţin definitivatul în profesie utilizează cu succes lucrări structurate după conceptul de „fişe": volum impresionant de cunoştinţe condensat într-un număr cât mai redus de pagini. Această modalitate de sistematizare a materiei pare să fie cu atât mai necesară la procedura penală, având în vedere frecventele modificări legislative şi numeroasele decizii de neconstituţionalitate, recursuri în interesul legii şi hotărâri prealabile pronunţate pe marginea textelor din Codul de procedură penală, încât este aproape imposibil să existe un curs sau un tratat în această materie care să ţină mereu pasul cu această avalanşă de modificări legislative.

Structurarea materiei reflectă bogata experienţă didactică a autoarei, dobândită în mai mult de 15 ani de activitate în învăţământul superior, aceasta fiind redată într-o manieră sistematică, clară, concisă şi uşor de parcurs şi de asimilat.

Lucrarea urmează cursul Codului de procedură penală, pe care îl organizează pe instituţii, îl explică, iar apoi îl „împănează" cu:

- cele mai recente decizii pronunţate de instanţa supremă în recursuri în interesul legii şi în dezlegarea unor chestiuni prealabile;
- cele mai recente decizii ale Curţii Constituţionale cu impact asupra dreptului procesual penal;
- soluţii din practica instanţelor naţionale şi a Curţii Europene a Drepturilor Omului;
- toate modificările legislative aduse Codului de procedură penală, dar şi altor legi procesual penale intervenite de la apariţia primei ediţii atât prin actele Parlamentului, cât şi prin cele ale Guvernului, precum: Legea nr. 151/2016, O.U.G. nr. 70/2016, O.U.G. nr. 78/2016 ş.a.

Tocmai de aceea, lucrarea concentrează, într-o formă sintetică, întreaga informaţie necesară pentru examenele de admitere în profesiile juridice, simplificând procesul de învăţare şi permiţând totodată recapitularea rapidă a cunoştinţelor dobândite.

Fişele de drept procesual penal sunt destinate cu precădere candidaţilor la examene şi concursuri de admitere sau definitivat în profesiile juridice – acoperind întreaga materie prevăzută de tematica concursurilor naţionale –, dar şi studenţilor care se pregătesc pentru examenele de an şi de licenţă.

Prezenta ediţie a fost pusă în acord cu propunerea de tematică pentru concursul de admitere la INM şi concursul de admitere în magistratură, sesiunea august-octombrie 2017, publicată în urma întâlnirii consultative a reprezentanţilor INM.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

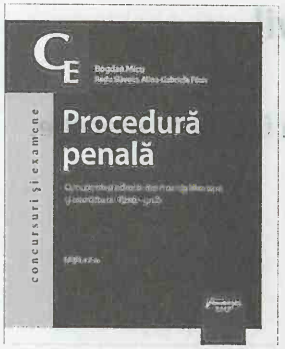

Procedură penală

Curs pentru admiterea în magistratură și avocatură. Teste-grilă

Ediția a 3-a

Bogdan Micu, Radu Slăvoiu, Alina-Gabriela Păun

ISBN 978-606-27-0850-4
100 de lei, 640 de pagini

Lucrarea este gândită ca un instrument destinat absolvenților facultăților de drept care se pregătesc pentru participarea la examenele de admitere în magistratură și avocatură și cuprinde analiza dispozițiilor legale procesuale penale în vigoare de la 1 februarie 2014.

Structura cărții corespunde tiparului stabilit de INM și INPPA pentru tematica concursurilor organizate de cele două institute, dar nu se limitează la reproducerea textelor de lege ale reglementării în vigoare. Autorii au realizat o sistematizare a instituțiilor de procedură penală, astfel încât să simplifice aprofundarea chestiunilor care reprezintă modificări structurale ale politicii penale a statului român. Considerațiile teoretice sunt însoțite de teste-grilă, care ajută la fixarea cunoștințelor dobândite.

La elaborarea ediției a 3-a a cursului au fost avute în vedere modificările și completările aduse Codului de procedură penală prin diverse acte normative (ordonanțe de urgență ale Guvernului sau legi adoptate de Parlament), deciziile Curții Constituționale de admitere a unor excepții de neconstituționalitate privind anumite dispoziții ale codului, precum și deciziile pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea recursurilor în interesul legii și a sesizărilor privind dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, acestea fiind incluse în bibliografia obligatorie pentru examenele de admitere și de definitivare în profesie.

De asemenea, sunt prezentate numeroase soluții din practica instanțelor naționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului, care ajută la înțelegerea și aprofundarea mecanismelor de interpretare și aplicare a dispozițiilor procesuale penale.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Teste-grilă de drept procesual civil

Cu explicații ale variantelor de răspuns

licență, admitere în magistratură, promovare în funcții de execuție, admitere și definitivat în avocatură

Ediția a 3-a, revizuită și adăugită

Serena Evda Militaru, Ionuț Militaru

ISBN 978-606-27-0874-0
aprox. 50 de lei, cca. 464 de pagini

Această nouă ediție cuprinde peste 1200 de grile, elaborate în sistem semi-deschis (trei variante, cu unul sau două răspunsuri corecte), precum și **25 de spețe** inspirate din practica judiciară, însoțite de întrebări și teme de dezbatere.

Dat fiind că doctrina de specialitate și practica judiciară se află încă în proces de „sedimentare interpretativă" post-codificare, autorii au ales să ofere și **motivarea tuturor variantelor de răspuns**, încercând sa evite chestiunile cu caracter controversat, regulă impusă de orice sistem de evaluare, în scopul asimilării cât mai facile a sistemului de rezolvare a grilelor, dar și al fixării temeinice a cunoștințelor în materie.

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

concursuri și examene

Pregătirea temeinică a oricărui candidat pentru examenele și concursurile din domeniul juridic are la bază nu numai acumularea cunoștințelor teoretice, ci și punerea în practică a acestora, prin exersarea modalității de examinare.

Ajunsă la cea de-a opta ediție, lucrarea de față reprezintă deja un reper pentru studenții facultăților de drept și printre candidații care se pregătesc pentru admiterea în profesiile juridice.

Ca element de noutate, în acest an, pentru revizuirea și aducerea la zi a acestei ediții, se alătură colectivului de autori Mona-Maria Pivniceru și Károly Benke pentru materia drept civil și Bogdan Micu, Radu Slăvoiu și Alexandra Șinc pentru materia drept procesual penal, aceștia aducând cu ei bogata experiență dobândită în activitatea de magistrați, avocați și formatori în cadrul Institutului Național al Magistraturii și Institutul Național pentru Pregătirea și Perfecționarea Avocaților.

Nevoia unei noi ediții a apărut ca urmare a numeroaselor modificări legislative cu impact asupra materiei pentru aceste examene, argument suficient de important pentru revizuirea și aducerea la zi a grilelor.

Lucrarea este publicată într-un format nou, extins (20x24 cm), adaptat grafic pentru parcurgerea mai ușoară a grilelor.

Cartea rămâne una dintre puținele culegeri care adună sub aceeași copertă grile din toate materiile de examen, modificate și sporite de la an la an, fiind cu siguranță și cea mai cuprinzătoare – aproximativ 4.000 de grile în prezenta ediție.

Preț: 100 lei
ISBN 978-606-27-0872-6
9 786062 708726
www.hamangiu.ro

BCU BUCUREȘTI UNIVERSITY LIBRARY